

என் அம்மை - சிபண்ணி, “பரமபுராணவாய் மகிழ்க்கைக்குமுந்தனுமாயிருக்கிற நீ இங்கன்
நோவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?” என்று கேட்டார்க்கும் தரிக்கவொண்ணாதபடி பெருங்
கூப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

(ஏழாம்பத்தில்), கிழிபண்டுபத்தாலே - உபாய ஸ்வரூபஸோபுநத்தையும், தத்
ஸ்வீகாரத்தையும், அருளிர்செய்து, மேலேநாம்பத்தாலும் எட்டாம்பத்தாலும் - உபாய
நிவர்த்தமான விரோதிஸ்வரூபத்தையும், தந்நிவ்ருத்திப் பரகாரத்தையும் அருளிர்செய்
கிறார். அதில் விரோதிஸ்வரூபபரமான இப்பத்தாலே - நிவர்த்தமான விரோதியாயுள்ள
ஸரீரேந்திரியாதிகள் நிவர்த்தகனுன ஸர்வரணிட்டவருந் மென்னுமத்தையும், விரோதி
நிவ்ருத்தி பிறவாதபொது ப்ராப்யமதப் பாவண்யம் ஆர்க்கினுநக மென்னுமத்தையும்,
ஆர்த்திஸமிப்பது அவிநிவிஷ்டனுன ஸர்வரணுடைய தெரப் ப்ராப்தியாலே மென் ஸப்தத்தை
யும், ஆர்த்திலே ஐவான விரோதியானது ஜகத்சுக்ஷணிலே ஐவான விஜயப்பதாங்களை
யுடைய ஸர்வஸக்திச்சே நிவர்த்தமே மென்னுமத்தையும், ரப்தகனுன அபவநிபாதிப
வேறுநிவர்த்தகரில்லையென்னுமிடம் ஸர்வஸம்மத மென்னுமபடியையும், ஸர்வஸ்வரூப
வான அவனுடைய காலைக்கடிக் கூப்பிட்டு விரோதியைக் கழித்துக்கொள்ளவேணு
மென்னுமத்தையும், உருவெளிப்பாடான அருவாவம் நடக்கச்செய்தேயும் அவரபுத்தினை
யான ஆர்த்தி விரோதிகாரிய மென்னுமத்தையும், விசித்ரவி ரோதிநிவர்த்தகத்தில்
விசித்ரவிபூதிவிசிஷ்டனுன விசித்ரஸக்தியுத்தனை வேணுமென்னுமத்தையும், விரோதி
விசிஷ்டவேஷத்திலே வாசிக கைங்கர்யங்கொண்ட ப்ரீதியிபரபயத்தாலே விரோதியை
விஹஸ்தமாக்கின ஹர்ஷத்தையும், ப்ராப்யவிஷயத்தில் ப்ராபண்யம் அநுபிஷித்தால்
ப்ரதிஹர்யகம் உபாயபூதன் போக்கு மென்னுமத்தையும் அருளிர்செய்து, விரோதியி
னுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸோதித்தருளுகிறார்.

இதில் முதல் திருவாய்மொழியில் - நேர ப்ராப்யத்தொரு பரமஹம் திவ்ய
யறுஷ்டித்த இவர்க்கு ப்ராப்திவிரோதி நிவ்ருத்தயர்த்தமாக ப்ரதிபத்யுக்மா எல்பத்தை
ப்ரகாசிப்பிக்க, “காட்டிப்படுப்பாயோ” “இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்று பாண்டிட
அஞ்சியிருக்கிற இவர்ப்ரதிஹர்யகமான தேவேந்திரியாதிகளுடைய அநிபவ்ருத்தியை
அபரோக்ஷித்து “ஸம்ஸாரஸு சிவரி காவ கலெவோதா” என்கிறபடியே, அநிப
தார்த்தியையுடையாய், விரோதிநிவர்த்தகனுன ஸர்வரணுடைய ஸம்பர்ப்பாதிசூன ப்ரபவ்ஷ
கல்யத்தையும், ஹோக்யநாதியஸயத்தையும், ரப்தகனுர்த்தவ்யாபரத்தையும், அபாய
தகடநாஸாமர்த்த்யத்தையும், விரோதிநிபரஸஸல்வ ஹவத்தையும், ஸர்வஸம்மதபாஸபிதி
யையும், அருந்தொழில்செய்தம் அந்நிகாரயஞ் செய்யும்படியையும், அஸுபுராணகிஷ்ண
நாதியோபத்தையும், ஸகலஜகதஸ்வஷ்ட்ருத்வாதிகளையும், ஸரஸஸங்கரஹணஸார்த்த
யத்தையும் அருஸந்தித்து, “ஏவம் விதஸ்வலவானுனரீ, உனர்து விபேதயமான ஸரீ
ரேந்திரியாதிகள் என்னை நலியக் கண்டு நிவர்த்திப்பிராதிருந்தாய்” என்று ஸாப்திபிஸேஷ
மடியாகப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

இருபத்தினுலாயிரப்படி.

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில்—நிர் பெரிய வர்த்திபோதி.
பிராட்டிமுன்னக ஸாணப்புக்கவிடத்திலும் தம் அநிபக்ஷிதம் கிட்டிந்நிலை அகாக்
அடி, இவரை இங்கேவைத்துத் தான் கொள்ள நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டினால் பின்பு

† யுஜர். ஆரண். பர-3 அம்-14.

* மின்னிடைமடவாரில் - ஒருபிராட்டிதகசையைப் பராப்தராய் ப்ரணயரோஷத் தலையெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறாவாயாலே சொன்னாற்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ்வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னொதாம்படியான டேசை வினாந்தது இவர்க்கு. இவ் ரெல்லாவளவிலும் புரிந்தநாடின் திருமகளோடொப்பாரோருவராயிற்று. அதாகிற - அத் தலையில் குறையவோரோருத்தரன்றிக்கே “இவற்றுக் கல் லாம் அடி நம்புடையபாபம்” என் றிருப்பாரோருத்தரிதே. இங்ஙனே யிருக்கக்கடவ இவர் அவன்தலையிலே குறையையேறிட் டுக் கூப்பிகேற்றிற்றே. இவர்தாம் தம்மாலேவந்தத்தை அவன்தலையிலே யேறிவோனென் னன்னில்; பராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன்பக்கலிலே ஏறிடலாயிருக்குமிதே. ப்ரணை கிணற்றிலே விழுந்தால், ‘மாதாவானவர் தள்ளிற்றே’ என்னக்கடவதாயிருக்கும். அதுககடி “தாயானவள்கண்ணிலே வெண்ணையிட்டுப் பார்த் திருந்தாளாகில் இப்ப்ரணை விழுமோ? இவள் நோக்காமையிதே அந்தரப்பட்டது” என்று கொண்டு அவன்தலையிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கன் குருஷண்ணையக் க லிலே வந்து, “உனக்கு இரண்தேறித்தாரோமே ஸம்ஸந்தமொழி திருக்கச்செய்தே, பாண்ட வர்களை அழியச்செய்யாதே துர்யோதனாதிகளை அழியச்செய்தாய்; இப்படி சார்வசெய்யப் போமோ?” என்றாற்போலேயிருக்க அவன் சொல்ல, குருஷண்ணையர் அவர்கர் குறையின யெல்லாஞ் சொல்லி, “அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லகாண்” என்ன, “நீ பின்னே அவர் களுக்கு தர்மருசியுண்டாக்கிக் கொடாதொழிவானென்?” என்றானிதே. “பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ,” “கிறிசெய்தென்னேப்பறத்திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ” என்று சொல்லுகிற படியே அவற்றின் ஸந்தியும் அஸஹ்யமாம்படியாய், இனித்தாம் அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் ஈகவத்விஷயத்தில் ப்ரவணமான * முடியானேயிற் கரணங்கனையுடைய இவாக்கு இங்ங் வஸ்யதை யுண்டென்னுமிடம் கீழோடு விருத்தமன்றோ? என்னில்; அசல்அகம் நெருப்பிப் பட்டு வேவாரின்றால் தந்தாம்அகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிதே;புற்றினருகே பழுதைகிடந் தாலும் ‘ஸர்ப்பம்’ என்று புத்திபண்ணிப் ப்ரயிக்கக்கடவதாயிருக்குமிதே. அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடே யிருக்கிறபடியைக் கண்டார்: நாட்டாரடைந் இங்ங்ரியவஸ்யராய்க்கிடந்து நோவுபுகிறபடியையுங் கண்டார்: “இது நம்மளவுமொன்று”

கீழைப்பற்றலுதில் ஆர்த்தி அதிசயத்திற்குக் கென்னிரு - லிஷீஸ் - னா லுத்தயாதி. "கிணைவீசாத்தலு" என்னைக்கு, இவர்க்கு ஸ்வாஸூலிகாசாரமே தென்கிற சன்கையிலே, இவருடைய வாஸ்தவாசாரத்தை யு, இப்படியிருக்கிற இவர் அவனை வெறுக்கிறது ஐசாலிசேஷமென்னும்தை யு விசதபாச அருளிச் செய்திரு - இவர் எல்லாவளவிலும் இத்தயாதி. கூப்பிடுகிறார் - அந்ததையு விசாணையாலேயென்று கூட்டிவது. அவனை வெறுக்கிறதுக்கு ஹேது ஐசாலிசேஷமே என்றித்கே, ஸாப்பந்தபாச பாசவுப் வெறுக்கலாமென்னும்தை ஸங்காபரிஹாரமுதே அருளிச்சொப்பாசா 'இவர்தாபிகயாக' வாத்த வயத்தாலே, இவ்வாத்தத்தக்கு உபபத்தி - பரணஜுத்தயாதி விவரணா - அசுபாசா ஐகுத்தயாதி, அந்தாதி பட்டது - அந்தத்தப்பட்டது. அதுவந்த்டாநமுங்காட்டுகிரு - பத்தபாசு குத்தயாதி. இவா இத்தர்யாக் களுக்கு பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிற இது அஸம்பாவீதமென்ற சன்கிந்ரு - பால்காதி ஐகுத்தயாதி இதுக்குப் பரிஹாரம் - அஸல் அகம் இத்தயாதி. அதாவது - யோச்யதைபாலே பாய்ப்புகிருமென்றபடி. "இனித்தாமறியாதிருக்க" இத்தயாதிக்கும் பரிஹாரம் - பரிஹாரநேகுத்தயாதி. அதாவது - பசாத்தி யாலே யென்றபடி. தார்வந்த்டாநதிகத்தில் பரமஹேதுவேதென்ன அங்குத்தபாசு தித்தயாதி. வாஸாத் தாலே கூப்பிடுகிறதுக்கு ந்ருவந்த்டாநத்தயம் - ஸாகாமிந்கா இத்தயாதி, பாசாசுணை ஐகுத்தயாதி, பரியஜுதம்

மு த ற் ப ா ட் டு .

உண்ணிலாவியஜ்வரற்துமைதீற்றி என்னையுன்பாதபங்கயம்
நண்ணிலாவகையே நலிவான் இன்னமெண்ணுகின்றும்
எண்ணிலாப்பெருமாயனே! இமையோர்களே தகம் உலகமுன் றுடை
அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே! என்னையாள்வானே!

ஆ.—மத் வம்பலந நிரஸநாநுகுண அஸங்கேயா அசிந்தாசக்தியுத்தனாய் ஸர்வ
ஸ்வாமியாய்நிரவபுகே ஹாக்யஹுதகல்யாண குணபராஜித மத்ஸ்வரூபனாய் நுந்நுவைத்தி,
இன்றளவும் வர அநாதிகாலமெல்லாம் உன் திருவடிகளையிழப்பித்து வைத்து, இன்னமாய்
என்னுடைய ஸரீரேவர்த்தமாநமுமாய் அதாவ வ அவர்ஜீயமுமாய் ம்ருத்யு ஸத்ருபபு
மாய் பயங்கரமுமாயிருந்த பஞ்செந்திரியங்களாலும் விஷயங்களிலே என்னே ஆகர்ஷிப்பித்து
உன் திருவடிகளை ஒருகூணம் விடலெஷிக்கிலும் ஸ்ரீக்கமடப்பாதிருந்திடுத என்னை, உன்
திருவடிகளை இழப்பிக்கவோ பார்த்தருளுகிறது? பிரானே! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “ தன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடி
களிலே ஸரணம்புகுந்த பின்பும் என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப்பாரா என்று” என்று
இன்னுதாகிறார்.

[உண்ணிலாவிய] என்று தொடங்கி - விஷயங்களில் விழுப்பான வள்ளி
உள்ளே வர்த்திக்கிற ஐந்து இந்திரியங்களாலும் மிகவும் நலிவுபடுகிற. [எண்ணிலா]
என்று தொடங்கி - றீ வேண்டாததான நலிகைக்கிடாய் அபரிச்சேத்யமாய் ஐ “ஸ்தா
மான ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகவுடையவாய்க் குணக்ரயாதிகரண நித்யஸூரிகளாலே
ஏத்தப்படுவதுஞ்செய்யு ஸ்வத்தையுமுடைய ஸ்வாமிபாய், நிரசியஸரீராய் ஹாய், உப
காரகனுமாய், என்னிடையாட்டம் உனக்கே ஓரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு விஷயமிங்குறவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், விசேராகிரிபஸநத்தாக்ரு ஏகாந்தமான ஸம்ஸைந்ருதிகளே
யுடைய றீ, இந்திரியங்களையிட்டு என்னை நலிவிக்க மா ன் திருவடிகளைக் கிட்டாதுபடி பண்ணு
கின்றா யென்கிறார்.

உன் - உள்ளே, நிலாசிய - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆத்தாபபதமுந்
களாயிருக்கிற, ஜ்வரால் - இந்திரியங்கள் ஐந்தாலும், குணநிற்பரி - நலிவு உண்ணியுடைய
பண்ணி, என்னை - (இவற்றுக்கு ஆஞ்சி உன்னை ஸரணம் புகுந்த) என்னை, உன் - ப்ராக்ருதி
ஹாக்யான உன், பாதபங்கயம் - திருவடிகளை, நண்ணிலாவகையே - நண்ணுதபடி
யாகவே, இன்னும் - (“காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னுமாய்) ஆர்த்திபுறந்தபின்பும், நலி
வான் - (ஸம்ஸாரத்திலே பைத்து) நலிய, எண்ணுகின்றாய் - எண்ணுகின்றாய்; எண்ணிலா -
(“சுமனவ்யுநதவ்யுநதஸுந் ராமவாஸிவிஷுடுக” என்று) அஸங்கேயமானாய், பெரு -
அபரிச்சிந்தமாய், மாயனே - ஆஸ்ஸர்யாவஹமான ப்ரக்ருதித்தவத்ததை ப்ரகாரமாக
வுடையனாய், இமையோர்கள் - (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார ஸ்ருதாய் அஸ்கந்த ஜ்ஞாநரண)
நித்யஸூரிகளாலே, ஏத்தம் - ஸ்துத்யானுயந்தகாண்டு, மூன்றுஉலகம் - த்ரிவிததோதகரோக
நங்களையும், உடை - பேபஷமாசுவுடைய, அண்ணலே - ஸ்வாமியாய், அமுதே - ஸ்வாத்ஸ்
ஸித்தமான நித்யஹாக்யதையையுடையவாய், அப்பனே - உத்பத்திரீய ரிபுத்து உப

காரகனாய், என்னை - என்னை, ஆள்வானே - இவ்வளவும்தீர்வழித்துக்கொண்டு பேரு
கிறவனே! “உண்ணிலாவிய” என்று தொடங்கி, “நலிவானின் மெண்ணுகின்றாய்” என்று
அந்வயம். உபகாரகனான ஸர்வரண அபகாரகனாகச் சொல்லுகிறது - ஸர்ப்பத்திலுற்றத்
தாலே. இந்திரியங்களுக்குப் புருஷஸமாதி-ப்ரவர்த்தகத்வபுத்தியாலே. “எண்ணிலாப்
பெருமாயனே” என்று - அஸங்க்யோப அபரிசுகிநாஸ்சர்யகுணன் என்றுமாம்.

இ - முதற்பாட்டில், “உன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி உன் திருவடி
களிலே ஸரணம் புகுந்தபின்னையும் என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்”
என்கிறார்.

[உண்ணிலாவிய] - உள்ளே வர்த்திக்கிற. புறமிட்டுவந்து நலிந்தனவாகில்
இறையக்கலாமிதே; ஸஹஜஸத்ருக்களென்கை. [ஐவரால்] - ஒருவர் இருவரன்று,
ஐவராலே. மேல் விழுந்து நலிகிறபடியாலே - சேதஸமாயியாலே சொல்லுகிறார்.
[குமைதீற்றி] - நலிவுபடுத்தி. [தீற்றி] - “இந்திரியங்கள் தண்ணளிபண்ணுமே யொக்க
விருந்து நலிக்கிறான்” என்றிருக்கிறார். [என்னை] - “பலகீகாட்டிப் படுப்பாயோ”
“இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்றிருக்கிற வென்னை. [உன்பாதபங்கயம்] - “தாவி
வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்” என்று நிரகிஸயலோக்யமாய் ஸுலஹமான திரு
வடிகளை. [நண்ணிலாவகையே] - நான் கிட்டாதாடியே. [வகையே] - சிலர் நித்ய
ஸிவரானுற்போலே நான் நித்யஸம்ஸாரியாம்படி. [நலிவான்] - “அவனைக் கிட்டாமைக்கு
மேற்படத் தமக்கு நலிவிலை” என்றிருக்கிறார். [இன்னம்] - இந்திரியங்களுக்கு அலைந்து
உன்னை ஸரணம்புக்க பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - “என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கி
அகற்றும் விரகு எண்ணுகிறான்” என்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப் பெருமாயனே] -
எண்ணிறந்த காரியங்களை விளைக்கவற்றாய் ஓஸ்தரமான ப்ரக்ருதியையுடையவனே!
“நீவேண்டாதாரை நலிகைக்கு ப்ரக்ருதியை உபகாரணமாகவுடையவன்” என்கை. “ஐவராயா
ஓராதியா.” “ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகன்” என்று பிள்ளான்பணிக்கும். என்னு
டைய நோய்க்கும் உன்னுடைய குணங்களுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. [இமையோர்க
ளேதனும்] - ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் பீனிக்க ஒருவன் சிதை கிடந்தாற்போலேயிருக்
கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உலகமுன்றுடை யண்ணலே] - ஸர்வலோகங்களை யுமுடைய
ஸர்வேஸ்வரனே! ஸர்வரகக்ஷத்வத்தைக் காட்டிற்றும் “நம்மைக் கைவிடான்” என்
றிருக்கைக்காகவன்றோ? [அமுதே] - லோக்யதையை அறிவித்ததும் மேல் விழுகைக்
காகவல்லவோ? [அப்பனே] - உபகாரகனே! உபகாரகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் “இவ்
வளவு உபகரித்தவன் இனிக் கைவிடுமோ?” என்றிருக்கைக்காக. [என்னையாள்வானே] -
என்னிசைசின்றிக்கேயிருக்க, என்காரியம் உனக்கே ஊராக ஏறிட்டுக்கொண்டதாவும்
நான் “கைவிடான்” என்றிருக்கைக்காகவன்றோ.

நாடு. - முதற்பாட்டு “உன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே
ஸரணம்புகுந்த என்னை இந்திரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்” என்கிறார்.

முதற்பாட்டு.—உண்ணிலாவிய இய்யாதி. “என்னை-ஐவரால்குமைதீற்றி - நலிவானின்
மெண்ணுகின்றாய்” என்கிற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை - உன்னுலல்லது இய்யாதி.

[உண்ணிலாவிய] இத்தயாதி-ரக்ஷகன்ஸந்நிதியாகைதவிர்ந்து வாயகர்ஸந்நிதியாயிற்று க்கிடர். தேவர், எனக்குப் பகைப்புறம்பிட்வேருகிறதென்றே இருக்கிறதா? [நிலாவிய] - உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமாகில் படைப்போதறிந்து இறும்புக்கலாமிறே. [நிலாவிய] - வர்த்திக்கிற. வாயகவர்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. “தேவனாத் வ்யதிரித்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்து உண்டு” என்றுஅறிகிறார்; இவையே வர்த்திக்குந் தனை என்றிருக்கிறார். [ஐவரால்] - இப்படி நலியாநின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிகரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்றுநலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக்கும்.ரக்ஷகனொருவனாயிருக்க, வாயகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாமலன்னாந்தே, “ஐவரால்” என்றது - அசேதநங்களா யிருக்கச்செய்தேயும் சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராயிற்று, வாயகத்துவத்தில் ஊற்றங்கொண்டு. ஆத்மாவென்றுஒன்று உண்டாய், அதிநு ரெய ப்ரஸர ப்ரஸரத்வாரமாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்குஇவைசோஷமென்றுஅறிகிறார். [தருமதீர்த்தி]-நல்ல படுத்தி. விநேகங்கடவேவாரை “நெகிழ்ச்சட்டினாய்” என்று உறுக்கிக் கட்டுவிப்பாரைப் போலே, “இந்திரியங்கள் தண்ணளிபண்ணாமே ஒக்கவிருந்து நலிவிக்கிறுன்” என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக்கொண்டு, சேதநஸ மாதியாலேசொன்னோமாகில், இவற்றின்பக்கம் துரந யுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையிடுவையிறே. இவ்வுக்க இவ்வதான் அவியேயமுமன்றே? ஹ்ருஷீகேசனே! [என்னை] - “பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ,” “இன்னங் கேடுப்பாயோ” என்று அவற்றின் ஸந்நிதியிலே முடியும்படியான என்னை. [உன்பாதபங்க யம்] - “தாவிலையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்” என்றும், “பூவார்கழல்கள்” என்றும் சொல்லுகிற திருவடிகளை. [உன்பாதபங்கயம்] - என்னையன்றே சொல்லவேண்டுவது? உன்னை நீ அறிதியிறே! உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றே * பேரதக்குறவி

பூர்வார்த்தத்துக்கு ஸமுதாயதாப்யம் - ரக்ஷகன் இத்தயாதி “உன்” என்றது, உவாய - தேவரீ எனக்கு இத்தயாதி. “நிலாவிய” என்கிற வர்த்தமாறாத்ரம் உள்ளானாலும் உத்தர. படைப் போது - புத்தகாலம். இவ்வாக்யத்துக்கு சேஷம் - நிலாவிய இத்தயாதி. “தேவர் எனக்கு” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம்-வாயகவர்கம் இத்தயாதி. “நிலாவியஐவர்” என்றது துறார்த்தவாய்மாதேவராத் இத்தயாதி. “உண்ணிலாவிய” என்றஅந்தரம் “ஐவர்” என்றதுக்கு ஊவம் - இப்படி இத்தயாதி. நலி யும்மரமேது? என்ன - இவர்களிலே இத்தயாதி சக்ஷுஸ்ஸமோதாஜிஸ்வராகாணககம் முதலி லவையாகையாலே, சாதேத்தியாலே-ஒருமுகமாய்என்கிறார். தவ பிரத்தியம் ஸ்வஸரீரவ்யாபாரகையாலே உடலாந்தமாயிருக்குமென்று சாடு. உடலாந்தம் - ஸ்வசரீரவ்யாபி. தவ பிரத்தியம் ஸ்வஸரீரவ்யாபாரகையாலே திருநைபூரையார் நிர்வாஹத்திலே ஊவம் - ரக்ஷகன் இத்தயாதி உவற்குற சேதநாசகமாயவல் விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தலாவமாதல், மெய்தாமாதல் - அதுமே-வென்று முதலாத். உவம் வாயு. தீர்த்தி-புஜிப்பித்து: நலிவுபடுத்தி யென்றபடி சேதநஸமாதியாலே நுகர்ந்தவகன் உவத்தை வாகச் சொல்லிவைத்து, ஈஸ்வரன் வாயிடுகிறென்கொண்டான்? என்ன-விநேகம் இத்தயாதி, ஹ்ருஷீ கேசனேயென்னுமனவும். விநேகம் - கிட்டிக்கோல். உறுக்க உறத்தி. இவைகலித்திரபாத இவன் ஸந்நிதிரிதனாகையாலும், ஹ்ருஷீகேசனாகையாலே நிவர்த்திப்பிக்க ஸாதனாகையாலும், வாயகத்தாடி பண்ணப் பரப்பதாயிருக்க, அதுசெய்யாமையாலே “இவனே வாயிடுகிறான்” என்னவாய்மென்று இவ் வாக்யங்களுக்கு ஊவம். திருவடியைத் தாமரையாகச் சொல்லுகிறதற்குப் பாராணம் - தாவிலையம் இத்தயாதி. “பாதபங்கயம்” என்கிற பதப்பரையாகத்துக்கும், “உன்” என்றதுக்குப் பாராணம் என்னை யன்றே இத்தயாதிவாக்யத்தவயம். என்னையன்றே - என்னுற்றாசையயன்றே உனக்குச் சொல்லுகெண் டுவது? என்றபடி. உன்னை அறிதியென்றது - ஹோகயமான திருவடிகளையுடைய உன்மாய் பென்ற படி. ஏதத்திவரணம் - உன்னடியறிபாமல் இத்தயாதி. அடியென்ற - ஸ்ரீலேஷம்; மூலமார், தருவடி

பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமலம் இறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறவாதார்க்கும் விட வொண்ணுதடி ஷோக்யமான திருவடிகளை. *தேனேமலரும் திருப்பாதமிறே. [நண்ணிலாவகையே] - காதாசித்தமாகக் கிட்டாதோழிகையன்றிக்கே, கிட்டாதோழிகையே ஸ்வமாவமாக. “இனி நண்ணப்புகாநின்றமோ?” என்றிருக்கிறார். [நலிவான்] - நண்ணமையென்றும் நலிவென்றும், இரண்டில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டாதோழிகையே இவ்வாத்மாவாக நலிவு. இக்கிருமானவகையே நலிவான். [இன்னம்] - “அகல கில்லேனிதையு மென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புருந்தேன்” என்ற பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - “அஸ்வரணுக்கு வேறு கருதயமில்லை” என்றிருக்கிறார். “யஸ்ய ஸ்ரீ வமொஷா வ ஸ்ரீ வஜ்ஜெவ ஜகாடிதம்” (யஸ்யமந்தீச கோப்தாச ஸ ஸ்ரீ நுச்சைவ ஜநார்த்தந) என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மனோரதித்தாற்போலே, இங்குக் கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறாடி. “இவரை நம் பக்கலினினறம் பிரித்தோமாம் விரகென்றே” என்று சிந்திக்கிற எண்ணிருக்கிறார். [எண்ணிலாப்பெருமாயே] - “ஸ்வர நாய ஸ்ரீ ஜகத விஸ்வரூபே” (அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத்) என்றும், “உபேகாயாடி ஸ்ரீ ஜகத்யா” (மமமாயாதூரத்யயா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, எண்ணிறந்தசெயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியசுடவதான ப்ரக்ருதிநைப் பரிகரமாகவுடையவனே! அன்றிக்கே, “எண்ணிறந்த மஹாஸ்வரயமான குணங்களை யுடையவனே!” என்று பிள்ளான் பணிக்஑ும்படி. இப்படி குணவாறையிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன சேர்த்தி யுண்டு? விநேகங்கட்டி நலியாநிற்கச்செய்தே “தண்ணீர்” என்பாரைப்போலே, அவன் குணங்களைச் சொல்லுகிற

காரம். தன்னடியில் ஷோக்யதைதான் அறியுமோ? எனன் - பெரை இத்தயாதி. “ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ” என்னுமபோலே பருவத்துக்குத்தக்க அறிவில்லாத குழவி, திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவளத் திலேவைத்து ஆஸ்வாதிதது புஜிக்கும் திருவடித்தாமரை யென்றபடி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, “செதச்சுடலுள்” இத்தயாதி. திருவடிகள் ஷோக்யமானதின் எல்லைபை அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸாரத்தில் இத்தயாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - தேனேமலரும் இத்தயாதி. “வகையே” என்கிற அவதார ஸூர்த்தம் - காதாசித்தம் இத்தயாதி. மமநிதம் - இந்நண்ண இத்தயாதி. “நண்ணிலாவகையே” என்ற வகைதாம் “நலிவான்” என்னையாலே - கிட்டாமையே இவர்க்கு நலிவென்கிறார் - நண்ணமையென்றும் இத்தயாதி. இவர்க்கே யன்றிக்கே, ஸ்வரூபஸ்திதியை வசாரித்தாலும் இதுவே நலிவென்கிறார் - த்ரவாடிக் இத்தயாதி. இக் க்ருமான வென்றது - “நண்ணிலா” என்றத்தை. “எண்ணுகின்றாய்” என்கிற வர்த்தமாதார்த்தம் - ஸஸ்வரணுகு இத்தயாதி. “குதமதீநி” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “யுண்ணெண்ணுகின்றாய்” என்ற வர்த்தமாதத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாநதமாக ஷாவார்த்தம் - யஸ்யமந்தீச இத்தயாதி. இதம் மஹாஸாரதே. “எண்ணுகின்றாய்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தமாதல், இவ்விஷயத்தில் காராய்பண்ணும் ப்ரகாரமாதல் - இவரைநம்பிக்கையில் இத்தயாதி. “மாயன்” என்றதுக்கும், ப்ரக்ருதி எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யுமென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம் - அஸ்மாந்மாயீ இத்தயாதி. அஸ்மாந் ப்ரதார்த்தத்தித்தயாத் ப்ரக்ருதி எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்கையாவது - அநேககார்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கவற்று யிருக்கை. மாயீ எனன் - ப்ரக்ருதியைப் ப்ரகாரமாகவுடைய ஸஸ்வரணைச் சொல்லுகிறது. “பெருமாயன்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - மமமாயா இத்தயாதி. பிள்ளைநிருகறையுரையார் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - இப்படி குணவானும் இத்தயாதி. மற்றை நிர்வாஹத்திலே, நலிகிறவனை குணவானென்கிறதென்? என்ன - விநேகம் இத்தயாதி. “உலகமூன்றடை” இத்தயாதியாற்சொன்ன குணங்களுக்கும் இந்த ந்யாயம் ஓக்கும். இமையோர்கன்வத்தம் என்றதுக்கும்

படி. [இமைமேயார்களேத்தும்] - “தன்னுல்லலது செல்லாதாநை ஒருவன் போகடவல்ல படியே” என்று கொண்டாட ஒருவிபூதியுண்டாவதே? “அவர்கள் முகங்கோடுக்கியேறே அவன் இங்கு வராதிருக்கிறது” என்றிருக்கிறார். தரிசங்குவினுடைய ஓலக்கம் கிளர்கதாற் போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? [உலகமூன்றுநடையண்ணலே] - “தான்நினைத்தபோது கார்யஞ்செய்கிறான்” என்றுவிருக்கைக்காகத்தன்னுடைய சேவித்வத்தைக் காட்டினான் அவன்; ““இப்படி ரக்ஷகனானவன் நம்மை நலியுமோ?” என்றிருக்கும்படி பண்ணிப்பிண்ணைநலிகைக்காகக்காட்டினான்” என்றிருக்கிறார்இவர். [அமுதே] - அவன் தன்னுடைய லோக்யதையைக்காட்டிற்றும் தம்மை பஜிப்பிக்கைக்கல்; புறம்பு ஒன்று பெருந்தாதே நோவுபட” என்றிருக்கிறார். [அப்பனே] - ““இப்படி உபகாரகனானவன் நலியாநின்றானோ?” என்று விஸ்வஸிக்கப்பண்ணிப் பிண்ணை அபகரிக்கைக்காகக் காட்டினான்” என்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - “ப்ராங்க்யாயம் மலிக்கும்” என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினான் என்றிருக்கிறார். “இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்ததுகொண்டு போர்த்து நாமும் சிலசெய்தோ? அப்படியே மேலும் நம்கார்யம் அவன்செய்யும்” என்றுஇருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை; நினைவு வேறே யென்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்கிறார்.

இரண்டாம் பாட்டு.

என்னையாளும்வன்கோ ஓரைந்திவைபெய்துஇராப்பகல்மோதுவித்தீட்டு
உன்னையான்அணுகாவகை செய்துபோதிசுண்டாய்
கன்னலே! அமுதே! கார்முடில்வண்ணனே! கடல்ஞாலங்காக்கின்ற
மின்னுநேமியினாய்! வினையனுடைவேதியனே!

ஆ.—(என்னையாளும்.) - “ஸௌந்தர்யத்தாநிலையும் கோக்யதைபாலையும் நிரவயிகனான என்னை உமக்குத்தந்து உம்முடைய மத்விஸ்ஸேஷானுதிஷ்டணுத்வத்தையும அறிந்து ஸர்வக்லாக பரிபாலகனுமாயிருந்துவைத்து, நான் உபமை இத்தரிவவாய் வரக்கி என்னையிழப்பிப்பிடுகு?” எனினில்; “எனக்குநிரவயிககோக்யமொத்தாத்மப்ரதஸ்ய, தத்ஸ்வஹிவனுமாய், ஸர்வலோக பரிபாலகனுமாயிருந்தாயேயாகினும், உன்னை ஸாரணம் புக்க பின்பும் இதைப் பரக்குதியிலே என்னவைத்தருளுகையாலே, உனக்கு அகம்பார்த்து

“நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்றதாகும் அநுகுணமாக காவம் - தன்னுல்லலது இத்தயாதி, நித்யஸூரிசனை வெறுப்பானென்? என்ன - அவர்கள் இத்தயாதி. அவர்கள் முகங்கோடாவிட்டால் இங்கு வருவனவென்னைநீர்க்குத் இத்தயாதி. அவன் இவையரிசைக்காகக் காட்டின சேவித்வத்தை “நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்” என்றதுக்கு அநுகுணமாக யோஜிச்செருவென்கிறார்-தான்நினைத்த போது இத்தயாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. இந்த ந்யாயம் - “அமுதே” என்ற தொடக்கி மேலே சொல்லுகிற பதங்களுக்கும் ஒக்கும். ப்ராங்க்யாயமாவது - கீழே “மயர்வறமநிலையருளித் தன்னுல்லலது சொல்லாமையை யுண்டாக்கினபடி. மலிக்குமென்றது - இதைகுமேலும் அகிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வமாக இஷ்டப்பாப்பியும்பண்ணித் தருமென்றபடி. கீழ்வாக்யம்வரணம் - இதைகுமுன்பு இத்தயாதி. அதையர் நிர்வஹத்திலே அந்வயங்காட்டுகிறார் - என்னையாள்வானே இத்தயாதி. மற்றைப்பகைத்துக்கு அடைவே அந்வயம்.

ஸோஷமான என்னை அதிப்ரபலங்களான இந்திரியங்களுக்கு ஸோஷமாக்கி இவற்றையிட்டு வாயிப்பித்து உன்கிருவடிக்களைச்சேராதபடி பண்ணிப்போகிறாயென்று பயப்படா நின்றேன்” என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “ஊர்வலனுன என்னை இந்திரியங்களாலே இரவும் பகலும் நவிலித்து உன்னை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாத படி நீயும் போகி” என்று இன்னுதாகிறார்.

[என்னையென்று] தொடங்கி - எனக்குவியேயமாகை நவிர்த்து, என்னை நன் கருத்திலே நடத்தாநின்றனள்ள ப்ரபலமான ஐந்து இந்திரியங்களையும் என்பக்கலிலே விட்டு. [கன்னலே]யென்று தொடங்கி - நிரதிஸயதேஹாக்யனுமாய் அத்யுஹானுமாய் ஜகத்தையெல்லாம் ரக்ஷியாநிற்பதும் செய்து அதுக்கு உறுப்பாக விளங்காநின்றனள்ள கிருவாழியையுடையையுமாய் வைத்து என் பரபத்தாலே எனக்குக் காணவொண்ணாதே வேடைகலையியிமஜ்யையிருக்கிறவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரதேஹாக்யனுன நீ, ப்ரபலமான இந்திரியங்களாலே அநவரதம் நவிலித்தகலநில்லா நின்றாய்” என்கிறார்.

கன்னலே - ஸர்வதேதாமுகமான ஹோக்யதையையுடையையாய், அமுநீத - அவ்வனாவையன்றியே ஸத்தாயாரகஸாரஸ்யவானாய், (இப்படி ஹோக்யமாமளவில்), கார் முகில் வண்ணனே - ஸர்வோபகாரகபுரண காளமேகம்போலே வரையாமலுபகரிக்கும் ஸ்வஹாவத்தையுடையையாய், (உபகரிக்குமிடத்தில்), கடல் - கடல்குழந்த, ஞாலம் - பூமியையடங்க, மின்னு - உஜ்ஜ்வலமான, நேமியினப் - கிருவாழியையுடையையாய், காக்கின்ற - காத்துட்டிடுமவனாய், வினையேனுடை - உன்னைக்கிட்டிகைக்கு விரோதியான பரபத்தையுடையேனுன எனக்குக்கேட்டுவிடும்படி, வேதியேன் - வேடைக வேத்யனுன வனே! என்னை - (உனக்குக்கிங்கரனுன) என்னை, ஆனும் - தங்களுக்கு நிரதஸகாரியாம் படி ஆண்டுக்கொள்ளக்கடவனவாய், (எனக்குக் கரணதயாபரதந்த்ரமாய் வைத்து என் னளவில்), வன் - ப்ரபலமான, கோ - ஸ்வாதந்த்ரயத்தையுடைத்தாய், ஓர் - ஒன்றுக் கொன்று ஒவ்வாதபடி அத்விதீயமான, இவை - இந்த, ஐந்து - ஐந்திர்திரியங்களையும், பெய்து-எனக்குவாயுதத்தேந நியோகித்துவைத்து, இராப்பகல்-அதேஹாராத்ரவிஹா மற, மோதுகித்திட்டு - நீடிப்பித்து, உன்னை - ப்ராப்தனாய் ஹோக்யஹுதனுனஉன்னை, நான் - (உன்வாசிபநிந்த) நான், அனுநகாவகை - கிட்டாதபடி, செய்துபண்ணி, போகி கண்டாய் - முகந்தோற்றாதபடி போகாநின்றாய்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “ஊர்வலனுன என்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நவிலித்து, இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி போகி” என்கிறார்.

[என்னையானும்] - எனக்கு வியேயமாகை முறையாயிருக்க, அது நவிர்த்து தன்கருத்திலே என்னைப் பண்ணிக்கொள்ளும். நீ அடிமைகொள்ளுகையொழிய, இவை பணிகொள்ளும்படியாவதே. [வன்கோ] - நீ நிர்வாஹகனாகை நவிர்த்து, மடுக்காலே இவை நிர்வாஹகமாவதே. [ஓரைந்து] - அத்விதீயமான ஐந்து. [இவைபெய்து] - இவற்றை உண்டாக்கி என்பக்கலிலே விட்டு. [இராப்பகல் மோதுகித்திட்டு] - காலத் துக்கு விரிபொழும் இதுவேயாவதே. அழகிதாக “ஒழிவில் காலம்” என்று ப்ரார்த்தித் தேன். [உன்னை] - ப்ராப்தனாய் ஹோக்யஹுதனுன உன்னை. [நான்] - ஐஞாநம்

பிறந்த நான். [அணுகாவகைசெய்து]-கிட்டாதபடிபண்ணி.[போதுகிடாய்]-என்னோயை அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிறே சுடக்கப்போகிறது.[கண்ணலை]இத்யாதி-அகஸப்போனால் ஆற்றவொண்ணாதமோழத்தை இருக்கிறபடி ஸர்வதோழுபயான ஸாரஸ்யம்; அவ்வளவன் றிக்கே,சாவாமல்காக்கும்மருந்து; அந்தமோழத்தைதன் பேறுகத் தருமவன். வரையாதே எல்லாவற்றையும் நோக்குகை; நோக்குட்போது ஸங்கல்பத்தாலே அன்றி தேய, விளங்கா நின்றள்ள திருவாய்யாலே ரக்ஷிக்கை. [வினையேனுடை வேதியனே]-என் பார்பத் தாலே கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், வேகைகலமயிம்மயனுனவனே! இந்த மோக்யபதையும் ரக்ஷகத்வமும் ஒழைப்புறத்திலே கேட்கும்படியாவதே!!

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “துர்ப்பலனுனஎன்னை இந்திரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி” என்கிறார்.

[என்னையாளுவன்கோ]-ஸத்தைநோக்குவாய் நியாய், பணிகோள்வார் வேறேசிலராவதே. அத்தலையித்தலையிற்றுக்கிடாய். ஈஸ்வரனென்பான் ஒருவனுண்டாய், அவனுக்கு ஆத்மாசேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸுஅந்தரங்கபரிகரமாய், அதுக்கு இந்திரியங் களும் சேஷமாகைதலிரந்து பள்ளிகள் கலகம்போலே என்னை இந்திரியங்களாம்படி யாவதே!! [வன்கோ]-ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத் தேன். (வன்மை - பலாத்காரம்.) “கோவா யைவரேன் மெய்குடியேறிக் கூறையோழி வைதாவென்று குமைத்துப்போகார்.” ஒரு நீர்மையுடையவன் சேஷியாகைதலிருவதே! (வன்மை- காடிந்யம்.) ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகன் சேஷியாகைதலிரந்து, நிர்க்குணர் சேஷிகளாயிற்றுகிடார். [ஓரைந்து]-குணப்ரதாநஹாவத்தாலனிற்கே, ஸமப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவானொருவனாய், பணிசெய்வதும் அவனுக்கான நிலைகுலைந்தது. “உபதிஷ் விஸுவஸு”(பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்றும் “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசகன்” என்றும் ஒருவன் சேஷியாகைதலிரந்ததிறே. [ஐந்து]-ஏகசேஷமாகை தலிரந்ததுகிடார். [இவை

இரண்டாம்பாட்டு.—என்னையாளுவ இத்த்யாதி. “போதுகிடாய்” என்னுமனவுகடையா கழித்தவதாரிகை - துர்ப்பலனுன இத்த்யாதி. துர்ப்பலனுன என்னை என்றது - “போதுவித்து” என் றத்தாலே வித்தமென்று விவகிதம்.

“ஆளும்” என்றதுக்குஹுவம் - எந்தை இத்த்யாதி. அந்திலே இத்தலையாகையாவது - ஈஸ் வரனுனை தலிரந்து இந்திரியங்களானவை. ஏதத்விவரணம் - ஈஸ்வரன் இத்த்யாதி. ‘கலஹத்தில’ - பள்ளிகன்போலே’ என்றவயிப்பது. அதாவது - ஒருவனுக்கு ஹஸனானபள்ளியே, அராஜகம் ஹஸ ஸ்வதந்த்ரைய ஸ்வாமியை நலியுமாபோலே என்றபடி. “வன்கோ” என்றது - உபயாலே கோடுவன் ருய், ஆமந்தகமென்கிறார் - ப்ரபலருமாய் இத்த்யாதி. “வந்தேறி” என்றதுக்குப்ரமாணம்-கோவாநி இத்த்யாதி. நீசேஷியாமத தலிரந்து இவை யெனக்கு நியாமமாய்க்கொண்டுவந்து என்சரிசரத்திலே குடிபுருந்து, நான் கூறையும் சேராமாக நினைத்திருக்குமையொழிய வேதே சிலவற்றைத்தா வன்று என்னெருக்கி, கூணமும் கால்வாங்குகிறி லரித்யந்ததே திருமொழி வழாப்பதன் வழாந்ருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. * வன்மைக்கு - பலாத்காரமாகக் கீழ்ருளிச்செய்து, மஹாகாநியமாக அந்தரத்தரம் ஒருநீர்மை இத்த்யாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸமஸ்த இத்த்யாதி. குணப்ரதாநஹாவாவது - அப்ரதாந ப்ரதாநஹாவம். “மொணொய்யுயாமொருவாடின” என்றிதே நிகண்டு. “ஆளும் - ஐவர்” என்றதுக்குஹலிதம் - கஹவான் இத்த்யாதி. ஏதத்விவரணம் - பதிம்விஸ்வஸ்ய இத்த்யாதி. ஏகசேஷ மாகை தலிரந்தது கிடரென்றது - அப்ராப்தமாகிலும் ஏகசேஷமாகலாமிறே, அதுவும் தலிரந்ததென்ற படி. பெய்தல் - இதேலாய், இவற்றையிட்டென்றபடி. அவற்றை அசேதமாகக் சொல்லி, நலிகிற

பெய்து]-அவற்றின்பக்கல் குறையுண்டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நியல்லையோ? பூரீப்ரஹ்மலாதனைப் பாம்புகளைக்கூடவிட்டுக்கட்டி நலிந்தாற்போலேயிருக்கிறதுகாணும், இவற்றையுண்டாக்கி என்பக்கலிலே நீ விட்டது. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத்துக்கு விரியோகம் இதுவேயாவதே! “ஒழிவில்காலமெல்லாம்” என்று அழகிதாக அடிமைசெய்யவாசைப்பட்டேன். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, இவற்றினுடனே கூடும்படியாவதே. [உன்னை நான்]-பெற்றல்லது யூரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாதபடியான நான்:நிரதிஸயஹோக்யனானஉன்னை, புஜித்தல்லது யூரிக்கமாட்டாத நான். [அணுகாவகைசெய்து] - கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகண்டாய்] - உன்னை யநுலவிக்கவேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயமானைக்காட்டிப்பிரித்து, ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகைகள் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக்கொண்டகன்றாற்போலே கிடாய் இதுவும்! [கன்னலேயமுதே] - ஒருவகையால்வந்த ஹோக்யதையாகில் நான் ஆறியி ரேனோ? “ஹவபூமஸாஸூவபூரவஸு” (ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸு) என்கிறபடியே ஸர்வ விதஹோக்யமுமாய், *அளவிறந்து,*கொள்ளமானாஇன்பவேள்ளமாயிராநின்றதே.கன்ன லென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று - போக்யமுமாய், சாவாமல் காக்கும்துவுமா யிருக்கை. [கார்முகில்வண்ணனே] - அந்தஹோக்யதையைத் தன்பேருகத்தருமவன். பரமோஹாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே ஓர்ஸநீயமான வடிவை யுடையவனே! என்னுதல். [கடல்ஞாலம்] இத்தயாதி - “போதிகண்டாய்” என்று ஆர் காற்கட்ட நீ அன்றுநோக்கிற்று. “இந்தீரியங்களாலே நோவுபட்டோம்”என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதோ நீ நோக்கிற்று! நீ ஹோக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட, நோக்குமவனல்லையோ? கடலோடுகூடின பூமியைக் கண்ணிலேவெண்ணெயிட்டேக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வலாவ நல்லையோ? [காக்கின்ற]-ரக்ஷணந்தான் காதாசித்தகமோ உனக்கு? [மின்னுநேமியனாய்]-இயற்றியுண்டென்னு ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாயன்றோ நோக்குவது. “அருளார் திருச்சக்கரத்தாலகல்விசும்

வன் ஸர்வரஸுச்சொல்லுகிறதற்கு ஹவம் - அவற்றின்பக்கல் இத்தயாதிவாக்யத்தவயம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பூரீப்ரஹ்மலாத இத்தயாதி. “இராப்பகல்” என்றதற்குஹவம் - காலத்துக்கு இத் தயாதி. ஸலிதம் - ஒழிவில் இத்தயாதி. “இவைபெய்து” என்றத்தைத் தடாக்ஷித்தஹவம் - அடியார் கள் இத்தயாதி. விவரணம் - நிர்திஸய இத்தயாதி. “போதி” - போலுயென்றபடி. “நாணுன்னைக்கிட் டாதபடி பண்ணிக்கடக்கப்போனாய்” என்னுதத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஸயநுலவிக்க இத்தயாதி. “கன்னலே” என்றது - ஸர்வரஸுத்தக்கும் உபலக்ஷணமாக விவக்ஷித்தஹவம் - ஒருவகையால் இத்தயாதிவாக்யத்தவயம். “அளவிறந்து” என்றதும், கொள்ளமானா என்றதும்-அந்ததாந் வரித்தம். “கன்னலே, அமுதே” என்கிற அடைவுக்குஹவம் - கன்னலென்று இத்தயாதி முந்தினதுக்கு, “வண்ணம்” என்று - ஸ்வஹாவமாய், ஒள்தார்யத்தைச்சொல்லுகிறது இத்தால்பலித்தஹவம்-அந்தஹோக்யதையை இத்தயாதி. “கடல்ஞாலம்” என்றஅசேதசஸமாகிக்குஹவம்; போதிகண்டாய் இத்தயாதி. காற்கட்ட - ப்ரார்த்திக்க. விவரணம் - இந்தீரியங்களாலே இத்தயாதி. “கன்னலேயமுதே” என்றவந்தரம் “கடல்ஞாலம்” என்றதற்குஹவம் - நீஹோக்யன் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - கடலோடு இத்தயாதி. வர்த்தமானார்த்தம் - ரக்ஷணந்தான் இத்தயாதி. “காக்கின்ற” என்றவந்தரம் “நேமியனாய்” என்றதற்கு ஹவம் - இயற்றி இத்தயாதி. இயற்றியென்ற - யத்தமாய், ஸர்வார்த்தயமென்றபடி. ஆசிலே-ஆயுதப்பிடியிலே. ஆயுதங்கொண்டு ஜாததாக்கிக்கும்துக்குப்ர மாணம் - த்ருக்கிக்கரத்தால் இத்தயாதி. க்ருபையால் பூர்ணனான திருவாழியாமுனானுலே, பரந்தவிக்ஷு

புமிநிலனுமிருளார்வினேகேடச்செங்கோல் நடாவுதிர்” என்னக்கடவதிநே. உருவினவான் உறையிலிடாதேயன்றேநோக்குவது? விளங்காநின்றள்ளதிருவாழி. [வினையேனுடைவேதியனே] - “**செவாதா ஓதவாதாணு லாநாதாபிசெவதழ்**” (தேவாநாம் தாநவாநாஞ்சலாமாந்யமதிதைவதம்) என்றும், “பொதுநின்றபொன்னங்கழல்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஊர்ப்பொதுவாயிருக்கிற நீ, என்னளவிலேவந்தவாறே வேளைகணம் கம்யனாய். இன்றிருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணுவதே நான்!

(உ.)

வேதியாநிற்கும்ஐவரால் வினையேனோமாவதித்து உன்திருவடிச்
சாதியாவகை தடுத்தென்பெய்தி! அட்தோ!
ஆதியாகி அகலிடம்படைத்து உண்ணீழ்ந்நுகடந்திடந்திட்ட
சோதிள்முடியாய்! தோண்டினன்மதுகுதனனே!

ஆ.—(வேதியாசிற்கும்.) - உம்மை நான் இந்தப் பர்க்ருதியிலே வைத்தது ஒரு ப்ரயோஜனார்த்தமாகவாதலால் இந்தப் பர்க்ருதிஸம்வெப்பத்தை நிவர்த்திப்பிக்கக்கூடவ தென்? என்னில்; “நிலைலஜகந் சிர்மாணநிமரணோத்திரணக்ரமணோத்தரணாநிலைஸ்ய ஸர்வேஸ்வரனாப் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் * குணர்த், காஸ்பமுபாகத மடிஷீஷ்டநிவா ரணைகப்ரயோஜநனுமாயிருந்தஉனக்கு, பர்க்ருதியிலே என்னை வைத்து, அநவரத வாய் சுத்தவைக ஸ்வஹாவமான இந்திரியங்களாலும் வாயிப்பித்து உன்நிருவடிக்களைச் சேராத படி தடுத்தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு?” என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், “ஜமதத்துக்கு நீதியை விரைவில் தரக்கூடியவைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிலேவந்து அணுகுவோண்ணுதபடி இந்திரியங்களை யிட்டு நிரந்தரமாக நலிவித்து உனக்கு என்னப் பரையோஜனம் உண்டி?” என்கிறார்.

[வேதியாநிற்கும்] என்று தொடங்கி - இடைவிடாதே நலியாநின்றன்ன ஐந்து இரத்தியங்களாலும் திருவடிகளைப் பெறுதபடி தடுத்து. [ஆதி] என்று தொடங்கி - ஸர்வைஸ்வரயஸூசகமாய் நிரவயிகதேஜஸ்ஸான திருவடிக்ஷேதம் முதலான திவ்யா ஊரணங்களையும் உடையையாய் இருந்துவைத்து ஸுஷ்டிநூலாயும் கீமதபுஷ்டிநூலாய் வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனே ! [தொண்டனேன் மதுராதனனே] - சிபுமுகித

பெயரும் பூமியையும் மோஹாந்தகாரஹஸித்யான ஹிபரீதவ்ருத்தங்கள் போம்படி ஸங்கல்பரூபமான ஆஜ்ஞையையடைந்தாநிந்துகிற இத்தயார்த்தம், “மின்னு” என்றதற்கு ஹாவம் - நருவின இத்தயாதி, “உடல் ஞாலம் காக்கின்ற” என்றத்தைச்சொல்லித்து, “வீனையேனுடை வேதியனே” என்றதற்கு ஹாவம் - டேவாநாம் இத்தயாதி, “வீனையேன்” என்றதற்கு ஹாவம் - இனீநிநுத்து இத்தயாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி, “அதுஎன்றிதுதி” இத்தயாதி, “பொதுநின்றபொன்னங்கழல்” என்றதற்கு த்தம் - ஸ்வஸ்பதிர ஸாதாரணமாய் ஸங்குஹணியமாய் அழகிதாயிருந்துள்ள திருவடினை பென்றபடி, “கன்னவே” என்று துடக்கி, “வேதியனே-பொதிசண்டாய்” என்றவயம், (உ)

அஸ்ரணப் போக்கினும்போலே திருவடிகளில் ருசிபிறக்கைக்கு விதோயிகளான ஹேய னுன என்னுடைய பாபங்களைப்பெல்லாம் போக்கினவனே!

ப.—அந்தரம், “ஸ்ரவப்ரகாரரக்ஷணவ்யாபாரத்தையுடைய ரீ, இந்த்ரியங் களாலே நலிந்து உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடிபண்ணினால் உனக்கு என்னலாபமுண்டு?” என்கிறார்.

ஆகி - காண்புகன், ஆகி - ஆய்க்கொண்டு, அகல் - அகிவிஸ்திர்ணமான, இடம் - ஜகத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - (ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - (அந்தரம்) உமிழ்ந்து, சுடந்து - (அந்யாமிமாநமறும்படி) அளந்து இடந்திட்ட - (நைமித்திகப்ரளயத்திலே வராஹரூபியாய்) இடந்து, (அத்தாலே), சோகி - (ஸ்ரவஸ்வாமித்வஸூசகமான) ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ரீள் - உத்துங்கதையையுமுடைத் தான, முடியாய் - திருவலிஷேகத்தை யுடையையாய், தொண்டனேன் - உன்னை முதல் விக்னையிலே சபலனுன எனக்கு, மதுசூதனனே - (ப்ரகிபந்தகத்தை யழிக்குமிடத்தில்) மதுவையழித்தார்போலே. அழிக்கவல்லனுனவனே! வேதியாநிற்கும் - ஊடுருவ நலியா நிற்கக்கடவராயிருக்கிற, ஐவரால் - ஐந்து இந்த்ரியங்களாலே, வினையேனை - (உன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு விஷயமாகாதபடி பண்ணும்) பாபத்தையுடையேனுன என்னை, மோது வித்து - டீர்ப்பித்து, உன் - (ஸ்ரவரக்ஷகனு) உன், திருவடி - திருவடியை, சாகியாவகை - ப்ராபியாதபடி, ரீ - , தடுத்து - நிரோதித்து, என்-என்ன ப்ரயோஜனம், பெறுதி - பெற வுதி? அந்தோ - ஐயோ! “ரக்ஷகனுனவன் வ்யாயகனாவதே” என்று கருத்து.

இ.—முன்றும்பாட்டில், “ஐதுத்துக்கு ஸ்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிற்கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜனம் உண்டு” என்கிறார்.

[வேதியாநிற்குமைவரால்] - இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்து இந்த்ரியங் களாலே. “இராப்பகல் என்று-நித்யாக்கிஹோதரம்போலன்றிக்கே நிரந்தரமாக நலிகை.” அழகிதாக “உடனும் மன்னி” என்று ப்ராபுத்தேன். [வினையேனை மோதுவித்து] - பாபத்தைப்பண்ணின என்னை மிகவும் நலிவித்து. “கியதாலிதி ரோ வடி” என்று ரீவவப் பணிசெய்கைதவிர்த்து, இந்த்ரியங்கள் ஏவல்செய்யும்படி பாபத்தைப்பண்ணி னேன். [உன் திருவடிச் சாகியாவகை ரீதடுத்து] - வகுத்த திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி ரீ தடுத்து; அவஸரப்ரதிக்ஷனையிருக்கிறவனை வாதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லு கிறாரிதே. தாம் ஸூராத்ஷட்டாநம் பண்ணுநிற்க அவன் விலக்கினும்போலே சொல்லு கிறார். [என்பெறுதி] - பெருமாள் வைபவங்கல்பராகைக்குத் தம் முடினை இசைந்த இளையபெருமானைப்போலே, உனக்கு ப்ரயோஜனமுண்டாகில் என்னிழைவையும் பெறுப்ப னிதே. [அந்தோ] - ரக்ஷணமே ப்ரயோஜனமாயிருக்கிறவன் ந்ருசம்ஸரைப்போலே யாவதே! [ஆகிபாகி இப்பாகி] - ஆயிராஜ்யஸூவகமான திருவலிஷேகத்தையுடைய யாய் நித்யவிவாகியிலே பேரோலக்கமாக இருந்துவைத்து, ஜமத்காரணகூதனாய், அழிந்துகிடக்கிற ஜயத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே இருந்து தளராமே உமிழ்ந்து, மஹாவலி அபஹரிக்க எல்லோடந்து மீட்டு, நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் கிடுத்து, இப்படி ஸ்வவிதரரக்ஷணமும் பண் ணினவனே! [தொண்டனேன் மதுசூதனனே] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலனுன

என்னுடைய இந்திரியவஸ்யதையைத் தவிர்த்தவனே! மயுவாஹி அனுரணப்போக் கினுற்போலே, உன்திருவடிகளில் ருசிக்கு விரோதியான இந்திரியவஸ்யதையைத் தவிர்த்தவனே! “இது பொல்லாது” என்று அஞ்சிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்கை.

எடு.—மூன்றும்பாட்டு. “ஐகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷிக்கும்வெத்து, என்னை உன்திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்திரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்னப் பர யோஜனம்உண்டு?” என்கிறார்.

[வேதியாநிற்கும்] - அழகிதாக எல்லாவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேன். “உடனாய்மன்னி” என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றிக்குப் பணி செய்கைக் காவதே! [வேதியாநிற்கும்] - வேதனையே பண்ணுகிறேன். “யாவஜ்ஜீவ மஹிமோதூ ஜுஹுயாஸி” (யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்) என்றால் - “வாயம்பூதா” (ஸாயம்பூதா) என்று ஒருகாலங்களிலே ஒதுக்காநின்றதிடே; அங்கு னன்றிக்கே, ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டேச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின்பக்கலிலே யானபடி. [வினையேனை] - ஹோமத்துக்குப் பாரித்ததெல்லாம் க்லேஸப்படுகைக்கு உடலாவதே. [உன்திருவடிச்சாதியாவகை நீதேத்து] - என்னஉற வின் கனந்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனைவெறுக்கும்படி காணும் ஸம்ஸக்ய மிருக்கிறபடி. ஸூநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வலத்துக்கு விரோதம் பண்ணுவாரைச் சொல்லுமாபோலே சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதியாதபடி தகைத்து. [என் பெறுதி] - என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்வேது? நான் பகிற வ்யஸநத் தால் உனக்குஒருபரயோஜனமுண்டாகில் எனக்கு அதுவே யமையும்; உனக்காக இருக்கு மதிடே எனக்குவேண்வேது. “ஜதூநகூரவிவொஜூதன்” (ஜலாக்ம்தஸ்யாவி வோத்த்ருதேள) என்கிற இனையபெருமாள், துர்வாஸா வர, “பெருமானுக்குஒர்அவத்யம் வரவொண்ணது” என்று தம்நோவுபாராதே விடைகொண்டாரிடே. [என்பெறுதி] -

மூன்றும்பாட்டு - வேதியா இத்தாதி. “படைத்துண்டமிழ்ந்து” இத்தாதிபைக்கடாகித்து - ஐகத்துக்கு இத்தாதி. “உன்திருவடிச்சாதியாவகை” இத்தாதிபைக்கடாகித்து - என்னையுந் திருவடி களிலே இத்தாதி.

“இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்திந்திரியங்களாலே” என்று ஸந்தார்த்தம். “வேதியா நிற்கும்” என்கிற வர்த்தமாநத்தைக் கடாகித்த ஹோத்தவாவம் - அழகிதாக இத்தாதி. கிவாணம் - உடனாய் இத்தாதி. ‘கீழிற்பாட்டிலே “இராப்பகல்” என்றவைத்து, “வேதியாநிற்கும்” என்று - இக்கேவர்த்தமாநமாகச்சொன்னால் புருத்தியன்றோ? என்ன - யாவஜ்ஜீவம் இத்தாதி. அதாவது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலுமென்றபடி. வ்யாக்யாதாவிந்நபொடு - என்னஉறவின் இத்தாதி. கிவாணம் - தம்முடைய இத்தாதி. ஸம்பந்தத்தையறுஸந்தித்து இவர் வெறுக்கும்படிஎன்னென்ன - ஸாதநாநுஷ்ட டாநம் இத்தாதி. “சொன்னபடிபாரீர்” - ஸம்பந்தத்தாலேயென்றபடி. “சாதியாவகை” என்றது - ஸாதியா வகைகளையும், கிட்டாவகை யென்றபடி. “என்பெறுதி” என்கிற ஸ்வர்த்தாலே வித்தித்தவத் தம் - என்ஸ்பநபம் இத்தாதி. அதாவது - என்னை நீ தகைத்துஎன்னப்பரயோஜனம் பெறுகிறாய்? என் ஸ்வரூபமழியுமொழிய வேறொரு பரயோஜனக் காணென்னென்றபடி. இத்தாக் - ஒருபரயோஜனம் உண்டானு லாறியிருப்போ? என்ன - நான் பகிற இத்தாதி. பரயோஜனமுண்டானால் தத்தாமை வழி யமாறக்கூடுமோவென்ன - உனக்காக இத்தாதி. சேஷியினதிரயார்த்தமாகத் தத்தாமை வழியாய்வினா ருண்டோவென்ன - ஜலாக்ம் இத்தாதி. ஸ்வப்பரயோஜனார்த்தமாக பரது: கப்பாராதே அவக் பொகட்ட

பூநீஹரதாழ்வானை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகைக்காகப் பிரித்துவைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [அந்தோ] - ஸ்வப்ரயோஜநமின்றியிலே பராநர்த்தமே ப்ரயோஜநமாக நலியும்படி பிறந்தேனே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாக இருக்கிறவன், ந்ருஸம்ஸரைப்போலேயாவதே! [ஆதியித்யாதி] - உனக்கொரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்குஇதுபோருமோ? †(ஆதிராஜ்யஸூசகமான) திருவஹிஷேகந் தொடக்கமான திவ்யாஹரணங்களை யரித்துக் கொண்டு நித்யஸூரிகள் நடுவேயிருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரணபூதனாய்ப் பரப்பையுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்து வர வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்து, அநந்தரம் வெளிநாகோணப் புறப்படலிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை நடந்து மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமா யெடுத்துக் கொண்டேறி, இப்படிகளாலே ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ? [தொண்டனேன்இத்யாதி] - இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னே யொன்று தேடிச்சொல்லவேணுமோ? மதுவைப்போக்கினுற்போலே என்இந்திரிய வஸ்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? (தொண்டன் - இதரவிஷயசபலன்.) தன்படிகளைக் காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான வாஸநையைப்போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற இதுவேயிறே குறை.

(க)

நாலாம் பாட்டு.

சூதுநான் அறியாவகைச்சுழற்றிஓரைவரைக்காட்டி உன்னடிப்
பேரதுநான் அணுகாவகைசெய்துபோதிகண்டாய்
யாதும்யாவருமின்றிநின்ன கம்பாலோடுக்கிஓராலினீஸிலே
மீதுசேர்குழவி! வினையேன்வினையீர்மருந்தே.

ஆ.-(சூது)-“இந்திரியக்ருதமான என்னுடைய வாயையையப் போக்கவல்லையுமாய் என்னுடையவாயையையப்போக்குகைக்காகக் லப்தஸ்வரூபனுமா யிருந்துவைத்து “உன்இருவடிகளைப் பெறுகைக்கு உபாயம் உன்இருவடிகளை” என்றிருக்கிற இந்த என்னுடைய அறிவுர்கூட அழியுப்படி இந்திரியங்களைக்காட்டி என்னைக்கலக்கி உன்இருவடிகளைச் சேராதபடி பண்ணிப்போகவாகாதே புகுகிறது” என்கிறார்.

இடமுண்டோவென்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானை இத்யாதி. “என்பெறுதி” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, “அந்தோ” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸ்வப்ரயோஜநம் இத்யாதி. “ஆதியாகி” இத்யாதி மேலைக்கடாக்ஷித்து, “அந்தோ” என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - ரக்ஷணமே இத்யாதி. அஹைவர் நிர்வாஹத்திலே ஹாவம்-உனக்கொரு இத்யாதி வாக்யத்வயம். போருமோ-சேருமோ. “சோதிரீண்முடியாய் இருந்துவைத்து - “ஆதியாகி” இத்யாதிக்கு ஸந்தார்த்தம் - திருவஹிஷேகம்இத்யாதி. “தொண்டனேன்” - விஷயசபலனென்றபடி. இந்திரியவஸ்யதையைப் போக்கினானால் “மோதுவித்திட்டு” என்பாடுனன்? என்ன - தன்படிகளை இத்யாதி. “மதுகுதனனே! நடுத்தென்பெறுதி: அந்தோ!” என்றவயம்.

(க)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், “நீயே இவ்வாத்தமாவுக்கு நீர்திசைய புருஷார்பம் என்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி ஸந்தாதிலிஷயங்களைக்காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித் துப் போகாநின்றாய்” என்கிறார். [சூது] - உறவது. [பாதுமளன்று தொடங்கி] - சிறுவயிற்றிலே சேதநாசேதநங்கனையடைய வைத்து ஓர் ஆலின் தளிர்நிழலிலே சிறு பிள்ளையாங்கி கண்வளர்த்தருளின ஆர்ச்சியம்போலே எனக்குஉண்டான ஸந்தாதிலிஷய ப்ராவணியத்தைத் தீர்க்கவல்லவனே!

ப.—அநந்தரம், “அவயடி தவடநாஸமர்த்தனாபிருக்கிற நீ, இந்திரியங்களாலே என்னென்னுசைக் கலக்க, ஷோக்யமான உன் திருவடி களைக் கிட்டாதபடி பண்ணுகின்றாய்” என்கிறார்.

பாதும - ஸகலாசேதநங்களையும், பாவரும் - ஸகலசேதநரையும், (அபேஷமா நிரபேஷமாக), இன்றி - ஒன்றொழியாமல், நின் - உன், அகம்பால் - திருவயிற்றில், ஒடுக்கி - ஐகதேசத்திலே பொதுந்கும்படிபண்ணி, ஓர் - (இன்னகிடத்திலே முளைத் தெழுந்ததென்று தெரியாத) ஓர், ஆலின் - ஆலிதுடைய, நீள்-(முழுவிரிந்து) நீருட்படி யான, இலை - இலையின், மீது - மேலே, சேர் - (“ப்ராவணியத்தில் விழுவுதோம்” என்ற மறியாமல்) கண்வளர்த்தருளுகிற, குழவி - ஸாஸவத்தை யுடையனாய், விணியேன் - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய, விண் - பாபம், தீர் - போக்கும், மருத்தே - மருத் தாகவல்லவனே! ஓர் - அத்வநியயைவரான, ஐவரை - ஐத்திர்திரியங்களை, காட்டி-காட்டி; நான் - (ப்ரமபுருஷார்த்த யோக்யமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், சூது - உறவது, அறியாவகை - அறியாதபடி, சுழற்றி - விஷயங்களிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணி, உன் - (ஆபத்ஸகனான) உன்னுடைய, அடிப்போது - அதிஸபிதகோச்யமான திருவடித்தாம ரையை, நான் - (அநந்தபுராணனான) நான், அணுராவகை - அணுகாதபடி, செத்த - பண்ணி, போதிகண்டாய் - ‘கண்ணாணாதபடி கடக்க நிலைகின்றாய்க்கான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “நீயே நீர்திசையபுருஷார்பம் என்னுமிடத்தை அறி யாதபடி ஸந்தாதிலிஷயங்களைக்காட்டி ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்” என்கிறார்.

[சூது நானறியாவகை சுழற்றி] - சூது - உறவது. “உறவது இன்னது” என்று நான் அறியாதபடி ப்ரமிப்பித்து; “உறவத்ப்ராவணமாதலே உறவது: விஷய ப்ராவணியம் அநந்தரமே” என்று கவேசிக்கவொண்ணாதபடி மகண்ணைக் கலக்கி. [ஓர் ஐவரைக்காட்டி] - ‘ஐவர்’ என்று—ஸந்தாதிகள், தனத்தனியே ஸாயகமான ஸந்தாதிகளைக்காட்டி, உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. [விணியேன் போதிகண்டாய்] - “கண்ணோட்டம் பிறக்கும்” என்று கண்ணாறகாண வொண்ணாதபடி உன்னைக் கொண்டுபோகாநின்றிடைய. [பாதும யாவருமின்றி] - சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாகியின்றிக்கே. [நின்னகம்பாலெடுக்கி] - உன் திருவயிற்றிலே சேர்த்து. [ஓராலினீளிலேமீதுசேர் குழவி] - ஓர் ஆலத்தளிர்நிழலிலே ஸ்ததநயமான வடிவைக் கொண்டு கண்வளர்த்தவனே! [விணியேன் விணியீர்மருத்தே] - அந்த அவயடி தவட நாஸமர்த்த்யம்போலேயாயிற்று என்னுடைய இந்திரிய வாய்பதையைத் தவிர்த்தபடி.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. “நீயே இவ்வாத்தமாவுக்கு நீர்திசையபுருஷார்த்தமென்னு மிடத்தை நான் அறியாதபடி ஸந்தாதிலிஷயங்களைக் காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகா நின்றாய்” என்கிறார்.

[குது இத்யாதி] - குது - உறுவது. “இவ்வாத்தமாவக்கு விஷயப்ராணன்யம் நாஸுஹேது, ஹகவதநவமவம்உஜ்ஜீவநம்” என்று. நான் அறியாவகை - இது நான்அறியாத படி. [ஓரைவரைக்காட்டி - சுழற்றி] - நான்உறுவதறியாதபடி ஸப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி, ப்ரம்பிபித்து: உன்மத்தங்காய் தின்னப்பண்ணி. [உன்னடிப்போது நான் அணுகாவகைசெய்து] -உன் திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. மயிர் கழுவியிருக்கிறவனைச் செவ்விப்பூக்குடாமல் தடுப்பாரைப்போலே. [போதிகண்டாய்] - கூடநிற்கில் இதேல்லாம் படவல்லேன் கிடர்! “கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்” என்று கடக்கப் போவாரைப்போலே. ‘நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச் செய்ய வரிது காணும்’ என்ன, ‘ஓம், நீ அரியவைசெய்யமாட்டாயிறே’ என்கிறார்—[யாதும்யாவரும்] என்றதொடங்கி. சேதநாசேதநங்களொன்றும் பிறிகதிர்ப்படாதபடி உன் வயிற்றிலே வைத்து, ஒருபவரைய் முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்திரின்மேலே, உனக்கு நுகுகர் வேண்டு வதோர் அவஸ்தையைப் ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவா னொருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்யவல்லே என்னுமிடத்துக்கு ஒருபழங்கதை கொல்லவேணுமோ? [வினையென்வினை தீர்மருந்தே] - பாபமே நிருபகமான என்னுடைய பாபம்போக்கும் மருந்தாகவல்லவனே! என்னுடைய ஸப்தாதிவிஷயப்ராணன்யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவ னல்லையோ!

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தீர்மருந்தின்றிஐந்துநோயஞ் செக்கிலிட்டுத் திரிக்கும்ஐவரை
நேர்மருந்துடைத்தாவடைத்துநெகிழ்ப்பானெக்கின்றாய்
ஆர்மருந்தினியாகுவார்! அடலாழியேந்தியசுரர்வன்துலம்
வெர்மருங்குமத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமானேயோ!

ஆ.—(தீர்மருந்தின் மீ.) - “ஆழிதகிரோதிநிரஸரைகண்வவாவராய் ததது குணசக்ராதிரிவ்யோபகரணபுஷ்கலனுமாய் ஸமர்ந்தனுமாயிருந்துவைத்து, அசிதித்

நாலாம்பாட்டு.—குதுநான் இத்யாதி. “குது நானறியாவகை” என்றதொடங்கி, “ஐவரைக்காட்டி - சுழற்றி - போதி கண்டாய்” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - நீயே இத்தாதி.

“குது” என்ற - உறுவதாய், ப்ராப்தமாவதென்றபடி. இவ்விடத்தில், “ஐவர்” என்கிறத- ஸப்தாதிவிஷயங்களை. உன்மத்தங்காய்தின்னப்பண்ணுகையாவது - அவற்றிலே ஹோக்யதாபுத் தியைப் பிறப்பித்து நெஞ்சு கலங்கும்படி பண்ணுகை. “ஓர்” என்ற - இவற்றக்கு அத்தவிதீய்வ மாவது - தனித்தனியே ஸ்ராயகமாகை, திருவடிகளைப் பூவாக ஸூபிகிறதற்கு ஹாவம்-மயிரி இத்யாதி. நாம் திருவடிகளைப் ப்ராபிச்சப் பெறுவதுஐப்போதோ? என்ற ப்ரபத்தி பண்ணியிருக்கிற ஆகாரத்தை நினைத்து - மயிர்கழுவியிருக்கிறவனை என்கிறது. இப்படியிருக்கிற தமதைத் தண்ணிருவடிகளில் அது ஹவகைகர்யங்களைக் கொடாமையென்பதற்கு - செவ்விப்பூக் குடாமல் தடுப்பாரைப்போலே என்றது. “போதிகண்டாய்” என்றதற்கு தாத்பர்யவரித்தார்த்தம் - கூடநிற்கில்இதேல்லாம் இத்யாதி. அவன்தான் கூடநிலல்லாமற்போவானென்? என்ன - கூடநிற்கில் கண்ணோட்டம் இத்யாதி. கண்ணோட்டம் - க்ருபை, மேலுக்கவதாரிகை - நீர் இத்யாதி. “குழவி” என்றதற்குஅர்த்தம்-உனக்கு நுகுகர் இத்யாதி. “வினையென்வினை தீர்மருந்தே” என்றதக்கவதாரிகை - அரியவை இத்யாதி. ‘தீர் மருந்தே - குதுநானறியாவகை - ஓரைவரைக்காட்டி - சுழற்றி - உன்னடிப்போது’ என்றதொடங்கி, ‘போதிகண்டாய்’ என்றவ்யம்.

(சு)

ஸ்பவிஷயாக்யமஹாவ்பாதிபஞ்சகங்களாலே அநிமாந்தரபீடிதனாய்க்கொண்டு பாக்ருதியிலே இவ்வாத்தாவை பரிப்ரமிப்பிக்கிற இந்திரியங்களாலே சுற்றும் நிரோதிப்பிடுத்து என்னைக் கைவிடுவாரைப்போலே யிராசின்றாய்; நீ பென்னைக் கைவிட்டால் வேறு என்னக்கு ரக்ஷகருளரோ? ஆதலால், அஸுபேத்திரியங்களுக்கு அபூமியாசிருந்த திருவாய்மொழியே * அயர்வறுமமரர்க்குமு எழுந்தருளியிருந்த உன் திருவடிக்களிலே அடியேனை வாக்விபருளாய்” என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “அப்ரதிக்கிரியமாம்படி விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் நலிவித்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு என்னக்கு ரக்ஷகர் உண்டோ?” என்கிறார்.

[ஐந்து நோய் என்று தொடங்கி] - ஐந்து விஷயங்களுமாகிற நோயாலே இவ்வாத்தாவை முடிக்கவல்லவாய் உடம்பாகிற செக்கிலேயிட்டெத் திரிக்கும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் எதிரும் பார்வாவங்களிலும் நிறுத்தி என்னைக் கைவிடுவாரைப்போலே இருந்தாய். [ஆர்மருந்து என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்குந்திருவாய்மொழியை ஏந்தி ஆற்றிதர்க்கு ப்ரதிசுலரான அஸுரரை நிர்ஸேஷமாக்கின நீ உபேஷித்தால், இனி பரிஹரிக்கவல்லார் ஆர்? [விண்ணுளார் பெருமானேயோ] - “ஹா! ராஜ, ஹா! கக்ஷண” என்னுமாபோலே, தமக்கு உறவுமுறையாரான * அயர்வறுமமரர்க்கையும் எம்பெருமானையும் நினைத்துத் தம்முடைய ஆர்த்தியாலே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், “ப்ரதிசுலரிரஸஸ்வஜாவனுன நீ, விஷயேந்திரியாதிகளோடேஸம்வந்யிப்பித்துவைத்து அசும்துவான்போலே யிராசின்றாய்; வேறுஇனி ரக்ஷகர் ஆர்? என்கிறார்.

அடல்-(ஆற்றிதவிநோதிகளையழியச்செய்கைக்குஅடியான)புத்தேதாத்யோகத்தை யுடைய, ஆழி-திருவாய்மொழியை, ஏந்தி-ஏந்தி, அசுரர் - ப்ரதிசுலரான அஸுரர்களுடைய, வன் - ப்ரபலமான, குலம் - ஸங்கங்களை, மருங்குவேர் - பக்கவேயோடே, அறுத்தாய்-அறுத்தவனாய், விண்ணுளார் - ப்ரமாதவாசிகளுக்கு, பெருமானே - நிதவயிகளோக்ய ஊத்தனை நிர்வாஹகனவனே! (வேறு), தீர் - ஸாந்தி சீஹதுவான, மருந்து-ப்ரத்தபென ஷதம், இன்றி - இல்லாதபடி, ஐந்து-ஐந்துவரைப்பட்ட (ஸப்தாதினாகிற), நோய் - நோயாலே, அடம் - முடிக்கக்கடவதான, செக்கில் - ப்ரார்த்திதேஹதுவாயுள்ள ஸரீரமாகிற செக்கிலே, இட்டு - இட்டு, திரிக்கும் - ப்ரமிப்பியாநிற்கிற, ஐவரை - ஐந்திரிபங்களையும், நேர் - என்முகப்படும், மருங்கு-பக்கமும், உடைத்தா-உடைத்தாப்படி, அடைத்து - நிறுத்தி, நெகிழ்ப்பானெக்கின்றாய் - நெகிழ்விடுவான்போலே யிராசின்றாய்; இனி - (விநோதிக்கு நிவர்த்தகனை நீயே ப்ரவர்த்தகனான) பின்பு, (இந்நோய்க்கு), மருந்து - மருந்து, ஆருவார் - ஆவார், ஆர்-ஆர்? “நோயானவிஷயங்கள் மருந்தாகவோ? நோயுபடுகிறநான் மருந்தாகவோ, நோவிக்கிற இந்திரியங்கள் மருந்தாகவோ?” என்று கருத்து. ‘ஓ’ என்று - “ஸூரிகளோடு ஸமாநோஹம் குய்வைத்து, வ்யாதிக்ரந்தனாய் மிடறடைய உண்பதே” என்று விஷண்ணராகிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் அப்ரதிக்கிரியமாம்படி நலிந்து, என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?” என்கிறார்.

[தீர்மருந்தின்றி] - ப்ரதிக்கிரியை இல்லாதபடி, ப்ரதிக்கிரியை உண்டாகில் ஆறியிருக்கலாம்போலே. [ஐந்து நோய்] - ஸப்தாதினகள். [அடம் செக்கு] - இவ்வாற்

மாவை முடிக்கும் ஸரீரம். அதிலே ப்ரவேசித்து நெருக்கும் ஸ்ரோத்ராதிகளை: ஸரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து ஸப்தாதிகளைக்காட்டி நெருக்குகிற ஸ்ரோத்ராதிகளை, நெருடைத்தாகவும், மருங்குடைத்தாகவும், அடைத்து - முன்பும் பார்ஸ்வத்திலும் நிறுத்தி. [நெகிழ்ப்பாடுகின்றாய்] - “நீயே ரக்ஷகன்” என்கிற விஸ்வாஸத்தையும் நெகிழ்ப்பாரைப்போலே இருந்தாய் என்னுதல்; கைவிடுமாபோலே இருந்தாய் என்னுதல். [இனி-ஆர்மருந்து - ஆகுவார்] - ரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், ஆர் மருந்தாகுவார்? பிறர் இல்லாத அற்றைக்கு “நீதுணை” என்றிருக்கலாம்; நீ கைவிட்டால், நோக்கக்கடவாருண்டோ? மருந்தாவது எது? என்னுதே, “ஆர்” என்கிறது - “ஒரு பரமசேதநனே மருந்தாவான்” என்றிருக்கிறார். “நிவபூணம் ஹேஷஜம் ஹிஷக” [அடலாழிஇத்யாதி]-புஷோம்-புமானநிருவாழியை ஏற்றி, வலிதான் அஸுரர்களுடையதைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! நீ உபேக்ஷித்தால் நான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? பிறர் ரக்ஷிக்கவோ? [விண்ணுளார்பெருமானேயோ]-நித்யஸூரிகளுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்திருக்கிறபடிபை அநுஸந்தித்து “நான் அதுக்கு அசலாவதே” என்று கூப்பிடுகிறார். “ஹா! ஸாரி, ஹா! ஹிஷக” என்னுமா போலே; உறவுமுறையாரான நித்யஸூரிகளையும் அவனையும் நினைத்துத் தம் ஆற்றாமை யாலே, அங்கே சென்று கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “விஷயங்களாலும் இந்திரியங்களாலும் அப்ரதிக்கிரிய மாம்படி நலிந்துஎன்னை நீ கைவிட்டால் வேறரக்ஷகர் உண்டோ?” என்கிறார்.

[தீர்மருந்தினி] - வேறொரு ப்ரதிக்கிரியையுண்டாகிலும் ஆற்றலாமிதே: ஸர்வ ஸக்தியாலும் போக்கப்போதாதாகாதே. [ஐந்துநோயும்செக்கிலிட்டு] - ஸப்தாதிவிஷயங்களாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் ஸரீரமாகிறசெக்கிலே யிட்டு. [திரிக்குமைவரை] - வ்யாதிக்கிற ஸ்ரோத்ராதிகளை. ஸரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து ஸப்தாதிவிஷயங்களைக் காட்டி நெருக்குகிற ஸ்ரோத்ராதிகளை. [நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து] - எதிரும் பக்கங்களாக அடைத்து. ‘அபிமந்யு’ என்று ஒருபாலனை நலிகைக்கு அதிரத மஹாரதர்களடங்கலும் சூழப்போந்தாற்போலே, இந்திரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி. [நெகிழ்ப்பாடுகின்றாய்] - இதுவோதான் எனக்கு நிலைநிற்கப்புகிறதா? “இங்ஙனேதான் செல்லுகிறதோ?” என்று இருக்கவொண்ணாதபடி உன்பக்கல் பண்ணினவிஸ்வாஸத்தையும் குலையாநின்றாய்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—தீர்மருந்தினி இத்யாதி. “ஆர்மருந்தினியாகுவார்” என்னுமனவுங்கடா க்ஷித்தவதாரிகை - விஷயங்களாலும் இத்யாதி.

“தீர்மருந்து” - தீர்க்கும் மருந்து. இத்தால் - ‘ப்ரதிக்கிரியை’ என்றபடி. “தீர்மருந்தின் நிகேக பாதிக்கிறது” என்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - வேறொரு இத்யாதி இன்னொராலேயென்று விசேஷியாமையாலேஹாவம் - ஸர்வஸக்தி இத்யாதி அடம் - முடிச்சிறு. முடிக்குமென்றது - முடிக்கைக்காவென்றபடி. இட்டு - ப்ரவேசிப்பித்தென்றபடி. “ஐந்து நோவைக்கொண்டு இவ்வாத்மாவை முடிக்கைக்காச்செக்கிலே இட்டுத்திரிக்கும்ஐவரையும் நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்துநெகிழ்ப்பாடுகின்றாய்” என்று வாக்யயோஜனை. நேர்மருங்குடைத்தாம்படி யடைத்தென்று ஸப்தார்த்தம். எதிரும் பக்கங்களாக அடைக்கையாவது - முன்னும் பார்ஸ்வங்களாக நிறுத்துகை. த்ருஷ்டாந்தபூர்விகோக்தார்த்தோபபாதம் - அபிமந்யு இத்யாதி இந்திரியங்களைக் கையடைப்பாக்கி - இந்திரியங்களுக்குக் கையடைப்பாக்கி என்றபடி. கையடைப்பாக்கி - வசமாக்கி. “நெகிழ்ப்பாடுகின்றாய்” என்கிற தென்? “இந்திரியங்கள்பாதகங்கள்” என்னுமபுத்தியைத் தந்தோமே என்ன - இதுவோதான் இத்யாதி, இதுவோதானென்றது - இந்திரியங்கள் பாதகங்களென்கிற புத்தியோதான் என்றபடி. நிஷு

ஆனால் நம்படி இதுவாகில், உமக்கொரு பரிஹாரக் தேடிக் கொண்டாலோ என்றான் : [ஆர்மருந்தினியாகுவார்] - என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக்கொடு காசியில்லை; காண்கோவு படாரின்னேன், நீ கைவாங்கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒரு ரகசியகருண்டோ? காணும் பிறகு நில்லாதவன்று நீயுண்டு: நீவிட்டவன்று ஆகுண்டு? “ஆனால் நீயோ?” என்றான்; காணும் கையுந்திருவாய்யுமாயிருந்தேனாகில் நான் என்னெனோக்கிக்கொள்ளேனோ! மருந்தாம்போதும் ஒருசேதன் வேணுமரகாதே. * மருந்தும்பொருளும் அமுதமுந் தானேயிறையிலிக்கு. [அடலாழியேந்தி யசுரர்வன்குலம் வேர்மருங்குவந்தாய்] - யுத்தோக்முடிவான திருவாய்யை ஏந்தி அஸுரருடைய வலிதானகுலத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! அவ்வாஸையோ உம்மைநலிகிறது? [விண்ணுளார்பெருமாளேயோ] - ஒருத்தன் சிறையிடுக்க, பிதாவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க்கல்யாணஞ்செய்யக்கண்டு தான்கூடப்பெருநே கோவுபடு மாபோலே, நித்யஸுபிரிகளும் பிராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலேயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து அங்கேகேட்கும்படி சித்தகூப்பிகிறார். “ஹாராஹ ஹாஸுபித்ரே ஹாஸுபித்ரே” (ஹாராஹ ஹாலசுக்மண ஹாஸுபித்ரே) என்று பிராட்டி தனியேகிடக்கு கூப்பிட்டாற்போலே, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிகிறார். (இ)

நில்லாமையக்கு அடிவது? என்ன - இங்ஙனேதான் இய்யாதி. அதாவது இந்தபாதகத்தவழித்தியோடே செக்லவுமொண்ணாதபடி தேவந்திருவடிசையில் விஸ்வாஸத்தை செவ்விரைவாக விருத்தாற்போலே இராரின்றி மென்றபடி. * “ஒக்கின்றாய்” - இருந்தாற்போலே இராகின்றாய். இங்ஙனேதான் - இந்தபாதகத்தவழித்தியோடேதான் என்றபடி. ஆனலென்றது - “காண்கவிட்டோம்” என்று உமக்குத் தோற்றுகிறதாகில் என்றபடி. ஏதவ்விரணம் - நம்படி இதுவாகில் என்றது. “இனி” என்றதுக் கர்த்தம் - என்னிடையாட்டம் இய்யாதிவாய்வாய். விவரணம் - நானும்; நேரும் இய்யாதி. “ஆர்மருந்து - ஆருவார்” என்றதுக்கு - உபாயாதாரங்கள் ரகசியமரகமட்டாதென்றரித்தார்தாம்விவசித்து, “அடலாழியேந்தி” என்றதுக்கு அவதாரினை-ஆனால்நீயோ என்றென்கின்றது. இப்பகடத்தில், ஏதாமருந்தினியர்க்குமென்னுதே, “ஆர்மருந்தினி” என்றதுக்குமாவும் - மருந்தாம்போதும் இய்யாதி. அப்படி சேதமே மருந்தோவென்ன - மருந்தும் இய்யாதி. அகிஷ்டமான ஸர்வரகியாநிலையப்போக்கும் ஹேஷஜமும், இஷ்டமானமோஷத்தைத் தரும்பொருளும், உவதே இஷ்டமாய்நோக்கியமான அம்ருதமும் திருவடிகள் தானே யித்யர்த்தம். மூன்றாத்திருவந்தாதி காலம்பாட்டு. “கேர்மருக்கு” என்றது - மருங்குவேர் என்றபடி. அவ்வாஸையோ என்றது - அந்தவிதோதிகாஸையாதாமேயோ கலிகிறதென்ன; அன்று, ப்ராப்தியுமென்கிருரென்றபடி. “உம்மைநலிகிறது” என்றவகத்தார், பிண்ணையும் நலிகிறதுண்டோவென்ன? என்றத்பாஹரிப்பது. “விண்ணுளார்பெருமாளே” என்றமைப்போதித்து “ஓ” என்றதுக்குவாவம் - ஒருத்தன் இய்யாதி. த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாக உபபாதம் - ஹாராஹ இய்யாதி. இது - கூப்பிகிறமாதர்த்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். “ஹாராஹ ஹாஸுபித்ரே ஹாஸுபித்ரே” (ஹாராஹ ஹாலசுக்மண ஹாஸுபித்ரே) என்று பிராட்டி தனியேகிடக்கு கூப்பிட்டாற்போலே, பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிகிறார். (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுஞ்செறும்ஐம்புலனிலை
மண்ணுள்ளென்னப்பெற்றால்என்செய்யாமற்றுநீயும்விட்டால் ?
பண்ணுளாய்! கவிதன்னுளாய்! பத்தியினுள்ளாய்! பரமீசனே ! வந்தென்
கண்ணுளாய்! நெஞ்சுளாய்! சொல்லுளாய் ! ஒன்றுசொல்லாயே.

ஆ.—(விண்ணுளார்) - திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்க ளுதிதியாயிருந்த உன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற அயர்வறுமமரர்களையுங்கூட ஸ்வப்ரவணமாக்கி உன்திருவடிகளை இழப்பிக்கவல்ல இந்த ஸப்தாதி விஷயங்கள் தம்நில மாவது, பின்னை நீயும் கைவிடுவதானால் என்னை என்செய்யா ? இவைசெய்யும் வாயை சொல்லவில்லை. இந்த வாயையாலே கூப்பிடுகிற என்னுடைய சொற்களிலும் தவக்கிஸ்ஸேஷாஸுஹிஷ் ணுத்வரூபமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்திலும், உன்னைக்காணப்பெறுமையாலே அவ ஸந்ரமான என்னுடைய சக்ஷராதிகரணங்களிலும் அவஸ்த்திதனாய் ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வேஸ்வரனுமாயிருந்த நீ, என்னுடைய இந்த வ்யஸநமெல்லாந் திருப்படி என்னை உன்திருவடிகளிலே வாங்குகிறீர் என்று சொல்லுநர்; நான் ஆசையுடைய வாய்க்கடவ தன்மென்று சொல்லுதல்; இரண்டத்தொன்று சொல்லாய்! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் நவியவல்லவான இந்திரியங்கள், நீ கைவிட்டால், அதிஷுர்வலனான என்னை எல்லா அநர்யமும் படுத் தாவோ! என்கிறார். [விண்ணுளார் என்று தொடங்கி] - *அயர்வறுமமரர்கள் ஸம் ஸாரத்திலே எம்பெருமானுக்கு “அடிமை செய்யவேணும்” என்று வந்துபுகுரிலும் அவர்களுடும் நவியவல்லவான ஐந்து இந்திரியங்கள் இவை. எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்யும் இங்குண்டான வைஷ்ணவர்களை என்றுமாம். [மண்ணுள் இத்யாதி] - தனக்கு நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே, அதிஷுர்வலனான என்னை விஷயமாகப் பெறுவதுக்குமேலே ரக்ஷகனான நீயும் விட்டால் எப்பாடு படுத்தா? [பண்ணுளாய் என்று தொடங்கி]-என்னு டைய சக்ஷராதிகளிலே ஸந்திஹிதனாய் என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தையும் ஆர்த்திமர்ஹ மான என்னுடைய உக்தியையும் உன்னுலல்லது செல்லாததான என்ஃபஸாயையும் அனு ஸந்யிப்பதும்செய்து நினைத்தது முடிக்கவல்லையுமாயிருக்கிற நீ வந்து, இந்திரியங்களா லுள்ள நவிவதித்து நான் உன்னைப் பெறும் விரகு சொல்லவேணும்.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கவிலே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸந்திஹிதனான நீ, முகந்தோன்றின்று ரக்ஷியாவிட்டால், அளவுடையாரையும் நவியுர்இந்திரியங்கள் என்னை என்செய்யாது ? சொல்லாய் ! என்கிறார்.

விண்ணுளார் - பரமபதவாசிகளாய்வத்தே, பெருமார்து - ஸர்வாயிகனான உனக்கு, அடிமைசெய்வாரையும் - அடிமைசெய்வாரான வைநதேயாதிகளையும், மண் ணுள் - தன்னிலமான இந்த லோகத்திலே, செறும்-மேலிட்டநவியக்கடவதான, இவை- இந்த, ஐம்புலன் - ஐந்துஇந்திரியங்களானவை, என்னை - இவற்றை வெல்லுகைக்கிடான

வலமில்லாதஎன்னை, பெற்றால்-பெற்றால், மற்றும் - அதுக்குமேலே, நீயும் - (நிபந்தா வான) நீயும், விட்டால் - கைவிட்டால், (அவை), என்-என், செய்யா - செய்யாதன? என் - (எடுபட்டுக்கூப்பிடுகிற) என்னுடைய, பண் - ஆர்த்தஸ்வரத்தக்கு, உள்ஆய்-உட் பாடனாய், கவிதன் - ஸ்வராஸ்ரயமான ஸப்தஸ்தர்ப்பத்துக்கு, உள்ஆய் - ப்ரதிபாத்தய னாய், பத்தியின் - (அதுக்கடியான) ப்ராவண்யத்துக்கு, உள்ளாய் - விஷயபூதனாய், (அவ் வளவன்றியே), பரம் - (ஸ்வமும்உனக்கு விதேயமமாம்படி) ஸர்வாதிசுனாய், சசுனை - சியந் தாவாய், (சியாய்ங்களில் தனித்தனியே “உஷு-உதிநிஷ்டு, சிதவிநிஷ்டு” என்கிற படியே), கண் - கண்ணோடு, உளாய்-, நெஞ்சு - நெஞ்சோடு, உளாய்-, சொல் - வாதித்தரி யத்தோடுவாசியற, உளாய் - உள்நீள ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறீ, வந்து-, (எந்தளர்த்தி திரும்படி), ஒன்று - ஒருவார்த்தை, சொல்லாய் - அருளிச்செய்யவேணும், சொல்லாயே யென்று - வந்து சொல்லுகிறிலென்றுபொருளாய், விட்டபடியை யுபயோகித்ததாவது மாம். என்செய்யாவென்று - அநாயகவிஷயத்தில் குறும்பனாப்போலே அழித்ததெடு மென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அளவுடையாரையும் கலியக்கடவ இந்திரியங்கள், நீ கை விட்டால் ஈர்வலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார். [விண்ணுளார் இத்தாதி] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கு அவர்களோடேகூட அடிமைசெய்யா ருசியுடையாரையும் விஷயங்களிலேமூட்டி நலியும்இந்திரியங்கள் இவை. விரகத்தான விஸ்வாமிதரனையும், கைக்கர்யருசியுடைய மஹாராஜரையுங்கூட நலிந்ததினே. விண்ணுளாராய், “ஸ்வ ஸ்வாமியாயிருக்கிறவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்” என்று இங்கேகூறியும், என்னக்கு என்னப்பண்ணும் இந்திரியங்கள்: பெரிப திருவடி, “போட்டியிடாரையும் தேவரையும் நான் வலித்தேன்” என்றானினை. [மண்ணுளார்] - தம் நிலமான ஸர்வாசத்திலே. [என்னைப்பெற்றால்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற என்னைப்பெற்றால். [என் செய்யா] - இந்திரியங்கள் அளவுடையாரையும் அடிப்படுத்த வல்லவை: அவை, அடிப் படுத்த வேண்டாதே மேல்விழுமவன் நான்: ஆனால், எல்லாம் படுத்தாவோ? [நீயுள்ளிட டால்] - இந்திரியவ்யாதையைப் போக்கக்கடவ நீயும் உபேகித்தால் எல்லாமாய், மும் படுத்தாவோ? [பண்ணுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் அநியாதிநெஞ்சு யல் லையே! [கவிதன்னுளாய்] - அவ்வார்த்திக்கு ஆஸ்ரயமான உத்திகேனாதிநாகிரு யல் லையே! [பத்தியினுளாய்] - இக்கதைச் சொல்லுவிக்கிற ஆற்றையைய அநியாதிருந் கிறயல்லையே! [பரமீசனே] - இந்திரியங்களுக்கும் சசுனை! என்னைப்போல அபாசத னாய்த்தான் இருக்கிறாயோ? [கண்ணுளாய்] - அஸந்நிஹிதனல்லீ. [நெஞ்சுவாய்] - ஹ்ருதில்யிதன். [சொல்லுளாய்] - கவிதன்னுளாய் என்று பாசாத்தொகைநம்; இது வாதித்திரியத்தைச் சொல்லுகிறது. [வந்து - ஒன்று சொல்லாய்] - அந்ந “நனக் குப்போலே வந்து “போஸு-உ” என்று சொல்லவேணும்.

எடு - ஆறும்பாட்டு. அளவுடையாரையும் கலியக்கடவ இந்திரியங்கள், நீயும் கைவிட்டால், துர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—விண்ணுளார் இத்தாதி. “மற்றநீயுள்விட்டால்” என்னுமனவும் உடாகித் தவதாரிகை - அளவுடையாரையும் இத்தாதி.

[விண்ணுளார்பெருமாற்குஇத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வாரையும் சேறும். [பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும்சேறும்]- ஒக்கப்பிற்றதுஇளையபெருமானைப்போலே யடிமைசெய்து திரிவாருண்டிறே விண்ணுளாராய்ப் பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையும் சேறும். திருவடியையும்கப்பட “எனக்கு” என்னப்பண்ணிற்றிறே. ஸமுக்கனென்கிற ஸாப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலேசென்றுகிட்ட, டெரியதீருவடி ஓடிச்சென்று, “எனக்கு ஆம்ஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!” என்று வேறுத்து, “தேவாரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வலுத்துக்கொண்டு திரிந்தேன்: நான் என்பெற்றேன்?” என்றானிறே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வாவா மிருக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஷிப்பதானுபோலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே *அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முழுக்க பக்களாய்க்கைங்கரயத்திலே யவகாணித்திருக்கக்கடவரானவாகளையும் நெருக்கக்கடவ இந்நீயங்களினை. ஒரு விஸ்வாமித்ர ஸங்கீரவாதிகளைக் கண்டேமிறே. ஜ்ஞாநாதிகளுனவிஸ்வாமித்ரன் அகப்பட ஒருவிஷயத்தின் காதகண்டியிலே நெடுங்காலங்கிடந்தானிறே; பெருமாளுக்குப்பரிவரான மஹாராஜர், பெருமானை மின்னுக்கும்இடிக்கும்இரையாகவிட்டு வைத்து நாலுமாஸம் இந்நீயபரவசராய் அவ்வழியென்று நினைத்திலிறே. [மண்ணுள இத்யாதி] - இவர்தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவராகாதே தான்? இவற்றுக்குத்தநிலமாவது; நான் இவையிருந்தஇடந்தேடிச்சென்று கழுத்திலே கயிறிட்டேக்கொடு நிறகவல்லேனெருவனுவது; இங்ஙனையிருக்கிற என்னைப்பெற்றால் இவை என்பண்ணு? [மற்றநீயும்விட்டால்] - எல்லாரும்விட்டு, விழுந்துபுரிக்கும் பூமியான நீயும் விட்டால். ரக்ஷகனுள நீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வாலியை வென்றாற்போலே நானும் இந்நீயங்களை வெல்லேனோ? “தவஸூஹம்நிமுஹம்

“அடிமைசெய்வார்” என்று - முழுக்காக்களாக அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. நிய்யருளிகளாக அர்த்தாந்தரம் - பெருமாற்குஇத்யாதி. இவ்விடத்திலே நிய்யருளிகள் அடிமைசெய்வர்களோ? என்ன - ஒக்க இத்யாதி. த்விஜ்யாநாதத்துக்கு ஸப்தநிவாஹம் - விண்ணுளாராய் இத்யாதி: அவதாரதஸையில்இந்நீயங்கள் வாயித்ததுமுண்டோ? என்ன திருவடியையும் இத்யாதி. விவரணம் - ஸமுக்கன் இத்யாதி. “அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரை இந்நீயங்கள் வாயிக்கும்” என்னலாமோ? என்ன - இதிறே இத்யாதி. அகாமவஸ்யாக்கும் இது கூடுமோ? என்ன - அவன்தான் இத்யாதி. அதாவது ஹாவனையென்றபடி. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அன்றிக்கே அயர்வறும் இத்யாதி. முழுக்காக்கள் இந்நீயவஸ்யான இடமுண்டோ? என்ன - ஒருவிஸ்வாமித்ர இத்யாதி. இத்தை வ்வரிக்கிறார் - ஜ்ஞாநாதிகளை இத்யாதிகாக்யத்யத்தாலே. “ஜ்ஞாநாதிகளுள்” என்றவிடத்திலே - “ஹேவாநிநியமுரொர விசுராவஸிவிசுராகி” இத்யாத்யதஸந்தேயம். “நெடுங்காலம்

என்றவிடத்திலே - “சுஹொராசுராவஜெஸம் மதாஸுவதீராடிஸ” என்றது, அறுஸந்தேயம். “மண்ணுள்” என்றதுக்கு ஹம்ம - இவர்தாம் இத்யாதி. “மண்ணுள்” என்னையாலே - முன்பு விண்ணுளாரென்ற தேற்றமுத. “மண்ணுள்ளென்னை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவமாதல, ஸப்தார்த்தபாதல் - இவற்றிக்கு இத்யாதிவ்யத்யம். “மற்றம்” - அதுக்குமேலே யென்றபடி. எல்லாரும் விட்டென்றது - “ஸவிசுராவ” இத்யாதிப்படியே: எல்லாரும் விட்டாலு மென்றபடி. எழுந்த புரிக்கும் பூமியானவென்றது விட்டதடியாக மேல்வழுந்து புரிக்கும் பூமியானன்றபடி. நான் விடாவிடில் நீர் செய்கிறதேன்? என்ன - ரக்ஷகனுள இத்யாதி அவன் கைவிட்டால் இந்நீயங்களை வெல்ல அர்த்தோ? என்ன - தஸ்யாவஹம் இத்யாதி. தோஸுஷஷ்ட்டே. “மனுகிம்

சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வந்து - ஒன்றுசொல்லாயே] - எனக்காக நாலடி நடந்துவந்து, நீ உஞ்சாதே கொள் என்று - என்னை, “சாஸூங்க” (மாஸூங்க) என்னவேணும். “உன் ஸத்ஸாவத்தில் எனக்குஅதிசங்கை உண்டோ? என்கண் காணவந்து ஒன்றுசொல்லுகை யன்றே எனக்குத்தேட்டம்”? என்கிறார். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஒன்றுசொல்லியோருத்தினில்நிற்கிலாதஒரைவர்வன்கயவரை
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன்திருவருளில்லையேல்
அன்றதேவரசுர்வாங்க அலகடலரவமளாவி ஓர்
குன்றம்வைத்தநதாய்! கோடியேன்பருகுஇன்னமுதே!

ஆ (ஒன்றுசொல்லி.) - இப்படி இந்த விஷயங்ளை உமக்கு வரையகமாகில், இவற்றில் பரவணமாகாகபடி உபமுடைய இந்தரியங்களை ஜயிககமாட்டீரா? என்னில்; அமருதமதனை ப்ரகாரந்தரான தேவர்களுக்கட உன்னையொழிய தந்விவர்தந சுதமராயிறில்; அவ்வவஸ்ததிக ஸ்வஹாமுமாய் அதிபலமுமாய் பரஹிமனைசுருசுருமாயிருக்கிற இந்தரியங்களை, உன்னுடைய க்ருபையொழிய நான் எங்ஙனே ஜயிக்கும் படி? ஆதலால், உன்னுடைய க்ருபையாலே நீ என்னுடைய பரதிபந்யகமான பாயத் தைப்போக்கி, நிரவயிக்ஷாக்யபூனானுனை எனக்குபுஜிககத தகதருளிநாற்போலே, இன்னமும் உன்க்ருபையாலே நீயே இந்தக்கரணஸபநததைப்போக்கி உன்திருவடி களிலே வாங்கியருளவேணும் என்கிறார்.

ஒ. - ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷிததால், அதிவலமான இந்தரியங்களை என்னால் வெல்ல உபாய உண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்று என்று தொடங்கி] - ஒன்றைச்சொல்லி ஒருவழியில்லாத அதிவலமாய்த்தனித்தனியே ப்ரயாநமான ஐந்து இசரியககளையும் நீ உன்க்ருபையாலேவென்று தாராயாகில் வெல்ல உபாய நிலை [அன்று தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் வலிக்க, அவர்கள் மட்டாரே, கைவாங்க என்றுபாம், [அலைஎன்று தொடங்கி] - அலைகையாலே கடைய புரிநான் கடலிலே வாஸுகிபாச்சுற்றி மந்தரபர்வதத்தை வைத்த என் நாயனுமாய், தேவர்களைப்போல நீ தந்தகைகக்கொளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிபய லோக்யனுமானவனை.

ப. - அநந்தரம், ஆபுநிதிக்கு அருந்தொழிகசெய்தவர் அபேக்ஷிதந் தலைக் கட்டுமபடியான உன்னுடைய க்ருபையிலையாகில், ப்ரபலமான இந்தரியங்களை என்று வெல்லக் கடவேண்டும் என்கிறார்.

அன்று - (நித்யஸ்வரஸ்தையாலே உன்னை மாரணப்புகுந்த) அன்று, தேவர் - தேவர்களுக்கும், அசுரர் - (அவர், லோகே அபிருதார்த்தமாக ஸங்கதரான) அசுரர்களுக்கும், துகடும் - ஸந்திஹிததவத்தைப் பற்ற விவக்ஷித்தருளிகசெய்து, நீயும் உனையாயிருக்க நானிழப்பதே என்று ஸத்ஸாவ விவக்ஷயா லாவாந்தாம் - உன்ஸத்ஸாவத்தில் இதுயாதி. ‘கின்னனார்’ இத்யா ரப்ய, ‘என்னைப்பெற்றால் - மற்ற நீயுவிட்டால் - எனசெய்யா? பண்ணுனாய்’ என்றதொடங்கி, ‘வந்து - ஒன்றுசொல்லாயே’ இத்யந்வயம் (சு)

வாங்க - வலிக்கும்படியாக, அலை - அலை யெறிசிற, கடல் - கடலிலே, அரவம் - வாசகி யென்கிற பாம்பை, அளாவி - சுற்றி, ஓர்-அத்திநீயமான, குன்றம் - மந்தரபர்வதத்தை, வைத்த - அலையாமல் நாட்டின உபகாரகவதத்தைக் காட்டி, எந்தாய் - என்னகு ஸ்வாமி யானவனாய், கொடியேன் - அவர்களைப்போலே அந்தஅம்ருதத்திலாய்வளவியாதே, (“உன்னையே புஜிக்கவேணும்” என்னும்) கொடுமையையுடைய நான், பருகு - பருகு கைக்கு, இன்னமுதே - நித்யதேஹாக்ஷமா யிருக்கிறவனே! உன்-உன்னுடைய, திருவருள் - நிரவழிகடையை, இல்லையேல் - இல்லையாகில், ஒன்று - ஒரு விஷயத்தைத் தேடித்தா வென்று, சொல்லி-, (அதுபெற்றுஅதுபவிற்குத் தனையும்), ஒருத்தினில் - ஒருபுறப்பட, நிற்கலாத - நில்லாதே, ஓர் - ஒன்றுக்கொன்று சேராச்சேர்த்தியாய்த் தனித்தனியே ஸ்வதந்த்ரமான, ஐவர் - ஐந்திரியங்களாகிற, வன் - பரபலாய், கயவரை - பழகியும் முகமறியாத கயவரை, யான் - ஸ்வயம் அஸக்தனுன நான், (முன்புமாட்டாத சீவாயாதி), (மேலும்), என்று - என்று, வெல்கிற்பன் - வெல்லவல்லேனா லவன்?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேகசித்தால், அதிவல்லமான இத்திரியங்களை என்னுலவெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில் நிற்கலாத] - ஒருவிஷயத்திலே சாபஸத்தைப் பண்ணி அது கைப்புருந்தனையுங் அதிலே நில்லவில்லாத. ஒருதன-ஒருமைப்பாடு. [ஓர்ஐவர்] - ஒருவாரினைத்தத்ததை ஒருவாரினியாதே தனித்தனியே பாயாநாயிருக்கை. [வன்கயவரை] - வன்மையாலேகாரியம் கொள்ளக்கடவராய், கயவராய்-பலராய், முகம் பழகப்பழக வராயகராகை. [என்றுயான் வெல்கிற்பன்] - என்று நான் இவற்றை வென்று தலைக்கட்டக்கடவேன். [உன்கிருவருள் இல்லையேல்] - உன்னருள் பெற்றேற னாகில், நானும் இவற்றைவென்று தலைக்கட்டேனோ? உன்னருள் பெறுகையாலே அர் ஜுநன் ஐயத்யனைப் பரதிஜ்ஞபண்ணிவென்றிலனோ? மஹாஜாஜர் உன்னை அண்டை கொண்டு வாலியை நிரஸித்திலரோ? [அன்றுதேவர்தீத்யாதி] - பரயோஜகார்த்தபாரும் உன்னருளாலே ஸ்வாமிமதம் பெற்றிலர்களோ? [அன்று] புலவபுலவ ஸ்ரோதோபபதத ரான அன்று. [தேவர் அசுரர்வாங்க] - தேவர்களுந் அசுரர்களுந் ஸங்கதராய்க் கடல்கடையப்புக்கு இளைத்துக் கைவாங்க என்னுதல்; நாங்கல் என்று - வலித் தலாய், அவர்கள்கடைந்தாராய்த் தலைக்கட்டும்பாடி என்னுதல். [அலைகடல்] - சூழாதே மான கடலிலே. [அரவமளாவி] - வாஸுகியைச்சுற்றி. [ஓர் குன்றம்வைத்த] - அத்திநீய மானமலையை வைத்தநொய்ப்பம் அம்ருதம் கிராந்தனையும் தானே திரியும்படியாகவா யிற்று. [எந்தாய்] - அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! [கொடியேன் பருகுஇன்னமுதே] - தேவர்களைப்போலே நித்யதவததைக்கொள்ளாத உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிராகிரயகோக்யனுனவனே! தேவர்களைப்போலே எப்புகாற் றிலே த்ருப்தனாகப்பெற்றிலேன். தோளும் தோள்மாலையுமாய்க் கடலைக்கடைகிற போதை அழகாயிற்று, இவர்க்கு அம்ருதம். திருமுடைய அம்ருதா விஸ்வாநீயமா யிருக்கிறபடி.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு நீ உபேகசித்தால், அதிவல்லமான இத்திரியங்களை என்னுலே வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - ஒன்றுசொல்லி இத்த்யாதி. “உன்கிருவருளில்லையேல் - வன்கயவரை - என்றுயான் வெல்கிற்பன்” என்ற பதங்களைப்பற்ற அவதாரிகை - நீ உபேகசித்தால் இத்த்யாதி.

[ஒன்றுசொல்லி] - “ராரொஹிநூலிலாஷதே” (ராமோத்விநாபிபாஷதே) என்பாரைப்பற்றிப் பயங்கெட்டிருக்கிறேனோ? அங்ஙனேயாகில், “வணதகூருதே” (ஏதத் வ்ரதம் மம) என்றதுவும் தப்பாதிதே. [ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்கிலாத்] - ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதுக்கீடான ஓர் உத்தேசம் நிற்கக்கடவதல்லாத். ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, அது அங்ஙனமிருந்தனையும் ஓரிடத்திலேநிலலாத். ஒருத்து - ஒருமைப் பாடு. [ஓரைவர்] - இப்படியிருப்பார் அநேகர். [வன்கயவரை] - பழகப்பழக நிரவ்ருணராளவர்களை. [என்றயான்வெல்கிற்பன்] - “இன்றல்லவாகில் நானாவெல்லுகிறேன், தானே வென்று வருகிறேன்” என்றிருக்கிறாயோ? [உன்திருவருளில்லையேல்] - அவன் ப்ரஸாதமுண்டாகில் ஜயிக்கவுமாமாகாதே. “அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி எறிந்தேனெம் புலன்கள்” என்னக்கடவதிதே. உன்னை யண்டைகொள்ளாதே பாண்டவர்கள் துர்யோதனனை வெல்லுமன்றே, நான் இந்திரியங்களை வெல்லுவது. க்ருஷ்ணையாஸ்ரயித்து அர்ஜுநன் சூத்ருக்களைஜயித்தானிதே: “க்ருஷ்ணாஸ்யாஃ க்ருஷ்ணவதூரஃ க்ருஷ்ணாஸ்யாஸ்ய வாக்ஸவாஃ.” (க்ருஷ்ணாஸ்ரயாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ க்ருஷ்ணநாதாஸ்பாண்டவாஃ.) [அன்றதேவரசுரர்வாங்க] - நம்மருள்பெற்று வேன்றருண்டோ? என்ன; துர்வாஸஸ்ரபத்தினன்று உன்ப்ரஸாதம்பெற்றன்றே தேவர்கள் கடலைக்கடைந்தது? தேவர்களும் அசுரர்களும் கைவாங்கக் கடைந்தா நென்னுதல். அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வலித்தலாய், அவர்கள் தங்களுக்கே கடையலாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானென்னுதல். [அலைகடல் இத்யாதி] - பெரிய அலை யையுடைத்தானகடலிலே, ஒரு டி சித்வஸ்துவான வாசுகியைக் கயிறுக்ககொண்டு, சலிப்பிக்கவொண்ணாததொரு பர்வதத்தை மத்தாகக்கொண்டு, அத்நைவாசுகியையிட்சேசுற்றிவைத்த நொப்பம் எல்லார்க்கும் கடையலாம்படியிருக்கை: நமக்கும் கடையப்போம்படியாய் இருக்கை. [எந்தாய்] - தாமஸ் ஒரு ப்ரயோஜனம்பெறப் பார்க்

“ஒன்றுசொல்லி யொருத்தினில் நிற்கிலாத்” என்றதுக்கு ஹாத்தகாவம் - ராமோத்விநித்யாதி. “தகூருவிலவநுடெவி ராஜ்யாயகிலகாரி க்ருஷ்ணாஸ்யாஸ்ய வாக்ஸவாஃ”

ராரொஹிநூலிலாஷதே” இதி அயோத்யாகாண்டே. [கஅ ஈடு] அவர்களைப் பற்றினால் பயம் கெட்டிருக்கலாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அங்ஙனேயாகில் இத்யாதி அங்ஙனேயாகில் என்றது - இரண்டாம்வார்த்தை இல்லையென்றாகில் என்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருவார்த்தையை இத்யாதி விவரணம் - ஒருவிஷயத்தை இத்யாதி. “ஓ” என்று - அத்விதீயத்வம் ஆவது - ஒருவாந்னைத்தத்தை யொருவர் நினையாதே தனித்தனியே ப்ரதாநா யிருக்கை * வன்மைகார்த்தம் - பழகப்பழக இத்யாதி. சுயவர் - நிரவ்ருணர்: வலரென்றுமாம். “என்றயான்வெல்கிற்பன்” என்றதுக்கு காவம் - இன்றல்லவாகில் இத்யாதி. ஒருநாளும் வெல்லமுடியாதென்று கருத்து. வ்யாதிரேக விர்த்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்குறார் - அவன் ப்ரஸாதம் இத்யாதி. அவன் ப்ரஸாதமுண்டானால் ஜயிக்கலாமோ? என்ன - அருளென்னும் இத்யாதி. அருளாகிற அழகிய புகழையுடைய வானை உருவிலினைன் ஐம்புலன்களை யென்றபடி. திருமொழி, ஆறம்பத்து இரண்டாம் திருமொழி, நாலாம்பாட்டு: “பிறிந்தேன்” இத்யாதி. “உன் திருவருளில்லையேல் - என்று யான்வெல்கிற்பன்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - உன்னை யண்டை இத்யாதி. அவனை யண்டைகொண்டே ஜயித்தார்களோ? என்ன - க்ருஷ்ணனை இத்யாதி உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணாஸ்ரயா இத்யாதி “அன்றதேவர்” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - நம்மருள் இத்யாதி. “அன்று” - “துர்வாஸஸ்ரபத்தின் அன்று. நொய்ப்பம் - நேர்ப்பு. “எல்லார்க்கும்” என்றதுக்குகாவம் - நமக்கும் இத்யாதி. ப்ரயோஜகார்த்ரபரர்க்காகக் கடைந்ததுக்குத் தோற்ற, “எந்தாய்” என்பானென்? என்ன - தாமஸ்ஒரு இத்யாதி அதாவது -

கிற ராகையாலே அது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. [கோடியேன்பகுதி இன்னமுதே] - கடைத் தத்தையே ஆசைப்படப் பெற்றிலேன். நீ செய்தது கொண்டு திருப்பதனாகவேண்டியிருக்க, “அட்டதொழியச்சுட்டதுகொடுவா” என்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இன்னமுதேனத்தோன்றி ஓரைவாய்மையுமாய்க்கலைவத்த
+ முன்னமாயமெல்லாம் முழுமேயரிந்து என்னையுன்
சின்னமுந்திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுமையாளனக்கு
என்னம்மா! என்கண்ணா! இமையோர்தமகுலமுதலே!

ஆ.—(இன்னமுதேன) - அருமாவேளையாய் அருந்தோரமாய், விராகே நிராயேஹதுத்வேந விஷோபமாய், தவதஸ்வரூப ரூபண விலைவாசியாய், தாதாமய விஷபஸோமுஷீகரான தேவாதிகளையுங்கு மோஹிதரூப ரூபண பரந்தரவிஷபரூபண உன்னலே நிர்மிதமான ப்ரக்ருதி ஸம்வந்தத்தை ஸந்தோகராகப் போகி, அயர்வறு மமரர்கள் பரிஷதநிலே என்னைவாகுகி, ப்ரக்ருதவிஷா வின்மரணபூர்வகாராக, உன்னு டைய சங்கசக்ரமிடி சார்ங்காஹி அஸங்க்யேய நிவ்யகிதூகங்கனையுர், அவற்றிலே பலவக்ருதமான திருமேனியையுமே சிந்தித்தேத்திக்கைதொழுவேயுள் எனக்குளம்மோனை! ஆபுரிதவத்ஸலீன! என்றமபபெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்வந்தத்தை அறத்து, நான் மனோவாக்காயங்களினால் உன்னை நிரந்தரமாக அனுலகிக்குறையுபாஸனரி அருள வேணுமென்கிறார் [இன்னமுது என்றுதொடங்கி]- நிரதிசய தோசயம் போலே தோற்றி ப்ரபலமான ஸப்ராகி விஷயங்களானவை எத்தனை நேரமும் அளவுகடையாசையும் மதி கெடுக்கைக்கடியாக நீ பண்ணிவைத்த பழையதான இஸ்ஸாஸாரைப்பத்தத்தை வானை நிர்ப்போஷமாகவிடுவித்து. [உன இன்னமுது என்றுதொடங்கி]-எனக்குப் பரிவருவக் குறையு ண்ணே! அயர்வறுமமரர்களை அடிமைமாண்டு உஜ்ஜிவிப்பிக்குற போலே நான் உன் திரு

ஆஸ்ரிதரிலேயொருவா அர்த்தித்தகர்யா செய்தால் அல்லாதா அர்த்தித்தகர்யமும செய்ய வேண்டுகையாலே, நாம் அர்த்தித்தகாரியமும் செய்யும் என்று அறியட்டு- அவர்களுக்குச்செய்தது தப்பேற யிருக்கும் என்றபடி. “இன்னமுதே” என்றதால் தட்டாகித்து, “வாடியேன” என்றதால் தத்தம் - கடைந்தத்தை இதயாதி. அர்த்தாந்தரம் - நீசெய்தது துன்பாதி. அதாவது-மனகலாத கலத்தில் திருப்பதனாகதே “காணவேணும்” என்னுமடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்றபடி. அட்டதொழியச் சுட்டது கொடுவா என்றது - தன் பிள்ளையையுடுத்து உடலைச்சொந்தத் தலையைப்பிடித்தவையிலே பொகட்டு உடல்மாம்சத்தை விருந்திட்ட சிமத்தொண்டனைப்பார்த்து, அவன் மரஸோதாரத்தமாக, “அட்டமாம்சமிருக்கச் சுட்டமுதத்தைக்கொடுவா” என்று ருதான் சொன்னது. அன்ற ‘தேவர’ என்றதொடங்கி, ‘இன்னமுதே - ஒன்றுசொல்லி’ என்றுதொடங்கி, ‘வன்கயவரை - உன் திருவரு ளிலிலேயேல் - என்று யான் வெக்கிற்பன்’ இத்தய்வயே. (எ)

+ ‘முன்னை’ என்பதும் பாடம்.

வடிவையும் திருவாழி முதலான ஷிவபெயர்ந்தவர்களையும் நிரந்தரமாகச் சிந்தித்துவந்திக் கைதொழும்படி பண்ணியருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு விஷயேந்தரியங்களை வென்று உன்னுடைய அஸாபாரணசிஹந்தர்களை அநுபவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

என் - எனக்கு, அம்மா - நிருபாதிசஸ்வாமியாய், (அந்தஸம்பந்தமடியாக), என் கண்ணு - உன் ஸௌஸ்ப்பத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், இமையோர்தங் குலம் - நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு, முதலே - ஸத்தாஷ்டேஹதுபூதானவனே! ஓர் - அத் விதீயமான, ஐவர் - ஐந்திரந்தரியங்களாலே, இன் - இனிய, அமுது - அம்ருதம், என - என்னும்படி ஹோக்யமாய், தோன்றி - ப்ரகாசித்து, யாவரையும் - எத்தனையேனும் அள வுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளையும், மயக்க - மோஹிப்பிக்கைக்காக, ரீ - (ஸர்வஸக்தியான) ரீ, வைத்த-(உண்டாக்கி)வைத்த, முன்னம்-அநாதிலித்தமாய், மாயம் - அஜ்ஞாநவர்த்தக மாகையாலே மாயாஸப்தவாச்யமான விஷயங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், முழு - முழுக்க, வேர் - வேர், அரிந்து - அறுத்து, என்னை-ஸம்ஸாரஹிதான என்னை, உன் - உன்னுடைய, சின்னமும் - அஸாபாரணசிஹந்தமான சங்கசக்ராதிகளையும், திரு - அவற் றால் அலங்க்ருதமான, மூர்த்தியும் - விக்ரஹத்தையும், சிந்தித்து - நெஞ்சாலேநினைத்து, ஏத்தி - வாக்காலே ஸ்துதித்து, கை - கையாலே, தொழ-தொழும்படியாக, எனக்கே - எனக்கென்ன விசேஷித்து, அருள் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும். “ஓரைவரையும், மாயமெல்லாவற்றையும்” என்று - எண்ணுகடிமாம்; மாயமென்று - ஸப்தாதிஸஹிதை யான ப்ரக்ருதியாகவுமாம்.

இ—எட்டாம்பாட்டில், என் ப்ரக்ருதிஸம்வர்ப்தத்தை அறுத்து, நான் மனோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படிபண்ணி அருளவேணும் என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத் தோன்றி] - முகப்பிலே நிரதிசய ஹோக்யம்போலே தோன்றி. “சுபெ zபிதரீவ” என்னும்படியே, விபாகத்தில் இருக்குமிருப்பு உபகர மத்திலே தோன்றிற்றுகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. வாயிலிட்டால் ரஸித்து, அநந் தரம் முடிப்பன சிலவிஷங்களுண்டு; அதுபோலே ஆயிற்று. [ஓரைவர்]-தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான ஸப்தாதிகள் ஐந்தும். [யாவரையும் மயக்க] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரையும் கலங்கப்பண்ணும்படியாக. [ரீவைத்த] - ஸர்வஸக்தி யான ரீவைத்த. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்வர்ப்தத்தைக் கார் யத்தோடேகூட. [முழுவேர் அரிந்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை] - ஸம் ஸாரஹயஹிதான என்னை. [உன்சின்னமும்]-ஸஹக்ராஷி திவ்யாயுதங்களையும். [திரு மூர்த்தியும்] - அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையும். [சிந்தித்து] - நெஞ்சாலே அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காதே வாயாலே பேசித்தெழு மிதுவே யாத்ரையாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத் தாய் போலே பரிவருனவனே! [என்கண்ணு] - எனக்குஹல்யானவனே! [இமையோர் தம் குலமுதலே]-நித்யஸூரிகள் ஸமுஹத்தை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்வனே! நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுமாபோலே, நானும் அடிமை செய்யும்படிபண்ணி யருளவேணும்என்கை. ஒரு விவூதிக்காகத் தாயும் தந்தையுமாய் அவர்கள் சிந்தித்து ஏத்தித்தொழும்படி அருளிக்கொண்டிருக்கிறவனே!

௩௩.—எட்டாம்பாட்டு. என் ப்ரக்குதிஸம்பத்தத்தை யறுத்து, நான் மகோ வாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அறுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும் என்ற கிறார்.

[இன்னமுதெனத்தோன்றி]-விபாகத்தில்வலிக்குமது முகப்பிலே யாகப்பெற்றேனாகில் கைவிடலாங்கிடர். 'சுடெ ஓடுதொவடி' (அக்ரோம்ருதோபமம்) இறே; பரிணமத்தில் விஷ மிறே. விபாகத்தில் வலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்குகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாரியுமாய், மேல் நாகமானாவும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்குதி ப்ராக்ருதங்க ளுக்கு இங்ஙனே யொருதன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனோடொக்கும். அகவாயில் தர்ம ருசியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, வாயாலே அறுகடலம்போலே இருக்குமவற்றைச் சொல் ருசியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, வாயாலே அறுகடலம்போலே இருக்குமவற்றைச் சொல் லாநிற்கும்அவனும். [ஓரைவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான ஸப்தாதிவிஷ யங்கள் ஐந்தும். [யாவரையும்மபக்க] - சுஷுந்த்ரரான மஹாபரோ, அளவுண்டயரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவுகேடுக்கும்படிக்கிடாக. [நீவைத்த] - ஸர்வஸக்தியான நீ வைத்த. தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்று என்றறியாதே, "அதிலே ஒருகோக்யதை யுண்டு" என்ற ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அகாதி யான ஸம்ஸாரத்தையெல்லாம். [முழுவோரித்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை]- ஸம்ஸாரமியலிதனை என்னை. செய்தஅம்சத்தே த்ருப்தனயிருக்குமிறே அவன். "ஜ்ஞாந லாபம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" என்றிறே அவனிருக்கிறது. அதுபோராதிறே; ஸம் ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டியிருக்குமிறே இவர்க்கு. [உன்சின்னமுத்திரு மூர்த்தியும்] - "தவளவோண்சங்குசக்கரம்" என்றும், "வலக்கையாழியிடக்கைச்சங்கம்" என்றும், "அரவிந்தலோசனன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே, திவ்யாயுதங்கனையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருஸமான திருமேனியையும். [சிக்தித்து இத்தயாதி]-இவற்றை கெஞ்சாலே யறுக்கித்த, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பின்னைத்திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு ஈடாக எனக்குஅருளவேணும். வாயாலே யொன்றுசொல்லாநிற்க, கெஞ்ச வேறெயொன்று

எட்டாம்பாட்டு.—இன்னமுது இத்தயாதி. "மாயமெல்லாம் முழுவோரித்த. இத்தித்தேத் திக்கைதொழுவே யருள்" என்ற பதங்களைக்கடாக்கித்து அவதாரினை. என் ப்ரக்குதி இத்தயாதி.

இனிய அம்ருதமாயென்னுதே, "இனிய அம்ருதமென்னவாய். தேனறி" என்கையாலே. ஆபாத ப்ரதிதியிலே யம்ருதமாய் விபாகத்தில் அஃத்தமென்னுமிடம் வித்தித்ததிறே; இத்தைச் சொல்லி, விஷண்ணாராகிறவருடைய ஹார்த்தகாவத்தை அருளிச்செய்திருர் - விபாகத்தில் இத் தயாதி. முன்னே இன்னமுதெனத்தோன்றாமோ? என்ன - அக்ரோம்ருதோபமம்இத்தயாதி. "விஷயெ னி யலுயொமாடித்டெ ஓடுதொவடி. வாரிணாடுவிஷயிலே துதுவாநாநிலம் லுதுதடி" இதிலோஸு அஷ்டாதஸே(௩௮). விவரணம்-விபாகத்தில் இத்தயாதி இனிமைக்கத்தம்- பழியும் இத்தயாதி. விபாகத்தில் விஷமாய் உபக்ரமத்தில் அம்ருதமாயிருக்குமது, ப்ரக்குதி ப்ராக் ருதங்களுக்குள்ள ஸ்வகாவ மென்னுமத்தை ஸகித்சகமாக அருளிச்செய்திருர் - ப்ரக்குதி இத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. எப்படி யொக்குமென்ன, த்ருதராஷ்ட்ரன்படியை யருளிச்செய்திருர் - அகவா யில் இத்தயாதி. அப்படியே இவையும் முகப்பிலின்னமுதாய் அஃதாம் விவாசமக்குமென்றபடி. ப்ர பலமாய் அதவவஅத்விதீயமான என்றபடி. "யாவரையும்" என்ற ஸப்தார்த்தம் - சுஷுந்த்ரரான இத்தயாதி. ப்ரஹ்மா இச்சரியவஸ்யனானோ? என்ன - தன்னாலே இத்தயாதி. "முழுவோ" - தேவ் முழுவகவென்றபடி. "முழுவோரித்து" கைதொழுவேயருள்" என்ற அத்தித்திறதென்? ஸ்வயஞ்ஞானி

நினைத்தல்; “உனக்குஸேஷம்” என்று வேறேயோரிடத்தே தொழில்செய்தல் செய்கையன்றிக்கே, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத்தாய்போல் பரிவனவனே! இஸ்ஸப்தம் வசிக்கிறபடி:—அம்மே என்கிறதிலே ஸம்போயநவசநமாகையாலும் சேதனைச்சோல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் ‘அம்மா’ என்றுகிடக்கிறது. [என்கண்ணு] - அந்தப்பரிவை அர்த்தக்கரியாகாரியாக்கினவனே! [இமையோர்தங்குலமுதலே] - ஒருநாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப்பாடு ஒருவனுக்கு உண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? ‘என்னம்மா’ இத்யாதிக்கு - எனக்கு ஸ்வாமியாய், “ஸ்வத்தை நசிக்கக் கொடுக்கவொண்ணது” என்று க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து என்னைநோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாயாரணமாயிருக்கச்செய்தே, இவர் தமக்காகச்செய்ததென்றிருப்பரே. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி ஒருநாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த நீ, அந்தை எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டென்? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

குலமுதலநீவினைக் கோவேன்குழியினில்வீழ்க்குமைவரை
வலமுதல்கேடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்
நிலமுதலினியேவ்வுலகுக்கும் கிற்பனசேல்வனவேனப் போருள்
பலமுதல்படைத்தாய்! என்கண்ணு! என்பரஞ்சுடரே!

ஆ.—(குலமுதல்.) - ஸங்கல்பமாத்ர பரிநிர்மித நிகிலபுவந ததந்தர்வர்த்ய விலசராசர ஜந்துஜாதைய், ஸர்வஸக்தியாய், ராமக்ருஷ்ணாழிருபண அவதர்ய ப்ரணதஜந பரித்ராண தத்விரோயி நிரஸநைக ஹோமனாயிருந்த நீ, ஸார்வயமத்விநாஸகர துஷ்க்ரு தாதிகோர துராரோஹ அமாயுதர்த்தநிபதநஹே துபூதமான பஞ்சேந்த்ரியங்களினுடைய

யானே? என்ன - செய்தஅம்சத்தே இத்யாதி. விவரணம் - தீருநலர்பம் இத்யாதி. “கைத் தொழுவே” என்கிறாவகாரார்த்தம் - வாய்க்லே இத்யாதி. அதாவது - கரணதர்யமும் உன்பக்கலிலே யாகவேணும் என்றபடி. ‘இஸ்ஸப்தம்வசிக்கிறபடி’ என்றதுக்குக்குத்து:—தாயாரை ஸம்போதிக்கு மிடத்தில, “அம்மே” என்று ஸம்போதிக்க வேண்டியிருக்க, “அம்மா” என்று ஸம்போதிக்கிறது புருஷனைத் தாயாராக ஸம்போதிக்கையாலே, “அம்மா” என்ற ஆகாரமேற்று விளியாயிருக்கிறதென்ற படி. ஆகாரம் ஏற்றுவிளியாவது - ஏகாஸ்தாநத்திலே ஆகாரம் ஆதேஸமாயேறி, “அம்மா” என்று ஸம்போதித்து அழைக்கையாயிருக்கை என்றபடி. ஏற்றென்றது - ஆதேஸம். விளி - அழைக்கை. அந்தப்பரிவை - தாய்போலேபரிவனான ஆகாரத்தை என்றபடி. அர்த்தக்கரியாகாரி - அறுஷ்டட்டாரபர்யந்தம். அவர்கள் அநேகராகையாலே செய்தோமென்ன - அநேகர் இத்யாதி. “அம்மா” என்றதுக்குக் கீழ் பரிவனாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - எனக்கு ஸ்வாமியாய் என்று. அவதாரம் ஸர்வஸாயாரணமாயிருக்க, “என்கண்ணு” என்கிறதென்? என்ன - அவதாரம் இத்யாதி. “இமையோர்தங்குலமுதலே - சிந்தித்தேத்திக் கைத் தொழுவேயருள் எனக்கு” என்று அவ்வயமுக்கேஹாவம் - மனோவாக்காயங்கள் இத்யாதி. “என்னம்மா” என்று தொடங்கி, ‘குலமுதலே - இன்னமுதென்’ இத்யாரப்ய, ‘என்னுடைய - முன்னமியமெல்லாம் முழுவோரிந்து - உன்சின்னமுந்திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக்கைத் தொழுவே - எனக்கு அருள்’ இதுபங்கவடி. ‘என்னை’ என்றவிடத்தில், ஐகாரம் - அவ்யயமாய், என்னுடைய என்றபடி. (அ)

வலத்தை ஸ்ரேஷ்டமாகக் கெடுக்கையாகிற என்னுடைய அகிலவிதத்தைச் செய்தருள வேணும் என்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸாதுவர்புமாக முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணியிருளவேணும் என்கிறார்.

[குலமென்று தொடங்கி]—குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றான மஹாபாபங்களை விளைப்பனவுமாய் துஷ்பரிஹாரமாய்ப் புக்காரைத் தன்பக்கவிலிநின்றும் போகாத படி முடிக்கவற்றான ஸப்டாதி விஷயங்களிலே புத்தாள்தள்ளும் ஐந்து இந்திரியங்களையும், [வலம் என்று தொடங்கி] - பலத்தை முதலிலே கெடுக்கும் ப்ராணாதங்களைப் பண்ணியிருளவேணும். [நிலமுதல் என்று தொடங்கி] - ஹிமீதொடக்கமாக மத்தும் எல்லா யருளவேணும். [நிலமுதல் என்று தொடங்கி] - ஹிமீதொடக்கமாக மத்தும் எல்லா லோகங்களுக்கும் ஸ்பர்சவாஜங்கமாத்மமான அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே உண்டாக்குவதுஞ்செய்து எனக்குவாய்யை நிரதிஸாய் லோக்யனுமானவனே! நினைத்தது செய்வல்லையாய் எனக்கு உபகாரகனுமான நீ என்னுடைய இந்திரியவாஸையையப் போக்கி அருளவேணுமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜகஷுத்பாடிகளாய் எனக்குவாய்யை லோக்யனான நீ, விஷயங்களிலே தள்ளும் இந்திரியவலத்தை உற்முலகம்பண்ணும்படி ப்ராணாதத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிறார்.

நிலம் - பூமி, முதல் - முதலாக, இனி - மத்தும், எவ்வுலகுக்கும் - எல்லா லோகங்களுக்கும், நிற்பனசெல்வனவென - ஸ்த்தாவரஜங்கமருபமான, பொருள்-பதார்த்தங்கள், பல - பலவற்றையும், முதல் - ப்ரதமத்திலே, படைத்தாய் - படைத்தவனாய், எங்கண்ணா - (ஜகத்ராஷ்டிராத்தமாக) சுருஷ்ணனாவதரித்த ஸௌஸ்ப்யத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், என் - எனக்கதுவாவனுமாய், பாஞ்சுடரே - நிரதிஸாய் ஐந்து வலையுடையவனே! குலம் - வம்ஸத்தை, முதல் - முலமூலதபுருஷனோடே, அடம் - அதஃபதிக்கும்படி முடிக்கவல்ல, தி-தாபகரமான, வினை - பாபத்துக்கு ப்ரவர்த்தகமாம், கொடு - கொடுமையை யுடைத்தான, வன் - வலியவிஷயங்களாகிற, [கரையேறவொண்ணாத], குழியினில் - படுகுழியிலே, வீழ்க்கும் - தள்ளக்கடவவான, ஐவகை - ஐந்து இந்திரியங்களை, வலமுதல் - ஸ்வவலமுலமான தூர்வாணையோடே, கெடுக்கும்-, வலமே - ப்ராணாதவலத்தையே, தந்தருள்சண்டாய் - தந்தருளவேணும். வலமென்று - ப்ரவலமான ப்ராணாதத்தை லகித்தல்; வலமென்று - ஆதவஸ்யமாய், ப்ராணாதந்தருதல்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாதுபர்புமாகமுடிக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத்தள்ளும் இந்திரியங்கள் என்னை நலியாதொழியவேணும் என்கிறார்.

[குலமுதல் அடம்] - குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றான. ஒருவன் செய்தபாபம் அவனளவிற்போகாது, குலமாக முடிக்கும். [நினை] - இப்படிப்பட்ட மஹாபாபங்களை விளைக்கவற்றாய், கொடிதாய் - துஷ்பரிஹாரமாய். [வன் குழி]-வலிய குழி. புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத ஸப்டாதிங்களிலே. [வீழ்க்கும் ஐவகை] - புத்தாள்தள்ளும் ஸ்ரோத்ராதிகளை. “நவியபிபுலிநாபெஷு வகமபாபெஷு கபிபுஷு! ஸுபவாபிஷு வஜ்ஜெஷு வுபிபெஷு வவகிபாபி” என்று மால்பவான் ராவண

னுக்குச் சொன்னாணிதே. [வலமுதல் இத்த்யாதி] - இந்த்ரியங்களுடைய வலத்தை வாஸனையோடே போக்கவல்லேனும்படி ப்ராஸாதங்களைப்பண்ணி அருளவேணும். [நிலமுதல் இத்த்யாதி] - ஊமியெதாடக்கமாக மற்றுமெல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்பிரவரஜங்க மாத்தமகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்குப் ப்ரயோஜனம் மோகஸமான பின்பு அதுதான் பெறவேண்டாவோ? என்கை. [என் கண்ணு என்பாஞ்சுடரே] - எனக்கு ஊவ்யனாய் நிரதிசுயபோக்யனுமாய் உள்ளவனே! ஸர்வ ஸத்தியாய் எனக்கு ஊவ்யனாய் ஷோக்யனுமான நீயே என் இந்த்ரியவாயையைப் போக்கி யருள வேணும்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஸாநுவந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை விளாக் கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளுந் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ண வேணு மென்கிறார்.

[குலமுதல்இத்த்யாதி] - ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவந்தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளக்கக்கடவதாய், கோடியதாய் அறுபலித்து முடியவொண்ணாதபடியாய், வந்தழியாய் - வலியதாய், கால் வாங்கவொண்ணாதபடியான ஸப்தாதிவிஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான இந் த்ரியங்களை. “ஊமியெதாடக்கமாக மற்றுமெல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்பிரவரஜங்க மாத்தமகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்குப் ப்ரயோஜனம் மோகஸமான பின்பு அதுதான் பெறவேண்டாவோ? என்கை. [என் கண்ணு என்பாஞ்சுடரே] - எனக்கு ஊவ்யனாய் நிரதிசுயபோக்யனுமாய் உள்ளவனே! ஸர்வ ஸத்தியாய் எனக்கு ஊவ்யனாய் ஷோக்யனுமான நீயே என் இந்த்ரியவாயையைப் போக்கி யருள வேணும்.” (நவ்விதர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபா தேஷுபர்மஸு! மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தேபுத்தம்நோபவத்விதா) ‘செய்யக்கடவதல் லாததாய், சொல்லுகிற விலத்தினளவல்லாத அபாயங்களுடையதாய், வம்ஸங்களை முத லற முடிக்கக்கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வராய்ப் புத்திமாக்களா யிருப்பார் ப்ர வர்த்தியார்கள் காண்! என்றாணிதே’ மால்யவான், ராவணனுக்கு. [வலமுதல் கெகே கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்] - இவற்றினுடைய வலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவ தான உன்னுடைய ப்ராஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். நம்மாலே தனியே இங் னுனே செய்யலாயிருக்குமோ? என்ன; [நிலமுதலித்த்யாதி.] - நீ, ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்கு ஆர் துணைப்படச்செய்தாய்? என்கிறார். ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் மோகஸமன்றோ? அது பெறவேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும்இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பேயுண்டாக்கி னாய். (இனி மற்றும்) [என்கண்ணு, என்பாஞ்சுடரே] - அப்படிப்போதுவான ரகசு

ஒன்பதாம்பாட்டு. —குலமுதல் இத்த்யாதி. “வரமேதந்தருள்கண்டாய்” என்னுமளவுக் கடா சுபித்தவதாரிசை - விஷயங்களிலே இத்த்யாதி.

“கொடு” என்றதுக்கர்த்தம் - அறுபலித்துமுடியவொண்ணாதபடியாய் என்ற. “விஷய ப்ராவண்யம் குலமாக நசிப்பிக்கும்” என்றதுக்குப் ப்ரமாணம் - நவ்விதம் இத்த்யாதி. “ஊமியெதா டக்கமாக மற்றுமெல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்பிரவரஜங்க மாத்தமகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்குப் ப்ரயோஜனம் மோகஸமான பின்பு அதுதான் பெறவேண்டாவோ? என்கை. [என் கண்ணு என்பாஞ்சுடரே] - எனக்கு ஊவ்யனாய் நிரதிசுயபோக்யனுமாய் உள்ளவனே! ஸர்வ ஸத்தியாய் எனக்கு ஊவ்யனாய் ஷோக்யனுமான நீயே என் இந்த்ரியவாயையைப் போக்கி யருள வேணும்.” இதி ராவணம்ப்ரதி மால்யவான். இதுக்கர்த்தம் - செய்யக்கடவது இத்த்யாதி.

இதுக்கு - மூலகாதிஷு என்கிறதிலே நோக்கு. வலம் - பலம். முதலிலேயென்றது - முதலிலே வாராதபடி யென்றபடி. “வரம்” - ப்ராஸாதத்தை. மேலுக்கவதாரிசை - நம்மாலே இத்த்யாதி ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறதற்கு ஊவம் - நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதிகள் இத்த்யாதி. ஹாவர்தரம் - ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் இத்த்யாதி. “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - மற்றும்இப்படி என்றது. “பல - பொருள்”

ணமொழிய, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு ஹவ்யனாய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! ஒருநாடாக அநுபவிக்கும் வடிவழகை என்னை யெனதுவனையும் அநுபவிப்பித்தவனே! அழிந்தஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு, உள்ளதுக்கு ஒருகுணபாகம்பண்ணுகை யரிதோ ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

என்பாஞ்சுடரே! என்றுன்னையலற்றி உன்னினைத்தாமரைகட்டு
அன்புருகிநிற்குமதுநிற்கச்சுமதேந்தாய்
வன்பரங்களேகித்து ஐவர் திசைதிசைவலித்தேற்றுகின்றனர்
முன்டரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமூர் தீதியோ!

ஆ.—(என்பாஞ்சுடரே.) - ஆறுதிருடைய அபேகிதத்தை முடிப்பானொரு வனுமாய் முடிக்கவல்லானொருவனுமாய் இருக்கச்செய்தே, உன்னுடைய கல்யாணருணது ஹவஜித நிரதிசய ப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிக்கதனுக்கொண்டு, 'என்பாஞ்சுடரே!' என்று உன்னையலற்றி உன் திருவடிகளிலுள்ள ப்ரோமாதியவத்தாலே கோயுருகி நிற்கையாகிற என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையொழிய, விஷயாது விவாபகரணமான ப்ரக்ருதியை எனக்குத்தந்தாய்; 'இந்த ப்ரக்ருத்யாப்ரமண இந்திரியங்கள் தூர்ஹமான விஷய ஹாங்கனையெடுத்து ப்ரதிசயம் ஆகர்ஷித்து என்னை வாயியாநின்றனவிடாய்' என்று எம் பெருமானைக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.— பத்தாய்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோயியாய் விஷயாது வக்களுக்குப் பாங்கான உடம்பை எனக்குத்தந்தாய்; அதுவேதேறுவாக ஐந்து இந்திரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாதடி என்னை நலியாநின்றன. அவற்றைப்பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்தராய் மஹாத்வரியோடு கூப்பிடுகிறார்.

[என்பாஞ்சுடரே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நிரதிசயகோக்யமானவனே என்று உன்னைக்குறித்துக் கூப்பிட்டு ஸ்ப்ருஹணீயமான உன் திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹத்தாலே ஸியிலனாய்நிற்கையாகிற இப்புருஷாப்யுத்தை ஒழிய இந்திரியங்கள் சுமத்தின சுமையை பெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான ஸரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்கள் என்றுதொடங்கி] - தூர்ஹங்களான விஷயஹங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்திரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்து எற்றுகின்றன. ஆஸிரிதாபேகித பூரணசுமனான நாயனேயோ! இந்திரியங்களை சேதநரைப்போலே பேசுவானென்? என்னிடம்; சிலசேத நர்வேணும் என்றுகோலி வாயிக்குமாபோலே வாய்கமணகவால்.

என்றவயிப்பது. "என்பாஞ்சுடரே" என்றதுகார்த்தம் - வடிவழகை இதுவாதி. "பாஞ்சுடர்" என்று விசேஷித்து, "என்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-ஒருநாடாக இதுவாதி. "பாய்" எக்கைவரவே - பாய பதவிக்காஹமென்று வரித்தம். "நிலமுதல்" இதுவாதிபின் முந்தினது தப்பியவிவரணம். அடுத்த இதுவாதி. யத்வா, உம்முடைய இந்திரியவஸ்யையைப் போக்குகை அரிதுகூடும் என்ன - அடுத்த இதுவாதி என்று த்ருதியதாப்யயாதல், உத்தரார்த்ததுணர்வாகார்த்தம், பூரணர்த்ததுணர்வாகார்த்தம் அப்யப்காரி. (க)

ப.—அநந்தரம், கடலைக்கடைந்து ஸாரமானஅம்ருதத்தைக்கொண்ட ஸ்வாமி யான நீ, நிரதிசயஸாரமான உன்னுடைய அநுஹுவம் நிற்க, விஷயஹங்களையெடுத்து இர்த்ரியங்கள் நலியும்படிபான சுமைபொறுக்கும் ஸரீரத்தைத்தந்தாய் என்கிறார்.

முன்-முற்காலத்திலே, பரவை - பரந்தஸமுத்ரத்தை, கடைந்து - கடைந்து, அமுதம் - (அதின்ஸாரபூதமான) அம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்டு (நீதவாதிகளுக்கு) உபகரித்த, மூர்த்தி - ஸ்வாமிவந்தையுடையவனே! என் - எனக்கு, பரஞ்சுடரே - நிரதிசயமான உஜ்ஜ்வல நிகாயமே! என்று-என்று, உன்னை-உன்னையோக்கி, அலற்றி-ப்ராவண்யத்தாலே அக்ரமமாகக்கூப்பிட்டு, உன் - உன்னுடைய, இணை - பரஸ்பர ஸத்ருஸமான, தாமரைக்கு - கிருவடிகளிரண்டுக்குமாக, அன்பு - ப்ரேமத்தாலே, உருகி - த்ரவிபூதனாய், நிற்கும் - நிற்கிற, அது - அந்தநிரதிசயஸாரஹதமான ஆகாரம், நிற்க-, சுமடு-ஹாஸஹமான சரீரமாகிற சும்மாட்டை, தந்தாய் - தந்தாய்; (அதடியாக), வன்-ப்ரபலமான, பரங்கள் - விஷயபரங்களை, எடுத்து-, ஐவர் - ஐந்திர்த்ரியங்களானவை, திசைதிசை - ஸ்வாஹதமானதிக்குக்களிலே, வலித்து - இழுத்து, எற்றுகின்றனர் - பிடியாநின்றனர். ஒ - ஒ! இதென்ன அநந்தமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோபாய விஷயாநுஹவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவேஹதவாக ஐந்து இர்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன. அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

[என்பரஞ்சுடரே இத்யாதி] - எனக்கு நிரதிசயபேஹங்குணவனே என்று என்னைக்குறித்து அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு, அர்யோந்யம் ஒப்பாய் ஸப்ருஹணீயமான உன்நிருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தாலே ஸியிலிணப்பிற்கும் அந்தபுருஷாரூத்தை ஒழிய. [சுமடுதந்தாய்] - இர்த்ரியங்கள் சுமத்தின சுமையெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான ஸரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். ராஜபுத்ரன்தலையில் முடியைவாங்கி சும்மாட்டைக் கொடுத்து வழிக்கரையிலேநிறுத்தினால் கண்டார் எல்லாரும் சுமை ஏற்றுமாபோலேயிறே இர்த்ரியங்கள். இர்த்ரியவொயைக்கு ஈடான ப்ரக்ருதிஸம்பந்யம். [வன்பரங்கள் இத்யாதி]- நீ தந்த ப்ரக்ருதியோட்டை கர்மவந்யமேஹதவாக துர்வரமான விஷயங்களைச்சுமத்தி ஐந்துஇர்த்ரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்துநலியாநின்றன. முன் கடலைக்கடைந்து, ஆஸ்ரிதர் அபைக்ஷமுடிக்க ஶ்மனான நாயனேயோ! கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கித் தேவர்களுக்குக்கொடுத்து அஸுரவர்மங்களைப் பறக்க அடித்தாற்போலே, இர்த்ரியவந்யதையையும் பாறவடித்துத்தரவல்லையே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுஹவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத்தந்தாய்; அதுவேஹதவாக ஐந்துஇர்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு—என்பரஞ்சுடர் இத்யாதி. ‘‘சுமடுதந்தாய், எற்றுகின்றனர், அமுதம் கொண்டமூர்த்தியோ’’ என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை-அடிமைக்குவிரோதியாய்இத்யாதி, ‘‘அலற்றி’’ என்றதுக்குஅர்த்தம் - அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு என்று,

[என்பரஞ்சுடரித்யாதி] - எனக்கு உன்வடிவழகைக்காட்டி உபகரிக்குமவனே யென்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டே. [உண்ணினைத் தாமரையித்யாதி] - ஒன்மக்கொன்றொப்பாயிருப்பன இரண்டுசேவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற உன்திருவடிகளில் ஹோக்யதைதைய அறுஸந்தித்து ப்ரேமபரவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய்நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக்கூடவது. [அதுநிற்கச்சுமதேந்தாய்] - ஸ்வரூபயினுவாயிருக்க, உன்பக்கலி னின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டக்கூடவதான ஸரீரத்தைத்தந்தாய்; உன்னையறுபலிக்கைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயானாய் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன்தலையில் முடியையாங்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலேநின்றால், அடியறியாதார்குமை யெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பக வதறுபவத்துக்கு ஈடாகக்கொடுத்த ஸரீரம் இந்திரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட் டது. சுமடே - சும்மாடே. ஸரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். [வன்பரங்கனித்யாதி] - “அப்ராப்தவிஷயத்திலே போனேன்” என்றே நான் இப்போது அஞ்சுகிறதா? போறுக் கலாமளவு சுமையெடுத்ததாகில் நான் சுமவேனோ? வலியபாரத்தையெடுத்தி. கனத்த சுமையை யெடுத்தி. [ஐவர்] - அவர்கள்தான் ஒருவரிருவராகச் நான் ஆற்றேனோ? [திசை திசை வலித்து] - இத்தனைவரும் ஒருதிக்கிலே போகவிழ்த்தார்களாகில்தான் மெள்ளப் போகேனோ? [எற்றுகின்றனர்] - உடையவனாகிலிறே போக்குவிட்டு நலிவது? (எற்றுக-ப்ரஹ்மரிக்கை.) ஒருதர்வஸன் தலையிலே அதிபாரத்தையெடுத்திச் சுற்றும்நின்ற தந்தாம் வழியேயிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேமோபோலேகாணும் இவையும். [மூன்பாவையித் த்யாதி] - கடலைநெருக்கி அதில் அம்ருதத்தைவாங்கி, பாயோஜனந்தரபராரனவர்களுக்குக் கூடக் கொடுக்கக்கூடவ மஹாவாஹ பவையுடையவனே! என்னுடைய இந்திரியங்களைப் பாறவடித்துப்போகட்டு, கடல்கடைந்தபோதை ஒப்பினையோடேகூடினவடிவைத் காட்ட வல்லையே! (40)

“வினிசூரொடிஹஸாவதி” இத்த்யாதிப்படியே கம்மையறுபலிக்கைக் கன்றே தத்ததுஎன்ன - உன்னையறுபலிக்கைக்கு இத்த்யாதி. “அதுநிற்கச்சுமதேந்தாய்” என்றதற்கு திருவடி டாந்தம்-ராஜபுத்ரன் இத்த்யாதி. ‘அடியறியாதார்’ - ராஜபுத்ரனென்றறியாதார் என்றபடி. “வன்பரங் கன்” என்றதற்குவாஸனையுபராபித இத்த்யாதி. விவரணம்-போறுக்கலாம் இத்த்யாதி ஸப்தாந்தம்- வலிய இத்த்யாதி. பாரத்துக்கு வன்மையாவதெதென்ன - கனத்த இத்த்யாதி. பாரத்தையென்றது- ஸப்தாதிசை. “எற்றுகின்றனர்” என்ற வந்தத்தமாகார்த்தம் - உடையவனாகில் இத்த்யாதி. “திசைதிசை வலித்தெற்றுகின்றனர்” என்றதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ஒருதர்வஸன் இத்த்யாதி. “பாவைகடைத்தமுதல் கொண்டமூர்த்தியோ” என்றதற்குஹாவம் - கடலை இத்த்யாதி. “மூர்த்தி” - வடிவு. மூர்த்தி ஸப் தம், திருக்கைகளுக்கு உபலக்ஷணமென்று வருத்த. “எற்றுகின்றனர்” என்றதின் ஹாவத்தைக்கட்டி, “மூர்த்தி” என்றதற்குஹாவந்தரம் - என்னுடைய இத்த்யாதி. ‘சுமதேந்தாய்’ என்னுமானவும் காமத் திலேசொல்லி, ‘மூன்பாவைகடைத்து அமுதங்கொண்டமூர்த்தி, ஐவர்திசைதிசை வலித்தெற்றுகி ன்றனர்; ஓ’ என்றவயம். அத்தைப்பரிஹரித்தருளவேணுமென்று கூட்டிக்கொண்டது. (40)

பதினோராம் பாட்டு.

கொண்டமூர்த்திலுர்முவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கேடுக்கும்அப்
புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும்
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோங்கங்குலுப்பகலே.

ஆ.—(கொண்டமூர்த்தி.) குணதரயாஸ்ய த்ரிமூர்த்திருபேண நிலஜகத்
ஸர்க்கஸ்த்திதி ஸம்ஹாரஹேதுபூதனய, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்த
மாக ஸ்ரீராரணவே ஸயாநனய, புண்டரீகஸத்ருஸமான திருநாபியையுடையனயிருந்த
எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய வாத்
ஸல்ய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்குத் தோற்று அநந்தயார்ஹஸேஷபூதரானவர்களுடைய
தொண்டர்தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் அந்தகுணங்களையே
தமக்குப்பற்றாசாகக்கொண்டு கூப்பிட்ட இத்திருவாய்மொழியில் ஊவரைபுள்ளபடி ஆறி
யக்கண்டு பாடுவாருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த்யஹேதுஹதமான பாபம் நிஸ்ஸேஷமாகப்
போமென்கிறார்.

ஒ — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஃயஸித்தார்த்து நிர்ந்தரமாக
இந்தரியங்களால் ஆத்மாவுக்குவரும் சலிவு போம் என்கிறார்.

[கொண்ட என்றதொடங்கி] - குணதருபமான வடிவையுடைய மூவரு
மாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் பண்ணும் ஸ்வஹவனுமாய். [அப்புண்டரீகம் என்று
தொடங்கி] - ஜகத்ஸ்ருட்யாதிகாரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடுகூடின திரு
நாபியையுடைய ஏகாரணவஸாயியான எம்பெருமானுக்கே. [கண்டுபாட] - அநுஸந்
தித்துப்பாட.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அர்த்தத்தோடே ப்ரீதியுத்தராய்ப்
பாடுவார்க்கு ஸர்வபாபங்களும் போமென்று ஹலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

குணங்கள் - (ஸத்த்வரஜஸ்தமோரூபமான) குணங்களை, கொண்ட- மூர்த்தி-
(ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ர) மூர்த்திகளையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயரான, மூவர் - (காரண
புருஷர்கள்) மூவரும், ஆய்- படைத்து-(ப்ரஹ்மாதர்யாமியாய்ப்) படைத்து, அளித்து -
(ஸ்வாவதாரமான விஷ்ணுருபியாய்) ரக்ஷித்து, கெடுக்கும் - (ருத்ராதர்யாமியாய்) ஸம்
ஹரிக்குமவனாய், அ-இதுக்கெல்லாம் மூலமாகப்ரமாணஸித்தமான, புண்டரீகம் - புண்ட
ரீகத்தையுடைய, கொப்பூழ் - திருநாபியையுடையனய்க்கொண்டு, புனல் - காரணஜலத்
திலே, பள்ளி - கண்வளர்த்தருளின, அப்பனுக்கு - மஹோபகாரசனுக்கு, தொண்டர் -
ஸம்பந்திகளானாரை, தொண்டர் - ஸம்பந்தித்தாரை, தொண்டர் - ஸம்பந்தித்தார்க்கு,
தொண்டன் - ஸேஷபூதரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயி
ரத்துள் - ஆயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கண்டு - அர்த்தாவலோகநம்பண்ணி,
பாடவல்லார் - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்ப் பாடவல்லார்க்கு, கங்குலும் பகல் - அஹோராத்ராத்ரி
விஹாமம ஸர்வகாலத்திலும், வினை-ஹவததுஹவப்ரதிவந்யூக பாபம், போம்- இது-
ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, இந்தரிய
வ்யயைக்கு அடியான பாபம் போம் என்கிறார்.

[குணங்கள் - கொண்டமூர்த்தி யோர்மூவராய்] - ஸத்வாதி குணநுபமான வடிவையுடைய மூவராய். [படைத்தளித்துக்கொடுக்கும்] - ஈழர்மூவராதர்யாபியாய்வின்று ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்வேநருபேண நின்று பரிபாலகம்பண்ணி, குதாத்தர்யாபியாய் ஸம்ஹரித் துச் செய்தருளுகிற. [அப்புண்டரீகங்கொப்பூம்இத்யாதி] - ஐமந்நாரணதவா ப்ரஸித்த மான் புண்டரீகத்தோடேகூடின திருநாவினையுடைய ஐமந்நாரணதவாபியான ஸர்வகாரண னுக்கே. [தொண்டர் இத்யாதி] - “நான், எனக்கு” என்னப்பண்ணும் இத்திரியவஸ்ய னுக்கு அஞ்சி, ஸேஷத்வத்தின் எல்லையிலே தாழ்ந்திருந். [கண்டொடவல்லார்] - இதுல்லும்கிற ஹவத்தை அதுஸந்யித்தாய் பாடவல்லார் என்கிறது. தர்முடைய டுஸையை அதுஸந்யித்தாய் பாடவொண்ணுது என்றிருக்கிறார். [கிண்போம் கங்கு லும்பகலே] - விவாரத்தரம் இத்திரியவஸ்யதைக்கு நேறகவான பாயம் போம் என்குதல்; விவாரத்தரம் அடிமைசெய்க்கைக்கு கிரோடியான பாயம்போம் என்குதல்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு இத்திரியங்குளால் ஆத்மாவுக்குவரும் நலிவுபோம் என்கிறார்.

[கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க்குணங்கள்] - குணங்கள் கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய் - ஸத்த்வாதி குணநுபமானவடிவையுடைய மூவராய். குணநுபமான ஸ்ருஷ்டியாதிகள் அந்தர்தவ்யகத்தோறும் பர்யவஸித்தமிதே. இரண்டில் ஜீவவ்யவ யானேநநின்று, ஒன்றில் ஸ்வரூபேண நின்றபடி. [படைத்தஇத்யாதி] - ஈஜோதூணத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோகுணத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, ஸத்த்வகுணத்தையுடையனாய்க்கொண்டு இவற்றையுடைய எகித்தித்துக் கொடு நிற்கிறபடி. [அப்புண்டரீகம்இத்யாதி] - இவற்றையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்

நிழமம்.—கொண்ட இத்யாதி. “கண்டொடவல்லார், கங்குலும்பகல், கிண்போம்” எந்த பதங்களைக் கட்டிக்கித்தவதாரிணை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

ஸத்வாதி குணநுபமான வடிவையுடைய அந்விதியான மூவராயென்றஸத்தார்த்தம். “படைத்தளித்துக்கொடுக்கும்” என்ற - ஸாமான்யேகரொண்ணும், இன்னதற்கு இன்னு வந்தாவென் றறியும்படி யென்?என்ன-குணநுபமான இத்யாதி. இங்கே, “ஸ்வரூபேணவிரிவிட ப்ரக்யுதெ மகூண்ணாவெலு” (ஸ்ரீமாத்.1,2, 24) இத்யாத்யதஸத்தேயம். தானேமூவரானுருவென்ன இரண் டில்இத்யாதி.ஜீவவ்யவரூபேண நின்றுஜீவனையதிஷ்டித்ததென்றபடி. “குணநுபமான” இத்யாதிகாஃ விலர்ணம் - ஈஜோதூணத்தை இத்யாதி. “அ” என்றபாயித்திக்கார்த்தம் - ஐகதூத்தத்தி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “சுஜெஸ்யுநாமாவயெயுகரிவிடத்யுபவலிவிடிலுலிஸம் ஸாவகரிவிபுரித்யு விபூகரிபூகரிஜகிஷ்டெஷு” (யஜுர்வேகாண்ட.4,பா.6, பா.8.)என்றததுதஸத்தேயம். அகவாஸ ஸ்ருதேரயமர்த்த; அஜஸ்ய-ஜக்மாதிராதிதஸ்யஸர்வஸ்வரூப-காராவதி-காஹேக-யவமர்ப்பிதம்-கவம் கமஸாவிர்ப்பூதமித்தார்த்த; யஸமித் - கமஸே, இதம்விஸ்கம்புவஸம் - இதம் கைவம்ஐகத,அதிரிமிதம்- ஸமாஸ்ரிதம்;விஸ்வகர்மாதேஷவ-பாஹமா, அஜகிஷ்ட-ஜுதோபூதித்யார்த்த. வாயிபதாவய புலாதாரத் வம்-புவகாரணபூதபாஹமாநாரத்வாஹு-பபத்யதே,மஹாபாசதே-சுஜெஸ்யுநாமாவயெயுக-யவலிநு விஸம்-பூகரிவிடத்யு | ஸுஷுரம்ஸுஷுராக்ஷஸ்யுதெஷெஸவஸுராதெஷெ. “ராக்ஷ காக்ஷாரிஸெஷுணாம் ஹுதகாதாம் பூவெஷகமிரீ; | வஸ்யுநாமாவிலுலிஷு-ஐக வஷுஜாஹவஜ்ஜமசு” (விஷ்-பு,5,5,14)இத்யாதி கங்குதியும் அதுஸத்தேயம் சீழ்ச்சொன்னஸாயாரதி காரணம் - கார்யகாரணஹாவ,நிபந்தமென்கிறார்-அப்புண்டரீகம் இத்யாதி. “அப்புண்டரீகங்கொண்

காக ஏகார்ணவத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஐகதுப்பத்தி காரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபிகமலத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக னாய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின உபகாரகனானவனுக்கே. அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென் னுமிடமுஞ் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்கு உத்பத்தியிறே சொல்லவேண்வேது: “**ஸ்ரு ஷ்டாய வாக்ராய ஜெஷ்டாயஸ்யெஷ்டாய**” (ப்ரஹ்மணஃபுத்ராயஸ்யேஷ்டாயஸ்ரேஷ்டாய) என்ற மற்றையவனுடைய உத்பத்தி தன்னடையேவருமிறே. “நான்முகனைநாராயணன் படைத்தான்” என்றால், மற்றையவன்பிறப்பும் அநந்தரஃசொல்லுமிறே. இப்படி வேதவைதி கங்கள்சொல்லாநின்றதிறே. [தொண்டரித்யாதி]-விஷயங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அநுஸந் தித்த நெஞ்சாரஸ்தீர, சேஷத்வத்தினுடைய எஸ்ஸைநிலத்தலேபோய் நிற்கிறார்; தாபார்த் தன் மலேலிலே தாழவிழியுமாபோலே. [கண்போடவல்லார்] - இவருடைய ஈஸையை யநுஸந்தித்தால் பாடப்போகாதாகாதேதான். [கண்டு] - நமக்குத்தஞ்சமென்று அநுஸந்தித்து. [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - இரவுபகலில் விட போம். (திவாராத்ரமிந்த்ரிய வஸ்ய தைக்கு ஹேதுவானபாபம்போம்.) “இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு” என்கிறதூரிதம் போம்.

பூழ்” என்கிற இத்தால் ப்ரஹ்மோத்பத்திசொகனால, ருத்ரோத்பத்தியும் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன. ஒருவனுக்கு இத்தயாதி. இவ்வாத்ந்தை அபியுகதோக்தியாலும் ஈஸரிப்பிக்கிறார் - நான்முகனை இத் த்யாதி. நல்லாந்திருவந்தாதி. படைத்தான் - ஸ்ருஷ்டித்தான். தான்முகமாய் - தானேப்ரபாகனாய், உக் தார்த்தநிமமம் - இப்படியேத இத்தயாதி. வைதிககனென்றது - “நான்முகனை” இத்தயாதியான வைதிகவசநங்கனென்றபடி. இப்போது சேஷத்வகாஷ்ட்டையை அநுஸந்திப்பானென்? என்ன - விஷயங்களையும் இத்தயாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தாபார்த்தன் இத்தயாதி. “வல்லார்” என்ற துக்குலாவம் - இவருடைய இத்தயாதி. இரவுபகலில் வினையாவதெனென் - இராப்பகல் இத்தயாதி. “கண்டு” - இவருடைய ஈஸையைநுஸந்தித்து. “வினை” - விஷயப்ராவண்யம், குணங்கள் - தொண்டமூர்த்தியோர்மூவாய் - படைத்தனித்தனக்கெக்குமவனாய், அப்புண்டரீகக்கொப்பூழையுடையனான புனர்பள்ளியப்பனுக்கே இத்தயார்ப்ய, பாடவல்லாக்கு - கங்குலும்பகல் - வினைபோம், இத்தயவ்யம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.—சூக்ஷ்மநிஸஸககஸ்ய, து ஸவஸி ஸ்ய, தஸிஷ்விஷ்வகெநவிமமெ விஷணு: | ஸாஸெந வாகிதரிவ ஸிவெகஸ்ய மதெகுகெஸெஸஸக்சிவகசிஷ்யெயெஷி யெஷு: ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—நிஸஸ்யாஸ்யுயொமாதா ஈகிரியாநதயாநயொஜமதாரணகாஹ்யெநாயாமுகுஹகுரிதி, ஈஸவகிதயர் வாஷ்நஸவிநியாநாசு | வீய-ஷெஸ்யாநாநெஷ்யாவிவகிதயா நொகஸாஸகஷ ணாநெஷ்யாஸ்யாஸகாஸவெஷ்யா துநாஸாஸாநெஷ்யா ஹவிநாநிகஸ்யு: ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தியிவ்வுலகல்
எண்ணிலரமாயனெனைநலிய - எண்ணுகின்றான்
என்று நினைந்தோலுமிட்டவின்புகழ்சேர்மாறெனக்
குன்றிகிடுமேயவக்கங்குல்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி - கங்குலம் - பரஸௌங்கள்.

ஆ.—(கங்குலம்பகலம்.) - இப்படி திருவேங்கடமுடையானேனோடு ஸம்ஸு
லேஷிக்கப்பெறுத வ்யஸரத்தாலும் தத்ஸம்ஸுலேஷ ப்ரதிவ்யர்பகர்த்துதி ஷர்ஸாஜித
வ்யஸரத்தாலும் அத்பந்தம் அவஸந்நாய அவன் திருவடி களிப்பூண்டு கொண்டு கொண்டு
கூப்பிட்டு, பின்னையும் தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெருமையாலே, "இவிககோரிவிலே
பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே சென்று விழுந்தாலல்லது என்னுடைய க்லேஸாம்
போகாது" என்று பார்த்துப் பெரியபெருமான் திருவடிகளிலே சென்று விழுந்து அவரும்
ஒரு கடாஷம் பெருமையாலே * மதியெல்லாம் உள்கலங்கி "எனக்குச் சொல்லுகிற வ்யஸந்
மொன்றும் தெரிகிறதில்லை; சொல்ல ஸ்ஷமனாகிறதிலேன்; பிரானே! என்னை என்
செய்ய நினைத்தருளினாய்?" என்று, தாம் பெரியபெருமானை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற பாக
ரத்தை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமானே! கங்குலம் (சிகந்தா)
ளொருபிராட்டி, வ்யஸநாதிசாயத்தாலே மோஹபுராபந்ஸையாதிருக்கிறபடியைக் கண்டு
இவளிலும் அவஸந்நையாவிருந்த இவளுடைய திருத்தாயார், இவளுக்குச் சொல்லுகிற
ஃசை சொல்ல நிலமல்லாமையாலே, இவளுடைய ஃசைசாயப பெரியபெருமானுக்குக்
காட்டி இவளுடைய வ்யஸநகாரிதமான சேஷடிதங்களை யுஞ்சொல்லி இவள் திறந்து
என் செய்நினைத்தருளினாயென்று பெரியபெருமானை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற பாகரக்களாகச்
சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான் திருவடி
களிலேபுகு அடிமைசெய்தல்லது யரிர்கமாட்டாமை தழர்யமாக அவன் திருவடிகளிலே
ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெருமே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறதற்கு
மேலே, தமக்கு ஃமவதப்ராப்தி ப்ரதிவ்யர்பகங்களான விஷயேந்திரியாதிக்ஷணடைய
ஸ்வஹாவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கின ஆழ்வார் "இவ்வார்த்தி தீரணம்" என்று பெரிய
பெருமான் திருவடிகளிலே சென்றுவிழ "இவரை என்னனை பரிஹரிப்போம்" என்று
அவனும் சிந்தியாநிற்க, அத்தை அறுஸர்பிக்கக்ஷமரன்றிக்கே தம்மை ஒரு விஸ்வஃகடா
க்ஷம்பண்ணி அருளிற்றிலராகக்கொண்டு அத்பந்தம் அவஸந்நாய, தம்முடைய ஃசையை
அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். பெரிய பெருமானே! ஃமஸுலேஷித்து விஸ்வ
ஷித்தாள் ஒருபிராட்டி, விஸ்வலேஷவ்யஸரத்தினுடைய முறக்கையாலே அத்பந்தம் அவ
ஸந்நையாய, க்ஷணாதோறும் இருந்து கண்ணரீர்கள் வெள்ளமிட அமுதம், ச்ருதாஞ்சல்
யாய்க்கொண்டுதொழுதும், பரவஸையாய்மோஹித்தும், உணர்த்தும், அவளுடைய அந
ரண்யஸரண்யத்வாதிகுணங்களையும் அழகுகளையும் நினைத்தும், அவதாபபேதியும்
ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற அடைவு அன்றிக்கே அக்ரமமாக எல்லாஃசைசாரணுவந்த
தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவளுடைய ஃசையை அதுஸர்பித்து மிகவும் அவஸந்ந
யான திருத்தாயார், பெரியபெருமானுக்கு இவளுடைய அவஸந்நனை விண்ணப்ப
செய்து, இவள் திறந்துச்செய்தருள நினைத்தது என்? என்று அநிபிராண தவநியா
மிகவும் கூப்பிடுகிறாள்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - விஷயேந்திரியாதிகளுடைய அகிப்ரவ்ருத்தியை யறுஸந்தித்து ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர், “கன்னலேயமுதே” என்று கீழுறுஸந்தித்தலோக்யதையாலே இந்த ஆர்த்திரியாடேகூட அகிப்ராவண்யமும் நடந்து, ப்ராவண்யாறுபமான அறுஹவம் லலியாமையாலே “அது ப்ரதிபந்தககார்ய மிதே” என்று அறுஸந்தித்து, ப்ரதிபந்தகங்களைப் பேபாக்கி யறுஹிப்பிக்கவேண்டும் யோக்யதைக்கிடான ப்ராப்யபூதனுடைய அறுஹவ்ய சிஹ்ரயோமத்தையும், ரக்ஷணூர்த்த ப்ரவ்ருத்திவிசேஷத்தையும், ரக்ஷணப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், அபரிச்சிந்ந மாஹாத்மயத்தையும், ஆபுரிதாபேஷிதகரத்வத்தையும், ஆபுரித ஸம்ரக்ஷணூர்த்தமான ஆபுதபூர்த்தியையும், ஸம்ரக்ஷணோபயுக்தமான ஸமுத்ரஸாயித்வத்தையும், அலதார தசையில் அகிமாறுஷிசேஷிதத்தையும், ப்ரணயித்வாதிரயத்தையும், ஈஸ்வராலிமாசிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஈஸ்வரத்வாதிரயத்தையும் அறுஸந்தித்து, “இப்படி ரக்ஷகனுமாய் ஹோக்யனுமான அவன் ப்ரதிபந்தகத்தைப் பேபாக்கி யறுஹிப்பிக்கிறிலன்” என்ற ஆர்த்தயதிரயத்தாலே அரதிக்குதமான அநேகவ்யாபாரங்களைப்பண்ணி அவஸந்தராய், அர்ச்சாவதாரஸூலமானபெரியபெரு மாணேநாக்கிப் பிறந்தஅலிசிவேஸாதிரயத்தாலே அப்ரக்குதிங்கதரான ப்ரகாரத்தையறுஸந்தித்துப் பரிவரணவர்கள் இவருடைய ஐஸையைஅவர்க்கு விண்ணப்பஞ்செப்த ப்ரகாரத்தை நாயகரான பெரியபெருமானோடு விஸ்விலுடையான நாயகியினுடைய ஆர்த்தயதிரயத்தை யறுஸந்தித்து ஆற்றாளாய் நற்றயானவன் தன்னுற்றமையின் மிகுதியாலே அவரை புத்திபாலே அபரோஷித்து இரங்கியுரைத்த பாசரத்தாலே அருளிச்செய்குறார்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான் திருவடி களிலே பிராட்டி புருஷகரமாக ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேஷிதம்பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்தரானதுக்குமேலே, தமக்கு ஹவத்ப்ராப்தி ப்ரதிஸந்தகங்க ளான விஷயேந்திரியாதிகளுடைய ஸ்வஹவத்தை நிரூபித்துக்கலங்கினவர், “வானவர்கள் சந்திசெய்யசின்னான் அரங்கத்தரவினனையான்” என்று திருவேங்கடமுடையான்வந்து சாய்ந்தருளின இடமாகையாலே “இவ்வார்த்தி தீரலாம்” என்று பெரியபெருமான் திருவடிகளிலேயிழை, அவரும் “முதலிலே தம்முடைய கார்யம் நமக்கே ஹமென்று ஸமர்ப்பித்தாராகில் நாமும் அதுசெய்யக்கடவோமாய், இவரைஇங்கேவைத்துக் கொள்ளக்கடவ கார்யமும்கொண்டு க்ரமத்தாலே இவர் அபேஷிதம் செய்கிறோமென்று ஆறிநிரந்தோம்: இந்திரியம்ஸார்யகங்களாகாதபடி- பல்வாங்கின பார்ப்புபாலே தன்கார்யம் செய்யாதபடி- பண்ணி இங்கே தம்மை நிரந்தராறுஹம் பண்ணும்படி பண்ணினோம்: அந்தக்ரமத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே த்விரியாநின்றார்: இவரை எங்கனே பரிஹரிப்போம்?” என்று சிந்தித்தருளாநிற்க, அத்தை அறுஸந்திக்கக்ஷமரன்றிக்கே, தம்மை விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணிற்றிலர் என்று அத்யந்தம் அவஸந்தராய், தம்முடைய ஐஸையை அந்யாபிஷேசத்தாலே பேசுகுறார். பெரிய பெருமானோடே ஸம்ஸலேஷித்து விஸ்லேஷித்தான் ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றாமையாலே மிகவும் நோவுபட்டு, விழுவது எழுவதாய்க் கண்ணீர் ஹள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலியாயும், பரவஸையாய் மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அஸரண்யஸரண்யத்வாதிகளை நினைத்தும், அவற்றைப்பேசியும், அக்ரமமாக எல்லா ஐஸைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவன்ஐஸையை அறுஸந்தித்து மிகவும் நோவுபட்ட திருத்தாயார், ஏதேனும் ஐஸையினும் அத்தனையிலே அறிவித்துப்

நாடு.—*உண்ணிலாவியில்—*நமச்சாப்தார்ந்தம் பலவகையாலும், “தோண்

கங்குலும்பதலும் பரவையே; 'உண்ணிலாகியில் நமஸ்யந்தார்த்தம்' எனவந்ததுக்குநிரண்டுலக
சதி: முந்தினது; உலகமுண்ட பெருவாயனிலே - தவயத்தில் பூவகண்டார்த்தத்தை அருளிச்
செய்தார்; உண்ணிலாகியில் உத்தரகண்டத்தில் நமஸ்யந்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்; இந்நிலை -
பூமித்தவாராயண பதார்த்தத்தை யருளிச்செய்திருந்தார். "என்றிருமகன்சேரி மார்பன்" என்றதிலே -
பூமித்தவாராயண பதார்த்தத்தை யருளிச்செய்திருந்தார். "சுழுகொருகுள்கொள்கி-பவாமுள்கொள்கி, என்ற-
பூமித்தவாராயண பதார்த்தத்தை யருளிச்செய்திருந்தார். "சுழுகொருகுள்கொள்கி-பவாமுள்கொள்கி, என்ற-

† பாடா = ஸ - 89, 80.

எம்பெருமானுடைய குணைக்கர்ஷத்தையும் அங்ஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போகாதிறே-
 லகவுத்விஷயம் அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக்கூட்டல்ல; ஹவாவிடையிலும் அறியவேண்-
 டாத நித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக்கூட்டன்று; அலாஹத்தில் நோவுபடுக்கைக்கு இவ-
 ரோருவருமேயுள்ளார். பட்டர், இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம்
 'ஆழ்வாக்கு ஓகேற ஓசையறியாதே அவ்ருடைய ஹாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற
 நாம்என்சொல்லுகிறோம்?' என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பா. அவ-
 னும், "இவர் நமக்கேஹமென்னுமிடம் அறிவித்தாராகில், நாமும் இவாகார்யம் செய்யக்கட-
 வதாக அற்றபின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இவர் அங்குப்போய் அங்ஹவிலிக்கும் அங்-
 ஹவம் இங்கேயிருந்தே குற்றவற அங்ஹவியாநின்றாராகில், 'விரோதிபோயிற்றில்லையே'
 என்று இவர்பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடுபிற்பா-
 டன்றோ? இதில் காயமென்?" என்றிருந்தான். பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை
 வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டு வைத்தும் வந்த விருந்தின-
 ரைப் பேணுவாரைப்போலே, "இவர்தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறா; இவ-
 ருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்" என்றிருந்தான். இவர்
 ஒருமுறை மூத்தமிருக்கையாவது, தன்னாலும் திருத்தவோண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி
 வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர், "நம்படியறிந்தானாகில்,
 தனக்கு ஸக்தியில் குறையில்லையாகில், இதுபொருந்தாத நம்மையிட்டுக் காரியங்கொள்ள
 வேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங்கொள்ளத்
 தட்டென்?" என்றிருந்தார். அவனும் "அது பொருந்தாதாரையேகொண்டு காரியங்
 கொள்ளவேணும்" என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங்கொள்ளவேணுமே,
 பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப்பலியாதொழிந்தது. ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய்மடிந்த மூத்தர்
 மிறே. இனித்தான் அவனும் ப்ரஹ்மாதாழ்வான் மானுஸ்துலத்தில்நின்றும் வந்து தாயாரை
 நமஸ்கரிக்க, அவள் + "ரஹ்ஜ" (ரஹ்ஜ) என்ற வேம்மை பொறுக்கமாட்டாமைப் பெரு-
 மாள் திருவுடிகளிலே தன்ஆற்றாமையோடே விழுந்து ஸரணம்புக்கு, "தேவர் மீண்டருள
 என்ன - ஹவத்விஷயம் இத்தயாதிவாக்யதரயம். இப்படியிருக்கிற இவருடைய ஆர்த்தியைப் ப்ரகாசிப்பி-
 கிற இத்திருவாய்மொழிக்கர்த்தம், கரைமேலேநிற்கிற அஸ்மதாதிகள் சொன்னால் விரஸமாயிருக்கு
 மென்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஷ்ரீபிப்பிக்கிறா - பட்டர் இத்தயாதி. ஈஸ்வரனதான் இவரை
 வைத்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன - அவனும் இத்தயாதி. இவரிருந்தால் ஜகத்தததிருந்தமோ?
 என்ன - இவரோருமுறையிந்தும் இத்தயாதி. அத்தையறிந்த இவர் த்வரிக்கிறதென்? என்ன - இவர் நடி-
 படி இத்தயாதி. இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் - திருமழிசைப்பிராணபோஷ்வார். அவனுக்கும் இதில்
 பொருந்துவாரையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வொண்ணாதோ? என்ன - அவனும் இத்தயாதி. அதுக்கு
 ஹேதுவேதென்ன - தேசிகரை இத்தயாதி. தேசிகரென்கிறது - ஸம்ஸாரதோஷமும் ஹவத்வைல
 கூண்யமும் நன்றாக அறிந்தவாகென்றபடி. அதுவது - ஸம்ஸாரத்தில் பொருத்தியிருக்கும் அவர்
 களைத் திருத்திப்போது ஸம்ஸாரம் துஸ்ஸஹரம்படியான ப்ரேமமுடையாரைக்கொண்டு கார்யங்
 கொள்ளவேணும்; இப்படியுன்றிக்கே, இதில் பொருந்துவாரைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டால் "தனக்
 கொன்றம் பிறாக்கொன்றமாய் இவனசொல்லுகிறபடியாரீர்!" என்று அவர்கள் திருந்தார்கள் என்று
 அவற்குக்கருத்தென்றபடி. "தேசிகரைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளவேணும்" என்றிருக்கிறது அறிந்திருக்க
 இவர்கூப்பிவொனென்? என்ன - பண்ணின இத்தயாதி. "பிற்பாடுபொறுக்கமாட்டாத" இத்தயாதிவாக்யோக்
 தஸங்கைக்குப் பரிஹாரார்த்தம்-இனித்தானவனும் இத்தயாதி. அதுவது - ப்ரஹ்மாதாழ்வானைப்போலே
 ஸ்வாதந்த்ராயத்தாலே வைத்தானென்றபடி. இதே "ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வஜ்ஞத்துவத்துக்கும்" இத்தயாதி

ருடைய “அதனிற் பெரிய வென்னவா” என்கிற அவிநிவேஸமிருக்கிறபடி; ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார்பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஷித்துக்கிடக்க, இவளைக்கண்டு உறவுமுறையாரடங்கலும் மோஷித்துக்கிடக்க; பெருமாளிலும் இளையபெருமாளுக்குத் தளர்த்தியுண்டாயிருக்கச்சேய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் உணர்ந்திருக்குமபோலே திருத்தாயாரும் இவளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும் சீசையிலும் தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன்காலிலேவிழுந்து தங்கள் காரியம் தலைக்கட்டுங்குடி யாகையாலே, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே இவளை யிட்டுவைத்துக் கொண்டிருந்து, “இவளழுவது, தொழுவது, மோஷிப்பது, ப்ரலாபிப்பது, அடைவுகேடப் பேசுவது, நெழ்ச்சேறிவது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்யையாயிருப்பது, இப்படி அரதிவிஞ்சிச் செல்லாநின்றது; இவள் திறத்திலே நீர் என்செய்யக்கடவீர்” என்று கூப்பிடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவனையே பரிஹாரங்கேட்டும் குடியாகாதே. ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு, “பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தராணர்கள்: இவ்விடையாட்டமோன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?” என்ன, “ஹகவத்துடம்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து கரையச்சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச்சமையக் கொள்ள, அங்கேவரக்காட்டு” என்ன, பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்தும் போகவிட, வாசித்துச்சமையத்து பெருமாள் திருவடிகளிலே நிற்க, “ஒன்றுசொல்லுவாய். போலே யிருந்தாயீ!” என்று திருவுள்ளமாக, “‘இவர்கள் விவாஹப்ராப்தராணர்கள்’ என்னுந்நின்றுங்கள்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, “எல்லாம்செய்கிறோம்” என்று திருவுள்ளமானார்; பிறற்றநாளே மன்னியைக்கொணவேந்து கொடுத்தார்கள். அகள்ளகப் ப்ரஹ்மராயர் அடையவனார்தான் செய்யாநிற்கச்சேய்தே மதிள் போக்குகைக்காக இளையாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அத்தைக்கேட்டருளி, “வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிசாதேகேள்வீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியும் காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷக; ஆனபின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோமென்றிராதே, பெருமாள் செயவிக்கிறாரென்றிரீர்; உமக்கு நல்வழிபோக வுடலாங்காணும்” என்றருளிச்சேய்தார். இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வஹரங்களையும் அவர்தலையிலேபோகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத்துணைக்குள்ளே போகட்டு அவருடைய அபரண்யஸரண்யத்வாதிருணங்களை விண்ணப்பஞ்செய்யாநின்ற கொண்டு, ஒருகாலநியதியாதல், ஒருதேசநியதியாதல், அதிகாரிநியதியாதலின்க்கே ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய சீசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள் இத்திருவாய்மொழியாலே.

குறைத்தலில்லையென்றபடி இத்திருவாய்மொழியில் நாயகியினுடைய ஆர்த்திப்ரகாரங்களை விஸ்தரண அருளிச்செய்கிறார்-இப்பெண்பிள்ளை இத்தாதி. “மயங்கும்” என்றத்தைப்பற்ற-மோஷித்து என்றது. பந்துகடைக்கலும் மோஷித்தார்களாகில் திருத்தாயார் உணர்ந்திருக்கும்படி யெவ்வனே? என்ன - பெருமாளிலும் இத்தாதி. “அழந்தொழும்” என்றத்தைப்பற்ற-அழுவது இத்தாதி. “வெஷ்யயிர்க்கும்” என்றத்தைப்பற்ற - நெழ்ச்சேறிவது என்றது. அவனைக்கேட்டதென்? தாங்களை பரிஹரித்துக்கொள்ள வெண்ணதோ? என்ன - எல்லாவளவிலும் இத்தாதி. இதுக்கு ஸர்வாத்வயம் - ஆண்டாள் இத்தாதி. “பெருமாள் செயவிக்கிறார்” என்றவிடம் அபேக்ஷிதம். “பற்றிலாற்பற்ற நின்றனே” என்றத்தைப்பற்ற - அபரண்யஸரண்யத்வாதி என்றது.

† ‘ஆர்த்தி’ என்ற பாடாந்தரம். ‡ திருமணத்தான் - ஆமோதஸ்தம்பம். “மோஷினை மணத்துணைபற்றி கின்ற” என்ற பெருமாள் திருமொழியையுங் காண்க.

மு த ற் ப ா ட் டி .

கங்குலம்பகலும்கண் தயிலறியாள்கண்ணீர்கைகளாலிறைத்துஞ்
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்புந்தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்
எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னேவிட்டென்னுமிருநிலங்கைதுழாவிநுக்குஞ்
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய்இவள்திறத்தேன்செய்கின்றாயே?

ஆ.—உன்னைக் காணப்பெறுத நிரவயிக வ்யஸாத்நரலே இவாராத்நர விமரம
மின்றியே ஒருகாலும் நித்தையானது எங்ஙனேயிருக்கும் என்றாயின். உன்னைத்
காண்கைக்காகப் பெருத்தாகலுமிரு கண்ணிராகிறகடலைத் தன்னுடைய அஹிநீல
முத்தாலும் மொகத்தயத்தாலும் தன்சிறுக்கைகளாலே இறைபாரிந்தும். “காரா
ராமழிவெண்சங்கேற்றிக் கொடியேன்பால் வாராய்” என்று சொல்லத்தொடங்கி முடி
யச்சொல்ல கூடிமையல்லாமே, அவ்விரப்புத் தோன்றும்படி கைகளாலே தொழாவித்தும்.
தாமரைக்கைகளால் நோக்காய்என்றுசொல்ல உத்யோகத்தாழ்வாரத்திலே தளரும்.
என்னையுங்கடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கின கண்களையுடைய உன்னைப்பிரிந்து,
திக்கணமான விஷத்தைப் பாரம்பண்ணினுற்போலே ஒருபடியாலும் யுரிக்கமாட்டே
னென்று சொல்லாநிற்கும். தன்னுடைய ஸந்தரபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமே, மதவீ
தலத்திலே விவேஷ்டரம் பண்ணாநிற்கும். “சிலே ஐந்துஐதரபாண்டனே! கோபிவினே
கண்வளர்த்தருளுகிறது இவளுக்காகவன்றோ? இவளுடைய உபாபிடுக்கிறபடி பரத்
தருளாய், பிரானே! இவள்திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினாய்?” என்கிறான்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய, பேசுநில வந்திக்கே இருக்கிற
உபாஸையப் பெரிய பெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச்செய்தருளக்கடவது என்?
என்கிறான்.

[கங்குலம்பகலும் என்று கொடங்கி] - உறங்குகைக்கு அடைந்த இரவேடு
உறங்காமைக்கு அடைத்தபகலோடு வாசியின்றிக்கே நித்தரஎன்று ஒருதத்தவம் உண்டு
என்று அறியாள். “இப்படி நோவுபடாநிற்க வாராதொழியாள்” என்று அப்பவணித்து
அவன்வந்தால் காண்கைக்குப் பரவிவந்புகமான கண்ணிரை “கடலைக்கையாலே
இறைக்க” என்று உபக்ரமிப்பாராய்போலே கைகளாலே இறைபாரிந்தும். “காராமழி
வெண்சங்கேற்றிக் கொடியேன்பால் வாராய்” என்று சொல்லத்தொடங்கிச் சங்கு சக்கரங்
கள் என்ற மாந்தரத்திலே இளைத்து, விடாய்த்தாள் ஹந்தச்சங்குடையாலே தண்ணீர்
வேண்டுமாபோலே, தன் கருத்தைக்குறையும் அஞ்ஜநியாலே தெரிவிப்பாநின்றான். “திருக்
கண்களாலே கோக்கி யருளவேணும்” என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து அதனைச் சேஷ்கை
யாலும் தலைக்கட்டமாட்டாதே மிளவும் தளராநின்றான். இவ்வழகையுடைய உன்னைப்
பிரிந்தால் யுரிக்கமுடியுமோ என்னுந்நின்றான். தன் ஆற்றாமையாலே இம்மதூர் பாயிநிலை
எல்லாம் தன் கைகளாலே துழாவாநின்றான். [செங்கயல்பாய் நீர்த்திருவரங்கத்தாய்] -
ஐலசரஸத்வங்களுங்கட ஹர்ஷப்ரகாஷத்தாலே அளிக்ரும்படியான கோபிவினே உன்ன
வுனே! ஐலசரஸத்வங்களுக்கு ஐலத்தை முழியச்சென்னாதரப்போலே உம்மைமொழி
இவளுக்குச்செல்லாது என்றதாகவுமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், அதுவாய்வமான அஸாயாரண சிற்றங்களைச் சொல்லி 'இவளார்த்தையாகாநின்றாள்: இவளளவில்என்செய்ய நினைத்திருக்கிறீர்? என்கிறாள்.

கங்குலும் - (நாட்டார்உறங்கும்) கங்குலும், பகலும் - (ப்ரணயிதிகள்உறங்கும்) பகலும், கண்-கண்கள், துயில் - துயிலவேணுமென்று, அறியாள் - அறிவும் நடையாடுகிறாள்; (இவள் கண்வட்டத்திலுறக்கம்வாராதபடி ஸோகாஸ்ருவெள்ளங்கொள்ளுகையாலே, கடலைக் கையிட்டிறைப்பாரைப்போலே), கண்ணரீர் - கண்ணரீரை, (மாமுவதாசு), கைகளால் - கைகளாலே, இறைக்கும் - இறையாநிற்கும்; (இக்கண்ணரீர்க்கு இரங்குவருமென்று நினைத்து அபேகைக்கிடாகக் * கூராராழிவெண்சங்கேந்நிவரக்கடுமையாலே), சங்குசக்கரங்கள் - சங்குசக்கரங்கள், என்று - என்று, (அவற்றைச் சொல்லி), கைகூப்பும் - வந்தால்பண்ணும் அஞ்சலியைப்பண்ணாநிற்கும்; (வந்தால் குளிரநோக்கும் கண்களைநினைத்து), தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்-கண், என்றே - என்று சொல்லி, (அது பெருமையாலே), தளரும் - தளராநிற்கும்; உன்னை - (இந்த ஆயுய ஸோகையையும் அவ்வவஸோகையையுமுடைய) உன்னை, விட்டு - விட்டு, எங்ஙனே - எங்ஙனே, தரிக்கேன் - யரிக்கக்கடவேன்? என்னும் - என்னும்; (தன்னாத்தயதிரயத்தாலே), இருநிலம் - பூமிப்பரப்படங்க, (அவன் காலாலே துழாவினவோபாதி, தான்), கை - கையால், துழா - துழாவி, இருக்கும் - (அதுக்கும் ஸக்தையன்றியே நிர்வ்யாரையாய்)இருக்கும்; செம் - இளமையாலே சிவந்தபுகரையுடைத்தான, கயல் - கயலானது, பாய் - உகளித்துப்பாய்கிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திவிதனவனே! இவள்திருத்து - இப்படி அதிரயிதமான விகாரத்தை யுடையளாய், (அந்த நீரைப்பிரிந்த கயல்போலே உன்னைப்பிரிந்து தரியாத இவளளவிலே) என்-எது, செய்கின்றாய் - செய்கிறாய்? இவ்வார்த்தையைத் தீர்க்க நினைக்கிறாயோ? அது ஸயிப்பிக்கநினைக்கிறாயோ? என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கேஇருக்கிற இவள் ஈஸையை அவிர்க்கு அறிவித்து, இவள்திருத்ததுச் செய்யக்கடவது என்? என்கிறாள்.

[கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்] - உறங்கக்கடவ இரவோடு, உறங்காமெக்குக்கண்ட பகலோடு வாசியற நித்தர என்பதொன்று அறிகிறாள். கண்துயிலாள் 'என்னுதே, அறியாள் என்கிறது - நித்தரையை அறிந்து 'விரோயி' என்று கைவிட்ட இளையபெருமாளில் வாசி சொல்லுகிறது. இளையபெருமானுக்கு முன்பு இல்லையாகிலும், ஐந்தத்தில் மெய்ப்பாட்டாலேபற்றி விடவேண்டிற்று; இவளுக்கு அதுவுமில்லை. நாட்டார் இரவு உறங்குவார்கள்: ப்ரணயிதிகள் பகல் உறங்குவார்கள்: இப்படி உய்யவ்யாவ்ருத்தமாய், இரவும் பகலும் உறங்காதபடி ஆனாள். "சுமிஷ்லதகாராதி" என்கிற உம் முடையபடியை இவள் உடையளாள். [கண்ணரீர் கைளால் இறைக்கும்]=கண்ணுறங்காமையாலேபோதுபோக்கரிதாய், அதினாலேகண்ணரீர்வெள்ளமிடத்தொடங்கிற்று. "இவ்வாற்றாமையில் அவன் வாராதொழியான்" என்று அத்யவஸித்து, "வரும்போது காண்கைக்குக் கண்ணரீர் பகையாகவொண்ணாது" என்று அத்தைமாற்றப் பாராநின்றாள். கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்குவாரைப்போலே; இது என்ன ஸாஹஸம் என்கிறாள். * கடல்கொண்ட கண்ணரீர் அருவிசெய்யாநிற்குமிதே. இவள் கண்ணும் கண்ணரீரும் தாயார்க்கு ஸஹாஸ்ரமாயாயிற்று இருக்கிறது. "கிஷ்டுதவ்

[கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள்] - இவளை எப்போது கண்துயிலப்பண்ண விருக்கிறீர்? விரலுணிகளுக்கு ஒகிற வ்யஸநம் மாற்றகைக்காக “இரா, பகல்” என்று ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே; அது இவளுக்குக்காரியமாகிறதில்லை ராத்ரியில் விஷய லாபத்தாலேபோதுபோக்கவும், பகல்இந்த்ரியங்களானவைவிஷயந்தரங்களிலே கோபுக்கு மூட்டி “அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று” என்று காலகேசுபத்துக்கு உடலாயிருக்கு மிறே; “எங்ஙனெதரிக்கெனுன்னெவிட்டு” என்று சொல்வகையாலே, இவளுக்கு அங்ங னென்றமசொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தனக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாகப் பண்ணின திவாராத்ரவிஸாஸமும்அறிகிறீர். பகலும் இரவோடொக்கஉறங்கக்கண்டதிறே. [பகலும்] - (நாட்டாரிபுஷ்பங்குலங்கள், ப்ரணயிநி) யௌவநங் குடிபுத்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு அலைகோடுக்கையாலே உறக்கமில்லை; அவ்விழவுக்கும் எற்றிஉறங்குவது பகலிறே! அதுவும் பெறுகிறதில்லை. “சுமிஜ்ஜஸ்தகம்ராகி” (அநித்ரஸ்ஸததம்ராகி) என்றுகொண்டு தன் படியாக்கினான் “வாஸம்வாஸிஸுமெவகி” (பரமம்ஸாம்யமுதபதி) என்கிறபடியே தம்மோடு ஸாய்பாபத்தி கொடுத்தபடி. கண்துயில் கொள்ளாளென்னாதே, அறியா ளென்கிறது - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் அவன்உறங்கவொட்டான், விஸ்லேஷத்தில் விரலு வ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது; ஆகையாலே, இவளுக்கு இரண்டிபடியாலும் உறக்க மில்லாமையாலே. இவள் கலந்தவன்மு உறங்கினாலும், இவள் இப்போதுபுகிற வ்யஸ நத்தை யநுஹித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றாய்த்தோற்றாதே! இவ்வ்யஸநத்துக்குப் பூர்வ ரங்கமாய் வந்ததொன்றாகையாலே அத்தையொன்றாக நினைத்திருக்கிறீர். என்றும் சிறைக் கூடத்திலே பிறங்கு வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்தநாளையிழவேகாணும். இவள்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறது. [அறியாள்] - ஒக்கவிருக்கச்செய்தே “கைங்கர்யவிரோதி” என்று

“நிற்றைக்குக் கல்பிதமான ராத்ரியும்பகலும் கண்துயிலறியாள்” என்கிறவளுடைய ஹார்த்த லாவம் - இவளையெப்போது இத்தயாதி. கண்துயிலறியாளென்னாதே, “கங்குலும்பகலும்” என்ற விசேஷித்ததற்கு லாவம் - விரலுணிகளுக்கு இத்தயாதிவாக்யத்தவயம். விரலுணிகளுக்கென்றது - விரலுணிகளுக்கென்றதபடி. வ்யஸநம் ஆறும்ப்ரகாரமேதென்ன - ராத்ரியில் இத்தயாதி. இவளுக்கும் அப்படி போதுபோக்கவொண்ணாதோ? என்ன - எங்ஙனெதரிக்கென் இத்தயாதி ஆகையாலே, “தனக்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவாக” என்றுகூட்டுவது. “பகலுங்கண்துயிலறியாள்” என்கைக்கு, பாலி லுறங்கப்ரஸக்தியுண்டோ? என்ன - பகலுமிரவோடு இத்தயாதி. உறங்கக்கண்டதெதப்படி? என்ன - யௌவநம் இத்தயாதி. அலைகோடுக்கையாலே - கலவிக்குதுடக்கொடுக்கையாலே, அலையென்று - வ்யாபாரமாய், ஸம்ஸ்லேஷத்தைச்சொல்லி; அலைகோடுக்கையாவது - ஸம்ஸ்லேஷிக்கையென்றபடி. மலிதம் - சுமிஜ்ஜ இத்தயாதி. “சுமிஜ்ஜஸ்தகம்ராகிஸுமெவகிவந ரொக்திஸு; லீதெ கிரிஸுராவாணீ வ்யாஹரநு பூகிஸுயுகெ” இதி ஸுந்தரகாண்டே மலிதம் | ப்ரதி ஹதாமாந். [௩௬ - ௪௪] “கடாவி உநாவாணுபாவெவியுயிரிநஞ்ஞவாஸம்வாஸிஸுமெவகி” இதிமுண்டோபநிஷதி. (௩, ௧) நாயகனுடங்குகிறபோதானிலும் உறங்கவில்லையோ? என்ன - இவள் கலந்த இத்தயாதி. ஹேதுபூர்வகவிவரணம் - இவ்வ்யஸநத்துக்கு இத்தயாதி. பூர்வரங்கமாவது - லாவலித்தநஸூசகபூர்வலாவிய்யாபாரம் - ஆனால் இவன்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறதானதுஎன்ன - என்றும் இத்தயாதி. சிறைக்கூடத்திலேபிறங்குவளர்ந்தவர்களுக்குக் கலவிதோன்றாதபோலேயென்ற படி. “அறியாள்” என்றத்தால் வ்யாவுருத்தி - ஒக்க இத்தயாதி. நிற்றையோடொக்கவிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. “ஜஹளநிபூராயகஜீ ஹி” என்று - கைங்கர்யவிரோதியென்று ஸைவீட்ட இனைய பெருமானைச்சொல்லுகிறது. “நாயகன்வரும்” என்கிறதெளிவையும், நிற்றையிவ் வ்யுத்தத்திலல்லாது

கைவிட்டவர்களிற்காட்டில் இவளுக்கு உண்டான வாசியிருக்கிறபடி முன்புபிஸ்கை யாகிலும் இஜ்ஜம்மத்தில் மெய்ப்பாபேற்றி விடவேண்டிற்று. [கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும்] - இவளுக்கு இவ்வறியாமை எங்குமோக்க அநுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! “இவ்வாற்றாமை யில் ஸர்வபூ நாமகன் வாராதிரான்” என்று பார்த்து, அப்போதாகப் புகைகொண்டாட வொண்ணாது; ப்ரதம பரிஸ்பந்தந் தொடங்கிக் காணவேணும்” என்று கண்ணீரை மாற்றப் பாராநின்றாள். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னுள்ளியை மென்றுதொடங்கி னாளை. * கடல்கொண்ட கண்ணீரிதே. கோகுலிலேயைக்கொண்டே கடலைவற்ற இறைப் பதாக நினைப்பாளே! தன்கையாலே கண்ணீரை இறைக்கப் பாராநின்றாள். “சிவமே தவமெதாஹம்” (கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்) என்னுற்படி காணும் இருக்கிறது. [சங்கு] - கண்ணீரை மாற்றினால், கண்ணிலேகாண வந்துதோற்றம்படியை நினையா நின்றாள். “தவளவொண்சங்குசக்கரம்” என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிதே இவள் தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது! உகவாத கம்ஸாதினர்க்கிறே தவியுலகவேண்லெது. “தெதெவவா-திவெண வதாஹமேஜ” (தேகைவகுபேண சதாபுஜை) என் றுநிறே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுநன். “கூராமழிவெண்சங்கேத்தி லாராய” என்னக் கணிசித்து, வலஹாநியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையையமேத்துத் தண் ணீரை வேண்மோபோலே, குறையும்அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். | தாமரைக் கண்ணென்றேதளரும்] - அவ்வாழ்வார்களாவது அலையெழிகிற கண்ணழகைச் சொல்

பையுமீ அதுவாந்தித்த வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இவ்வுக்கு இத்தயாதி. எங்குமொத்தவென்றது - நித்தையிற்போலே அவன் வரவிலும் அறிபாமை யதுவத்தித்தப்பெற்றதில்லை வென்றபடி. கண்ண நீராமாற்றுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிருள் - இவ்வாற்றமையிலீ இத்தயாதி. பகைகொண்டிட-ப்சதி பத்தகரக. "இவ்வாற்றமையிலீ" என்கிறவாக்யாந்தாம், "இவ்வாற்ற" இத்தயாதிவாக்யம் அதுவத்தேயம். "கைகளாலிறைக்கும்" என்கிறவருடைய ஹார்த்தகாலம் - இந்நேரம் இத்தயாதி. எதத்தவிரைம் - இது தன்னிலீ இத்தயாதி. இயலும் - நிறைவேறும். கடல்கொண்டவென்றது - கடலோடொத்த ண்றபடி. "கடல்கொண்டகண்ணீர்" என்கிறபாக்யம் திருவிருத்தத்தில், "கடல்கொண்டெழுத்த" இத்தயாதி. கையாலேயிறைக்கிறது ஸாஹஸமோ? என்ன - கோதுள்இலையை இத்தயாதி. கோதுள் - வ்ருக்ஷவிசேஷம். ஸப்தார்த்தம் - தன்கையாலே இத்தயாதி. மேழை - அபரிச்சேத்யமானையாலே இறைத்தருடியாதென் றருளிச்செய்து, ஹோக்யமாயிருக்க எதுக்கிறைக்கிருவென்று ஹோக்யம் - கிரியை இத்தயாதி. "கிரியை கவனெ ஸ்ராவ்யம் வாரிஸு வகிசொககநிபு । ஸாஸுநீக வஸாஸாஹ்யம் விபுக்ஷிண்புரிவொககநிபு" இதி ஸப்தகாண்டே ஸீத்யம்ப்சதி ஹதாமன்.

[ரு.ந. - ௪] - “கண்ணீர் கைகளாலிறைக்கும்” என்ற வரலாற்றாம் “சங்குசக்கரங்கள்” இத்தயாதி எழுந்ததற்கு ஊர்வம் - கண்ணீரை இத்தயாதி. “தாமரைத்தடங்கண்” என்றும் பரலே அவயவங்களைச் சொல்லாதே திய்யாயுதங்களைச் சொன்னதுக்கு ஊர்வம் - “தவளவோண்கை” இத்தயாதி. அதாவது - அவயவங்கள் போ பாதி இவையுமுத்தேய்யமென்றபடி. பெரியபெருமான் க்விபுஜராயன்றோ இருப்பது: அவர்க்குச் சங்கு சக்கரங்களுண்டோ? என்ன - உகவாத இத்தயாதிவாய்வயம். சங்குசக்கரங்களோடே வரலேறு மென்றோதே, “கைகூப்பும்” என்றதுக்கு ஊர்வம் - காராநாழ் இத்தயாதி. “கிரீடிமொழிந்நவசு கவலுதி ஊர்வாண்டி வுடிவாண்டி உகவெயவ | கெடுமெவாடுவெணவது மடிவெயவமெயவ வொடுமொவவவிழுதிடுதெய” இதிவிவருபதர்ஸகாந்தரே அர்ஜுன: (கைவநீர்தாயாம், ௧௧-௪௧) “சங்குசக்கரங்கள்” என்ற வரலாற்றாம் “தாமரைக்கண்” என்றதற்கு ஊர்வம் - அவ்வாழ்வார்க்கு இத்தயாதி.

விவரணம் - உண்மையான இத்தியாதி தாமரைக்கண்ணென்று தனந்ததற்குத் திருவந்தார்த்தம் - ராமம் இத்தியாதி. 'ஸோஹம்சுபுங்காரிஷ்யாஸி' கம்விநாவிரி யபுஸ்யநமஸு | ராஜோக்ஷாநாநயந லேபஸ்யுதீ ஸ்ரீஹ்ருஷிதா" இதிவசுத்தரகாண்டேஸுப்தவிம்ஸே(௩௭). மேலுக்கு அவதாரிகை தளந கிறதென இத்தியாதி. 'போதுபோக்கினாலே' என்கிறவர்கள் தாய்மாராகில், "உண்ணவிட்டு" என்றது சேராதாகையாலே, தாய்மாருத்தியாகிலும் ஈஸ்வரோத்தியாகவே பாயித்து உத்தரம் சொல்லுகிறாளுென்றதல். "என்டர்கள்" என்றத்தை பூஜ்யாயம் ஹஹுமசுநமாக்கி, அன்கிறவன் அவன்றானேயாய், அதிக்கு உத்தரம் - "உண்ணவிட்டு" என்றதென்னுதல் "திருவாங்கத்தாய்" என்றத்தோடே கூட்டி "உண்ண" என்றதற்குஹாவம் - பரவியுற இத்தியாதி. "தாமரைக்கண்" என்றத்தைக் கடைகிழ்த்து ஹவாந்தரம் - உறக்கத்தீர்லே இத்தியாதி. அகப்பட்டது விலகாணவிஷயத்திலேபன்றே என்னுமென்றபடி. விலகாணவிஷயத்திலே யகப்பட்டாயாகில்" நம்மை யென்செய்யச் சொல்லுகிறாயென்ன - உம்முடைய இத்தியாதி. வைவக்ஷண்யமாவது - கண்ணழகென்றாய், அது நமக்குத்தெரியுமோ? என்ன - உண்மைக் கண்ணாடி இத்தியாதி. கண்டாலென்செய்வோமென்ன - கண்டாயாகில் இத்தியாதி. கண்டாயாகில் - கண்ணாடிப்புறத்தி லுண்ணைக் கண்டாயாகிலென்றபடி. பிரியாயென்றது - கண்ணாடியைப் பிரியாயென்றபடி "கைதுழாவிற்கும" என்றதற்குஹாவம் - மலறாபூநீவ் இத்தியாதி. "கைதுழாவிற்கும - " கையாலேதுழாவாநிற்குமிய்யுந்ததீ. "கை - கையாலே, துழா - துழாவி, இருக்கும் - அதிக்கும் ஸத்தையன்றியே நிர்வ்யயபாரையாயிருக்கும்" என்றஉரையில் ஸப்தார்த்தம்: கயலினுடைய சிவப்பைச்சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவம் - அவ்வூரில் இத்தியாதி. விவரணம் - அவைதந்திரம் இத்தியாதி. "பாய்நீர்" என்றதற்குஹாவம் நார்த்தை இத்தியாதிவாக்யத்தவயம். நாரம் - ஜலம். "செங்கயல்" என்றதற்குஹவாந்தரம் - அக்கயல் இத்தியாதி. உத்தார்த்தத்தற்குப்ரமாணம் - ஜலாத் இத்தியாதி. "நவவலீ தாக்ஷயாஹீநா" இத்தியாதி ஸ்லோகத்தடி. இவளாற்றாமை இன்னபடிப்பட்டி லுக்கு மென்னுதே, "இவளிடையாட்டம்" என்றதற்குஹாவம் - வளஹி இத்தியாதி. "வளஹி வஸு

நாணி” (ஏஹிபர்யஸாரீராணி) என்னுமாபோலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே காட்டுகிறாள். ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினாற்போலே, விரஹம்தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறாள். [என்செய்கின்றயே] - இவள் திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முண்டயவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ, உம்மையாசைப்பட்ட இவள்? (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்செய்கின்றயென்றமரைக்கண்ணொன்னுங்கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் என்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாடென்னும்வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் முன்செய்தவின்யேமுகப்படாயென்னும்முகில்வண்ணைததுவதோவேன்னும் முன்செய்தவ்வுலகமுண்ணீமிழந்தளந்தாயென்கோலோமுடிசின்றதிவட்கே.

ஆ.—(என்செய்கின்றய்.) - என்னைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கின தாமரைக்கண்களையுடையவனே! அக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருள நினைத்தாயோ இல்லையோ என்னும். உன்னுடைய அவதேலாகநா லாவது சித ஸந்தாபத்தாலே அக்கண்ணீர்வெள்ளமல்லாம் சோஷிக்கையாலே கரைக்குட்பட்ட கண்ணீரையுடைய ளாய், ஒருசேஷ்டிக்ஷமையன்றியே யிருக்கும். “என்னுடைய ஸந்தாபத்தையெல்லாம் போக்குகைக்காகவன்றோ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று? இஸ்ஸந்தாபமொன்றும் பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன்; என்செய்கேன்” என்னும். தன்னுடைய ஸந்தாபபலி சித நீர்க்கோஷண நிர்வாஸ பரம்பரைகளாலே உருகாநிற்கும். சுத்ருஸாமான வ்யஸந்ததை அறுவ்விக்கைக்கு ஜம்மாந்தரத்திலே என்ன ப்பத்தைப்பண்ணினோடு? என்னும்; பரமோதாரனே! என்னுடைய அபேஷிதம் செய்யாதொழிகை உன்னுடைய ஒவ்வா யத்துக்குப் போருமோ? என்னும். நிர்ஹேதுகமாக லோகத்தைப்படைத்து ரஷித் தருளுகிற பரமகாருணிகனே! இவளுக்கு என்னுப்கிளை புரீ மா? என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இப்பெண்பிண்ணியுடைய டிஸஸ் என்னுய்விடக் கடவது? என்கிறாள்.

[என்செய்கின்றய் என்று தொடங்கி] - உன் கண்ணழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட நீ என்ஹுர்த்திதீரக்கண்களாலே நோக்கியருளப்பார்த்தாயோ இல்லையோ என்னும். தான் அபேஷித்தபோதே நோக்கி அருளாமையாலே, இன்னுப்பாலே கண்ணீர் வெள்ளமிட சேஷ்டிக்க்ஷமையன்றிக்கே யிருக்கும். ப்ரமஹரமான கோயிலையும் பெரியபெருமான் திருவழகையும் நினைத்துப்பெருவிடாயாலேகாணப்பெருமையாலே, செயலற்று “என்செய்கேன்?” என்னும். இதுக்குமேலே ஸந்தாபத்தாலே எவ்விதமாக

ஸாரீராணிஃ—நீநாஃமாவிதா.தநாஃ” இத்யாதி. படி - ப்ரகாரம். “இவள்திறத்த” என்றது - இவனவிலென்றபடி. “ஏஹி” இத்யாதிக்கு அர்த்தகதாபூர்வகாரக, இவள் காட்டினது இன்னதென்னு மத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ராக்ஷஸீ இத்யாதி, “செவ்யம்” இத்யாதியையுட்கட்டி. “என் செய்கின்றய்” என்கிறவருடைய ஹார்த்தகாவத்தையருளிச்செய்கிறார் - உம்முண்டய இத்யாதி. சநீர்” என்றது-ஹார்த்தத்துக்கு வராகமாயாலே, ஹரமென்றது - ததியாபிப்பரையத்துக்கும் ஸூசகம். (க)

பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். இத்துஷ்ணத்துக்கு அடியாக நான் பண்டுபண்ணின பாபமே உன்னுடையவடிவைக் காட்டவல்லேயே என்று அதின் கொடுமையைச் சொல்லாநிற்கும். கர்மாறுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேக்ஷித்திருக்கை ஜலஸ்யூலஹிமா மயில்லாத உன்னுடைய ஓளடார்யத்துக்கு ஸத்ருஸமோ? என்னும், [முன்செய்த இவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளர்தாய்]-நான் உடாரணப் இருந்தேனோ? என்னில்; நிரீஹேதுகமாக பண்டு ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணியருளினவன்லேயோ?

ப.—அந்தரம் நீ ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனுயிருக்க, இவளுடைய ப்ரகாரம் என்னுய்முடிகிறது? என்கிறார்.

என் - (ப்ரதமத்திலே) என்னை அந்நயார்ஹையாக்கி, தாமரை - (ஆசையை விளைக்கும்படி) அதியுயிதஜோக்யமான, கண்ணா - கண்ணையுடையவனே! (அதுவவப்ரயந்தமாகப் பார்க்கரினைக்கிறாயோ? அவ்வளவிலே ஒடியெறிந்திடுவதைக்கினைக்கிறாயோ?) என்செய்கின்றாய் - என்செய்யரினைக்கிறாய்? என்னும் - என்னும்; (அதுக்கு ஒருமறுமாற்றங்காணையாலே அந்தஸ்தாபத்தாலே, அகவாயில்), கண் - கண், நீர் - நீர், மல்க - சுவறித்துளும்புமளவாம்படி, இருக்கும் - ஸந்தாரக்ஷமையன்றிய யிருக்கும்; எறி - அலையெறிகிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திவிதினவனே! (உன்னைக்கிட்டுகைக்கு ஸக்தனாய் ஸுலபன நீ ஒன்றுஞ்செய்யா திருக்க, அஸக்தையாய் ஆர்த்தையான நான்), என்-எந்தை, செய்கேன்-செய்வேன்? என்னும் - என்னும்; (இந்த ஆகஞ்சற்பத்துக்கும் முகங்காட்டாமையாலே), வெவ் - (அந்தஸ்தாபத்தாலே) வெவ்விதாம்படி, உயிர்த்துயிர்த்து - பலகாலும்முச்சுவிட்டு, உருகும் - அப்பரிதாபத்தாலேயுருகாநிற்கும்; (இப்படி க்லேசிக்கக்கடியாக), முன் - முன்பு, செய்த - (நான்) பண்ணிவைத்த, வினையே - கர்மமே, முகப்படாய் - முகந்தோற்றரில்லாய், என்னும் - என்று க்லேஸகரமாகையாலே சேதநஸமாதியாலே சொல்லாநிற்கும்; (“அதுவும் அவனிட்டவழக்கு” என்கிற தெளிவுபிறந்தவாமே), முகில்வண்ணா - ஜலஸ்யூலவிபாகமற உபகரிக்கும் மேவஸ்வபாவனுனவனே! (நீ முகங்காட்டாதிருக்குமது), தருவதோ - (அந்தவுபகாரத்துக்குத்) தருவதோ? என்னும் - என்னும்; (அந்தவுபகாரகத்வமலமாம்படி), இ - இந்த, உலகம் - லோகத்தை, முன் - ப்ரதமத்திலே, செய்து - ஸ்ருஷ்டித்து, உண்டு - (ப்ரளயத்திலே) உண்டு, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்தாய் - (அற்பாஹிமாநம் போம்படி) அளந்துகொண்டவனே! இவட்கு - (உன்னையொழியச்செல்லாதபடியான) இவளுக்கு, என் - என்னாய், முடிகின்றதுகொலோ - முடியப்படுகிறதோ? இந்த ஆர்த்திக்குளல்லையுண்டாம்படி உன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்திலே இவளுக்கு அந்தர்ஹாவமுண்டாகிறதோ? யாப்யமாய்விடும்படி இவற்றின் புறத்தாளாம்படியாகிறதோ? என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் ஹை என்னாய் விடக்கடவது? என்கிறார். [என்செய்கின்றாய் என் தாமரைக்கண்ணா என்னும்] - “தாமரைக்கண் என்றே தளரும்” என்று தளர்த்திக்கு உடலானது இப்போது யாரகமாய்ச்செல்லுகிறது. நீர் ஏறுண்டார்க்கு அந்நிரைத்தெளித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்குமாபோலே, எனக்கு ஆற்றாமையை விளைத்த கண்களாலே என் ஆர்த்திதிர்க்கப்பார்த்தாயோ, இல்லையோ? கண்களாலே பிறர்க்கு ஆகாதபடி பண்ணாமையுமோ? ஸடாஹ்ஸரத்தையும் பண்ணவேண்டாவோ? முதலிலே “நானும் என் உடைமையும் நீ இட்டவழக்கன்றோ?” என்று கண்ணாலே சொன்ன

வார்த்தைப் பரதிஜ்ஞமாத்ரமாக அமையுமோ? அது அரூக்ரியாகாரியாக வேண்டாவே? [கண்ணீர் மல்கவிருக்கும்]-அப்போதே நோக்கக்காணுமையாலே கண்ணீர் மல்காநின்றது. “கைகளால் இறைக்கும்” என்கிற அளவுபோய், செறிந்து இற்றுப்பாயும் அளவாயிற்று. ஸஞ்சாரக்ஷமையுமன்றிக்கே, ஒன்றை அநுஸந்திக்கவும் மாட்டாதே ஸ்தம்பையாய் இருக்கும். [என்செய்கேன் எறிநீர்கிருவரங்கத்தாய் என்னும்] - “ஸ்ராமஹரமான கோயில்வாஸத்தை நான் பெறுகைக்கு நான் என்செய்வேன்?” என்னுந்நான். அவ்வலை ஏற்றுவாயிலே கொண்டுபோய் என்னைப் பொருளைக்கு நான் என்செய்வேன்? திருப் பொருநல் பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே அஸஹ்யமாய் இருக்கிறதாயிற்று. என்செய்கின்றாய் என்றான், குளிர்ந்தநோக்கை நினைத்து; என்செய்கேன் என்கிறான், செயலறுதியாலே. [வெவ் வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்] - இவள் தனக்கு அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அபேகைப்படும் உண்டாய், ஸகலதாபமும் ஆறும்படி ஸ்ராமஹரமான தேஸமாயிருக்க, அதுபெறாமையாலே நெடுமுச்செறியாநின்றான். வெவ்விதமாகப் பலகால் நெடுமுச்செறிந்து, அவ்வவுண்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். “உஹக்ஷீதீவநிஸாரஸெவபூக்ஷாது வஹ்யபாரிணஃ” - உஹநாதிகளுக்கு அந்நுமான ஆத்மவஸ்து ஓவஓவ மாகாநின்றது. [முன்செய்த இத்தயாதி]-இத்தஓஷத்துக்கு அடியாக நான்முன்புபண்ணின பாபமே என்னுடைய வடிவைக் காட்டவல்லையே, என்ஸ்வரூபத்துக்கு விநோடியமாக அவனை இன்னதாக்காமே, “உன்னாலேவந்தது” என்று நான் ஆறியிருக்கும்படி. அதின் கொடுமையை நினைத்துச் சொல்லாநிற்கும் என்றுமாம். [முகில்வண்ணத்தருவதோ என்னும்] - கர்மாறுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேகித்திருக்கை, ஜலஸ்பலவிஜாஸ்யில்லாத உன்னுடைய ஒளியாய்ந்துக்கு ஸத்ஸ்ராமமோ என்னும். ஓவஓவஹதவான பாபம் முன்னேநின்றாலும், அதுக்கு உயிர் இல்லாமையாலே இன்னதாகைக்குப் பராபதி இல்லை; பராபதி யுள்ள உனக்கு இவ்வளவில் முகங்காட்டாதொழியப் போருமோ? முன்செய்த வினையே முகப்படாய் என்ற இடம்—ஸ்வரூபஜ்ஞநம் அவிஸ்டமானுவார்த்தை; முகில்வண்ணத்தருவதோ என்கிற இது—ஸ்வரூபத்தை உள்ள அளவுகண்டார் வார்த்தை. “அசேதநமாய் அநீஸ்வரமாய் இருந்துள்ள க்ரியாகலாபம் மலப்ரஹ்மாகமாட்டாது; ஸர்வநிரந்தாவா யிருப்பானொருவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் நிக்ரஹத்தாலே மலம்” என்றிருக்கையிறே அதாகிறது. “ஸுஹ்ருதஸாணாமதாந்ராவ்ராமவஃ” “ஹ்ருதஸாணாமதாந்ராவ்ராமவஃ” என்றிறே இத்தலையில் வார்த்தை. முன்செய்த என்கிறவிடம் பதினெட்டுத்தாழும் சொன்ன அரூம்போலே இருக்கிறது; முகில்வண்ண என்கிறவிடம் சரமஸ்ஸோகம்போலே இருக்கிறது. இப்படி நான் உஹராய் இருத்தேனோ என்ன, [முன்செய்த இவ்வுலகம் இத்தயாதி] - நிரீஹதமாக முன்பு ஜகதஸ்ருஷ்ட்யாகினைப் பண்ணினவன் அல்லையோ? ஸ்ருஷ்ட்யாகிகளில் யௌரபத்யத்தை “கர்மாறுகுணம்” என்னவொண்ணுமோ? அபுநராவ்ருத்திலகூண மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்கு அடியாய் இருப்பதொரு கணவியதொன்று சேதநந்தலையில் கிடக்கவற்றோ? [என்செய்கேன் முடிசின்றது இவட்கே] - இவள் இடையாட்டத்தில் நீ செய்யப் பார்த்தபடி என் என்னுதல். இவளுடைய டையை என்னுய்விடக்கடவது என்னுதல். இவள் என்கிறது, நீர் கவித்த ஜமத்துக்கும் இவளுக்கும் உண்டான நெடுவாசி அறியுமோ? அந்நயபரையாய் அந்நய மதியாய் அவையையாய் இருக்கிற இவள் இடையாட்டத்தில் என்செய்தருள் நினைத்தருளி னீர்? என்கிறான்.

[என்செய்கின்றாய்]-ஆற்றமை மிகமிக அவனைக்கேட்கும் இத்தனையிறே. [என் தாமரைக்கண்ணுவென்னும்]- ஒருநீர்ச்சாவியான பயிருக்கு ஒருபாட்டம் வர்ஷிக்கக்கடவ தன்றோ? என்கிறாள். “**அவவொருகடகாடெற ஹலியொரொவாறுய**” (அவலோகந தானேபூயோ:மாம்பாலய) என்னக்கடவதிறே. “தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்” என் றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வேருவிக்கோண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் “நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ” என்றது கண்ணுலையிறே; அதிலையிறே இவளேழுதிக்கோடுத்தது. கண்ணுலேனோக்கி அனைக்கும்படியையினைத்து, அந்த ஹாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே கலந்துபிரிந்தாற்போலே கண்ணீர்மல்கவிருக்கும். [என் செய்கேனித்யாதி]- என்தாபம்ஆறும்படி அவ்வலையேற்றிலே கொண்டோய்ப் போகட வல்லிகோளே என்னும். திருப்பொருநல்லிர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே * உபதத்தமா யிராநின்றதுபோலே. [என்செய்கேன்]- உன்னைக்கிட்டுகைக்கு நான்செய்வதென்? அப் போதே கிட்டப்பெறுமையாலே, ‘ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப்பெற்றோம்’ என்று நெடு மூச்செறியாநிற்கும். “**ஐஹணீவிவநிஹாடெஸவ பூஷாநு வஹுவயாரிண:**”

ப்ர.—[வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து]—ஸுந்தரகாண்டே [௧௭] “தாம் ஐயுஷா
ஹநுரோநு லீதாம்^வஜீமஸாவ மிமேக்ஷணா^வடி ॥௨௮॥ ஜீமகந்ராவகு^வஸூ^வலாம் வீக்ஷ
ரோணாம் ஸஜிஹதஃ । ஐஹஜீதிவநிஸா^வஸெவபூக்ஷாநவயு^வவயாரிணஃ” ௨௯॥ ஸு^வஜாத
திவஸோகாநாம் ஐ^வவஸெ^வஸூ^வரிபூதிவோ^வகிதாடி ॥௨௯௮॥”

[illegible]

[illegible]

என்றபடி. நீ செய்த காமமெல்லாகில் அது நீயே அறுவிலிக்கவேண்டாமோ? என்றாய்கின்றாய் என்று என்னைக்கேட்கிறதென்? என் ன - நான் பண்ணின இத்தயாதி. “வினை”என்றத்தைக் கட்டா களித்தி, “வண்ணம்” என்றதுக்கு வடிவாக அர்த்தார்தாம் - ஒரு கீரியாமாந்தரத்திற்கு இத்தயாதி. இவ்வாற்றுகைக்கடி ஊத்திபன்றோ? அத்தை பாபமென்பானென்? என்ன - இது ஊத்திகாரியமே இத்தயாதி. எத்தனையென்றாலும், ப்ரோமெல்லாய்வந்தத்தை பாபமெல்மென்னலாமோ? என்ன - அநிஷ்டர்வறம் இத்தயாதி. “தருவதோ” என்றன்றிக்கே, “தகவதோ” என்றபாடார்தரமாக்கி, அதுக்கார்த்தம் - நான்பண்ணின இத்தயாதி. தகவுக்குவிலியயென்னதென்றுமென்றது - டுனையக்கு விலியமின்னதென்று அருளிச்செய்யவேணுமென்ற சொல்லுமென்றபடி. இந்தப்பாடத்தில், ஓசா ரம் - பாதபூரணார்த்தம். தகவு - தகவுக்கு. இது - விலியமிதுஎன்றபடி. என்னவேணுமென்று அத் யாவொர்யம். “மூன்செய்தவியேமுகப்படாய்” என்று - காமமெல்லப்பிரடியாகச் சொன்னவிடம் பூரண

விடம் - “க்ரீயை அத்ருஷ்டரூபத்தாலே நின்று மலந்தரும்” என்பார்வார்த்தை ; முகில் வண்ண என்கிறவிடம் - ஒரு பரமசேதநனுடைய அநுக்ரஹமேமலப்ரஹ்மாவது” என்றிருக்கும் வேதாந்திகள் வார்த்தை. “ஸதோஷராயிருப்பார் ராமகோஷ்ட்டிக்காளஸ்வர்” என்கிற மஹாராஜர்தொடக்கமானார் வார்த்தைபோலே கீழ்ச்சொன்னது: “**கொஷ்டாயகூவி தவஸூஸா**” (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்ற ராமஸித்தாந்தம்போலே மேல். “**உராமஸூஸா**” (மாம்நமஸ்துரு) என்றற்போலே கீழ்ச்சொன்னது: “**உராமஸூஸா**” (மாமஸூஸா) என்றற்போலே “தகவிதோ” என்கிறது. “முகில்வண்ண” என்கைக்கு நம்ஸூனாரியம் எங்கே மலிக்கக்கண்டு சொல்லுகிறது? என்ன, [முன்செய்துஇத்யாதி]-நிர் ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸுருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி “தகவிதோ” என்கைக்கு உபகரண மில்லாதவன் இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினாய் நியன்றோ? கரணகளேபர விதுரமான இத்தை வேறும்உன்க்ருபையாலே உண்டாக்கினாய் இத்தினையன்றோ? உண்டாக்கிவிட்ட வளவேயோ? ப்ரளாயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்ததுரகூழ்த்து, உள்ளேகிடந்து நோவுபடாத படி புறப்படவிட்டு, எல்லைநடந்துமீட்க்கோண்டு, ஸர்வவிதரகூஷணமும் பண்ணிற்றில் லேயோ! [என்கோலோமுடிக்கின்றதிவட்கே] - இவளளவில் ஸர்மலோபமேயோ மலிக்கப் புகுகிறது. நீர் ரகூழ்க்கிறபூமிக்கும் இவளுக்கும் ஒருவாசியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீரோ? (அந்நயபரையாய் அந்நயகதியாய் அபலேயாயிருக்கிறவன்;) இவளுடையகர்மமோ, உம்முடைய அநுக்ரஹமோ மலிக்கப்புகுகிறது? (இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்தபடி எங்ஙனேயென்னுதல், இவளுடைய தகை என்றாய்வினாயக்கடவதென்னுதல்.) (உ)

பக்ஷமாய், “முகில்வண்ணதகவிதோ” என்ற ஈஸ்வரன் மலப்ரதனாகச்சொன்ன இடம் வித்தாந்தமாயிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - முன்செய்த இத்தயாதிவாக்யத்வயத்தாலே, அத்ருஷ்டரூபத்தாலே மலந்தருமென்பார் - பூர்வமீமாம்ஸகர். வேதாந்திகளாவார் - வ்யாஸாதிபன். இந்தபூர்வ பக்ஷ வித்தாந்தங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தத்வயம்-ஸதோஷராய் இத்தயாதிநாலுவாக்யத்தாலே. அதாவது - மஹாராஜர்வார்த்தையை பூர்வபக்ஷமாக்கிப் பெருமான் “**கொஷ்டாயகூவி**” என்றத்தை வித்தாந்தமாக்கினும் போலேயும், “**உராமஸூஸா**” என்ற ஊக்தியைபூர்வபக்ஷமாக்கி “**உராமஸூஸா**” என்ற ப்ரபத்தியை வித்தாந்தமாக்கினும்போலேயும், “முன்செய்தவினேயேமுகப்படாய்” என்ற அசேதக்ரீயை மலப்ரஹ்மென்றத்தை பூர்வபக்ஷமாக்கி “முகில்வண்ணதகவிதோ” என்ற பரமசேதநன் மலப்ரஹ்மென்றத்தை வித்தாந்தமாக்கினார் என்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - முகில்வண்ண இத்தயாதி. கீழ்வாக்யத்தாலே மலிதம் - கரணகளேபர இத்தயாதி. “உருகும்” என்றத்தைக்கடாக்கித்து, “கொலோ” என்கிற ஸ்வரத்துக்குஊவம் - இவளளவில் இத்தயாதி. “இவட்கு” என்றதுக்குஊவம் - நீர் ரகூழ்க்கிற இத்தயாதி. “முன்செய்தவினே” என்றத்தையும் “முகில்வண்ண” என்றத்தையுங்கடாக்கித்து, “கொலோ” என்றதுக்குஊவாந்தரம்-இவளுடைய இத்தயாதி. “என்செய்கின்றாய்” என்றது - தலைமகள் வார்த்தையாதல், திருத்தாயார் வார்த்தையாதல். திருத்தாயார்வார்த்தையானபோது, கீழேயும் “என்செய்கின்றாய்” என்றவைத்து, இங்கேயும் “என்செய்கின்றாய்” என்றால் புரருக்கியின்றோ? என்ன - ஆற்றமைஇத்தயாதி அடியில்வாக்யம் என்ற ஸங்கதி. தலைமகன்வார்த்தையென்றதுக்கு நியாமகம் - “நீமுகங்காட்டினாயாகில் தாமரைக்கண்ணு என்செய்கின்றாயென்று அவனைக் கேளாதொழியலாயிற்றே” என்றவாக்யம். “என்றாமரைக்கண்ணு! என்செய்கின்றாய்?” என்றதொடங்கி, “அளந்தாய் - இவட்கு - என்கொலோமுடிக்கின்றது” இத்தயவ்யம். (உ)

முன்றும் பாட்டு.

வட்கிலளிறையுமணிவண்ணு! என்னும் வானமேநோக்கும்மையாக்கும்
உட்குடையசுரருயிரேல்லாமுண்ட ஒருவனே! என்னும் உள்ளருதும்
கட்கிலீ! உன்னைக்காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணனே! என்னும்
திட்கொடிமதிள் சூழ்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே?

ஆ.—(வட்கிலளிறையுமணிவண்ணு.) - உன்னைக் காணப்பெறாத வ்யஸைத்தாலே, தன்
னுடைய ஸ்வரூபநிருபகமான ஸ்திரீத்வகுணங்களையும் இழந்தாள். பின்னை நெடும்போது
கூட லப்தஸம்ஜைருயாய், நிரதிசுயஜாஜ்ஜவல்யஸௌஸப்பாதி கல்யாணகுணங்களை
யுடையவனே என்னும்: “ஸ்ரீகஜேந்தராமுவாணுக்கு வந்து தேற்றினும்போலே பெரிய
திருவடி திருத்தோளிலே ஏறியருளினவந்து தோன்றுவதுகான்” என்று ஆகாசத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அங்குக்காணுதொழிந்தவாறே மயங்கும். சிவரணஸம்ஜைநாம
ப்ரதிஸ்ப்ய, ஆபூதிப்ரதிசுலராய் அகிலபராக்கரமான அஸுரரையெல்லாம் நிரஸித்து
நிருபமமான ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே! உன்னைக்காண்கைக்கு என்பக்கதுள்ளப்பாதி
வந்யகத்தையெல்லாம் போக்கியருளாய் என்னும். பின்னையும் அவன் வரக்காணுமை
யாலே நெஞ்சருகும். “ப்ராக்ருதமான சக்ஷுஸ்ஸுக்கருக்கு நானொருநாளும் விஷய
மாகேன்” என்று உனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நானொருத்தியும் உன்னைக்காணும்
படி க்ருபைபண்ணு என்னும். அங்ஙனேசெய்யக்கடவதோ? என்னில், “உன்னைக்
காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டார் காண்கைக்காகவன்றோ சக்ரவர்த்தித்திருமகனா
யும். ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனாயும் பிறந்தருளிற்று என்றுசொல்லும். இவளோடே ஸம்ப்
லேஷிக்கைக்காக த்வஜபதாகாலங்க்ருதமான ப்ராகாபங்களாலே பரிவ்ருதமான கோபி
லிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறீ, இவள்திறத்து என்செய்யபரிசைத்தருளினாய்? என்கிறான்.

ஒ.—முன்றும் பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்யையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவ
ளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்தது என்? என்கிறான். [வட்கிலீன் என்று தொடங்கி.] -
ஒன்றும் லஜ்ஜிக்கத்தவிர்தாள். லஜ்ஜைபோகையாலே ஸம்ப்லேஷாபேஷை தேற்
றும்படி, மணிவண்ணு! என்று திருநாமத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லாநிற்கும். “இவ்
வார்த்தைத்வநிவழியே ஸ்ரீமஜேந்தராமுவாணுக்கு வந்துதேற்றினும்போலே தோற்றியருள
வேணும்” என்று ஆகாசத்தைப் பாராநிற்கும். அங்குவந்தருளக்காணுமையாலே
அறிவுகெடும். பின்னையும் அக்ஷணமேதெளிந்து ‘மிடுக்குடையாரான அஸுரரை முடித்த
ஏகவிரனே!’ என்று ப்ரதிவந்யகசிரஸைஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லி அது தனக்குடவதா
விட்டவாறே உள் உடையும். [கட்கிலீ என்று தொடங்கி] - வசுதேவராக்ஷுஸ்ஸுக்கு
ஒருநாளும் விஷயமன்றிக்கேபிருக்கிற நீ, நான் உன்னைக்காணுர்படி க்ருபை பண்ணி
யருளவேணும்- [காகுத்தா] - இங்ஙனே அரிதானபொருளைச் செய்வரோ என்னில்,
காகுதஸ்யனல்லையோ? [கண்ணனே என்னும்] - அங்குப்பெறுதனவும் பெறுவிக்வும்
க்ருஷ்ணன் அல்லையோ என்னும். [திட்கொடிமதிள்கூழ் திருவரங்கத்தாய்] - ராமக்ருஷ்
ணாதி அவதாரங்களில் பெறுதார்க்கும் உன்னைக்கொடுத்தருளக் கடவதானமை தெரியும்
படி கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கோபிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறது?

இறையும் - ஏகதேசமும், வட்கு - தனக்கு நிரூபகமான லஜ்ஜையை, இலன் - உடையவளாயிருக்கிறிலன்; (அத்தாலே என்முன்பென்று பாராதே), மணிவண்ணை - முடிந்தாளலாம்படியான நீலரத்ந ஸ்வஹவனுப்க்கொண்டு எனக்கு ஹவ்யனுவனே! என்னும் - என்னும்; (இவ்வார்த்த த்வநிக்கு வருஷதிடென்று, வானமே - ஆகாசத்தை, நோக்கும் - பார்க்கும்; (காணமைபாலே), மையாக்கும் - மபங்கும்; (ப்ரதிபந்தகத்தாலே விளம்பித்ததென்னுமைக்கு), உட்கு - மிடுக்கை, உடை - உடையரான, அசுரர் - ஆசுர ப்ரக்ருதியினுடைய, உயிர் - ப்ராணங்களை, எல்லாம் - நிரவசேஷமாக, உண்ட - கர்ஸித்த, ஒருவனே - ஏகவிரனே! என்னும் - என்னும்; (அந்த விரோகிரிபலன ஸாமர்த்யத்தை நினைத்து), உள் - உள், உருகும் - உடையாகிற்கும்; ("நவகூஷாஷாவஸு"கி" என்கிறபடியே), கட்கு - கண்ணுக்கு, இலீ - காணவரிய நீ! உன்னை - (கண்டல்லது யுரிக்கவொண்ணாத) உன்னை, காணுமாறு - காணும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்; (நீ காட்ட நினைத்தபோது), காருத்தா - "வாஸாஷுஷிவி தூவ ஹாரிணஸு" என்றும், "உஷுஸுஷிவிதாஹாராஸு" என்றும் நாட்டோடு காட்டோடு வாசியற ஓர்ஸிப்பித்த சக்கரவர்த்தித்திருமகனாயும், கண்ணனே - "காலாஸாவிர ஹுஸு" என்று இடைச்சிகளுக்கும் வடிவைக்காட்டின க்ருஷ்ணனாயும் அவதரித்தவனல்லையோ? என்னும் - என்னும்; (அதுக்குப் பிற்பட்டாநு மிழுவாதபடி), தின் - தின்ணியதாய், கொடி - கொடிபையுடைத்தான, மகிள் - மகிள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திஹிதனைவனே! இவள்திரித்து - இவளிப்படி ஆர்த் தையாகைக்கு, என்செய்திட்டாய் - நீ செய்ந்ததெது? வடிவழகுஇப்படி மதிமயக்குமோ? என்றுகருத்து. வட்குதல் - வெட்குதலாய், லஜ்ஜை. உட்கு - மிடுக்கு.

[illegible]

ஈன் அழிகிறதென்? என்ன, [உட்குடையசுரர்இத்யாதி] - நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதி
வந்ருகமுண்டித்தனை போக்கி, நீ வரப்பார்த்தால் நிவாசகர் உண்டோ? உட்கென்று
மிடுக்கு. ப்ரவலமான அஸுரவர்முத்தை நிஸ்பேஷமாகமுடித்த ஏகவிரன் என்னு
நின்றான். “ஸேஷிக்கில் பின்பும் ஆஸ்ரிதர்க்கு நலிவுவரும்” என்று நிஸ்பேஷ
மாக முடிக்கை. ப்ரவலப்ரதிவந்ருகங்களை அழிக்கைக்கு ஸஹகாரிவேணுமோ?
உன்னால் அழிக்கவொண்ணாத விநோயி என்னால் அழிக்கப்போமோ? [உள்ளுறாகும்] -
அப்போது செய்யக்காணுமையாலே உள்ளுடையும். நீர்ப்பண்டம்போலே ஸியிலையாகா
நின்றான். உருகாநிற்குமத்தனையோ, அதிர்த்தரியவஸ்துவை “காண” என்றால் காண
முடியுமோ? என்ன; தன் தலைபாலேகாண இழிவார்க்கன்றோ அவ்வருமை. நீகாட்டக்
காண்பார்க்கு அவ்வருமையுண்டோ? [கட்கிலீ] - வொதறய சசுஸுஸுஸுக்கு அலிஷய
மான நீ, நான் உன்னைக்காணுப்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். “நவகூஸுஷரவ
ஸுதி” என்கிறது—தாம் தாமே காண இழிவார்க்கு; “கடுவெலுஷுஷு தாவியுணு
தெதநுலுஸாஸு” என்று அவன்தானே காட்டுமன்று அவ்வருமையில்லை. சிலர்க்கு
ஸுஷாசுரஸம்பண்ணக் கொடுத்திலேயோ? கட்கிலீ - கண்ணுக்குஇலீ என்றபடி. இப்
படி அரிதானபொருளை நாம் சிலர்க்கு அருளிற்றுண்டோ? என்ன [காருத்தா] -
“ரூபுவளசுரமுலெணெலுஸாஸு” என்றும், “ரூபுவலுஸுமநுலுஸாஸு”
என்றும் நாமரிதர்க்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக்கொடு திரிந்திலையோ? ஒருகாறசெய்
ததுகொண்டோ? என்ன, [கண்ணனே என்னும்] - “சூபாநு வுணுஸீகாஷு வீஷு
போணாஸுரூபுவியு” என்றும், “தாலாரோவிருமூசு” என்றும் இடைச்சிகளுக்கும்
அகப்படக் காட்டிக்கொடுதிரிந்திலையோ? இரண்டு அவதாரமும் திர்த்தம் ப்ராணா
தித்ததே என்ன, [கிட்கொடி இத்யாதி] - அவதாரங்களில் பிறபட்டாரும் இழ
வாமைக்கன்றோ இங்கேவந்து சாயந்தருளிறு. திண்ணியமதிள் என்னுதல்: திண்
ணிய = கொடிஎன்னுதல்; அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடிஎன்னை. “வருவார்எல்லோ
ரும் வாருங்கோள்” என்று உறுதியாகக் கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது?
[இவள்திறத்து என்செய்திட்டாயே] - இவளுக்கு இவ்வளவான ஐசுரையை விரிநக்
கைக்கு நீஇட்டமருந்துஎன்? என்கிறான். அதாகிறது - உன்முதம் மாயமக்நிரந்தான்
கொலோ என்றுவடிவழகைக் காட்டுகையேறே. இவள் கேட்கிறதென் என்னில்; அது
வாகில், அதுக்கு ப்ரதிக்கிரியையாக “கெருகொசுராகுலுஸகலுலீதாயாதாஸு
யாஸுகலாஸு” என்கிற இவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப்
படுத்துவளாக நினைக்கிறான்.

(உ)

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. இவள்ளிவ்வஸ்தீதையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவ
ளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்? என்கிறான்.

மூன்றும்பாட்டு.—வீட்டு இத்யாதி. “கட்கிலன்” என்ற தொடர்ச்சி, “கண்ணனென்
னும்” என்னுமளவாக இவளுக்குப்பிறத்த அவன்ஸூகளைவெல்லாம் விவகரித்த “இவன் இவ்வவன்
தையை” என்கிறான். “இவள்திறத்தென்செய்திட்டாய்” என்றத்தைக் கடைகித்தருளிச்செய்கிறான் -
ப்ராப்தையாகைக்கு இத்யாதி.

“வட்கிலளிறையும்” - அல்பமும் ஸஜ்ஜையில்தவன் இதுபர்தார்த்தம். வட்கு - ஸஜ்ஜை. “முடிக்கான்” என்கிறது என்ன கொண்டு? என்ன - ஸஜ்ஜையை இத்தயாதி. விவரணம் - ஸ்வரூபத்தை இத்தயாதி. அத்தெவனே? என்ன - நிநுபகத்தை இத்தயாதி. “மணிவண்ண” என்றதற்கு முடிவைப்பற்றி ஊவம் - பரீந்ருநாம இத்தயாதி. பரீந்ருநாமக்ரஹணம்பண்ணுகையாவது - ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டத்தில் அபேஷைத் தோற்றம்படி அவன்நாமத்தைச் சொல்லுகை. யோகத்தைப்பற்றி ஊவம் - டெற்றிதாய் இத்தயாதி. டெற்றிதாய்முன்னே சொல்லவொண்ணாதோ? என்ன - நாரீகேட்டாலும் இத்தயாதி. ஸ்வரூபகுணநிக் ளிருக்க வடிவழகைச் சொல்லவொன்னே? என்ன - காமநிதி இத்தயாதி. விவரணம் - தரீனாகுப்பட்ட இத் தயாதி. அகப்பட்டதறை இதுவென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீழிகை - மெய்யே இத்தயாதி. மெய்யென்று வடிவும், ஸத்யமும், ப்ரக்ருதியாய் விட்டபடியெவ்வனே? என்ன, ப்ரமாணம் - உரீசரீனையுமித்தயாதி. மணியினுடைய ஸ்வலாவத்தையுடையவனே என்று பர்ப்தார்த் தம். “வண்ணம்” என்று - அழகாதல், ஸௌஸ்ப்யமாதல்; உலுபத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - வடி வழகை இத்தயாதி. தான்கேட்டாலும் மறைக்கும்படி வடிவழகு வாய்விடக்கூவுவதன்றோ? என்ன - அந்நஷ்டபூர்வ இத்தயாதி அயோத்யாகாண்டே தஸாதம்ப்ரதி ஸம்மந்தம். இதுவென்றது - அடி வழகாதல், ஸஜ்ஜையாதல். “மணிவண்ண” என்றால் வாராதிருக்க, ‘வானம்’ என்பாடுன்னே? என்ன - மணிவண்ண இத்தயாதி. ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானைப்போலே இவனாக்குகூடத்தன்னோடீ? என்ன - ப்ரமாபதம் இத்தயாதி “வாராவடிவாராவொரிநவலாவினையொழி” இத்தயாதி. மேலுக்கடி தாரிகை - மயங்கி இத்தயாதி. “அசுராயிரெல்லாமுண்ட” என்றதற்கு ஊவம் - தான்வரப்பார்த்தால் இத்தயாதி. “உட்குடை” என்றும், “அசுர” என்றும் சொல்லுகிறதுக்கு ஊவம் - எந்நிகர் இத்தயாதி.

[illegible]

நான்காம் பாட்டு.

ஆ.—(இட்டகால்.) - இவள் பராதீரசேஷ்டதபான் கரசாணத்யவயவங்களை யுடையளாயிருக்கும். இப்படி சேஷ்டதக்ஷமையன்றியேயிருக்கச்செய்தே, அவஸாநஸமயத்திலே பரதீபம்போலே ஸஹஸா எழுந்துலாவி யயங்கிக்கிடக்கும். பின்னியும்தாஸாம்இத்யாதி. “தாவாஸாவிரஹுஹளாஸிஸ்யபிராநஸுவாஸிஸுஜிவீதாஹ்வாயாஸுஸுஸிஸாஸுநாஸுஸிஸுஸு” இதி ஸ்ரீபாகவதே கோபிகாதீதாநந்தரே (௩௨ - ௨) இதக்கர்த்தம் - ஸுநீரீஇத்யாதி. ஒருபாட்டம் - ஒருபாறல், “சூவிரஹுகி” என்றவநந்தரம் “ஸுயபிராநஸுவாஸுஸு”என்றதத்க்ருஹாவம் - அவர்கள்முன்னேஇத்யாதி. மறத்தை-கோபத்தை. “திருவரங்கத்தாய்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அவதாரகாலத்திலேஇத்யாதி. கொடியைச்சொன்னதத்க்ருஹாவம் - உகந்தாரீக்த்துஇத்யாதி. திண்மை மதினருக்குவிசேஷணம். “இட்டாய்” என்றதத்க்ருஸ்வாரஸ்யம் - இவள்இப்படிஇத்யாதி. அவன்செய்தபடியேதெனண் - அவன்இவளறியாதபடி இத்யாதி. ஒருமுகத்தாலே என்றது - சாடு. அவன்முகம்பூர்ந்தோ? என்ன - மையலேநீறிஇத்யாதி. பிச்சேற்றி அறிவுகெடுக்க உன்முகம் அம்மான்பொடியோ? என்றபடி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, இரண்டாந்நிந்மொழி, நாலாம்பாட்டு: “பெய்யுமாருகில்” இத்யாதி. அம்மான்பொடியாவது - சொக்குப்பொடி. (௩)

† சுக்குப்பொடி என்று வழங்குவர்.

‡ 'கைகளாய்' என்பது சிலர்பாட்டம்.

ப்ரபுஜையாய்த் தன்னுடைய வ்யஸநாதிரயத்தாலே உன்னைத்தொழாநிற்கும். ஸ்ரேஷ்டமானதித்தனை பொல்லாதாகாதே, ஸ்ரேஹப்ரக்ருதிகளல்லாதார் என்னபாக்கியம்பண்ணினாரோ? என்றுசொல்லி மோஹிக்கும். அரவதிகாதிரயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணன் என்றஉன்னைச் சொல்லுகிற இதைல்லாம் பொய்யுநீ சாலநிர்க்ருணன்காண் என்றுசொல்லும். வலத்திருக்கையிலே திருவாழியையேந்திக்கொண்டிருக்கிற அவ்வழிகை நான்காணும் படி வந்திடாய் என்று சொல்ல வுபக்யமிக்கும்; முடியச்சொல்ல ஸ்ரீமையல்லாமையே வட்டவாய்நேமி வலங்கையா என்னும்; பின்னையும் நெடும்போது கூடவந்திடாய்என்னும். வரக்காணுமையாலே பின்னையும் வந்திடாய் என்னும், வரக்காணுமையாலே மயங்கும். இங்ஙனே செல்லாநிற்கும். செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்! இதுவே உன்னுடைய ஸீலவத்தவம்? இவள்திறத்து என்செய்ய நினைத்தருளினாய் என்கிறாள்.

ஒ.—நாலம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளை திறத்துச் செய்தருளா நினைத்தது என்? என்று பெரியபெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்துரை - [இட்டகாலென்று தொடங்கி.] - ஸ்வாயினமல்லாமையாலே தோழிமார் இட்டுவைத்த காலும் கையுமாய் நான் லேஷ்டிக்கமாட்டாதே இருக்கும்படி அவஸநையாயிருக்கச்செய்தே விளக்கு முடியுமளவில் களம்பாஅவிபுமாபோலே ஸ்வஸ்யரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவி மோஹிக்கும். உணர்த்தி இன்றிக்கே இருக்கச்செய்தே பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். அத்தாலேஉணர்ந்து “பெரியபெருமான் பக்கவள்ள ஸ்ரேஹமே புருஷாரயம்” என்று இருக்கக்கடவ இவள் ஸ்ரேஹம்போலே பொல்லாதது இல்லைஎன்று சொல்லிப் பின்னையும் காணப்பெறாத வ்யஸநாதிரயத்தாலே மோஹிக்கும். கைகூப்பதாய்த் தையும் தன்னுள்ளே அடக்கி ஒன்றைஒன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் கடலின்தன்மையானநீ என்திறத்தில் கண்ணமையனாயிராநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய் என்றுதொடங்கி] - “கையும் திருவாழியுமான அழகைக்காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டு ‘வட்டவாய் நேமிவலங்கையாவந்திடாய்’ என்று சொல்ல உபக்யமித்து, நடுவே இளைத்து திரிபக் குறையும்சொல்லாநின்றகொண்டு மோஹியாநின்றாள். கோயினின் நிலமிதியாலே நிறையநீர்மையுடையிரான நீர் இவள்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தருளிறுஎன்?

ப.—அநந்தரம், அபரிச்சிந்நமஹிமனாய்வைத்து இவளை ஆர்த்தைடாக்கினநீ, இவளளவில் என் நினைத்திருக்கிறாய்? என்கிறாள்.

(ஆர்த்தியினதிரயத்தாலே பரவசையாய்), இட்டஇட்ட - இட்டுவைத்த கிடத்தே கிடக்கும்படியான, கால் - காலையும், கையன் - கைகையும், சூய் - உடைவளாய், இருக்கும்—(ஆர்த்தி முகிர்த்தபடியாலே, ஸந்திபதிதரைப்போலே), எழுந்து - பரவசாய்ந்த சூலந்தெழுந்திருந்து, உலாய் - உலாவாநிற்கும்; மயங்கும் - அநந்தரத்திலே மோஹிக்கும்; (காலுணர்த்த மோஹர் தெனிர்தவளவிலே “வரக்கூடம்” என்ற), கைகூப்பும் - அஞ்சலிபண்ணும்; (வரக்காணுமையாலே), காதல் - காதல், கட்டமே - கட்டமாயிருந்ததி, என்று - என்றுவெறுத்து, மூர்ச்சிக்கும் - மூர்ச்சிக்கும்; கடல்வண்ணு - தன்க்குள்ளே எல்லாவற்றையுமொதுக்கி ரகசிக்கும் அபரிச்சிந்நாகாமான கடலின்படியையுடையவனே! சுடியகாண் - எனக்குக்கடியையிராநின்றாய்காண்! என்னும் - என்னும்; (ஆசாரிதாஷணத்தில்), ‘வட்டவாய் - ஸர்வதோமுகமான, நேமி - திருவாழியை, வலங்கையா - வலக்கையிலேயுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (நடுவேயினைப்பாறி), வந்திடாய் - கையுந்திருவாழியுமாப்கொண்டு வந்திடாய், என்றென்றே - என்று பஸ்

காலும் ஆவர்த்தித்தபேஷித்து, மயங்கும் - “அபேஷையில் ஆவர்த்தியாலே ஸ்வரூப மிழந்தோம், அவன் வராமையாலே யபிமதமுமிழந்தோம்” என்று அறிவு அழியாநிற்கும்; (இப்படி இவளைக் லேஸிப்பித்து), சிட்டனே - சிஷ்டஈவணைபண்ணி, செழுநீர்த்திருவரங் கத்தாய் - அழகிய நீர்க்கரையிலே கிடக்கிறவனே! இவள்திறத்து - (ஈயநிரோகத்தில் மோஹிக்கும்படியான) இவள்திறத்து, என் - என், சிந்தித்தாய் - நினைத்திருக்கறாய்? மோஹிப்பிக்கவே நினைத்திருக்கிறாயோ? தேற்றங் கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாயோ? என்றாகருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உம்மைஒழிய ஜீவிக்கமாட்டாதிருக்கிற இவள்திறத் துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறது என்? என்கிறாள். [இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக் கும்] - ஸ்வாய்நமல்லாமையாலே, தோழிமார் இட்டுவைத்தகாலங் கையுமாய் இருக் கும். விரஹம் ஸர்யிவந்யங்களையும் குலைத்துச்சிதறிக் கிடக்கிறவத்தனை. [எழுந்து லாய்] - இவ்வளவான ஈசையாய் இருக்கச்செய்தே, அவியும் விளக்குக் கிளப்பிஅவியுமா போலே, ஸ்வஸ்யரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவாநின்றாள். [மயங்கும்] - கிளம் பின மைநந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] - உணர்த்தியின் றியே இருக்க, பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். மோஹித்த ஈசையிலும் தவிருகிற லள். மயங்காநிற்கச்செய்தே உணர்த்தி யுடையாரைப்போலே ஆயிற்று அஜ்ஞவிபண்ணு கிறது. [கட்டமேகாதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்] - “அமுதவெள்ளத்தானாஞ் சிறப்பு விட்டு” என்று ப்ரோமமே புருஷார்யம் என்றிருக்கிற இவள், ப்ரோமம்போலே தண் ணிதாய் இருப்பதில்லை என்னுந்நின்றாள். இது ரஸிப்பது இவ்விஷயத்தினுடைய லாஹேதுவானபோதிறே. விஸ்வேஷத்தில் நவிஷுக்கு உடலாகையாலே தண்ணீர்தான் என்கிறாள். இது கட்டமென்னுங் காட்டில் இதுக்குபரிஹாரம் பிறந்ததாகாமையாலே மூர்ச் சிக்கும். [கடல்வண்ண கடியைகாண் என்னும்] - சேர்ந்து குளிர்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாரைப்போலே, ஸ்ராமஹரமான வடிவைக்கொண்டு எனக்கு எட்டாதபடி இருக்கிறவன் என்னுதல். கடல்போலே சுகலபடிார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, ஒன்மைஒன்று நவியாதபடி பரிஹரிக்கும் ஸ்வஈவத்தையுடைய நீ என்நிறத்துக் கண்ணமையனாய் இராநின்றாய் என்னுதல். உனக்கு ஸீலாகிகளைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களும் அந்ருதஈஷணம்பண்ணுகிறன்; நீநிக்கருணன்காண் என்னு நின்றாள். நான் நிக்கருணனன்றிக்கே ஒழிவதுஎன்செய்தால்? என்னில்; “வட்ட வாய்நேமி வலங்கையா என்றுதொடங்கி”-நடுவேஇளைத்து[வந்திடாயென்றென்றே மயங் கும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸந்திவேஸமே ஆயிற்று இவளநெஞ்சில் பட்டுக்கிடக் கிறது; “வந்திடாய்” என்கிற இத்தையே ஆவர்த்தியாநின்றாள். இவ்வாவர்த்தியில் பிற்பட்ட த்வரிகள் வெண்கலத்வரிபோலே ஒய்ஞ்ச செல்லாநின்றது. ப்ரதிகூலநிரஸநத்தில் ஸர் வதோழுபமான வாயையுடைய திருவாழியை பரிகரமாகவுடைய உனக்கு வரத் தட்டென்? என்னுந்நின்றாள். [மயங்கும்] - “வந்திடாய்” என்கிற இதுதானும் ஒயிற்று. [சிட்டனே] - இப்படி ஸ்த்ரீவ்யம்பண்ணி நீர் விஸிஷ்டராய் இருக்க, பெண்பெருந்தார்க்கு அமுதிதாக ஜீவிக்கலாய் இருந்தது. க்ராமணிகள் குடிகளைப் பரியும்படி அந்யாயங்களை ப்ரவர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அத்தியயநாகிகளைப் பண்ணுமாபோலே. ஸ்ராமஹரமான கோயிலில் நிலமிதியாலே தண்ணளி மிக்கிருக்கிற நீர். [இவள்திறத்து]-பேச்சுக்கு நிஸம்ஸ லாதபடி நோவுபட்டுக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [என் சிந்தித்தாயே] - நினைத்திருந்தது

என்? ஜீவிப்பிக்க நினைத்திரோ, முடிக்கநினைத்திரோ? இப்படிப்பட்ட ஆற்றாமையையும் பேற்றுக்கு உடலாக நினைத்திருக்கிறிலள், அவன்நினைவாலே பேறு என்றிருக்கிறாள். “உன்மனத்தாலென் நினைத்திருந்தாய்” என்னக்கடவதிறே. (ச)

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள்திறந்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்? என்கிறாள்.

[இட்டகா லிட்டகைகளா யிருக்கும்] - இவளுக்கு நீர் உடம்புகொடுக்க வேண்டா, இவளவயவங்கள் இவளநீமகப்பண்ண வமையும். “வலவீவி அபூவூ பூசீணா பூவா தனூ விவாணா ராஜீ” (ஸகீபீர்ந்யஸ்தப்ரகீர்ண பரதந்த்ரவிபாண்னே ராங்கீ) என்று, தோழிமார் போகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனை. ஸ்வாயீநமல்லாமை யாலே தோழிமாரிட்டேவைத்த காலும்கையுமாயிருக்கும். [எழுந்துலாய்மயங்கும்] - அவியும் விளக்குக் கிளர்ந்தேரியுமாபோலே அடியற்றவெழுச்சியும் அடியற்றவுலாவுகையுமாயிராநின்றது; அதுகிளம்பின ஸமந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கை கூட்பும்] - உணர்த்தியில் தொழுவளவல்லள், மயங்கினால் தொழாதிருக்க வல்லளவல்லள், ஸாதநபுத்தயா தொழுவதில்லை; ஆற்றாமையாலே வருமது தவிரமாட்டாள். [கட்டமேகாதலென்று] - ஸாதநபுத்தயாதொழுதாளாகில் “கட்டமேகாதல்” என்னக்கடா திறே. விஸ்வேஷத்தில் நலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரேமம் தண்ணிதென்கிறாள். [கடல் வண்ணகடியைகாணென்னும்] - கடல் ஸகல பதார்பங்கனையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று நலியாதபடி நோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரக்ஷகனான நீ நீர்க்க்ருணனானாய் என்னும். அன்றிக்கே, பிரிந்தார்க்குத் தரிக்கவொண்ணாத வடிவுபடைத்த நீ விராதுகனாகாநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய்நேமி] - “சங்குசக்கரங்கள்” என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், அதினுடைய ஸந்நிவேசம் யீஸ்த்தமாயிருக்கிறபடி; பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிட

நாலாம்பாட்டு - இட்டகால்இத்யாதி “இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாய்?” என்றத்தைக் கடாகழித் தவதாரினை - உம்மையொழிய இத்யாதி.

“இட்டகாலிட்டகையனாயிருக்கும்” என்கிற நாயாருடைய ஹார்த்தமாவம் - இவளுக்கு நீ இத்யாதி வாச்யத்வயம், என்? இவளவயவங்கள் இவளநீமல்லவோ? என்கிற சங்கையிலேயாதல்; ஆராலே இட்டகாலிட்டகை என்கிறசங்கையிலேயாதல் அருளிச்செய்கிறார் - ஸகீபீரீஇத்யாதி. இஸ்ரீலோகத்துக்கு ஆகரம் கண்டுகொள்வது. இட்டகா லிட்டகையனானால்எழுந்தலாவத் கூடுமோ வென்ன-அவியும்விளக்கு இத்யாதி. கீழே மயங்குகிறதற்கு முன்னே மெழும் தலாவுகிறதற்கு ந்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்து, எழுந்துலாவின்வந்தாம் “மயங்கும்” என்றதற்கு ந்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறார்-அதுகிளம்பின இத்யாதி. எழுந்திருந்துலாவாகிற்கச்செய்தே மோஷிக்கும்இத்சப்தார்த்தம். “மயங்கும் - கைகூட்பும்” என்று கூட்டி, வ்யதிரேசத்தாலும் அந்வயத்தாலும் ஹாவம்-உணர்த்தியிலே இத்யாதி. ஸ்வாபதேசம் - ஸாதநஇத்யாதி. ஸாதநத்தேவோ தொழுகிறு னென்றாலோ? என்ன ஸாதந புத்த்யாஇத்யாதி“இது கட்டம்” என்னுங்காட்டில் பரிஹாரம்பிறந்த நாகரணையாலே மோஷியாகின்றா னென்றபடி. “வண்ணம்” என்று - ரக்ஷாத்வஸ்வபாவமாதல், வடிவழகாதல். இரண்டர்த்தத்திலும் ஹாவமருளிச்செய்கிறார் - கடல்இத்யாதி வாச்யத்வயத்தாலும்; அன்றிக்கே இத்யாதியாலும். விராதுகனாகையாவது - வடிவை அதுஹவப்பியாதிருக்கை. “நேமி” என்றொன்றைச் சொன்னதற்கு ஹாவம்-சங்குசக்கரங்கள்என்று இத்யாதி. காணதிருக்க, “வட்டவாய்” என்றறியப்பட்டபடியென்? என்ன-இப்போதுஇத்யாதி. “வட்டவாய்” என்றதற்கு ஹாவம் - பிடித்தவிடம்இத்யாதி. இப்பதப்பாயோகத்

ரிருப்பது. விரோஹபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறாயன்றே. [வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] - ஒருகால் “வந்திடாய்” என்றாலுறியிருக்க வல்லளல்லளே. விடாய்த்தவன் தாஹம் சமிக்ஞத்தனையும் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமித்தனையிறே; அப்படியே, “வந்திடாய், வந்திடாய்” என்றருவ அத்தையே சொல்லும்; மற்றென்றறியாள். [மயங்கும்] - வாஸநையே உபாத்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. [என்றென்றே] - வெண்கலத்வநிபோலே சொல்லுக்குக்கோல் ஓய்கிற்படி. [சிட்டனே] - சிட்டன் திருமாலென்ற படி. பிராட்டிலிஷ்யத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன் பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப்பண்ணுமவனென்னுதல்; உம்முடைய படி சால அழகிதாயிருந்தது. உம்மைப்போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருந்ததிறே அவைகள் குடி கேடுக்கேக்கு. அழகிதாக ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்யைகளைப் பண்ணிப் பூணூலை வெளுக்கவிட்டுக் கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஒத்துச்சொல்லித் திரிவாரைப்போலேயிருந்தீர் உம்முடையபடி. [செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்] - ஸ்ரமஹரமான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வ்யாதுகரோதுங்கினவோபாதியாகாதே நீர் இவ்வூரில் சாய்ந்ததும். [இவள்திறத் தென்சிந்தித்தாயே] - ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவளுக்கு ஒகேறஹைக்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்கவேணுமென் றிருக்கிறாள்: திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. “அவன் நினைவே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது” என்று அவனைக் காலுக்கட்டிக் கேட்கிறாள். “**பெறயொய்யாபகிகெஸாவ?**” (ஸ்ரேயோத்யாயதி கேஸாவே) என்று, அங்குலவிஷயத்தில் சிந்திப்பானும் அவனிறே. இங்ஙனே மநோரஹமாயே போமித்தனையோ, நிர்ணயாந்தமாகக் கடவதன்றே. (ச)

தக்கு ஊவம் - விரோஹித்யாதி. “என்றென்றே” என்கிறவீப்ஸைக்குஊவம் - ஒருகால் இத்தாதி வாக்யத்தாயம். “என்றென்றே” என்கிற வர்த்தமானத்துக்குச்சேர - “மயங்கும்” என்ற தும், “வந்திடாய்” என்றதும் ஏககாலீமாய்த் தோற்றுகையாலே. “மயங்கினால் வந்திடாய் என்னக்கூடுமோ? என்ன - வாஸநையேஇத்தாதி. “என்றென்றே” என்கிற ஸ்வரத்துக்குத் தாளகதியிலே ஊவம் - வெண்கலஇத்தாதி. “சிட்டன்” என்று - ஸூரீக்கு இஷ்டனென்று விவக்ஷித்து - திருமாலென்றபடிஎன்றது. சிஷ்டனென்று விவக்ஷித்து, வெறுப்பிலேயாக்கி அர்த்ததார்தம் - உம்முடையஇத்தாதி. “அழகிதாயிருந்தது” என்றதுக்குவிவரணம் - உம்மைப்போலே இத்தாதிவாக்யத்தவயம். நம்மை “ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநரால்” என்றுஉகேஷிக்கிறதென்? நம்வடிவிலே தெரியாதோ நம்முடைய ஆந்ருஸம்ஸ்யம்? என்ன - ப்ரஹ்மஹத்யைகளைஇத்தாதி. ஒத்து - வேதம். ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநனல்லாவிட்டால் பரம்பதத்திலே இரேனே? அப்படியன்றிக்கே கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தபோதே நான் ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாந நென்னுமிடம்எல்லாருமறியாரோ? என்ன-தண்ணீர்ப் பந்தலிலே இத்தாதி. கீழைப்போல் “என்செய்கின்றாய்” என்னதே, “சிந்தித்தாய்” என்றதுக்கு ஊவம்-ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்இத்தாதி. “என்சிந்தித்தாய்” என்று அவனை ஸம்போதித்துத் கேட்கிற துக்கு ஊவம் - திருத்தாயார் இத்தாதிவாக்யத்தவயம். அவன் தானப்படி சிந்திக்குமோ? என்ன - ஸ்ரேயோத்யாயதிஇத்தாதி. “சிந்தித்தாயே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - இங்ஙனேஇத்தாதிவாக்யத் தவயம். “சிட்டனேசெழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய்! இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்?” என்றுதொடங்கி, “இவள்திறத்தென் சிந்தித்தாயே?” இத்தவ்யம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சிந்திக்குந்திசைக்குந்தேறும்கைகூப்புந்திருவரங்கத்துள்ளாயேன்னும்
வந்திக்குமாங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்கவந்திடாயென்றேற்றேமயங்கும்
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே ! அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே !
சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்ததையலைமையல்செய்தானே.

ஆ.—(சிந்திக்கும்.)-உன்னழகையும் உன்னழகோடு பண்டுஸம்ஸலேஷித்த
படியையும் நினைக்கும், நினையா மோஷிக்கும். நெடும்போது கூட லப்த ஸப்த்ஜை
யாம். தன்னுடைய அபேகிதம் பெறுகைக்காக உன்னைத்தொழாநிற்கும். தன்னு
டைய வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும். த்வந்
நாடியாயிருந்துவைத்தே நாடியுமீரையைப்போலே திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்கும்.
அங்குலனைவிழுந்து கிடந்து, தன்னுடைய அழகிய கண்கள் நீர்மல்க, வந்திடாய் என்
றென்றே மயங்காநிற்கும். உன்திருவடிகளை ஒருகால்கண்டு ஸம்ஸலேஷிக்கவேணு
மென்னும் ஆசையாலே தன்னை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளையை இப்பாடு
படுத்தவேணுமோ ? உன்னுடைய நிரவ்யுகமான ஆஸ்ரித வாத்தஸல்யமெல்லாம் எங்கே
போயிற்று ? என்கிறான்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிஷ்டணம் ஹேஷித்துவருகிற அவஸ்த
ராவியேஷங்களை விஜ்ஞாபித்து இவளை இப்பாடுபடுத்துகை தேவருடைய ஆஸ்ரித
வத்ஸலத்வாதிகளுக்குப் போருமோ ? என்கிறான்.

[சிந்திக்கும் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உன்
ஜோட்டை ஸம்ஸலேஷித்தையும் நினைக்கும். அப்போதே ஸம்ஸலேஷிக்கப் பெருமை
யாலே மோஷிக்கும்; ஒரு வேலுவின்றியே இருக்கச்செய்தே அபேகிதம்பெற்றுத் தரித்
தாரைப்போலேயபவஹமாம்படி தேறும். தேவர்படிகளை நினைத்து ஈடுபட்டுக்கைகூட்டும்;
மீளவும் வ்யஸநாஸவிஷ்ணுதையாலே திருவரங்கத்து உள்ளாய்என்னும். [வந்திக்கும்] -
செய்லறுதியாலே திருவடிகளை நினைத்துத் தண்டனிட்டுக்கிடக்கும்; ஸ்தோத்திரம் பண்
ணும் என்றுமாம். அத்தஸையிலே கண்மிகவும் நீர்மல்குவதும் செய்ய 'பிரேசேவாராய்'
என்னுகின்றமுகாண்டே அறிவுகெடும். [அந்திப்போது என்று தொடங்கி] - அஸு
மார்க்கு ஸவம்வாயிக்கும் ஸந்த்யாகாலத்திலே ஸ்ரீப்ரஹ்மநாதாமூவாணக்காக நவிரண்ய
னுடைய ஸரீரத்தைப்பிளந்தருளி ப்ரயோஜநாத்ரபாரமுமாய் அகிமாநிகளுமாய்ப் பெரு
மிகுக்கருமான தேவர்களுக்காக நிரதிரையதோக்ஷமான வடிவோடே கடல்கடைந்தருளி
ஞாய்; இப்படிச்செய்வான் ஒருவனுமிருந்துவைத்து உன்திருவடிகளை சிந்தித்தோமாய்
முடியவேணுமென்று துணிந்துஇருந்துள்ள இப்பெண்பிள்ளைக்கு உன்னைக்காட்டாதே
இவளை மதிக்கெடுத்தவனே! "உன்னைக்கண்டு உன்எதிரே முடியவேணும்" என்று ப்ரா
ணன்களை யரித்திருக்கிறான் என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதர் அபேகிதஞ்செய்யும்படியான உவ்யதையைபுடை
யையாயிருக்க, இவள் ப்ரதிஷ்டணம் அவஸ்த்தாபேதம் பிறக்கும்படியான அநாதையை
யுடைய ளாகாரின்றிளுன்கிறான்.

நி - பா. சிந்திக்கும்—வ்யாக்யாநங்கள்

அந்தி - ஸந்த்ய யென்ற, போது - ஒருகாலவிசேஷத்திலே, அவுணன் - அஸுரனுன ஹிரண்யனுடைய, உடல் - ஸரீரத்தை, இடந்தானே - பிளந்தவனாய், அலை - அலையையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த-கடைந்து, ஆரமுதே - நிரதிஸபலோக யனாய் வைத்து, (அப்படி காலசியதியுமின்றியே ப்ரபலவிரோதியு மின்றியே, அருந் தொழில் செய்கித்துக்கொள்ளவும் வேண்டாதபடி, ஆந்தராதலவமாத்ரமன்றியே), சந்தித்து-வாஹ்யமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, உன் சரணமே-உன்கிருவடிகளையே, சார்வது - சேர்ந்ததுமகிக்கவேணுமென்கிற, வலித்த - சிக்கெனவையுடையவளர யிருக்கிற, தையலை - இப்பெண்பிள்ளையை, மையல்செய்தானே - மதிக்கெடுத்தவனே ! (இவள்), சிந்திக்கும் - பூர்வஸம்ஸ்லேஷ ப்ரகாரத்தைச் சிந்திப்பாநிற்கும் ; திசைக்கும் - (அதுஅப்போதே ஸித்தியாமையாலே) அறிவழியா நிற்கும் ; தேறும் - அஸங்கிதமாகத் தேறாநிற்கும் ; (அவ்வளவிலே வந்தாயாகக் கருதி), கைகூப்பும்-கைகூப்பாநிற்கும் ; (ஆஸந்ர மாக), திருவாங்கத்து - கோயிலிலே, உள்ளாய் - கண்வளர்த்தருளுகிறவனே ! என் னும் - என்று கூப்பிடாநிற்கும் ; வந்திக்கும் - (அவ்வடிவழகை நினைத்துத்) தலையாலே வணங்கும் ; (அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே), அங்கே - அவ்விடந்தன்னிலே யிருந்து, மழை - குளிர்ந்த, கண்ணீர் மல்க - கண்ணீர்மல்கும்படி, வந்திடாய் - வந்து கொள்ளாய், என்றென்றே - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, மயங்கும் - (உக்தி மலவ்யாப்தை யாகக் காணாமையாலே) மோஹிக்கும். காமாதுரைகள் விகாரத்தில் இவளுக்கில்லாதன வில்லை என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிஷ்டணம் வேகித்து ஒன்றோடு ஒன்று சேராதே வருகிற அவஸ்யாவேடிங்களை அறிவித்து இவளை இப்படிப்படுத்துகை உம்முடைய ரீர்மைக்குப் போருமோ ? என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும்] - உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிசுணங்களையும் உம்மோட்டை ஸம் ஸ்லேஷத்தையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வதுஸ்யாசமின்றியே யாயிற்று இருப்பது மோஹித்தவோபாகி இதுவும் ஒருபடிவிக்குகி இருக்கிறபடி. அப்போதே காணப்பெறு மையாலே [திசைக்கும்] - மோஹிக்கும். [தேறும்] - ஒருவேறுதவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறாநின்றாள். இதுதானும் ஸயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று. மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேஷிதம் பெற்றாரைப்போலே தேறுகை ஹவாவஹமிதே; ஹமடிஸையிற் பிறக்கும் தெளிவுக்கு அஞ்சவேணுமே! [கைகூப்பும்]-தேவர்படிகளைநினைத்து ஈடுபட்டுக் கும்பிடும். கீழே, “மயங்கும் கைகூப்பும்” என்றது, “இங்கு தேறும் கைகூப்பும்” என்றது : அல் லாதனஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இதுஒன்றும் ஸ்யூரமாய்ச் செல்லாநின்றது; ஸ்வ ரூபாதுஸந்யூபான யர்மமாகையாலே. “நித்யாஜ்ஞவிபுடா” என்னக்கடவதிகே. ஆற்றாமையாலே, [திருவாங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - ரீர் உம்முடைய செல்லாமைதோற் றக்கிட்டிவைத்து, இவளுடைய அஜ்ஞாவிபை மறுக்கிறதென் ? ஸேஷஹதனுக்கு அஞ் சஸீயோபாகியிதே ஸேஷி கிட்டவந்திருக்கையாகிறது. பெருமாளே! என்னுநின்றாள். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே பெருமாள் எழுந்தருளி இருக்கிறபடியை நினைத்துத் தண்டனிடும். வந்திகளுடைய கார்யமாகையாலே, ஸ்தோத்ரம்பண்ணும் என்றுமாம். “இதொருதோளே! தோள்மாலையே! முறுவலே!” என்று அந்யைரப்போலே புகழா ரின்றாள். [ஆங்கே மழைக்கண்ணீர்மல்க] - அத்தஸையிலே கண்ணீர்வெள்ளமிட, தண்டனிட்டுக்கிடக்கும் என்னுதல்; ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநிற்கும் என்னுதல். [வந்தி

சுடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுக்கு பாதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடொன்று சேராதே வருகிற அவஸ்யாபேதங்களை அறிவித்து, இவளை இப்படி பதேதுகை உம் முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ? என்கிறாள்.

அஞ்சாம்பாட்டி - சிந்திக்கும் இத்தயாதி. "சிந்திக்கும்" என்ற தொடங்கி, "மயங்கும்" என்னுமளவுகடாக்ஷித் தருளிட்செய்கிறார் - இவ்வுருத்திப்பத்சிவஷணம் இத்தயாதி. "அத்திப்போத" இத்தயாதினைக் கடாக்ஷித்து - இவ்ளை இப்படி இத்தயாதி.

செந்தாலிக்ஷயத்தையும் சொல்லாநின்றமகாண்டு, “செந்திகும்” என்றதுதக்கீர்த்தம்அருளிச் செய்திருர் உம்முடைய இத்தாதி.இவ்வருஸத்தாரம் பாரிஷுணம் பேதித்த அருஸத்தையோ? என்ன - முன்புஇத்தாதிவாய்ந்தவயம். இப்போது “செந்திகும்” என்னையாலே - முன்புமேதும் வரித்தம் “நினைச்சுரு” என்றது - நினைக்குமென்றாய், அநாவது அறிவுசலங்குசையாய், மோதிகும் என்ற

வுதவலாவது? நீர் பகையானு வுதவலாகாதோ? இவ்வளவில் உதவாமைக்கு மேற்படப் பகையில்லையிறே. அது ஒருகால் சிறுக்கனுக்கு உதவினமையுண்டு. அது தப்பிற்றிறே யென்ன, பின்போ நீயுதவாதது? [அலைகடல்கடைந்த] - ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்கும் அகப் படக் கடைக்கடைந்துகொடுத்திலையோ? உன்னைக்கொண்டு ஒருப்ரயோஜனங் கொள் வார்க்கோ உதவலாவது? உன்னையே “ப்ரயோஜனம்” என்றிருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? [ஆரமுதே] - இவருடைய அம்ருதத்தைக்கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல் கடைந்தது. [சந்தித்துஇத்யாதி] - உன்னைக்கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேணுமென்று வ்யவஸிதையா யிருக்கிற இவளை இப்படி யறிவுகேடுப்பதே! (வலித்த ப்ராணனை பலாத்காரத்தாலே யரித்த.) அன்றிக்கே, உன்னைக்கிட்டி ஸந்திதியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனை யரித் திருக்கிறவளை என்னுதல். (வலித்த - அத்யவஸித்த.) “தாவஜ்யஹம்உதிதஜிஜீவி ஷெயஸு” (தாவத்த்யஹம்உதஜிஜீவிஷேயம்) என்றுகாணும் இருக்கிறது. [மையல்செய் தானே] - உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேயோ ஹலித்துவிட்டது. (உ)

ஆறாம் பாட்டு.

மையல்செய்தேன்னைமனங்கவர்ந்தானே! என்னும்மாமாயனே! என்னும் செய்வவாய்மணியே! என்னும் தண்புனல்குழ்திருவரங்கத்துள்ளாய்என்னும் வேய்வவாடண்டுசங்குசக்கரம்வில்லேந்தும்விண்ணோர்முதல்! என்னும் பைகோள்பாம்பணையாய்! இவள்திறத்தருளாய்பாவியேன்செயற்பாலதுவே.

ஆ. - (மையல்செய்து.) - அதிசூத்ரமான காகத்தின்பக்கவிலே ப்ரஹ் மாஸ்தரத்தைவிட்டருளின உன்னுடைய ஸர்வவசிகரணமான ப்ராணயித்வ குணத்தாலே என்னுடைய மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனெயென்னும். வக்ஷ்யமாணமான அவனுடைய

அவன் பகையோ? என்ன - இவ்வளவில்இத்யாதி. மேலுச்சுவதாரிகை - அநொருகால்இத்யாதி வாக்யவ்யயம். ‘அநொருகால்’ இத்யாதிக்குக் கருத்து - அவதாரம் முன்பின்னாலும் இப்படியே வ்யாபாரங்களைச் செய்தான் என்று. இத்தைச் சொல்லுகிறவனுடைய ஹார்த்தஹாவம் - உன்னைக் கொண்டுஇத்யாதி வாக்யவ்யயம். “ஆரமுதே” என்றத்தைப்பற்ற - உன்னையேப்ரயோஜனமென் றிருப்பார்க்கு என்றது. “ஆரமுதே” என்றதற்கு ஹாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கிட்டி - ஆத்தா மாகவன்றிக்கே யொஹ்யமாகக்கிட்டி. சரணம் சார்வதே - சரணம் சாரவேணுமென்றே. முத்தினவர்த தத்துக்கு, சரணம் சாருகை - ஸம்ஸலேஷிக்கை; வலிக்கை - வ்யவஸ்த்திதையாகை. தந்தியார்த தத்துக்கு, சரணம் சாருகை - முடிகை; சந்திக்கை - ப்ராபிக்கை, வலிக்கை - யரிக்கை. அப்படி யரித் திருத்தபெருண்டோ? என்ன - தாவத்த்யஹம்: இத்யாதி. “தாவஜ்யஹம்உதிதஜிஜீவிஷெயஸு” வெஹாஅஸிஷெயஸிபாவஸெரோவா | தாவஜ்யஹம்உதிதஜிஜீவிஷெயஸு யாவஸ்ய வ்யதிஸ்ஸுணுயாம் பிபவஸு” இதிஸூத்ரகாண்டே ஹதாமத்தம்ப்ரதி வரீதா. (பக-ப-உ) அவதாரணர்த்தம் - உம்மை இத்யாதி. ‘சந்திக்கும்’ என்று தொடங்கி, ‘மையல்செய்தானே - இவள் திறத்தருளாய்’ என்ற மேலிற்பாட்டில் க்ளிபையோடே அஷ்வயம், (உ)

ஹேதுபூதனவனே! என்னும் - என்னும்; பை - உன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே விரி கிறபணத்தை, கொள் - உடையனாய், பாப்பு - (ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மைகுளிர்ந்தி நாற்றத்தாலே நிரதிபயலோக்யமான) திருவனந்தாழ்வாரீன, அணையாய் - படுக்கையாக வுடையவனே! இவள்திறத்து-(நீ படுக்கைபொருந்திக்கிடக்கத் தறைப்பட்டுக்கிடந்தலற்று கிற) இவள்திறத்து, பாவியேன் - இவளையிப்படி காணவைத்த பாபத்தையுடையான், செயற்பாலது - செய்யும்பாக்காரம், அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும். நீ அநாதரித்த வளவில் என்னுற்செய்யலாவதொரு பரிஹாரமுண்டாக உன்னாலும் சொல்லமுடியா தென்று கருத்து. மையல்செய்தென்று - பிச்சுரைப்போலே ஊகித்துக்கூட்டியென்று மாம்.

இ.—ஆறம்பாட்டில், இவ்வவஸ்யாபந்நையாயிருக்கிற இவள் ஆர்த்தநிரீத் தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்கர்மவிபாகமேயிறே என்கிறாள்.

[மையல் இத்யாகி] - என்பக்கலிலே அகிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என் மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! தன்மென்மைபாராதே தாழ்வின்று பணிமொழிகளைச் சொல்லி இழிதொழில்களைச்செய்து தன் ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரித்து, ஸர்வேந்தரிய கந்தமான மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! என்னும். தங்கள் இழவு தெரியாதபடியிருந்து பிறர்நெஞ்சை அபஹரிக்கையிறே ஸ்திரீத்வமாயாதை; என் நினைவு அவன் நினைவாய் அத்தலை இத்தலையாயிற்று என்கிறாள். [மாமாயனே என்னும்] - ஸம்ஸாரேஷ்டஸாரேஷ் ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டதங்களை உடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே என்னும்]- இதுவும் அந்தமாயங்களிலே ஒன்று. தாழ்வுதேற்ற வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கி, அது தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம் பண்ணுநிற்கும்போதைத் திருவயர்த்திப்பமுப்பு, “செவ்வாய்முறுவுலோடு எனது உள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்னும் படியிறே முறுவல் துவக்கவல்லபடி. [மணியே] - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமேனி யெங்கும்ஒக்கப் பிறக்கும் எழிலும் குளிர்ந்தியுமிருந்தபடி. [தண்புனல்குழ் திருவரங் கத்துள்ளாய் என்னும்] - குளிர்ந்திக்கு இவ்வடிவழகு தேடிப்போகவேண்டாதபடி தேசமே ஸ்ரமஹரமாய் இருக்கிறபடி. ஸந்நிஹிதனய்வைத்து எனக்கு உதவாதொழி வதே; [வெய்யவாள் இத்யாகி] - அயர்வறுமமார்கள் அபிபதியாய்வைத்து ஆர்தாஷ்ட ணர்த்தமாக அன்றோ லிவ்யாயுயங்களை யரித்தது? காணவே, எதிரி மண் உன்னும்படி யான திவ்யாயுயங்களை யரித்திருக்கிற நீ, என்னிரோயிகளைப்போக்கி முகங்காட்டா தொழிவதே என்கை. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள்திறத்து அருளாய்] - ஆறுநி ஸம்ஸாரேஷ் ஸ்வலாவனான நீ இவள்திறத்து க்ருபைபண்ணுகிறீல். ஸ்வஸ்பர்ஸத் தாலே விகளிதமான மணத்தைஉடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்ந்தி நாற்றங்கையுடைய திருவனந்தாழ்வாரீனப் படுக்கையாகஉடையனாகை. நீரும் இவனா மாக இருக்கக்கடவபடுக்கை, இவள் தறைக்கிட கிடக்க உமக்குப் பொருத்துவதே! [இவள் திறத்து] - பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து, [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமானநீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமவளை இப்படி தறைக்கிடக்கிடக்க விட்டு வைப் பதே; [பாவியேன்செயற்பாலதுவே] - பாவியேன் செயலிடத்தது. இவள் பக்கலிலும் குறையிலில், உம்முடைய பக்கலிலும் குறையிலில். இருவருமானசேர்த்திபெற இருக் கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது. “ஹீதூவபெஷாசுநிதிதரோலீஸி.”

௩௫.—ஆரூம்பாட்டு. இவள் இவ்வளவு ஆபந்நையாயிருக்க; இவளார்த்திதீர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாக மென்கிறாள்.

[மையல்செய்து] - உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிழவாங்காணும். எதிரிகளுடைய அநவதாநம்பார்த்திருந்து அவர்கள் கோட்டைகொள்ளுவாரைப்போலே. [என்னை] - கடலைத் தறைசண்டா னென்னுமாபோலே. [மனங்கவர்ந்தானே] - புழுகூற்றிச்சட்டம் போகவோரைப்போலே. [மையலித்யாதி] - கொன்று கிழிச்சீரையறுப்பாரைப்போலே. [மாமாயனேயென்னும்] - மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற ஸ்மயத்தில் தாழ்நின்று கையைக்காலிப்பிடித்த பரிமாற்றங்காணும் இவள்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமானமேன்மை போலல்லவாயிற்று, ப்ரணயிதவத்தாலே தாழ்நின்றநிலை. ஸம்ஸலேஷ ஐஸ்யில் ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே யென்னும்] - இதுவும் அந்தமாயங்களிலேயொன்று. தைர்யபங்கம்பிறந்து “நான்உன்சரக் சன்றே?” என்று சொல்லுகிறபோதை அதரத்தில் பழுப்பு. “ஸவிவாஸஸிதாயாரம்” (ஸஸ்ஸிலாஸஸிதாதாரம்) என்னக்கடவதிறே [மணியே] - புஷ்பம் விகசிதமாம்போது எங்குமோக்க ஒருசெவ்விபிறக்குமாபோலே, ஸ்மிதம்பண்ணுகிறபோதுவடிவிலேஎங்கு மோக்க ஒருசெவ்வி பிறந்தபடி. [தண்புனல்]-ஸ்மிதத்தில்சுளிர்ந்திபோலாயிற்று ஊரில்குளிர்ந்தியும். அவ்வாயில் குளிர்ந்திபோலேகாணும் இவ்வாயில்குளிர்ந்தியும். (வாய் - இடம்.) [வேய்ய வாஸித்யாதி] - தீவ்யாயுடங்கள் எதிரிகளையழிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமாபோலே காமிரி களையழிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. உகப்பாரையும் உகவாதாரையும் ஒக்கத்தோற்

ஆரூம்பாட்டு.—மையல் இத்யாதி. “பாவியேன் செயற்பாலதுவே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை- இவள் இவ்வளவு இத்யாதி.

மையல்செய்தபின்பு “மனங்கவர்ந்தான்” என்றதுக்குஊவம் - உணர்த்தி இத்யாதி. உணர்த்தியுறப்பண்ணி நெஞ்சை அபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - எதிரிகளுடைய இத்யாதி. மனங் கவர்ந்தாமென்னுதே, “என்னை” என்று விசேஷித்ததுக்குஊவம் - கடலை இத்யாதி. ஸாரிதத்தைப் பொட்டு ஸாராம்ஸமானமஸ்ஸஸ யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - புழுகூற்றி இத்யாதி. ப்ராங் தியைவினைத்து ஸாராம்ஸத்தை யபஹரித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கொன்று இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகைப் பை. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - மையல்செய்தப்ரகாரங்கள் என்று. “மாமாயன்” என்றதொடக்கி “விண்ணோர்முதலென்னும்” என்னுமளவுங் கடக்கித்து “மையல்செய்தப்ரகாரங்கள்” என்றது. “மாயன்” - வ்யாமோஹயுக்தனென்றபடி. மாயமாவதேதென்ன - கலக்கிற இத்யாதி. “மா” என்றதுக்கு ஊவம் - ஸ்வதஸ்ஸித்தமான இத்யாதி. “மா” - பஹந்தான என்றபடி. இத்தால் - பர த்வத்திற்காட்டில் ப்ரணயிதவத்துக்கு ஆகியமுண்டென்றபடி. சிவப்புத்தோற்றவது வார்த்தையிலே யாகையாலே, வார்த்தை சொல்லும்போதைச்சிவப்பாக விவகித்தஅர்த்தம் - தைர்யபங்கம் இத்யாதி. ஸ்மிதத்தாலேவந்த சிவப்பாக அர்த்தந்தாரம் - ஸஸ்ஸிலாஸ இத்யாதி. “ஸவிவாஸஸிதாயாரம் ஸவிவாணம்ஸிவவஜ்ஜி 1 துஹாஸ்தநவஸிவாஸ்யாணாம் ஸுபூகிஷித்யு” இதி பஞ்சமேரீஸே ஸப்ததஸே அக்ரூரத்ருஷ்ட ஹவத்ருபவரணநே (கௌ-௨௪). “மணி” என்றதுக் கர்த்தம் புஷ்பம் இத்யாதி. கீழுத்தத்தை ரஸேக்தியாக் அருளிச்செய்கிறார் - அவ்வாயில் இத்யாதி. இவ்வாயிலென்றது - இவ்விடத்திலென்றபடி. காமிரி, அவயவங்களைவிட்டு ஆயுடங்களைச் சொல்லு வானென்? என்ன - தீவ்யாயுடங்கள் இத்யாதி. விவரணம் - உகப்பாரையும் இத்யாதி. அதாவது - மேன்மையாலும் அழகாலும் இருவரையும் அழிக்குமென்றபடி. இவற்றிலீடுபடுகைக்கு, இவள் இவற்

“இவன் திறத்தருளாது” என்று பாடாந்தரம்.

பிக்குமவை. முன்னே கைகண்ணேவைக்கிறவையிறே. காணவே எதிரிகள்மண்ணுண்ணும்படியான திவ்யாயுபங்களை யரித்திருக்கிற நீ என்விரோதிகளைப்போக்கி முகங்காட்டாதோழிவதே. [விண்ணோர்முதலென்னும்] - திவ்யாயுபங்களைட்டைச் சேர்த்தியால் வந்தஅழகைக்காட்டிநடத்த, அதுவே ஜீவநமாகவாயிற்று அந்நாடு கிடப்பது. இல்லையாகில், அங்கே வினையுண்டாய் யரித்துக்கொண்டிருக்கிறானென்றே. [பைகொளித்யாதி] - ஸ்மிதத்தோடு, திவ்யாயுபங்களுடே, நித்யவிபூதியுத்தனையிருக்கிறஇருப்போடு, திருவநத்தாழ்வான்மேல சாய்ந்தருளினத்தோடு வாசியுற எல்லாம்உத்தேசம்மாயிருக்கிறதாயிற்று. ஸகவத் விக்ரஹஸ்பர்ஸுத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே விக்ரஹிதமான ஹணங்கனையுடையான திருவநத்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலேசாய்வதே நீர், இவன் தறைக்கிடைகிடக்க. [இவள்திறத்தருளாய்] - படுக்கையில் சேர்த்திபெறுவிட்டால், நாட்டுக்குப்பண்ணும் அருளுரின்றிக்கே யொழியவேண்டுமோ? [இவள்திறத்து] - பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமான நீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை இப்படி தறைக்கிடைகிடக்க விட்டுவைப்பதே! (அருளாய் - அருளுகிரீரில்லையென்றபடி.) [பாலியேன்] - நீரருளாதவராயல்ல; இவள்அதுபெறாவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்ல; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாபமிறே. “உதாரவபெவாசு நிரி தூரவரிசு” (மத்பாபமேவாத்ரநிரித்தமாஸீத்) என்னுமாபோலே. [செயற்பாலது] - என்னுடைய செயலிடத்தது அருளாமைக்குஅடி; (பாலியேன்செயலிடத்தது - இவள்பக்கவிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கவிலும் குறையில்லை, இருவருமானசேர்த்திபெறுவிடுக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு வேறு.)

(க)

றைபறித்தபடி எங்ஙனே? என்ன - முன்னே இய்யாதி. இது - சாடு; கைகண்ணேவைக்கிறவை - அது ஹவித்தவையென்றும், கையிலேகண்டு வைத்திடுவையென்றும்; முன்னே - டூர்வம், பரத்யகூத்திரிலயென்றும் - திவ்யாயுதங்களுக்கு அகத்தாம் “விண்ணோர்முதல்” என்றதற்கு ஹவம் - திவ்யாயுதங்களை ஒட்டி இய்யாதி. அவர்கள் ஜீவநர்த்தமாகவோ யுகித்திடுதென்ன - இல்லையாகில் இய்யாதி. பரணயிநி “மாயன்” என்றற்போலே சொல்லாதே, “விண்ணோர்முதல்” என்ற நித்யவிபூதியுத்தனான ஆகாரத்தைச் சொன்னதற்கு ஹவம் - ஸ்மிதத்தோடு இய்யாதி. “பைகொளி” இய்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம் - ஸகவத் இய்யாதி. இப்பதப்பரயோகத்த ஹவம் - தனிப்படுக்கையிலே இய்யாதி. “அருளாய்” என்றதற்கு ஹவம் - படுக்கையில் இய்யாதி. “அருளாய்” - அருளுதென. பாடோடி - தூகத்தோடு. “பாலியேன்” என்றதற்கு ஹவம் - நீரருளாதவராய் இய்யாதி. “மாயாயன்” என்ற - நிரதிய வ்யாழும்புராகையைப்பற்ற - நீரருளாதவராயல்ல என்றது இத்தால் - அருளாதது உம்முடைய பக்கல் குறையல்ல என்றபடி. உம்முடையபக்கலிலே அறிவுழித்தனாகையப்பற்ற - இவள்அது பெறுவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்ல என்றது. இத்தால் - உம்முடையபக்கல் இவள்அறிமாத்ரவரிசையாகையாலே, நீரருளாதது இவ்வுகுறையல்ல என்றபடி. இதுக்குப்ரமாணம் - மத்பாபம் இய்யாதி “உதாரவபெவாசு நிரி தூரவரிசு” (மத்பாபமேவாத்ரநிரித்தமாஸீத்) என்னுமாபோலே. [செயற்பாலது] - என்னுடைய செயலிடத்தது அருளாமைக்குஅடி; (பாலியேன்செயலிடத்தது - இவள்பக்கவிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கவிலும் குறையில்லை, இருவருமானசேர்த்திபெறுவிடுக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு வேறு.)

(க)

ஏழாம் பாட்டு.

பாலதுன்பங்களின்பங்கள்படைத்தாய்! பற்றிலார்பற்றினின்றுனே! காலசக்கரத்தாய்! கடலிடங்கோண்டகடல்வண்ண! கண்ணனே! என்னும் சேல்கோள்தண்புனல்துழ்திருவரங்கத்தாய்! என்னும்என்தீர்த்தனே! என்னும் கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கோழந்தே.

ஆ.—(பாலதுன்பங்கள்.) - ஸுகதுக்ங்களை அதுகூலப்ரதிகூலாதுவ்யமாக நீபண்ணினவ்யவஸ்யையஎன்னளவிலே விபர்யஸ்தமாக்கவோ பார்த்தருளிற்றென்றும், உன்னுடையஅபுரண்யபுரண்யத்வம் எங்ஙனே போயிற்றென்றும், ஆபுரிதவிரோயிகளுடைய ஆபுரவஸாநகணநைக ஸ்வஹவமான திருவாழியை ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறது அடியேனுக்காகவன்றோ? என்றும், திருப்பாற்கடலிலே வந்துகண்வளார்தருளுகிறதும் ஸ்ரீநந்தமோபர் திருவவதாரம்பண்ணியருளினதும் கோயிலிலே வந்துகண்வளார்தருளுகிறதும் ஆபுரிதார்த்தமாகவன்றோ? என்றும், த்வத்குணைகூடாரசகபோஷக ஹோக்யத்வ விரோதியாய் மத்தகமான அஸௌஷதோஷங்களைபும் போக்கினும்போலே, த்வத்ஸம்ஸலேஷவிரோதியான என்னுடைய பாபங்களையும்போக்கியருளாடுயென்றும், சொல்லிக்கொண்டு, பிரிவென்னும் சொல்லுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாதபடி ம்ருதுஸ்வஹவையான என்னுடைய பெண்பிள்ளை தன்னுடைய அழகியகண்கள் நீர்மல்கவிருக்கும் எங்கிறுள்.

ஒ.— ஏழாம்பாட்டில், அவ்வவபதார்த்தங்களை அதுஸந்யித்து அவைபொறுக்குமளவுகளிலேயன்றோ ஸுகதுக்ங்களைச் சமத்துவது; இப்படி எண்ணப்படுத்தலாமோ? என்னுநின்றாள் என்கிறாள். ஆபுரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாபுரிதரை துக்கப்படுத்துகையுமன்றிக்கே மற்றைப்படியே ஆயிற்றோ உம்முடையபடி? என்னுநின்றாள் என்றுமாம். [பாலவென்றுதொடங்கி] - இடம்புரிந்து ஸுகதுக்ங்களைப் படைத்தவனே! [பற்றிலார்பற்றினின்றுனே] - தந்தாமுக்கே சிலநன்மை இல்லாதாரை விஷயிகரிக்கக்கடவதோ? என்னில், அபராதமேயாய்த் தங்களுக்கு ஒருபற்றும்துன்றிக்கே இருக்கிற ஜயந்தன்போல் வார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியான நீர்மைபையுடையவன் அல்லையோ? [காலசக்கரத்தாய்] - காலத்தைநடத்தும் திருவாழியை உடையவனே! விஷயிகரிக்கக்காலமாக வேணுமே? என்னில்; காலத்தவமும் நீ இட்டவழக்கன்றோ? என்றுமாம். [கடலென்று தொடங்கி] - ஒருகடல்ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே ஆபுரிதாதுகரஹார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளார்தருளி அங்குவரமாட்டாதார்க்கும் ஆஸ்ரயணியனாய்க் கொண்டு ஸ்ரீநந்தமோபர் திருமகனுய்வந்து திருஅவதாரம் பண்ணியருளி அங்குஉதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி மதஸ்யாதிகளும் அகப்படத் தந்தாமுடைய யாரகங்களைஇழவாதே ஹுஜிக்கலாம்படியான கோயிலிலேவந்து நித்யஸந்நிவிதனாய் இருக்கிறாய் அல்லையோ? என்னும். [என்தீர்த்தனேஎன்னும்]-உன்னுடைய ஹோக்யதாதியாய்த் தினுலே உன்னுலல்லதுசெல்லாதபடி எண்ணப்பண்ணினவனே! என்னும். நான்இழந்தாடும்துறையேஎன்றுமாம். [கோலமா மழைக்கண்பனிமல்கிருக்கும்] - அழகியதாய்ப் பெருத்து ஸ்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இராகின்றாள். இவ்வழகு ஹோக்யாவானவன் ஹுஜிக்கப்பெறுமையாலே காட்டில்எறித்த நிலாவாகாரின்றது என்று திருத்தாயார்க்குக்

கருத்து. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - விஸ்வலக்ஷணம் அதுவிக்கைக்குப் பாத்தமில்லாதபடி மிகவும்ஸாகையான என்மகள்.

ப.—அந்தரம், ஆழ்ந்த ஸம்ரக்ஷணர்த்தமான அர்ணவபாரிதவாதி குணங்களை யுடையவன் ஸ்வஹவங்களைச்சொல்லி க்லைசியாநின்றனென்றான்.

என்னுடை - என்னுடைய, கோமளம் - மருதுஸ்வஹவான, கொழுந்து - லதாக்கம்போலே மெல்லியளாயிருக்கிறஇவன், பால - இடந்தோறுமிடந்தோறும், துன்பங்கள் - அநாழிதனிலுயத்திலே துன்பங்களையும், இன்பங்கள் - ஆழிதரிடத்திலே இன்பங்களையும், படைத்தாய் - உண்டாக்கினவனாய், (எத்தனையேனும் அபராதிகளாயும்), பற்று - புறம்புபற்று, இலார் - அற்றாரான ஜயந்தன்போல்வாரும், பற்று - பற்றும்படி, நின்றானே - அபரணயஸரணயநிற்பானாய், காலசக்கரத்தாய் - (ஆழிதருடைய ப்ராப்திகாலம் நீயிட்டவழக்காம்படி மாஸருதுவதஸராதி பரிபுரத்தியையுடைத்தான) காலசக்கரத்துக்கு நிர்வாஹகனுயக்கொண்டு, (ஆழிதரக்ஷணர்த்தமாக), கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, கடல்வண்ண - கடலிலேயொருகடல் சாய்ந்தபோலே, இடங்கொண்ட-கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், (கரீரார்ணவநிகேதனான அந்தவாகாரத்தை விட்டு), கண்ணனே - ரக்ஷணர்த்தமாகக்ருஷ்ணனாய்வந்தவனே! என்னும் - என்னும்; (அதுக்கும்பிற்பட்டார்க்காக), சேல் - சேல்களை, கொள் - உடைத்தான, தண்-ருளிர்ந்த, புனல் - புனல், குழ் - குழந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலேணந்திழிதருவானே! என்னும் - என்னும்; (அந்த ஸௌலப்யத்தாலே), என்-நான் அவஸூதரிக்மைக்கு, தீர்த்தனே - துறையானவனே, என்னும் - என்னும்; (இவ்வார்த்தத்தில்வரேல்வரக்காரணமையாலே), கோலம் - ஓர்ஸரீயமாய், மா - பெருத்து, மழை - ருளிர்ந்த, கண் - கண்ணனது, பனி - நீர், மல்க - விஞ்சும்படி, இருக்கும் - நிர்வயாபாரையாய் நிற்கும். இப்பாட்டி - திருத்தாயார்வார்த்தையான முன்னிலையிலாபையாலே, அவன் தன்னுடைய உட்கொண்டிருக்குதல். அன்றியே, 'கடல்வண்ண' என்னுளையும் - தாய்வார்த்தையான நாயகன் முன்னிலையாய், 'கண்ணனே' என்று தொடங்கி காலகாலசக்கரத்தையொருளாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆராயங்களை அதுநம்பித்த, பொறுக்குமளவிலையன்றோ ஸ்வங்களைச்சுமத்துவது? இப்படி எண்ணப்படுத்தலாமோ? என்னுந்நான் என்கிறான். ஆழிதரை வாழ்விக்கையும் அநாழிதரை நனிகையுந்நிக்கே, இப்பொது விபரிதமாயிற்றே உம்முடையபடி? என்னுந்நான் என்றுமாம். இக்கேயளக்கொழுந்துக்கு, கைம்முதல் ஒன்றும் இல்லாதார்பற்றினால் ரக்ஷிக்கும் நீர்நாரையுடையவன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம்படவேண்டுகிறது என்னோட்டை ஸம்ஸாரம் என்று மனோபதிக் கிறான். [பாலதுன்பம்இத்யாதி] - இடமறிந்து ஸுஷோணங்களைப் படைத்தவனே! பாலவாக - ஸுஷோணவாக ஆக. பிரிந்தாரல்லாரும் அதுவித்தார்த்தத்தை இவன் ஒருத்தியையும் அதுவிப்பிக்கப்பார்த்தால் இவனால் பொறுக்கப்பார்த்தாரா? அகவனந்நிக்கே, ஆழிதர்வாழவும் அநாழிதர் கெடுப்படியாகவும் அன்றோ பண்ணிகைத்தது. தீமைபுன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அகரர்க்குத் தீமைகண் செய்யுமவனன்றோ? பண்ணுகட்டின மர்யாதையும் இல்லையோஇவனுக்கு? அபராயங்கள் உனததுத் தந்தாமுக்கென்னை ஒரு கைம்முதல் இல்லாதாரை விஷயிகரிக்கக்கடவதோ என்னில்; [பற்றிலார்பற்றநின்றானே]-

அபராமேயாய் ஸுக்ருதலேஸமும் இல்லாத ஜயந்தன்போல்வார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம் படியன்றோ உம்முடையநீர்மை? “ஸவித்ராவபரிதூக்ஷம்”. [காலசக்கரத்தாய்]-விஷயிகரிக்கக் காலமாகவேணுமே என்ன, காலதத்வம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? ஆஸ்ரிதர்க் காகப் பகலை இரவாக்கினவன் அன்றோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரதிவந்யகமுண்டு காணும் என்ன; ப்ரதி சூத்தாக்கும்ருத்யுவானதிருவாழிகையிலேயிருக்க ப்ரதிவந்யகமுண்டோ? நாம்அஸந்திஹிதர் அன்றோ? என்ன, [கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா]-நீ எங்களைக்காலம் பார்த்தன்றோ கிடக்கிறது? ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே, அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? அவ்வளவு வரவல்லார்க்கே யென்ன, [கண்ணனே என்னும்] - அஸக்தரான இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் கூடாது வந்து உதவிற் றிலையோ? “நாமவரூப ஸுத்யஜிஹ்யாமதொ யோராஸாஸீ” அதுதப்பிற் றிறே என்ன, [செல்கொள்தியாதி] - மத்யயாதிகளுக்கும் தந்தாமுடைய யாரகாதிகள் இழுவாதபடியான கோயிலிலே நித்யஸந்திஹிதன் அல்லையோ? என்னும். உம்மால்லது தரிக்கமாட்டாத இவன் இப்படிபடக்கடவனோ? “ஜலாநத்யாவிலொஃபு” என்றிருக்கு மவளிறே இவன். [என்தீர்த்தனைஎன்னும்] - புறம்புள்ளா ரோடு பொருந்தாதபடியாக்கின ஸுத்யியோபுத்தைச் சொல்லுதல், உன்னைச்சொல்லிக் கூப்பிடுப்படி பண்ணினவன் என் னுதல். தன்புனல் என்று-புனல் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, நான் இழிந்தாடும்துறை என் னுதல். [கோலமாமழைக் கண்பனிமல்கவிருக்கும்]-ஈர்ஸரீயமாய்ப்ப்ரந்து ஸ்ராமஹரமான கண்ணீர்மல்கவிராநின்றான். கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கிற இவ்வழக்குக்கு ஷோக்தாவா யிருக்கிறவன் க்ருஷிபண்ணி, மலவேளையிலே எனக்கு இரையாக்குவதே. [என்னு டைக்கோமளக் கொழுந்தே] - ஸம்ஸலேஷமும் பெறாத இவளுக்கு விஸ்லேஷத்தை விளைப்பதே. [கொழுந்தே]-உபகந்தம் தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடாவிடுவதே! “வகிஸ்யொயஸுமஸுமஸுமஸு” இப்பாட்டில், ஒருதலைக்கட்டின்றிக்கேயிருக்கும்அக்குக் கருத்து - “பரிஹரிக்கும் எல்லைகழிந்தாள். நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்?” என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறாள்” என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி பணிக்கும்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயங்களை யங்ஸந்தித்து, பொறுக்குமளவுகளிலே யன்றோ ஸுஷுஷுஷங்களைச் சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ என்னா நின்றாளென்கிறாள். “ஆஸ்ரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாஸ்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப் போது விபரீதமாயிற்றோ உம்முடையபடி என்கிறாள்” என்றுபீள்ளான். இக்கோமளக் கொழுந்துக்கு, கைம்முதலோன்றியில்லாதார் பற்றினால் ரக்ஷிக்கக்கூடவ நீர்மையுடைய

ஏழாம்பாட்டு-பாலஇத்யாதி. “இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு” இத்யாதிவாக்யத்தை “என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்து” என்றத்தையும், “பற்றிலார்பற்றினின்றானே” என்றத்தையும் கடாஷித்துப் பாட் டிக்கவதாரிகையாக முந்தறஅநுஸந்தித்து, அந்தரம், “ஆஸ்ரயங்களை” இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தையும் - “பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதின் அர்த்தத்தவயாநுகுணமாக, பதாவதாரிகையாக வாதல் தாத்பர்யமாகவாதல் அநுஸந்திப்பது. யத்வா. “பாலதுண்டங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என் கிறபதத்திலே நோக்காக - அதின்அர்த்தத்தவயாநுகுணமாக இரண்டவதாரிகையும், “என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்து - கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கவிருக்கும், பற்றிலார்பற்றினின்றானே” என்கிற பதங்களிலே நோக்காக ஓர்அவதாரிகையும் ஆக, மூன்றவதாரிகையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரயங்களை இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே என்னுதல். ஆஸ்ரயங்களை யங்ஸந்தித்தென்றது - அவர்க ளவர்களானவுளை யநுசந்தித்தென்றபடி. பொறுக்கத்தக்கவர்களை விசாரித்தென்றபடி. இப்போது

றிக்கே, ப்ரதிஸந்யகமுண்டே யென்னில்; ப்ரதிஸந்யகத்துக்கு ம்ருத்யுவானதிருவாழி யன்றோ யறித்திருக்கிறது. பரிகரமுண்டானாலும் நான் துரஸ்த்தனன்றோ என்னவொண் ணாதே! [கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ண] - நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தனன்றோ கிட்டக் கிடக்கிறது. ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? ஆனால் அங்கேவரலாகாதோ? என்ன; அவ்வலையலைக் கேட்கமாட்டாத இடையர்க்கும்இடைச்சிகளுக்குமாகக்ருஷ்ணனாய்வந்துஉதவிற்றிலையோ? என்கிறாள். [கண் ணனேயென்னும்] - “*மாமவரஸுஜ்ஜுதாஜுஹுராமதொ உயாநாஹுரீடி*” (நாகபர்யங்கமுதல்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராமபுரீம்) என்று அக்கிடையைவிட்டு இடையிலே வந்துஉதவிற்றிலையோ?அது தப்பிற்றிறே என்ன,அவ்வவதாரம் பரத்வமென்னும்படியன்றோ கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தருளிற்றா? [சேல்கொளித்தயாதி] - “*ஜயாநதூரவிவொஹுதள*” (ஜலாநம்தல்யாலிவ)† அன்றோ; ஜலசரஸத்த்வங்கள்ஜலத்தைப்பிரிந்து யரிக்கிலன்றோ இவள் உம்மைப்பிரிந்து யரிக்கவல்லளாவது? அவ்வூரிலே வர்த்திக்கிற உமக்குப்போருமோ இவ ளுக்குமுகங்காட்டாதோழிகிறவிடம். [என்தீர்த்தனேயென்னும்] - நீ உபேக்ஷித்தாலுடன்தனை யோழிய எனக்குச்சேல்லாதபடிபண்ணினவனே! என்னுதல்; (பறம்புள்ளாரோடுபொருந்தாத படியான சுத்தியோகத்தைச்சோல்லுதல்;) நான்துழிந்தாடும் துறையென்னுதல். [கோலமித் யாதி] - ஈர்ஸநீயமாய்ப்பரந்து ஸ்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இரானின்றாள். கண்ணாங் கண்ணநீருமான அழகு காட்டிலேறித்த நிலாவாவதே! இக்கண்ணநீருக்கு ஸாதநாநுஷ்ட டாநத்தைப்பண்ணி வலவேளையிலே யிழப்பதே! [என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே] - கலக்கப்பொறுத மார்த்தவத்தையுடையவள் பிரியப்போறுக்குமோ? “*ஈஸை முறுகினால் வைத்யர் கண் முகம்பாராதாப்போலே, மகளவல்லையையெக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெரு*

சக்ரத்தையுடையவன் என்று இரண்டாமர்த்தம். “*காலசக்கரத்தாய்*” என்றதின் முந்தின அர்த்தத் தால் விலிதம்-ஆஸிரிதர்அபேக்ஷாகாலமே ரக்ஷிக்கைக்குக் காலமென்றாய், “அப்படி ஆஸிரிதர் அபேக்ஷா காலம் பார்த்திருந்த இடமுண்டோ? என்ன” என்று ஸங்கதியை விவக்ஷித்து ஹிவாந்தரம் - நீஎங் களைஇத்யாதி. “*கடல்வண்ண*” என்றதே, “*கடலிடங்கொண்ட*” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹிவம் - ஒருகடலித்யாதி. “*அவ்வலையலைக்கேட்கமாட்டாத*” என்றவிடத்திலே - ஏக தத்வத்திரிதர் கள் கலையைய நினைப்பது. “*அலையலை*” அலையென்று - ஸப்தமாய், அலையலையென்று, மஹாசப்த மென்றபடி. *கடலிடங்கொண்டவனே* கண்ணனாகவந்தான்? என்ன, ப்ரமாணம் - நாகபர்யங்கம் இத்யாதி. “*வனஷடநாராயணஸுரீராகுக்ஷீராகுடவநிகெக்தநு*” இத்யாதி. (ஹார-ஹரி-113-62)

இடையிலே -மத்தேய, இடையரிலே என்றும். “*சேல்கொன்*” இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்கு ஹிவம் - ஜலாத்இத்யாதி வாக்யத்தவயம். “*திருவாந்சத்தாய்*” என்றதற்கு ஹிவம் - அவ்வூரிலேஇத்யாதி. “*தீர்த தன்*” என்றதற்கு முந்தினவர்த்தம் - பாவநத்வத்தைப் பற்ற; இரண்டாவது - ஸௌலப்யத்தைப் பற்ற. முந்தினவர்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹம், தீர்த்தன் - உனக்கே அற்றத்திரப்பண்ணினவனே என்று; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இழிந்தாடு துறையேலே ஸுலபனயிருக்கிறவனே என்று. மழை - குளிர்த்தி. “*கோலமாமழைக்கண்*” இத்யாதி பதப்ரயோகத்துக்கு ஹிவம் - கண்ணும் கண்ணநீரும்இத்யாதி வாக்யத்தவயம். “*தண்புனல்குழிதிருவாந்சத்தாய்*” என்றத்தைப்பற்ற - ஸாத நாநுஷ்டாநத்தைப்பண்ணி என்றது. “*கோமளம்*” என்றதற்கு ஹிவம் - கலக்கஇத்யாதி. கலக்க ப்பொறுத - மாஹாலிங்கநார்த்தமாக இட்டணைக்கவும் பொறுத என்றபடி. கீழிற்பாட்டுக்களிற்போலே “*திருவாந்சத்தாய்*” என்று அவனை ஸம்போதியாதே, ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறதற்கு ஹிவம் - ஈஸைமுறுகினால்இத்யாதி. “*அருளிச்செய்வர்*”-சீயர் என்றத்யாஹார்யம். “*கொழுந்தி*” என்றதற்கு

† இதன் விவரம் இத்திருவாய்மொழியின் இறுதியில் காண்க.

மாள்முகம் பாராதேவார்த்தை சொல்லுகிறாள்” என்றருளிச்செய்வார். [கொழுந்து] - உபக்
நம் தேட்டமானவளிலே தறையிலேபடர்லிலேதே. “வயிவலம்யொமலலுலுலம்
வய?” (பதிஸ்யோகஸுலபம்வய?). தூப்பாட்டிலொகுதலைக்கட்டிநிற்கே யிருக்கு
மிதுக்குக் கருத்து “பரிஹரிக்கும்எல்லைகழிந்தாள், நாம்இவர்க்குக் சொல்லுவதன்?
என்று தன்னிலேநோவுபடுகிறாள்” என்று, வங்கிப்புரத்து நம்பிபணிக்தும் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கொழுந்துவான வர்கட்து! என்னும்துன்றேந்திக்கோசிரைக: த்தவன்! என்னும்
அழுந்தொழும்ஆவியன லவெவ்வுயிர்க்கும். அஞ்சன அண்ணமெ! என்னும்
எழுந்துமேல்நோக்கியிமைப்பிலளிநுக்கும்எங்ஙனே நோக்குகென்! என்னும்
செழுந்தடம்புனல் சூழ்திருவரங்கத்தாய்! என்செய்கென் என்றிருபகட்கே.

ஆ. — (கொழுந்து.) - ஸ்ரீவைகுண்ட நிலையுள் அயர்வறும அமரர்களது
பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருந்துவைத்து, கோபபேஷபூஷிதனாக்கொண்டு
பிறந்தருளி, வர்ஷத்தினுலே அதிபித்யமாகமான கோப கோபிஜகாகிளையு பகக்களை
யும் ஸ்ரீமோவர்த்தநத்தையடுத்து ரக்ஷித்தருளின உன்னுடைய நிர்வாகமான நானைய
குணத்துக்குங்கூட விஷயமல்லேனோ? என்னும். பின்னையும், நீபார்த்தருளாதொழிந்த
வாறே அழாநிற்கும். தன்னுடைய அபேஷிதம்பெறுகைக்காக உன்னைதொழாநிற்கும்.
தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபம் அங்காரமயமரம்படிநிற்க்கோஷணநிர்வாணத்தைப்பண்ணும்.
என்னுடையஸந்தாபமெல்லாம் போம்படி, உன்னுடைய அதிபித்யமான அஞ்சனமேனி
யைக் காட்டியருளாய்என்னும். நீ வருப்படி காணவேணுமென்று எழுந்திருந்து அநி
மிஷலேலாவினபாய் ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். அங்குக்காணாதொழிந்த
வாறே உன்னைக் காண்கைக்கு உபாயம் ஏதோ? என்னும். செழுந்தடம்புனல்கூடும் திரு
வரங்கத்தாய்! என்திருமகட்கு இனி சான்செய்வதென்? என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலான வருகிற கொவுகள் தீர்க்
கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறாள்.

[கொழுந்தென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமரங்களுக்கு அதிபதியாகிருந்து
வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவலதாரம்பண்ணியருளி மோவர்த்தகோத்தரணம்
பண்ணி பசுபிரை மேய்த்தவன்கிடர் என்னுடைய சூர்த்தி போக்காதொழிநின் என்று
சொல்ல உபக்ரமித்து சமவேஇளைத்துப் பின்னையும் வார்த்தை ஒருபடி தலைக்கட்டும், இப்
படி எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கிற இவன் தன்னுலக்து சொந்த என்னுடைய

காவம் - உபக்நம்இத்யாதி. “கொழுந்து” என்றதற்கு பரமணை - “வயி” இத்யாதி. “வயி
லம்யொமலலுலுலம் வயொஹுஷ்டாவலெலிவிகா. விஹாணபுவம கஃவாரஸம் நாலலலா
ஹாவலொயயா” இதி அநஸுயாமப்பாதி வரீதா (ரா - அ - 118-114). “அநஸுயாமஹாஸம்” இத்
யாதி வாக்யவிவரணமாதல், க்ரியாபதமில்லாமைக்குகாவமாதல். தூப்பாட்டில்இத்யாதி. நலைக்
கட்டி - க்ரியாபதம். “கோலமாமழைக்கண்” இத்யாதிக்கு - ஹாஸவியாயப் பெருத்தருளிர்த என்
ணுது நீர் விஞ்சும்படி தீர்வியாபாரையாராநிற்கும்” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (எ)

ஆர்த்தியைத்தீர்த்திலன் என்று தன்னினுப்பாலே அழும். ஸ்ருதோபநிஷத்கரைப் போலே தன்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்யர்யமாகத் தொழுவதும் செய்யும். தொழுதவிடத்திலும் நீர்வரக்காணாமையாலே ஆத்மதத்த்வமெல்லாம் நெருப்பாம்படி நெடுமூச்செறியும். என்னுடைய விரஹாக்ஷி அவியலாம்படி உன்னுடைய ஸ்ரமஹரமான நிறத்தோடே வந்து தோற்றவல்லையே என்னும். தன்னுடைய ஆர்த்தத்த்வநிவழியே வருகிறாய் என்று அத்த்வலித்து உன்னுடைய ஸ்வபரிஸ்பந்தமும் காணலாம்படி எழுந்து மேலே பார்த்து இமைகொட்டாதே இருக்கும்; பின்னையும் தோற்றதொழிந்தவாறே உன்னை நான் காணும் விரகென்? என்னும். [செழுந்தடமென்று தொடங்கி] - அழகிய மிகு நீர்குழிந்து இருந்துள்ள கோயிலே இடமாக உடையவனே! லக்ஷ்மீ ஸமையான என்னுடைய மகள், அந்த ஸ்ரமஹரமான ஷேஸத்திலேவந்து யரிக்கைக்கு நான் என்செய்வேன்?

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய அகிமாறுஷசேஷ்டிதத்திலே யகப்பட்டு மேன்மேலன க்ஷிஷ்டையாகிற இவளுக்கு என்செய்வேன்? என்கிறான்.

வானவர்கட்கு - நித்யசூரிகளுக்கு, கொழுந்து - சிரோபூதகுணவன், என்னும் - என்னும்; (அந்தமேன்மையோடே கூட ஆபரிதரக்ஷணூர்த்தமாக அவதரித்து), குன்று - மலையை, வந்தி - அநாயாஸேவந்தி, கோகிரை - பசுக்களை, காத்தவன் - ரக்ஷித்தஅகிமாறுஷசேஷ்டிதத்தையுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அந்தரக்ஷணம் தன்னளவிலேவமையாமையாலே), அழும் - பக்திபரவசரைப்போலே கண்ணும் கண்ணீருமாயிருக்கும்; தொழும் - ப்ரபந்தரைப்போலே அஞ்சலிபந்தம்பண்ணுகிறதும்; (இரண்டும்பலியாமையாலே), ஆகி-அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்து, அனல் - தக்தமாம்படி, வெவ் - வெவ்விதாக, உயிர்க்கும் - மூச்சுவிடும்; அஞ்சனவண்ணனே - இப்படியார்த்தையாக்கின ஸ்யாமளவிக்கரஹத்தையுடையவனே! என்னும் - என்னும்; ('இக்குரலைக்கேட்டுவரக்கூடும்') என்று, மேல் - மேலே, எழுந்து - தலையெடுத்து, நோக்கி - பார்த்து, இமைப்பிலன் - இமையாதே, இருக்கும் - இருக்கும்; எங்ஙனே - எந்தப்ரகாரத்தாலே, நோக்குகேன் - உன்னைக்காண்பேன்? என்னும் - என்னும்; செழு - ஷ்ரீயமாய், தடம் - பெருத்த, புனல் - புனல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவரங்கத்தாய் - கோயிலிலே ஸந்திவிதனவனே! என் - என்னுடைய, திருமகட்கு - லக்ஷ்மீஸ மாரையான இவளுக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? ஆர்த்திக்கு அடியான ப்ரேமத்தை அளவுபடுத்துவேனோ? வாராத உன்னை வரப்பண்ணுவேனோ? இரண்டும் முடியாதிரே என்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலும் வருகிற நோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறான்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைஎன்னும். [குன்றேந்திக்கோகிரைகாத்தவன் என்னும்] - அம்மேன்மைபராதே க்ருஷ்ணஸூர்வந்து அவதரித்து, இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நவிவு வாராமல் மலையைஎடுத்து நோக்கினவன் என்னும். நித்யஸூரிகள் பரிய இருக்கிறவன்கிடர் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்தான் பரிவான் ஆகிறான். நித்யஸூரிகள்வேராய்த் தான் கொழுந்தாய் ஆயிற்று இருப்பது. நித்யஸூரிகள் ப்ரேமம் இவளுக்கு உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா; பசுக்களுடைய வெறுமை உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா. குன்

மெடுத்து என்னுதே, ஏந்திஎன்றது - ஆழிதார்புமான பாவ்ருத்தி யாகையாலே அந்
யாஸமாய் இருக்கையாலே. [அழும்] - வரைபாரதே ராசிக்ருமவனுடைய ராசுணத்
துக்குப் புறம்பாவதே! என்று அழும். வாலர்செய்வதும் செய்யும் என்னுதல், ஸ்ரேஸ்தி
கள் செய்யுதுஞ்செய்யும் என்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றார் செய்வதுச் செய்யும்
என்னுதல். வேதார்த ஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதும் செய்யும் என்னுதல். [ஆவி
யனலவெவ்வுயிர்க்கும்] - தொழுதவிடத்தினும் முகங்காட்டல் காணுமையாலே,
அபிரஹ்மமான ஆக்மவஸ்து அக்ரிமயமாய்ப்படி நெடுமுற் செறிவாசின்ருள். [அஞ்
சனவண்ணனே என்னும்] - விரஹாக்கிரியை அகிக்கலாய்ப்படி ஸ்ராமஹரமானநீர்த்
தோடேவந்து தோற்றவல்லையே என்னும். [எழுந்து மேற்கேக்கி] - வடிவை நிறுத்த
வாதே யுரித்து எழுந்திருந்து, “ஆனைக்கு உதவிஞ்நீபோலே வரக்கூடும்” என்று மேல்
நோக்கிப்பார்த்து, “ப்ரஹ்மபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக்காணவேணும்” என்று இமை
கொட்டாதே இருக்கும். [எங்கனின நோக்குகென் என்னும்] - நின்றனையும் தோற்றா
தொழிந்தவாதே, நான் உன்னைக்காணும் விரகென்? என்னும். [சொழந்தடம்புணல் சூழ்
திருவரங்கத்தாய்] - அழகியதாய்ப்பெருந்த நீர்சூழ்ந்த கோயிலை இடமாக உடையவனே!
ஸ்ராமஹரமான ஸ்ரேஸ்த்த உடையிரான நீர் இத்தகையாக்குப் போக்கடிசொல்சீர். [என்
செய்கென்] - இப்படி அலமாக்கிற இவன் உம்மையப்பெற்று ஆளானகக்கு நான் செய்வது
என்? ஸ்ராமஹரமான அந்த ஸ்ரேஸ்த்திலவந்து இவன் புரிக்கைக்கு நான் செய்வது என்?
உம்மால் அல்லது செல்லாமைக்குப் பிராட்டி அளவல்லன். [என் திருமகட்டு] - அவன்
உம்மை ஆசைப்பட்டிருக்கும்; இவன் உம்மையும் அவனாய்க் கோ ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

எதி.—எட்டாம்பாட்டு. இவளுக்குமேன்மேலானவருகிறகோவுகள் தீர்க்கைக்கு
நான்செய்வதென்? என்கிறாள்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] - நித்யசூரிகளுக்கும் தலையானவனே! என்
னும். அன்றியே, அவர்கள்வேராகத் தான் கொழந்தானவன் என்னுதல். (அவர்களாலே
லப்தஸத்தாகளுகை.) [தன்மேத்தி] - ஸோகாந்தாத்தில் பரிமாற்றத்தோடேவெண்ணுமே?
பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயாரான இடையர்க்கும் உதவினவனன்றோ? மேன்மை வில்லாமை
யிழக்கிறேனோ, நீர்மையிலாமை யிழக்கிறேனோ என்னும். [அழும்] - மலையைபரித்த
ஒருவாஷ்த்தைப்பரிஹரித்த நீர் இவ்வாஷ்த்தைப் பரிஹரித்தாலாகாதோ? “வையு
யாலாணதஹுவவஹிபுணி” (பஹுதாஸந்ததஹுவஹிபுணி) என்கிற இது பரி
ஹரித்தாலாகாதோ? [அழும்] - பாலர்செய்வதையும் செய்யும்என்னுதல்; ஸ்கேஸ்திகள்

எட்டாம்பாட்டு.—கொழுந்துஇத்யாதி. “கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்” என்றதொடங்கி
“என் திருமகட்டு - என்செய்கென்” என்னுமனவுண்டாகியித்தவதாரிவை - இவளுக்கும்இத்யாதி.

கொழுந்து வ்ருஷ்த்தக்குப் ப்ரதாநகரணையாலே-தலையானவனென்றது. இவ்விடையிற்றத்
தக்கு, அவர்கள் விவஸாந்தக்குத் தான் அபிமாதியின்றவெனினம். சிழிப்பதத்தோடே இப்பதத்தக்கு
எங்கதி-ஸோகாந்தாத்தில்இத்யாதி. “கொன், தினை” என்றபதத்தோடாய் “தத்ப்ராயாரானஇடையர்”
என்னுதல், கோகிராபென்று - பசுசினாசென்றுதல். “கொழுந்துவானவர்கட்கு” என்றததைப்
கட்டிவாவம் - மேன்மையிலாமைஇத்யாதி. “குன்மேத்தி” என்றததோடேகட்டி “அழும்”
என்றதக்குவாவம் - மலையைஇத்யாதி. விவாஸம் - ஸ்ரஹுபாஇத்யாதி. “ஸிவெவகஹகரணபி
ஹுபெவெவஹுபாலாணதஹுவவஹிபுணி”இதி க்ததோரோ. “அழும்” என்றதக்கு அந்த
தவயம் - வாலரீஇத்யாதி வாக்யத்தவயம். “தொழும்” என்றதக்கத்ததவயம் - புகலற்றிஇத்யாதி.

வாக்யத்வம். புகலற்றாரென்றது - “கூதாவராயஸு” இத்தாதிப்படியே ஸாபாதரென்றபடி.
வேதாந்தஜ்ஞானமுடையாரென்றது - “சஹ விரோபராஜிஃ” இத்தாதிப்படியேப் பத்திவைவமம்
அறிந்தவர் எனென்றபடி. யத்வா, புகலற்றாரென்றது - ப்ரபத்திரிஷ்ட்டரை; வேதாந்தஜ்ஞானமுடையா
ரென்றது - உபாஸகரை. உபாஸகர்க்கு “விர்மாநீஸ்வரூபா” என்று தொழுகையுண்டிறே. புகலற
றார் - அநயகதிகள். “ஆவி - ” ஆத்மா. “அனல் - ” அக்ரிமயமாம்படி: தத்தமாம்படி. “வெவ்
வுயிற்கும்” - வெவ்வியதாக மூச்சவிடுமிதி ஸப்தார்த்தம், அக்ரிமயமாம்படி நெடுமூச்செறியும், என்றதைச்
குப்ரமானம் - நீர்க்கம் இத்தாதி. “ஃவ்யுஃ” - ஹ்விஸுஸ்யுரெஃ ஃவீவெவொக்யநு | உவாவ
வெவ்வஸ்யுஸாஸாவிவீஷணீஸுவஸ்யுதிக்”இதி ராவணவ்யூநந்தரோ ராமம். “அஞ்சனம்” என்று
கறுப்பாய், அத்தால் - குளிர்ந்திலித்தம். “வடிவதாபஹம்” என்றதுக்குப்ரமானம் - மேகஸ்யாமம்
இத்தாதி. “வெவ்யுஸாஸீவொவொஹம்” - ஹ்விஸுஸ்யுதிக்”இதி கஹா ஃவ்யுஸாஸீவெ
வொஸீவெவொக்யநு” இத்தயோத்யாகாண்டே ராமதித்ருக்யா சித்ரகூடம்ப்ரதி கச
சந்தம் பெளரா (83-8). இஸ்ஸலோகத்துக்கர்த்தம் - கைகேயி இத்தாதி. “ஃவ்யுஸாஸீவெ”
என்றதுக்கு ஹவம் - அவ்வடிவவிக்லே இத்தாதி. “என்றர்களிறே என்றது, பஹுவசந்ததைப்பற்ற. மேர்
ஹித்தவொழுந்திருக்கக் கூடுமோ? என்ன - வடிவை இத்தாதி. “இமைப்பு” - இமைகொட்டுக,
இமைப்பிலளிருக்கும் - இமைகொட்டாதே யிருக்கும். “எவ்வனே நோக்குகேனென்னம்” என்றதைச்
கர்த்தம் - நாண்பார்க்கு இத்தாதி. அதாவது - பின்னே கட்டிக்கொள்ளுமென்று புரிந்துபார்த்து -
பின்னேயிருந்தால் நான்நோக்கும்படியெவ்வனே? என்னுமென்றபடி. புரிந்து - திரும்பி - “எழுந்து,
மேடுகை யிமைப்பிலளிருக்கும்” என்றதினர்த்தத்தை அறுவதித்துக் கொண்டு, “எவ்வனேநோக்கு
கேன்” என்றதுக்கர்த்தார்தம் அருளிச்செட்கிறார் - வடிவை இத்தாதி. “எவ்வனேநோக்குகேன்”
என்றதுக்கர்த்தார்தம் - பின்னையும் இத்தாதி. அதாவது பின்னையும் தோற்றக்காணமையாலே -
“ஸாதநா நுஷ்டாநம்பண்ணவேணாம்” என்று வாராதிருக்கிறுனைந்துபார்த்து, நான்உன்னைக்காணும்
விரகுவது? என்னுமென்றபடி. விரக - ஸாதநம். தட - பெருமை. “செழுந்தட” இத்தாதி பதப்ரா

நீர்க்குந்தகோயிலே இடமாகவுடையவனே! இப்படி ஸ்ரீமஹிமமானதேசத்திலே நீர்வந்து சாய்ந்தது இவள்வரவுபார்த்தன்றோ? அத்தலை இத்தலையாயிற்றோ? [என்செய்கென்] - கர்த்தவ்யமடங்கலும் தானேயுந்நீட்டித்தான், காணினிச்செய்வதென்? உபாயாந்தாஸாந் யமோ உம்முடைய ஈர்ஈகம்? [என்திருமகட்கே] - இவளை இழக்கலாமோ உமக்கு? உம்மை ஒருவரையும் ஆசைப்பட்ட ஏற்றமன்றோஅவளது? உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்ட ஏற்றமுடையவளல்லளோஇவள்? ஸாசுக்கால்லக்க நியோடொக்கச் சொல் லலா மாகாதே இவளை! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்திருமகள்சேர்மார்பனே! என்னும்என்னுடை. ஒலியேஎன்னும் நின்திருவெயிற்றுலீடந் துக்கோண்ட நிலமகள்கேள்வனே! என்னும் அன்றருவேமுந்தமுவினிகோண்டஆய்மகளன்பனே! என்னும் [க்கே. தென்திருவரங்கங்கோயில்கோண்டானே! தெளிகிலென் முடிவுஇவள்தன

ஆ.—(என்திருமகன்.) - ஸர்வலோகமதேஹர்வரீயாய் ஸமஸ்த கல்பாண குணம்ருதோததியாயிருந்த பேரிய பிராட்டியார்க்கும் ஸோஷியாய், உன்னுடைய குணங் களாலே ஈர்வயமுபாமதையான ஸ்ரீஸ்ரீமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸோஷியாய், தன்னுடைய நிரவயிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய ஸாவக்ய யோகநாத்வஸந்த்யைய கல்பாண குணங்களாலே பரமஸோக்யஸூகையான ஸப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் ப்ரண யிசியாயிருந்த நீ, தத்பரிக்காஹமாகையாலே என்னை தவ்நீதகபூரணக யாக்கினற்போயே, இன்னமும் “தத்பரிக்காஹம்” என்று என்னை உன்திருக்கண்களாலே பார்த்தருளாய் என்று சொல்லும். இவளுக்காகக் கோயிலிலே கண்வனர்த்தருளுகிற நீ இவளைப் பார்த்தருளுகிறினை; இனி இவளுக்குஎன்னுய்வினையுமென்று ஒன்றும் அறிவினைன் என்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பிராட்டிக்கு நடுகிற ஓ ஸாரஸயக்கண்டு, இவ ளுடைய ஓவ்வத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்டிதிலென் என்கிறான்.

[என்திருமகள்சேர் மார்பனே என்னும்] - என்திருமகன் என்றது தான் எம்பெருமானை ஸ்ரீரேஷிக்கைக்கு சிவையுநான். [என்னுடை என்று தொடங்கி] - திரு மகள்சேர் மார்பனுக்கொண்டு எனக்கு பூரணானவனை என்னும்; ஆடிநியாயத் தாலே உன்னுடைய திருவெயிற்றுலே நீ இடத்துகொண்ட நிலமகள்கு வல்லஹான வனே என்னும்; ஸப்பின்னைப்பிராட்டி உன்கொடே ஸம்ஸ்கேஷிக்கவல்லேனே என்று

யோகத்துக்குலாவம் - இப்படிஇத்யாதி. “என்செய்கென்” என்றதற்கு இரண்டொருகம். முதலின்று - கர்த்தவ்யம்இத்யாதி. கர்த்தவ்யமடங்கலுமென்றது - “அழுத்தொழுத்” இதுபாதிவை. அந்திரிகே, ஸாதாநுஷ்டாஸம் பண்ணவேண்டாவோ? என்கிற ஸங்கவிலே “என்செய்கென்” என்றதற்கு அர்த்தம் - உபாயாந்தாஇத்யாதி. “என்திருமகன்” என்றதற்கு - கங்குலியில் கயாங்குத்தியாகலாவம் - இவளைஇத்யாதி - அவளில் வ்யாங்குத்திதன்னை யருளிச்செய்கிறார் - உம்மையேச நவனாயும் இத்யாதி வாக்யத்தையத்தாலே. திருமகன் என்றதற்குலாவம் - ஸங்கேஷத்தித்யாதி. (அ)

துளம்புகிற உபாயிலே ம்ருத்யுவைப்போலே இருக்கிற ருஷஹங்கள் ஏழையும் தழுவி
கைக்கொண்ட நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியானவனே! என்னும். இப்படி
இவர்களை ஸ்நேஹித்துவைத்து, இவர்கள் அடிபேனாயிருக்கிற என் திறத்தில் அங்கி
காரம் பண்ணுமைக்கு நிவர்ப்புநமென்? என்று கருத்து. ப்ரணயிரிவிஷயத்தில் இப்
படி அலிநிவிஷ்டனாயிருந்துவைத்து என்னை அங்கிகாரம் பண்ணுதிருப்பானென்?
என்றுமாம். [தென்னென்று தொடங்கி] - எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும் தீர்த்து அரு
ளுகைக்காகத் தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான கோயிலே ஸ்யாநமாகக்கொண்டவனே!

ப.—அநந்தரம், லக்ஷ்மீஸ்ரமிநீனாநாயகனான உன் ப்ரணயித்வாதிசயத்திலே
அகப்பட்ட இவளுக்குக் காரியந் தலைக்கட்டவிருக்கிறபடி யறிகுறிலேனென்கிறாள்.

என் - எனக்கு ஸ்வாமிநியான, திருமகள் - லக்ஷ்மியானவள், சேர் - தனக்கபி
மதஸ்யாநமாகச் சேர்ந்த, மார்பனே - திருமார்பை யுடையவனே! என்னும் - என்னும்;
(அச்சேர்த்தியழகோடே), என்னுடை - எனக்கு, ஆவியே - யாரகமான ப்ரணானாய்க்
கொண்டு என்னெஞ்சிலே யிருந்தவனே! என்னும் - என்னும்; ('நீலவரையிரண்டுபிறை
கவ்வி' என்கிற கணக்கிலே வடிவுக்குப் பரபாகமான), நின் - உன்னுடைய, திருவெயிற்
றால் - திருவெயிற்றாலே, இடந்து - (ப்ரளயத்திலே முழுக்கி அண்டகபாலத்தினின்றும்)
இடந்தெடுத்து, நீ-, கொண்ட - உனக்கபிமதையாகக் கொண்ட, நிலமகள் - ஸ்ரீஸ்ரீமிப்
பிராட்டிக்கு, கேள்வனே - ஸத்ஸ்ரூநாயகனே! என்னும் - என்னும்; அன்று - ருஷபங்
களை சுல்கமாகியமித்தவன்று, உரு - இடிபோலே பபாவஹத்வநியான ருஷபங்கள்,
ஏழும் - ஏழையும், தழுவி - (அபிமதவிஷய கண்டாஸ்லேஷம்போலே அநாயாஸேந)
தழுவி, நீ-, கொண்ட - நிதியெடுத்துக்கொண்டாற்போலே ஸ்வீகரித்த, ஆய்மகள் -
ஸத்ஸ்ரூமோபகுலத்திலேபிறந்த நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, அன்பனே - வஃஸீகாவனான
வனே! என்னும் - என்னும்; (இப்படி யவர்கள் பக்கலிலே யுன் ப்ரணயித்வத்தை ப்ர
காசிப்பித்தாற்போலே இவளுக்கும் உதவுகைக்காக), தென் - கட்டளைப்பட்ட, திருவரங்
கம் - ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை, கோயில் - வாஸஸ்யாநமாக, கொண்டானே - அங்கிகரித்
தவனே! இவள்தனக்கு - இவளுக்கு, முடிவு - ஆர்த்திபர்யவஸூந ப்ரகாரம், தெனிகி
லேன் - அறிகுறிலேன். உருமென்றும் பாடமாம்.

இ — ஒன்பதாம்பாட்டில், இவளுடைய ஈஃஷத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிற
லேன் என்கிறாள்.

[என் திருமகள் சேர்மார்பனே என்னும்] - என் என்கிற இடம் திருமகளிலே
அர்வயிக்கிறது; மார்பனே என்கிற இடத்தில் அர்வயிக்கிறதன்று. எனக்கு ஸ்வாமிநீ
யான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையவனே! என்னுறின்றாள். இவ்வதிப்ரா
வண்யம் பிராட்டியாகவந்தது என்கை. [என்னுடையாவியே என்னும்] - இவளுடைய
ப்ரணான் பஞ்சவ்ருத்தியாயன்று இருப்பது; ஒருமிசுநமாயிற்று இவளுக்கு ப்ரணான்!
திருமகள் சேர்மார்பனுக்கொண்டு எனக்கு யாரகனானவனே என்னும். [நின் திரு
வெயிற்றால்] - அழகுக்கு நின் திருவெயிறு என்னுமித்தனை. [இடந்து நீ கொண்ட] -
நீ இடந்துகொண்ட: அந்தப்புரகாரத்துக்கு ஆளிடவொண்ணாத. ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்
டிக்கு வல்லஹனானவனே! என்னும். [அன்று] - 'உன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கவல்
லேனே' என்று துளம்புகிறவன்று. [உருவேழுந்தழுவி] - ம்ருத்யுஸத்ஸ்ரூநமான

ருஷலங்கள் ஏழையும் தழுவி. உருவென்று - உருமு. இய போலே ஸ்வகரமான ஏது. “அந்தரமேழுமகிருமிடிசுரால்” என்னக்கடவதிதே. அவனை ஸ்வகைக்கு நிமித்தமாகையாலே, அவள் முனையிலே அனைந்தாற்போலே இருக்கை. அப்போனைப்பொட்டிக்கு ஸ்ரிக்புணைவனே! என்னும். [நீகோண்ட] - நீகைக்கொண்ட; இதனால் - என்னு ஸ்வாமிநிகளுக்கு உதவின நீ, அவர்கள் அடியேனான எனக்கு உதவாதொழிவதே என்னுதல்; ப்ரணயியான நீ, என்னை அங்கீகரியாதொழிவானென்? என னுதல். [தென்றிருவரங்கம் இய்யாதி] - இவளை விரஹப்ரளயங்கொள்ளாமைக்கும இடை சகவா சீபானைக்குமன்றோ கோயிலிலே சாய்ந்தது? [தென்றிருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கள் நேரு கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்று? [தென்றிருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கு ஸ்லாக்யமான கோயில் [இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிவினென்] - அவர்கள் எல்லாப் படியுமுடைய இவள் உம்மைப்பெற்றாளாம் விரகு அறிவினிலேன்.

எ.டு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவளுடைய துக்கத்துக்கு ஒருமுடிய காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

[என்திருமகள்சேர்மார்பனே யென்னும்] - என் பெற்றாசப் பருஷகாரரில்லாமல் இழக்கிறேனோ? என்னும். விசிஷ்டத்திலுன்ன என் என்கிறீது, விசேஷணுச்சத்திலே; (அதாவது - என் என்கிறவிடம் திருமகளிலே யங்வுக்கிறது: மார்பனே என்கிறவிடத்தில் அங்வுக்கிறதன்று.) அந்நாத்வான் தன் பெண்பிரானையை ‘என்திருமகள்’ என்று திருநாமஞ் சாத்தினன். பட்டர் பெருமானுக்கு, “அடியேனை ‘ஸ்திரீயகாரகப் பிராட்டிக்குவந்தவன்’ என்று திருவுள்ளம்பற்றவும்; நானும் ‘இவர் எங்கள்காய்ச்சியார்க்கு நல்லர்’ என்றும், அவ்வழியே ‘அழகியமணவாளப்பெருமாள்’ என்று நினைத்திருக்கவமாகவேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். [சேர்மார்பனே]-ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது: அவள் ஒருசுருணம் பிரியவிருக்கிலன்றோ எனக்குப் பெறுதாழ்க்கவேண்டவேது? “பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமளவ கேட்கைக்காக நஞ்சீயனர யசமுத்தருளித்தாம் அமுதுசெய்யாநிற்கச்செய்தே இத்திருவாய்மொழி இயலைக் கேட்டருளாதீர், தீர்ப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே ‘என்திருமகள்சேர்மார்பனேயென்னும்’ என்னுடையாவியே என்னும்’ என்றுஇயலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அத்தைக் கேட்டுக் கையையுதறி, ‘நீ எங்ககா’ என்று அணையிலே சாய்ந்தருளிநாப் பட்டர்’ என்று அருளிச்செய்வார். “அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்குதியைக்கண்டு ‘இவர்க்கு ஸ்வகவத்ப்ராப்தி யணிததாகிறதோ? என்று அஞ்சிவிடுக

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்திருமகள் இய்யாதி. “தெளிவினென் முடிவுதவந்தவனே” என்றத்தைக் கடாசுரித்தவதாரிகை - இவளுடைய இய்யாதி.

பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொன்னதுக்குநானும் பார்ப்போதுக்கு இய்யாதி. “என்” என்கிறது - திருவுக்கு விசேஷணமென்கிறார் - விசிஷ்டத்தில் இய்யாதி திருவுக்கு விசேஷணமாகினதுக்கு ஸம்வாதம் - அந்நாத்வான் இய்யாதி. ஸ்வகவதத்தாம் பட்டர் இய்யாத் “வேண்டிக்கொண்டார்”-“நீகைக்கொண்டார்” இய்யாதியாலே வேண்டிக்கொண்டார் என்பதபடி. “சேர்” என்கிற வர்த்தமானத்தாலே - மதுப்பிலர்த்தம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ரஹஸ்யத்தில் இய்யாதி ரஹஸ்யமாவது - மந்த்ரார்த்தம். நித்யயோகத்துக்கு நானும் அவனெருநகருணா இய்யாதி. இவளுக்கு யிதநம் ப்ரணயென்று வச்யமாணத்துக்குஸம்வாதம் - பெருமானுக்கு இய்யாதி. விண்ணப்பஞ்செய்யுமவை கேட்கைக்காக என்றது-ஸங்கிதியிலே புராணஸ்திரோகாரத்தோபக்யானோப யுத்தமானச் சந்தைத் திரட்டுக்கெனெடுக்கைக்கு மூலம் கேட்கைக்காக என்பதபடி. இயலை - ஸப்பதத்தை. இயல் - ஸப்பதமும்.

தேன்” என்று சீயர் அருளிச் செய்தவர். [என்னுடையாவியே யென்னும்] - இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமல்ல; ஒருமிதுநாயிற்று. திருமகள் சேர்மார்பனெய்க்கொண்டு எனக்கு யாரகனவனே! என்னும். [நிந்தித்யாதி] - ப்ரணயிநிகளுக்குக் காரியஞ்செய்யும்போது உன்னையழியமாறியன்றோ காரியஞ்செய்வது? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல் முகம்பெறலாவது அவள்விபூதியைத் தன்முனே நோக்கினாலே? “நிந்திருவெயிறு” என்னுமித்தனை யழகுக்கு. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ யிடந்துகொண்ட. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லப னவனே! [அன்று இத்யாதி] - ஒருநாள்தவின் நீ, இன்று உதவினாலாகாதோ? நப் பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஈசையை - அன்றென்னு மித்தனை. ஒன்றிரண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்களையும் தழுவி. அவள்திருமுலைத்தடத்தை யணைத்தாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று, அவளைப்பெறுகைக்கு உபாயமாகையாலே. உருவேன்று - இடி. இடி போலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏறென்னுதல். உருவேன்று - மிடுக்காய், மிடுக்குத் தான் வடிவுகொண்டாற்போலே என்னுதல். “உருவுக்கு” என்றஉரிச்சொல்லு. நீ கொண்ட - நீகைக்கொண்ட. [ஆய்மகளன்பனெயென்னும்] - என்னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிகள்பக்கலில் எங்ஙனே முகம்பெற இருக்கிறாய்? என்னும். [தேன்திரு வரங்கங்கோயில்கொண்டானே] - தேற்குத்திக்குக்கு ஸலாக்யமான ஸ்ரீரங்கசேஷத்தரத்தை வாஸஸ்யாநமாக வுடையவனே! “எருதேழடர்த்த அவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்ற தில்லை” என்னும் குறையுண்டோ? அவதாரங்கள்போலன்றியே நித்யவாஸம் பண்ணு கிறது, பிற்பாடர்க்கு உதவவன்றோ? “மதஸஸ்வாநமஃததீ” (கதஸ்ஸவம்ஸத்தாந முத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டானாயிற்று. [தெளிகிலேன்] - அங்குக் குறையற்றபின்பு “தப்பாது” என்று தெளியவிறையபெறு, அது மாட்கிரிலேன். “மாமு” (மாமு) என்றத்தை யறுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாகக்கொண்டு நீ கிடந்தால்,

மாநமம், இப்படி சேர்த்தத்தால் தோற்றின அர்த்தமெனென்ன - இவர்க்கு ப்ராணன் இத்யாதி. “என் திருமகள் சேர்மார்பனே” என்று சொல்லப்படுகிற என்னுடைய ப்ராணனெயென்னுமென்று ஸப்தார்த்தம். பதபர்யோகத்துக்கு ஊவம் - ப்ரணயிநிகளுக்கு இத்யாதி. சாடி - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இத்யாதி. அவள்விபூதியை - பூமியை. தன்முனே நோ - தான் ப்ரதாநமாகவென்றும், தன்முகத்தாலே யென்றும் அர்த்தத்தவயம். ஒருதருஷ்டாநதம் சொல்லாதே, கேவலம் “திருவெயிறு” என்றதுக்கு ஊவம் - நிந்திருவெயிறு என்னும் இத்யாதி. திரு - அழகு. “அன்று” என்று சொல்லுகிறவ னுடைய ஹார்த்தஊவம் - ஒருநாள் இத்யாதி. “அன்று” என்றதுக்கு ஊவார்த்தம் - நப்பின்னை இத் த்யாதி. அதாவது - வாக்குக்கு விஷயமென்றென்படி. “அடத்தென்னுதே, “தழுவி” என்பா னென்? என்ன - அவள் திருமுலை இத்யாதி. “அன்று - ருஷபங்களை சுல்கமாகநியமித்தவன்று” என்று உரையிலர்த்தம். “உருவு” என்றால் - மிடுக்கைக் காட்டுமோ? என்ன - உருவுட்கேன்று இத் த்யாதி. உரிச்சொல்லு - னைகண்டெவிசேஷமித்யர்த்தம். உட்கு - மிடுக்கு. உரு - இடியும், மிடுக்கும். வெறுப்பாகஊவம் - என்னை இத்யாதி. ஸ்வாமிகளென்று - கீழுத்தான ஸ்வரையும் சொல்லு கிறது. “அன்பனே” என்றது - அன்புக்கு விஷயமானவனே! என்றபடி. “கோயில்கொண்டானே” என்றதுக்கு ஊவம் - எருதேழடர்த்த இத்யாதி. விவரணம் - அவதாரங்கள் இத்யாதி “அவதாரம் காதாசிதம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மத இத்யாதி. மஹாபாரதே; “கூகூவாஹாராவதரணம் வ்யயிவ்யா: வ்யயுலொவம்: | ரோஹயிவ்யாஜமதவ்யு: மதஸஸ்வாநமஃததீ”

“கதஸ்ஸவம்ஸத்தாநம்” இத்யாதிவாக்யம் - கீழ்வாக்யவிவரணம். “தெளிகிலேன்” என்றதுக்கு ஊவம் - அங்கு இத்யாதி. குறையற்றபின்பென்றது - “திருவரங்கம் கோயில் கொண்டானே” என்றத்தைப் பற்றி, விவரணம் - மாமுகி இத்யாதி. தெளிந்திருக்கமாட்டாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவ

“வழிதொவழி மதவழி ஹ?” (ஸ்த்திதோஸ்மிகதஸந்தேஹ?) என்றிருக்கலிறையப் பது? அதுமாட்டிகிறிலேன். இவள் தனக்கு - முடிவு-தெளிகிறிலேன். இவளவஸ்யை இதுவாயிருக்க, ஒரு ஜ்ஞாநலாஹத்தாலே யாழ்விருக்கப்போமோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

முடிவு இவள்தனக்கொன்றற்கிலேனென்னுமுவுலகாளியே! என்னும் கடிமழ்கொன்றைச்சடையனே! என்னும்கான் முகக்கடவுளேயென்னும வடிவுடைவானோர் தலைவனே! என்னுமவண் திருவரங்கனே! என்னும அடியடையா தாள்போலிவளனுக்கிடையடந்தனள் முதில்வண்ணனடியே.

ஆ—(முடிவு இவள்தனக்கு.) - இப்பெண்டிள்ளை, தனக்கு முடிவைக்கு ஒருபாயம் அறிகிறிலேன் என்னும். பரமநருந்தரான ஸம்பந்தவதைதனக்கு அந்த ராத்மதயா உவஸ்த்திதனாய் அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தி பரமநருந்தராய்வாய் ஹேதுகூதனவனே! உனதிருவடிகளில் அவர்களையாதி உதவுதேவாரதோ? என்னும். அயர்வறுமமரர்களுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமைபாக்கிக்கொண்டிருக்கிற உன்னைக் காட்டியருளாய் என்னும். கோயிலிலே புகுந்து கண்வளர்த்தருளி ஆழ்ந்திருக்கும் உன்மதபாசினம் அடிமைபாக்கிக்கொண்டிருக்கிற பரமோடிதானே! என்னும். “இனிப்பெருமான் திருவடிகளைச்சேர்ந்து முடியமாட்டான்: போய்முடிந்தான்” என்னுப்படி துர்த்தபாபகையான இவள், வ்ருத்தமான இந்த விர்வலேஷநிவர்ப்பாபகையான நிரவபிக துர்த்தமெல்லாம் விஸ்மருதமாம்படி, தான் ஆசைப்பட்டபடியே பெரியபெருமான் திருவடிகளையே ஸம்பந்தலேஷிக்கப்பெற்றாளுன்று இவளுடைய திருத்தாயார் ப்ரீதைபாதிருள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பெரியபெருமானே ஸம்பந்தலேஷிக்கப் பெருமான் என்று தோற்றுப்படி அவஸந்நையான இப்பெண்டிள்ளை அவர் திருவடிகளை அணுகி ஸம்பந்தலேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள்.

[முடிவிவள் தனக்கொன்று அறிகிறிலேன் என்னும்] - இப்பெண்டிள்ளை தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னுந்நிறுள். [முடிவுகொன்று தொடங்கி] - முதல்தலையும லோகத்தையும் ஆள்கூடவ இந்தரனுக்கு அதுக்கிடாக ஆதமாயப் பிந்தவனே! என்னும். தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்துக்கிடான தாரையுடையனாய் ஸாயகென்று தோற்றுப்படியான ஜடையுமுடையனருந்தரனுக்கு ஆதமதபாசினம் அவனுக்கு நிர்வாஹகனவனே! என்னும். சதுர்முவனான தைவத்துக்கு அந்தராத்மதபாசினம் நிர்வாஹகனவனே! என்னும். உன்ருகு ஒத்தவடிவையுடைய அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனவனே! என்னும். அர்ப்பாரோடு அகார்ப்பாரோடு வாகிவின்னிக்க எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னுல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னை வகியாதொழிவதே! என்று கருத்து. [வண்ணிருவாங்கனே என்னும்] - கீழ்க்கொன்னவையே லன்றிக்கே மிகவும் ஒளிராய்த்தை உடையையாய்க்கொண்டு கோயிலிலே ஸம்பந்தலேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள்.

ளவஸ்யை இத்யாதி. “இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிறிலேன்” என்றதற்கு இவளுடைய தலையுதி காண்கிறிலேனென்று ஸப்தார்த்தம். முடிவு - தலையுதி, (க)

ப.—அநந்தரம், ஈஸ்வராஹிமாநிகளுக்கும் அந்தராத்மாவான ஸர்வேஸ்வர னானவன் இவளுடைய ஆர்த்தியையறிந்து தன்பீலாகிசுயத்தாலும் ஓளூர்யத்தாலும் தன்வடிவழகாலும் ஆந்தர ஸம்ஸ்லேஷத்தை விஸ்லேஷித்து ப்ரகாஸிப்பிக்க, இவ ளுக்கு அத்தால்ஹந்த விஸ்வாஸத்தைக்கண்டு ஸ்வமதமாகத் தாயார் ஸந்துஷ்டையாய்ச் சொல்லுகிறாள்.

இவள் - (ப்ரத்யக்ஷஸித்தாவஸாதத்தையுடைய) இவள், தனக்கு-இப்படி அவ ஸந்நையான தன்படிக்கு முடிவு-, ஒன்று-, அறிகிலேன் - அறிகிறிலேன்; என்னும்-; முடிவுலகாளி மீய - த்ரையலோக்யஈஸ்வரான இந்த்ரனுக்கு ஆத்மாவாய்க்கொண்டு நிர் வஹித்தவனே! என்னும்; கடிசுமழ் - பரிமளப்ரவாஹியான, கொன்றை - கொன்றைத் தாரையுடைத்தான, சடையனே - ஜடையையுடையனான ருத்ரனைபதிஷ்டித்து நின்று அவ னுடையஈஸ்வரத்வோபாஸகத்வங்களுக்கு உள்ளீடானவனே! என்னும்-; நான்முகன் - (இவர்களுக்கு ஸேஷியான) சதுர்முகனான, கடவுளே - தைவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும்-; (இப்படி ஈஸ்வராஹிமாநிகளான ப்ரஜையாஜநாந்த்ரபரர்க்கும் ப்ரகாரியானசிலத் துக்கும்மேலே), வடிவுஉடை - தன்னோடுலப்தஸாந்யரான, வானோர்- நித்யஸூரிகளுக்கு, தலைவனே - ரோஷியானவனே! என்னும்-; (அம்மேன்மையோடே), வண் - (ஆசைப் பட்டார்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கும்) ஓளூர்யத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, திருவரங் கனே - கோயிலுக்குநிர்வாஹகளுனவனே! என்னும்-; (இப்படி நீர்மையையும் மேன்மை யையும் ஓளூர்யத்தையும் அறுஸந்தித்து ஈடுபட்டு, இனி). அடி - அவன்கிருவடிகளை, அடையாதாள்போல் - கிட்டமாட்டாள்போலே யென்னும்படியிருந்த, இவள்-, முகில்- ஜலஸ்த்தலவிபாகமற உபகரிக்கும் காளமேகம்போலேயிருந்த, வண்ணன் - வடிவையுடையவனுடைய உபகாரகத்வாகிசுயத்தாலே, அடி - அவன்கிருவடிகளை, அணுகி - கிட்டி, அடைந்தனள் - ப்ராபித்தாவாயிருந்தது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இனிக்கிட்டமாட்டாளோ? என்னும்படி அவஸந்நையான இவள், பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள்.

[முடிவுஇவள் தனக்குஒன்றறிகிலேன் என்னும்]- இவள், தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னுந்நிறாள். [முடிவுலகாளி இத்யாதி] - த்ரையலோக்ய நிர்வாஹக னான இந்த்ரனுக்கு ஆத்மாவாய்சின்று அவ னுடைய அபிகாரத்தை நடத்தினவனே! என்னும். ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரையும், ஸூகத்வஸூசகமான ஜடையையும் உடைய ருத்ரன் அபிகாரத்தை அவனுக்கு ஆத்மாவாய்சின்று நிர்வஹித்தவனே! என் னும். கடிசுமழ் - பரிமளம்மிகுதை. சதுர்முகனான தேவதைக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும். உன்னோடொத்த வடிவையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! என்னும். அந்யபரான ஈஸ்வராஹிமாநிகளோடு, அநந்யபரராய் நிர்மமரானோடு வாசியற எல்லார் காரியமுஞ்செய்கிற நீ, உன்னுல்லலது செல்லாக எனக்கு உதவாதொழி வதே? என்கை. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - “வணஷ்ஷவஷ்ஷவஷ்ஷவஷ்ஷ” என்று என்னை உன்பேறாக அணைக்கைக்குத் கோயிலிலேவந்து ஸந்திவிதனுனவனே! என்னும். [அடிஇத்யாதி] - “ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து முடிந்துகொடு நின்றாள்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; “அங்கனையானால் மேல்ப்ரவந்யம் நடவாதென்று, ஸம் ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள் கிட்டிஸம்ஸ்லே

ஷிக்கப்பெற்றாள், காளமேகவயநிலயாமமான பெரியபெருமான் திருவடிவனை” என்று எம்பெருமானார் நிரவ்வுறித்தருளினார்.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. இனிக்கிட்டமாட்டாளோ என்னும்படி அவஸ்க்கையான இவள், பெரியபெருமான் திருவடிகளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெற்று ளேன்கிறாள்.

[முடிவுஇவள் தனக்கு ஒன்று அறிகிலேன் என்னும்]—பெண்பிள்ளைவார்த்தையைத் திருத்தாயார் அநுலாஷிக்கையாலே, “இவள் தனக்கு - முடிவு - ஒன்றறிகிலேன்” என்னு ரின்ற ளேன்கிறாள். இத்துக்கஸாகரத்தைக் கரைகாணும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல் ; முடிந்து விழைக்கும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல் [முடிவதூத்யாதி] - “முடிவுகாளியே! கடிசுமழ்கொன்றைச்சடையனே! நான் முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவானோர்குத் தலைவனே! என்னும்” என்று திருமாலை பாண்டான் வையதிகரணயமாக்கி நிர்வஹிக்கும். என்னும் என்னுமது - என்னுமவனைய எம்பெருமானார் கேட்டருளி, ஸாமாநாதி கரணயத்தாலே அருளிச்செய்தருளினார் - “கரைலோக்யத்துக்கும் கடவனை இத்தானுக்கு அந்தர்யாபியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும்; பரிமளத்தையுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலையுடைய ருத்ராணுக்கு அந்தர்யாபியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும்; அவர்களுளோடு இவ்வருகுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகருபிருக்கிற சஹ்ருகனாகிறதேவதைக்கு அந்தர்யாபியானவனே! என்னும்” [வடிவுடைஇத்யாதி] - லகவதநுலவத்தால்வந்த ஹர்ஷம் வடிவிலேதோற்றம்படியிருக்கிற நித்யஸூரிக்குக் காணானவனே! என்னும். வடிவுடைவானோர்தலைவனே என்றத்தோடு, முடிவுகாளியே என்றத்தோடு கடிசுமழ்கொன்றைச்சடையனே என்றத்தோடு நான் முகக்கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு: மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே; விசேஷமும் பத்தில் பரியவஸிக்கும்வரல்வரே; ஸர்வ நிர்வாஹகனென்ற உணர்ந்திருக்குமவராயிற்று இவர். [வண்ணிருவரங்கனையென்னும்] - நித்யஸூரிகளே அநுலவித்துப்போகையன்றிக்கே, நித்யஸம்ஸாரிகளும் இழலாமைக்கு அன்றே

பத்தாம்பாட்டு.—முடிவுஇவள் இப்பாதி. “அடியடைவாதான் போவிவன னுமி” இப்பாதி களைக் கடைக்கித்தவதாரினை - இனிக் கிட்டமாட்டாளோ இப்பாதி.

“முடிவு இவள் தனக்கு” என்னும், “தனக்கு” என்பானென்? என்ன - (பெண்பிள்ளை வார்த்தையை இப்பாதி. “இவள், தனக்கு-முடிவு - ஒன்றறிகிலேனென்னும்” என்றவழிப்பது, “முடிவு - அறிகிலேன்” என்றதற்கு இரண்டுவகையாக அந்தமருளிச்செய்திரு - இத்துக்கஸாகரத்தை இப்பாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. “முடிவு” - துவகவஸாயமென்னுதல், சாசமென்னுதல் திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹத்துக்கு, “என்னும்” என்றதற்கு - சொல்லப்படுகையாய், “முடிவுகாளியே” இப்பாதி யார் சொல்லப்படுகிற வடிவுடைவானோரான இத்தானுக்குத் தலைவனே! என்றபடி. “முடிவுகாளியே” இப்பாதியில் ஏகாரம் - “ஒன்றே இரண்டே” என்னுமபொலே எண்ணிலையாகிறது இத்தநிர்வாஹத்துக்கு, “முடிவுகாளியே” என்ற பாட்டுத்தோற்றம் ஸம்போதவமாய் கருகிறவற்றையும், “என்னும், என்னும்” என்று மகன்வார்த்தையைத் தாயார் அநுலாஷிக்கிறத்தையும் இவர்க்கியோஜிக்கையாகிற அஸ்வாரஸ்ய முண்டென்று திருவுன்னம்பர் நி அருளிச்செய்திரு - எம்பெருமானார் இப்பாதி. ஸாமாநாதிகரணய பரக்கியையை விவரிக்கிறார் - தலைலோக்யத்துக்கும் இப்பாதி. திருமாலை யாண்டான் நிர்வாஹத்தில் - ஸீலாவியூகிதாராததும்; எம்பெருமானார் சிர்வாஹத்தில் - உபவியூகிதாததும் என்றும். “வானோர்தலைவனே” என்ற - அஸாதாரண விசேஷ விநிஷ்டனையும், “முடிவுகாளியே” இப்பாதியாலே - ஸாதாரண விசேஷ விநிஷ்டனையும் ஒரே அநுவதிப்பானென்? என்ன - வடிவுடை இப்பாதி. மலிதம் - விசேஷமும் பத்தில் இப்பாதி. அப்பாபதேச பரக்கியைக்கு

இங்குவந்துகண்வளர்ந்தருளுகிறது. இங்குச் சாய்ந்தருளினதின் வலம் நான் பெறவேண்டா வோ? என்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் ஓளஉர்யம். [அடியடையாதா ளித்யாதி] - “ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து, ககேழுடிந்துகொடுகின்றான்” என்று நிர்வஹிப் பாருமுண்டு; “அப்போது மேல்ப்ரவந்யம் நடவாதாகையாலே, திருவடிகளைக்கிட்டாதா ரைப்போலே யிருந்து கரமத்திலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றான்” என்று அருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் - மாநஸாநுவதத்திலே ஒருவஸத்யத்தைச் சொன்னபடி. [அடியடையா தாள்போல்] - இவள் இப்போதே திருவடிகளைச்சேரமாட்டாள்: இன்னம் சிறிதுகாலமிருக்கும் என்றபோலேயிருந்தது; முடிந்துகொடுகின்றாளென்னுதல். இனி, ‘ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறு ளோ?’ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள், கிட்டி ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேகநிபஸ்யாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளையே என்னுதல். (ய)

பதினோராம் பாட்டு.

முகில்வண்ணன் ஈனடியையடைந்தருள்குடி உய்ந்தவன் மொப்பின ல்பொருநல், துகில்வண்ணத் துநீர்ச்சேர்ப்பன்வண் பொழில்குழ்வண் குருகூர்ச்சடகோபன், முகில்வண்ணனடிமேற் சொன்னசொல்மாலையா யிரத்திப்பத்தும்வல்லார், முகில்வண்ணவானத்து இமையவர்குழவிருப் பர்பேரின்பவெள்ளத்தே.

ஆ.—(முகில்வண்ணன்.) - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைச் சேர்ந்து ஸர்வ ப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷமும்பண்ணப் பெறுகையாலே லப்தோஜ்ஜீவநராய், ஸுப்ரஸந்ஸஸிஸ பூரபரிபூர்ணமான திருப்பொருநலாலும், அதிரமணிய திவ்யகந்தஸுமநோலிராம தருநிக ரங்களாலும் பரிகர்மிதமான திவ்யநகர நிலபராயிருந்த சடகோபன், முகில்வண்ணனடி மேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரத்துள் இப்பத்தும் வல்லார், பெரியபெருமாள் திருமேனி யில் நீலமான ஜ்யோதிஸ்ஸின் வெள்ளத்தாலே திவ்யமான திருநாட்டிலே * அயர்வறு மமரர்கள்சூழ, ஸனிகூதிகபரமபுருஷாநுவவஜ்ஜித நிரவதிகாரந்த மஹார்ணவாந்தர்நிமக் ரராயிருப்பரென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஆழ்வார்பட்ட க்லே ஸம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிராயாநந்தயுக்தராய்க்கொண்டு அயர்வறுமமரர்கள்சூழ இருப்பார் என்கிறார்.

ஸாமாநாதிக்ரண்யம் உபயோகமல்லவே யென்ன - ஸர்வநிர்வாஹகரீஇத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் - ஆனகையாலேஇத்யாதி. அருளிச்செய்யும்படி எம்பெருமானாரொன்று கூட்டுவது. ஆனால், ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டினானோ? என்ன - இதுதான்இத்யாதி. அணுகியடைந்தனன் - கிட்டிப்ரா பித்தா நென்றபடி. முகில்வண்ணன் - மேஹம்போன்ற வடிவையுடையவன். (க0)

† ‘அடியே’ என்று உரைக்குப்பாடம்.

[முகில்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமான் திருவடி களிலே சேர்ந்து அங்குத்தைப் ப்ராஸாடித்ததைப்பெற்று தரித்தவன்: மிக்க புனலையுடைய திருப் பொருநலில் துகில்வண்ணமான தூரீரிலே சேரக்கடவன். [வண்பொழில் ஆழ் வண்குரு கூர்ச்சடகோபன்] - அழகிய பொழில்ஆழ்ந்திருந்துள்ள வண்குருகூர்ச்சடகோபன். [முகில்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமான் திருவடி களிலேசொன்ன ஆரீசர் திருவாய்மொழியிலும இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்பெருமானுடைய திருநிறத்தானே முகில்வண்ணமான திருநாட்டில்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள் பரமபதத்திலே ஸூரிகள் நடுவே ஆநந்தநிர்ப்பராயிருப்பவென்று வலத்தை யுருவிச்செய்கிறார்.

முகில்வண்ணன் - உடாரமானமேலெல்லாவதான பெரிய பெருமானுடைய, அடியே - திருவடிகளையே, அடைந்து - ப்ராடித்து, (அடைக்கியான), அருள் - அருளுடையக்ருபையை, குடி - தலைக்கொண்டு, உய்த்தவன் - உய்த்துநின்றவராய், மொய் - மிக்க, புனல் - புனலையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலினுடைய, துகில் - துகிலின், வண்ணம் - நிறம்போலே, தூ - பரிசுத்தமான, ரீர் - ஜலகதையுடைத்தான, சேர்ப்பன் - பரியந்தப்ரதேசுத்தையுடையராய், வண் - மூல புஷ்ப ஸந்ததியாதுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைய, பொழில் - பொழில்களாலே, ஆழ் - ஆழப்பட்டு, வண் - நிரதிசாயஸம்பத்திவிஷ்டமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு கிர்வாழுகாரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், முகில் - காவமேகம்போலே, வண்ணன் - நிரதிசாயஸெனத்தர்ப்ப அத்தாரான பெரிய பெருமான், அடிமேல் - திருவடிகள்விஷயமாக, சொன்ன - அருளிச்செய்த, சொல் - ஸந்தாத்மகமான, மலை - மலைகள், ஆயிரத்து - இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - ஊவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், (ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் திருமேனியிலிருமூலீட்டாலே), முகில் - மேகஸ்யாமளமான, வண்ணம் - நிறத்தையுடைய, வரணத்து - பரமபதத்திலே, இமையவர் - நித்யநூரிகள், ஆழ - பரிவேஷிக்க, பேரின்பவென்னத்தே - நிரதிசாயநந்தஸாகரமத்யத்திலே, இருப்பார் - இருப்பார்கள்; இது - எழுரீசரிரிய விருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் இவர்பட்ட க்லேஸம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசாயநந்தஅத்தாரான நித்யஸூரிகள் குழ இருக்கப் பெறுவார்கள் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன் இத்தயாதி] - பெரியபெருமான் திருவடிகளைக்கீட்டி அங்குத்தைப் ப்ராஸாடித்ததைப் பெற்று யரித்தவன். ஸ்ரீவரவல்லபுயில் ஸத்தையம், மேதுள்ளவையும் அவனருளாலேயாயிருக்கையாலே 'உய்த்தவன்' என்கிறது. வலியையுடைய புனலையுடைத்தான பொருநலில் துகிலினுடைய வர்ணமான ஸாந்தஜலத்திலே சேர்க்கப்பட்டவர். மொய் - வலி. ஆழ்ந்துப்பெருக்காலே வலிபெற்றேருகை. "சுகடயூரீடிஷ்-தீயுஷ்ரவாஜநிஸாஸிய | ருணீயம்புலநாஸ்யுலதநுஷ்யூரீதெயபுர" என்று தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே ப்ராஸந்தமான ஜலத்தோடே ஸந்தாரானவர். [தூரீர்ச்சேர்ப்பன்] - தூரீர்த்துறைவன். உர்ஸரீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உடாரமான திருநகரி. "பெரியபெருமான் திருவடிகளிலேயாயிற்று ஆரீசரும் சொல்லிற்று: 'திருமோகூர்க்கீத்தபத்து' என்றும், 'திருவேங்கடத்துக்கிணைபத்து' என்றும் பிரித்துக்

கொடுத்த இத்தனை; திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே திருப்பதிகளில் நாயன்மார்க்கு அளந்து கொடுக்குமாபோலே” என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார். [முகில்வண்ண வானத்து] - முகில்வண்ணனுடைய வானம் என்னுதல். அவனுடையநிழலீடான வானம்என்னுதல். [இமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே]-தாம் மோழித்துத் திருத்தாயார் தனியே கூப்பிடஇருந்த இவருடையக்கேச மின்றிக்கே, நித்யஸூரிகள் நடுவே ஆந்தநிர்ஹராய் இருக்கப்பெறுவார்கள்.

நடு.—நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழியப்பஸிக்கவல்லார், இவர்பட்ட க்லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசுயாநந்த யுக்தராய், நித்யஸூரிகள்சூழ இருக்கப்பெறு வர் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன்தியாதி] - பெரியபெருமாள் திருவடிகளைக்கீட்டி அங்குத் தைப்ரஸாதத்தைப்பெற்று யரித்தவன். பூர்வாவஸ்யையில், ஸத்தையும் அழியும்படியா யிருக்கையாலே உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று மிகுதிக்கும், வலிக்கும் பேர். இப் போது, நீரோட்டத்தால்வந்த வலியைநினைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடே கூடின பொருளில் துகிலினுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூளித்துறைவன். சேர்ப் பன் - துறைவன்: நெய்தல்நிலத்தில் தலைமகன். மொய்யுனலென்னுநிற்க, தூரீரென்று- பெருவேள்ளமாயிருக்கச்செய்தே தெளிந்திருக்கும்படியைப்பற்ற. “ரணீயம்வாஸுநா ஜுவாநுநுஷுநொய்யா” (ரமணீயம்ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்தமஷ்யமநோயதா) என்கிற படியே ஓர்ஸாநீயமான பொழியையுடைத்தாய் உசாரமான திருநகரிக்குநாயன். [முகில் இத்தியாதி] - காளமேவம்போலே நிரதிசுய ஸௌந்தர்யயுக்தரான பெரியபெருமாள் விஷய மாக அருளிச்செய்த ஸப்தாத்தமகமான மாலையிரத்துஇப்பத்தையும் ஊவவருத்தியோடே அப்பஸிக்கவல்லவர்கள். “பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே - திருவாய்மொழியாயிரமுஞ் சொல்லிற்று “திருமோகூர்க்கீத்தபத்து”, “திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்து” என்று பிரித்துக் கொடுத்தஇத்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே மற்றைத்திருப்பதிகள்நாயன் மார்க்கும் அளந்துகொடுக்குமாபோலே” என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். [முகில்வண்ண வானத்து] - அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்படியாயிருக்கிறவானம் என்

நிமம்.—முகில் இத்தியாதி “இப்பத்தம் வல்லார் முகில்வண்ணவானத்திமையவர் சூழ விருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தியாதி. மேலிக் திருவாய்மொழி கலேசயாயிருக்க, “உய்ந்தவன்” என்று-தரிப்புண்டாகச்சொல்ல லாமோ? என்ன - பூர்வாவஸ்யையில் இத்தியாதி. “துறைவன்” என்றதுக்குஊவம் - நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகனென்றது. “சேர்ப்பன்” என்றது - துறைவனுக்கும், நெய்தல்நிலத்தில் தலைமக னுக்கும்பேர். இங்கு, துறைவனைச்சொல்லுகிறது. “மொய்” என்ற - மிகுதியாகஅர்த்தந்நரம் விவ கித்து, மிகுதியானல் “தூரீ” என்கிறதுகூடுமோ? என்ன - மொய்யுனல் இத்தியாதி. இதைக்குப் பாணம்- ரணீயம் இத்தியாதி. “சுகுடிஜிடிஓயுஹாஅரஜநிஸாஜிப 1 ரணீயம்வா ஸுநா ஜுவாநுநுஷுநொய்யா” இதுபாலகாண்டே (உ-ரு). “மொய்யுனல்” இத்தியாதிக்கு - “மிக்கஜலத்தையுடைய திருப்பொருளினுடைய, துகிலின்நிறம்போலேபரிசுத்தமான ஜலத்தையுடைத் தான பாய்ந்தப்ரதேசத்தையுடைய” என்ற உரையிலே ஸப்தார்த்தம். ஆயிரமுமீவர் விஷயமானல் திருவேங்கடமுடையான்முதலானார்க்குஇன்றிக்கேபோமேயென்ன - திருமோகூர்க்கு இத்தியாதி. “முகில்வண்ணவானத்து” என்றதுக்கு அர்த்தவ்யயமருளிச்செய்கிறார் - அங்கிருக்கிறவனுடைய இத் தியாதிவாக்யத்தவ்யத்தாலே. முகில்வண்ணமானவானத்து - மேலுய்யாமனமான நிறத்தையுடைய பரம

முன்னுர்திருவாய்மொழி—வேள்னைச்சரிசங்கு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ—(வேள்னைச்சரிசங்கு.)—இப்பிராட்டியோடே பெரியபெருமாள் ஸம்ஸ்
லேஷ ரஸத்தை யதுஷித்து, அந்த ஸம்ஸ்லேஷரஸமுள்ளடங்காதபடி பெருகினவாதே,
அது ஸாத்மிக்கைக்காகவும் ஆபுதிப்ரதிகூல மரும ம்ருமயார்த்தமாகவும் தென்திருப்
பேரையிலே எழுந்தருளத் திருவுள்ளத்தே கோலியருளி, இவளுடைய ஸம்வாதார்த்த
மாக இவளிடத்திலே அகிமாத்ர ஸம்மாநத்தைப் பண்ணியருளி “தென்திருப்பேரை
யிலேவேட்டைக்குப் போய்வருகிறோம்” என்றருளிச்செய்த, இப்படி பதிஸம்மாநிதை
யான இவள் அவ்யுத்தப்ந் விஸ்லேஷையாகையாலும், இவன் எழுந்தருளுகை இவனைக்
காணுதொழிகைக்கு ஹேதுவென்னுமிடம் அறியாமையாலும் எழுந்தருள ஸம்வதித்து
விஜயத்தை ஆஸாஸித்து திவ்யாயுதங்களைக் கொடுத்தருளி “சூரியாஸிநாவபூரஜிஷு
டாந்யுஷியுஷீ” என்னும் ப்ரக்ரியையாலே திருப்பல்லாண்டுபாடிக்கொண்டு திரு
வணுக்கன் திருவாசலாவும் பின்னே எழுந்தருளப் பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறி
யருளி, ஒரு தாமரைத்தடாகம் மலர்ந்தாற்போலே யிருந்த திருக்கண்களாலே இவளைப்
புரிந்து பார்த்தருளிஇவளாலே அதுஜ்ஞாதனய்த் தென்திருப்பேரையிலே யெழுந்தருள,
இவள் அவனைக்காணுமையாலே அத்தயநதம் அவஸநநையாய் அவனெழுந்தருளியிருந்த
தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளஉத்தியோகிக்க, இவளுடைய திருத்தாயாரும் தோழி
மாரும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் இவளை ப்ரதிபந்திக்க: “நான் போகை தவிரேன்,
தனியேபோனால் என்னும் பழி உங்களுக்கு வாராமே நீங்கள் என்னைத் தென்திருப்
பேரையிலே ஈண்டக்கொண்டு போய்விடுங்கோள்” என்கிறார்.

ஒ.—முன்னுர்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸநநையானபிராட்டி, பெரிய
பெருமானுடைய அபுரண்யபுரண்யதை தொடக்கமான கல்யாணகுணகணஸௌந்த்ர,
யாதிகளைத் தாம் வாய்வெருவியும், அத்தைத்திருத்தாயார் அதுஷாஷித்தும், ஆகஇப்படி
ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமதவதி செவிவழியேபுக, அதுஸரிஸிரோபசார
மாகயரித்து, ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பூர்ணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய விடாய்க்கிடாம்படி
அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலேவந்து வீற்றிருந்தருளின மகரநெடுங்குழைக்காத
னுடைய ஸ்மிதவிஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே அவனையொழிய
யரிக்கமாட்டாதே பதற, இவளை “நீ என்பட்டாய்?” என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும்
மற்றுமுள்ள உறவுமுறையார்களும்வினவ, அவர்களைக்குறித்து “நான் மகரநெடுங்குழைக்
காதனிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன், அவன் எழுந்தருளிருந்தருளின திருப்பேரை
யிலே புக்கல்லது யரிக்கமாட்டேன்; என்னை அங்கேகொண்டுபோய் விடுங்கோள்”
என்ன, அவர்கள் “இது நம்முடைய ஸ்திரீத்வாதிகளுக்கு ஈடன்று” என்று நிஷேயிப்
பாரும் பொடிவாருமாக, நீங்கள் கொடுபோய் விட்டிவிடுகோளாகில் நான்போய்ப்புகத்
தவிரேன் என்கிறார். “விஸ்லேஷம் அவ்யுத்தப்நம் என்னும்படி ஸம்ஸ்லேஷம் பிறந்து
‘ஸர்வகாமஸம்ருஜிநியாய்க்கொண்டு இப்படி + அநேககாலம்சென்று இனிவிஸ்லேஷியா
விடில் பொறுக்கவொண்ணாத ஷபையிலே, ம்ருமயாதிவ்யாஜத்தாலேயாகிலும் விஸ்லே

† திருப்பேரையிலே என்று வ்யாக்யாநங்களில்வரும் இடங்களிலெல்லாம் திருப்பேரையி
லில் என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

ஷிக்கவேணும்' என்று பார்த்து 'போய் வருகிறோம்' என்ன, தன்மொக்த்யத்தாலே ஸம்ஸ்லேஷத்திலே ஒரு ப்ரகாரமிதே விஸ்ஸலேஷம் என்று பார்த்து 'போகலாகாதே' என்ன, அவனும் விஸ்ஸலேஷிக்க, அநந்தரத்திலே இப்பிராட்டியும் பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நையாய், * பேரெயில்கூழ்கடல் தென்னிலவனை செற்றிரோன் தென் திருப்பேரையிலேவந்து வீற்றிருந்தருளினான்: நான் அங்கேபோவேன்' என்ன, தாய் மாறும் தோழிமாறும் 'அவன் தானே வரக் காணவேணும்' என்று நினைப்பதும், அது கேளாதே நானேபோனே னாகாமே நீங்களே என்னைதென்திருப்பேரையிலேசொண்டு போய் விடுங்கோள்! என்கிறாள்" என்றும் சொல்லுவார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - பெரிய பெருமானுடைய ஒளிர்ப்ப குணாஸந்தாரத்தாலே ஆஸ்வஸ்தரான இவர்க்கு வ்யாஹ்யவலயாலும் அதுவர்த்த திக்கையாலே அத்தயந்தம் ஆர்த்தராய், அந்தவார்த்தி சமிக் கைக்கு அவன் ஆஸந்நமாதத் திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறபடியை யதுஷதீதது, ஆந்தரவலயவ்யாஹ்ய அவனுடைய ஆபுயாதி வைலக்ஷணயத்தையும், அதுபயிதமான பாதவெணுமலயக்கரண யும், ஆகர்ஷகமான அவயவாதி சோகலையையும், அதுவ்யயமன ஆர்ச்சயகுணாதி யோமத்தையும், அநிஷ்டவர்க்க நிரஸநத்தையும், தூதராயதிரபயத்தையும், ப்ரபல ப்ரதிவந்யக பங்கத்தையும், ப்ரக்ருஷ்டகித் தி வர்பகத்தவத்தையும், ப்ரஸாரபத்ஸநத் தத்தையும், ஆபுரிதவிசோதி நிவர்த்துணத்தையும் சித்தித்து, காலமூதனுணவன எழுந் தருளியிருக்கிற தேசத்திலே செல்லுகையிலுண்டான தவராவிசேஷத்தக்கண்ட பார்ஸ்வஸ்த்தரான ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவாக்குப் ப்ரபந்திஜித வ்யவஸாயத்தைய றிவித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனுன மகாநெடுங்குழைக்காத நெய்தந்தருளிரேருக்கிற தென்திருப்பேரையிலே செல்லுகையிலே த்வரையை யுடைய வ்யவிரணவன், "இதுஅது ரூபமன்று" என்று விலக்கத்தேடுகிற தோழிமார் தாய்மார் முதலானவர்க்குறித்து, "நான்அத்தேசத்திலே செல்லல் தவிரேன்; நீங்கள் கொடுபேய்விடுங்கோள்; இல்லையா இல் னானேபோவேன்" என்று தன்னுணியை வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், பெரியபெருமானுடைய அஸாண்ய ஸரண்யத்வாதி கல்யாணகுணங்கலையும் ஸௌர்டீர்யாதி விக்ரஹகுணங்கலையும் தான் வாய்வெருவியும், அத்தைத்திருத்தையார் அதுவியித்தும் இப்படிப் ப்ரஸங்கமக ப்ர ல்ருத்தமான திருநாமத்தைக் கீட்டு இதுவே ஸிஸிசோபசாசமக மேதமும் தெளிந்து அநந்தரம் ஸம்ஸ்லேஷாதேபைஷா பிறந்து பெருமையாலே அவஸந்நமாய், தன்னிடவக் கிடம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரையிலேவந்து ஸர்ணவஸ்யத்தேரேட வீற் றிருந்தருளின மகாநெடுங்குழைக்காதனுடைய ஸமிதவிசுஷணாதிக்கிலே அபஹ்ருத சித்தையாய் அவனையொழிய யரிக்கமாட்டாதேபதற, தோழிமாரும் தாய்மாரும் வாய்வுக் களும் இவன் ஈஸாயைக்கண்டு "உனக்குஓடுகிறதென்?" என்றனினவ, "என்னைக் க மகாநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே அபஹ்ருதமாயிற்று; நானும் அங்கேபோய்ப்புகல் லது பரியேன்" என்ன, அவர்களும் "இது உன்வம்சத்துக்கும் உன்ஸந்தீதவத்துக்கும் போராது" என்ன; "வம்சத்தை நோக்கப்பார்த்திகேளானில் நீங்கள் கொடுபேய் விடுங்கோள், இல்லையா இல் னானேபோகத்தவிரேன்" என்று தனக்குப்பிறந்த துணியைச் சொல்லுகிறாள். அதவா, கீழ் பட்ட க்லேஸம் அவ்யுத்தபந்ம் என்னும்படி பெரிய பெருமா

ளோடே ஸம்ஸ்லேஷம் உம்ஸ்தகரஸமாம்படி வருத்தமாய், விஸ்லேஷியாவில் யர்மி அழியுமளவானவாறே, ம்ருத்யாகி வ்யாஜத்தாலே விஸ்லேஷிப்போம்” என்று பார்த்துப் பிரிவைப் ப்ரஸங்கிக்க, பிரிவுபுதியதுண்ணாத தன்மொளத்தப்பத்தாலே “இதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ?” என்று அநுமதிபண்ணித் திருவணுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப் படுத்திவிட்டு, அநந்தரம், விஹந்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே புக்காரைப்போலே நோவுபடுகிறஉஸையிலே, தாய்மாரும் தோழிமாரும் வந்துக்களும் “உனக்குஷமிகிறதென்?” என்ன, “நாயகன் ம்ருத்யாகிவ்யாஜத்தாலே தென்திருப்பேரை யிலே இருந்தான்: நானும் அங்கே புக்கல்லதுயிரியேன்” என்ன, “அவன்தானே வரக் காணுமதொழியப் பதறுகை இவ்வம்ஸத்துக்குப்போராதுகான்” என்ன; ஆகில், நீங்கள் கொடுபோய்விடப் பாருங்கோள்: இல்லையாகில் நானே போகை தவிரேன்” என்று தனக் குப்பிறந்த துணியைச் சொல்லுகிறான் என்றுமாம். குணஜ்ஞாத்ரத்தாலேயுரித்த நான் அவன்இருந்த ஊரிலேபோய்ப்புகவேணும் என்கிறானாதல், ஸம்ஸ்லேஷம் வருத்தமாய்ப் பின்பு பிரிவுவினைந்து அவன் இருந்த தேசத்திலேபோய்ப் புக்கல்லது யிரியேன் என்கிற னாதல். “ஆராமம்சூழ்ந்த அரங்கம்” என்று திருப்பதிகள் பொருமாளுக்குப் பகலிருக்கை யாகையாலே, “தென்திருப்பேரையிலே போனான்” என்று அங்கேபோகத் தேடுகிறான். இதில் சொல்லிற்றாய்விட்டது - விஷயப்ரவணனை ஸாஸ்தரத்தால் மீட்கவொண்ணா தாப்போலே, ஹவத்விஷயத்திலே ப்ரவணரானுரை ஷேசிகராலும் மீட்கவொண்ணாத அகிப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

நாடு. — கீழ், “இட்டகாலிட்டகை” என்கிறபடியே இவள்மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுக்கு முன்னே தோழிமாரும் தறைப்பட, திருத்தாயாரோருத்தியும் இவள்உஸையை அநுஸந்தித்து அருகேயிருந்து கூப்பிட்டீப் போருமது தலிர்ந்து, இப்பெண்பிள்ளை தானே யெழுந்திருந்து கால்நடை தந்துபோமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி: “பற்றிலார்பற்றின் றானே” என்று பெரியபெருமாளுடைய அஸரண்ய ஸரண்யத்வந் தோடக்கமான இவளுக் குப் பற்றாசான குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுணங்களையும் இவள் தான் வாய் வெருவியும் திருத்தாயார் சொல்லவும் கேட்டு அத்தாலே யரித்தாள். போனஉயிரை மீட்க வற்றியிறே குணஸ்வலாவயிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விஸ்லேஷ வ்யஸந மும் அநுஸந்திக்க வல்லளாய், பின்பு, “அவனைக்கிட்டியல்லது நிலேனே” என்னும் ஆற் றமையும்பிறந்து, அது பெருமையாலே அவஸநநையாக, இவள்விடாய்க்குடாம்படி அணித் தாகத் தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்த மகரநேங் குழைக்காதனுடைய அபேக்ஷிதாதி களிலே அபஹ்ருதசித்தையாய், “அவனிருந்தவிடத்தேறப்போகவேணும்” என்றொருப் பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவளைச்சூழப்போந்து “உளக்குஇத்தனை அதி மாத்ரப்ராவண்யமாகாது; நமக்குஇதுபழியாய்வினையும்” என்ன, “நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால்

வெள்ளைச்சரிசங்குப்ரவேஸ : ஸங்க்ரஹஸங்கதி - இட்டகாலித்தயாதி. மோஹித்தவளுக் குத் தெளிவுபிறக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அதுக்கடிஇத்தயாதி. குணங்கள் தரிப்பிக்குமோ? என்ன - போனஉயிரைஇத்தயாதி. இவ்விடத்திலே - “உதஃவரஃபிதவஸூவமீராரிவபு தாஹகயாரிஹ” என்ற ஸஹஸ்ரஸாம்பாஷ்யவாக்யத்தை நினைப்பது.

விஸ்தரஸங்கதி - கீழ்ப்பிறந்தமோஹமும்இத்தயாதி. ஒருப்பட - உத்யோகிக்க. “என்னெஞ் சினுமன்கேயொழிந்தார்” என்றத்தைப்பற்ற - அபஹ்ருதசித்தையானேன் என்றது. “என்னைக்காட்டு

ப்ரயோஜனமுண்டாகமாட்டாது, நான் அவன்பக்கலிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன்; சூனியின்பு, நானேபோனேனாகாமே நீங்கள் என்னோடு உடன்பட்டு அங்கே கோடுபோய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கோள்” என்று தனக்குப் பிறந்த துணியை அவர்களுக்கு அறிவித்துச் சொல்லுகிறதாயிருக்கிறது.

அங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி: - “(‘முசில்வண்ணனடியே - இவளணுகியடைந்தனள்’ என்றதாகையாலே) “வஸரவாசுததாஹடி” (ஸமாத்வாசுததாஹம்) என்கிறபடியே பெரியபெருமானோடே சிரகாலம் உம்மஸ்தகரஸமான ஸம்ஸலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், பிரிந்துகூடாவிடில் இரண்டேலைத்தம் அறிவுருமளவாச்சதாய்-இனியெல்லாவளவிலும் ஒருநீராகக் கலக்கிறது, மீயிரண்டும் கூடியிறே; சூனையாலே, பிரியாவிடில் பர்மிலோபபர்யந்தமாகப் புக, —இவ்வளவில், நாயகனான இவன் இரண்டேலையும் ஜீவிக்கப்பார்ப்பா நெருவனாகையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, இவளும் ஸம்ஸலேஷத்தில் வாஸஸ்யில்லாதாளோருத்தியாகையாலே ‘கலவியிலையொருவகையோ’ என்று கொண்டு இவளும் அநுமதிப்பண்ண, அவளும் அவ்வேட்டைநீரித்தமாகப்பறப்பட, இவளும் திருவணுக்கன் திருவாசலிலளவும் ஒருப்படுத்தினாள், — எல்லாவளவிலும் பிரிவு தன் காரியம் செய்தன்றி நிலலாதிறே: அந்தரம் இவள் நோவுபடப்புக, — இதைக்கண்டதோழிமாரும் தாய்மாரும் ‘உனக்கோகிறதென்? என்றுகேட்க, ‘புரீஜாகராஜன்திருமுகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவரிருந்தவிடம் நின்றவிடம் உலாலினவிடத்தோறும் கூடலிருந்து அநுபவித்தாற்போலே, நானும் அவனிருந்தவிடத்தே போய்ப்புக்கல்லது சில்வேன்’ என்ன, ‘உனக்கு இது தலைமைக்குப்போராது: நீ சொல்லுகிறவை ப்ரவர்த்தையென்று’ என்ன, ‘அவர்களை நீங்கள் நிரோதிக்கிறதால் பெற்றதென்? நான்போகை தவிரேன்; நீங்களே என்னைக் கோடுபோய்விடுங்கோள்’ என்ன, அவர்கள் ‘அதுக்கு நாங்கள் வழிப்போடாம்’ என்ன, ‘சூசில் நானேயாகிலும் போகை தவிரேனென்கிறாள்’ என்று. “வஸரவாசுததாஹடி” (ஸமாத்வாசுததாஹம்) இப்போது காதாசித்த ஸம்ஸகமுங்கூட அரிதாம்படியிருக்கிறதான், முன்பு சிரகாலம் அவரோடேயுலவிக்கப்பெற்றேன்காண்! “சாவயவஸ்ய திவெஸாஹ” (ராகவஸ்யநிவேஸாநே) எங்கள் மாமனாருடைய மாளிகையிலே அவர் தன்னனீர்த்தருப்பவதுத்தர, நெடுக்காலம் அநுமவித்தேன். “ஹுஜா தாரா துஷா ஹொமாதாஸவபுகா ரவஸ்யுவிதி” (புரீஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வகாமஸர்குத்திரீ) “வஸவபுகாஸ்யமினே” என்றதைப்பற்ற - நீங்கள் என்னோடு உடன்பட்டு உத்தயாதி. “அணுகியடைந்தனள்” என்றது-ஸாக்ஷாத்ஸம்ஸலேஷத்தை” என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்; அத்தையருளிச்செய்வாரா - அங்ஙனன்றிக்கே இத்தயாதி- பிள்ளான் நிர்வாஹத்தில், ஸம்ஸலேஷமுண்டானால் ஒரு திருவாய்மொழியருளிச் செய்வர்; அது செய்யாமை யாலே அஸ்வாஸம். உம்மஸ்தகரஸமான ஸம்ஸலேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானால் பிரியவேண்டுவானென்? என்ன - 19 ரீதிக்கூடாவிடில் உத்தயாதி. உத்தத்தவொன் னவாம்படி கலந்து வைத்துப் பிரியக்கூடுமோ? என்ன - இவ்விதெல்லாவளவிலும் இத்தயாதி. பிரிவை ப்ரஸங்கித்தாய் “வேண்டா” என்ன வொண்ணதோ? என்ன - இவளும் இத்தயாதி. ஒருப்படுத்தி - அனுப்புவித்தது. வழிவிட்டென்றபடி. இப்படி வழிவிட்டு பிண்டனாகில் துடிப்பவொனென்? என்ன - எல்லாவளவிலும் இத்தயாதி நானேயாகிலும் போகை தவிரேன் என்றது. “செனதே - சேனகம்” என்றதைப்பற்ற. சித் ப்ரஸுத்த ஸ்வேகத்துக் கர்த்தம் - ஸமாத்வாசுததா இத்தயாதி. * காலத்தவொர்த்தை யோடு தவிதியையாகையாலே தத்வமலிதம் - தன்னனீர்த்தமும் பறந்து இத்தயாதி. தன்னனீர்த்தமும் ப்ரதிவையகம். “சிரகாலம் ஹொமாதாஸவபுகா ரவஸ்யுவிதி”

† ‘வார்த்தையென்’ என்ற பாடத்தாய்.

பாடு” (ஸ்ர்வாங்காமாந்) என்கிறபடியே எல்லாம் அநுலலிக்கப்பெற்றேன். அப்படியுமன்றி இங்கு; “வஹ்வொஹ்வகருணா மணா” (பஹ்வொருபகல்யாணசுணா) என்று குணங்களிரட்டித்தவிடமிதே இது. ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று: நமக்கு சப்தாதிலிஷயங்களினின்றும் இந்திரியங்களை மீட்கவொண்ணாதுப்போலேயிதே இவரை ஹகவத்விஷயத்தினின்றும் மீட்கவொண்ணாதபடி. அது கர்மமடியாக வருகிறது: இஹகவத்ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாய்வருகிறவை, ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த ஈஸ்வரிசேஷம்: தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் - இவர்க்குப் பிறந்ததோர் அவஸ்த்தாவிசேஷம்; அதில், நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார்முகத்தாற் சொல்லுகிறது - ஸ்வரூபமான ப்ராவண்யத்திலே உபாயம் சேரிற்செய்வதென் என்னுமதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளைகருத்தாற் சொல்லுகிறது-உபாயம் அவனேயாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாமத்தனையன்றே’ என்று. ஆக, இவ்விருண்டர்த்தத்தையும் இரண்முகத்தாலே ஆழ்வார் தாம்அநுஸந்தித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மோஹமுந்தெளிந்து தானேகூப்பிட வல்லானதுவே - இத்திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம்.

முதற் பாட்டு.

வெள்ளைச்சுரிசங்கோடாழியேந்தித்தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினாடே, புள்ளைக்கடாகின்ற ஹற்றைக்காணீரென் சொல்லிச்சொல்லுகென் அன்னையீர்காள்! வெள்ளைச்சுகமவன்வீற்றிருந்தவேதவோலியும் விழாவோலியும், பிள்ளைக்குழாவியோட்டோலியும் அருத்திருப்பேரேயில்சேர்வனே.

ஆ.—நிரதிரயஜ்ஜலலயபரிபூர்ண நிர்மல ஸாரத சந்த்ரமண்டலம் போலே யிருந்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், நிரதிரயதிப்தியுத்த ஸூர்யமண்டலம்போலே யிருந்த திருவாழியையும் ஏந்தி, * பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே பெரிய திருவடித் திருத்தோளிலே ஏறியருளி, இலங்கொளிரேர் அரவந்தம்போன்று நீண்ட கண்களையுடையனானவன் என்னெஞ்சினாடே சாரிகை திரிந்தருளுகிறபடி நீங்கள் தான் கூவவழி” ஸமஸ்த கல்யாணகுணாஹ்வத்தாலும் பூர்ணயானென்னென்படி. ‘வஹ்வொஹ்வகருணா மணா’ என்றது - பரவ்ந்திலேயன்றே, இங்குண்டோ? என்ன - அப்படியும்இத்யாதி. இங்கு - ராமாவதாரத்திலென்றபடி, ப்ரமாணமேதென்ன - வஹ்வஇத்யாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஸம்-ஆகஇத்தால்இத்யாதி. இவ்வுபயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்ன - அது கர்மம்இத்யாதி. திருத்தாயாரான அவஸ்த்தைக்கும் தலைமகளான அவஸ்த்தைக்கும் பேதம் சொல்லுவதாக அதுதன்னை யருவதிக்கிறார் - திருத்தாயார்இத்யாதி. ‘அவஸ்த்தாவிசேஷம்’ என்றவந்தாம் ‘ஆயிருக்க, நிஷேதிக்கிறதும் ப்ராவந்திக்கிறதும் ஒருவர்க்கே கூடுமோ? என்ன’ என்று அந்யாஹரிப்பது. அந்யோந்ய வைஷம்ய கயிசபூர்வமாக உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - அதில்இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே, முத்தினியோஜஸையில் சீழில்திருவாய்மொழியைப்பற்ற இதுக்கு வாசி ஏதென்ன - மோஹமும்இத்யாதி.

† 9-ம் பாசுரத்தில் ‘தென்திருப்பேரெயின்மாதரே’ என வருவதனையும், அதன் வியாக்கியானங்களையும் 5, 6, 7-பாசுரங்களில் ‘பேரெயிற்கே’ எனவருவதனையும் ஊன்றிப்பார்த்தால், நம்மாழ்வார் ‘திருப்பேரெயில்’ என்றே இந்தத் திவ்யதேசத்தைக்கொண்டு வழங்குகிறாரென்பது, தெந்மேனவினக்குவதால், ‘திருப்பேரெயில்’ என்றே பதிப்பிக்கலாயிற்று; இச்சொல் பிற்காலத்தில் ‘திருப்பேரை’ என மருவி வழங்கலாயிற்றென அறிக.

கிறிலிகோள்: இன்னபடி என்று எனக்குச்சொல்ல நிலமாகிறதில்லை. ஆதலால், அவனை ஒருசண்ணம் காணுதொழியில் யூரிக்காட்டேன்; வேதகோஷத்தாலும் மீதோகலவ கோஷத்தாலும் கீழ்மாமரான பால்களுடைய பாய்புருஷகுணத்துதிகோஷத்தாலும் பரிபூர்ணமான திருப்பேரையிலே, மபுஸம்ஸ்லேஷ நிரவயிக ஸுசுமீதோடி 4.5 மிமக்ஷுரய்ப் பரிபூர்ணனாப்க்கொண்டிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணும்; நீங்கள் என்னைக்கொண்டு போய்விடர்களாகில் நானையாகிலும் போவேனென்று, தன்னைப் பரதிராதிக்கிற தாயா ரையுந் தோழிமாரையுந் குறித்துச்சொல்லுகிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி வாசாமகோடியாமாய்ப்படி தனக்கு வந்ததின்கிற வ்யஸந்தாலே தென்திருப்பேரையிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறகுத டிஸையைவினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறான்.

[சரிசங்கு] - சரிந்திருக்கிற சங்கு. [ஊடே] - உள்ளே. கடாவுகை - நடக்க துகை. [காணீர்] - காண்கிறீர். [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் அனனைரி!] - “எனக் கோடுகிற டிஸையை நாங்கள் அறிகிறிலோம், நீயேசொல்லுகோன்” என்று தாய்பார் கேட்க, நான்படுகிற வ்யஸநஞ்சொல்லுகைக்குப் பாகரங்காண்கிறிலேன் என்கிறான். [வெள்ளைச்சுசுமென்று தொடங்கி] - நீங்களே என்னைக்கொடு போய் விட்டிவிடுகோளாகில், தன்னை விஸ்லேஷித்தபின்பும் ஸமஸ்லேஷநிரதப்ரீதி மாறுதே நிரதிராஸுயாத் தோடே அவன் விற்றிருப்பதும்செய்து வேடித்வநியும் திருநாளில் வாத்தியத்தாகோலாதுமும், “வாலாகவி சீவரோநா” என்னும் கணக்காலே அவனுடைய ஸௌகந்திராதிவாஸிலே ஐதரான பிள்ளைக்குழாங்களுடைய விளையாடுகிறவோஷமும் நிரத்தாமாசச்சொல்லுதே தென்திருப்பேரையிலே நான் போய்ப் புகுவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், அதுகாலையமான ஆயுபயகளைநீடும் அவயவங்களைநீர மும் தன்னெஞ்சிலே பெரியதிருவடியை நடத்திப் பாகாக்கிற ஆகாசத்தாலே சரிபட்டு, அவனிருந்த தென்திருப்பேரையிலே செல்லுகையிலுண்டான துணியைவத் தாயாகைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

அன்னைமீர்கள்-(வாசாமகோடியாமான அகலாசில் விவாசம்அநியாதே), “பெற்ற வர்களிறே நாம்” என்றே விலக்கத்தேடுகிறவர்களே! (நானாகைப்பாட்டாய் தே), வெள்ளை- வெளுத்தநிறத்தையும், சரி - சரியையமுடைத்தான, எக்கொடு - ஸ்ரீபாகசதுபத தோடே, ஆழி- திருவாழியையும், வந்தி-, தாமரைக்கண்ணன் - (என் தாயாநாடி அநந் யார்ஹையாக்கின) தாமரைக்கண்ணையுடையவன், (நானும்நன்கிழையும புகுதாநும் இடமுடைத்தான), என்-, நெஞ்சின்-, ஊடே - உள்ளே, புன்னை - பெரியதிருவடியை, கடாவுகின்ற - (தன்அகிரிவேஸாநாபுபமாக) நடத்துகிற, ஆற்றை-பாகாசத்தை, காணீர்- நீங்களறிகிறிலிகோள்! (இவ்வறுவவத்துக்கு), என்சொல்லி - என்னபாகாபிட்டு, சொல்லுகேன் - நான் சொல்லுவேன்? (இவ்வளவில்), வெள்ளைக்கரும் - மகவைதுவவத் தாலே யபரிமித ஸுகாரணவத்தை யுடைத்தாய், அவன் - என்நெஞ்சக்குள்ளே பர காக்கிறவன், விது - தன்மேன்மைதேதான், இருந்த - இருக்குமிடமாய், வேத வெளியும்- அந்த ஆஸநேஸாயை யதுவிலக்கிறவர்களுடைய வேதகோஷமும், கிழா- நிரத்தரோத்ஸவததானுண்டான, ஒலியும் - வாத்தியதிகோஷமும், “வாலாகவி சீவ ரோநா” என்கிறபடியே அவனுடைய குணசேஷத்தாதினைப்பொற்றிட்டுக்கொண்டு, பிள்ளைக்குழா - பிள்ளைகள் திரள், விளையாடு - விளையாடும், ஒலியும் - கோஷமும், அநு-

அவிச்சிந்ரமாய் நடக்கும், திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, நான்-, சேர்வன் - சேருவன்.

இ.—முதற்பாட்டில், தனக்கோடுகிற வ்யஸநத்தாலே, “தென்திருப்பேரையிலே போகவேணும்” என்று பிறந்த துணியை வினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறார்.

[வெள்ளைச்சரிசங்கு இத்தயாதி] - ஸ்யாமமானவடிவுக்கு பரஹ்மமான வெண்மையையும் சரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், பற்றைக் கைக்கு ஜ்ஜாணமான திருவாழி, இரண்டாழ்வார்களிலும் வந்து அலையெறிகிற கண்கள். “சங்கு சக்கரமென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்” என்று கீழ் வாஸிதமானது ப்ரகாசிக்கிறபடி. “ஜிதநெ” என்னப்பண்ணுகைக்குத் திருக்கண்களோடு ல்வ்யாயுங்களோடு வாசிலுலை. [என்ருஞ்சினூடே] - நாங்கள் காண்கிறிலோமீ என்ன; உட்கண்விழியாத உங்களுக்குத் தெரியுமோ? [புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றை] - பெரியதிருவடியை நடத்துகிறபடியை. இவளுடைய உரையைக்கண்டு பெரியதிருவடி பிற்காவிக்கப்பிற்காவிக்க, வடிம்பாலே தாக்கிக்கொண்டுபோனபடி. கலவியாலும் பிரிவாலுமாக நெஞ்சின்ஊடு என்னும்படியாக ஆயிற்று, நெஞ்சு இடம்பெற்றபடி. பரமபதத்தில் அழகு செண்டேறுமா போலே ஆயிற்று, நெஞ்சிலே அழகுசெண்டேறுகிறபடி. [காணீர்] - தன் நெஞ்சில் ப்ரகாசம் வொஹ்யேந்தரியங்களுக்கும் விஷயமாம் என்றிருக்கிறார். [காணீர்] - காண்கிறீர். கண்ட நீ சொல்லிக்காண் என்ன, [என்சொல்லிச் சொல்லுவேன்] - என்னுடைய அறுவதுத்துக்கு என்னபாசுரத்தைச்சொல்லி நான் உங்களுக்குச் சொல்லுவது? இவ்வறுவத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லாத உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவது? [அன்னைமீர்காள்] - இவ்வறுவதுத்துக்கு தூரஸ்டுகளாய் ஹிதம்சொல்லிமீட்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுவது என்ஸமான உவ்ரக்குச்சொல்லுவதை உங்களுக்குச் சொல்லவோ? ஒருஸம்வந்யம் அமைபுமோ சொல்லுகைக்கு? எங்களுக்குச்சொல்லவொண்ணாதாகில் நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; அவன் இருந்ததேசத்திலே நான் போய்ப்புகப்பார்த்தேன் என்கிறார்: [வெள்ளச்சகமவன்] - ஸுகவெள்ளத்தை உடையவன்; விஸ்வேஷ உரையிலும் ஸம்ஸ்வேஷ ஜநிதமான நிரதிரயஸுகம் மாறாதவன். பிரிந்துபோகிற போது, விஸ்வேஷ உரையிலும் ஸம்ஸ்வேஷ உரையிலும் ப்ரீதிமாறாதபடி ஆயிற்று வினாரீர் அடைத்துக்கொண்டுபோவது. [வீற்றிருந்து] - இத்தலையைத் தோற்பித்த ஏற்றத்தாலேவந்த வேறுபாடு தோற்ற ஓலக்கம் கொடுத்திருக்கை. வீற்றிருந்த திருப்பேரை என்று அந்வயம். [வேதவொலியும்] - இவளைத் தனக்காக்குகையாலே “கர்த்தவ்யதந்த்ரமில்ல” என்று பழம்புணர்ப்புக் கேளாநின்றார். [விழா ஓலியும்] - திருநாளில் வாத்திகதாதி கோலாஹலமும். [பிள்ளைக்குமா வினையாட்டொலியும்] - பிள்ளைகள்திரண்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதராய் வினையாடுகிற வோஷமும். இற்றைப்புறப்பாடே! உலாவினபடியே! முறுவலும் தோளும் தோள்மாலையுமே! என்றகொண்டு வினையாடுகை. “வொலாசுவி க்ரீவாநாமுஹவொஷுஸுஸு: । ராஜாவிஷுவஸுஸுஸு ருக்ரொவலியு:சுயா:” என்னக்கடவதிறே. இவை நிரந்தரமாகச் செல்லுகிற தேசம். நிஷேயிக்கிற நீங்கள் இருந்த தேசத்திலின்றும், ஹவத் ப்ராவண்யமே யாத்ரையாய்ச்செல்லுகிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாய்படி தனக்குவர்த்திக்கிற வ்யஸந்தாலே, தென்திருப்பேரையிலே போகவேண்டுமென்று தனக்குப் பிறந்த உஸையை வினவுகிற திருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வெள்ளைச்சரிசங்குடாழியேந்தி] - “தவளவொண்ணசங்குசக்கரம்” என்றும், “கூரராழிவேண்சங்கு” என்றும், “சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும்” என்றும் கையுந் திருவாழியுடைய அழகு கைவிடாதே இவரை யறுவர்த்திக்கிறபடி. முகிவண்ணனிதே: அந்நிறத்துக்குப் பரபாகமான வெளுப்பையும், கரியையுமுடைத்தான ரீதியாகத்தான் தையம், அங்ஙனமொருவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்தி. [தாமரைக்கண்ணன்] - “தாமரைக்கண்ணனேந்தேறளரும்” என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. திருமேனிக்கு திவ்யாயுதங்கள் பரகாசகமாயிருக்குமாபோலே, ஆதம்மணங்களுக்கு நோக்கு பரகாசகமாயிருக்கிறபடியும். அகவரையில் தண்ணளியெல்லாம் கணவழியேயே தோற்றுவது. பரதிகூலர்க்கு திவ்யாயுதங்களோடாக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த் தோற்றுவாபோலேயே, அங்குலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாய்த் தோற்றும்படி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களையும் சேர்த்தவலிப்பர்கள். ஆயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்தபடிக்கு; “ஜி அனெ” (ஜிதந்தே)என்னப்பண்ணுமிதே. கண்களோடே திவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு இவ்விடத்தேநிபாத்துக்குறிபகவர்வார்த்தையை யருளிச்செய்வார் சீயர். கைக்கு ஆழ்வார்கள் ஆலாசனமாயிருக்குமா

முதற்பாட்டு - வெள்ளை இய்யாதி. “என்னசொல்லிச்சொல்லுகண், திருப்பேரையல்சேர் வன்னான், அன்னையீர்கான்” என்றிறபதங்களைக் கடைகிழ்த்தவதாரிசை இப்பிராட்டி இய்யாதி

திருக்கண்களுக்குமுன்னே திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுவானென்? வன்ன; நோக்கமதையாலேயென்கிறார் - தவளம் இய்யாதி ஸந்தார்த்தம் - முகிவண்ணனி இய்யாதி முகிவண்ணனிதே என்றது - “மிகரிவ்முனிலவண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற; “வெண்ண” என்ற கருக்குவிசேஷணமிட்டுச் சொன்னார்போலே சொல்லாதே, வெறுமனே “ஆழி” என்றதுக்குறாவும் - அங்ஙனம் இய்யாதி. இதுக்கு அஃதாம் “தாமரைக்கண்” என்றதுக்குறாவும் தாமரைக்கண்ணனே இய்யாதி. திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டிச்சொன்னதுக்கு ஹவதவயம் - தீரமென்கீது இய்யாதியாலும், பரதிகூலர்க்கு இய்யாதியாலும். அதாவது - பரகாசகமாயாகாரமும், ஆசகாத்வாகாரமும் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலே கூட்டிச்சொல்லுகிறார்களென்ற சீரமென இரண்டு வாக்யத்துக்கும் ஹவம். அப்படி பரகாசகமோ? என்ன - அகவரையில் இய்யாதி பரதிகூலர்க்குத் திருக்கண்கள் விரோடியாய்த் தோற்றமென்னுமதுக்கு, “தச்சோதனையழவழித்தானே” என்றது பரமணம். இந்தப் பாஸ்கத்திலே, - திவ்யாயுதங்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்தும் திவ்யாயுதங்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்தும் ஆழ்வார்கள் அதுபலிப்பாகனென்கிறா திருக்கண்களோடே இய்யாதி. இவ்வுக்யத்துக்கும் ஒரேதவையென - ஆயுதங்களோடே இய்யாதி வாக்யத்தையத்தாலே. ஆயுதம்போலே திருக்கண் தோற்பிக்குமோ? என்ன - ஜிதந்தே இய்யாதி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களைச்சேர்த்ததுக்கு, “செய்கண்ணு உருவச்செஞ்சுடாழிவகலானே” என்றத்தைக் கண்டு கொள்வது. திவ்யாயுதப் பாஸ்கத்திலே, தவிபுஜுதே சதர்ப்புஜுதே ஸர்கேஸுவானென்று சர்க்கைவா - இவ்விடத்தே இய்யாதி. அதாவது:—சிலாத்தக்குறிபகவர் பாஸ்கத்துக்கு பட்டர் பரிஹரித்தவார்த்தையை யருளிச்செய்வாரென்றபடி. “பயிலும்கடையளி” இரண்டாம் பாட்டிலே இந்த ஐதீயம் கண்டுகொள்வது. ஒப்பணயமுள்ளும் திவ்யாயுதங்களுக்குத் திருக்கண்களுக்குச் சேர்த்தியுண்டென்ற மூன்றாம் பாட்டும்-கைக்கு இய்யாதி. “திவ்யாயுதங்களைப்பாணம்” என்னுமதுக்கு பரமணம்-

போலேயாயிற்று, முகத்துக்குத் திருக்கண்கள் ஆஹரணமாயிருக்கும்படியும். “திருக்கண் டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திசுழம் அருக்கனணி நிறமுங்கண்டேன் - செருக்கிளரும் பொன்னுழிகண்டேன், புரிசங்கங்கைக்கண்டேன், என்னுழிவண்ணன்பால்இன்று” என்ற வடிவழகோபாதி திவ்யாயுதங்களுந் ஆஹரணமாய் அழகியதாயிற்றுவிருப்பது. ஆழ்வார்கள் தான் அவனைக் கைசெய்திருக்கையாலே ஆஹரணகோடியாயிற்றே இருப்பது. கைசெய்கையென் ற அலங்கரிக்கைக்குப்பேர். [என்னெஞ்சினுடே]-தங்கள் நெஞ்சிலில்லாமையாலே “இது கூடாது” என்றிருப்பர்களிறே. [என்னெஞ்சினுடேபுள்ளைக்கடாகின்ற] - இவர்க்கு மயர் வறமதிநலமருளி “நெஞ்சமேனீணகர்” என்னும்படியிறே திருத்திற்று; ஒரு தீர்பாத்விபூதியி லும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. திருவடி திருத்தோளிலேயேறி அங்குள்ளார்க்கு உஜ்ஜீவந மாகச் சாரிகைவந்துகாட்டும்போலே, இவர் நெஞ்சினுள்ளே ஸ்ருங்கலமாக அழகுசெண் டேமுகிறபடி. [நெஞ்சினுடே] - “அகவாயிலுள்ளது கண்ணுக்குத்தேரியாதோ?” என் றிருக்கிறார்களாயிற்று இவர்கள். (“திருமுருகாட்சாரம் தூவஸனசெவமம் தெவூரவூ கிஷகி” (நிர்க்குணஃபரமாத்மாஸௌதேஹந்தேவ்யாப்யதிஷ்டதி.) என்னுமாபோலே.) “நெஞ்சிலில்லையாகில் நானுமில்லையென்றுநினைத்திருக்கலாயிற்றுக்கிடர்” என்றிருக்கிறாள் இவள். (ஒருவாசத்தடத்தில்) ஹம்ஸசக்ரவாகங்குள்போலே ஆழ்வார்களும், காடு பட அலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற திவ்யாவயவங்களும், அத்தடாகத்திலீரும் இலேயும்போலே யிருக்கிற திருமேனியுமாய், அத்தைக் கினிய ஒருமேரு வஹித்தாற்போலே யிருக்கிற பேரிய திருவடியோடேகூட இவர்திருவுள்ளத்தே உலாவுகிறபடி. இப்படியேயிறே அநுகூலரோடு பரிமாறும்படி. நஞ்சீயர் கோயிலுக்கெழுந்தருளானிற்க, வழியிலேபிள்ளானைக்கண்டு “ஈஸ் வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ, லிசர்ஹஸ்யாப்தியும் உண்டோ?” என்று கேட்க, பாஷ்யகாரர்தோற்றவருளிச்செய்துகொண்டேபோந்தது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும்; ஆகிலும், எம்பார் ஒருநாள் உபாஸகாங்குரஹார்த்தமாக ஆழ்ந்திருடைய நெஞ்சிலே லிசர்ஹத்தோடே “திருக்கண்டேன்” இத்தாதி. பாட்டுக்குச் சரமேணர்த்தம் - பெரிய பிராட்டியாரைக்கண்டேன், பொன் போலே ஸ்ருஹணீயமான திருமேனியைக்கண்டேன், விளங்குகிற பாலார்க்கணைப்போலே இருவரு டையவொளியும் தன்னிலேகலசி விளங்காநின்றன அழகியநிறத்தையுங்கண்டேன், யுத்தோன்முக மாய்க் கிளருகிற பொற்கென்ற நிறத்தையுடைய திருவாழியைக் கண்டேன். சுற்றம் முற்றம் சிறிப் பார்க்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுங் கண்டேன். புரிசங்கம் - ஸோஷத்தவந்தாலே ப்ரஹ்மீலாவத்தை யுடைய சங்கென்றுமாம். என்னுடைய, கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்பக்கலிலே ஆழ்வார்களிருவரும் காட்டக்கண்ட இன்று. சாடு - ஆழ்வார்கள்தான் இத்தாதி. கைசெய்கை - அலங்கரிக்கையும், ஸஹாயஞ் செய்கையும், யுத்தம்பண்ணுகையும். “என்” என்றதுக்கு லாவம் - தங்கள் நெஞ்சில் இத்தாதி. அனுவானநெஞ்சுக்கு உள் ளுண்டோ? என்ன - இவர்க்கு இத்தாதி. “நீணகர்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருதீர்பாத்விபூதி இத்தாதி. “கடாகின்ற” என்றதுக்கு லாவம் - திருவடி இத் தாதி. சாரிகை - வையாளி. அழகுசெண்டேறுகை - விளையாட்டுச்சாரிகைவருகை: அழகு காட்டிக் கொண்டு புறப்படுகையுமாம். “நெஞ்சு” என்றதுக்கு லாவமாதல், “நெஞ்சினுடே” என்ற அவயார ணத்துக்கு லாவமாதல் - அகவாயிலே இத்தாதி வாக்யத்தவயம். அகவாயிலுள்ளது மேலே தோன்று மென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - “நிர்க்குணஃ பரமாத்மாஸௌதேஹந்தே வ்யாப்யதிஷ்டதி” என்கிறவச னம். கீழேல்லாங்கூட்டிலாவம் - ஏறில் இத்தாதி. அத்தை - தடாகத்தை, கினிய - கபளிகரிக்க. எல்லாருமிருக்க இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே செய்வானென்? என்ன - இப்படியேயிறே இத்தாதி. “நெஞ்சினுடேபுள்ளைக்கடாகின்ற” என்றப்ரஸங்கத்திலே, அநுகூலரோடே ஸலிக்ரஹஸ்யப்பரி மாறுமென்றதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - நஞ்சீயர் இத்தாதி. தோற்றவருளிச்செய்து - வ்யாக்யாநம்செய்து.

† தோற்றச்செய்து என்ற அடையவிலேந்தானும்பதத்துக்குப் பாடம்.

காண்கிறீர். வர்த்தமாநமும் கார்யகரமன்றிக்கே யொழிகிறது நிரோதிக்கிற நிர்ப்பந்தத் தாலேயே. உங்களுக்குக் குரகோஷம்கேட்கிறதில்லையோ? ப்ரஸித்தமான அர்த்தம் உப தேசிக்கவேண்வேதே. [காணீர்] - உங்களுக்குக் கண்ணும்செவியுமின்றிக்கே யிருந்தோ நிரோதிக்கிறது? என்னைப்போலே உட்கண்ணுலே காணிகோள்! நாங்கள் கண்டிலோம்; கண்ட நீ சொல்லிக்காணாய்! என்றார்கள். [என் சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை; என்னபாசரமிட்டு எத்தைச்சொல்லுவது? உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே என்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்கு நெஞ்சுநிறைந் தது வாய் கொள்ளுகிறதில்லைகாணும்! [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - நான் வலஹா நியாலேசொல்லமாட்டேன்; விஷயம் இயத்தாராஹித்யத்தாலேசொல்லிமுடிக்கப்போகாது; உங்களுக்குப்ரதிபத்திபண்ணுகைக்குப்பரிகரமில்லாமையாலேசொல்லத்தான்வேண்டா. [அன்னைமீர்காள்] - ஜ்ஞாதாம்ஸங்கொண்டு வேபாயந்தஃபரஸ்பரம்பண்ணலாயிற்றே ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்] - எனக் கோடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் பாசரமில்லை; அவஸ்த்தாஜ்ஞாநமின்றிக்கே பழமைகொண்டாடு கிறகோளித்தனையே; நிரோதிக்கைக்கு அநுவர்த்த நீயைகளாமத்தனையோ வேண்வேது? எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும் செவியுமில்லையாகில், நீதான் செய்யப் பார்த்ததென்? என்ன; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கநினைப்பார் இல்லாத ஊரிலே போய்ப்புகு மித்தனை என்கிறாள். பிரிந்துபோனாரை நினைக்கவொட்டாத தேசமிறே: “**தொவஜஸம் ஸூரநா**” (நோபஜநம்ஸமரந்) என்கிறபடியே. [வெள்ளச்சகமவன்] - ஸுகவெள்ளத் தையுடையவன். விஸ்வேஷசுரையிலும் ஸம்ஸ்வேஷ ஜநிதமான நிரதிஸ்யஸுகம் மாறுதவன். பிரிவிலும் அரையாறுபடாதபடி காணும் கலவியில் அவன்தேக்கினஸுகாதி

கூட்டி மாவம் - பூதமாய் இத்த்யாதிவாக்யந்த்யத்தாலே. இப்படியானால் உபதேசிக்க வேண்டுமா னென்? என்ன; “காணீர்” என்றபதத்துக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு அதுக்கு வேறுதுவையருளிச்செய்கிறார் - காண்கிறீர் இத்த்யாதி வாக்யந்த்வயத்தாலே. “காணீர்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம்; காண்கிறீரென்னுதல்; காணுங்கொளென்னுதல். இந்த இரண்டாமர்த்தத்தை, ஸ்ரவ ணேந்தரியத்தாலும், சக்ஷுநின்றரியத்தாலும் உட்கண்ணுலுங்காணுங்கொளென்று த்ரிவிதமாக அரு ளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்குக் குரகோஷம் என்றதொடங்கி உட்கண்ணுலே காணிகோள் என்னு மளவாலே. இத்தால்மலிதம் - ப்ரஸித்தமான இத்த்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தந்த்வயந்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்து, உட்கண்ணுலே காணுங்கோள் என்ற மூன்றாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய் கிறார் - உங்களுக்குக்கண்ணும் இத்த்யாதி. “என்சொல்லி” என்றதுக்கவதாரிகை - நாங்கள் இத் த்யாதி. எத்தைச்சொல்லுவதென்றது - எந்தஅர்த்தத்தைச் சொல்லுவதென்றபடி. பாசரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணுதோ? என்ன - உங்கள் இத்த்யாதி. ஹார்த்தஹாவமாதல். எதத்விவரணமாதல், “**என்னெஞ்சினுடே**” இத்த்யாதியையும் “**என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்?**” என்றத்தையுங்கூட்டி ரஸோத்தியாதல் - இவர்க்குநெஞ்சு இத்த்யாதி. சொல்லப்போகாமக்கு வேறுத்யாயம் அருளிச்செய் கிறார் - நான்பலஹாநி இத்த்யாதிவாக்யந்த்யத்தாலே. எல்லாம்சொல்லப் போகாவிட்டாலும், அறிந்த வம்ஸம் சொல்லவொண்ணுதோ? என்ன - ஜ்ஞாதாம்ஸம் இத்த்யாதி. ஸஜாதீயைகளானிகோளாகில் - தோழிமாரானிகோளாகில் என்றபடி. “அன்னைமீர்காள்” என்றதுக்கு - கீழ், வருத்தைகளென்றரு ளிச்செய்து, நியாமகத்வவிவக்ஷயாஹாவந்தரம் - எனக்கோடுகிற இத்த்யாதிவாக்யந்த்வயம். பழமை கொண்டாடுகிறிகோள் என்றதின் விவரணம் - நிரோதிக்கைக்கு இத்த்யாதி. உத்தாரர்த்தத்துக்கவ தாரிகை - எங்களுக்கு இத்த்யாதிவாக்யந்த்வயம். அவனேவாரானே? என்ன - பிரிந்துபோனாரை இத் த்யாதி. நினைக்கவொட்டாததேஸமுண்டோ? என்ன - நோபஜநம் இத்த்யாதி. “**வெள்ளச்சகமவன்**”

ஸயநிருந்தபடி. [வெள்ளை] - என்று பாடமானபோது மறுவற்ற ஸுகமென்கை. (கூகா ிரிசாசுகமென்றபடி.) அவன்வீற்றிருந்த - தென்திருப்பேரேயில் என்று அங்மயம். இட் டகாலிட்டகையளாயிருக்கிற இருப்புக்குளிர்த்தட்டாயிருக்கிற இருப்பிறே அது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டுத் தன்னுள்வாய்ந்தோற்ற ஸுகோத்தரமாக இருக்கிறபடி. [அவன் வீற்றிருந்த] - இத்தலையைத் தோற்றித்த தன்வெற்றியெல்லாம் அவ்விருப்பிலே தோற்றும் படியிருந்த. அவன் மெய்ம்மறந்து அப்படியிருந்தால் நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ? பரி பூர்ணனாய் அவன் செருக்காலேயிருந்தால், குறைவாளராய் நோவுபடுகிறநாமும் இருக்கவோ? அவன் முறைதப்பினின்றால் நாமும் முறைதப்புரித்தனையன்றோ? பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்துடனே கலந்தோமாகிலன்றோ நாம் ஆறியிருக்கலாவது? முறையை யழித்தாகிலும் மடலை யேடுத்துக்கொண்டுபோமித்தனையன்றோ? 'நெய்க்கே நலமாதலின்' என்னக்கடவதிறே. [வேதவொலியும்] - அவன் நெய்சொழிந்து பழம் புணாப்புக் கேளாநின்றன்காணும். அதாவது - பண்டு தான்வென்ற வெற்றிமாலையுள் கேட்கையிறே. அதாவது "ஐதிஹேவாஸாஸாஸாஸா" (ஐதந்தேபுண்டார்காஸா) என்கிற வெற்றிமாலையிறே. [விழாவொலியும்] - இவனைத் தோற்றித்ததுக்க நெய்யாடல் போற்றுக்கிறபடி. [அரு] - தீர்த்தம் ப்ரஸாதத்த பிறறைநாளே திருமுனைநாதநாகற்கு மத்தனை. ஸ்யமந்தக மணி கைப்பட்டபின்பு அக்ருன்அடுத்ததேநு அஸ்வமெதம்பண்ணி னாற்போலே, அவாக்கும் அடுத்ததேநு உத்ஸவமாய்ச் செல்புகிறஇத்தநா; ஸ்தீரந்தக மிறே இவள். இவளிருக்கிறவிடமிறே மங்களகோஷங்கள் மாற்றக்கடக்கிறது. [பின் னைக்குழா விளையாட்டொலியும் அரு] - பருவம்நிரம்பியிருக்கச்செய்தே நடுநடுப்பார் இருக்கிற ஊரைவிட்டு பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே ஊகவதநவலமெ யாத்ரையாய்ச்

ஸுகார்ணவந்தையுடையவனித்பர்த்து. ஸுகாதிசயமவருகைக்குறேதுவருகிச்செயவரு - 193ல் லும் இத்தயாதி. மறுவற்ற - ஸ்வச்சமானஇத்தயாத்த. மறுவற்றஸுகாதையுடையவனித்பர்த்து. 'வெண் ளம்' என்றபோது, வெள்ளென்ற - ஸமுதரம். வீற்றிருந்த வேதபாடு தோற்றவிருந்த. "வீத் திருந்த" என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - இட்டகால் இத்தயாதி. வேதபாடு கதெனன் - இத்தலையை இத்தயாதி. "வீத்திருந்த" என்றதற்கு - ராஜாவாயிருந்த என்று அர்த்தந்தரம் - இத்தலையைத்தோந் 193த் இத்தயாதி. வெற்றி-ஐயம். அவன் அப்படிவீற்றிருந்தால் ஸுகோத்தரமாக "சோகன்" என்றதென்? என்ன-அவன் மெய்ம்மறந்து இத்தயாதி. அவன் மெய்ம்மறந்து-அவன் மெய்ம்மறந்து வந்ததென்றது. அப்படியிருந்தால்-உபேகித்திருந்தால். நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ-நாமும் அவன் வைலகணியந்தைமறந்து உபேகித்திருக்கவோ? என்றபடி. அதுசம்பேதெனன்-194 பின்னாடி அவன் இத்தயாதி. அவன் வாராதிருந்தால், "கதூஸ்யஸுபுஸாஸாவெசா" என்றிருக்கக்கடவ நாம்

தவரிக்கலாமோ? என்ன - அவன்முறை இத்தயாதி. அவன் முறைதப்பினுன்னம், கயக்குத்தபப லாமோ? என்ன - பிரிந்தால் இத்தயாதி. முறைதப்பும் ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லுவரு - முறைதப்பித் தாகிலும் இத்தயாதி. அப்படி ஸ்வயந்தத்திலே அந்நயித்தாருண்டோ? என்ன - நெய்க்கே தூதரின் மக்கே கண்மை பார்த்தக் கடலோமென்றபடி. திருமொழி ஒன்பதாய்பத்து மூன்றாக்குவொழி ஒன்பதாம்பாட்டு "ஐதிகாமம்" இத்தயாதி. "வேதவொல்" என்றதற்கு ஊகம் அவன்மெய்ம்மறந்து இத்தயாதி. பழம்புணர்ப்பு - பழையவெற்றிமாலையுள். புணாப்பு - வெற்றிமலை. நெய்யாடல்போதமனை - நெய்யிறைத்து விளையாடுகை. "அரு" என்றதற்கு ஊகம் - தீர்த்தம் ப்ரஸாதத்த இத்தயாதி. தருகட டாந்த பூவகோபபாதம் - ஸ்யமந்தக இத்தயாதி. வ்யாதிரேக விததார்த்தம் இவன் இருக்கிற இத் தயாதி. "பின்னைக்குழா விளையாட்டொலியும்", என்றதற்கு ஊகம் - பருவம் நிரம்பி இத்தயாதி. அப்படி பாலயத்திலும் ஊகவதநவலமெ யிருப்பார்களோ? என்ன-அவ்வுரில் இத்தயாதி. அதுக்கு ப்ரஸானம்.

சேல்வுவார் இருந்த ஊரில் போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறார். அவ்வூரில் பருவம் நிரம்பாத பிள்ளைகளும் அகப்பட மகரநெங்குழைக்காதனுடைய வடிவழகிலே தோற்று, வாய்வேருவா நிற்பார்கள்; “வாறாசுவிசூலாநா மஹாபாரசுஷுஸம்வஸா: | ராஜாவிஷுவஸம்யுகூஸுருரெவயிஸுகயா:” (பாலா அபிக்ரீடமாநாக்ருஹ த்வாரேஷுஸங்கஸா: | ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாஸ்சக்ருரேவமிதிகதா:) என்னும்படியே. “ராரொராராரொராராஜதி” (ராமோராமோராமஇதி) - “சோறுசோறுசோறு” என்பா டைப்போலே. “புராஜாநாஜவநுகயா:” (ப்ராஜாநாமபவங்கதா:) - ஜநித்ரமாக்களுக்கு கேல்லாம் பாகரம்இதுவே. “ராஜவலிதம்ஜமடிவலிசு” (ராமபூதம்ஜகதபூத் - நாடேஅடங்க ராமாத்தவதமானபடி. நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவதுஇங்கேபரிமாறுகைக்கு ஹேது வேன்?என்னில், “ராரொராஜ்யம்புராஸதி” (ராமோராஜ்யம்புராஸதி) - நாடே அடங்கலும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப்பெற்றார்களில்லீ; ராமலாக்யமே யநுவ வித்துவிட்டது. “நவாமிஜம்லயங்கிணிசு” (நசாக்நிஜம்பயங்கிஞ்சித்) - அக்நியும்சோறு வேலிக்கவேண்டும் ஒளஷண்யத்துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. “நாஸுஜனீ ஜனவ:” (நாபஸுமஜ்ஜந்திஜந்தவ:) - கொண்டேஆழக்கடவ ஜலந்தானே கொண்டேமிக் கப்புக்கது ராமஸுரத்துக்கு அஞ்சி, பண்டே கைகண்டிருப்பதோன்றே ஜலந்தான். வேலை வேவ வில்வளைத்தவனிறே. [திருப்பேரேயில்சேர்வன்னானே] - ஜயித்தார் இருந்த விடத்தே தோற்றார் சேன்மலிழும் அத்தனையிறே. தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சி னாடே யிறே: ஆகையாலே “ஜிதகனே” (ஜிதந்தே) என்று சேன்மலிழும்த்தனையிறே.

பாலாஅபி இய்யாதி. “வாறாசுவிசூலாநா மஹாபாரசுஷுஸம்வஸா: | ராஜா விஷுவஸம்யுகூஸுருரெவயிஸுகயா:” இய்யோத்யாகாண்டே(சு-கசு). பாலர்களேயன் றிக்கே, ஜநிதர்மாக்கள் எல்லாரும்இப்படியேயென்று விவகரித்தது, அதுக்கு ப்ரமாணம் - ராமஇய்யாதி. “ராரொராராரொராராஜதி புராஜாநாஜவநுகயா: | ராஜவலிதம்ஜமடிவலிசு ராரொ ராஜ்யம்புராஸதி”இய்யுத்தபூரீராமாயணே.வீப்ஸைக்குஅர்த்தம் - சோறுஇய்யாதி. ஜநிதர்மாக்கள் - பிறந்தவர்களைப்படி. அப்படி ஸ்வகர்மபலம் புஜித்திலர்களோ? என்ன, ப்ரமாணம் - “நவாமிஜம்” இய்யாதி. பூஸங்கேபே, “நவாமிஜம்லயங்கிணிநாஸுஜனீஜனவ: | நவாமிஜம்லயங்கிணிநாவிஜாமிஜமலயங்கயா:” (சு-கஉ)ராமஸுரத்துக்குஅஞ்சியிருக்குமோ?என்ன. பண்டேஇய்யாதி. சரத்தாலே ஸமுத்ரத்தைத் தவித்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வேலைஇய்யாதி. திருச்சந்த விருத்தம் முப்பத்தோராம்பாட்டு, “காலகேமி” இய்யாதி. ஸமுத்ரம் தத்தமம்படி வில்வளைத்தவனித் யர்த்த: தான் சேருகிறதென், அவன்வரப்பார்த்திருந்தாலோ என்கிற ஸங்கைக்கு, பூர்வார்த்தத்திலே நோக்காகப் பரிஹாரார்த்தம் - ஜயித்தார்இய்யாதி. †முந்தின பரிஹாரம்-பிரிந்துபோனாரை இய்யாதி வாக்யம் அப்படி தான் தோற்றாளோ? என்ன - தாமரைஇய்யாதி வாக்யம்வயம். (க)

† இந்த அவதாரிகைக்கும் ப்ரீதிகத்துக்கும் ஏற்ப மூலத்தில் இருக்கவேண்டிய வாக்யம் ப்ரமுஷிதமானாற்போற் காண்கிறது.

இரண்டாம் பாட்டு.

நானக்கருங்குழல்தோழியீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்!
நான்இத்தனிநெஞ்சங்காக்கமாட்டேன்என் னாசமன்றிதுஇராப்பகல்போய்
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில் தண்பனைகுழ்தென் திருப்பேரையில் வீற்றிரு
வானப்பிரான்மணீவண்ணன்கண்ணன்செங்குனிவாயின்திறத்ததுவே. [நீ

ஆ.—(நானக்கருங்குழல்.) - அகிபரியள நீலாலகாலகக்குத வடிநாபவித்தங்
களை யுடைய தோழிமாரும் அன்னையரும் மற்றுமுள்ள ஐயபுணர்வகளுந்ம “நீ
தனியேபோகை ஈடல்ல” என்றுசொல்ல, அவர்களைக்குறித்து, “நான் என்னுடைய
ஸ்வதந்தரமான நெஞ்சைக் காக்கமாட்டேன்; எனக்கு விதியாய்மன்று, ஆய்ரபாஸுடைய
னாகைக்காகத் திருநாட்டில் நின்றும் ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனுய்ந்து நெருத்தருளி, அக்
காலத்தில் பெறுதாருடைய இழவுதீரும்படி, தேன்மொய்த்த பூம்பொழில் தண்பனைகுழ்த்
தென்திருப்பேரையில் பரிபூர்ணனாய் எழுந்தருளியிருந்த அயனுடைய, பரிவாரபுலகூத்த
தாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்திலே என்னெஞ்சு இராப்பகல் போய்ப்படிந்தது கிடந்
தும்; இனி நான் எங்குநே போகாதிருக்கும்படி?” என்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “இங்குன் பதறலாமோ? நெஞ்சைக் கிடுகெனப்
பிடித்துக்கொண்டு யரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாமோ?” என்று தோழியர்
தொடக்கமானார் சொல்ல, “தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருந்த நுகருநி எம்
பெருமானுடைய திருப்பவளத்தில் மிகவும் பாவணமான என்னுடைய தம் குடியும் வன்
அயிரமன்று” என்கிறாள். [நானம்] - மறியம். இவள் தின்மைக்காகத் தோழியார் தரித்
துக்காட்டினபடி. [அயற்சேரியீர்காள்] - இவளுடைய விரததயங்கம பரிவித்தமான
படியைச் சொல்லுகிறது. [தனிநெஞ்சம்] - ஸ்வதந்தரமானநெஞ்சு. [தேன்மொய்
தேன்கு] - வண்டுகள்மொய்த்த பூம்பொழிலையுடைய அழகிய நீர்லைந்தூறத்த தென்
திருப்பேரையில் வீற்றிருந்தருளுவதும் செய்து வேண்டற்பாட்டையும அழகையுந்
குணத்தையும் உடையவனுயுள்ளவனுடைய திருப்பவளத்தில் அழகிலேபடிந்தது.

ப.—அந்தரம், நிரவயிகமான பாதவ னெல்லப்பகலையுடையவன்பக்
லிலே ஸத்தமாய்ப்போன என்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிறிலே நென்று தோழிமாசை
யும் தாய்மாரையும் அயலாரையுங்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

நானம் - பரிமளோத்தரமான மந்தத்தரவத்தாலே வாணிதமாய்கு - உறுதத,
குழல்-குழலையுடையவரான, தோழியீர்காள் - தோழியீர்காள்! அன்னையர்காள் - (அவர்
களோடு என்றோடுவாசியற நியந்த்ரிகளான) அன்னையீர்காள்! அயற்சேரியீர்காள் - (செய்கி
வினவவந்த) அயற்சேரியீர்காள்! நான் - (அகிபரவணயான) நான், தனி - (என்னிலும
அகியுயித பாவணயத்தையுடைத்தாய்) ஸ்வதந்தரமான, இ - இந்த, நெஞ்சம் -
நெஞ்சை, காக்கமாட்டேன் - (என்னவிட்டுப்போகாமல்) தகையமாட்டேன்; என் -
எனக்கு, வசம் - விதியம், அன்று - அல்ல; இது இராப்பகல் - இதுஇரவேபகலையோடு
வாசியற, போய் - என்னவிட்டுப்போய், தேன் - வண்டுகள், மொய்த்த, பூம்பொழில் -
பூம்பொழிலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பனை-நீர்லகங்கள், குழ - குழங்கிருக்கிற,

தென்-சுட்டளைப்பட்ட, திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, வீற்று - தன்பெருமை தோன்றும்படி, இருந்த - இருக்கிற, வானம் - பரமபதநிலயான, பிரான் - மேன்மை யுடையனாய், மணி - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கம்போலேயிருக்கிற, வண்ணன் - வடிவை யுடையனாய், கண்ணன் - (ஆழ்ந்த)வயனான) க்ருஷ்ணனுடைய, செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாயின் - அபுரஸோறையிலே, திறத்தது - ஸக்தமாயிற்று. நானம் - மயிர்க்கு இடம் கந்ததால்யம்: புழுகாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘இங்ஙனே பதமுகிறதென்? நெஞ்சைச் சிக்கெ னடபிடித்துக்கொண்டு யரித்திருக்க வேண்டாவோ?’ என்ன, ‘மகரநெடுங்குழைக்காதன் பக்கலிலே என்மநஸ்ஸு அபஹ்ருதமாயிற்று’ என்கிறான்.

[நானக்கருங்குழல்] - நானம் என்று மந்தம். இவள் தளராமைக்காகத் தோழிமார் டுரித்துக்காட்டினபடி. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு அந்யரோடு வாசியற ஹிதம் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ஏககண்டைகளான தோழிமாரோடு அந்யரோடு வாசியற இவள் ஆற்றாமை ப்ராஸித்தமானபடி. ஹிதம்ப்ராவண்யத்தாலே உங்களில் வ்யாப்ருத்தையான என்னைக்காட்டில் ப்ரவணமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை நோக்கமாட்டேன்: உனக்கு ஸோஷமன் றேநெஞ்சம்? என்ன [என்வசமன்று]-நான்உங்க ளுக்குஸோஷம் அன்றோ, ஸோஷஹதரென்ன ஹ்யராவரோ? [இராப்பகல் இத்யாதி]- ஹிதம்சொல்லுகிற உங்களுக்கு ஸந்திஹிதை நான்: அதுவுமில்லை என்நெஞ்சுக்கு. [இராப் பகல்போய்] - ஒருபோதுபோய் மறறைப்போது முகங்காட்டிலன்றோ ஹிதம் சொல்ல வாவது? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - தேன் என்று வண்டு. அத்தாலே நெஞ்சுக் பட்ட பூம்பொழிலையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்ட தேசத்திலே, புக்கார்க்கு மீளலாம்தேசமன்றே என்கை. [வீற்றிருந்து] - பரமபதத்தின்போலே தன் வேறுபாடெல்லாம் தோற்றவீருந்த. [வானப்பிரான்] - மேன்மை இருக்கிறபடி. [மணிவண்ணன்] - அர்மதிப்பில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அழகு. [கண்ணன்] - இரண்டிமில்லைய-கிலும் விடவொண்ணாத ஹ்யதை. [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே] - இவைமுன்றிலும் போகவொட்டாத ஸமிதத்திலே படிந்தது. பிரிவை ப்ராஸங்கித்துத் தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லப்புகுத் தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸமிதம்பண்ணி நின்றபடி.

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தாய்மார் முகம்பார்த்துச் சோன்னொளையிறே கீழிற் பாட்டில் நின்றது; “இவள் இவ்வளவில்மீளுமல் என்றிக்கே யிருந்தாள்” என்றதாய்மா ரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசியற வந்துதிரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப் புக்கார்கள். “உங்கள் ஹிதவசநங்கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வஸௌஸ்யங்கையுடை யவன் பக்கலிலே ஸக்தமாய்ப் போன என்னெஞ்சைத் தகையமாட்டுகிறிலேன்; என்னெஞ் சைக் கடல்கொண்டது காணுங்கொள்!” என்கிறான்.

இரண்டாம்பாட்டு - நானம் இத்யாதி. “தோழிமீர்கான்! அன்னையார்கான்! அயற்சேரியீர் கான்!” என்றத்தையும், “வானப்பிரான்மணிவண்ணன்” இத்யாதி மேலெல்லாவற்றையுங் கடர்கூறித் து வ்ருத்தாநுவாதபூர்வமாக அலவாரிகை - நாய்மார்இத்யாதிவாய்யத்யாலே, அயற்சேரியுள்ளாரா வது - அந்தர்யாமித்வத்திலே புறைத்திருக்குமவர்கள்,

“ஸௌலிக்ருவஸ்யவ்வாயாஃ” (ஸௌமித்ரேபஸ்யபம்பாயாஃ) - அங்ஸுத்தைலோக் யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தேயும், பெருமாளுக்கு அந்யபரதை விளைக்கக்காக முகத்தை மாறவைத்துக்கொண்டு நின்றார்; பிள்ளாய், பாராய் இது இருந்தபடி! என்கிறார். [நானக்கருங் குழல்] - ஒரு தமிழன் “நானமென்று-குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாவிபோன்ற குழல்” என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும் பரிமளத்தை. [தோழிமீர்காள்]-ப்ரியஞ்சொல்லு வாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவார் கோடியிலே புகுவதே! [தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! அயற் சேரியீர்காள்!]-தான் அறிந்து தோழிமாக்குச் சொல்லாதே யிருப்பதோர் அவஸ்தையையும், தோழிமாரும் தானும் அறிந்து தாய் அறியாதேயிருப்பதோர் அவஸ்தையையும், தானும் தோழியும் தாயுமறிந்துபிறரறியாதிருப்பதோர் அவஸ்தையுமாயிற்று இருப்பது; அந்நிலைகுலைந்து எல்லா ரையும் ஒக்க ஸம்போதிக்கும்படியாயிற்று ஜகத்ப்ரஸித்தமானபடி. பிறர்க்குச் சொல்ல வேண்வேதில்லையிறே; ஆயிருக்க, ப்ரதிகூலர்க்குங்கூட ஈயைபண்ணவேண்டும்படி காணும் இவளுடைய ஆர்த்தி. “ஓம் ஸுஜாநயதஃ ஃவிதாழ்” (மாம்ஸமாநயதுகிதாம்) என்று என்னை நீ பெருமாளுடனே கூட்டவல்லையே என்றாளிறே ராவணனை. “த்யாகு ருடி யாம்பியி” (ததாருருதயாம்மயி) என்றும், “வாசாயஜேஷ்வாஹுஹி” (வாசாதர்ம மவாப்ஹுஹி) என்றும் ஒரு திருவடிபோல்வார்க்குச் சொல்லக்கடவவார்த்தையையிறே, பிரித் தவனைப் பார்த்துச் சொல்லிற்று. [தோழிமீர்காள் இத்தாதி] - ‘எங்ஙனே நான் உகந்தது உகந்தி கோள்! எங்ஙனே எனக்கு ப்ரியஹிதம்பார்த்திகோள்! எங்ஙனே யுதாஸீநைகளாயிருந்தி கோள்! ‘எங்கள் பக்கல் குறையுண்டோ? நீ மர்யாதைதப்பினவாறே நாங்களும் முறைதப் பினே மித்தனையன்மீறு?’ என்ன, [நான் இத்தனிநெஞ்சங் காக்கமாட்டேன்]-உங்களுக்கும் இங்ஙனே ஏதேனும் இருப்பது ஒருஹேதுவுண்டோ முறைதப்புகைக்கு? [நான்]-நீங்களும் ஏதேனும் நெஞ்சு இழுந்திகோளோ? உங்களளவல்லவேன்றபடி. [இத்தனிநெஞ்சம்]-உங்க ளில் நான் வ்யாவ்ருத்தையானுற்போலேயாயிற்று, என்னிலும் என்னெஞ்ச வ்யாவ்ருத்தமான

அங்குத்தை இத்தாதி. “நானம்” என்றதுக்கு-நாவியென்றாந்தார்தம்-ஒருநமிழன் இத்தாதி ‘தோழிமீர் காள்’ என்கிற ஸம்போதத்ததுக்கு ஹாவம் - ப்ரியம் இத்தாதி. “தோழிமீர்காள்” இத்தாதி யாலே - எல் லாரையும் ஸம்போதித்ததுக்கு அவதாரிகையில் உகதமான ஹாவமொழிய ஹாவார்தம்-நானறிந்து இத்தாதி. ப்ரதிகூலரான அயற்சேரியார்க்கு ஸவஹஸஸையச்சொல்லுவானென்ன? என்ன-பிறர்க்கு இத்தாதி. இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன-மாம் ஸமாநய இத்தாதி. “ஸாயுராவணராகேணிராம்ஸுஜாந யதஃ ஃவிதாழ்வெந்வாவலீத்யாவாராஸுக்ரெணெவமஜாயிவபு” இதி ஸுந்தரகாண்டே. (உக-கஅந்) “ஸுஜாநய-ஸுஹய-வெந்வாவலி சயாமரூபாஹவாலஸ்ப்ராவிதபெத்யுஸு” இதிராமாறுஜ்யம். இத்தாலே-ப்ரதிகூலர்க்கும் தயைபண்ணவேண்டியிருக்குமென்று தோற்றிறறே? என்ன-ந்யாகுரு இத்தாதி: “யயாத்வாஸுஷ்வாராஸுமாதெ ஸ்ராகாஹிக்ரீடகெது ஸுஸ்யுஸாயம்ஸுகாரிஹம் த்யாகுருடி யாம்பியி” “ஜீவகீரோபயாராஸுஸுஹ வபகிசீதிபிராந் | தத்யாகுஹஸுபிநுவாவொவாவாயஜேஷ்வாஹுஹி” இதி ஸுந்தர காண்டே லீதா. மூன்றபேரையும் ஸம்போதிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - எங்ஙனேநான் இத்தாதிவாக் யத்ரயம். ஹாவம் - உங்களுக்கு இத்தாதி: இதுக்கு - ‘கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்தது’ என்றதிலே நோக்கு. ‘உங்களுக்கு’ “இத்தாதி வாக்ய விவரணம் - நீங்களும் இத்தாதி: இத் தால் வலிதம் - உங்களளவல்லவேன்றபடி. என்ற. ‘தனி’ என்றதுக்கு ஹாவம் - உங்களில் இத்தாதி. ‘வ்யாவ்ருத்தமானபடி’ என்றதால் யலிதமாதல், ஸுப்தார்த்தமாதல்.

படி. [தனிநெஞ்சம்]-சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்தரமான நெஞ்சம். “அ துஷ்டவஸூ”
 ஸம்வெசு” (தத்தஸ்ய ஸத்ருஸம்பவேத) என்றிருப்பார் நெஞ்சமும் இதுக்கு ஒப்பஸ்.
 [காக்கமாட்டேன்]-[பாரணஸாமர்த்த்யம் வேணுமே காக்க.] “முந்தற்றநெஞ்சேயியற்றவா
 யெம்மொளிகூடி” என்றிருக்கும் இத்தனை யொழிய, இவளால் ததேதுவைக்கப்போகாதே.
 “மாரவஃசிங்குரிஷுணி” (குரவஃகி. கரிஷ்யந்தி) என்று ஒருவரையும் பாராதே போகா
 ரின்றது; ஒன்று கேட்டு மீளு மளவல்ல: மீட்கலாமளவும் காற்கட்டிப்பார்த்து, போகாமை
 யாலே கைவாங்கினை தோற்றுகிறதகாணும் - மாட்டேன் என்கிற வுறைப்பாலே. ஸம்
 ஸாரிகள் சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயிறே இவர் ஸகவத்விஷ
 யத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி, “மாட்டேன்” என்று சொல்லும் இதுவார்த்தையோ? எல்லா
 வளவிலும் தந்தாம நெஞ்ச தந்தாமுக்கு விடையமாக வேண்டாவோ? என்னிஸ், [என்வச
 மன்றிது]-என்செய்வோம், தாய்வேறு கன்றுவேறுக்கு விலைபாளான்? கைகேயிசோற
 கேட்டு ஸ்ரீஹரதாழ்வான் ராஜ்யம் பண்ணு மன்றியிற்று இவளும் இத்தாயார்வார்த்தைகேட்டு
 மீளுவது இப்போது நான் உங்கள் மகளன்றோ? (மகளென்னு ஸம்யகாவரோ?) என்னைப்
 போலுமன்றே, என்னெஞ்ச. எனக்குத்தானென்றிருக்கும் நீல தங்கதன, தன் வழியே
 நாளுமுகும்படி யாயிற்று தந்தாமுடைய நெஞ்ச அலங்காரமானவன், ஸம்யகமாயிருப்ப
 தோருபோது பார்த்து ஸ்ரீதஞ்சோல்லவேண்டாவோ? என்ன, [இராப்பகப்போய]-அருஷ்ட
 மானகாலத்திலே இதுக்கு ஸ்ரீதம் சொல்லலாவது ஒருபோதுகாண்கிறீலேன்; ஒருபோது
 ஸகவத்விஷயத்திலும் கைவைத்து, ஒருபோது ஸம்ஸாரயாத்ரையிலும் கைவைக்கும் அள
 வல்லவிறே, இவளுடைய ப்ராவண்யம். இங்கேயிருப்பது ஒருபோது உண்டாகிலிறே ஒன்று
 சொல்லிமீட்கலாவது? [தேன்மொய்த்த இதயாதி] - இது மீட்கலாம் விஷயத்திலேயோ
 அகப்பட்டது. அவ்வூரில் ஹோக்யதையிலே, படிந்தாரையு மீட்கப்போமோ? தேன் என்ப
 வண்டு. [பூம்பொழிலித்யாதி]-பூதத பொழிவையும் குளிர்த்த நீர்நிலங்கையுமுடைத்தான
 தென்திருத்தேரையில. [வீற்றிருந்த]-பரமபதத்தில் இருப்படங்கவம் தோற்றும்படியிருக்கை

சொல்லிற்று இத்யாதி. “இ” என்றதற்கு ஹாவம் - தத்தஸ்ய தந்த்யாதி. “காக்கமாட்டேன்”
 என்றதில் வ்ய ரிரோகவித்தார்த்த ததபூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம் முந்திறுத்தியாதி. முத்திட்டநெஞ்சே
 பிற்பட்ட என்னோடேகூடி காரியத்தை நடத்தப்பார்த்துயர்ந்தது. இப்பதனை எத்தனைவென்றாயிற்
 “போகாது” என்கிறதென், தடுக்கிறதற்கென்? என்ன - குரவதுத்யாதி “மாரவஃசிங்குரிஷுணி”
 தொவகூங்கிஷு வீஷிநமஃகூஷி | மாரவஃசிங்குரிஷுணி ஸாநாவிரகாபுதா

இதி பஞ்சமேம்ஸே அஷ்டாதஸே, (22). ஸபிதமாதல், விவரணமாதல் ஒன்றுகேட்டு இத்யாதி காவே
 நென்னாதே, “காக்கமாட்டேன்” என்றதற்கு ஹாவம் - மீட்கலாமளவுத்தியாதி. துணக்கு ஸகாப
 தேஸம்-ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - மட்டிலே என்னுத்தியாதி. நாயின் ஸபாசத்தில்
 மகள், கன்றின் ஸயூகத்திலே மகளிஸ், த்ருஷ்டாந்தமுதேவியாணம் கைகேயித்த்யாதி. “இது
 என்றதற்கு ஹாவம் - இப்போது இத்யாதிவாக்பந்த்யம். ‘எனனைப்போதுவான்’ என்பதனை தூண்டு
 வாயததாலே விவரிக்கிறார் - எனக்குத்தானே இத்யாதி. குழகுப்படி போலாக. “தூரப்பகை”
 என்றதற்கு ஹாவம் - தந்தாரினையுத்தியாதி. “இராப்பகல் அலகே ப்ரவணமாகது” என்கிறதனை
 டைய ஹார்த்தஹாவம் ஸ்ரஷ்டை மானுத்தியாதி ஒருபோது கண்ணாமுகு தென்தேவதென
 ஓர்போதுத்தியாதி. “போய்” என்றதற்கு ஹாவம் இங்கேயி ருந்தோதுத்தியாதி. “தேன்மொய்த்த”
 என்றதொடங்கி “செங்கனியாயின் திறத்ததுவே” என்னுன்னவுக்கும் ஹாவ. “தென்மீட்கலாம்”
 யாதி. விவரணமாதல், “தேன்மொய்த்த” என்றதற்கு ஹாவமாதல் - அவிபுரீஸ்துத்தியாதி “வீற்றி
 ருந்த” என்றதற்கு ஹாவம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. ஸாமயம் அருளிச்செய்து, ஆதிசயம் அருளிச்

அவ்விடம்போலுமன்றிறே இவ்விடம்? ஒருவர்கூறாழ்வார்உடுக்கிறவிடமிறே; அவ்விடத் தோடோக்க இவ்விடத்தையும் திருத்திக்கோண்டிருக்கிறவிடமிறே. [வானப்பிரான்]-இத் தால் கண்ணழிவற்றமேன்மையைச் சொல்லுகிறது. [தேன்திருப்பேரேயில் வீற்றிருந்த வானப்பிரான்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பை நமக்காக இங்கேயிருக்கிற உபகாரகன். [மணிவண்ணன்]-மேன்மையில்லையாகிலும் விடவோண்ணாதவடிவிற்ப பசையிருக்கிறபடி. [கண்ணன்]-அங்குள்ளார்க்குப்படிவிடமேஉடம்பை இங்குள்ளாகு வரையாதேகோடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவன். [வானப்பிரானித்யாதி] - மேன்மையளவிடவோ? வடிவழகளவிடவோ? நீரமையளவிடவோ? [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே]-கண்ணகத்தில் ஒரு சுழியிலேயகப்படுவாரைப்போலே, வாய்க்கரையிலேயகப்பட்டது; ஆசைப்பட்ட விஷயத்தைக் கரைகண்டதாகிலன்றோ மீளுவது? சிவந்து கனிந்த திருப்பவளத்தினிடையாட்டத்தது; இதுமீள நினைக்கிலன்றோ உங்கள்வார்த்தை கேட்கைக்கு அவகாசமுள்ளது. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும்செஞ்சுடர்நீள் முடி தாழ்ந்ததாயும்
சங்கோசெக்கரங்கண்ணேகந்தும் தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்
திங்களும்நாளும்விழாவறுததென்திருப்பேரேயில்வீற்றிருந்த
நங்கள்பிரானுக்கு என்னெஞ்சந்தோழி!நாணும்நிறையும் இழந்ததுவே.

ஆ.—(செங்கனிவாயின்.) - உன்னுடைய லஜைக்கும் நிறைவுக்கும் போருமோ தனியேபோகை? என்று தோழிசொல்ல, திருப்பவளத்தழகிலே போய்ப் படிந்தும், திருப்பவளத்தில் ஒளி கொழுந்துவிட்டு மேல்நோக்கிவளர்ந்ததோவென்னும் படி நீண்டிருந்த திருவலிஷேகத்தில் அழகிலேதாழ்ந்தும், திருவாழியுந் திருச்சங்குமேந் தினவழகைக் கண்கெந்தும், மற்றோர் அழகுக்கு உரித்தல்லாதபடி தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், என்னுடைய நெஞ்சானது, திங்களுந் நாளும் விழாவறுத தென்திருப் பேரையிலே வீற்றிருந்த நங்கள்பிரானுக்கு நாணும் நிறையும் இழந்தது; இனி எனக்கு நாணும் நிறைவுமுண்டோ? என்று தோழியைநோக்கிச் சொல்லுகிறாள்.

செய்கிறார்- அவ்விடம்போலும் இத்தாதி. அதெங்கனெயென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஒருவர்கூறா இத்தாதிவாக்யவ்யத்தாலே. “வானப்பிரான்” என்றதுக்கர்த்தம் - இத்தாலித்தாதி. “பிரான்” என்றதுக்கு அர்த்தார்த்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலித்தாதி. “வானப்பிரான், மணிவண்ணன்” என்ற இரண்டையுங் கூட்டி ஹாவம் - அங்குள்ளார்க்குஇத்தாதி “திரும” என்றதுக்கு - ஸமூஹமாகவர்த்தம் - மேன்மைஇத்தாதி வாக்யத்யத்தாலே அவயவாந்தரங்களிருக்க, “செங்கனிவாய்” என்றவிசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - கண்ணகத்திலித்தாதி. கண்ணகம் - ப்ரவாஹம். வாய்க்கரை - அதரம், மேலென்று தவந். “திறத்ததுவே” என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - ஆசைப்பட்ட இத்தாதி. “ஆசைப்பட்ட” இத்தாதியாலே, “திரும” என்று - ஸமூஹமாகவருளிச்செய்து, இடையாட்டமாக அர்த்தார்த்தம் - சிவந்துஇத்தாதி, அவதாரணார்த்தம் - இதுமீளஇத்தாதி. நானக்கருங்குழல்என்றுதொடங்கி, ‘அயற்சேரியீர்காள்! இது - என்வசமன்று, இரப்பகல் போய்’இத்தாரப்ய, ‘செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே; நான்இத்தனிரெஞ்சந் காக்கமாட்டேன்’இத்தய்வயம். (உ)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், “இங்ஙனேசெய்கை நம்முடைய லஜ்ஜைக்கும் மேன்மைக்கும்போருமோ” என்று தோழிமார்க்கொல்ல, “அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்டு என்னுடைய ஹ்ருடியம் அவற்றையெல்லாம் ஒழிந்தது என்கிறாள். [தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்த்தும்]-கிருக்கண்களுக்கு அந்நயர்ஹ ஸேஷமாயும். [கிங்களுமென்று தொடங்கி] - என்றபொக்க திவ்யோக்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறதென்கிறுப்பேரையிலே நமக்கு அணித்தாகவந்து வீற்றிருந்தருளின மதேஹாபகாரகனுக்கு

ப.—அந்நயர், அவனுடைய அகப்பவாதி ஸோகையிலேயகப்பட்ட நெஞ்சு, நாணும் நிறையும் இழந்ததென்று அந்நயர்க்கையான தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிபேரிலே ஹோக்யமாய், இன் - ஸார்த்தவவாஹி களாலே ஆகர்ஷகமான, வாய் - திருப்பவளத்திலே, கிறத்ததாயும்-அகிலிவிஷ்டமாயும், (ஆகிராஜ்யசுகமாய்), செம் - சிவந்த, நடர் - ஓரிரையாடிடைத்தாய், நீள் - உத்துங்கமான, முடி - கிருவலிலேஷகத்திலே, தாழ்த்ததாயும் - அம்மேன்மைக்கிடாகத்தாழ்ந்து வர்த்திப்பதாயும், சங்கொடுசக்கரம் - அந்தப்பரந்தவத்தை சிவவழித்துக்கொடுக்கும் கிவ்யாயுதங்களை, கண்டு உகந்தும் - ஹர்ஷயுத்தமாயும், தாமரை - அகிராஜிதேஹோக்யமான தாமரைபோன்ற, கண்களுக்கு - கிருக்கண்களுக்கு, அற்று - புறம்புதோற்றம், தீர்த்தும் - அந்நயர்ஹமாயுமிருக்கிற, என் நெஞ்சம் - என்னெஞ்சானது, தோழி - முன்பு ஸம்ஸுலேஷிக்கைக்கு ஸஹகாரியானதோழி! கிங்களும் - மாஸங்கன்தோறும், நாணும் - திவஸங்கன்தோறும், விழா - உத்ஸவங்கள், அறாத - இடைவிடாமல்செல்லுகிற, தென்திருப்பேரையில் - திருப்பேரையிலே, வீற்று - தன்வாசினதோன்ற, இருந்த - எழுந்தருளியிருந்தவனாய், நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு முகந்தருகிற, பிராணுக்கு - அர்ச்சாவதாரகஸபணை உபகாரகனுக்கு, நாணும் - ஸ்வாஹிகமான லஜ்ஜையையும், நிறையும் - அடக்கத்தையும், இழந்தது - இழந்தது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், “எதேனும் செய்தானும் ஸ்திரீத்வப்பரயுத்தமான லஜ்ஜையையும் மடப்பத்தையும் நோக்கவேண்டாவோ?” என்று தோழிசொல்ல, அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்ட என்னெஞ்சம் அவற்றை இழந்தது என்கிறாள்.

[செக்கனிவாயின்றித்ததாயும்] - பிரிவிதபோது நன் ஆற்றாமையும் வசுவதாமையும்தொடக்கமான தாழ்வுசொல்லுகிற திருவயுத்திற் பழுப்பிலேயாயிற்று நெஞ்சுதோற்றது. அப்போதைத்தாழ்வுகள் ஒரு மஹாஹரதத்துக்குப் போருமென்கை, ஓர்ஸரீயமாய் உபவஹிதத்திக்கும் கவித்தமுடிபயக்காட்டியாயிற்று, என்னை எழுதிக் கொண்டது. தன்ஸேஷித்வத்தின் எல்லையைக்காட்டி யாயிற்று ஸேஷத்வத்திலே நிறுத்திற்று. [சங்கொடுசக்கரம் இத்தாதி] - ஆயுழமும் ஆகாரணமுமாயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடைய சேர்த்தியைக்கண்டு உகந்தும், தன்னோட்டை ஸம்ஸுபுமெல்லாம் தோற்றம்படி நோக்கின கண்ணழகிலே அந்நயர்ஹஸேஷமாயும். [கிங்களும் இத்தாதி] - “விழாவொளி” என்று பொதுவாகக் கீழேசொல்லிற்றே; அத்தையிசேஷிக்கிறது மாஸத்திருநாளும் விசேஷவிவஸங்களுமான திருநாள்உச்சியிடுவிடாதே செல்லும்வகர். [நங்கள்பிரான்] - பரவ்யுஹவிவங்கன்போலன்றிக்கே உகந்தருளினதேஸம்; அவற்றுக்குப் பிற்பாடராகையாலே நமக்கு உபகரிக்கைக்காகஎன்கை. [என்னெஞ்சம்] - அவ்விருப்பில் ப்ராப்தியையும் சுவட்டையும் அழிந்த என்னெஞ்சம். [தோழி] - முதல்

போருமாகாதே? [செஞ்சடர்இத்யாதி] - பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்துப் பேரளிற்போது, ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் “உபயவிபூதிநாயன்” என்று தோற்றம்படிவிகுக்கிற திருவலரிஷைகத்தைக் கண்டு தறைப்பட்டேக் காலைப்பிடித்தது. [சங்கொடுஇத்யாதி] - பிரிந்தால் விரோதியைப் போக்குகைக்குப்பிரிகரமாய், வைத்தகண் மாறவொண்ணாத அழகையுடைய ஆழ்வார்களைக் கண்கேந்தது. [தாமரைக்கண்களுக்கற்றத்தீர்ந்தும்] - “தவாவலி” (தவாஸ்மி) என்று சொல்லப்பெற்று மாட்டாதொழிந்தால், துறையும் தலைக்கட்டின திருக்கண்களுக்காவிற்பது அங்கையாள் ஹமாக எழுதிக்கொடுத்தது. பிரிகிறபோது கோக்கினகோக்கிலே, பிறர்க்காநாத அடி உலுஜ்விக்கப்பண்ணினான். அம்ருதமதந்தில் தான் எட்டுவெடிவுகொண்டாற்போலேகாணும், இதுவும் விஷயாதீநமாகப் பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி. அவனுடைய ஐஸ்வர்யமாயுடைய இதுக்கு உண்டாகக்கடவதிறே. [திங்கனும்நாளும்இத்யாதி] - உத்தேசம் யுபயிசிலே நித்யோத்ஸவம் செல்லாநிற்க, அது இங்கே நம்கண்வட்டத்தே ஐக்கத்துக்கு இலக்காயிருக்குமோ! மாஸத்திருநாளும் நித்யத்திருநாளும்மோவாத. [வீற்றிருத்த நங்கள்பிராணுக்கு] - இவ்விருப்பு நமக்கு ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிற உபகாரகனுக்கு, பரத்வம் நித்யமுத்தர்க்கு; வ்யூஹம் முத்தப்ராயர்க்கு; விஹவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு; இவ்விருப்பு, பாபம் பண்ணின ஸம்ஸாரிகளுக்காகஇறே. [என்னெஞ்சம்] - அவனுடைய உபகாரமும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் வயிரவருக்காகை. நெஞ்சினுடைய வன்மையறிதியிறே. நெஞ்சம் அவனும் ஒரு கோவையிலே அடைப்புண்டபடி. [நங்கள்பிராணுக்கு என்னெஞ்சம்] - “ராவயவொஹுதி டெவெபெவீடி” (ராகவோர்ஹதிவைதேஹீம்) என்னுமாபோலே. [தோழி] - நெஞ்சைத்

தாம் - அதுதான் இத்யாதி. திருவயிஷேசத்தில் வருகைக்குப் ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்திரு - பிரிவை இத்யாதி, “தாழ்த்த” - தறைப்பட்டே. சங்கொடு சக்கரம் கண்கேக்கைக்கு மேலது அருளிச்செய்திரு - பிரிந்தால் இத்யாதி. “தாமரைக்கண்கள்” இத்யாதிக்கு ஹவம் - தவாஸ்மி இதுபாதி. ஹவந்தாமதீ, விவரணமாதல் - பிரிகிறபோது இத்யாதி. அநேக ஸார்பரிகரஹம் பண்ணினதற்கு மூன்றாம் திருஷ்டாந்தம் - அம்ருதமதந்தில் இத்யாதி. ‘எட்டுவெடிவென்று’ தேவர்கள், ராகவர்கள், வானாதி, மந்தரம், இவற்றைக்கெல்லாம் அந்தரயாமியாய்; கூடம், அந்தரிஷாவதாரம், உபேந்தரன், மலையைச் சர்யாமல் பற்றினவனுமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. அவன் சத்தி இதுக்குண்டாகக் கூடுமோ? என்ன - அவனுடைய ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. “திங்கனும்” இதுபாதிக்கு ஹவம் - உத்தேசம் யுபயிசிலே இத்யாதி. அது - மகஸ்ஸு. அருத - ஓவாத, விச்சேதமில்லாத என்றபடி. இவ்விருப்பு நமக்காயிருக்குமோ? என்ன - பரத்வம் இதுபாதி. “செங்கனிகாயின் திறத்ததாயும், நங்கள்பிரான்” என்ற பதங்களைக்கடாவித்து, “என்னெஞ்சம்” என்றதற்கு ஹவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஹவிரவருக்கு - வஜ்ரத்தை த்ராவியிப்பிக்கை. கூத்திரவாஹிமாத்தாலே “ஒருவர்க்கும் நடுபடும” என்றிருத்த செஞ்சையும் உருக்குகை என்றபடி. என்னெஞ்சம் - கடிசமானசெஞ்சமென்றபடி. “என்னெஞ்சம்” என்றத்தோடே “தோழி” என்றதற்கு ஹவம் - நெஞ்சினுடைய இத்யாதி. “நங்கள்பிரான், என்னெஞ்சம்” என்ற - அவனையும் செஞ்சையும் தனக்கு சேஷமாகச் சொல்லுகையாலே ஹவம் - நெஞ்சும் அவனும் இதுபாதி. என்னோட்டை ஸம்பந்தம் ஒத்திருக்கையாலே - ஒதுகையாலிலே என்கிறது. இத்தால் - அவனோபாதி எனக்கு பரத்தாமான செஞ்சென்றபடி; “என்னெஞ்சம்” என்றதற்கு - ஹவத் ப்ரவணமான செஞ்சென்ற அந்தரத்தாம் - ராகவோர்ஹதி இத்யாதி. “கூலூரீவபொவபூதாந் கூலூரகிஜககககணாடி ! ராவயவொஹுதி டெவெபெவீடி” (கூலூரீவபொவபூதாந் கூலூரகிஜககககணாடி ! ராவயவொஹுதி டெவெபெவீடி) இது ஸுந்தரகாண்டே ஹதாமக். (கக - ௧) அதாவது அவன் கூலூரீவபூதத்தில் அந்யந்தம் ஸங்கிதனாயிருக்கும். இது, முத்தத்தறசெஞ்சாய் ஹவத்விஷயப்ரவணமாயிருக்கும்; ஆகையாலே ப்ரஸங்க ஸத்ருஸமாயிருக்குமென்றபடி. “செஞ்சினுடைய வன்மையறிதி

திருத்திக்கலப்பிக்கப்பட்ட வருத்தம் அறிதியே. இப்போது நீயுங்கூட எதிர்த்தலையாம்படியிறே வாய்த்தது. [நாணும் நிறையும் இழந்ததுவே] - இது இழவாதது உண்டோ? அரைக்கணம் அவன்பேரறின்று படுத்தினபாடெல்லாம் என்தான்!! நான் தன்னையிழந்தேன்: தாய்மார் தோழி மார்கள் என்னையிழந்தார்கள்: நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்தது. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இழந்த எம் மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினரும் அங்கேயொழிந்தார் உழந்தினியாரைக்கொண்டேன் உசாகோ! ஒதக்கடலோலிபோல! எங்கும் எழுந்தநல்வேதத்தோலிநின்றோங்கு தென்திருப்பேரையில் வீற்றிருந்த முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்ந்தேன் அன்னையர்காள் என்னையென் முனிந்தே.

ஆ.-- (இழந்த) - “புத்தமோ, அயுத்தமோ?” என்று நிரூபியாதே போகப் பெறலாமோ என்று அன்னைமார் தன்னையுமுனிய, இழந்த எம் மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினரும் அவனுடைய அழகைக் கண்டு என்னைமறந்து, வாராதே அங்கே யொழிந்தார்; இனி இங்கிருந்து என்னபுருஷார்த்தம் ஸாகிப்பது? ஆரோடே எத்தை நிரூபிப்பது? ஒதக்களருகிற கடலினுடைய லேபாஷம்போலேயிருந்த மங்களமான வேத வேபாஷத்தாலே ஸம்ருத்தமான தென்திருப்பேரையிலே வீற்றிருந்தருளினவனுடைய, * நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமார் பொலிவெய்தும்படி முழங்குகிற ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தை ஏற்கின அழகு வெள்ளத்திலே புக்கமுந்தினேன்; ‘இனி, என்னையுமுனிந்து பாயோஜநமென்? என்று தன்னுடைய அன்னைமாரைநோக்கிச் சொல்லுகிறான்.

ஒ.-- நாலாம்பாட்டில், ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டுவருந்தியாகிலும் போது போக்காதே இங்கனே செய்யலாமோ?” என்று பொழுகிற தாய்மாரைக்குறித்து, ‘என் நெஞ்சும் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று, நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?’ என்கிறான். [இழந்த என்று தொடங்கி] - இழந்த என்னுடைய நிமித்தம் மீட்கவேணுமென்றுபோன என்னெஞ்சும் பெரிபராஜகுலமும் தானுமாய் என்னைமறந்து அங்கேநின்ற விட்டது. இனி வருந்தி ஆரைக்கொண்டு, எத்தைச்சொல்லிப் போதுபோக்குவேன்? [முழங்கென்று தொடங்கி] - வேதத்வரியாலே எப்போதும் முழங்காநின்ற ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந்யத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடைய அவ்வழகிலே நிமிக்கையானேன்.

யிறே’ என்றதுக்குச்சேர ஹாவம் - நெஞ்சைத்திருத்தி இத்தயாதி. இதுனுடைய வன்மையைத் தோழிக்கு அறிவிக்கிறவனுடைய ஹந்தஹாவம் - இப்போது நீயும் இத்தயாதி. வாய்த்தது - பவித்தது. நாணும் நிறையுமிரண்டும் - மாமைமுதலானவற்றிற்கு உபலக்ஷணமாக்கி ஹாவம் - இது இழவாததுண்டோ என்ற. அவனுடைய கூணலால் விசிலேஷத்தால் தான் பட்ட பழகளைச் சொல்லி நடுபடுகிறான் - அரைக்கணம் இத்தயாதி ஹாவாக்யத்தாலே. விவரணம் - நான் தன்னையிழந்தது. ‘தோழி! என்னெஞ்சும் - திங்களும்’ என்றதொடங்கி, ‘நங்கன்பிரானுக்கு - செங்கனிவாயின்’ இத்தயாதி, ‘அற்றத்திர்த்தம் - நாணும் நிறையுமிழந்தது’ இத்தயர்வயடி. (௩)

ப. - அங்கதாம், அவனுடைய குணசேஷத்தங்களிலே யகப்பட்ட வண்ணஞ் சம் அங்கேபோயிற்று; இனி யாரைக்கொண்டு போதுபோக்குவது? என்று, நியமிக்கிற தாய்மரைக் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

இழந்த - முன்பேயிழந்த, எம் - என், மாமைத்திறத்தை - நிறத்துக்காக, போன - என், நெஞ்சினரும் - அங்கே - அங்கே யாஸந்நாய, ஒழிந்தார் - ராஜகுலத்தாலே என்னையொழிந்து நின்றார்; இனி - (அந்தரங்கமான நெஞ்சுபோனதின்), உழந்து - அலமந்து, ஆரை - இவ்வனுபவவிஷயத்தில் அகலிஞ்ஞரானாரை, கொண்டு - என் - (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) எந்தஅர்த்தத்தை, உசாகோ - உசாவவேன்? (உசாவலிருக்கிற நான்காணும்), ஓதம் - திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான், கடலொலிபோல - எங்கும் - ஸர்வப்ரதேசத்திலும், எழுந்த - கிளர்ந்த, நல்வேதத்தொலி - ஸாமவேதகோஷமானது, நின்மு - (எக்காலத்திலும்) நின்மு, ஒங்கு - கிளர்ந்துவருகிற, தென்திருப்பேரையில் - தென்திருப்பேரையிலே, வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருப்பாராய், முறங்கு - (அந்த வேதகோஷப் பாகித்வநியாலே) முழங்குகிற, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தை, தையன் - திருக்கையிலே யுடையவனுடைய, மாயத்து - ஆச்சர்யமான சீலஸௌவரியாதிப் பாகாசக சேஷத்தங்களிலே, ஆழந்தேன் - அவகாஷித்தேன்; அண்ணையர்கான் - ("நாடும் முறையுமுடையோம்" என்றிருக்கிற) அண்ணையர்! என்னை - (அணியப்பற்று சுடுபட்டிருக்கிற) என்னை, முனிந்து - என் - என்னப் பரயோஜனமுண்டு?

இ. - நாலாம்பாட்டில், "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்நியாகிலும் போதுபோக்க வேண்டாவோ?" என்று நியமிக்கிற தாய்மரைக்குறித்து, 'என்றெஞ்சம் அவனுலே அபற்றுகமாயிற்று; எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறான்.

[இழந்த இப்பாதி] - நிறத்தானேபோயிற்று "அவனை நிறக்கொள்ளவேணும்" என்று கேரகியிருந்த என்னுடைய நிறத்தைவிடே இழந்தது. "அந்திறத்தை மீட்டுக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று போன என்மனஸ்ஸாகிறதும் என்னை மறந்து அவர்க அடியுற்றது. "அவன் இழவானாய் நாம் இழவு பரிஹரிக்கையின்றிக்கே, நாம் இழவாவர் ஆவதே!" என்று அகிமாரித்துப்போன நெஞ்சை, விரைத்தகையே பலபடையுறத்துக் கொள்வாரைப்போலே படையுறத்துக்கொண்டான். லங்கையை அரணழிக்கைக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுழ்வாரிப்ப பெற்றோர்போலே, என்னுடைய ஸ்திரீத்வமாகிற அரண் அழிக்கைக்கு உள்ளாள் பெற்றோம் என்று நெஞ்சைப் படையுறத்துக்கொண்டான். லங்கையின் அளவன்றிக்கே ஸ்திரீத்வாகிமார்த்துக்கு அவன் அஞ்சியிருப்பது. [நெஞ்சினார்] - அங்குத்தை ராஜகுலத்தாலே என்னைமறந்தார். பெற்றாரைக்கொண்டு வருத்ததேர்த்ததம் பண்ணியாகிலும்பரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, [உழந்துஇனிஇப்பாதி] - [உழந்து] - வருத்தி, [இனி] - என்றெஞ்சைஇழந்ததென்பு. வருத்தினால்தான் வார்த்தை கேட்பாருண்டோ? கேட்பாருண்டானால்தான் என்னவார்த்தைசொல்லுவது? [ஓதக்கடலொலிபோல] - திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல்போலே வேதத்வநிவந்து செலிப்பாநிற்க, வேறுபோதுபோக்கப்பேசுகோ? [எங்கும்எழுந்த] - ஸர்வத்ரிகமாகப்பரவாநிற்கை. இதுநாடபாடாநதோர் இடம்பெற்றாரிதே போதுபோக்கி யரிக்கலாவது. [நல்வேதத்தொலி] - ஸாமவேதத்வநி, "வெடிபூரணபூரணவெடி" [நின்றோங்கு] - இடையிடாதே மிக்குமிக்கை. [முழங்குதகையுன்] - வேதத்வநி ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்திலேப் பாகித்வநிக்க, அதித

பாதித்வமியும், வேடிவோஷமுமாய் இரட்டித்துச்செல்லாநிற்கை. [மாயத்தாழ்த்தேன்]-
அவனுடைய ஸ்மிதலீக்ஷணைகளிலே மீளவொண்ணாதபடி அகப்பட்டுடன். தம்பமார்
என்கிற முறையைக்கொண்டு முனிந்தால் என்னப்பாயோஜனமுண்டு? பரார்தியையும் மூப்
பையுங்கொண்டுமுனியஅமையுமோ? பரயோஜனம் வேண்டாலோ? அழகிலேயிடுபட்டாண்டா
இந்தம் கொல்லி மீட்கலோ?

நா. —நாலாம்பாட்டு. “ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும்
போதுபோக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ?” என்று பொழிகிற தாய்மாரைக்குறித்து,
“என்னெஞ்சம் அவனுலே யபஹ்ருதமாயிற்று: நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்கு
வது?” என்கிறாள்.

[இழந்த எம்மாழைத்திறத்துப்போன]-நாணும்நிறையும் இழந்ததென்றவிடம்-
உபலக்ஷணமாகாதே; அநுஷாஷணத்திலே நிறமிழந்தமையும் தோற்றச்சொல்லா நின்றாள்.
(இழந்தவெம்மாமை யென்று அநுஷாஷணத்திலே - மாமையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்
தமை தோற்றுக்கிறது; ஆகையாலே, நாணும்நிறையுமென்று உபலக்ஷணம்.) “அத்தலையி
லுள்ளது நாம் ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணுகை பேரய், நமக்கு உள்ளதிலேயொன்றைச்
சிலர் கொடுபோகையாவதென்?” என்று அலிமாரித்து, “இப்போதே மீட்டுக்கொடுவரு
கிறேன்” என்று தவிர்த்துப்போன நெஞ்சம் அங்கே படையற்றது. [என்னெஞ்சினாகும்
அங்கேயொழிந்தார்] - அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார். “பிரியேன்”
என்று சொன்னவரிடே இத்தலையைப்பிரிந்து நினையாதிருக்கிறார். [நெஞ்சினார்] - அலைந்த
பரிவட்டமூர் தாழ்மாய் அணுக்கடித்துத் திரியநின்ற ஞாபியற்று. [நெஞ்சினார்] “**வூவெ
க்ஷூரீவவாஹிமீழ்**” (பூவெக்ஷூரமீசுவாஹிமீ) என்று தாசித்தலையிலு வ்யூரபரிப்
பேன் நான் என்றாணிதே பூரீலிபிஷணும்வான். [இழந்த இத்தாதி] - நிறந்தோடக்க
மான இழந்தவையடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப்போன நெஞ்சினரும் அங்கே கால்தாழ்ந்
தார், வினேத்தலையிலேபடையறுக்குமாபோலே, வரிசையுங்கொடுத்துத் தம்மோடு ஸாம்

நாலாம்பாட்டு. —இழந்த இத்தாதி. “என்னெஞ்சினரும் அங்கேயொழிந்தார், உழந்தினி
யாரைக்கொண்டென்னுசாகே” என்கிற பதங்களைக் கடாசுபித்துஅவதாரிகை ஏதேனும் இத்தாதி.
பொழிகிற - வைகிற.

மாமை - நிறம். கீழிற்பாட்டிலே நிறமிழந்தமை சொல்லித்தொ இப்போதறுபாவிசைக்க
கென்ன - நாணும் இத்தாதி. இதைக்கு நியாமமேதென்ன - அநுஷாஷணத்திலே இத்தாதி. “ஒழிந்
தார்” என்னுமனவுக்கும் ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, “மாமைத்திறம்” என்றதுக்கு,
மாமையிமித்தமாக என்று அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறா - அத்தலையிலே இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - அங்கே
புக்காரையும்இத்தாதி. படையற்றதென்றது - கிட்டிற்றென்றபடி. தம்படியேதென்ன - பிரியேன்
இத்தாதி. “நெஞ்சினார்” என்ற பூர்வயோகிக்குவாவம் - அலைந்த இத்தாதி. அணுக்கடித்து-அந்த
மங்கராய் அணுக்கடிக்கை - அந்தரங்கமாகை. இதுஅணுக்கடித்துத் திரிகிறதற்கு த்ருஷ்டார்த்தம் -
பாஷேஷியாய் இத்தாதி. “**நாகைவாநாஃ வவெபவாஹிமீழ்**” (நாகையாஹிமீழ்) என்று

காரிஷ்யாரியயாபூரணம் **வூவெக்ஷூரீவவாஹிமீழ்**” இது மாமம் பரதிலீஷணம் (யுத் -
சு - உ.) தாசித்தலே - ஸேநாமுமம் “திறம்” என்றதுக்கு - ஸமூஹமாக ஆர்த்தநந்தரம்விவக்ஷித்து,
ஸப்தார்த்தம் - நிறந்தோடக்கமான இத்தாதி. கீழே, “அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார்”
என்கைக்கு, உன்காரியத்துக்காகப் போனநெஞ்ச அவன்வார்த்தைதேட்டைக்கு ஹெதுவேதென்ன -
வினேத்தலையிலேஇத்தாதி. வினேத்தலையிழந்தமும். படையறுக்குமாபோலே - எதிர்ந்தலையிலேயுண்டான

நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி யரித்துச் சிலரோடே வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி யிருந்திலர் களோ? நீயும் அப்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலகேஷபம் பண்ணவேண் டாவோ? என்ன, [இனி-உழந்து-ஆரைக்கொண்டு-என்-உசாகோ] - உழந்து-வருந்தி. [இனி] - என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. இனி துக்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச் சொல்லி நான் காலம்போக்குவது? லங்கையிலே இருந்தவளுக்கு ஒருவனது ஒரு வன்குடியாதல் உண்டு; அதுவுமில்லையே எனக்கு! “**ஜெஷ்டாகந்நாமநாவிவீஷணஸுதா**” (ஜ்யேஷ்ட்டாகந்யாநலாநாமவிபீஷணஸுதா) - இங்கேயிருந்தே அங்குத்தைக்குஆவாளோருத்தி காண்! “**கவெ**” (கபே)-ஓரோஅவஸ்த்தைகளிலே நீ உத வுமாபோலேகாண்இவளும் ஓரோதசைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசொல்லியென் உன் னோடொப்பாளோருத்தி? [ஆரைக்கொண்டென்னுசாகோ] - தேஹாத்மாவிமானிகளான ஸம்ஸாரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? “**ஹஸ்யஹாஸம்**” (ஹஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? லகவதநுலவத் திலே அநந்யபரராயிருக்கிற நித்யசூரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? இத்தலையை உரிசூறைகொண்டுபோனவனைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? ஆரைக்கொண்டு எத்தை யுசாவுவது? [என்னுசாகோ] - “**வஜாஜாடிஸதசூர்ஷம்**” (ஸமாத்வாதஸ தத்ராஹம்) என்றுசொல்லலாமிறையவளுக்கு. அப்படியே நமக்கும் ஏதேனுமுண்டோ? கலவியில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. [ஆரைக்கொண்டு] - நெஞ்சுபோலே நமக்குப் பாங்காயிருப்பாருண்டோ? ஆனால், செய்யவடுப்பதென்? என்னில், [ஒதக்கடல்இத் யாதி]-அங்குத்தையது இங்கே நடையாடாநின்றபின்பு,நாமும்அங்கேபோய்ப்புகுமத்தனை.

[இனியாரைக்கொண்டென்னுசாகோ] - ஸுந்ரகாஷ்ணே [௩௭], “விவ்ஷ
 ணைநவஹுராதாஸி நிர்யாதநம்புதி । சுநம்நீத: ப்ரபதேந நவதக்ஷுரூதெ
 ஸிதிழ் ॥௯॥ ஸிபுதிபுடாநம்ஹி ராவணஸ்யநரோவதெ । ராவணம்நாமபுதெஸ
 ஷ்ஜேபீத்யூ: காலவஸம்மதழ் ॥௧௦॥ ஜெஷ்டாகந்ராதநாமாஸி விவ்ஷணஸுதா
 கவெ । தபாஸிஜேஷ்டாஷ்ராதம் ஸாதாபுஷிதயாலஸ்யழ் ॥௧௧॥

மேலுக்கவதாரிதை - பண்ணேருஞ்சு இத்தாதி. பண்ணெருஞ்சிமுந்நவர்கள் - ஸ்ரீஜைகாரணன் திருமகன் முதலானார். சீலரோடே - த்ரிஜடா திகளோடே “ஆரைக்கொண்டு” என்றதுக்கு - பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி - ஸங்கையிலே இத்தாதி. ஒருவனுதல் என்றது - ஸ்ரீவீரேஷணஸ்வானை; திருவடைய யாதல். ஒருவன் குடியாதல் என்றது - த்ரிஜடைமை. அப்படி யுண்டாயிருந்ததோ? என்ன - ஜ்யேஷ்டா இத்தாதி. “ஜெய்ஷாஃந்யாநமநாநாபிவிஷ்டணஸுதாசுவெ ! தபாபிசெடி ராவ்யாகம் ரிசுராவ்ரவிகதயாலய்யு” இதி ஹதாமந்தப்ப்ரதி வரீதா. “நாம” என்கிற ப்ர வித்திக்கார்த்தம் - இங்கேயிருந்தே இத்தாதி. அங்குத்தைக்கு - பெருமானுக்கு. ஸ்வாபதேயம் - தேஹாந்தமா இத்தாதி. உரிசுறைகொண்டு - வஸ்த்ரத்தை யுரிஞ்சுகொண்டு. † குறை - வஸ்த்ரம். வஸ்த்ரம்முதல்கொன்னாயிட்டுக்கொண்டென்றபடி. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி - ஸமாந்த்வாதஸு இத்தாதி. அப்படி இவனுக்குக் கீழ்த்ருகாலும் ஸம்ஸலேஷ்டமில்லையோ? என்ன - கலவியில் இத் யாதி. அந்யாபதேசத்திலே அந்தம் - நேருசயபோலே இத்தாதி. “இனி” என்றதுக்கார்த்தமாதல். “ஒங்கு” என்றதுக்குலாவம் - அங்குத்தையது இத்தாதி; அதாவது - பராமுத்தத்திலே யுண்டான ஸாமாதாமம் இங்கே நடைவாடாரின்றபின்பு என்றபடி. ஒதக்கடல் - திணைக்கொப்பத்தையுடைய கடல். ஒதக்கினார்த - அலையெழுந்த என்னுதல், ஸம்ருத்தமான என்னுதல். தென்திருப்பேரெயிலுள்ளார்

† உரி-வஸ்திரம் என்ற இருப்பின் தலம்: அன்றி, உரி கூறிகொண்டு என்று மூலபாடத்
தைக்கொண்டு, கூறை - வஸ்திர மெனினுமாம்.

ஒதங்களிர்ந்தகடல்போலேயிருந்துள்ள வேதவோஷமாணது எங்கும் பரம்பாநின்ற தேன் திருப்பேணையில்வீற்றிருந்த. [நல்வேதம்] - “வெஹாநாஹாஹவெஹாவஹி” (வேதாநாம்வாமவேதோஸ்மி) என்கிற ணாமத்வரியாய்க்கிடக்கும் த்தனை, பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும்; அவ்விருப்பைக்கண்டு முக்தர் ணாமகாநம்பண்ணி பரீதிக்குப் போக்குளிமோபோலே. [முழங்குசங்கக்கையன்] - வேதத்வரியானது பரீதபாஷ்ஸங்கயத்தைக்கிடப்பிரதித்தவியெழாங்கிற்கும். [மாயத்தாழ்க்தேன்] - அவனுடைய ஸ்ரீதவிசுநுத்திகளிலே மீளவொண்ணுதபடியகப்பட்டேன். [அன்னையர்க ளென்னை யென்முனிந்தே] - ப்ராப்தியுண்டென்னுச் சீறுமத்தனையோ? சீற்றத்துக்கேதர்த்தலையும் வேண்டாலோ? ஸ்ரீமியுண்டாய் முனியவேணுமே! [மாயத்தாழ்க்தேன் - என்னையென்முனிந்தே] - ஸ்வாதீநரையன்றோ முனிந்தால் ப்ரயோஜனமுள்ளது! (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலையுண்மேருதிடைபோய்க் [ன் கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றேறிந்தகண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றே முனிந்தினியென்செய்தீர் அன்னையர்க ளா? முன்னியவன்வந்துவீற்றிருந்த கனிந்தபொழில்நிறப்பேரெயிற்றே காலம்பெறவண்ணக்காட்டேமினே.

ஆ.---(முனிந்து) - உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்குப் போருமோ என்று அவர்கள் பின்னையும் தன்னமுனிய, ஸ்தர்யார்த்தியாய் சொஷத்தாலே சகடத்தைப் பிடியந்த திவ்யசேஷத்தத்துக்கும், வஞ்சனைபாஷ்வந்த பேய்ச்சிமாயப்படி முலையுண்ட திவ்யசேஷத்தத்துக்கும், கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றேறிக்கைக்காக விளங்குகிறபக்ருதித்துப் பார்த்தருளின பார்வைக்கும் என்பெண்மை தோற்றேன்; நீங்கள் இவரி என்னை முனிந்துசெய்வதென்? என்னுடைய வரவுபார்த்து முன்னமேபோய் அவன்விற்றிருந்த நிரவயிகேஹாக்யமான சொலையையுடைத்தான தென்றிருப்பேணாவிலே கொண்டுபோய் அவன்பக்களிலே என்னை ஈண்டக் காட்டிக் கொடுக்கோன் என்கிறான்.

ஓ.---அஞ்சாம்பாட்டில், “இங்கனேவிரைகை ஸ்திரீத்வத்துக்குப்போராது காண்” என்றுதாய்மார் அலைக்க, ‘அது பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத ஓகஸஸிலே கொண்டுபோகநிலனாதே, ஒக்கலேகொண்டுபோய்த் தென்றிருப்பேணாவிலே என்னை விடுங்கோள்’ என்கிறான். [முனிந்து] - யதேசாதைப்போட்டி முலையுழந்தவாதே சிறி; கண்வளர்ந்த நுளுகைக்கு விரோயமாம்படி பூரப்புகவாதே சிறி என்னுமாம். [மாயப்

ஸாமநாசம்பண்ணுகிறதற்கு ந்ருக்டாந்தம் - அலிவிரப்பை இப்பாதி. அக்விருப்பை - பாயபத்தி லிருப்பை. முழங்குசைக்கு தேறத - வேதநீவந் இப்பாதி இங்குக்காஷத்தாம் அக்விருப்பை இப் பாதிவாக்யமிருந்ததானில், முழங்குகிறதற்கு ந்ருக்டாந்தம் - அக்விருப்பை இப்பாதி என்ற கண்ண கொள்வது. ஸப்தார்த்தம் - அவ்வுருடைய இப்பாதி. “அன்னையர்கள்! முனிந்து - என்?” என்ற துக்குகாவம் - ப்ரகட்தி இப்பாதி. “என்னை” என்றதற்கு காவம் - சீந்தநிலகீத இப்பாதிவாக்ய த்வயம். “ஆழ்க்தேன்” என்றதிலே சேர்க்காக காவம் - ஸ்வாதீநரை இப்பாதி. “வெஹாநாஹாஹி வெஹாவஹி வெஹாநாஹிவாஹவஹி” இப்பாதி நீதாயாம் ஓஸமே. ‘அன்னையர்கள்! இழந்த எம்முணை’ என்ற தொடங்கி, ‘மாயத்தாழ்க்தேன், என்னை - முனிந்து - என்’ இப்பாதிவாடி. (சு)

பேய்] - வஞ்சகையான பேய். [கண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றேன்] - மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்ஸ்தீர்வத்தைத் தோற்றேன். [முன்னி] - முற்கோலி.

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிரஸந ஸீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ஸ்தீர்த்வத்தை இழந்தேன்; நிரர்த்தகமாக நியமிக்கத்தேடாதே, விளம்பியாதே அவ னிருக்கிற தேசத்திலே கொடுபோய்க் காட்டுங்கோளொன்குறள்.

முனிந்து - முலைவாவுதாழ்த்துச்சீறி, (அத்தாலேதிருவடி களைநிமிர்ந்து), சகடம் - சகடத்தை, உதைத்து-, மாயம் - தாய்வடிவுகொண்டுவந்த, பேய் - பிப்ப (முடியும் படி), முலைஉண்டு-, மருதிடை - (தவந்தவமான) மருதிடையே, போய் - (வழிகண்டு) போய், கனிந்த - பழுத்த, விளவுக்கு - விளவாய்நின்றவசுரனைக்குறித்து, கன்று - கன்றாய் வந்தஅசுரனை, எறிந்த-, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானுக்கு - மஹோபகாரகனுக்கு, என்-என்னுடைய, பெண்மை - ஸ்தீர்த்வத்தை, தோற்றேன் - இழந்தேன்; இனி - இவ்வளவிலும், (இவ்வவஸ்தையைறிந்தே), அன்னைமீர்காள் - தாய்மாரே! முனிந்து - என்னை நியமித்து, (என்னிஷ்டஞ்செய்துகொளல்லீர், உங்களிஷ்டம் தலைக்கட்டிற்றில்லை); என் - என்னகாரியம், செய்தீர் - செய்திராய்நின்றீர்; (என்னபிமதம் கேட்கில்), அவன்-, முன்னி - முற்கோலி, வந்து-, வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, கனிந்த - மகவபலபூர்ணமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, திருப்பேரெயிற்கே-, என்னை - (க்ரமப்பரப்பிற்றாத) என்னை, காலம்பெற - விளம்பியாதபடி, காட்டுமின் - கொடுபோய்க் காட்டுங்கோள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “இங்ஙன்விரைகை ஸ்தீர்த்வத்துக்குப்போராத” என்று தாய்மார்அலைக்க, ‘அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜனமில்லாத ஓசையிலே கொடுபோகநில்லாதே, ஏற்கவே அங்கே கொடுபோய்விடுங்கோள்’ என்கிறாள். [முனிந்துசகடமுதைத்து] - ஸ்தந்யார்பூயாய்ச்சீறி, அதுக்குஇலக்காய் சகடாஸுரன் முடிந்துபோனான். ஸ்தந்யார்பூயாய்ச்சீறி, அதிலே நலித்தான். சகடம்மேலிடப்படுக்கவாறே சீறிஎன்றுமாம். தாய்வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையை “பூரணவலிதவ்வளவளகொவலிநீதி” என்கிறபடியேமுடித்து. செறிந்துநின்ற மருதின்றமேவழிகண்டு போய். பழுத்த விளவாய்நின்ற அஸுரனைக் கன்றாய்வந்த அஸுரனானேறிந்து ஊட்டியாகமாய்த்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு என்ஸ்தீர்த்வத்தைத் தோற்றேன். விவேகபூர்வத்தை அழியச்செய்த ஆண்டிள்ளைத்தனத்தைக்காட்டி, ஒருகாலும் அழியாதஸ்தீர்த்வத்தை அழித்தான். [முனிந்தினி]-அவன் அவ்வபதாரம்செய்வதற்குமுன்பே மீட்கப்பார்க்கவேண்டாவோ? [என்செய்தீர்] - எனக்கு அதுகூலிகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்காள்]-பொடிகைக்கு முறையமையுமோ? வலம்வேண்டாவோ? [முன்னியவன்வந்து] - அவன் முறைகூறிக்கொண்டுவந்து. [வீற்றிருந்த] - இத்தலையை அழிக்கைக்குவேண்டும் பரிகரத்தால் குறைவற்றிருந்த. [கனிந்தபொழில்]-ஸர்வஜ்ஞ மகவபலமாயிருக்கும்பொழில். [காலம்பெற]-மதேஜலே ஸேதுபந்தநமாகாதபடி ஏற்கவேஅவ்வூரிலே கொடுபுகுங்கோள். [என்னை]-என்னைக்கண்டுகோள்! உங்களுக்கு “க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்” என்னலாயிருந்ததோ?

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “இங்ஙனவிறைகை ஸ்திரீவத்துக்குப் போராது காண்” என்று தாய்மார் அலைக்க, “அதுவும் பண்டேபோயிற்று; பரயோஜகமில்லாததால் பண்டேபோகநில்லாதே, என்னை ஏற்கவே கொடுபோய்த் தென்திருப்பேரையிலே விடுங்கோள்” என்கிறாள். முனிகிறதுதான் எனக்கு ஓறிதம்பார்த்தேயானால் என் ஓறிதத்திலே பாவர்த்திக் கப் பாருங்கோள்.

[முனிக்ந்து இத்தயாதி] - என்னினைவுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள்; அவன் முனிவிலே யசப்பட்டநான் இனியுங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? ஓறிதமுமாய் ப்ரியமுமானமுனிவிலே யசப்பட்டநான் அஓறிதமுமாய்ப்ரியமுமான உங்கள்முனிவுக்கு மீளுவனோ? [முனிக்ந்துசகடமுதைத்து] - முலைவரவுதாழ்த்தென்று சீறிட்டின திருவடி களுக்கு இலக்காய்ப் போடிப்பட்டதாயிற்று சகடம். “ஸூக்யாயிபூபுராரொடி கம்” (ஸ்தந்யார்த்தப் ப்ரருரோதஹ) இறே. [மாயப்பேய்முலையுண்டு] - “முலையை நினைத்துச் சீறினான்” என்று முலைகொடுக்கத் தாய்வடிவுகொண்டேவந்த வஞ்சகையான பெய்ச்சியை முடித்து. [மருதிடைபோய்] - முலையுண்டால் தவமுமத்தனியிறே. பறம்புரின்றும்வந்து நலிகை யன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமே கொல்லநினைத்த யமனாராஜா; உங்க ளைப் போடிபடுத்தி. [கனிந்தஇத்தயாதி]-அகராவேசத்தாலே ஒன்று கனிந்தலிளவாய, ஒன்று கன்றாய்நின்றது; அதிலேயொன்றைவிட்டுஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்த. [கண்ணிராணுக்கென்பெண்மைதோற்றேன்] - அழியுமவற்றையும் அழித்தான்: அழியாததையும் அழித்தான். வன்மையாலேயுழித்தான் அவற்றை (கண்ணிராணிற்றே); மேன்மையாலே யுழித் தான்† இவளை. [பிராணுக்கு] - அவற்றின் கையில் தான் அகப்படாதே தப்பித் தன்னைத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—முனிக்ந்து இத்தயாதி. “கண்ணிராணுக்கென்பெண்மை தோற்றேன் காலம்பெறவெனினக் காட்டுமின்” என்கிற பதங்களைக் கடைசிபுத்தவதாரிகை இங்ஙனே இத்தயாதி. விரைகை - தவரிக்கை. “தோற்றேன்” என்று பூதமாயிருக்கையாலே பண்டேபோயிற்றென்றது. “முனிகிறவெங்களைக் காட்டுமின்” என்கிறதென்? என்ன-முனிகிறதுதான் இத்தயாதி உதவத்தவரம்

“தோற்றேன்” என்னுமளவுக்கும் ஊவம் - என்னினைவுதன்னை இத்தயாதி விவரணமாதல், “முனிக்நினியென்செய்தீர்” என்றதற்கு ஊவமாதல் - அவனை முனியிலே இத்தயாதி அதுவரு ஹேதுவேதென்கிற சங்கையிலேயாதல், ஏதேனுமாகமுனியிலே யசப்படுகிறவரையில் அவனை முனி விலே யசப்பட்டாலோவென்கிற சங்கையிலேயாதல் அருளிச்செய்திருக்கிறதொன்றே இத்தயாதி அது வது-அவன்முனிவு ஆஸிரிதவிரோதநிவ்ருத்திக்கு உடலாயினாலும், அதுதான் ஆஸிரிதவாதஸஸ்யபாசையாலும், ஓறிதமாயும் ப்ரியமாயுமிருக்கும்; உங்கள் முனிவு சேவியிருத்த விடத்திலே செவனுடை யவருடைய மாயிருக்க இத்தை ஸ்வரூபவிரூத்தமென்று விலக்குகையாலும், அதுதான் எனக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கையாலும், அஓறிதமாயும் அப்ரியமாயும் இருக்குமென்றபடி. சிறியுதைக்கும் ப்ரகாசத்தைக்காட்டுவதொன்றே - முலைவரவு இத்தயாதி. உத்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம்-ஸ்தந்யார்த்தி இத்தயாதி “அடிவரவிறு அடிவரவிறு” (ஸூக்யாயிபூபுராரொடி கம்) இதிபஞ்சமேயே ஷஷ்ட்டேக. முனிக்ந்து - சிறி. மாய - முடியுப்படி. பெணவரவிறுத்துக்கொண்டவர - முலையுண்டால் இத்தயாதி. கனிந்த - பழுத்த. விரோதநிலைகதவாசத்தாம். “பெண்மைபிறத்தேன” என்றதற்கு ஊவம் - அழியுமவற்றை இத்தயாதி. அழியுமவையாவன - விரோதநிலைகதவாலே யுழித் தைக்கு யோக்யங்களான சகடாதிகன். அழியாதது - பெண்மை. எத்தாலேயுழித்தான் (என்ன வன்மையாலே இத்தயாதி. மென்மையென்று - மார்த்தவமாய், அத்தாலே - மென்மையென்றபடி. இவனுக்குச் செய்தவதுபாரமேதென்ன - அவற்றின் இத்தயாதி. “பிரான்” வந்ததுகத்ததாத்ரபாதன. இவ்

† இவற்றை என்று பாடாந்தரம்

வுபகார கதநாந்தரம் “பெண்மைதோற்றேன்” என்கிறதற்கு உவமாவதல் - சேஷியான இத்தயாதி.
அநேகவிருதுநிரஸநம் அருளிச்செய்ததாகுலாவம்-ஐவறநி இந்த்யாதி. ப்ரவ்ருத்திகளாவன:சகடா
சுரநிரஸநாதிகள். முனிவுக்கீடுபடக்கூடுமோ? என்ன - ஆஸ்ரித இத்தயாதி. கீழெல்லாகூட்டி
“பெண்மைதோற்றேன்” என்றதற்கு உவமம் - அதோஸ்மி இத்தயாதி. “யஸூக்ஷரதீதேதாஹ
ரிக்ஷராடிவியொகூதி: | சுதொலி” இத்தயாதி, “பொரிபெவிலம்-உவொஜாநாதி
வாருவொகூதி: | வஸவடிவிஜானிராவ்வடிவாவொகூதி”இதி தீதாஸு (கடு)
புருஷோத்தம வித்யாயாம். லோகமென்றது-ஸ்ருதி, நிரந்தொடக்கமானவை இழந்ததண்டாயிருக்க,
“பெண்மைதோற்றேன்” எனறதற்கு உவமம் - தோலாந்து இத்தயாதி “இனி” என்றதற்கு உவமம் -
இனிமீட்கலாம் இத்தயாதி. மீட்கலாமென்றே என்கிறவிடத்திலே - காஞ்சுவரம் பின்னையெப்போது
மீட்கலாமென்ன - மீட்கநினைக்கீறு இத்தயாதி. “அன்னையாகான்” என்கிறதற்கு உவமம்-ஆம்ப்ரப்ருதி
இத்தயாதி. மீட்கப்பார்ப்பதே என்கிறவந்தரம், ஆகையாலே ‘அவன்பண்ணின்’ என்று கூட்டுவது.
மேலுக்கவநாரிகை - அவன்பண்ணினவுபகாரம் மற்றீக இத்தயாதி. முன்னி - முற்பாடனும். அப்
படி முற்பாடனுயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணகதந பூர்வமாக ஸந்தார்த்தம் - பூர்வஜ இத்தயாதி,
‘சிதௌவாணரீகாகூ’ இத்தயாதி பத்ப்ரியோகத்துக்கு உவமம் - கோண்டுபுகு இத்தயாதி.
அருகுள்ளதெல்லாம் பக்வமலமாயிருக்கும் என்றதற்கு உவமம் - அங்கீகரிக்கைக்கு அவஸர்பாதிக்கூன
யிருக்குமென்றபடி. “கனிந்தபொழில்” என்கையாலே *கனிந்தவிளவில் வ்யாவ்ருத்தியருளிச்
செய்கிறார் - கனிந்தமரங்கண்டால் இத்தயாதி. அதாவது - உசந்தருளினிலமாகையாலே விரோதி
களில்லையென்றபடி. காட்டுகை நிர்ஸிதமானாலன்றோ “காலம்பெற - காட்டுமின்” என்பது? என்ன

குடிக்கும்எனக்கும் பரிஹாரமொன்றேயிறே. பின்னையும் என்னையங்கேகொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கை தவிரிகோள் ; நானுளேனானபோதே அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னை மதேஜுலே ஸேதுபந்த மாகாமே, நான்ஜீவிக்கும்எல்லையிலேகாட்டுங்கோள். (சு)

ஆறாம் பாட்டு.

காலம்பெறவேன்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடலின்மிகப்பரிதால் | ன்
நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற்முன்னேவந்தேன்கைக்குமெய்தா
ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்தநான்மறையாளரும்வேள்வியோலா
கோலச்செந்நெற்கள் கவரிவீசங்கூடுபுனல்திருப்பேரேயிற்கே.

ஆ. - (காலம்பெற.) - “வேட்டைக்கெழுந்தருளினவத்தனையன்றோ, இப்போதே யெழுந்தருளுகிறானிறே! இங்கனே பதறவேண்டுமா?” என்று அவர்கள் சொல்ல, எனக்கு அவன் திறத்திலுள்ள அவிநிலேசுவரவள்ளத்துக்கு ஒருமுடிவில்லை; நீலமேயி ரிஹமான திவ்யரூபத்தினுடைய அழகாலே என்னைத்தோற்றித்து அடிமையாக்கினவன் என்கண்களிலே வந்துதோற்றுகிறதும்: என் கைக்குமெய்தான். பரமபுருஷ ஸுமாராதனைகவேஷ நித்யநைமித்திகாதி ஸர்வகர்மாறுஷ்ட்டார நிரதராய் வேதவிதந்தேனாரான திவ்யஜ்ஞங்களாலே ஸாதபரிபூர்ணமாய், அநிசமணியபரிணதசாவி சாமரங்குளாலே யிரியுயமாரமாய், ஸுப்ரஸந்ர ஸலிலதாம்ரபர்ணீஸரித் பரிவ்ருதமாயிருந்த திருப்பேரையிலே எனக்காகவெழுந்தருளியிருந்த பெரியபெருமான் பக்கவிலே காலம்பெற என்னைக்காட்டுமின்களென்று தன்னுடைய அன்னைமாமரை நோக்கிச்சொல்லுகிறான்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், நீங்கள் “கொண்டுபோயோமோ, அல்லோமோ” என்று விசாரிக்கும் ஏனையன்றிக்கே, எனக்கு அவிநிலேசுவரமானது அநாதிக்கது; எனக்கு இங்குத்தரிப்புஅரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கொண்டு போய்க் காட்டுங்கோள்” என்கிறான்.

[நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னே வந்தென் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாட்டாலே நனிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [நாலத்தவனென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து தன்னுடைய ஜீவ்வாய்மெல்லாம் தோற்றும்படி யிருந்தருளுவதுஞ்செய்து அவனுக்கு வைதிகர்பணனும் ஸுமாராயங்கள் நிரந்தரமாகச் செல்லாநிற்பதுஞ்செய்து அவரி விசினுற்போலே மனோஹரமாய்படி செந்நெற்கள் அலைவதுஞ்செய்து சுற்றும் சேர்ந்திருந்துள்ள புனையுடத்தான தென்திருப்பேரையிலே. கூடுபுனல் - ஊற்று நீரும், மழைநீரும், ஆற்றுநீரும்கூடின புனல் என்றுமாம்.

இக்குடிக்கும் இய்யாதி. இவன் ஜீவாத்வாரா இக்குடிக்கும் ஜீவாமென்றதருத்தது. “காலம்பெற” இய்யாதிகர்த்தம் - பின்னையும் இய்யாதிவாய்வயம். விவரணம் - (பின்னை மதேஜுலே இய்யாதி. ‘அன்னைமீர்கான், முனித்துசகடம்’ என்றுதொடங்கி, ‘தோற்றென், இனி - முனித்த - என்செய்தோ’ முன்னியவன்’ இய்யாய்ய, ‘காட்டுமினே’ இய்யவ்யா.

ப.—அந்தரம், உதாரஸ்வராவனான அவன் ஸந்திஹிதஞய்வைத்து ஸம்ஸு
லேஷ ப்ரதனல்லாமையாலே அஹிநிவேசம் கரைபுரண்டு செல்லாநின்றது; அவனிருக்கிற
தேசத்திலே சடக்கெனக் கொடுபோங்கோளென்கிறான்.

நீலமுகில் - காளமேகம்போலே, வண்ணம் - உதாரஸ்வராவமான வடிவழ
கைக்காட்டி, எம் - என்னை யடிமைகொண்ட, பெருமான் - ஸ்வாமியானவன், முன்னே -
என்முன்னே, வந்து - வந்து, நிற்கும் - உருவெளிப்பாடாம்படி நில்லாநிற்கும்; (வந்த
வன் தானே மேல்விழுந்தணையாதொழிகையன்றியே), என்-என், கைக்கும் - கைக்கும்,
எய்தான் - (எட்டாதபடி அம்மேகம்போலே) தூரஸ்த்தனாகநிற்கும்; (ஆகையாலே),
காதல் - காதலானது, கடலில் - கடல்புரையுமளவன்றியே, மிக - மிக, பெரிது -
பெரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), ஞாலத்து - பூமியிலே, வந்து - (அவ்வடிவழகோடே)
வந்து, அவன் - அவன், வீற்று - தன் ஓளசூர்யந்தோற்றம்படி, இருந்த - இருக்கு
மிடமாய், (அங்குவர்த்திக்கிற), நான்மறையாளரும் - சதுர்வேதிகளான விலகூணபுருஷர்
களும், வேள்வி - ததாராதநரூபமான வைதிகாதுஷ்ட்டாநத்தில், ஓவா - ஓவாதே நடக்
கும்படியாய், கோலம் - சூர்யரீயமான, செந்நெற்கள் - செந்நெற்கதிர்கள், கவரி - கவரி
போலே, வீசும் - அசையும்படியுமாய், கூடு - தததுரூபமாகச்சேர்ந்த, புனல் - ஜலஸம்
ருத்தியையுமுடைய, திருப்பேரெயிற்கே - திருப்பேரெயிற்கே, என்னை - (விளம்
பாகூணமையான) என்னை, காலம்பெற - கடுக, காட்டுமின்கள் - கொடுபோய்க் காட்டுங்
கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நீங்கள் ஆறியிருக்கும் அளவல்லாதபடி எனக்கு
அஹிநிவேசம் மிகாநின்றது, சடக்கென அங்கேகொண்டுபோய்விடுங்கோள்' என்கிறான்.

[காலம்பெற] - ஒரு கூணமாகிலும் முற்படச்செய்யப் பாருங்கோள்.
[என்னை] - எனக்கு ஸ்வராவமென்று செய்யப்பார்த்திவிட்கோளாகிலும், என்னை விசே
ஷித்துக்கொண்டு போகப்பாருங்கோள். 'உனக்கு வாசினன்'? என்ன, [காதல் கடலில்
மிகப்பெரிதால்] - "காதல் கடல்புரையவிளைவித்த" என்ற அளவன்று; மடலூரப்புக்க
போது விலக்கினவர்கள் தாங்களே கொண்டுபோய்க் காட்டவேண்டும் உபாயிதேஇது.
அதுக்குஹேது என்? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்து]-
ஸ்ரமஹரமானவடிவைக் காட்டியாயிற்று ஆசையை வளர்த்தது. அவன் காதலுக்கு
க்ருஷிபண்ணாநிற்க, என்னால் ஸ்தீர்த்தவத்தேநோக்கி இருக்கப்போமோ? முன்னேவந்து
நிற்கை பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாடன்றிக்கே,
கையாலேஅணைக்க எட்டினாலன்றோ அழகிது. வார்த்தை சொல்லாமையன்றிக்கே,
அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். தான் மேல்விழுந்து அணையாமையன்றிக்கே, நான்
மேல்விழுந்து அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். ஆனால் செய்யவடுபது என்? என்ன,
அவன் வந்திருக்கிற ஊரிலே கொண்டுபோய்விடப் பாருங்கோள். [ஞாலத்தவன்வந்து
வீற்றிருந்த] - நீலமுகில் வண்ணத்தை யுடையவன் பரமபதத்தில் நின்றுவந்து "ஸம்
ஸாரம்" என்று உபேக்ஷியாதே, * கலங்காப்பெருநகரிலே இருக்குமாபோலே குறைவற்
றிருக்கிற டேசம். [நான்மறை இத்தயாதி] - வேதாராயவித்துக்களும் ஸமாராயநத்திலே
நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள்; செந்நெற்களும் மனோஹரமாய்படி கவரி வீசினார்
போலே அசைந்துவாராநின்றது; * சூட்டுநன்மாலைப்படியே இங்குள்ள யேதநரோடு
அங்குள்ள யேதநரோடுவாசியற அதுகூலமாயிருக்கிறபடி. [கூடுபுனல்] - ஆற்றுநீரும்

ஊற்றாயிரும், வர்ஷஜலமும் அவனும் நானும் ஜலக்ரீடைபண்ணலாம் தேசத்திற் செரு போய்விடப்பாருங்கோள். சுற்றும் சேர்ந்த புனல் என்றமாம்.

சாதி. - ஆறும்பாட்டு. நீங்கள் “கோடுபோவோமோ அல்லோமோ?” என்று விசாரிக்கும் தையனறிக்கே, எனக்கு அபிரிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத் தரிப்பு அரிது; ஈண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரையிலே கோடுபுக்கு மகரநெடுங்குழைக்காதனைக்காட்டுங்கோ ளென்கிறார்.

[காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] - குடிக்குப் பரிஹாரமன்றாசிலும் எனக்குப் பரிஹாரம்இதல்லதில்லை. இனி என்மேல் குற்றமில்லை. என்? இப்படிக்கேகேவென்வோனென்? என்னில், [காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்] - இக்காதல் அளவுபட்டோ இதுக்கிறது? முதற்சொன்னவார்த்தையைக்காணுங்கோள். நீங்கள் நினைக்கிறது * கடல்புரைய என்றானே. ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலன்றிறே உகப்பாலேவிளைந்திருப்பது. ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையைக்கேட்டு எங்கெனோடே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன, [நீலமுசில்வண்ணத்தெம்பெருமான்] - நான் உங்கள் வழியே போகவோ? இவன்வழியேபோகவோ? என்னை அப்படிசேர்த்துவிடவங்கு முன்னேநிற்க, நான்மீளும்படியென்? அப்படியாலே அவன் துவக்காநிற்க, உங்கள்வார்த்தையைக்கேட்கவோ? ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காண்டு முன்னேநின்று காதலுக்கு வர்த்தகஞ்ஞாநின்றான். இக்காதலை ஒருபடியேவளர்க்கிறதிறே. * கடல்புரையவிளைவித்ததும் காரமர்மேனியிறே. [நிற்கும்முன்னேவந்து] - இவன் கிட்டநின்றிலகுநில நான்உங்கள்வார்த்தைக்கேட்டு மீளேனோ? ஆனால்உனக்குப்பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்கு மெய்தான்] - அழகிதிறே, எனக்கு இப்படி தரப்பெறில். வார்த்தைசொல்லுதல், அனைத்தல் செய்யாமையே

ஆறும்பாட்டு. — காலம்பெற இய்யாதி. “காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால், திருப்பெரியதிக்கே - காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்” என்ற பதங்களைக் கடைபிடித்தவதாரிசை - நீங்கள் இய்யாதி. ஈண்டென - இப்போதே.

கீழேயும் “காலம்பெற” என்று இங்கேயும் “காலம்பெற” என்ற அக்கு சொவதவயம-குடிக்கு இய்யாதிவாக்யத்தவயம். முதற்சொன்னவார்த்தையெதென்ன-கடல் இய்யாதி. ஸாயகஸத்திபோலன்றிக்கே இவர் மகத்தி கரைபுரண்டிருக்கைக்கு தோறுவேதென்ன - ஓகாரியம் இய்யாதி. காரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலென்றது - காரியார்த்தமாக விளைந்த ஸாயகஸத்திபோலென்றபடி. அறிக்கே, கடல்புரையவிளைவித்த காதலைப்பற்ற இதுக்கு ஆநிசியேறெதுவேதென்ன - ஓகாரியம் இய்யாதி. அதாவது - ஜகத்தைத் திருத்துகையாகிற காரியார்த்தமாக விளைவித்த காதல்போலன்றே, ஸாயகஸத்திவையலகஸண்யமடியாக ராகப்ராப்தமான காதலென்றபடி. மேலில்பதத்தக்கு அவதாரிசை - ஆனாலும் இய்யாதி. அதுக்குகாவம் - நான்உங்கள் இய்யாதி. விவரணம்-என்னையோ படி இய்யாதி. அப்படிசேர்த்துவிடவென்றது - சாதி. அந்தப்ரகாரம் சேர்த்துவிடவென்று சாதிக்கு; அதைத்திருமேனியாலே சேர்த்துவிடுகைக்காகவென்று ஸ்வகாவார்த்தம். கீழ்வாக்யத்தில விவகந்தமான அத்தந்தை முத்தகண்டமாக அருளிச்செய்கிறார் - அப்படியாலே இய்யாதி. அத்தவிக்காறுத்தாலேவென்ற ஸ்வகாவார்த்தம். துவக்காநிற்க - ஈடுபடுத்தாநிற்க. “நீலமுசில்வண்ணத்த” இய்யாதிக்கு ஸந்தார்த்தம். ஸ்ரமஹரமான இய்யாதி. “காதல்” இய்யாதிக்கந்தரம் “நீலமுசில்வண்ணம்” என்ற வடிவைசொன்னதற்கு சாதிவாக்யகாவம் - இக்காதலை இய்யாதி. ஒருபடியே - ஒருப்ரகாரமாயே என்றாம். ஒருவிக்காறுமே என்றும். விக்காறுமே காதலைவிளைக்கிறதோ? என்ன - கடல்புரைய இய்யாதி. “முன்னேவந்து - நிற்கும்” என்றதின் வ்யதிசை வித்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இவர்கிட்ட இய்யாதி. “என் கைக்குமெய்தான்” என்றதற்கு அவதாரிசை-ஆனால் இய்யாதி. “கைக்கும்”

யன்ம; என் கைக்கும் எட்கேறிலன். இனி நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; உருவெளிப்பாடன்றியிலே சுண்ணலேகண்டநுபவிக்கலாந் தேசத்திலே போகப்பார்த்தென். [ஞாலத்தவன் வந்துவீற்றிருந்த] - ஞாரப்போய்க்காணவேண்டாதபடிபரமபதத்தில்ஐஸ்வர்யமெல்லாம்இங்கே தோற்றம்படியிருந்த. [நான்மறையாளாரும்வேள்வியோவா] - வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமா ராதந்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தராணர்கள். என்னோடு ஸஜாதீயரும், தந்தாமுக்கு வகுத்த கைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தியாநிற்பர்கள். [கோலச்செந்நெல்இத்யாதி] - வ்ருஷ்ட்யந்நாதி விஷய மாக அங்ஞள்ளார்க்கு யத்ரிக்கவேண்டாதே யிருக்கை. அவை ஆறுஷங்கிக்ஹலமாய்வரு மத்தனை; “நீள்செல்வம் வேண்டாதாதான்னையேதான் வேண்டும்” என்றும், “அங் கங்கேயவைபோதரும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஈர்ஸநீயமான செந்நெற்களானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவீசினாற்போலே அசையாநிற்கும். [கூடுபுனல் திருப்பேரெயிற்கே] - ஆற்றநீர், ஊற்றநீர், வர்ஷஜலம் இவைமுன்றும் கூடியிருக்கையாலே ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. [திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] - என் விடாய்தீர ஸ்ரமஹரமான தேசத்திலே கோடுபோய்ப் போகடப் பாருங்கோள். அங்ஞள்ள செந்நெலுக்கு நீர் யாரகமா யிருக்குமாபோலே, இவளுக்கும் அவ்வுரில் காட்சியே யார கமாயிருக்கிறபடி.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பேரெயில் சூழ்கடல்தேன்னிலங்கைசேற்றிரான் வந்துவீற்றிருந்த
பேரெயிற்கேடக்கென்னெஞ்சம்நாடிப்பேர்த்துவரவந்துங்காணமாட்டேன்
ஆரையினியிங்குடையந்தோழி! என்னெஞ்சங்கூவவல்லாருமில்லை [னே.
ஆரையினிக்கொண்டுஎன்சாதிக்கின்றதென்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டே

ஆ.—(பேரெயில்குழி.) - உனக்குஅவன்பக்கலுள்ள அலிநிலேசம் நிர வயிகமாயிருந்ததாகிலும் அவனே எழுந்தருளுமளவும் இங்கேயிருக்கும்த்தனை; அங்

என்ற சுஸப்தார்த்தம் - வாரீந்தை இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்குஅவதாரிகை - உருவெளி இத்த்யாதி. உருவெளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷ ஸமானாகாரமான ஸ்வாறுஹவம். “ஞாலத்து வீற்றிருந்த” என்றதுக்கு ஊவம் - ஞாரப்போய் இத்யாதி. “அவன் - ஞாலத்து - வந்து வீற்றிருந்த” என்றஅந்வயம். “வேள் வியோவா” என்றதுக்குஊவம் - என்னோடு இத்யாதி. ஸஜாதீயரென்றது - அந்ந்யப்ரயோஜநராகை யாலே. “ஓவா” என்ற வர்த்தமானத்துக்கு ஊவம் - வ்ருஷ்ட்யந்நாதி இத்யாதி. மலார்த்தமாகவன் றிக்கே கைங்கர்யதயா அறுஷ்ட்டித்தார்களாகில் மலமுண்டாகிறபடியென்? என்ன - அவை இத் த்யாதி. ஆறுஷங்கிகமாக வருமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - நீள்செல்வம் இத்யாதி. உன்னையே அபே க்ஷித்து நிரவதிகஸம்பத்தைக் காற்கடைக்கொண்டவன் தன்னையே யபேக்ஷித்திருக்கும் ஐஸ்வர்யம் போலே என்றபடி. பெருமாள்திருமொழி அஞ்சாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, “நின்னையேதான்” இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, “நெடுமையாலுலகேழுமளந்தாய்” இத்யாதி. “அங்கங்கேயவை போதரும்”: அவை - கூறாசோறுமுதலானவை தன்னடையேவரும் என்னுதல்: அவையடிமைபுகுரும் என்னுதல். அங்கங்கே - தேவமுந்ஷ்யாதி ஜம்மந்தோறும். “கூடுபுனல்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஆற்று நீர் இத்யாதி. “கூடுபுனல்” இத்யாதிக்கு ஹவத்வயம் - என்விடாய் இத்த்யாதிவாக்யத்வயம். “கீல முகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும் முன்னேவந்து, என் கைக்குமெய்தான்: அவன் - ஞாலத்து” என்றதொடங்கி, “திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெற வென்னைக்காட்டுமின்கள்: காதல்கடலில் மிகப் பெரிதால்” இத்தய்வயம்.

(சு)

குப்போகையுத்தம்ன்று என்றுதோழிசொல்ல, அத்யுச்சரித ப்ராசார ஜலயிபரிசு பரிவருதமான லங்கையிலே ராவணனை, ஸபுதாஜநவார்ப்யவமாகக் கொன்றருளி விஜய லக்ஷ்மீபரிவருதனாய்க்கொண்டு தென்திருப்பேரையிலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பைக் கண்ட நெஞ்சு இன்னம் மீண்டுவராது; எனக்குஇங்கொரு துணையுமில்லை; துணையான என்நெஞ்சையழைக்க வல்லாநுமில்லை. இங்கு ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தம் ஸாதிப்பது? இனி, என்னெஞ்சுபுக்க தேசத்திலேபோய்ப் புருமித்தனை என்று தன் தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பெருமாள் இனையபெருமானுக்கு விடைகொடுத்தரு ளினபின்பு, “ஐக்ஷணேநமதாஂமகிழ்” என்னும்படியாலே அவன் போனவிடத்தில் போவேன் என்று துணிந்தாற்போலே, இப்பிராட்டியும் என் நெஞ்சுபுரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் தென்திருப்பேரையிலே புக்காற்போலே நானும் அங்கேபோய்ப் புரு மத்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[பேரையிலே என்று தொடங்கி] - பெரிய மதினையும் அதுக்கு அழையச் சூழ்த்திருக்கிற கடலையுமுடைத்தான லங்கையை அழிக்கையாகிற மஜ்ஜாபகாத்தைப் பண்ணின ஸரபூதம்ஜன்வந்து தன்னுடைய ஐஸ்வர்யந்தேவற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பேரையிலேசென்று புக்கு என்நெஞ்சம் தேடி மீண்டுவாக்காண்கிறிலேன். [ஆரை யினின்று மேலுக்கு] - நெஞ்சுபோனபின்பு இனி இவ்விடத்தில் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை; இனி ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தை ஸாதிப்பது?

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்திக்கு ப்ரபலப்ராப்திபுரகமான ஸங்காநிஸரத்தைப் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே சென்று புக்க நெஞ்சு மீள்வாக்காண்கிறிலேன்; நானும் இனி அங்கேபோயித்தனை என்கிறாள்.

பேர் - பெரிய, எயில் - மதினாலே, சூழ் - சூழப்பட்டே, கடல் - (அதுக்கா ழான) கடலையுடைத்தாய், தென் - கட்டளைப்பட்ட, இலங்கை - இலங்கையே, செற்ற- செறுத்தழியச்செய்த, பிரான் - உபகாரகனானவன், வந்து - (ப்ராமத்திருக்கைக்காக)வந்து, விறு இருந்த - அந்தவிரஹீ தோன்றும்படி எழுந்தருளியிருக்கிற, பேரெயிற்கே - திருப்பேரெயிற்கே, புக்கு - சென்றுபுக்கு, என்-, நெஞ்சம் - நெஞ்சமானது, நாடி - அவனைத்தேடி, பேர்த்து - மீண்டு, எங்கும் - ஓரிடத்தினும், வர-, காணமாட்டேன் - காண்கிறிலேன்; இனி - ஆனபின்பு, தோழி - (என்னோடு மைதுகையாயிருக்கிற) தோழி! இங்கு - இவ்வவஸ்த்தையில், (நியமிக்கிற தாய்மாரையும் பழிசொல்லுமுடா ரையுமொழிய துணையாக), ஆரை-, உடையம் - உடையோம்? (போன), என்-, நெஞ் சம்-நெஞ்சை, கூவ - அழைத்துத்தர, வல்லாரும்-வல்லாரும், இல்லை-; இனி-(நெஞ்சைஉத வாதே நீயும்தளர்ந்த) பின்பு, ஆரை-, கொண்டு-, என்-என்ன ப்ரபோஜனத்தை, சாதிக்கின்றது - ஸாதிப்பது? (ஆகையாலே), என்-, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கண்டதுவே - கண்ட விஷயத்தையே, கண்டேன் - நானும்கண்டுகிட்டேன். நாடியென்று - நாட்டம்பெற் றென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “ஐக்ஷணேநமதாஂமகிழ்” என்று இனையபெரு மாள் போனவிடத்திலே நானும்போவேன் என்று பெருமாள் துணிந்தாற்போலே என்

நெஞ்சு தரிக்கைக்கு அங்கேபோய்ப்புக்கது: நானும் அவ்வூரிலேபோய்ப்புகுமித்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

[பேரெயில் இத்யாதி] - பெரிய மதிளாலே சூழப்பட்டு, அதுக்கு அகழாகப் போரும்படி அத்தைச்சூழ்ந்த கடலையுடைத்தான லங்கையை அழியச்செய்த மஹோபகாரகன், அங்குத்தைப் பரமநதிரவந்து தன்பூர்த்திதேற்ற விருக்கிற தேசம். அவ்வூரிலே என்னெஞ்சுபுக்குத் தேடியுண்டுவரக்காண்கிறிலேன், லங்கையிலே புக்காரும் பீண்டார் கள்; என்னெஞ்சு மீளக்காண்கிறிலேன். பிடித்தாரைக்கொண்டு வருத்தகீர்த்தமப்பண்ணி யரிக்கவண்டாவோ? என்ன, [ஆரையினியிங்கு மடயந்தோழி] - ஈ என்ஹையைக் கண்டு ஸரியிலே ஆகாநின்றாய்; தாய்மார் ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கத் தேடாநின்றாய்; இனிப் பழிசொல்லுவாரைக்கொண்டு போதுபோக்குமித்தனையிறே போதுபோக்குகைக்கு என் னெஞ்சை அழைத்துத்தருவாருமில்லை. அத்தை அழைத்துத்தரும்போது நெஞ்சிலும் அண்ணியராக வேணுமிறே. இனி யாரைக்கொண்டு என்ன புருஷார்ப்புத்தை ஸாதிப் பது? நெஞ்சுமீளாதே வருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் ஆளின்றிக்கே ஒழிந்ததாகில் மீசெய்யப் பார்க்கிறதென்? என்ன, [என்னெஞ்சம் கண்டதுவே கண்டேனே] - என்னெஞ்சு யாதோரிடத்தேபோய்த் தரித்தது, நானும் அங்கேபோய்ப்புகுமித்தனை. என்னெஞ்சு மீளாதா? என்பு, எனக்கும் அதல்லது புகலுண்டோ? ‘சுஹஸாநாமலிஷ்ணாநி ருக்ஷணே நமதாம்’

சு.நு.—ஏழாம்பாட்டு. ‘சுஹஸாநாமலிஷ்ணாநி ருக்ஷணே நமதாம்’ (அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநதாம்கதிம்) என்ற பெருமானிப்போலே இப் பிராட்டியும் ‘என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் திருப்பேரையிலே புக்கார்போலே நானும் அங்கேபுகுமித்தனை’ என்கிறான். [பேரெயில் இத்யாதி] - கீழில் அளவுகள் குலைந்த பின்பு இனிநான் செய்யப்பார்த்ததிது என்கிறான்.

பேரெயில்-பேரியமதிள். [குழ்கடல்] - மதிளுக்கு அகழாம்படி அம்மதிளைச் சூழ்ந்த கடலையுடைத்தாய், கேட்கவஞ்சும்படியான ஊரை மூலையடியே நடக்கப்பண்ணின உபகாரகன். [வந்துவீற்றிருந்த] - அப்போது முகம்மாறவைத்த இவ்வதீர் அணைக்கலாம்படி கிட்டவந்திருக்கிற. ‘விஜயஸாஸாநிவாநநா’ (விமலஸாஸாங்கரிபாநா) என்கிற படியே - எப்போது பெருமாள் முகம்வைக்கவொண்ணாதபடி கோடியரா யிருந்தார், அவ்

ஏழாம்பாட்டு - பேரெயில் இத்யாதி. ‘என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேன்’ என்றத்தைப் பற்ற ஸகிதர்ஸநமாக அவதாரிகை - அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டோடேஸங்கதி - கீழிலளவுகள் இத்யாதி: “இனி” என்றதுக்கு ஊவமாதல், கீழிலளவுகள் குலைந்தபின்புஎன்றது - நிறந்தொடக்கமானவற்றையும் உசரத்தினையான நெஞ்சையும் இழந்து, தாய்மார் காட்டவொருப்படுகையன்றிக்கே நிஷேதிக்குமளவானபின்பு என்றபடி.

“தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்” என்றதையுங்கூட்டி “வந்துவீற்றிருந்த” என்றதுக்கு ஊவம் - அப்போது இத்யாதி. அப்போது - ராவணவதாந்தரம். முகம்மாறவைத்த - இவருக்கு அலி முகராகாதிருந்தன்றபடி. அவர் முகம்மாறவைத்தபோது இவளிருந்த ப்ரகாரமென்ன; அதுக்கு ப்ரமாணம் - விமல இத்யாதி. சுயஸூரிவநாஹநுக்ஷேபஸாலாஸாஸாநிவாநநா தசாவஸி” இதியுத்தகாண்டே ஸப்தஸூததமே (நசு). “தசா-விஜயஸாஸாநிவாநநா” என்றதுக்குப் பொருள்-எப்போது இத்யாதி. எப்போது - யாதொருபோதென்றபடி. முகத்தில்குளிர்த்திமாருமைச்

வளவிலும் இவள் மறுவற்ற சந்த்ரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர்ந்திமாறுதே யிருந் தாள். “**கீவொடெத்ராதுரவெஸுவபுதிசுலுராவிரெடிஷ்டு**” (தீபோனேத்ரா துரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸிமேத்ருடம்): இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - “**நேத்ர தோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று**” என்று. [செற்றபிரான் வந்து வீற்றிருந்த] - ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணி விடாய்த்துவந்திருக்கும்; “**ஹதபுராஸாவரிஷ ஷுஜெ**” (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜெ) என்னும்படியே ஸிஸிரோபசாரம் பண்ணப்போக வேணும். [பேரெயிற்கே இத்யாதி] - அவனிர்ந்த திருப்பேரையிலேபுகுத்தேடி என்னெஞ் சானதுஓரிடத்திலும் மீண்வேரக்காண்கிறிலேன். மீளவொண்ணாத லங்கையிலே புக்க திருவடியும் மீண்வேந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்ச மீண்வேரக் காண்கிறி லேன்! நெஞ்சங்கூடவாராதின்பு அவன் வாராமை சொல்லவேண்டாவிறே. நெஞ்சின் வரவுபார்த்துக் கண்மறைந்துகாணும் இவள் நிற்கிறது. [மாட்டேன்] - கண்டு ஜீவியாதே நான் இங்ஙனே முடிந்து போமித்தனையாகாதே. அபிமதன்வருந்தனையும், அவனுக்காக வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி பரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், [ஆரையினி யிங்குடையந் தோழி] - நெஞ்சமில்லாதவன்றுஇனியாருண்டு? [தோழி] - “**நெஞ்சிலண்ணியன்நானோ**” என் றுயாகில், நீ நீயானாயே. இப்போது நான் இங்கில்லையோ? [என்னெஞ்சங் கூவவல்லாரு மில்லை] - நெஞ்சைமீட்டைக்கு நீவேணுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ, வேணுமே எனக்கு ஆக்கும்போதும்; உன்ஊஸையிது, உனக்குக்கால்கள் நடைதாராது: அல்லாதார்க்கு “**கூட்ட வேணும்**” என்னும் த்வரையில்லை: ஆர் நெஞ்சை யழைப்பார்? [ஆரையினிக்கொண்டேன் சாதிக்கின்றது] - ஆரைக்கொண்டுதான் சாதிப்பது? இனி ஸாத்யந்தான் எது? நெஞ்சம்அவனும் வந்தால் இனி நான்தான் உண்டாகவேணுமே? இங்கு வேறுந்தறையாயிறே கிடக்கிறது.

ஷ்டி - சிரகாலம் பிரிந்து சேவிக்கப்பெற்றபரிதியும், அந்யஸ்பர்ஸதோஷமில்லாமையும், “**சேஷியின் விநி யோகப்ரகாரங்கொண்டு கார்யமென்று**” என்கிற நினைவும்என்றபடி. “**தடா**” என்றதற்குச்சேர, யடானன் றத்யாஹார்யமென்று திருவுள்ளம்பற்றி - எப்போதுஎன்றது. அவர்முகம் மாறவைத்ததுக்குப்ரமா ணம் - தீபஇத்யாதி. “**புராவாஸிசுலுரெஹாஸிஷுதிசுலுராவிரெடிஷ்டு**” இதுராவணவதாந்தரே (யுத் - ௧௧௮ - ௧௭.) த்ருஷ்டாந்தவலத்தாலே-பிராட்டிக்கு ஹர்த்தோஷ்யந்தோற்றுகிறதென்கைக்குப்ரமாசார்யஸம்வாதம். இதுக்குஇத்யாதி. “**இலங்கைசெற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த திருப்பேரையிலேபோகவேணும்**” என்கிற வஞ்ஞைய லாவம் - ப்ரதிகூலஇத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவனிர்ந்தஇத்யாதி. “**பேரெயிற்கே**” என்கிற அவயாரணத்துக்கீர்த்தம் - மீளவொண்ணாதுஇத்யாதி வாக்யத்வயம். தூதானநெஞ்ச வாராமையாலே, அவன் வாராமை சொல்லவேண்டாஎன்கிறான் - நெஞ்சங்கூடஇத்யாதி. “**மாட்டேன்**” என்றதற்கு முந்தினலாவம் - நெஞ்சின்வரவுஇத்யாதி. கண்மறைந்து - கண்பூத்து. லாவார்த்தம் - கண்டுஜீவி யாதேஇத்யாதி. “**ஆரையினி**” என்றதற்கு அவதாரிகை - அபிமதனித்யாதி. “**இனி**” என்றதற்கு லாவம் - நெஞ்சம்இத்யாதி. நீ நீயானாயென்றது - நீ தோழியாம்படியாயே யிருந்தாயென்றபடி. அதாவது - என் வ்யஸந்ததைக்கண்டு எனக்குமுன்னே தளர்ந்துகிடந்தாயென்றபடி. இப்போது நான் இங்கில்லையோ? என்றது-தோழிவார்த்தை. “**நான் இங்கில்லையோ**” என்றவந்தாரம், உன்னெஞ்சை யழைத்துக் கொள்ளுகிறதுக்கென்ன என்று கூட்டுவது. நெஞ்சைமீட்டைக்கு நான்வேணுமோ? என்ன - நெஞ்சை யவனுக்குஇத்யாதி. நான்மாட்டேனோ?என்ன - உன்ஊஸைஇத்யாதி. வேறே சிலரையிட்டழைத்துக்கொண்டாலோ? என்ன - அல்லாதார்க்குஇத்யாதி. “**உன்ஊஸை**” இத்யாதி வாக்யத்வயமும் - “**கூவவல்லார்**” என்ற பஹுவசநார்த்தம். ஸப்தார்த்தம் - ஆரைக்கொண்டுதான் இத்யாதி. “**ஆரையினியிங்குடையம்**” என்றதற்கும் “**ஆரையினிக்கொண்டு**” என்றதற்கும் வாகியே

ஆனால், செய்யப்பார்த்த தென்? என்னில், [என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே]-மீளாதே நெஞ்சுபோனவழியே போகப்பார்த்தேன். “சுடுஷுவாஹம் மிஷுராலி மூக்ஷணே நமதாம் மகிழ்” (அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேநகதாம் கதிம்) என்கிறபடியே நெஞ்சு போனவழியே போகப்பார்த்தேன். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்டதுவேகொண்டெல்லாருங்கூடிக்கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்றிதத்துக், கொண்டேஅலர்துற்றிற்றதுமுதலாக்கொண்டஎன்காதலுரைக்கிறதோழி, மண்திணிஞராலமுமேழ்சடலும்நீள்விகம்புங்கழியப்பெரிதால், தென்திரை சூழ்ந்துஅவன்வீற்றிருந்ததென்றிருப்பேரையில்சேர்வன்சென்றே.

ஆ.—(கண்டதுவேகொண்டு.) - ஆந்தரமான அலிநிவேஸம் ஸமக்ரமாயிருக்கச்செய்தே புறம்புதோற்றுமுகிற மாத்ரத்தையேகொண்டு, தத்ஸௌந்தர்ய குணஜநிதமான என் அலிநிவேஸத்தைக் குற்றமாகவுங்கொண்டு லோகமெல்லாங்கூடி “ஒருத்திக்குளம் பெருமான் பக்கலுள்ள அலிநிவேஸமே! இப்படி அலிநிவேஸிக்கை சூடிப்பழியன்றோ?” என்று எண்ணியலர்துற்ற, அது அடியாகக்கொண்டுகொளந்தெழுந்த என் அலிநிவேஸத்தின் பெருமை சொல்லலிமன்று. சொல்லில், தோழி! இவ்வஸங்க்யையமான அண்டங்களும்கூட அளவிற்றத்திருநாடும் நிறையப்பெருகி, அதுவும் இடம்போராமல் பொங்கிப்பெருகாநின்றது. ஆதலால், அவன் எழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரையிலே நானே யாகிலும்சென்று ஸம்ஸ்லேஷிக்கைதவிசேனென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அலிநிவேஸம் “கடலில் - பெரிது” என்னுமளவன்றிக்கே அறமிக்கது; ஆனபின்பு, நீங்களாக இசையினோளாகில், ஜலஸம்ருதியை யுடைத்தாய், தன்வேண்டற்பாடுதோறற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரையிலே நான் போய்ப்புகுவேன் என்கிறாள். [கண்டதுவே என்று தொடங்கி] - தோழி! நான் அவன்குணகீர்த்தநாதிகளைப் பண்ணக்கண்டதே பற்றாசாகக்கொண்டு, ‘அவன் அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள்’ என்று எல்லாரும் பழிதூற்றின அதை முதலாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்தின் படி சொல்லப்புகில்.

ப்ர.—[என்னெஞ்சங்கண்டதுவே கண்டேனே] - உத்தரஸ்ரீராமாயணே, “விஷ்ணுஜ்யுக்ஷணஸ்ராரோஷஃவஸொகஸிநிதி: | வுரொயஸம்ஸிநிஸுஸுமெநம ரோஸொஷிவ விக் || சுஷுரோஜ்ஜிவிஷெக்ஷாரிஹாதயஸிவஹ் || சுயொய்யாபா: வகிஸ்வீரந்தகொபாஸுரஜிஹ்வந: || ப்ரவெஸயதஸம்ஹாராநு ரோஹிதூதா த்யொபாயபா | சுடுஷுவாஹம் மிஷுராலி மூக்ஷணே நமதாம் மகிழ்.”

தென்ன - நெஞ்சும்அவனும்இய்யாதி. அதாவது கீழே, தோழியுமில்லென்றது, இங்கே தானுமில்லை என்கிறாள் என்றபடி. க்ரமேணவ்ய: “ப்ரவெஸயதஸம்ஹாராநுரோஹிதூதா த்யொபாயபா | சுடுஷுவாஹம் மிஷுராலி மூக்ஷணே நமதாம் மகிழ்” இதி உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ஸந்தஸதமே. (எ)

ப.—அநந்தரம், அவனோட்டை ஸம்பந்தமடியாக ஊர்ப்பழிவினையும்படி வந்த காதலானது ஸர்வலோகத்தையும் விளாககுலைகொண்டு போகாநின்றது; ஆன பின்பு, அவனிருக்கிறதிருப்பேரையிலே சென்று புருவேன் என்கிறாள்.

கண்டதுவே - புறவாயில்கண்ட வைவரண்யாதிகளையே, கொண்டு-, எல்லாரும் - (தாய்மாரோடு ஊராரோடு வாசியற) எல்லாரும், கூடி - (ஒருமிடறாய்க்) கூடி, கார் - கறுத்த, கடல் - கடல்போலே ஸரமஹரமான, வண்ணனோடு - வடிவையுடையவனோடேகூடி, எனதிறத்து - என்னிடையாட்டமான ஸாதிஸ்யத்தை, கொண்டு - அவலம்பித்துக்கொண்டு, அலர் - பழியை, தூற்றிற்றது - தூற்றினவதுவே, முதலா-தேறதுவாக, கொண்ட - இடங்கொண்ட, என்-, காதல்-, தோழி - (அடியிலே இதுக்குப் பரவர்த்தகையான) தோழி! உரைக்கில் - (பாசுரமிட்டுஉரைக்கப்) பார்க்கில், (“கடலின்மிசப் பெரிது” என்றவளேயல்ல), மண்-, திணி - செறிந்த, ஞாலமும் - பூமியும், (அத்தைச் சூழ்ந்த), கடல் ஏழும்-, நீர்-(இதெல்லாவற்றுக்கும் இடங்கொடுக்கும்) மஹாவகாசமான, விசும்பும் - ஆகாசமும், கழிய - தனக்குள்ளேயாமபடி அவ்வருகே, பெரிது - பெருத்திராநின்றது; (ஆனபின்பு), தென் - தெளிந்த, திரை - நீர்த்திரைபையுடையதாய்கையாலே ஸரமஹரமாய், சூழ்ந்தவன் - காதலைப்பெருக்க வளைதவன், வீற்றிருந்த - இருக்கிற, தென்திருப்பேரையில் - தென்திருப்பேரையிலே, சென்று - (என்தாபம்ஆறும்படி) சென்று, சேர்வன் - சேரக்கடவேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அகிநிலேசம் “கடலினும் பெரிது” என்னுமளவன்றிக்கே இருக்கையாலும் நான் தென்திருப்பேரையிலேப் போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள்.

[கண்டதுவேகொண்டு] - “தலையில் வணங்கவுமாகொலோ” என்று அவன குணங்களைச் சொல்லியும் புறம்புகண்டமாதரம் கொண்டிறே பழிசொல்லிழிந்தது. என் அகவாயிருந்தபடி கண்டார்களாகில் என்படக்கடவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] - அந்நோய்யம் விரோயித்துவர்த்திக்குமவர்களும், பழிசொல்லுமதிலே வந்தவாறே ஏககண்டாரானார்கள். [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்திறத்துக்கொண்டு] - என்வைவரண்யத்தைக்கண்டு “இவள் நிறத்தை இழக்கும்போது அநநிறத்தையுடையவனுக்கு ஆகவேணும்” என்று கொண்டார்கள்: அவன் அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள் என்கை. [அலர் தூற்றிற்று] - பழிதூற்றினார்கள். [அதுமுதலாக்கொண்ட என்காதல்] - அது அடியாக - அதுவேஎருவாக, இடங்கொண்ட; “ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டு” என்னக்கடவதிறே. [என்காதலுரைக்கில்] - “பதொவாவொழிவதடிநெ” என்கிறவதாவதாநந்தத்துக்கு அவையுண்டாகிலும் இக்காதலுக்குப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போகாது. [தோழி] - அவன் காதலின் பெருமை சொல்லி அதடியாக என்காதலுக்குக் குருஷிபண்ணின நீ, படும் பாடு அறிவுதியே. [மண்திணி இத்யாதி] - “உரைக்கில்” என்கிறதென்? “காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்” என்று இலையோ? என்ன, அது முகப்பில் ஊர்த்தை; பெரியதில் எல்லாவற்றிலும் பெரியது என்னுமித்தனை. மண்ணிலே நெருங்கினவாமி, கலிணையானவாமி என்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை இத்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டதானில் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தென்திரைஇத்யாதி] - இக்காதலுக்கு விஷயம் ஸர்வநிறமல்லாமையாலேவந்த வெக்காயந்திர, ஸரமஹரமாய் அவன் குறைவற்றிருக்கிற

தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவேன். [சென்றே - சேர்வன்] - இனி, எதிரே அவன் வரி
லும் மீளேன். அவனைச்சேருகையன் றுஉத்தேசம், அங்கேசென்றுகிடங்கை.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு எனக்கு “அவனைக்காணவேணும்” என்னும் அலி
நிலேசம் “கடலில் மிகப்பெரிது” என்னு ளவன்றிக்கே, அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்க
ளாக இசையிகோளாகில், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்
பேரேயிலே நான்போய்ப் புகுவேனென்கிறான்.

[கண்டதுவேகொண்டு] - அவன்பேர் சொல்லுதல், “தலையில்வணங்கவுமாங்
கோலோ?” என்ற ஒருபுரணமுஞ்செய்தல் செய்யுமிறே: அம்மாத்தரத்தையேகொண்டு; புற
விதழ்கண்டு படுகிறபடி இதுவானால், அகவாயிலோடுகிறது அறியில் என்போவார்களா? [எல்லா
ருங்கூடி] - பரிவரோடு, ஹிதகாமரோடு, “இவையிரண்டுநான்என்?” என்றிருப்பாரோடு
வாசியறக்கூடி. பிறரைப்பழிசொல்லவெண்ணில், தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்க
ளிறே. [கார்க்கடல்வண்ணனோடு எந்திறத்துக்கொண்டு] - இவளநிறம் விவரணமாம்
போது, அவன்திறத்தே இழந்ததாகவேண்டாவோ? கடல்ஏறிவடிந்தவிடமென்று தோற்றுகிற
தில்லையோ? என்னிடையாட்டத்தை ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனோடு கூட்டி.
[அலர்தூற்றிற்றது முதலாக்கொண்ட என்காதலுரைக்கில்] - இவர்கள் பேசாதேயிருந்தார்க
ளாகில் நானும் ஸுகமேயிரே? இந்நான்பழிக்குஅஞ்சி மீளுவேனென்று காணும்இவர்கள்
பழிசொல்லப்புக்கது. [அலர்தூற்றிற்று]-அலர்தூற்றினார்கள். [அதுமுதல்தியாதி]-அதுதானே
யடியாகக்கொண்ட என் காதலானது சாதகமாகப்பணைக்கப்புக்கது. [காதலுரைக்கில்] -
தன் காதல் தன்னாலும் சொல்லிமுடியவொண்ணாது காணும், “யதோவாசொநி
வதபுகை” (யதோவாசொநிவர்த்தந்தே) என்கிற ‘விஷயத்தைச்சொல்லிலும்இவள்காதல்
பேச்சுக்கு நிலமென்று. இக்காதலுக்கு விஷயபூதனவனையும் விளக்குகிலேகொள்ளவற்
றான காதலிறே. “கடர்ஞான வின்பம்” என்று - லகவதாநந்தத்தைச்சொல்லிவைத்து,
“அதனிற்பெரியவென்னவா” என்றதிறே. [தோழி] - இக்காதலிலினைக்கைக்கு நீ பண்

எட்டாம்பாட்டு - கண்டதுவேஇத்யாதி. “மண்திணைஞாலமும்” என்றதொடங்கி “சேர்
வன்சென்றே” என்னுமளவுங்கடாகுந்தவதாரிகை - எனக்குஅவனைஇத்யாதி. வேண்டற்பாடு -
பெருமையும், வைலக்கணயமும்.

கண்டதாகிறதேதென்ன - அவன்பேர்சொல்லுதல்த்யாதி மலிதமாதல், அவயார
ணர்த்தமாதல் - புறவிதழ்த்யாதி. புறவிதழ் - வொஹ்யவ்யபாரப. அகவாயில் - நெஞ்சில. “எல்
லாரும்” என்றதுக்குஅர்த்தம் - பரிவரோடுஇத்யாதி. தாய்மார் தோழிமாரொழிய, அயற்சேரியார் கூடு
வர்களோ? என்ன - பிறரைஇத்யாதி. கார்க்கடல்வண்ணனிடத்தில் இவள் ப்ரவணையானுளென்கிறது
அறிந்தபடி என்? என்ன - இவள்நிறம்இத்யாதி. இதுக்குநியாமகமேதென்ன - கடல்ஏறிஇத்யாதி.
ஸப்தார்த்தம் - என்னிடையாட்டத்தைஇத்யாதி. இடையாட்டம் - பாரிப்பு: வ்யாபாரமாதல். “அலர்
னற்றிற்றதுமுதலா” இத்யாதியில் வ்யதிரேகவித்தார்த்தம் - இவர்கள்பேசாதே இத்யாதி. அவர்கள்
பழிசொல்லுரைக்கு ப்ரயோஜனமேதென்ன - நான்பழிக்குஅஞ்சிஇத்யாதி. அவர்களொன்னது விபீத
மாகவே மலித்ததென்கிறான் - அதுதானேஇத்யாதி. பதிஸப்தார்த்தம்-தன்காதல்த்யாதி. சொல்லி
முடிக்கவொண்ணாமையின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறா - யதோவாசஇத்யாதி. பேச்சுக்கு நிலமல்
லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இக்காதலுக்குஇத்யாதி. விளக்குலெகாள்ளுரை - கபளிகரிக்கை,
அவனையும் விளக்குலெகாள்ளவற்றே? என்ன - கடர்ஞானம்இத்யாதி. “தோழி” என்று ஸம்

† ‘விஷயத்தைச்சொல்லிலும்’ என்றதுடன் ‘ஹிவதாநந்தத்துக்கு எல்லையுண்டாகிலும்’
என்பாடாந்தம்.

ணும் க்ருஷ்ணரீதியிறே:இதுஇருந்தபடி பாராய்.[மண்திணிஞாலமித்யாதி] - “காதல்கடல்ல மிகப்பெரிதால்” என்றவிடம் - ஓராநே சொன்னோம்; ஆனால் எங்ஙனே சொல்லும்படி என்னில்? பெரியவற்றில் பெரியதென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாசரமிட்டேச் சொல்லலாவ தில்லை. மண்ணிலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற் றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை யித்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்ததேன்? என்ன, [தெண்டிறை இத்யாதி] - இக்காதல் மறநனையும்படியான விஷயம்இருந்தவிடத்தே போய்ப் புகுமத்தனை. தெளிந்த திறைகளாலே சூழப்பட்டு அவன் வீற்றிருந்த தென்திருப்பேரையிலே போய்ப்புகுமத்தனை. “தவெஸ்ராவவ நஷண்ணெஷு நாநாவுஷ்ஷஸு மஸிஷு | விஹுத்யஸயிது கிநாதவாஜெஷுஷு வஸிஸு” (தஸ்யோபவநஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸு கந்திஷு | விஹுத்யஸயிலகல்ந்நா தவாங்கேஸமுபாவிஸம்) என்கிறபடியே அருவவயோக்யமான தேசத்திலே போய்ப்புகக் கடவோம். [சேர்வன்சென்றே] - இனிப் பகட்டால் தீராது, புக கல்லது விடேன். ஆள் விதேல், அவன் வரவுபார்த்திருத்தல் செய்யேன். [சென்றே-சேர் வன்] - இனி எதிரே அவன்வரிலும் மீளேன். அவனைச்சேருகை யன்ற உத்தேசம்யம், அங்கே சென்று கிட்டேகை.

(அ)

ப்ர.—எட்டாம்பாட்டு. [கண்டதுவேகொண்டுஇத்யாதி] - [தெண்டிறை சூழ்ந்தவன்வீற்றிருந்ததென்திருப்பேரையில்]ஸுநாநாகாணெஷுஷு கிஸெவாயவஸு தாநகயநாரஸெ ‘ஸெஸுஷுஷிசூகாதிஸுஷுவாஷெ வுதிஸெஷுதரெஷுஷா கஉ || தாவஸாஸுஷிவாலிஸுஷு: பூரஜுஷிசுஷு மெஷுஷுகெ | தவ்ஷிந விலாஸுஷிஷெ ஷெஸுஷிஷுஷிஷுஷுஷுஷுஷு || கந || தவெஸ்ராவவ நஷண்ணெஷு நாநாவுஷ்ஷ ஸு மஸிஷு | விஹுத்யஸயிதுகிநாதவாஜெ ஷுஷுவாவிஸு || கச,

போதிக்நிறவருடைய ஹாரததலாவம் - இக்காதலேஇத்யாதி. “மண்திணி” என்றதுக்கவதாரிசை- இதிந்ந்தபடிபாராய் என்ற இப்போதிப்படி சொல்லுகிற நீ “காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்” என்ற முன்பு சொல்லுவானென்?என்ன-காதல்கடலில்இத்யாதி “அவன்வீற்றிருந்ததென்திருப்பேரையில்” என்றதுக்குவாவம் - இக்காதல்மறுஇத்யாதி. “தெண்டிறைசூழ்ந்தவன்” என்றதுக்குவாவம் - தஸ் யோபவநஇத்யாதி. “தவெஸ்ராவவ நஷண்ணெஷு நாநாவுஷ்ஷஸு மஸிஷு | விஹு த்யஸயிதுகிநாதவாஜெஷுஷுவாவிஸு” இது ஸுந்தரகாண்டேவீதர. “சென்றே” என்கிற ஏவகாரத்துக்காதம் - இனிப்பகட்டால்இத்யாதி. பகட்டுகை- “போவேன்” என்று அச்சமுமத்தனை. “சென்று - சேர்வன்” என்றதுக்குவாவம் - ஆள்விதேல்இத்யாதி. ‘தோழி! கண்டதுவே கொண்டு’ என்றுதொடங்கி, ‘சென்றே. சோவன’இத்யவ்யத. மண்திணிஞாலம் - மண்செறிந்தபூமி. நீள் விசம்பு - மஹாவகாசமான ஆகாசம். கழியப்பெரிது - இவைவனைகளுள்ளே அடங்கும்படி அவ்வருகே பெருத்திருந்தது.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

சேர்வன்சென்றுஎன்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்என்னைத்தேற்றவேண்டா, நீர்களுரைக்கின்றதுஎன்திறகு? நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்குஇங்கில்லை, கார்வண்ணன்கார்க்கடல்நூலமுண்டகண்ணபிரான்வந்துவீற்றிருந்த, ஏர்வளவோண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரேயின்மாநகரே.

ஆ.—(சேர்வன்சென்று) - “இப்போதே தானே எழுந்தருளுகிறானிறே! இப்படிபதறவேணுமோ?” என்றும், “போகைதானுமடல்ல” என்றும் தோழிமாரும் அன்னையருஞ்சொல்ல, “நீங்கள் என்னையொன்றும் தேற்றவேண்டா; போகைக்குநீங்கள் சொல்லுகிற விரோதமென்? போனால் வரக்கடவ விரோதமுண்டோ?” என்று இவள் சொல்ல, “உன்னுடைய தையசாதூர்யாதிகளுக்குப்போராது” என்று அவர்கள் சொல்ல, “புலனுடைய ஸௌந்தர்யஸௌரீல்யகாருண்யாதி குணங்களாலே என்னுடைய தையசாதூர்யாதிகள் அபஹ்ருதங்களாயற்றின; ஆதலால், அதிஸம்ருத்தமாய் அதிரமணீயமாய் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக அவன் வந்தெழுந்தருளியிருந்த தென்திருப்பேரேயிலைச் சேர்வன் சென்று” என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “நீங்கள் என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜனமில்லை; தென்திருப்பேரேயிலைப்போய்ப் புகக்கடவேன்” என்கிறாள்.

[நீர்களுரைக்கின்றதென்திறகு] - எனக்கு ஒடுகிற உழைக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையோடு என்னஸங்கதி உண்டு? [நெஞ்சம்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] - நிறைவுடையார் இங்ஙனப்படக்கடவதோ, நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து ஸ்ரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அவையும் எனக்கிங்கில்லை. அவன் பக்கலின. [கார்வண்ணனென்றுமேலுக்கு] - பரமோ லாராய் ஆபத்ஸவனான க்ருஷ்ணன்வந்து இருந்தருளின ஏரின் மிகுதியையுடைய அழகிய கழனிகளோடுகடினபழனங்களை யுடைய தென்திருப்பேரேயிலாகிற மஹா நூரம்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலேசென்று புகத்தவிரேன். நீங்க ளென்னைத் தேற்றி யுரைக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனமில்லையென்று தோழிமாரையும் தாய்மாரையும்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

என்னுடை - எனக்கு ஸமாநதுகைகளாயிருக்கச்செய்தே ஹிதஞ்சொல்லவொருப்பட்ட, தோழிமீர்காள்-! அன்னையர்காள்-(ஹிதபரைகளாயேபோருட்) அன்னையர்காள்! என்னை-, தேற்றவேண்டா - தேற்றவேண்டுவதில்லை; இதற்கு - இந்த அவஸ்த்தைக்கு, (தேறுகைக்குறுப்பாக), நீர்கள்-, என்-என்னவார்த்தை, உரைக்கின்றது - சொல்லுவது? நெஞ்சம் - (தேறியிருக்கைக்கு அடியான) நெஞ்சம், நிறைவும் - பூர்த்தியும், எனக்கு - எனக்குஉறுப்பாம்படி, இங்கு இல்லை -; (அவையங்கேயானபின்பு தேற்றமுமங்கேபோயிற்று; ஆதலால், நெஞ்சையும் நிறைவையும் அபஹ்ரிக்மைக்கடியான), கார் - ஸ்யாமளமான, வண்ணம் - வடிவையும், கார்க்கடல் - ப்ரளயாபந்ரமான, நூலம் - ஜகத்தை, உண்ட - அமுதுசெய்தவாபத்ஸகத்வத்தையும், பிரான் - ஆபுரி

தோபகாரகமான ஹவ்யதையயுமுடைபு, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வந்து, வீற்றிருந்த-
இருக்குமிடமாய், ஏர்-ஏரினுடைபு, வளம் - மிகுதியையுடைத்தாய், ஒண்-ஒர்ஸரீயமான,
கழனி - கழனியையும், பழனம் - நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான, தென்திருப்பேரெயில் -
திருப்பேரெயிலாகிற, மாநகர் - மஹாநகரத்தை, சென்றுசேர்வன் - சென்றுகிட்டி விடக்
கடவேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ‘இப்படி அதிஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்த்ரீத்
வத்துக்குப்போராது; செய்து தலைக்கட்டவும் போகாது’ என்ன, நீங்கள் தேற்றினால்
ப்ரயோஜனமில்லை, அங்கேபோய்ப் புகக்கட வேன் என்கிறார்.

[சேர்வன் இத்தயாதி] - அங்கேபோய்ப் புகுகைதவிரேன். என்வழியே
ஒழுகுவாரோடு, தந்தாம்வழியே என்னைப்போக்கக் தேறிவாரோடு வாசிபற ஒருவரும்
எனக்கு வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [என்னைத் தேற்றவேண்டா] - கலங்கினாரோ
தெளிந்தார்க்கு உபதேசிப்பார்? அஞ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்
பார்? விஷயாயீநமாய் வருகிறத்தை ஸாயநத்திலே செலவு எழுதுகிறவர்களோ எனக்கு
வார்த்தை சொல்லுவார்? இவன் தன்னைமறந்து அவனையே பார்த்துச்சொல்லுகிறான்;
அவர்கள் அவனைமறந்து தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்
கின்ற தென்திதற்கு] - எனக்கு ஒக்கிறஉரைக்கு உங்கள் வார்த்தையோடு என்னவை
கதியுண்டு? நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தை எது, நான் நிற்கிறதிலேஎது? ‘நிறைவுடையார்
இங்கனப்படக்கடவரோ? நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து யரிக்கவேண்டாவோ?’ என்ன,
[நெஞ்சுநிறைவும் எனக்கிங்கில்லை] - மனஸும் அடக்கமும் எனக்குஇங்கில்லை; அவன்
பக்கவின; அங்கேபோய்ச் சொல்லப்பாருங்கோள். [கார்வண்ணன் இத்தயாதி] - ஸ்த்ரீத்
வத்தையும் மனஸஸையும் அபஹரித்தபரிகரம் இருக்கிறபடி. ஒன்றை யாராயாதபடி பண்
ணிறமும்ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்ததும் வடிவழகைக்காட்டியாயிற்று. வடிவழகு இல்லையாகி
லும் விடவொண்ணாத ஆபத்துவதவம், உபகாரஸீலணுன க்ருஷ்ணன். [வந்துவீற்றிருந்த]-
தன்ஐஸ்வர்யத்தோடே காணலாம்படி இருந்த. அவன் கிட்டஇருந்தால் எனக்குப் புகா
தொழியப்போமோ? [ஏர்வளம் இத்தயாதி] - ஏரினுடைய மிகுதியையுடைத்தாய் அழகி
தான வயலையும் அத்தோடேசேர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைய தென்திருப்பேரெயி
லாகிற மஹா நகரத்திலே சென்று சேருகை தவிரேன்? என்னைத் தேற்றவேண்டா.
வளம் என்று மிகுதிக்குப்பேர்.

௭௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நீங்கள் இனி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜனமில்லை :
தென்திருப்பேரெயிலைப் போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறார்.

[சேர்வன்சென்று] - உன்னுற்றமையாலே சிலகூடல்லுகிருயாகில்இது கடைப்
படவற்றே? என்ன, ‘அவச்யம்அங்கே புகக்கல்லது விடேன்’ என்கிறார். [என்னுடைத்தோழி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—சேர்வன் இத்தயாதி “அன்னையாகான், என்னைத்தேற்றவேண்டா,
தென்திருப்பேரெயில் மாநகர் - சோவன சென்று” என்கிறபதங்களைக்கடாகழித்தவதாரிகை - நீங்கள்
இனி இத்தயாதி தேறமகையாவது - இப்படி ஸாஹஸத்திலேதுணியுமது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது,
செய்து தலைக்கட்டவும்போராது ஆகையால்துத்தை விடு என்கை.

சீதேழும் ‘சேவன் சென்று’ என்றவைதது, திரியவும் சோன்னதுக்குமாவம் - உன்னுற்
தமை இத்தயாதி. கடைப்படவற்றே-நிறைவேறவற்றே.கடைப்படுகை - நிறைவேறகை. தோழியீர்க

மீர்காளித்யாதி] - எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத் தங்களுக்காக நீனைத்திருப்பாரும் ஒன்றுச் சொல்லவேண்டா. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாசியில்லை காணும் இவனைத் தேற்றப்போகாமெக்கு. அந்நொடி வ்யவஸிதன்ர உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்பார்? விஷயாய்நமாக வகுக்கிறதை ஸாயநத்திலே செலவெழுதுகிறவர்களோ எனக்கு வார்த்தைசொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து, அவனையே பார்த்துப் பேசுகிறாள்; அவர்கள் அவனைமறந்து, தந்தாயமையேபார்த்து மீட்கத் தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்கின்றதென் னுதற்கு] - கலங்கினாரோ தெளிந்தாரைத்தேற்றுவார்? நீங்கள் நிற்கிற நிலையேது? என் நிலையேது? போகையிலே துணிந்திருக்கிற என்னை, 'புறப்புகைபழி' என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதென்? [இதற்கு]-எனக்கோகேர ஈசைக்கு. ஆனாலும், நெஞ்சும் அடக்கமுமுடையார்க்கு இது வார்த்தையோ? நாங்கள் சொன்னபடிசெய்து எங்கள் வழியே ஒழுகவேண்டாவோ? என்ன, [நெஞ்சும் நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] - அதுவேனுமாகில் அங்கேபோய்ச் சொல்லுங்கோள். மனஸ்ஸும் அடக்கமும் அவன்பக்கலின. நிறைவாவது - அடக்கம். நெஞ்சாவது - அது இடவேவக்கும் கலம். [கார்வண்ணனித்யாதி] - நெஞ்சும் நிறைவும் எனக்காம்படியாயோ அவன்படி இருக்கிறது? [கார்வண்ணன்] - தாய்மார் தோழிமாரானவர்கள் வார்த்தைகளோ தபடியாக வடிவுபடைத்தவன். வெறும்வடிவழகையோ உள்ளது? என்னில், [கார்க்கடல் ஞாலமுண்ட] - தளர்த்தார் தாவளம். ஆபத்துவந்தால் ரக்ஷித்துவிடுமெத்தனையோ? என்னில்: [கண்ணிரான்] - தன்னைப் பிறர்க்காக்கிவைக்கும் உபகாரகன். [வந்திவீற்றிருந்த] - தன்ஐயார்யமெல்லாம் தோற்றுப்படியிருந்த. [எரிஇத்யாதி] - எரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய், அழகிதான கழலியையும் நீர் நிலங்கையுமுடைய திருப்பேரேயிலாகிற் மாநகரிலே சென்று சேர்வன். உங்கள் தடைக்குமிருதல், அவ்வழியில் நிற்பல் செய்யேன். என்னைத் தேற்றவேண்டா. களமென்று - மிகுதிக்குப்பேர். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நகரமும்நாமேபிறவும்தேர்வேன்னாண் எனக்கில்லையென்தோழிமீர்காளர் !
சிகரமண்நெமோடநீடுதென்திருப்பேரேயில்வீற்றிருந்த
மகரநெடுதுழைக்காதன்மாயன் னூற்றுவரையன் றமங்க னூற்ற
நிகரில்முகில்வண்ணன்நேமியான் என்னெஞ்சங்கவாந்தேனையுழியானே.

என்னுதே, "என்னுடைத்தோழிமீர்காளர்" என்று விசேஷிக்கையைப்பற்ற - எனக்காயிருப்பாரும் என்கிறது. "அன்னையர்கான்" என்று கௌரவீக்கையாலே - என்னைத்தங்களுக்காக நீனைத்திருப்பாரும்என்றது. தாய்மாராகொழியத்தோழிமார்க்கும்தேற்றப்போகாதோவென்ன. தோழிமாரோடுஇத்யாதி. "நீர்கள்" என்றதுக்குலாவம் - கலங்கினாரோ இத்தாதி. விவரணம் - நீங்கள் இத்தாதிவாக்யத்துயமும் "இங்கிலை" என்றதுக்குலாவம்-அதுவேனுமாகில் இத்யாதி. "கார்வண்ணன்" என்றதன்னை. "நெஞ்சும்நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை" என்றத்தோடே கூட்டினாவம் - நெஞ்சும் நிறைவும் இத்தாதி. 'தோழிமீர்காளர் என்னையர்கான்' இத்தாதியோடேகூட்டி ஊவாரந்தம் - தாய்மார் தோழிமாரான இத்தாதி. தளர்த்தார்தாவளம் - தளர்த்தார்க்குஆயாம். 'சென்று - சேர்வன்' என்றதுக்குலாவம் - உங்கள்தடைக்கு இத்தாதி 'என்னுடைத்தோழிமீர்காளர்' இத்தாரப்ய, 'மாநகரே - சென்று - சேர்வன்' இத்தாதி. இத்தற்கு - இத்தவங்ஸ்த்தைத்து, நீர்களுரைக்கின்றதென் - தேறுகைக்குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தையெது? (க)

ஆ.—(நகரமும்.) - அவன் எழுந்தருளியிருந்த தென்கிருப்பேரையிலே ரீயே போகில் ஊரும் நாடும் மற்றும் எல்லாரும் உன்னைப் பழிசொல்லாரோவென்று தோழிமார் சொல்ல, ‘அவர்களுையிறே நான் தேடுகிறது’ என்றுஇவள் சொல்ல, ‘‘பழி சொன்னால் உனக்கு லஜைஐயாகாதோ?’’ என்றுபின்னையும் தோழிமார்சொல்ல, அவனுடைய நிரதிரையாச்சர்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணங்களாலும், அவனுடைய ஆச் சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும் என்னுடைய நெஞ்சம் லஜைஐயும் அபஹ்ருதமாய் எத் தனைகாலமுண்டு? ஆதலால் இனித் தென்கிருப்பேரையிலே நானையாகிலும் போமத் தனை என்றுஅத்யவஸிக்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘‘இருந்ததேகுடியாக உன்னைப் பழிசொல்லாரோ?’’ என்று தோழிமார்சொல்ல, அவர்களுையன்றே நான் தேடித்திரிகிறது? என்கிறாள்.

[பிறவும்] - மற்றமுள்ளனவும். [நான் எனக்கில்லை பென்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் ‘‘ஸ்தரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லஜைஐகளுக்குப்போருமோ’’ என்று சொல்ல ‘எனக்கு லஜைஐத்தவம்பண்டே அறப்போயிற்றுக் காணுங்கோள்!’ என்கிறாள். [சிகரமென்று மேலுக்கு] - பர்வதசிகரம்போலே நெடிதாய் மணிமாடங்களுையுடைத் தாய்ப் பெரிதான தென்கிருப்பேரையிலே வீற்றிருப்பதுஞ்சித்து ஆச்சர்யமான குண சேஷ்டிதாதிசுளையுடையவனுமாய், தூர்யோநாதிகளை நிர்ஸோஷமாகமங்கும்படி மந்த் ரித்த ஒப்பில்லாத மேவம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் திருவாழியையுமுடைய னுன மகாநெடுங்குழைக்காதன் என்னெஞ்சம்கவர்த்து எத்தனைகாலத்தான்?

ப.—அந்தரம், ஆபுறிதவிரோதி நிரஸஸீலனாய்த் திருப்பேரையிலே யிருந்த மகாநெடுங்குழைக்காதன் என்னெஞ்சையபஹரித்து அநேககாலமுண்டு: அவ னிருந்த நகரத்தோடுநாட்டோடு மற்றமுள்ள தேசங்களோடு வாசியற நானே புறப்பட்டு ஆராயக்கடவேன்; எனக்கு லஜைஐயில்லை என்கிறாள்.

என் - எனக்கு, தோழிமீர்காள் - தோழிமாரென்று பெயராய் ஹிதஞ்சொல்லி நியமிக்கத்தேடுகிறவர்களே, சிகரம் - சிகரங்களுையுடைத்தாய், மணி - மணிமயமாய், நெடு - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களுையுடைத்தாய், ரீடு - சிகராலஸ்த்தாயியான, தென் திருப்பேரையில் - தென்கிருப்பேரையில், வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, மகரம் - மகராகாரமான, நெடு - பெரிய, குழை - ஆபரணத்தையுடைய, காதன் - கரணபாசங் களுையுடையனாய், மாயன் - அவ்வாபரணஸோஹையோபாதி ஆச்சர்யங்களான குணசேஷ் டிதங்களை யுடையனாய், தூற்றுவரை - ஆபுறிதவிரோதிகளான தூர்யோநாதிகளை, அன்று-(ஹாதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமான)அன்று, மங்க - நசிக்கும்படி, தூற்ற - மந்த்ரித்து, (அத்தாலே), நிகர்இல் - ஒப்பு இல்லாத, முகில் - காளமேகநிபமான, வண்ணன் - வடி விற்புகையுடையனாய், நேமிபான் - (ஆபுறிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமான) திருவாழியையுடைய னுனவன், (இவ்வபதாநதைக்காட்டி), என்னெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, கவர்த்து - அப ஹரித்துக்கொண்டு, என்னுழியான் - எத்தனைகாலத்தான்; (ஆனபின்பு), நகரமும் - (அவ னிருந்த) நகரமும், நாடும் - (அத்தோடு சேர்ந்த) நாடும், பிறவும் - மற்றமுண்டான பத்தநாதிகளும், (நானே), தோர்வேன் - போய்ஆராயக்கடவேன்; நான் - (‘‘இவர்கள் பழிக்கும்படி யிவர்கள் ஸந்திதியிலே போகும்படியென்?’’ என்கிற)ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான) லஜைஐ, எனக்கு இல்லை—.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “இருந்ததே குடியாகப் பழிசொல்லாரோ?” என்று தோழிமார்க்கு சொல்ல, அவர்களையன்றோ நான் தேடித்திரிகிறது என்கிறார்.

[நகரம் இத்யாதி] - படைவீட்டிலும் நாட்டிலும் பத்தநாதிகளிலும் பழி சொல்லுவாரைத் தேடுவேன். [பிறவும்] - மற்றுள்ளனவும். [தேர்வேன்] - நிரூபிப்பேன் என்கிறத்தையிட்டு, தேடுவேன் என்கிறது. அவனோ வாரானாகில், நீங்கள் போகவொட்டிகோளாகில், அவனையும் என்னையும் சேர்த்துப் பழிசொல்லுவார் தேட்டம் என்கை. நமரங்கனோடு நாடுகளோடு பத்தநங்கனோடுவாசியதத் திரண்டார் திரண்ட விடமெல்லாம் உண்ணப்பழிசொல்லுகை பணிபோரும்படி இருக்கிற இருப்பு உனக்குத் தேட்டமாகை ஸ்திரீவப்ரயுக்தமான லஜைக்குப் போருமோ? என்ன, [நான் எனக்கில்லை] - லஜை முதுவிலையிலலை. இங்கில்லை என்றதும் வார்த்தையன்று; அங்கும் இல்லை. [என்தோழியீர்காள்] - ஸுபஹுபங்கள் ஒக்கமுதுவிலை முறையாயிருக்க, லஜைபோனமை என்வாயிலே கேட்கவிருப்பதே நீங்கள்! மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைப்பெற்றிருந்திகோளித்தனை. [சுகரம் இத்யாதி] - பர்வதஸரிவரம்போலேநெடிதாய் மணிமயமான மாடங்கையுடைத்தாய்ப் பெரிதானதேசம். [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] - தான் அகப்பட்ட துறை சொல்லுகிறார். [மாயன்] - மற்றும் அகப்படுத்திக்கொள்ளவல்ல ஆஸ்சர்யமான ஸ்மிதவிசுஷணிகள். ஁ர்யோபநாதிகளை முதலறபழியச் செய்தவன். சிலரையழிக்க நினைத்தால் முதலறபழிக்குமவன். ஆயுயம் எடுக்கவொட்டோம் என்ன, மந்தரத்தாலே அழியச்செய்கை. [நிகரில்முகிலவண்ணன்] - என்னை அழிக்கைக்கு மந்தரமும் வேண்டிற்றில்லை, வடிவே அமைந்தது. [நேமியான்] - பகலேஇரவாக்கும் பரிகரமுடையவன். [என்றெஞ்சங்கவந்து என்யூழியானே] - வடிவழகையும் ஆயுயசேர்த்தியையும்காட்டி என்றெஞ்சை அபஹரித்துப்போய் எத்தனை காலத்தான்? * மாசறுசோதி அக்காலமேபோயிற்றே! ஆனபின்பு, நான் எனக்கில்லை; பழிசொல்லுவார் தேட்டம் எனக்கு.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. “இருந்ததே குடியாக நாட்டார் உண்ணப்பழி சொல்லார்களோ?” என்று தோழிமார்க்கு சொல்ல, “அவர்களன்றோ எனக்குத் தேட்டம்?” என்கிறார்.

[நகரமும்நாடும்இத்யாதி] - உன் துணிவுதுணிவாக, நாட்டார்நகரத்தார் மற்றுமுள்ளாரும் எல்லாம் அறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறே என்ன, எனக்குத்தான் அவனையோதேட்டம்? நகரம், நாடு, பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியையன்றோ எனக்குத்தேட்டம்? [தேர்வேன்] - தேடுகிறேனென்றபடி. நீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானாக வாரானாகில், அவனுடனே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிற இவர்களன்றோ ஸத்தையைநோக்குகிறார்கள்; †“அலரோவாருயிரிநிற்கும்” என்றானிறே. பிறவும் - மற்றுமுள்ளனவும். [நான்

பத்தாம்பாட்டு - நகரமும்இத்யாதி. “நகரமும்நாடும் பிறவும்தேர்வேன்” என்றத்தைக்கடா கித்தவதாரிகை - இருந்ததேஇத்யாதி. இருந்ததேகுடியாக - குடியிருக்கிறபேரெல்லாரு மென்றபடி.

நகரமும்நாடும், பிறவும்-மற்றமுண்டான பத்தநாதிகள், இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியைத் தேடுவேனென்று ஸந்தார்த்தம். தேருகை - தேடுகை. விவரணம் - நகரம்நாடுஇத்யாதி. தேட்டமாகைக்குவேறுதவேதென்ன - நீங்கள்இத்யாதி. சேரிகோளாகில் - சேரவிடாதவர்களாகில். “பழிஸத்தையைநோக்கும்” என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - அலரீஇத்யாதி. அலரெழல் - பழிகளம்பில். அலர் - பழி.

எனக்கில்லை - லஜ்ஜை இங்கில்லாமையென்று; அங்குப்போனாலுமில்லை இவ்வயக்தி தன்னில் முதலிலே யில்லாமை. [என்தோழியீர்காள்] - இது நான் உங்களுக்குச்சொல்லி யறியவேண்டும்படியாவதே! [சிகரம் இத்தாதி] - பர்வதச்சிகரங்களைக் கோலேந்து வைத் தாற்போலே ஓக்கமுடைத்தாய், ரத்நமயமான மாடங்கனையுடைய பெரிதான தென்திருப் பேரையிலே வீற்றிருந்த. [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] - மகராகாரமான பெரியவாபரணத்தை யுடைய கர்ணபாசங்களை யுடையவன். அவனுடைய ஓரோவையுவுங்களிலே படிந்தாரை மீட்கலாயோவிருப்பது? [மாயன்] - சொல்லிச்சொல்லாத தேவகாந்தியையும் ஆத்மகுணங் களையும் நினைக்கிறது. [மாயன்] - ஆழ்ந்த புகழ்பாதம் - [நூற்றுவரை அன்று மங்கநூற்ற] - சிலரையழிக்கநினைத்தால் ஒன்றும்ஸோஷியாதபடி யழிக்குமவன். தூர்யோதநாதிகளை ஊராத ஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று நசிக்குமபடி மந்திரித்த. [நிகரில்முகில்வண்ணன்] - ஒப்பில் லாத காளமேகம்போலேயிருக்கிற வடிவமது. இத்தால் - விரோதியைவளர்த்தாலும் விட வொண்ணாதவடிவமது என்கை. [நேமியான்] - ஆழ்ந்தவிரோதிகளைப் போக்குமபோது பகலை இரவாக்கும் பரிசுரத்தையுடையவன். திருவாழியைக் கொண்டு லீஷ்மாதிகளையும் தோடாராநிற்குமிறே. [நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமியான்] - தூர்யோதநாதிகளுக்கு மின்னும் இடியுமாய், பாண்டவர்கள் ஆர்த்திர வர்ஷித்துநின்றபடி. அவன்உன்விரோதிகளைப்போக் கிக்கூட நினையாதபின்பு, அவன்தானேவந்து உன்தாலிலே லிழும்படி மந்திரித்தாலோ? என்ன, [என்னெஞ்சங்கவாந்தேனையுழியானே] - அதுக்கீடான பரிசுரமிழந்து நான்எத்தனை காலமுண்டு? வடிவழகையும் ஆயுதச்சோத்தியையுங்கூட்டி என்னெஞ்சை யபஹரித் துப்போய் எத்தனைகாலத்தான்? [எனையுழியானே] - அநேககல்ப முண்டு. தூர்யோதநாதி களைவெல்ல எண்ணினாற்போலே என்னெஞ்சை யபஹரிக்கதைக்கு எத்தனைகாலமெண்ணி னானே? (கடு)

ஆருயிரீற்கும் - ப்ராணன் நிற்குமென்றபடி. இங்கில்லையென்னானே, “எனக்கில்லை” என்றதற்கு ஊவம் - லஜ்ஜைஇத்தாதி. விவரணம் - இவ்வயக்திஇத்தாதி “தோழியீர்காள்” என்றதற்குஊவம் - இதுநான்இத்தாதி. “சிகரம் - நெடு - மணி - மூடகீடு” வன்று அகவயித்தந்தம் - பர்வதஇத் தாதி. “மகரநெடுங்குழைக்காதன்” என்றத்தோடே “என்னெஞ்சங்கவாந்து” என்று கூட்டிஊவம் - அவனுடையஇத்தாதி மாயன் - ஆஸ்சாயபூதன இத்தந்தம். இன்னதால் ஆஸ்சாயபூதனென்று விசேஷியாமையாலே ஆருளிச்செய்கிறார் - சொல்லிஇத்தாதி. “நூற்றுவரை” இத்தாதி யோடே கூட்டி. “மாயன்” என்றதற்குஅர்த்தந்தம் - ஆஸ்ரித்தித்தாதி. “மங்க” என்றதற்கு ஊவம் - சிலரை இத்தாதி கீழிற்பதத்தைக்கடாக்கித்து ஊவம் - இத்தால்விரோதியைஇத்தாதி. “நேமியான்” என் றத்தை “நூற்றுவரை” இத்தாதி யோடேகூட்டி ஊவம் - ஆஸ்ரிவிரோதிகளைஇத்தாதி. அந்தரங்கராயி ருப்பாரும் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளாகில் இத்தைக்கொண்டேஜயிப்பதென்னுள் - திருவாழியைஇத்தாதி. “முகில்வண்ணன் நேமியான்” என்றத்தை - “நூற்றுவரை” இத்தாதி யோடேகூட்டி, விசேஷ விபாகத்திலே ஊவந்தாம் - தூர்யோதநாதிக்குஇத்தாதி. “என்னெஞ்சங்கவாந்து” என்றதற்கு கவதாரிகை - அவன்இத்தாதி. “நூற்றுவரை” இத்தாதி யோடே “என்னெஞ்சங்கவாந்து” என் றத்தைக்கூட்டி ஊவமாதல், விவரணமாதல் - தூர்யோதநாதினைஇத்தாதி. “என்தோழியீர்காள், ‘சிகரமணி’ என்றுதொடங்கி, ‘எனையுழியான்; என்னெனக்கில்லை, நகரமும்கடும்பிரவும் தேர்வேன்’ இத் தய்வயகீ. அன்று - ஊராதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமான அன்று. மங்க - நசிக்கு. நூற்ற - மந்திரித்த, ஆலோசித்த. கவாந்து - அபஹரித்து. எனையுழியானே - எத்தனைகாலத்தான்? எத்தனைகாலத்தை யுடையென்றபடி. (கடு)

பதினோராம் பாட்டு.

ஊழிதோறுழியுருவும் பேருஞ்செய்கையும் வேறவன்வையங்காக்கும்
ஆழிநீர்வண்ணனையச்சுதனை அணி குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
கேழிலந்தாதி ஓராயிரத்துள் இவைதிருப்பேரெயின்மேயுபத்தும்
ஆழியங்கையனையே த்தவல்லாரவரடிமைத்திறத்தாழியாரே.

ஆ - (ஊழிதோறுழி) - ப்ரதியுமம் அந்நருப நாமசேஷ்டிதனுய்க்கொண்டு
ஸ்வாஸாரண திவ்யரூபேண அவதிர்ணனாய் ஆழிதரை ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வஹிவனா
யிருந்த அச்சுதனை அணி குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன, ஸகலகுணங்களாலும் நிருபமமா
யிருந்த திருவாய்மொழியில் தென்திருப்பேரையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக்
கொண்டு, அவனுடைய திருவாழியுக்கையுமாயிருக்குமழகை ஏத்தவல்லார், திருவாழி
யோடொக்த அடிமைசெய்யப் பெறுவாரென்கிறார்.

ஒ. - நிஃமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்பார் அடிமையிலே மிகவும் அவ
காஹித்தார் என்கிறார்.

[ஊழிஎன்றுதொடங்கி] - யுமந்தோறும் ஆழிதராக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூப
நாமசேஷ்டைகளை வேவ்வேறே உடையனாய்க்கொண்டு ஜமத்தை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹிவ
னாய்க் கடல்போலே ஸ்ரமஹமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆழிதரை ஒருநாளும்
விடாத்தன்மையையுடைய எம்பெருமானே. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி.

ப. - அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி ஸ்துதிக்கவல்லவர்கள்
ஊமவக்கைக்காய்த்தில் அவகாஹந்தையுடையவராவரென்று மலத்தையுள்ளிச்செய்
கிறார்.

ஊழிஊழிதோறு - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், யேரும்உருவும் செய்
கையும் - நாமரூபவ்யாபாரங்களை, வேறவன் - வேறுகவுடையனாய்க்கொண்டு, வையம் -
ஜமத்தை, காக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், ஆழிநீர் - ஸமுத்தரஜலம்போலே பசுத்த, வண்
ணனை - அஸாரணவிக்கரஹத்தையுடையனாய், அச்சுதனை - ரக்ஷயவாக்கத்தைக் கழுவு
விடாதவனானவனை, அணி - ஜகத்துக்கலங்ககரமான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹக
ரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இல்
லாத, ஓரந்தாதி ஆகிரத்துள் -, திருப்பேரையில்-, மேய - சேர்ந்த, இவைபத்தும் -
இப்பத்தை, கொண்டு, ஆழியங்கையனை - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஸ்வரனை, ஏத்த -
ஸ்துதிக்க, வல்லாரவர் - வல்லரானவர்கள், அடிமைத்திறத்து - சேஷவ்ருத்திவிஷயத்
தில், ஆழியாரே - அவயாரே. இது - என்சீராசிரியனிருத்தம்.

இ. - நிஃமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலே மிகவும் அவ
காஹித்தார் என்கிறார்.

[ஊழிஇத்யாதி] - யுமந்தோறும் ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூபநாம சேஷ்டிதங்
களை வேவ்வேறே உடையனாய்க்கொண்டு ஜமத்தையரக்ஷிக்கும். "பாவினீர்மை செம்பொ
னீர்மை" என்கிறபடியேருச்யமுருணமானரூபநாமா திக்ஷையுடையனாயிற்று ஜமத்தரக்ஷணம்
பண்ணுவது. [ஆழிநீர்வண்ணனை] - நிலைநின்றவடிவு. கடல்போலே ஸ்ரமஹமான
வடிவு. "முழுதுநிலைநின்றமின்னை வண்ணம் செண்டல்வண்ணம்" என்னக்கூறுகிறது.

[அச்சுதனை] - ஸடைகருபமர்ன வடிவுஎன்னுதல். அவ்வடிவைப்பற்றினுரை நழுவவிடாதவன் என்னுதல். எவ்வவஸ்டையிலும் ஆழ்ந்திரகூணம் நழுவவிடாதவன் என்னுதல். [அணிகுருகூர்] - ஆலரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாதவந்தாதி. [ஆழியங்கையினையேத்தவல்லார்] - கையும்திருவாய்மொழிமான அழகை ஏத்தவல்லார். இவர்க்கு கையும் திருவாய்மொழிமான அழகாயிற்று, எங்கும் அறுவர்த்தித்துப் போருவது. அடிமை இடையாட்டத்திலே அவகாஹித்துப்பெறுவர். “அதிப்ராவண்யமாகாது” என்றுமீட்கப் பார்க்கவொண்ணாதபடிப்ரவணராவர். [ஆழியாரே] - ஆழியின் தன்மையை உடையவராவர் என்றமாம். “கைகழலாநேமியான” என்கிறபடியே பிரியாதே அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

நாடு - நிழலத்தில் இத்திருவாய்மொழி கற்றார் லலிவத்தைங்காயத்திலே மிகவும் அவகாஹித்தாரென்கிறார்.

[ஊழியித்யாதி] - ஆழ்ந்திரகூணர்த்தமாக கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் திருமேனியும் திருநாமமும் சேஷ்டிதங்களும வேறுபடக்கொள்ளுமவன். இதுக்குப்ரயோஜனமென்? என்னில், [வையங்காக்கும்] - ஐகந்தரகூணர்த்தமாக. [ஊழிதோறாயித்யாதி] - அப்படியே ரகூஷித்திலுக்கில் இப்படி விச்வஸிப்பாரில்லையே, இவனை “ரகூஷகன்” என்று. [ஆழிநீர்வண்ணனை] - நோக்காதே படுகோலையடிக்கிலு விடவொண்ணாத வடிவு. வேறுபடாதே அங்குள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் அஸாயாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அச்சுதனை] - அவ்வடிவத்தைக்குருநாளும் அழிவில்லையென்னுதல்; பற்றினுரை ஒரு நாளும்விடா எனென்னுதல். [அணிகுருகூர்] - ஆலரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி. தம்மாலும், பிறராலும் மீட்கவொண்ணாதபடி லலிவத்தவியத்திலுண்டான வ்யவஸாயத்தைச்சொன்ன பூததாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. ஒப்பில்லாஆயிரத்துள் திருப்பேரையிலே சேர்ந்த இப்பத்தைக்கொண்டு. [ஆழியங்கையினையேத்தவல்லார்] - இதேல்லாவற்றுவும் சொல்லிற்றாயிற்று, கையுந்திருவாய்மொழிமானவழிகிலே இவர் அகப்பட்டபடி. அல்லாத அழகுகள் ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாயிருக்கை; இது

3. * நாமமும் - ஊழிதோறு இத்தாதி “ஏத்தவல்லார் அவரடிமைதிறத்தாழியார்” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரினை-இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இத்தாதி

ஸப்தார்த்தம் - ஆஸ்ரித இத்தாதி. இதுககு - வேறுபடக்கொள்ளுமைக்கு. ‘ஆஸ்ரிதரகூணர்த்தமாக’ என்று கீழேயருளிச்செய்திருக்க, ‘இதுகுப்ரயோஜனமென்னென்னில்’ என்கிற சங்கையுதிக்கக்கூடுமோ? என்னில் - “கீழே - வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்தமாதாம்; இங்கே - மூலஸ்பர்ஸியாக சங்கிக்கிறார்” என்றருளிச்செய்தவர். ‘ஐகந்தரகூணர்த்தமாக’ என்றதுக்கு விவரணம் - ஆஸ்ரிதரகூணர்த்தமாக என்ற கீழ்வாக்யமென்று கண்டுகொள்வது. “வேறவன்” - வேறுசுவடையவனாய் இத்தார்த்தம். சாடுவக்காக பதோபாதாம் - ஊழிதோறு இத்தாதி. சாடு-அப்படியேஇத்தாதி. அப்படி - அத்தப்படியாலே. இப்படி - இந்தப் பூமியிலே, படி-பாகாரமும், விக்ரஹமும், பூமியும். “வையங்காக்கும்” என்றவந்தாம். “ஆழிநீர்வண்ணனை” என்றதுக்கு ஹவம் - நோக்காதே இத்தாதி. படுகோலையடிக்கிலும் - கொலையிலேபட்டுவீழும்படி - ஹிமலிகிலும் “வேறவன்” என்றவந்தாம். “ஆழிநீர்வண்ணனை” என்றுகூட்டிலாவந்தாம் - வேறுபடாதே இத்தாதி கடல்கோபாலே குளிரந்து பசுத்தவடிவையுடையவனை என்று ஸப்தார்த்தம். கீழிற்பதத்தைக்கடாஹித்தது “அச்சுதன்” என்றதுக்கார்த்தம். அவ்வடிவு இத்தாதி. “வையங்காக்கும்” என்றத்தைக்கடாஹித்துஅர்த்தார்த்தம்-பற்றினுரை இத்தாதி. இந்த அர்த்தத்தவ்யமும் - ச்யுதோக்பவதீத்யச்யுதீ, ஆஸ்ரிதார்த்தச்யவ்யதீத்யச்யுதீ என்கிற வ்யுத்தபத்தித்தவ்யத்தைப்பற்ற. ஒப்பில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - தம்மாலும் இத்தாதி. இதேல்லாவற்றுவும் - இத்திருவாய்மொழி எல்லாவற்றுவும்படியும். “நாமரைக்கண்ணன்” என்றும் “செங்கனி”

ACADEMY OF NATURAL SCIENCES
LIBRARY
RECEIVED
DATE 10/10/64

நாலாந்திருவாய்மொழி—ஆழியெழுப் பரவலுணர்ச்சி

ஆ.—(ஆழியெழு) - இப்படி தென்திருப்பேரையிலே தாமேபேர்க அத்ய வளித்திருந்த மையத்திலே, “பொலுஜகிலம்மா” மூரோருந்மராலுமா 1 மகா வளரீதி ஸஹிதொ நாவிக் கிவத்குதெ || ஸூரோருந்மராமஜி கூரூரெண ரெமவா 1 வளராவது ஜநவநிதூர் கூரூரவரீவழி” என்னும் ப்ரகரியை யாலே தென்திருப்பேரையிலே ந்ருகபார்த்தமாக எழுந்தருளின் பெரியபெருமாள் விஜய லக்ஷ்மி பரிவருதராய்க்கொண்டு எழுந்தருளினபடின்பக்கண்டு நிரதிராயபரிதியுத்தராய் ஸம்பராத்மநிஸைராய்க்கொண்டு, “தஞ்ஞவ்ஷாஸ்து-ஹ்நாரர் சிவஹி-புணர்வா-ப வாவஹி 1 பவ-விவஹி-வ்ஷாவெவெஹி வத-பாராவரிஷ-வ்ஷெ” என்னும் ந்யா யத்தாலே ப்ரதிகுலநிரஸஜநித ஸ்ரமத்துக்கு ஸிஸிரோபசாரமாகப் பெரியபெருமா ளோடே ஸம்ஸலேஷித்து, தலீய திவ்யசேஷ்டதங்களைச்சொல்லி, என்னப்பன் செய்தரு ளீன்படியென்? பிரான்செய்தருளினபடி யென்? என்றநிலைக்கிறார்.

ஆ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடிய வஸநங்கள் வந்தவிடத்தி லும் தன்னைவிடாதே புறம்புள்ள பற்றல்லல்கவிட்டு, தன்னைக்காண்பெருமையாலே மிகவும் அவஸநரான இவர்க்கு, விரஹத்தால் வந்ததளர்த்திதிர்த்து மிடுக்குண்டாம்படி யாக, எல்லா ஓதியையும் போக்கஹ்ரூய் எல்லா விஸ்மயத்தையும் பண்ணவற்றையுமுள்ள தன்னுடைய விஜயங்களை எம்பெருமான் தாட்டியருளக்கண்டு தரித்த ஆழ்வார் திருவுல களந்தருளுகை தொடக்கமான் அவனுடைய விஜயங்களெல்லாம் அவ்வகாலத்திலே ஒக்க அநுஹித்து எம்பெருமானைச் சேத்தி இனிப்பாக்கிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், விஸ்லேஷஜநிதமான-ஆர்த்தியாலே ப்ரபந்தி த்வரையைபுடைசி இவர், தம்முடைய ஆர்த்திஹேதுவான் ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குகைக்கு, ஸர்வசக்கியான ஸர்வேஸ்வரையொழிய ஸமர்த்தரில்லையென்று அறுதி யிட்டு, அவனுடைய த்ரைவிக்ரம வ்யாபாரத்தையும், அஹ்ருத முதநத்தையும், பூம்புலி ரணத்தையும், ஜகந்நிகரணத்தையும், ப்ரநிதஸுமரப்ரவர்த்தகத்திவத்தையும், துரிசண்பவதித் தையும், லங்காலங்குத்தையும், ஹேண்புத்தத்தையும், ஐகத்தஸ்திஷ்டி ப்ரவரணத்தையும், கோவர்த்தநோத்தரணத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்வீதவிஜயாபநா விசிஷ்டானு ஸர்வேஸ்வரனுடைய விரோதி நிரஸை ஸமர்த்தயத்தை யநுஸந்தித்தருளுகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடியவாய்ப் பொறுக்கவொண் ணாத விஸ்லேஷவ்யஸநங்கள் வந்தவிடத்திலும் தன்னைவிடாதேயிருந்து புறம்புள்ள பற் றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக் காண்பெருமையாலே நெடுநாள் நோவுப்படுப்போந்த இவர் உரையை அநுஸந்தித்தருளி, “இவரம்மை அநுஹிக்கவும் ஆளாகமாட்டார், இவர்க்கு மிடுக்கையுண்டாக்கவேணும்” என்று “இவர்தாம் * வளவேமுலகிலாழ்வார், நம்விஜயம் கண்டால் உகப்பார்” என்று தான் க்ரமத்தாலே பண்ணின அபகாரங்களை ஒருகாலே காட்டியருளக்கண்டு யுரித்த ஆழ்வார், திருவுலகளந்தருளுகை தொடக்கமான அவனு டைய விஜயபரம்பரைகளை, * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே, மைகாலத் திலே அநுஹித்தவர்களைப்போலே அநுஹித்து எத்திஹ்ருஷ்டராகிறார். அங்ஙனம்

௩௫ —கீழில்திருவாய்மொழியிலே - ஸரவத்விஷயத்திலே இவர் அபஹ்ருத சித்தரானபடி சொல்லிற்று; கீழ் இவர்க்குப்பிறந்த அபஸாதம், ஒன்றைக்கொடுத்து மாற்று தல் ஒருவராலேபரிஹரித்தல்செய்யும்தொன்றன்றிறே; “இனிஇவர்க்குச்செய்யாபாடுதென்” என்மபார்த்தருளி, “ஒன்றுகொடுக்கலாவது இதுக்குமேலில்லையிறே” என்மபார்த்துத் தன்னுடைய விஜயபரம்பரைகளைப் பத்தும்பத்தாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டநுலவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார். அவனுக்கு உறுப்பாமன்று தாழர்வேண்டி, அவனுக்கு உறுப்பாகாத வன்று தாழும் வேண்டா என்றிருக்கும் வளவேட்டிலகிலாழ்வாரிறே இவர்தாம்! தம்மை அழியமாறியும் அத்தலைக்கு நன்மை தேடுமவர்இறே! இப்படி இவர் பரக்ருதி அறியுமவ னாகையாலே, தன்னுடைய அபதாங்ககளைக்காட்டி இவருடைய இழுவெல்லாகத் தீரும்படி ஸமாதாநம்பண்ண அநுலவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். பூதகாலத்திலுள்ளவையடங்கலும் ஸமகாலத்திற்போலே ப்ரத்யக்ஷவிஷயமாம்படிபண்ணிக்கொடுத்தான். அடியிலே இவர் தாம் ஸாக்ஷாத்கரிக் கவல்லராம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானிறே. மயர்வறமதிலமருளின பின்பும் இவ்வளவம்வர வாஸநைபண்ணுவித்தானே! ஆகையால், இவர்க்கு ஒருகுறைக ளில்லைமே.

அன்றிக்கே, சீழே “பேரெயில்சூழகடல் தென்னிலங்கைசேற்றிரான்” என்று ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியாலும் எல்லாவதாரங்களிலுமுண்டான விஜயங்களை யறுஸந்தித்து, ராமாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுக்கும் சக்ரவர்த்தியைப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுக்கும் பூர்வசுதேவரைப்போலவும் இவரும் உகந்துபேசுகிறார் என்னுதல். “**சுஹம்வபுநஃ**” (அஹம்புநஃ)-என்

ஆழிமெழப்பரவேலே: வ்ருத்தாநுவாத பூவகமாக வர்த்திவ்யமாணஸங்கதி - கீழில்திருவாய் மொழியிலே என்று தொடங்கி, ஏற்றவுடராசுரிநீர் என்னுமளவாலே. விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக் கொடுக்கைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - கீழ்இவர்க்கு இத்யாதி. மாற்றதல் - பரிஹரித்தல்; பரிஹரிக்கும் ப்ராஹ்மருளிச்செய்கிறார் - இனிஇவர்க்கு இத்யாதி. பத்தம்பத்தாக - பத்துப்பாட்டிலு மென்று ஸ்வமாவார்த்தம்; நன்றாகவென்று த்வரி. ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக துரிகப்படுகிற இவர்க்கு விஜயபரம்பரைகளைக் காட்டிக்கொடுத்தால் திருமோ? என்ன - அவனுக்கு உறுப்பாமன்று இத்யாதி வாச்யந்தரயம். விவரணம் - தம்மைஇத்யாதி. அதிதகாலத்திலுள்ளவற்றை இப்போது ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணும்படியென்? என்ன - பூதகாலத்திலே இத்யாதி அப்படி கொடுத்தானோ? என்ன - அடியிலே இத்யாதி. ஆனாலும் எல்லா அவதாரவிஜயங்களையும் ஒருகாலே யநுலவிக் ஸகதியுண்டோ? என்ன - மயர்வறு இத்தாதி. வாஸநை பண்ணுவிக்கையாவது - அந்த ஜ்ஞாநத்தை இவ்வளவாக விசதமாக குகை.

ஸங்கத்யந்தரம் - அன்றிக் கே இப்பாதி. அப்படி ராமாவதாரவிரஜயத் தைக்கண்டு சக்ர வர்த்தியுகந்தானோ? என்ன-அறெம்புநீர் இய்யாதி. 'சுகிம்வாநதெபுவகாபாராருவயிவஹு துக்ம்ஸாசுதோவ ஜனபு । நநாதிபயுநவவிசுபுநநவவாதிசுபுஷ்டாபவாநரபு

ப்ரக்ருதியை அறிந்து என்வழியே போந்த நீ, “பெருமாள்காடேறப்போக” என்றால் நான் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. “**கெவகாசாராதிவடி**” (தேவகுமாரரூபம்) - அது கிடக்க; இவரையே நீதான் “காடேறப்போக” என்கிறது? “இவர்க்குமவ்வளவேயோ” என்று சிறியாத்தான் கேட்க, “கண்ணைச்சிலாம்” என்று தரம்போராதாரை ஒப்பாகச் சொல்லி நுஷ்டிகரிப்புகிறான்” என்றார். “**சுறுஜாதடி**” (அலங்கிருதம்) - அத்தாவும் வேறும் புறங்கிடர் ஒருபோலி சொல்லலாவது? ஒப்பித்தா’லோக்கச்சொல்லலாவாநிலை. “**சுஹாசுதடி**” (தம்ஸுதம்) - இவனுக்கு இரண்பேடியும் உத்தேசம் மாயிருக்கிறபடி. “**சுஹஜநிதி**” (ஆவ்ரஜந்தம்) - புஷ்பம் மலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகாஸம்போலே. அதுவும் வண்டைநோக்கியிறே யலருவது, இவரும் லோகத்தாக்கனைக்குறித்திறே. [நந்தாமி இத்தியாதி] - கண்டபடியே யிருக்கச்செய்தே, காணுதுகண்டாரைப்போலேயாயிற்று நாடோறும் நாடோறும் சுண்ணந்தோறும் சுண்ணந்தோறும் உகக்தம்படி. “**சுஹாசுதடி**” (தம்ஸுதம்) - அணைத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்யவேண்டா; காட்சியே அமையும். கரைபரண்ட அறுபவமுள்ளவிடத்திற்போலேகாணும் ப்ரயோஜனம்; * ஸதாபர்யந்தியிறே. “**சுஹாசுதடி**” (தம்ஸுதம்) - பவாமித்திருஷ்ட்வாசபந்யுவேலு) - அறுபதினாயிரம் ஸம் வத்தஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வ்ருத்தனாை சக்ரவர்த்தி, பெருமானைக்கண்டபின்பு, பெருமா

வெவ்” இத்தியோத்யாகாணடே தஸாதப்ரலாபே - (கஉ-க0௫௭) இது - லோக்யதைத் தப்ராண்மேயா கிலும், விஜயங்களுமிப்படி லோக்யமாயிருக்குமென்கைக்காக இத்தையெடுத்தநாளினுரென்னுதல்; எவ வ்யதிரித்த காந்திகளை ஐச்சயோதகல்பமாக்கும் வடிவமுதும் விஜயாந்சப்பூதமென்று கருத்தென்னுதல். புகழ்-வ்யாவ்ருத்திபுண்டென்றபடி. கைசேயீயைப்பார்த்து “இப்போது நான்வ்யாவ்ருத்தன்” என்று சொல்லுகிறவனுடையஹாம் - எளிப்பர்கூதியை இத்தயாதி. அதுகிடக்க - எனக்கு ஒவிகாமையா யிருக்கிற ஆகாரமில்லாவிட்டாலுமென்றபடி. இவரையே - இவ்வழுருடையவரையே. தேவகுமாரஃ - ஸுப்ராஹ்மண்யஃ. இவர்க்கும் - பெருமானுக்கும். அவ்வளவேயோ - அழகு ஸுப்ராஹ்மண்யன்னவோ? என்றபடி. மம்பின்னையைக் கேட்க என்றபடி. கண்ணெச்சில் - த்ருஷ்டமேதோஷம். கரிபூசகை - த்ருஷ்டமேதோஷ பரிஹாரமாகக் கரியைப்பூசகை. அழகைமறைக்கிறுனென்றபடி. “தேவகுமாரஸுபம்” என்றவந்தாம் “அலங்க்ருதம்” என்றதுக்குஹாம் - அத்தாலும்இத்தயாதி. அத்தாலும் - கரிபூசுகிற ஆகாரத்தாலுமென்றபடி. இவனுக்கென்றிது - சக்ரவர்த்திக்கென்னுதல், ருஷிக்கென்னுதல். இரண்டு படியும் - அழகும் புத்தர்வமும் என்றபடி. ஆஸந்தாத்வாஜந்தமென்று விவகசித்தஹாம் - புஷ்பம்இத்தயாதி. அதாவது - பூஅலரும்போது ஒடைஎங்குமொக்க ஒருவிசுவம்பிரக்துமாபோலே, இவர் நடக்கும்போது திருமேனியெங்கும் ஒக்கவொருசெவ்விபிரக்துமென்றபடி. எங்குமொக்க - ஒடை முதலான பரதேசமெங்குமொக்க என்றபடி. ஆஹிமுத்யே வாஜந்தமென்று விவகசித்தர்தாரந்தாம் - அதுவும்வண்டைஇத்தயாதி. “வஸ்யுஸ்வி, மநூரி” என்கிறவர்த்தமாநதவயத்துக்கர்த்தம் - கண்ட படியேஇத்தயாதி. “வஸ்யுஸ்வி” என்றது - நான்தோறும் என்றபடி “மநூரி” என்றது - கூண்ட்தோறும் என்றபடி என்று வர்த்தமாநதவயத்துக்கர்த்தம். இப்படி கூண்ட்தோறும் உகக்கிறது ஸம்ஹாவுஷன் ஸம்ஸ் லேஷக்களாலேயோ? என்ன - ஓர்ஸநேந என்று ஸங்கதி. கரைபுரண்ட அறு லவமுள்ள இடமாவது - பாம்பதம். காட்சிமாத்தரமேபோருமோ? என்ன - கரைபுரண்டஇத்தயாதி. அங்கும் காட்சியேயோ பாயோஜகம்? என்ன - ஸ்டாஇத்தயாதி “வஸ்யுஷி” என்கிற வர்த்தமாநத தாலே - ஸர்வகாலமுமென்கிறவர்த்தம் வித்தியாநிற்க, “வஸூ” என்கிறது - ஸர்வாவஸ்த்தைகளி லும் என்றபடி கீழ்ச்சொன்ன தாஸந்தன்னையே - “ஐஷ்டாஸ” என்று அர்த்தந்தரவியாகார்த்த மாக அதுவதிகிறது. “வஸூஸ்வி” என்றதுக்கர்த்தம் - அறுபதினுடும்இத்தயாதி.

முதற் பாட்டு.

வருத்தனாவன் மகனையேயோலே யாகக்கடுமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - காமனை இதயாதி. காமனைப்பெற்ற யுவா எனறபடி. ஸாவஸுத்தியாகையோலே அவனுக்குகாரோயாகலாம், இவனுக்குக்கடுமோ? எனன - துன்னேஇத்யாதி. க்ருஷ்டனாவதாரத்தில் விஜயங்களைக்கண்டு ஸ்ரீவஸுதேவருமஉரத்ததிக்குப்ரமாணம் - யுவேவஇத்யாதி. “கீகெமாதுவரிவாலாடிவாசூநநவ்வொசநடா பாவவவஸுடுகெவாஹுஅலிஹாயாலுமதாஹிராடி” இதிபஞ்சமேமயோ. (உ), இஉ). மூன்றாம் ஸந்ததி - கீழ்கண்ணபிராணுக்குத்தியாதி.

இ.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளின அபபாநத்தை அநுஸரயித்து விஸ்மிகராகிறார்.

[illegible]

நடு.—முதற்பாட்டு. அவையெல்லாவற்றிற்கும் அடியாக, திருவுலகளந்தருளின் பேரிய விஜயத்தை யருவந்திக்கிறார்.

முதற்பாட்டி - ஆழியெழுந்தியாதி. “உலகங்கொண்டவாறே” என்றத்தைக் கட்டாகுந்தியவ
தாரிகை - அவைஇந்தியாதி. அவையெல்லாவற்றிற்கும் - பத்துப்பாட்டில் விஜயங்கொல்லவற்றை
கும் என்றபடி. இது பெரிய விஜயமோ? என்ன - தேவாஇந்தியாதி. “தெவாஸுஸூரமரோபாணி

“**பெவாஸஸூர நாயாநி நிஹதாபெதே துஷாநவா: | நஹயம்**

விஷுதெகிணிஜி தம்ஹவதாஜ மஸ” (தேவாஸ்ஸவாஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதா
தைத்யதாநவா: | நபயம்வியதேகிஞ்சிஜ்ஜிதம்பகவதாஜகத்) என்கிறபடியே தனக்காக்
கிக்கொண்ட செயலிறே. ராவணனைப்போலே எதிரியாக்கிக்கொல்லாதே, குணலவ
முண்டாகையாலே நின்றநிலையிலே தோற்பித்துக் கொண்டபடி. நாயகனுக்கடியாரிறே
வேன்று கொடுப்பார். [ஆழியெழு] - “த்ரைலோக்யத்தையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ள
வேணும்” என்னும் கறுவுதலுள்ளது ஸாவேஸ்வரனுக்கேயிறே; அவ்வவிஸந்தியின்
றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்குமுன்பே பரிகரம் முற்பட்டபடி. “காட்டுக்குப்
போம்” என்று நியமித்தது பெருமானையோ யிருக்க, இனாயபெருமாள் முற்பட்டாற்
போலே, “**வலுவதுஷூர நாயாநி நெயுஷுஜீரெரதஜாத:***” (பூர்வ
ஜஸ்யாநயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரரலங்க்ருத:; என்று கொண்டபோக்குக்கீடாக முற்கோலி
யலங்கரித்துக்கொண்டுநின்றாரிறே. [ஆழியெழு] - தோற்றத்திலே அரசு போராயிற்று;
* ஹேதிராஜனிறே. திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயாநமிநே திருவாழி பரிகரம் நிற்க
மஹாராஜர் ராவணன்மேலேபாய்ந்தாற்போலே, “பையல்முடியுந் தானுமாய்ப்பெரு
மாள் திருமுன்பேநிற்பதே! ராஜசாயிற்றே” என்று பொருமையாலே மேல்விழுந்தாரிறே.
“**ஸயஹரிவர நாய:***” (அதஹரிவரநாத:*) - தம்மோடொக்கவினைசெய்வவல்லபேர்
தனித்தனியே யநேகரிறே. “**ப்ராவஸூரஜீகிதி**” (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்) -

நிஹதாபெதே துஷாநவா: | நஹயம்விஷுதெகிணிஜி தம்ஹவதாஜ மஸ” என்று திருவுலக
ளந்தருளினபோது ஜாம்பவாந்மஹாராஜர் பறையறைந்தபடியிது. மஹாபலி பக்கலிலே இரந்துஅளக்க
வேணுமோ? அவனை ஸம்ஹரித்து விடவொண்ணாதோ? என்ன - ராவணனைப்போலேஇத்யாதி.
குணமாவது ஒளடிர்யம்.

முந்தற திவ்யாயுதங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குஹாவம் - நாயகனுக்குஇத்யாதி. அடியாரென்
றது - சாடு. திருவடிசுளும், ப்ருதயரும். வென்றுகொடுப்பா - ஜயித்துக்கொடுப்பார். அவனிருக்க,
ஆழியெழுவானென்? என்ன - தீராலோகீயத்தையும் இய்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. அதாவது -
பரிவினாலேயென்றபடி கறுவுதல் - ஆக்ரஹம். பரிகரம் முற்பட்டதுண்டோ? என்ன - காட்டுக்கு
இத்யாதி. அவர் முற்பட்டாரோ? என்ன, ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார் - பூர்வஜஸ்யஇத்
யாதி. “**ப்ராமெவதுஷூரஜாநாயாநி நெயுஷுஜீரெரதஜாத:***” இதி ஸந்தரகாண்டே ஹதாமந்தப்ரதி வரீதா. (௩௩-௨௮)
இஸ்ஸலோகத்தில் “**ப்ராமெவ**” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து “முற்கோலி” என்றது. அல்லாத திவ்யாயு
தங்களிருக்க, திருவாழியெழுவானென்? என்ன, ஹாவம் - தோற்றத்திலேஇத்யாதி. தோற்றத்திலே -
உபக்ரமத்திலே. அரசுபோர் - ராஜயுத்தம். இவனரசோ? என்ன - ஹேதிராஜனிறேஎன்று. இதுக்
கர்த்தம் - திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாமித்யாதி. “**தோற்றத்திலேயரசுபோர்**” என்றதுக்கு த்ருஷ்
டாந்தம் - பரிகரம்இத்யாதி. மஹாராஜா!மேல்விழுதைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - பையலித்
யாதி. அப்படி மேல்விழுந்தாரோ? என்ன, ப்ரமாணம் - அயுஇத்யாதி. **ஸயஹரிவர நாய:**
ப்ராவஸூரஜீகிதி நிரிவரவதிராஜளயொஜயிஷ்வாஸு ரெண | மமநகிவிஸாலம்
உஷயிஷ்வாஸுரஸுரம் உஷுரிவரமணிகெயூராபாஸுடும்ஜமா:” இதி யுத்தகாண்டே.
(௪0-௨௬). ஹரிநாதஎன்னுதே, “**ஹரிவரநாய:**” என்றதுக்குஹாவம்-தம்மோடொக்கஇத்யாதி.
வினை - யுத்தம். ஆனால், தாம் முற்பட மேல்விழுவானென்? என்ன - இவர்களோடுஇத்யாதி. ஒத்த

இவர்களோடுகூடிநின்ற ஒத்தபோராகவொண்ணாது, தூசித்தலையிலே ஓர் ஏற்றம்செய்து தரம்பேறவேணுமென்றிருந்தார் பூசல்தலையிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். “**நிஸிவரவதிடீ**” (நிஸிசரபதம்) - அத்தலையிலும் அவனோடொக்க வினேசெய்வவல்லாரநெகரிநே. “அவன்கீழ்த்திரியுமவர்கள் தரம்போரார்” என்று அவன்தன்னோடே பொருதபடி. “**சூஜள**” (சூஜேள) - அவர்களைப் போலேவழியல்லாவழியே இளைப்பிக்கையன்றிககே, செவ்வைப்பூசல்செய்துஇளைப்பித்தபடி. “**யோஜயி தூரூ ஜேண**” (யோஜயித்வாஸ்ரமேண) - இதுக்குமுன்பு கூடாததொன்றோடே கூட்டினார். “**மமமஉதிவிசாநுஹுஜயி தூர**” (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திறலாலே வருத்தமறக்கடந்தார்; “**சூகூ ஸூஉமூ**” (அக்ககலூநு) - மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாதபடி மீண்டார். பிறப்புக் கீடாகச்செய்தார். தன்னிலமிநே. ஆதிதயன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதநே. “**ஹரிவர மணஉமூ**” (ஹரிவரகணமத்யே) - இவர்களிலோருவ்யா வருத்திதோற்றவொண்ணாது” என்று இவர்களாடுவேநின்றார். “**ராஜவாஸூ டுஜமூ**” (ராமபார்ஸவம்ஜகாம) - தூசித்தலையிலே மதிக்க ஒருவினேசெய்தாரன்றோ முன்னிற்கப் பெறுவார்” என்று பெருமாள்பார்ஸவத்திலேவந்துநின்றார். [ஆழ்வையுழ] - “ஆயிரக் காதம் பறப்பதின்னுட்டி ஐஞ்ஞாற்றக்காதம் சிறகடிக்கோள்ளும்” - என்னுமாயோலே முற்கோலிவளாந்தபடி. சிறகடிக்கோள்ளுகையாவது - பின்புதாரப்பறக்கைக்கு யோக்ய மாம்படி வால்யத்திலே அப்யஸிக்கை. லயசங்கையிலலாதவிடத்தே யிருந்து பயப்படக்கடவார், லயஸ்த்தாந்தைக்கண்டால் பேசாதிரார்களிறே. லயசங்கையிலலாத விடத்திலும் லயப்படப்பண்ணுகிறது விஷயவைலக்ஷணயமிநே. துர்யோதநகோஷ்டியிலேக்ருஷ்ணனெழுந்தருளினபோது அவாகள்பண்ணின வஞ்சகத்தைச்சுன்னே அதிசங்கை பண்ணி, தம்முடைய திருமாளிகையில் படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே; “**வஸ ஸுரூபா நர வஸ மஸா ரெஸரிஷா ரஸூஉஹா உதி**” (ஸம்ஸ்ப்ருஸந்நாஸநம்ஸாஸரேர்

போர்-ஸமாநயுத்தம். தூசித்தலை-யுத்தமுகம். தரம் - ஸ்ரைஷ்ட்யம். “சூகூயா தூரூ ஜேண” இது யாதியைக்கடாக்ஷித்து ஹவம் - பூசல்தலைஇத்யாதி. பூசல் தலை - யுத்தமுகம். “**நிஸிவரவதிடீ**” என்றதுக்கு ஹவம் - அத்தலையிலும்இத்யாதி. ‘அத்தலையிலும்’ என்ற ச ஸப்தம் - தம்மோடொக்க வினேசெய்வவல்லபேர் என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. அத்தலையிலும் - ராவணனிடத்திலும். ஆனலவர்களோடே யுத்தம்பண்ணுகிறதுக்கென்? என்ன - அவன்கீழ்த்திரியும்இத்யாதி. செவ்வைப்பூசல் - தாமயுத்தம். “**யோவஜி வாத**” இத்யாதி பூர்வாத்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஹவம் - இதுக்குமுன் இத்யாதி. “**ஹுஜயி தூர**” என்றதுக்குஹவம் - பரப்பைஇத்யாதி. திறலாலே - மிடுக்காலே. இப்படி மீனாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அக்ககலூநுவாகையாலே யென்கிறார் - பிறப்புக்குஇத்யாதி. அப்படிசெய்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - துன்னிலமிநே என்று தம் வரவு தெரியாதபடி மீண்ட ஆகாரம் ஞாயனுக்குண்டோ? என்ன - ஆதிதயன்இத்யாதி. ‘மத்யே’ என்றதுக்குஹவம் - இவர்களிலும்இத்யாதி. “**வாஸூ டுஜமூ**” என்றதுக்குஹவம் - தூசித்தலையிலேஇத்யாதி. மதிக்க - பெருக்க, எல்லாரும் சந்தோஷப்பட என்றமாம். அவனுக்குமுன்பே பதிகரம் முற்பட்டபடி “என்ற தலே மஸோகதி - ஆயிரக்கூந்தம்இத்யாதி. முற்கோலுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - லயசங்கை இத்யாதி. லயசங்கையல்லாத விடத்தே லயஹேது எதென்ன - லயசங்கைஇத்யாதி. வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு அஸ்த்தானே லயசங்கைபண்ணினாருண்டோ? என்ன - துர்யோதந இத்யாதி. தடவிப்பார்த்ததுக்குப்ரமாணம் - ஸம்ஸ்ப்ருஸந் இத்யாதி “**உஹா உதி**” என்ற

விதூரஸ்ஸமஹாமதி) என்கிறபடியே - கடல்கலங்குவது தன்னளவிலேயே. பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாசர் “மஹாமதி என்றது - மதிக்கேடென்கிறபடியோ?” என்றார். பிள்ளை தாம் பெருமாளேழுந்தருளும்போது “எங்கேனுமொரு சலநம்பிற்க்கில் நம் ப்ராணனைவிடு மத்தனை” என்று சொட்டையையுருவிப்பிடித்துக்கொண்டு சேவிப்பாராம்; நம்முதலிகள் அத்தைக்கண்டு, இவரை “மஹாமதிகள்” என்றழைப்பார்கள். அறிவுண்டாகையாவது - லகவத்விஷயத்திலே மதிக்கேட்கையே. [ஆழியேழ] - இவன் வளர்ந்தருளுகைக்குக் கணிசித்தபடியைக்கண்டு, “தனியாகவொண்ணாது” என்று பயப்பட்டுத் திருவாழியாழ் வா னெருகையிலேயேறினர். [சங்கும் வில்லுமேழ] - தூசியேறினவர்கள் போரப்புக்க வாறே நின்றஇளவணிகலங்கி மேலேநடக்குமாபோலே, மற்றையாழ்வார்களும் மற்றைக் கையிலே ஏறினார்கள். இரைபெறுதவிடத்தேயிருந்து சீறுபாறு என்னக்கடவவவர்கள் இனாயுள்ளவிடத்தில்ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடார்களிறே. இனத்திலே யொரு வன்ஜீவிக்கக்கண்டவாறே பந்துவர்க்கம்வந்து மேல்விழமாபோலே, மற்றைதிவ்யாயுதங் களும் மேல்விழந்தபடி. [இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப] - இவனுடைய வடிவழகை யநுஸந்தித்து பூரீபாஞ்சஜந்யமானது நின்றார்ப்ப. [எரியித்யாதி] - அவனைப்போலார்த்துக் கொள்ள அவஸரமற்று அக்ரியை உரிமீழ்ந்துகொண்டு, நமசிப்ரப்ருதிகளை வாய் வாய் என்றது திருவாழி. [விடங்காலு இத்த்யாதி] - கிடந்தவிடத்தேகிடந்து ஸத்ருக்கள்மேலே விஷாக்ரியைஉரிமீழ்த்தனையிறே திருவநந்தாழ்வானாவது. [அரவணைமேற்றேன்றல்] - திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவடைய ப்ரதானன். [திசையளப்பான்பூவாடிநிமிர்த்த போது] - ஒருபூவைக் கொண்டாகாதே காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது. பூவையிட் டுப் பூவைக்கொண்டான் காணும். அப்படுக்கையிலே பொருந்தும் ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன் இக்காடுமோடையுமான ஐகத் ததயளக்கப்படுக்கால், இவர்களுக்கு இப்படி புடவேண்டாவோ? அவன்இப்படி அளவானின்றால்இவர்கள் பேசாதிரார்களிறே [திசை வாழியேழ] “அவனுக்குஎனவருகிறதோ?” என்றாயிற்று திவ்யாயுதங்கள்கிளருகிறது! “அவை

அக்குகாவம் - கடல் இத்த்யாதி. “ஐஞாநாகியம் ப்ரேமத்தாலே கலங்குகைக்குடல்” என்னுமத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே உபஸிப்பிக்கிறா - பிள்ளையுறங்காவில்லி இத்த்யாதி. இந்தவாகாரமவர்க்கும் ண்டென்கிறார் - பிள்ளைதாம்நுசபாதி சொட்டை - ஆயுதர். “சிக்மாசிக்ரி” என்றால் - மதி கேட்கென்று காட்டுமோ? என்ன - அறிவுண்டாகையாவது இத்த்யாதி. கீழ் “ந்ரைலோக்யத்தையும்” இத்த்யாதி வாக்யவிவரணம் - இவன்வளர்ந்தருளுகைக்கு இத்த்யாதி: கணிசித்த - சிந்தித்த. எழ - கிளர வென்றபடி. போரப்புக்கவாறே - யுத்தம்பண்ணப்படுக்கவாறே. இளவணி - சாலாள். ஏறினார்க ளென்றது - அர்த்தவரித்தம். மற்றையாழ்வார்கள் திருவாழிபாழ்வானிடத்தில் பரிவினாலேகிளம்பின தாகக் கீழருளிச்செய்து ஈஸ்வரனிடத்தில் பரிவினாலே கிளம்பினதாக விவக்ஷித்தத்தை த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - இரைபெறுதவிடத்தே இத்த்யாதிவாக்யத்தையத்தாலே. முந்தினவிதம், கேவலம் பரிவி னாலே மேல்விழந்தது; இரண்டாம்விதம் - பொருமையால்கந்த பரிவினாலே மேல்விழந்ததென்றபடி. இனத்திலே - ஸ்வஜனத்திலே. திருவுலகளந்தபோது திவ்யாயுதங்கள் பரிவாலேகிளம்பிற்றே? என்ன. ப்ராணம் - இடங்கைஇத்த்யாதி. ஆர்த்துக்கொள்ள - ஸம்பிரமிக்க. வாய்வய் - கபேலதாடநம். அடங்கார் - சத்ருக்கள். காலம் - உமிழாநிற்கும். ‘விடங்காலுஇத்யாய் - அரவு, அரவு - அனை மேல்” என்றிரண்டிடத்திலும்அரவு அந்வயிப்பது. தோன்றல் - ஸ்வாமி. சாடு - பூவையிட்டுஇத் த்யாதி. பூவை - பூமியை. பூவையிட்டு - புஷ்பம்போன்ற திருவடிசைஇட்டு. அவனனந்தால் இவாக ளிப்படிபடவேணுமோ? வென்ன - அப்படுக்கையிலேஇத்த்யாதி. சாடு - அவன்ப்படிஇத்த்யாதி. படி-ப்ரகாரமும், பூமியும், ஜீவநமும். பேசாதிரார்களிறே - வெலாமன் இரார்களிறே என்றபடி. “ஆழி

தமக்கென்வருகிறதோ?" என்று "வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு
படைபோர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்னுந்நீர்பாகளிறே.
"நின்கையில் வேல்போற்றி" என்று வேல்தனக்கும் பரியவேண்டியிருக்குமிறே. திக்
குக்கள்தோறும் அங்குலருடைய 'வாழிவாழி' என்கிற மங்களாஸாஸநத்வநிகள்களிர. திவ்
யாயுதங்களிலும் அவனுத் துரகைக் ஐவாகளுடைய மங்களாஸாஸநமேன்றிருக்கிறார், திவ்யா
யுதங்களுக்கு நடுவே இவற்றைச் சொல்லுகையாலே. [திசைவாழியெழ] - * ஏத்த
வேழலகங்கோண்ட கோலக்கடத்தனிறே. "தி விசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு
ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு" (திரிவிசுமுகூரமாத்ராத் தந்திரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுதம்) [தண்மேவாளு
மேழ] - "தாசித்தலையில் அவர்களே கைதோடராய்த் தரம்பெற்றுப்போகவொண்ணாது"
என்று நின்றபேரணியும் துலைந்து மேல்விழுமாபோலே; "பிற்பட்டோம், கேட்டோம்"
என்று ஒருவர்க்கொருவர் படுகிறபடி; ஒருவர்க்கிட்ட சோற்றைப் பலா ஆசைப்படுமா
போலேகாணும் இவர்கள் படுகிறபாடு. அங்குலன்வந்துபுகுர, "வயுதாடி" (வத்ய
தாம்) என்கிறவர்கள், ப்ரதிகுலருள்ளவிடத்தில் பேசாதிரார்களிறே. "என்னிதுமாய
மென்னப் பனற்திலன் முன்னையவண்ணமேகோண்டளவாய்" என்று நமசிவந்து என்
பிதா உன் வஞ்சகம் அறிந்திலன். நீ முன்புபோலே நின்று அளக்கவேணுமென்று திருவடி
களைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்தானிறே. அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்தான் ஒருவனுடைய
வ்யாபாரமிறே இதுஅடைய; ஆகையாலே, பரிகைக்கு ஹேதுவுண்டென்றபடி. [சீராற்
பிறந்தியாதி] - உன்கையிலே பருத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும் படுகிற ஹூமியை நீர் ஏற்

யெழச் சங்குமல்லுமெழ" என்றவந்தாம் "திசைவாழியெழ" என்கையாலே, திவ்யாயுதங்களுக்கு
மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகிறார்களென்றார் - அவனுக்கு இத்தாசிவாக்யவ்யயத்தாலே. ஆயுதங்களுக்கு
மங்களாஸாஸனம்பண்ணுகிறதுக்கு ப்ரமாணந்தாம் - நின்கையில் இத்தாதி. ஈஸ்வரவிஷயமாக மங்
களாஸாஸனம்பண்ணுகிறார்களென்று ஹாவந்தாம் - திவ்யாயுதங்களிலும் இத்தாதி. இதுக்குநியர்
மகம் - திவ்யாயுதங்களுக்கு இத்தாதி திருவுலகந்தபோது மங்களாஸாஸனம் பண்ணினார்களோ?
என்ன - ஏத்தவேழலகம் இத்தாதி. திவ்யாயுதங்கள் கிளந்ததுக்கு ப்ரமாணந்தாம் - திரிவிசுமுகூர
இத்தாதி. "வாசிமொரகூதஸுலாஹவஹாய: கூணாஹவஹாய: சி விசு ஊசு ஊசு
ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு ஊசு" இது பஞ்சமேம்ஸே நந்தகோபு (கௌ). இதில் 'ஸப்

புரதாயுதம்' என்றது இங்கு வேண்டுவது கைதோடராய் - கைவிடாதவராய். ஸஹாயபூதராயென்று
மாம். தாம் - பஹுமாதம். பேரணி - ஸேவாவ்யூஹம் இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஒருவர்க்கு இத்
யாதி. அஸ்தாதே பயசங்கைபண்ணினதற்கு விதாரையே யன்றிக்கே மஹாராஜரையுங்காட்டு
கிறார் - அங்குலன் இத்தாதி. ப்ரதிகுலருண்டோ? என்ன - என்னிதுமாய் இத்தாதி. பெரி
யாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி - எட்டாமாபாட்டு. எடுத்தபாசுரத்தக்கர்த்
தம் - நமசிவந்து இத்தாதி. மாயம் - வஞ்சகம். முன்னையவண்ணமேகோண்டு - முற்பட்ட வடி
வையேகொண்டு மன்னு எனதுக்கர்த்தம் - திருவடிகளே இத்தாதி. சீழே - பரிகைக்கு ஹேது
ஸௌகுமாயாதி வைலகக்ஷண்மென்றருளிச்செய்து, ஹேதவந்தாம் - அன்றேபிறந்து இத்தாதி. அன்
றேபிறத் தன்றேவளர்ந்த வ்யாபாரத்துக்குப் பரிந்தபேருண்டோ? என்ன - சீரல்லி இத்தாதி. இப்பாட்
டுக்கு ஹாவம் - உன்கையிலே இத்தாதி. "மாபாரப்புல்கிரீயுண்டிழந்த" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து -
உன்கையிலே பருத்திப்பட்ட பன்னிரண்டும் படுகிறபடியை என்றது. இப்படி படவேணுமோ?
என்றது - "சீராற்பிறந்து சிறப்பாவ்வளராது, பேர்வாபளுக்கால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து.
பெரியதிருவந்தாதி பதினாறும்பாட்டு. இந்தப்பாட்டுக்கு - சீழே வ்யாக்யாச மெழுதிற்று. பருத்தி
புட்ட பன்னிரண்டும் படுகையாவது - இஷ்ட ஸர்வ சேஷ்டாவிஷயமாகை. அண்டம் குமிழி

கும்போது இப்படிப்படவேண்டுமோ? என்கிறார். [அண்டம்மோழையேழ்] - இந்த்ரனுக்காக த்ரைலோக்ய மித்தனையும் அளந்துகொடுப்பதாக விநே உபக்ரமித்தது; கணிசம் அவ்வள வல்லாமையாலே அண்டாவகாசமுள்ள இடமெங்கும் சென்றளந்து, அண்டகடாஹத் திலே திருவடிசென்று “ஒண்மிதியிற்புனலுருவி யொருகால்நிற்ப” என்கிறபடியே கீழில் அண்டகடாஹத்தை யுருவிநிற்க, கீழிலாவரணஜல¹ மேலேயேழ. ஆவரணஜலத்துக்கு நடுவே ஒருகழல்போலேமிதக்கும் இத்தனையிறே அண்டம். “ரக்ஷகமானசேயலே வாயக மாகிறதோ?” என்றுஅஞ்சவேண்டும்படியிறே அப்போதைக்கறுவுதல். மோழை-குமிழி. [முடிபாதமேழ்] - திருவவிசேகத்தளவும் திருவடிகள் கிளர. “முடிமேலேபாதமேழ்” என்றுஞ்சொல்லுவார்கள் ந்ருத்தலக்ஷணத்துக்காக. [அப்பனுழியேழ்] - மஹாவலி அப்ராப்தமாக ராஜ்யம்பண்ணுகையால் வந்த பொல்லாக்காலமானது போய், நல்லடிக்க காலமாயிற்று; நல்லடிக்காலம் கிளரும்படியாகவும். [அப்பன்-உலகங்கொண்டவாறே] - மஹோபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரன் லோகத்தைக்கொண்ட ஆஸ்சர்யம் இருந்தபடி யென்? என்னுதல்; அன்றியே, லோகத்தைக்கொண்ட ப்ரகாரம்இருந்தபடி என்?என்னு தல். அப்பன், அப்பன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிராகவுமாம். [அப்பன்] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த சேயலாலே எனக்கு ஸத்தையைத் தந்தா னென்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆறமலைக்குஎதிர்ந்தோடுமோலிஅர
ஆறுசலாய் மலேதேய்க்குமோலி கடல்
மாறுசுழன்றுஅழைக்கின்றவொலிஅப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்டநான்றே.

யெழுநகைக்கு வகையருளிச்செய்கிறார் - இந்த்ரனுக்காக இத்தயாதி. கணிசம் - எண்ணம் ஒண்மிதி யில் - அழகியஅடினவப்பில், புனலுருவி - சீமாவரணஜலத்தையுருவி, ஒருகால்நிற்ப - ஒருதிருவடி நிற்க இத்தயர்த்த? திருநெடுந்தாண்டகம் அஞ்சாம்பாட்டு. அண்டத்துக்குக்கீழே ஜலமுண்டோ வென்ன - ஆவரணஇதயாதி. சுழல் - சுழற்கோடி. அவன் செயல் ரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்க, இப்படி கலகையேண்டுவானென்? என்ன - ரக்ஷகமான் இத்தயாதி. கறுவுதல் - ஆகாஹமும், கோப மும். “ஊழியெழ” என்றதுக்கு - பொல்லாக்காலம்போகவென்று விவகரித்தருளிச்செய்கிறார் - மஹாவலி இத்தயாதி. ‘நல்லடிக்காலமாயிற்று’ என்றது - அர்த்தாத்வித்தம். நல்லடிக்காலம் - நல்ல வடிவையுடையவனுடைய காலம், மண்மைக்கு மூலமான காலம். “ஆழியெழ” என்று தொடங்கி “உலகங்கொண்டவாறே” என்று - ஆஸ்சர்யத்திலே யாதல், †ஆறு - ஆஸ்சர்யம்; “அப்பன் - உலகங் கொண்ட ப்ரகாரம் - ஆழியெழ” என்று தொடங்கியாதல்; ஆறு-ப்ரகாரம், என்றிப்படி இரண்டாவயம் அருளிச்செய்கிறார்-மஹோபகாரகஇத்தயாதி வாக்யவ்யத்தாலே. அன்றிக்கே, “ஆழியெழ” என்று தொடங்கி “உலகங்கொண்டவாறே, என்னப்பன்” என்னுதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - அப் பன்அப்பனென்று ஹ்ருஷ்டராகிராகவுமாம் என்று. இந்த மூனறும்வயமுட-முந்தின அந்வயவிவ ரணமாதல். “அப்பன்” என்றதுக்கு ஜகனென்றர்த்தாந்தரம் - இந்த்ரனுக்கு இத்தயாதி. (க)

† இருபொருளிலும், ஆறுஎன்பதற்கு ப்ரகாரம் என்று பொருளாதலால், ஏ - ஆஸ்சர்யம் என்று இருப்பினாலும், இரண்டாவதுபொருளில், ஏ - அசை.

ஆ.—(ஆறு) - கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடலுக்குகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பினுடம்பைச்சுற்றி மலைப்பத்தேய்க்கிற த்வரியும், பர்வதத்தைவலித்தபோது இடமும்வலமுமாய்ச் சுழன்றுகொஷிக்கிற கோஷமும், என்னப்பன் நீர் தோதாம்படி பசைபடக் கடைந்துஅம்ருதம் வாங்கினான் இவையெல்லாம் உளவாயினவென்று ஸமுத்ரமதநப்ரக்ரீயையை யநுஸந்திக்குறார்.

ஒ — இரண்டாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமூரப்ரக்ரீயையை அநுஸந்திக்குறார்.

[ஆறென்றுதொடங்கி] - கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடல் உசருகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும், பாம்பின் உடம்பைச்சுற்றி மலையைத் தீய்க்கிற த்வரியும், பர்வதத்தை வலித்தபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சுழன்றுகொஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பென்றுதொடங்கி] - என்னப்பன் நீர்கோதாம்படி பசைபடக்கடைந்துஅம்ருதம்வாங்கினான் இவையெல்லாம் உளவாயின.

ப.—அநந்தம், அம்ருதமதநவ்ருத்தார்த்தத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

அப்பன் - மஹோபகாரகண ஸர்வேஸ்வரன், (தேவர்களுக்கு), சாறு - மஹோத்ஸவம், பட - உண்டாம்படியாக, (கடலைக்கடைந்து), அமுதம் - அம்ருதத்தை, கொண்ட - கொண்ட, நான் - நான், (கடைந்தவேகத்தாலே), ஆறு - ஆறுகளானவை, மலைக்கு - (தனக்குப் பிறப்பிடமான) மலையைநோக்கி, எதிர்த்து - எதிரே, ஓடும் - ஓடுகிற, ஒலி-ஒலியும், அரவு - வாசகியாகிற பாம்பினுடைய, ஊறு - உடம்பை, சுலாய் - சுற்றி, மலை - மந்தரத்திலே, தேய்க்கும் - தேய்க்கிற, ஒலி-ஒலியும், (கடைகையாலே), கடல்-, மாறு - இடம்வலமாகமாறி, சுழன்று-, அலைக்கின்ற-கப்பிடுகிற, ஒலி-ஒலியும், (ஆயிற்றின). சாறு - உத்ஸவம், ஸாமமுஷாம். நான்-நான், ஊறு - உடம்பு சுலாய் - சுற்றி.

இ — இரண்டாமாட்டில், தன்னை ஆயிடியாக்கி இந்த்ராதிகள்காரியஞ்செய்த படி சொல்லிற்று; அவர்களுக்காக உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தபடி சொல்லுகிறது.

[ஆறுமலை இத்தயாதி] - கடலைத் தாழியாகக்கொண்டு, மலையை மத்தாகக் கொண்டு, வாஸுகியைக் கயிறுக்ககொண்டு, “ஆயிரந்தோளால்” என்கிறபடியே தோளும் தோள்மாலையுமாய், ஒரு மஹாபாஹு கடைகிறபோது கடல்கொந்தளித்து ஸஹ்யங்களைநோக்கி ஆறு எதிரே ஓடுகிற ஓசையும்; வாஸுகியினுடைய உடம்பைச்சுற்றி மலையைத் தேய்க்கிற த்வரியும், அரவு - வாஸுகி, ஊறு - உடம்பு, சுலாய் - சுற்றி. மந்தரம் திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும்வலமுமாக எதிராகச்சுழன்று தண்ணிலேஎதிர்த்து லோஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பன்] - உபகாரகணனை. நீர்கோதாம்படி பசைபட அம்ருதம்வாங்கின நாளிலே இவையெல்லாம் உளவாயின. ஸதர்வயத்திலே கோது கழித்த அதில்ஸரத்தை வாங்கிபடி. சாறென்று - விழாவாய், தேவர்கள் இடர்போய் உதலவமாய்ச் செல்லும்படி என்றுமாம்; நீரிலே ஸரமான பசைபட என்னுதல்; உதலவமும்படி. என்னுதல். [அமுதம்கொண்டநானே] - அம்ருதமூரம் பண்ணின கஸத்திலே இவையெல்லாம் உண்டாயிற்று.

எ.ப. — இரண்டாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமூர வைசித்ரியை யநுஸந்திக்கிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு - ஆறுதயாதி, “சாறுபட” இத்தயாதியைக்கடாகழித்தவதாரிகை - ஸமுத்ரஇத்தயாதி.

[ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமோலி] - கடலிலே மந்தரத்தை நட்டவாறே கடல் கொந்தளித்து, ஸஹ்யம்போய்த் தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்தவிடத்தே ஓடக்கடவதினே. ஆறுகளானவை மலையைக் குறித்து எதிரிட்டோடுகிறபோதை த்வநியானது இவர்க்குச் செவிப்படுகிறபடி. இவர்க்குக் காலதரயத்திலுமுள்ளதெல்லாம் தெரியும்படியினே அவன் வெளிச்சிறப்பித்தது. (ஆறு ஸஹ்யங்களைநோக்கித்திரையோடுகிறவோசையும்.) [அரஹுசலாய்மலையேய்க்குமோலி] - ஊறு - உடம்பு. சலாய் - சுற்றி. வாசகியினுடைய உடலைச்சுற்றிக் கடைகிறபோதைச் சரசரவென்கிற த்வநியும். [கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்றவோலி] - மந்தரத்தைக்கொடுக்கு நட்டுத்திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்க் கிடாய்ப்பாய்ச்சல்போலே திரையோடு திரைதாக்கிக்கிளருகிற ஒலியும். [அப்பன்] - உபகாரகன். [சாறுபட] - கடலில் நீர்கோதாம்படி ப்ரயோஜனமான அம்ருதமுண்டாக. சாறென்று - உத்ஸவமாய், தேவஜாதிக்கு உத்ஸவமுண்டாம்படியாக என்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீரிலே ரஸமானபசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாய்ப்படி என்னுதல். [அமுதங்கொண்ட நானறே] - அம்ருதமதநம்பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாமுண்டாயிற்று. (உ.)

மூன்றாம் பாட்டு.

நான் றில ஏழ்மண்ணுந்தான த்தவே பின்னும்
நான் றில ஏழ்மலை தான த்தவே பின்னும்
நான் றில ஏழ்கடல்தான த்தவே அப்பன்
ஊன்றியிடந்தெயிற்றில்கொண்டநாளே.

ஆ. - (நான் றில) - என்னப்பன், ரஸாதலகணையான பூமியைத் திருவெயிற்றிலே இடந்துஎடுத்தருளினபோது, ஸப்தத்திப்பங்களும் ஸப்தகுலபாவதங்களும் ஸப்தஸமுத்ரங்களும் தந்தாமுடைய ஸயோநங்களிலே நிர்சலமாயிருக்கும்படி எடுத்தருளினான்; இதென்ன ஆப்சர்யம்! என்னப்பன், என்னப்பன்! என்னுரை.

ஒ. - மூன்றம்பாட்டில், மஹாவராஹுவ்ருத்தாந்தத்தை அதுஸந்யிக்கிறார். [நான் றிலஇத்பாடி] - [தானத்த] - ஸவஸ்யோரஸ்யமாயின. [ஊன்றி] - மறுபாடுருவக்குத்தி.

ஆறுமலைக்கெதிரேயோடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கடலிலேஇத்யாதி. கொந்தளித்துப்பொங்கி, போய் - மிகவும். மலையாழ்ந்தால் அங்கேயோடவேணுமோ? என்ன - நீரானதுஇத்யாதி. சுபதார்த்தம் - ஆறுகளானவைஇத்யாதி. பூதகாலத்தில் த்வநி செவிப்படக்கூடுமோ? என்ன - இவர்க்குஇத்யாதி. வெளிச்சிறப்பித்தது - ஜ்ஞானசைந்யத்தைப்பண்ணிக்கொடுத்தது. தேய்க்கும் - கடைகிற. திரித்தபோது - திருப்பிக்கடைகிறபோது. கீழ்கடல் மேல்கடலாயென்றது - கிழக்குத் தையில் நீர் மேற்கேபோக, மேற்குத்தையில் நீர் கிழக்கேவர என்றபடி. கிடாய்ப்பாய்ச்சல் - மேஷயுத்தம். அழைக்கின்ற - கிளருகிற. சாறு-ஸாரம். பட-உண்டாக. அந்தார்தரம்-சாறென்று இத்யாதி. நான்-அன்று. 'அப்பன் சாறுபட வழுதங்கொண்டானன்று - ஆறு மலைக்கு' என்றதொடங்கி, 'அழைக்கின்றவொலி இவையெல்லாமுண்டாயிற்றின' இத்யர்வயடி. (உ.)

ப.—அருந்தரம், பூம்பூரண வ்ருத்தாந்தத்தை யறுஸந்தித்து ப்ரீதராகிற்றார்.

அப்பன் - (தன்வடிவை யழியமாறி, நீருக்குஇருபாத வராஹவேஷத்தைக் கொண்ட) மஹோபகாரகன, (பரளயநாதிர்க்கதையான பூமியை), ஊன்றி - அண்ட கபாலத்தில் ஒட்டுவிடும்படிக்குத்தி, இடநது - இடநது, எயிறறில் - எயிற்றின்மேலே, கொண்ட - கொண்ட, நாள - காலத்தில், ஏழ்-ஸபதத்வீபருபமான, மண்ணு-ம-பூபேதங்க ளானவை, நான்றில் - நமுவாந்த, தானத்த - ஸ்வஸ்தநாஸ்தத்தங்களாயிற்றின; பின் னும் - அதுக்குமேலே, (அதுக்குயாரகமான), ஏழ்மலை - ஸப்தகுலபர்வதங்களும், நான் றில் - சலியாதனவாய்க்கொண்டு, தானத்த - ஸ்வஸ்தநாஸ்தத்தங்களாயிற்றின; பின் னும் - அதுக்குமேலே, ஏழ்கடல் - ஸப்தஸமுத்திரங்களும், நான்றில் - உடைந்தொழு காத்தே, தானத்த - ஸ்வஸ்தநாஸ்தத்தங்களாயிற்றின.

இ --மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நான்றில் இத்யாதி] - ஊமியைப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் ஊம் யூரணம்பண்ணினபோது. [நான்றில்] - சலித்ததில்லை. [ஏழ்மண்ணும்] - ஸப்தத்வீபமும். [தானத்தவே] - ஸ்வஸ்தநாஸ்தத்தங்களாயிற்றின. ஒரு வ்யாபாரதகாலே செய்தாயிருக்கையன்றிக்கே, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்தாற்போலே யிருக்கை. [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [ஏழ்மலை] - ஊமிக்கு ஆயாரமான குலபர்வதங்களும் சலியாதே ஸ்வஸ்தநாஸ்தமாயிற்றின. இவை திண்ணிதானகையாலே இப்படி செய்யலாம், த்ரவத்ரவ்யமான ஸமுத்தரமும் சலியாதே ஸ்வஸ்தநாஸ்தமாயிற்றின. [அப்பன்] - நஷ்டோபரணமபண்ணின உபகாரகன். [ஊன்றி இத்யாதி] - மஹாபாருவக்குத்தி இடந்தெறட்டு, பந்தையெறட்டுச் செண்டிலே ஏற்றும்போலே இருந்தது திருவெயிற் றிலே ஏற்றபோது.

நடு.—மூன்றும்பாட்டே, மஹாவராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை யறுஸந்திக்கிறார்.

[நான்றில்வேழ மண்ணும் தானத்தவே] - ஏழ்பூமியும் நாலாதபடி எடுக்கை. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியையெடுக்கச் செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வ ஸ்த்தநாந்திலே கிடக்கும்படி. இவன் பெரிய ஆணைத்தொழிலைச் செய்யாநிற்கச்செய் தேயும், முன்புபோலே ஒருகுறையற, உண்பாருடேயாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதார மானவன் கூடநிற்கையாலே இவற்றக்கு ஒரு குறைவாராதே. ஸப்தத்வீபமும் சலித்த தில்லை, ஸ்வஸ்த்தநாஸ்தத்தங்களாயிற்றின.

[பின்னும்]-அதுக்குமேலே. [நான்றில்வேழ்மலைதானத்தவே] - பூமிக்கு ஆணி யடித்தாற்போலே யிருக்கிற ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஒன்றுங்குலையாதே ஸ்வஸ்த்தநா ளங்களிலே நிற்கும்படி. ஒரு கோத்ரஸ்பலநம் பிறந்ததில்லை. பின்னும் பின்னுமென்று

மூன்றும்பாட்டு - நான்றில்இத்யாதி. “அப்பனூன்றியிடந்த” இத்யாதிபைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - மஹாவராஹஇத்யாதி.

விவரணம் - ஸப்தஇத்யாதி. “ஏழ் மண்ணும், நான்றில் - தானத்தவே” - ஸப்தத்வீபவதி யான பூமியும் நமுவாதபடி ஸ்வஸ்தநாந்திலே கிடந்ததெனறபடி. நான்றில் - நாலாதபடி. சலியாத படியென்றமாம். நமுவாதபடி, சலியாமையின சாமாவதி - இவன்பெரிமஇத்யாதி. ஆணைத்தொழில்- அநிமாறுஷ்வ்யாபாரம், ஸ்வாதந்தர்யக்ருதயமும். இதுக்குஹேதுவேதென்ன - ஆயாரம்இத்யாதி. முன்புபோலே - ஸ்ருஷ்டிகாலம்போலே. மண்ணைச்சொன்னவந்தரம் மலையைச்சொன்னதுக்கு ஊவம் - பூமிக்குஇத்யாதி. ரஸோக்தி - ஒருஇத்யாதி. கோத்ரஸ்பலநம் - பர்வதஸ்காலித்யம், நாம

வருகிறதுக்குக்கருத்து-இவற்றிலே யொரு வ்யாபாரமமையுங்கிடர்! அதுக்குமேலே இவை யும் செய்தா னென்கைக்காக. [நான்நிலவேழ்கடல்தானத்தவே] - அவைதாம் காடிந் யத்தாலே குலையாதே ஒழிந்ததென்னவுமாமிறே; அதுவுமில்லையிறே இதுக்கு; த்ரவத்ரவ்ய மிறேஜலம்; அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக. அவற்றின்காடிந்யமும் இவற் றின் த்ரவத்ரவ்யமும்அப்ரயோஜகம்; அவன் திருவுள்ளக்கருத்து யாதோன்று, அதுவேகார்ய கரமாவதென்கை. இவையிப்படிக்கிடக்கிறது அவன்அவஹிதஞய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் போதோ? என்னில்,—[ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற்கொண்டநாளே]-மறுபாடுருவத் தைக்கும் படிக்குத்தி, அண்டமித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுவித்துஎடுத்தேறட்டு, எயிற்றிலே எற்றிக் கொண்டு வ்யாபரித்தபோது, “மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து” என்கிற படியே.அவன்இப்படி முக்யமாக ரக்ஷிக்கப்புக்கால் அவை சலிக்குமோ? அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே நின்றன. (ந)

நான்காம் பாட்டு.

. நாளுமேழநிலநீருமேழவிண்ணும்
கோளுமேழஎரிகாலுமேழமலை
தாளுமேழச்சுடர் தானுமேழஅப்பன்
ஊளியெழவுலகமுண்டவூணே.

ஆ.—(நாளுமேழ.) * கலாமுஹூர்த்தாதிமயமான காலத்தையும், ப்ருதி வ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும், ஸகல குலாசலங்களையும்,நக்ஷத்ர ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களையும்,ப்ர ஸ்யகால ஸஸில பூராபிபூதமான ஸமஸ்த ஜகத்தையும்அநாயாஸேந் சூஷணம்பண்ணினாற் போலே நிரவசேஷமாகவுண்டருளினான் என்னப்பன் ! என்னப்பன் ! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்தில் ஐந்தனுதிசங்குகளோடுகூடிய ஜடத் தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடிபைச்சொல்லுகிறார்.

[நாளுமேழ] - காலவ்யவஸ்யைபெறும்படி. எழுஎன்கிறவையெல்லாம் - பெற என்கிறது. கோளும்சுடருமாகிறன - க்ரஹநக்ஷத்ரங்கள். [ஊளியெழ] - லோகத் தைத்திருவயிற்றிலே வைக்கிறபோது எழுந்தஒசை. உறிஞ்சினஒசை என்றுமாம்.

வ்யத்யாஸமென்று சாடு. கோத்ரம் - பர்வதமும் பேரும், கோத்ரமும். “பின்னும், பின்னும்” என்கிறது - ஒரொன்றே அசக்யமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே, நாலாமைக்கு அஸம் பாவிதமானத்தையும் நாலாதே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படிபண்ணின ஸாமர்ந்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் - அவைதாம்இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. கீழுத்தத்தால்மலிதம் - அவற்றின்இத்யாதி வாக்யத்தவயம். அவஹிதஞய் - ஸாவயாநஞய். எயிற்றிலே - டும்ஷ்ட்டரையிலே அப்படியுன்றியிடந் தானோ? என்ன - மண்ணெல்லாம்இத்யாதி. பூமிப்பரப்படையிடுந்தெடுத்து ஈஸ்வரத்தவத்தால் வந்த செருக்காலே மதகார்யமான வ்யாபாரங்களைப்பண்ணியென்றபடி. திருமொழி மூன்றும்பத்து நாலாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு, “வையணந்த” இத்யாதி. ரஸோக்தி - அவன்இத்யாதி. முக் யம் - முகசம்பந்தியும், ஸ்ரேஷ்ட்டமும். கீழெல்லாவற்றையும்நிமிமிக்கிறார் - அசலங்களோடு இத் த்யாதி. ‘அப்பனுன்றியிடந் தெயிற்றிற்கொண்டநாளே - நான்நிலவழி’ இதயாரப்பாந்வயஃ. (ந)

ப.—அந்தரம், ஜகந்நிகரணத்தை யநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

நாளும் - லிவஸாடிவிஹம், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், நிலரீரும் - ப்ருதிவிஜலங்கனும், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், விண்ணும் - ஆகாசமும், கோளும் - க்ரஹங்களும், எழ - நிலைகுலைந்துபோகவும், எரிகாலும் - அக்நிவாயுக்களும், எழ - நிலைகுலைந்து போகவும், மலை - பர்வதங்கள், தாள் - அடி, எழவும் - பறிந்துபோகவும், சுடர்தானும் - நக்ஷத்ராத்ரி தேஜோபதார்த்தங்களும், எழ - குலையவும், அப்பன் - ப்ரளயாபத்ஸனான மஹோபகாரகன், ஊளியெழ - “பசிததுண்டான்” என்று தோன்றும் படியாக, உலகம் - லோகத்தை, உண்ட-, ஊண்-, ஏ - இருந்தபடியே ! கோள் - க்ரஹம். ஊளி-பசி; “உறிஞ்சினவோசை” என்பாருமுள்ளர்.

இ —நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்திலே ஹதஹதிகங்களோடேகூடின ஜயத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்தபடியைச்சொல்லுகிறார்.

[நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்யைபேர. வ்யவச்சேடிக்காரண ஆதித்யாதிகள் போனவாதே, கலாகாஷ்டாதிருபமான வ்யவச்சேடிமும்போயிற்றதென்கை. [நிலரீருமெழ] - காரணமானஹமியும் ஜலமும்போக. [விண்ணும்கோளுமெழ] - ஆகாசமும் க்ரஹங்களும்போக. [எரிகாலுமெழ] - அக்நியும் வாயுமும்போக. [மலைதானுமெழ] - ஹமிக்கு ஆயாரமான மலைகள் வேரோடு பறிந்துவிழ. [சுடர்தானுமெழ] - அறுத்தமான நக்ஷத்ராத்ரிதேஜோபதார்த்தங்கள் போக. [அப்பன்] - ப்ரளயாபத்ஸவன். [ஊளியெழ] - திருவயிற்றிலேபுகுகிற நெருக்கத்தால்ஹந்த ஆரவாரமுண்டாம்படி. ஊளி-ஸப்தம். உறிஞ்சினவோசை என்னவுமாம். எழ என்றது - தோற்ற என்றபடி. லோகத்தை உண்டபடி.

சா.—நாலாம்பாட்டு. மஹாப்ரளயத்தில் ரக்ஷணப்ரகாசத்தை அருளிச்செய்கிறார். “இப்போதிருக்கிறப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளே ஒண்மழையாதேயிருக்கக் கண்டான்” என்கிற புராணாசுருபமாக அவ்வந்தர ப்ரளயத்தை இவ்விடத்தே அருளிச்செய்கிறாகவமாம்” என்றருளிச் செய்தவர்.

[நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்த்தைபோக. “நாமொகராதி” (நாமோந்ராதி) என்னும்படியே. எழ - பேர. ஆண்டென்றும், மாஸமென்றும், நாளைன்றும், கலையென்றும், காஷ்ட்டையென்றும் சொல்லுகிறவையெல்லாம் ஆதித்யனுடைய கத்யாகதியாலே வருகிறவையிறே ; வ்யவச்சேடிகளுன ஆதித்யன் உள்ளேபுக்கால் வ்யவச்சேத்ய

நாலாம்பாட்டு - நாளும் இத்தாதி. “உண்ட” என்று - ஸாமாந்யஸப்தமாகையாலே, “ஹதஹதிகங்களோடுகூடி” என்கிறபடியே மஹாப்ரளயமாதல், அவ்வந்தரப்ரளயமாதலென்று அவ்வந்தரப்ரளயத்தில் இத்தாதி வாக்யதவயத்தாலே. “அடிவாயுசேடிமும்ஊண்மும்கூடாசுவயுசேடிமும்” என்றத்தைப்பற்ற - திருவயிற்றினுள்ளே என்றது.

நாளுமெழ - காலம்போகவென்று விவகரித்து, “சுநாடிவாயுமவாயுசேடிமும்” என்ற நித்யமான காலம் போகக்கூடுமோ? என்ன - காலவ்யவஸ்த்தைபோக என்கிறார். காலவ்யவஸ்த்தைதான் இன்னதென்னுமத்தையும், அவ்வ்யவஸ்த்தைக்கு ஹதஹதிகளென்னுமத்தையும், ஹதஹதிகளென்னுமத்தையும் காரியமான இவ்வ்யவஸ்த்தையும் போமென்னுமத்தையும் ஹதஹதிகளென்னுமத்தையும் சொன்னார். நாமோந்ராதி நித்யாதி - வாக்யதரமத்தாலே. “நாமொகராதி” அடிவாயுசேடிமும்ஊண்மும்கூடாசுவயுசேடிமும்

மான இவையும் போமித்தியே, [நிலநீருமேழ] - காரணங்களோடு, கார்யங்களோடு வாசியற உள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணம் அநுவர்த்திக்கக் காணுநின்றோம்; “மாமாயை - மங்கவொட்டு” என்று - ப்ரக்ருதித்தவத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, “இங்கு இவ்வயிரேய்பிரகிருதி” என்றசொல்லாநின்றிரே. இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரேய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதியென்று தோற்றகைக்காக. [விண்ணுங்கோளுமேழ] - ஆகாசமும் அங்குள்ள க்ரஹங்களுமேழ. [எரிகாலுமேழ] - அக்ரி தத்தவமும் வாயுதத்தவமும்போக. [மலைதாளுமேழ] - பர்வதங்களடியோடே பறிந்து உள்ளேபுக; வேர்க்குருத்தோடேபறிய. [சுடர்தானுமேழ] - அங்கத்தமான தேஜஸ்தத்தவங்களும் உள்ளேபுக. [அப்பனுளியேழ] - ஊளி - ஸப்தம். எழுவென்றது - தோற்றவென்றபடி. ஓரோசேஷாபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடைய வளைந்தானுக்கு உள்ளே புதும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே, திருவயிற்றிற் புதுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான ஸம்ப்ரமத்வரிகள் சிளர; அன்றியே, “இவற்றையுறிஞ்சுகிறபோதைத்வரி காண்!” என்று அம்மாள பணிக்கும்படி” என்றருளிச்செய்வார்; அத்தால் நினைக்கிறது - ஈஸ்வரத்வப் பிடராலன்றியே பத்தும்பத்தாக ஆபுரிதரக்ஷணமேயாயிருக்கிறபடி. (ச)

பி.ந.சூரலீதஜொஜெயாகிரஹமஹவாநஸு. ப்ரோசூடிஸூஜாநவஸூபெகூ
பூரயாநிணம் ஸ்ரஹவூபிாஸூடிவலீசு” இதுப்ரதமேம்ஸேத்விதீமே (உரு) நானேஹாநாந்ரிஎன்
றது - மஹாப்ரளயபக்ஷத்துக்குப்ரமாணம். அவாந்தரப்ரளயபக்ஷத்துக்குப்ரமாணமாகில், கரஹேந
ராந்ரிஎன்மஹாத்ரமே வேண்டுவது. பஞ்சபூதங்கள் அண்டத்துக்குப் புறம்பானபோது காரணங்
ளாய், அண்டத்துக்கு உள்ளானபோது கார்யங்களாயிருக்குமென்றிட்டு ‘காரணங்களோடு கார்யங்
களோடு வாசியற’ என்கிறார். “நிலநீருமேழ” என்றதிலே - கார்யமான பூதங்களையன்றோ சொல்லு
கிறது. காரணங்களையும் இதுககர்த்தமாகும்போது கார்யத்திலே காரணமுண்டோ? என்ன -
ககர்த்தமுள்ளவிடத்தே இப்பாதி. இதுக்கு நியாமசமேதென்ன - மாமாயை இத்த்யாதி. அகா
வது - “மங்கவொட்டுன்மாமாயை” என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லச் செய்தேயும், “இங்கிவ்வுழி
ரேய்பிரகிருதி” என்று - ஸ்த்தூலசரீர விசிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்ட ப்ரக்ருதியென்று காரணம்ஸத்தைப்
பிரித்துச்சொன்னிரே. இந்த “காரணம்ஸமானது மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி,
இதுதானென்றது - ஸ்த்தூலசரீர விசிஷ்டசேதந ஸம்ஸ்ருஷ்டகாரணம்ஸமான இந்தப்ரக்ருதிதான்.
காரணத்திலே போகாமைக்காக என்றது - மூலப்ரக்ருதியாய்ப் போகாமைக்காகவென்றபடி. “இது
தான் காரணத்திலே போகாமைக்காக” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - உயிரேய்பிரகிருதி இத்த்யாதி. ஏய்
கை - பொருந்திகை. அயமர்த்த; மாமாயையென்று - ப்ரக்ருதியைச் சொல்லச்செய்தே, உயிரேய்
பிரகிருதியென்று - புந் ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது - இத்தக்கார்யமான சரீரத்திலே க்ஷணமான மூல
ப்ரக்ருதி யநுவர்த்திக்கிறதென்று தோற்றகைக்காக என்று. ஆக, இத்தால் கார்யங்களிலும் காரணம்ஸம்
அநுவர்த்திக்குமென்றபடி. “கோள்” - ஐயோகிஸஸு. “எழ” போக. விவரணம் - வேர்க்குருத்தோ
டே இத்த்யாதி. “ஊளி” - த்வரி. இங்கே, “எழ” என்றது - சிளரவென்றபடி. ஈஸ்வரத்வப் பீடர் -
ஈஸ்வரத்வத்தாலே வந்த கர்வம். “நாளமுழை” என்று தொடங்கி, “உலகமுண்டவூணை” இத்தய்வயது.
உண்டவூணை - உண்டவூணிருந்தபடியேயுன்றபடி. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஊனுடைமல்லர்ததர்ந்தவோலிமன்னர்
ஆனுடைச்சேனைநெங்குமோலிவிண்ணுள்
ஏனுடைத்தேவர்வெளிப்பட்டவோலியப்பன்
காணுடைப்பாரதங்கையறைபோழ்தே.

ஆ.—(ஊனுடைமல்லர்.) - அகி வலபராக்ரமமான மல்லருடைய வித்வம் ஸந்தவதியும், ஸௌர்ய விர்யாதி பரிபூர்ணஸைய ஸஹிதரான ராஜாக்களுடைய ஹயஜநிதமான மஹாகோஷமும், ப்ரஹ்மதான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வவிஷய ஸ்துதி கோஷமு மெழும்படியாக, டீர்ஸரீயமான மஹாபாரத யுத்தத்திலே அணிவகுத்து என்னப்பன் ஸாரத்யம்பண்ணினபடி என்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹைராநிர்ஹரணர்மான ஹரதஸமரவ்ருத்தார்தத்தை அநுஹிக்கிறார்.

[ஊனென்றுதொடங்கி] - யுத்தார்யமாக ஹக்ஷயஹஜ்ஜாதிகளை மிகவும் ஹஜித்து மலைபோலே இருக்கிறமல்லர் நெரிந்த ஒலி. [ஆனுடைச்சேனை] - ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடையஸேனை. [ஏனுடைத்தேவர்] - எண்ணப்படும் தேவர்கள். [அப்பன் காணுடைப்பாரதம் கையறைபோழ்தே] - அப்பன்கண்டு நிற்கவேணும்படி ஹரதஸமரம் தொடங்கினபோது.

ப.—அநந்தரம், ஹரதஸமரப்ரவர்த்தகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

அப்பன் - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியானக்ருஷ்ணன், காணுடை - டீர்ஸரீயமான, பாரதம் - பாரதத்தை, கை - கைகுவித்து, அறை - பொருத, போழ்து - போது, ஊண் - வலகரமானவூண், உடை - உடைய, மல்லர் - பெருமிடுக்கரான மல்லரானவர்கள், (த்வந்த்வயுத்தம்பண்ணி), ததர்ந்த - நெரிந்துவிழுகிற, ஒலி - ஓசையும், மன்னர் - ராஜாக்களுடைய, ஆண் - வீரபுருஷரை, உடை - உடைத்தான, சேனை - ஸேனையானவை, (க்ருஷ்ணவலாநுஸ்ட்ராதத்தாலே யஞ்சி), நடுங்கும் - நடுங்குகிற, ஒலி - சப்தமும், விண்ணுள் - ஆகாசத்திலே, ஏண் - தந்தாம் பதமர்யாதைகளை, உடை - உடைய, தேவர் - ப்ரதானதேவர்கள், (யுத்ததர்ஸநார்த்தமாக), வெளிப்பட்ட - வெளிப்பட்டுக்கொண்டாகுகிற, ஒலி - ஓசையும், (ஆயிற்று). ததர்தல்-நெரிதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹரதஸமரவ்ருத்தார்தத்தை அநுஹிக்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர்] - வலகரமான த்ரவ்யங்களை மிகவும் ஹஜித்து மிடுக்கரானமல்லர். [ததர்ந்தஒலி] - நெரிந்துவிழுகிற ஓசை. [மன்னராணுடைச்சேனை], + ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடைத்தான ஸேனையெனினுதல்; ஹ்ஷமாதி களை ரக்ஷகமாக உடைத்தானஸேனை என்னுதல். [நடுங்குமொலி] - க்ருஷ்ணன் ப்ரதபக்ஷத்திலானென்று நடுங்கிஅலுமாக்கிறத்வமி. [விண்ணுள்ளுடைத்தேவர்] - ஸ்வரம், த்திலே மதிப்பராக எண்ணப்பட்டதேவர்கள். [வெளிப்பட்டஒலி] - “தெரிவரிய சிவன் பிரமன் அமரர்கோன்” என்கிறபடியே பரோக்ஷஹதரானவர்கள், கண்ணுக்கு விஷய

மாய் ஸ்துதிக்கிற த்வரி. ஸ்ரீவேதவ்யாஸஹ்வான் த்ருதராஷ்டரணை “யுத்தங்கண்டிருப் பாயோ உனக்குக் கண்தரி” என்ன. “நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்ன, ஸஞ்சய னுக்குக் கண்கொடுத்து “கண்டிசொல்” என்றான். [அப்பன்] - ஹஸ்யாநிர்ஹரணம் பண்ணின உபகாரகன். [காணுடைப்பாரதம்] - ஓர்ஸீயமானஹரதம். அதாவது - மூட்டிகாலும் சிறுவாய்க்கயிறுந் ஸேநாபூணிபுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடேநின்றநிலை. [கையறையோழைத்] - கையும் அணிபு ம வகுத்துத்திரிகிற ஸமபம். தொடங்கினபோது என்றமாம்.

௩௫. — அஞ்சாம்பாட்டு ஹாரதஸமர வருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஊணுடைமல்லர்ததர்ந்தவொலி] - ஏற்றிலக்கை பெற்றுண்கிற மிடுக்கை யுடையரான துர்யோதனன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த ஓசை. மல்லென்று - மிடுக்கு. மிடுக்கையுடைய பரிகரமென்றபடி மல்லர்க்கு மிடுக்குண்டாகைக்காக துர்த்ரவ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பித்து ஆட்டத்துவெளியிலே நிறுத்தினாயிற்று நலிகைக்காக; அத் தையறிந்து பையல்களைத் தேர்க்காந்தீழேயிட்டு நெரித்தபோதத் த்வரி பலத்தைப்போரப் போலியச்சொல்லிவைத்து, ததர்ந்தவென்கிறார்களானும், பசளைக்கலம் நெரித்தாற்போலே அநாயாலேந் நெரித்தபடியையப்பற்ற. [மன்னரித்யாதி] - ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையுடைத்தான ஸேனை, “க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம்பண்ணுவதாக ஏறினான்” என்று கேட்டவாறே “நாம்முடிந்தோமன்றோ” என்று அவ்வளவில் குடல்குழம்பிக்கூப் பிட்டஒலி ஆண்பிள்ளைகளான பீஷ்மத்ரோணாதிகளிறே தூசியேறினபேர். [விண்ணுளே ணுடைத்தேவா வெளிப்பட்டவொலி] - ஸர்வேஸ்வரனோடொக்க இன்னரின்னரென்னும் படி தந்தா தமச்சமையவிட்டுக்கொண்டு அவிமாரிகளாய் ஓரோ இருப்பிடங்களையுடையராயிருக்கிற தேவஜாதி, கண்ணுக்குத்தோற்றம்படிநின்ற ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற த்வரி. “வஸுஷ்டாஹாஸஸிவவெஸுஷ்ட” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஸ்ஸேந்த்ரம்) என்றோருகோவையிலே எண்ணலாம்படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அந்தரஜாதிகளைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம் படி தன் தைத்தாழவிட்டுவைக்குமே தன் ஸௌஸ்யத்தாலே! [அப்பன்] - பூபாரநிர்ஹரணம் பண்ணின வுபகாரகன். [காணுடையித்யாதி] - சக்ஷுராதிக் கரணங்களைப்படைத்ததுக்கு

அஞ்சாம்பாட்டு - ஊணுடை இதயாதி. “காணுடைப்பாரதம்” இத்யாதியைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - பாரத இத்யாதி.

ஏற்றிலக்கை - அதிகசம்பளம். மல்லர் - மிடுக்கையுடையவர்கள். ததர்ந்த - நெரிந்த. கீழே, “மல்லர்” என்று - மிடுக்கையுடையவர்களென்றருளிச்செய்து, ஸ்வஹாவமான மல்லனென்றத்தாந்த ரம் - மல்லர்க்கு இத்யாதி. “ஊணுடைமல்லர்” என்றதுக்கு - வலகரமான வுணையுடைய மிடுக்கை யுடையவர்களென்று முந்தினவாததம் வலகரமான வுணையுடைய மல்லனென்றிரண்டாமாத்தம். ஆட் டத்துவெளி - வையானிலிடுகிறவெளி “ஊணுடைமல்லர்” என்று - இவர்களைவாணித்து, “ததர்ந்த” என்றதுக்கு ஹவம் - பலத்தை இத்யாதி. பசளைக்கலம் - பச்சைப்பாலை. “ஆணுடை” என்கிறது ஆரை? என்ன - ஆண்பிள்ளைகளான இதயாதி. ஏணுடை” என்றதுக்கு - உயர்த்தியுடையவென் ற்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரனோடு இதயாதி. சமையவிட்டுக்கொண்டு - சுக்ருதவிசேஷத்தாலே யாககிக் கொண்டு. அதாவது - உதகருஷ்டராம்படி பண்ணிகொண்டென்றபடி. “எண்” என்றதுக்கு - எண்ணிக்கையென்றத்தாததம் - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. எண் - உயர்த்தியும், எண்ணிக்கையும் ஸர் வேஸ்வரனோடொக்க எண்ணலாமோ ஸர்வராபிமாரிகளானவர்களை? யென்ன - இந்தவந்தரஜாதி இத்யாதி. இந்தவந்தரஜாதிகளையென்றது - சாமி; ஆகாசத்திலே பிறந்தவர்களென்று ஸ்வஹாவாந் தம், ஹீரஜாதியென்று த்வரி. “காணுடை” - ஓர்ஸீயமான. ஹாரதஸமரம் காட்சியை யுடைத்தாயிருக் கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் - சக்ஷுராதிக் இத்யாதி. அற்றைநிலை - அப்போதையில்கிலை. “அற்றை

ப்ரயோஜனம் அற்றைநிலையைக்காண்கையிறே. ஸௌநாதாளியும், கையும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், நாற்றின திருவடிக்குமாய் நிற்கிறநிலை யிறே. “மாம்” என்கிறநிலையிறே யது. சிர்ஸநியமான பாரதம். [கையறைபோத்து] - கையுமணியும் வகுத்து அங்கோடு இங் கோடு உலாலிப் படைபொருத்தி, “நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவிகோள்! நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோம்” என்று கைதட்டிவிட்டபோது இத்த்வரியெல்லாம் உண்டாயிற்று. (ரு)

ஆறும்பாட்டு.

போத்துமேலிந்தபுன்செக்கரில்வான் திசை
சூழமேழுந்து உதிரப்புனலாமலை
கீழ்துயிளந்தசங்கமோத்ததால் அப்பன்
ஆழ்துயாசெய்தகரரைக்கோல்லுமாறே.

ஆ — (போத்து) - பர்சிம ஸந்த்யாஸமயத்திலே ஸகலஹ்வன விவரமும் ருயிரபூரணரிதமாம்படி மேருசிகரத்திலேயேறி ஒரு ஸிம்ஹமானது மேருசிகரத்தைப் பிளந்தாற்போலே, ஹிரண்யனைவ்யுதினும்படிபண்ணி என்னப்பன் பிளந்தருளியபடி என் ! என்கிறார்.

ஒ — ஆறும்பாட்டில், ஆபுரிநர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஹிரண்யவயு வ்ருத்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [போத்துதென்று தொடங்கி] - போதுபோய்ச் செவ்வானமிட்ட உஸையிலே ஆகாசமும் திக்குக்களும்போய் ருயிரஜலமாக, ஸந்த்யா ராமத்திற்காட்டில், அவனுடைய ஹ்ருதயத்தினி ன்றும்புறப்பட்ட ரக்தமானது ஆகாசக் தையும் திக்குக்களையும் மிசவும் சிவப்பிக்க என்றுமாம். [மலையென்று தொடங்கி] - ஒருமலையைக் கீழேயிட்டு அதின்மேலே யிருந்து அம்மலையைக்கீண்ட ஸிம்ஹம்போலே யிருந்தது. தன் சிற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் உஃஹிப்படுத்தி அஸுரனைக்கொன்றபடி.

ப. — அருந்தரம், ஹிரண்யவயு வ்ருத்தார்த்தத்தை யதுஸந்திக்கிறார்.

போத்து - திவஸம், மேலிந்த - கூடியித்தவளவிலே, புன் - இளம், செக்கரில் - செக்கர்போலே, வான் - ஆகாசமும், திசை - திக்குக்களும், சூழும் - சூழ, எழுந்து - கிளம்பி, உதிரப்புனல் - ரக்தஜலம், ஆ - ஆம்படியாக, அப்பன் - ஆபுரிதோபகாரக னான நரஸிம்ஹரூபியானவன், ஆழ்துயர் - அதிசயிததுக்கத்தை, செப்து - விளைத்து, அசுரரை - அஸுரனான ஹிரண்யனை, கொல்லும் - கொல்லும், ஆறு - ப்ரகாரம், மலை - மலை, கீழ்து - கீழ்தாம்படி, பிளந்த - பிளந்த, சிங்கம் - சிங்கத்தை, ஒத்தது - ஒத்திருந் தது புன்செக்கரில் - புன்செக்கரான ஸந்த்யாகாலத்திலென்றுமாம்.

இ — ஆறும்பாட்டில், ஆபுரிநர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஹிரண்யவயு வ்ருத்தார்த்தத்தை அதுலவிக்கிறார்.

நிலை” என்றதின்விவரணம் - ஸௌநாதாளியும் இத்தயாதி. அந்நிலைக்கு ப்ராப்யத்வமாந்ரமேயன்றிக்கே, ப்ராபகவத்வமு முண்டென்கிறார் - மாமென்கிற இத்தயாதி. “கையறைபோத்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - கையுமணியும் இத்தயாதி. கையறைபோத்து - கைதட்டிவிட்டபோது. கையறைகை - கை தட்டுகை, கையுமணியும் வகுத்து - பசையில் வ்யூஹவிபாகம்பண்ணி. அப்பன்காணுடைப் பாரதம் ஹையறைபோத்து - இத்த்வரிகளெல்லா முண்டாயிற்றின என்றவயம். (ரு)

[போழ்து மெலிந்தபுன்செக்கரில்]-ஸந்த்யாவேனையிலே. நான்முற்று ஸந்த்யாய்ச் செவ்வானை மறைவதற்குமுன்பே. அவன் கொண்டவரத்திற் புகாதகாலத்திலே. [வாந்திசை சூழுமெழுந்துதிரப்பினலா] - ஆகாசமும் திக்குக்களெங்கும் ரக்தஜலமாக ஸந்தயாராதத்திற்காட்டில், ரக்தமானது எல்லாவிடத்தையும் சிவப்பிக்க என்று மாம். [மலைகீழ்து பிளந்த சிங்கமொத்ததால்] - மலையைக்கீழேயிட்டு மேலேயிருந்து அத்தைப் பிளக்கிற ஸிம்ஹம்போலே இருந்ததென்னுதல். மலையை இரண்டுகூறுகக் கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம்போலேயென்னுதல்.கீழ்த்து பிளந்தஸிம்ஹம்.[அப்பன்]-பிதா வெதிராக வந்துஉதவின உபகாரகன். கீழிற்பாட்டில் - பந்துக்கள் பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று; இதில் - ரக்ஷகனுை பிதா பகையாக, வந்துஉதவினபடி சொல்லுகிறது. பந்துக்கள் பகையாகவந்து உதவினவன், ஜகன் பகையாகவந்து உதவினவன், “சூடுதேவரிவாராதுநடு” என்று - தனக்குத்தானே வாய்க்குனை அவ்வளவிலும்வந்து உதவுமவன்; ஆனபின்பு, ஸ்வரையுமிட்டு அவனையேவன்றோ பற்ற அடுப்பது. [ஆழ்துயர்செய்து அசுரரைக்கொல்லு மாறே] - தன் சிற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் ஓடிப்பதை விளைத்து அஸுரனைக்கொன்றபடி. நரஸிம்ஹத்தின் தோற்றத்திலே ஸ்வரூபமானது, பின்னையுடலைக்கிழித்துப் பொகட்டான். “அவன்வியத்தோன்றிய சிங்கப்பிரான்” என்னக்கடவகிறே.

எடு.—ஆறம்பாட்டு. ஹிரண்யவத வருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[போழ்துமெலிந்த]-“வயிதபூரயொவாஸரஃ” (பலிதப்ராயோவாஸரஃ) என்னுமாபோலே, பொழுதுபோகாநிற்கச் செய்தே. [புன்செக்கரில்] - செக்கர்வானமிகேற வளவிலே. அவன்வரத்தி லகப்படாத ஸந்த்யாகாலத்திலே. †“இராப்படகில்லேன், பகல் படகில்லேன்” என்று வரங்கொண்டானே. [வாந்திசை சூழுமெழுந்துதிரப்பினலா] - பரப்பையுடைத்தானவாகாசம் திக்குக்களடங்கலும், பள்ளங்கண்ட இடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமாபோலே ருதிரமானது கொழித்துப் பரக்கும்படி. [மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்ததால்] - ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலேயிருந்து அத்தைப்பிளந்த ஸிம்ஹமென்

ஆறம்பாட்டு - போழ்து இத்யாதி. “ஆழ்துயர்செய்தசுரரைக்கொல்லுமாறே” என்றத் தைக் கடாசுதித்தவதாரிகை - ஹிரண்ய இத்யாதி.

“போழ்துமெலிந்த” என்றதுக்கு ஸப்ரமாணமாகவர்த்தம் - பலிதப்ராய இத்யாதி. “திவ ஸம் ஆயித்தவளவிலே” என்றரையில் ஸப்தார்த்தம். மெலிந்த - கூயிக்கிறவளவிலே யென்றபடி. புன்செக்கரில் - இளஞ் செவ்வானமிடுகிற அளவிலே யென்றபடி. விவரணம் - அவன்வரத்தில் இத் த்யாதி. அப்படி வரமுண்டா? என்ன-இரா இத்யாதி. படகில்லேன் - படக்கடவேனல்வேனென்ற படி. “சூழும்-வாந்திசை எழுந்து” என்று அந்வயித்துஅர்த்தம்-பரப்பைஇத்யாதி. “சூழும் - வான்” - பரப்பையுடைத்தான ஆகாசம், திக்குக்கள், கொழித்து ரக்தஜலமாப்படி யென்று சப்தார்த்தம். உதி ரம்-ரக்தம். புனல் - ஜலம். “புனலா” என்றது - புனலாம்படி என்றபடி. எழுந்து - கொழித்தென் னுதல், கிளர்ந்தென்னுதல். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “மலைகீழ்து” என்றது - மலையைக் கீழே யிட்டுக் கொண்டென்றபடி. தவிதீயார்த்தத்துக்கு, மலையையநாயாஸேந கிழித்தாற்போலே இரண்டுகூறுகப் பிளந்த வரிம்ஹம்போலே என்று ஸப்தார்த்தம். மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, “மரையிதழ் புலையுச்சேவடி” என்று தாமரையை மரையென்றாற்போலே தலைக்குறைத்தலாய் மகாம் லோபித்து; “நீட்டுவழி

† இராப்படம்பேன், பதம்படம்பேன்என்று பாடங்காண்பது சரியன்று என்று தோன்றுகிறது.

ஏழாம் பாடல்.

மாறுகிறதீரெக்குஞ்சரங்களின
நூறுபிணம்மலைபோற்புளக்கடல்
ஆறுமடுத்திரப்பினலாவப்பன்
நீறுபடவிலங்கைசேற்றநீரே.

ஆ. — (மாறுநிரைத்து) - சாரிசகவருகிற சைவ ராதிசயத்தாலே ஸர்வதிக் குக்களிலும் நின்று விட்ட திருச்சரங்கள் யுகபதேவ தன்னிலே சந்ததினைக்கும்படியாக வும், ராகுஸைசீரங்கள் * சிந்நமாம்படியும் பிந்நமாம்படியும் சரைரத்தமாம்படியும் ப்ர

நிட்டல்” என்னும் ந்யாயத்தாலே ஈகாரம்வந்து, கீழ்து என்று திடக்கையாலே, மகிழ்ச்சியைச்சொல்லுகிறது. ஆக, மலையைப்பிளந்தாற்போலே மகிழ்ந்துபிளந்த வரிஹமென்று முன்முடித . “கிழ்த்துப்பிளந்த ” என்ற இரண்டாமாதத்துக்கு ப்ராமாணம் - இரண்டு கூறு இதயாகி. இரண்டுகூறாகப் பிளந்துகந்த சிங்கமென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் அறுபத்திரண்டம்பாட்டு “கரண்டமாகு”இத்யாகி. “இரண்டுகூறுசெய்து” எனறத்தால் மலிதம் ஒக்கப்பிளந்த இதயாகி.ஸம்பாகமாகப் பிளந்தவென்றபடி ஆக, “கீழுது” என்றதுக்கு - கீழேய்ப்ட்டுக்கொண்டெனறும், கிழிததென்றும், மகிழ்வதென்றும் அர்த்ததர்யம் “ஆழ்தயார்செய்து” என்றதுக்கு விாவம் - நாஸிய்வற்றதினுடைய இதயாகி. மொறந்த-தாறுமண்டின. ஆழ்தயாரசெய்து - அதிலயிதற்கதைவிளைத்தென்று யுபதார்த்தம். விவரணம் - அநாதிகாலம் இதயாகி. ப்ராதிசுல்யமடைய வென்றபடி. இததால் மலித்தவர்த்தம் இன்னதென்கிறார் - இந்தால் இதயாகி. இதிலும் மலித்தவாததம் - இந்தாலும் இதயாகி. ஹிரண்ய நிர்ஸநம் சொல்லுகிறதாகு ப்ரியோஜநம் அருளிசெய்கின்ற - தம்பப்பன் இத்யாகி தான் தனக்குப் பகையோ? என்ன, அதுகுப்ராமாணம் - ஆத்மைவ இதயாகி. உக்ரௌஷாத்தமாத்தானந்தாநிவஸாடியெஸ் | ருடுதவஹுராத்நொவுநுராதெுவரிவாநாதநு” இதி பகவத்திதாஸு வ்வட்டே(ந).அடைவே யங்வும்,

ஊக்நமாப்படியும் சஸ்தர்பீடிதமாப்படியும், ருதிரவெள்ளத்தாலே கடலெல்லாம் நிறைந்து ஆறுகளிலே யெதிர்க்கும்படியும் சரவர்ஷத்தைவர்ஷித்து என்னைப்பன் பொடிபட இலங்கையைச்செற்றான் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவயவ்ருத்தாந்தத்தை அதுவிலக்கிறார்.

[மாறென்று தொடங்கி] - சாரிகைவருகிறகடுப்பாலே எதிராக நிரைத்து இரையாநின்றள்ள ஸரஸமுகத்தாலே அநேகம்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. [கடலென்றுதொடங்கி] - கடல்ரகத்ததாலே நிரம்பி ஆற்றிலேவரவெதாக்கஊஸ்மாமப் படி லங்கையை அப்பன்செற்றதொரு நேர்பாடே! நேரேயென்றது - ஐஸ்வரமான ப்ரஜாவத்தாலன்றிக்கே மெய்யான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்றுமாம்.

ப — அநந்தரம், லங்காபங்க ப்ரகாரத்தை யதுஸந்திக்கிறார்.

(சாரிகைதிரிந்தகடுமையாலே), மாறு - எதிரெதிராக, நிரைத்து - , இரைக்கும் - சப்திக்கிற, சரங்கள் - சரங்களாலே, இனம் - இனமினமாக, நூறு - நூறுநூறும் படி, பிணம் - ராக்ஷஸசவங்ளானவை, மலைபோல் - மலைபோலே, புரள - புரண்டுவிழவும், ஆறு - ஆறுகளாலேரென்று, மடுத்து - மடுத்து, கடல்-, உதிரப்பினல்-, ஆ - ஆம் படியாகவும், அப்பன்-ஆபுநிதோபகாரகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனானவன், இலங்கை - லங்கையை, நீறுபட - ஊஸ்மஸாத்தாம்படி, செற்ற - பொருத, நேர்-செவ்வையிருந்தபடி, நூறுதல் - நஸித்தலாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவயவ்ருத்தாந்தத்தை அதுவிலக்கிறார்.

[மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்] - சாரிகைவருகிற கடுப்பாலே, எதிராக நிரைத்து இரையாநிற்கிற ஸரஸமுகத்தாலே. ஓரம்பைவிட்டால், அதுக்கு எதிராக மற்றையம்பைவிடுகையாலே திருச்சரங்கள் தன்னிலே முட்டி த்வறிக்கிறபடி. [இன்னுறு பிணமலைபோல்புரள] - இனமான நூறுநூறுகப்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. அநேகம்பிணங்கள் என்றுமாம். [கடலாறுமடுத்துதிரப்பினல்] - “சூவாபுரோண ஶ்வஹிஷ்டி” என்கிறபடியே அங்கிருதமானகடல், ரகத்ததாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே எதிரேமடுத்து ரக்தஜலமாக, ரக்தகனானவன் லங்கைஊஸ்மாமபடி அழித்தநேர்பா டென்னுதல். நேரேயென்று - ஐஸ்வரமான ப்ரஜாவத்தாலே யன்றிக்கே, செவ்வையான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னுதல். க்ருதரிமயோயிகளான ராக்ஷஸரைப்போ லன்றிக்கே நேர்போராக என்னுதல்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாறுநிரைத்திரைக்கும்சரங்கள்] - சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதிக்கும் லிட்ட அம்புக ளேதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார் கலார் என்று த்வறிக்கிற த்வரி, கட லிரைத்தாற்போலே இராரின்றது. சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தான்எதிரம்பு கோத்

ஏழாம்பாட்டு - மாறுஇத்யாதி. “இலங்கைசெற்றநேரே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் - ராமஇத்யாதி.

“சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக்கும்” என்றுஅவ்யயிப்பது. சரங்களெதிரேகலந்து சப்திககு மென்று ஸப்தாந்தம். மாறு - எதிர். நிரைத்து - கலந்து. மாறுகநிரைத்திரைக்கும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் - சாரிகைவந்தஇத்யாதி. சாரிகைவந்தசடக்கு - மண்டலாகாரகதியில்வேகம்,

த்துகாணும். [இன்னுறு பிணமலைபோல்புரள] - நூறுநூறுக இனமினமான பிணங்க ளானவை, அம்புபட்டுருவின சடக்காலே யுயிரோரிடத்தோதுங்கப்பெறாதே இரண்டுண் டத்திலும் கலந்து மலைபோலேகிடந்து துடிக்கிறபடி. [கடலாறுமடுத்திரப்பினலா] - “சூவாபுரூரோணலையுபுதிஷ்ட” (ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம்) என்று புக்க தெல்லாங் கொண்டிருக்கக்கடவ கடல், ருதிரவேள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மகே கும்படி. “வையமுடே பெருநீரில் மும்மைபெரிதே” என்றிரிறே. [நீறுபட] - “ஸூஸாந வஷுஸீ” (ஸ்மஸாநஸத்ருஸீ) என்று சொன்னபடியே ஹஸ்மமாம்படியாக. [இலங்கை செற்றநேரே] - நேர் - பொழுதென்றும், நேரமென்றும் காலபரம். இலங்கைசெற்றபொழுது- மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள் என்றாவயம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்செற்ற வாய்ப் பென்னுதல். மாயாப்ரயோகத்தாலல்ல, செவ்வைப்பூசலிலே நின்றகிடர் இலங்கையை அழித்ததென்னுதல். நேர் - நேராகவேன்னுதல். அப்போது, ஏகாரம் - தேற்றேகாரம். (எ) ஆரஜவத்தாலே இலங்கைசெற்றது.

ரலோகதி - காரிகைஇத்யாதி. பிணங்கள் புரளுகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - நூறுநூறுகஇத யாதி. சடக்காலே - வேசத்தாலே. கடலானது ரகதஜலத்தாலேந்ரமபி ஆறுகளிலே யெதிர்த்தோடும படி யென்று சப்தார்த்தம். †“புனலா” என்றது - புனலாலேயென்றபடி. நிரம்பி இயத்யாஹார்யம். ஆறுமடுத்து - ஆறுகளிலேயெதிர்த்தோடும்படி, மடுததல் - ப்ரவர்த்தித்தலாய், ப்ரவஹிக்கையென்ற படி. “கடலாறுமடுதது” என்றதுக்குஹாவம்-ஆபூர்யமாணம்இத்யாதி. “சூவாபுரூரோணலையுபுதி ஷ்டுஸஸீ” சூவாபுரூரோணலையுபுதிஷ்டுஸஸீ. தபு.தாபாயுபுவிஸனிவவெஸஸாணிபாவோ கிமகாஸீ” இதிகாஸுத்விதீயே. (எ) அசலப்ரதிஷ்டம்மென்றது-கரையையதிக்கரியாதென்ற படி. சூவாபுரூரோணலா” என்றத்தையுங்கூட்டியார்த்தம்-புக்கதெல்லாம்இத்யாதி. ருதிரவேள்ளம் நிரம்பினதுக்கு ப்ரமாணம் வையமுடிஇத்யாதி. வையத்தைமூடுகிறப்ரளயஜலததிலும் மும்மடங்குபெரி தென்றபடி. திருமொழிபதினோரம்பத்த நாலாந்திருமொழி காலாமபாட்டு, “தனையவிழ்கோதை” இத்தபாதி. “நேரே” என்றதுக்கு மூன்றாததம-காலமும், சாதார்யமும், ஆரஜமும். முந்தின அர்த்த நவையத்திலும், ஏகாரம் - அவ்யயடி. மூன்றாமாத்தததில், அவதாரணம். மூன்றாமாத்தவிவரணம் - நேராகவேன்னுதல்என்று தேற்றேகாரம் - நிஸ்சயார்த்தகஏகாரமென்றபடி. “நேர்” என்றதுக்கு காலமர்த்தமானபோது, அப்பன் நீறுபடஇலங்கைசெற்றநேர் - போது, சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக் குப்; இனமினமாக நூறுநூறுகப் பிணங்கள் மலைபோலேபுரண்டுவுமும்; கடல் - உதிரப்பினலாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்குமென்றவயம். “நேர்” என்றது - சாதார்யமானபோது, சரங்கள் - மாறுநிரைத்திரைக்கும்படியாகவும், இன்னுறு பிணம்மலைபோல் புரளும்படியாகவும், கடல் - உதிரப் புனலாலேநிரம்பி - ஆறுகளிலே மடுக்கும்படியாகவும், அப்பன் நீறுபடவிலங்கைசெற்ற சாதார்யமிருந்த படி என்? என்றவயம். ஆர்ஜவத்தானபோது, மாறுநிரைத்திரைக்கும்படியாகவும், மலைபோலே புரளும்படியாகவும், ஆறுகளிலே மடுக்கும்படியாகவும், அப்பன் நீறுபடவிலங்கைசெற்றது, நேரே - செவ்வையாகவே; ஆர்ஜவத்தாலேயென்றவயம். “விதாயுபிரகஸுவயாமுயுபிணவஹ ஸூஸா | ஸுபிரொணெவஹெஸுயஸூஸாநவஷுஸீவவெஸீ” இதி ஸுந்தரகாண்டே (உச - உச)

† புனலா - புனலாக; புனலாலே நிரம்பினதென்படி என்றிருக்கலாம்.

எட்டாம் பாட்டு.

நேர்ச்சிந்தான்கொடிக்கோழிகொண்டான்பின்னும்

நேர்ச்சிந்தானேரியுமனலொன்பின்னும்

நேர்ச்சிந்தான் முக்கண்டமுர்த்திகண்டா அப்பன்

நேர்ச்சிவாணந்திண்டோள்கொண்டவன்றே.

ஆ — (நேர்ச்சிந்தான்.) - வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தவன்று; தோற்கைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டு வந்தாற்போலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் முகம் மாறித் தோற்றான்; கிளர்ந்தெரிகிற அக்ரியும் அப்படியே தோற்றான்; த்ரிணைத்ரனும் பராஜய வ்ரினையாலே அவருண்டிதனய்க் கொண்டிபோனான்; என்னப்பன் ஜயித்தருளினபடி என்! என்கிறார்.

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். நேர்ச்சிந்தான் என்கிற பாட்டுக்கெல்லாம் - நேர்ச்சிந்தான் என்று செல்லுகிறவற்றுக்கெல்லாம் பொருள் - தோற்றத்திலே சிந்தான் என்று. முதுகிட்டுப் பிழைத்துப்போனான் என்று மாம். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - ஸுப்ரஹ்மண்யன். [திண்டோள்] - ருத்ர வரபலத்தாலே திண்ணியதோள்.

ப. — அந்தரம், வாணபுத்தப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்தருள்கிறார்.

அப்பன் - அக்ரிதத்துக்கு உபகாரகனாகநஷ்டன், (நக்ராதிகளை முன்னிட்டு), நேர்ச்சி - ஒதுங்கின, வாணன் - பாணனுடைய, திண் - வரபலதிகளாலே த்ரு - மான, தோள் - தோள்களை, கொண்ட - (துணித்து வென்றி) கொண்ட, அன்று - , கோழி - மயிலே, கொடி - கொடியாக, கொண்டான் - கொண்ட சுப்ரஹ்மண்யன், நேர்ச்சிந்தான் - எதிரில்லாமல் சாய்ந்துபோனான்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, எரியும் - ("ஸுபுஷ்வா வஸஷ்யபடிழி") என்று ருத்ரன் தரனும்படியான க்ரௌர்யத்தையுடையனாய் உக்கதஜ்வாலாதிகளுள், அனலோன் - அக்ரியானவன், நேர்ச்சிந்தான் - எதிரில்லாமல் சிந்தான்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, முக்கண் - த்ரிணைத்ரனாகையாலே சக்த்யதிரயத்தையுடைய, மூர்த்தி - ப்ரதானானருத்ரன், (தான் முன்னிற்கமாட்டாமையாலே), நேர்ச்சிந்தான் - முதுகிட்டுப்போனான்; கண்டர் - கண்டிகோளே! கோழி - மயில். கண்டிரென்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது.

இ — எட்டாம்பாட்டில், வாணவிஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நேர்ச்சிந்தான்] - தோற்றத்திலே கெட்டுப்போனான் என்னுதல், முதுகுகாட்டிப் பிழைத்துப் போனான் என்னுதல். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலேத்வஜமாக உடையவன்; இளமரியான தேவஸேரபதியாகையாலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் தூசியிலே கெட்டுப் போனான் என்கை. இவன் கெட்டுப்போனபின்பு, ஜ்வலியாரின்றிருந்துள்ள அக்ரிவந்து தோற்றி, கெட்டோடினான். நார்பத்தொன்பது அக்ரியும் கெட்டோடினபின்பு, த்ரிணைத்ரனானருத்ரன் முதுகிட்டான். "மகன் கொடியாலே அகப்பட்டான்" என்று கொடியை மறைத்தவிடத்திலும், கண்ணைமறைக்க வொண்ணாமையாலே அகப்பட்டுக் கெட்டோடிப்போனான். தேவதார்தரங்களை ரக்ஷகமாகப் பற்றினாரை, அவர்களெதிரி

கையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தமைக்கொண்டு தப்பிப்போவார்களென்கை. [அப்பன்] - நிருபாயிகரகூடகன், [நேர்சரிவாணன்] - ரகூடகராணர்அளவு இதுவானால், ரகூடகரகூடகனானவனுக்கு முதுகுகாட்டிப்பிழைத்துப் போமதொழிய வேறுபோக்கடி இல்லையே. [திண்டோள்] - “சூநந் ஓவ ஊனொலி அந்நவமிஷை” என்றிருக்குமாபோலே, தேவதாந்தரங்களைப்பற்றித் தோள்வலிகொண்டாடி இறந்தபடி. ருத்ரன் வரவலத்தாலே திண்ணிதானதோள். [திண்டோள்கொண்டவன்றே] - உஷை பித்ரு ஹீனையாகாமைக்குத் தலையறுதே, தோளைத்துணித்துவிட்டான். கீழ் - அஸுரர்களைத் தேவர்களுக்காக மார்கிலே அம்பேற்று ஜயித்தபடிசொல்லிற்று; அவர்களுக்கு அபாயராமாய்வந்த தேவஜாதியையும் ஜயித்தபடி சொல்லிற்று - இப்பாட்டில்.

எட்டு.—எட்டாம்பாட்டு. வாணவீஜய வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலே தவஜமாகவுடையனாய் தேவலேநாபதியாய் இளமறியாய்க் தூசித்தலையிலே நிற்கிற சுப்ரஹ்மண்யன், தோற்றாவிலே கேட்டான் [பின்னுரித்தயாதி]-அவ்வளவிலே நாற்பத்தொன்பது அக்ரிகளும் பெரிய கிளர்த்தியோடே எரிந்து தோற்றிற்று; அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன. [பின்னுரித்தயாதி]-“மகன் கொடிகட்டிக்கொண்டுசென்று இனிப்புபட்டான்” என்று தன்கொடியைப் போகட்டுவந்து தோற்றின அந்தரத்திலே, கண்ணைப்புகைத்துக் கேட்டோடத்தோடங்கினான். அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோக, இவர், முக்கண்டார்த்தி கண்டார் என்று - கண்ணைக்காட்டிக் கொடுக்கிறார். எல்லாம் செய்தாலும் உடம்பில் அடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிதே. “வாணனீரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தாள்நவந்தவந்தவாதலம்” என்றுபாசுரமிட்டுச் சொல்லவோண்ணாத வ்யாதலமிறையது. அப்பன் - நிருபாதிசுரகூடகன் [நேர்சரிவாணன்]-ப்ரதாநான வாணன் தான்வாராத்தோற்றினான்; அவனும் பின்னிட்டோடத்தோடங்கினானென்னுதல்; நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகுகாட்டினானென்னுதல். கையிலாயுதம் போசட்

எட்டாம்பாட்டு - நேர் இத்தபாதி. “வாணன் திண்டோள்கொண்டவன்றே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - வாணவீஜய இத்தபாதி.

“கொடிக்கோழிகொண்டான்” என்றதுக்காத்தம் - மயிலே இத்தபாதி. கோழி - மயில். இளமறியாய்-இளங்குட்டியாய். மறி-குட்டி. இளமறியென்று - குதிரைக்குட்டிக்கும்பேர். “நேர்சரிந்தான்” என்றதுக்காத்தம் - தோற்றாவிலேகேட்டான் என்று “நேர்சரிந்தான்” என்றதுக்கு - “எதிரில்லாமைசாய்ந்துபோனான்” என்று உரையிலுப்தார்த்தம். “பின்னும்” என்றது - அதுக்கு மேலேயென்றபடி. இப்படி மேலுமர்த்தங்கண்டு கொள்வது. “அனலோன்” என்றது - ஜாத்யேக வசநமென்று விவக்ஷித்தார்த்தம் - அவ்வளவிலே இத்தபாதி. சுப்ரஹ்மண்யனுக்குக் கொடியைச் சொல்லி, இவனுக்குக் கண்ணைச்சொன்னதுக்குலாவம்-மகன் இத்தபாதி. இனிப்புபட்டான்- எளிமைப்பட்டான். இளிப்பு - எளிமையும், அசாதாரணமும். “கண்டார்” என்றதுக்குலாவம் - அவன் மறைத்து இத்தபாதி. அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோனால் இவர்க்குத்தெரியுமோ? என்ன - எல்லாம் செய்தாலும் இத்தபாதி. எல்லாம் செய்தாலும் - கொடி முதலானவற்றை மறைத்தாலுமென்றபடி. அப்படி கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு ஒடும்படியான் ஆபத்துண்டோ? என்ன - வாணன் இத்தபாதி. பாணனுடைய ஆயிரத்தோள்களையங்கழித்தவன்று, ருத்ரன்கெட்டுப்போன பாரவஸ்யம், க்ருஷ்ணனுடைய முகம்பெறுகைக்காக ஸ்தோத்ரம்பண்ணின பாரவஸ்யம் முதலான அந்த அந்த வ்யாகுலமென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் எழுபதாம்பாட்டு, “ருத்தமோடு” இத்தபாதி. “நேர்” என்று - ப்ரதாநமாய், ப்ரதாநானவாணன் என்றபடி. வாரா - வந்தென்றபடி. சரிகை - தாழ்ந்துபோகையென்று விவக்ஷித்தார்த்தம் - அவனும் பின்னிட்டு இத்தபாதி. சரிகை - சையுடையமாகவிவக்ஷித்து, தத்தாரயமான சமந ராஹிதயமாக அர்த்தாந்தரம் - நின்றவிடத்திலேநின்று முதுகுகாட்டினான் என்னுதல்என்ற,

[illegible]

ரானபோது ரக்ஷகராகவலிமானித்து, ஆபத்துவந்தவாறே இவர்களைக்காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தமைக்கொண்டு தப்புவுங்கள் ; ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னையழியமாறியாயினும் ஆழிதரக்ஷணம் பண்ணுவான் ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே ஆஸ்ரயணியன் இவனே ; அல்லாதார் ஆஸ்ரயணியரல்ல ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அன்றுமணீரேரிகால்விண்மலைமுதல்
அன்றுசுடர் இரண்பேறவும்பின்னும்
அன்றுமழையுயிர்தேவும்மற்றும் அப்பன்
அன்றுமுதல்உலகஞ்செய்ததுமே.

ஆ—(அன்று) - ஸங்கல்ப லேஸத்தாலே நிலை ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம் ஹாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்யல்ப ஸுலப்ரதிகூல கிரஸநம் ஒரு பொருளோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வாணனை உமித்தவன்றுதொடங்கி ஜமுத் உண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியாகவுமாம்.

[அன்றுமணீரேரிகால் விண்மலைமுதல்] - ஊதபஞ்சகங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அன்று சுடரிரண்டு பிறவும்பின்னும்] - சந்த்ராஸூரியர்களும் மற்றுமுள்ளவும் உண்டாயிற்று. [அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்] - வர்ஷத்தையும் அத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவதான ப்ராணிகளையும் மற்றுமுண்டான தேவதையையும் மற்றும் உண்டாக்கினான். [அப்பன்னுமுதலுலகஞ்செய்ததுமே] - அப்பன் அன்று தொடங்கி இந்தலோகத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அப்பன் - ஜகதுத்பாஷகனான மஹோபகாரகன், முதல் - ப்ரதமத்திலே, உலகம் - லோகத்தை, செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும், அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, மணீரோரிகால்விண் - அதுக்கு ஹேதுபூதமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும், மலைமுதல் - பௌதிகங்களில் பர்வதாதி பதார்த்தங்களையும், செய்ததும் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே, சுடர் - சந்த்ராதித்யர்கள், இரண்டு - இருவரையும், பிறவும் - அல்லாத தேஜ பதார்த்தங்களையும், செய்ததும் - செய்ததும், அன்று - அக்காலத்திலே, பின்னும் - அதுக்குமேலே, மழை - வர்ஷத்தையும், உயிர் - வர்ஷோபஜீவிகளான ப்ராணிகளையும், தேவும் - வர்ஷப்ரஹ்மான தேவர்களையும், மற்றும் - மற்றும் ப்ராணிபதார்த்தங்களையும், செய்ததும் - உண்டாக்கிற்றும், அன்று - அக்காலத்திலே, க்ரமஸ்ருஷ்டியன்று, யுகபத்ஸ்ருஷ்டி யென்று கருத்து.

‘நேசரிவாணன்’ நேர் - ப்ரதானஞய், சரி - பின்னிட்டோடின, வாணனுடைய என்னுதல்; முதலாகாட்டின வாணனுடையவென்னுதல்என்றஸப்தார்த்தம். “ருத்ராதிகளை முன்னிட்டொதுங்கின பாணனுடைய” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். கொண்டவன்று - ஸ்வாதீநமாக்கிகொண்டஅன்று. துணித்தவன்றுஎன்று மஹிதார்த்தம். “தோள்களைத் துணித்துவென்றிகொண்டவன்று” என்றஉரையில் ஸப்தார்த்தம், (அ)

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், வொண்ணைஜயித்த அன்றுதொடங்கி, ஜமத்துண் டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்நுபையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அன்று மணீரோரிகால் விண்மலைமுதல்]-ஹுதபஞ்சகங்களுன்ன, ஹுமிக்கு ஆயாரமான மலையென்ன, இவை தொடக்கமாக. [அன்றுசுடர்இரண்டு]-சந்த்ராகூர்யர்களு முண்டாயிற்றுஅன்று. [பிறவும்]- மற்றுமுண்டான நகைத்தர்க்காஹாதி தேஜ்பதார்டங்களும். [அன்று மழையுயிர்தேவும் மற்றும்] - மேவத்தையும், வர்ஷஜலத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவப்ராணிகளையும், வர்ஷத் துக்கு உத்பாடிகரான தேவர்களையும், மற்றும் அதுத்தமான பதார்டங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாடிகளுவன், அன்றுமுதல் ஜமத்தை உண் டாக்கிற்று. வாணனைத்தோற்பித்த அன்றுமுதல் என்னுதல், ரூபநாமங்களை இழந்து “வடெவ” என்கிறபொயிலே, “வஹுஸ்யூ” என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதல் அன்றுமாம்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாதீயமாகையாலே, அத்தை யும் விஜயமாக அமலந்திக்கிராகவுமாம். [அப்பன் - முதலுலகம் செய்ததும் - அன்று] - மஹோபகாரகன் ப்ரஹத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத் திலே. அதுக்கு ஹேதுவாக “மணீரீத்யாதி” ; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் க்ருஷ்ண ஸ்ருத்தாந்தமாகையாலே, வொண்ணைஹித்த அன்றிகிடர் ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்தையே பேசுகிராகவுமாம்; பயிர்செய்கையையன்றே வேண்வேது: பயிரழியாமல் நோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

[அன்றுஇத்யாதி]- காரணங்களோகோர்யங்களோடு வாசியற வுண்டாக்கினபடி. [சுடிரண்டு] - சந்த்ராதீயர்களை யுண்டாக்கினபடி. [பிறவும்] - மற்றமுண்டான நகைத் த்ராதீ தேஜ்பதார்த்தங்களும், அதுக்குமேலே வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம்; (மழை - மேகம்.) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை ஆத்மாக்கள், வர்ஷத்துக்குஉத்பாதகரான தேவர்கள், மற்றமுண்டான தீர்யக்ஸ்த்தாவராதிகள். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகளு வன். [அன்றுமுதலுலகம்செய்ததும்] - தனித்தனியே சொல்லவேணுமோ? வொண்ணை ஹித்துஈரசுமத்தவன்முகிடர்இத்தையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிறார் என்னுதல். (நாம ரூபங்களையிழந்து “வடெவ” (ஸதேவ) என்கிற தசையிலே “வஹுஸ்யூ” (பஹு வ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதலென்றுமாம்.) (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு - அன்றுஇத்யாதி. இப்பாட்டிலே - ஸ்ருஷ்டியை யருளிச்செய்ததுக்கு இரண்டுஹாவம் - ஸ்ருஷ்டியும்இத்யாதிவாக்யவ்யபத்தாலே. விஸஜாதீயமாகையாலே என்றது - நாட்டாராற் செய்யப்படுமதல்லாமையாலேஎன்றபடி. முந்தின அவதாரிகை - ‘பத்தும்பத்தாக’ என்ற ப்ரவேஸவாக்யத்துக்குச்சேரும். வொண்ணை தமித்தவன்றே ஜகத்கண்டாயிற்று? என்ன-பயிர் செய்கைஇத்யாதி. பூதபஞ்சகங்கன் காரணமாய், மலைமுதலானவை கார்யமாகையாலே யருளிச்செய் கிறார் - காரணங்களோடுஇத்யாதி ப்ருதிவ்யாதி ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னவந்தாரம் லோகஸ்ருஷ் டியைச் சொன்னதுக்குஹாவம் - தனித்தனியேஇத்யாதி. ஈராக - த்வவராஜ்யம். மணீரோரிகால் விண்மலைமுதல் - அன்றுண்டாயிற்று; இரண்டுசுடரும் பிறவும் - அன்றுண்டாயிற்று; பின்னும் - அதுக்குமேலே, மழையுயிர்தேவும்மற்றும் - அன்றுண்டாயிற்று; அப்பன் - உலகம் செய்ததும் அன்று முதல், என்றவ்யம், ஸ்ருஷ்டிபரமானபோது, அப்பன், முதல் - ப்ரதமத்திலே, உலகம்செய்ததும், அன்று - ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே; மணீரோரிகால் விண்மலைமுதல் - செய்ததும், அன்று - அக்ாலத்திலே; சுடிரண்டு; பிறவும் செய்ததும் அன்று; பின்னும் - மழையுயிர்தேவும் மற்றம் செய்ததும் அன்று என்றவ்யம். “செய்ததும்” என்றதை - மூன்றுபாதத்திலுங் கூட்டுவது. பிற வும் - மற்றமுண்டானவையுமென்றபடி. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மேய்நிரைகீழ்புகமாபுரளச்சுனை
வாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சொரியஇன
ஆநிரைபாடியங்கேயோடுங்க அப்பன்
தீமழைகாத்துக் குன்றமேத்தானே.

ஆ—(மேய்நிரை.) - பசுக்களுக்கும் இடைபார்க்கும், கீழேபுக்கு நிர்ப்பயமாக வர்த்திக்கும்படியாகவும்; மஹீயரோ பரிவர்த்தமான வநகரியூதங்கள் கீழே புரளும்படியாகவும், பூர்ணரஸஸரஸ்ஸுகள் அயோமுகமாய் ஸகோஷமாய் ப்ரவஹிக்கும்படியாகவும் ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி, ஸாபகமான வர்ஷத்தைத்தடுத்தருளி, இந்தரணை ஜயித்தருளினான் என்னப்பனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மோவய-நோபிரணம் பண்ணிச் செய்தருளின் ரைக்கூடிய அநுஹவிக்கிறார்.

[மேய்நிரையென்று தொடங்கி] - மேய்கிற நிரை வாயிற்புல்லோடு கீழேபுகவும், அங்குண்டான ஆனதொடக்கமான திரயக்குக்கள் கீழேபுரண்டுவிழவும் சுணைகள் வாயளவும் நிறைந்த நீரை ஓசைப்படச் சொரியவும் அதிஸம்ருமீமான திருவாய்ப்பாடி அங்கே ஒடுங்கவும். மேய்நிரை கீழேபுகவென்று - மலையை எடுத்த கடுபைபச்சொல் லிற்று. [அப்பனென்று தொடங்கி] - அப்பன் மலையைஎடுத்து நாபங்கரமான மழை ன்பக் காத்தான். எல்லாப்பாட்டிலும், அப்பனென்று - எம்பெருமானை உகந்து கொண் டாடினார்.

ப.—அந்தரம், கோவர்த்தநோத்தரணத்தை அநுஹவிக்கிறார்.

மேய் - மேய்கிற, நிரை - பசுக்களானவைகள், கீழ் - கீழே, புக - ஓதுங்கும் படியாகவும், (கீழ்மேலாகவெடுத்தபடியாலே), மா - பர்வதவர்த்திகளான மஜாதிம்ருகங் கள், புரள - புரண்டுவிழும்படியாகவும், சுணை - சுணைகளினுடைய, வாய் - வாயளவும், நிறை - நிறைந்த, நீர் - நீரானது, பிளிறி - பெரியகோஷத்தோடு, சொரிய - சொரியும் படியாகவும், இனம் - இனமான, † ஆய்நிரை - ஆயரையும் பசுத்திரையு முடைய, பாடி - திருவாய்ப்பாடியும், அங்கே - , ஒடுங்க - ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் - ஆபந் நிவாரகனான க்ருஷ்ணனுனவன், தீ - விநாஸஹேதுவான, மழை - மழையை, காத்து, குன்றம் - கோவய-நோபிரண பர்வதத்தை, எடுத்தான்—.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மோவய-நோபிரண விஜயத்தை அநுஹவிக்கிறார். [மேய்நிரை கீழ்புக] - நினைவின்றியே வர்ஷிக்கப்புகவாறே மலையை எடுத்தபோது, மேய்கிறபசுக்கள வாயிற்புல்லோடே கீழேபுக்கு ஒதுங்கவும். [மாபுரள] - கீழதுமேல தாக மலையைப் பிடிக்கையாலே, மலையில் ஆனதொடக்கமான ம்ருகங்கள் கீழேபுரண்டு விழவும். [சுணைவாய் நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] - சுணைவாயளவும் நிறைந்த நீர் ஓசைப் பட்டுச் சொரியவும். [இனவாநிரைபாடி] - அதிஸம்ருமீமான திருவாய்ப்பாடி. “கற்றுக் கறவைக்கணங்கள்” எனகிறபடியே ஒருதிருத்திற் பசுவொழுங்கையுமுடைய ஊர். [அங்கே ஒடுங்க] - பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் மலையின்கீழே ஓதுங்கவும். [அப்

† ‘ஆய்நிரை’ என்று உரையின் பாடம்

பன்] - ஆபத்ஸவனான உபகாரகன். [தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்து, நாஸகரமான மழையைக்காத்தான். பசுக்கள் பக்கலிலும் பெண்கள் பக்கலிலும் க்ருஷ்ணன் க்ருபை பண்ணுகைக்குடேறது - அஜ்ஞதையும் பாரதந்த்ரியமும்.

௭௫.—பத்தாம்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ரக்ஷித்த செயலையுலந்திக்கிறார்.

[மேய்நிரைகீழ்புக] - மேய்கிறபசுக்கள் புல்லும்உயிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழேபுகுர. [மாபுரள] மலையைமேத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்களெல்லாம் புரண்டேவிழ. மா-ம்ருகம். [சுனைவாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சோரிய] - சுனையிடத்து நிறைந்துநிற்கிற நீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாற்போலே சப்தித்துக்கொண்டு சோரிய; ஒருமழைகாக்கப்புகு, அங்கேயநேகம் மழையையுண்டாக்கினபடி. [இனவாநீரைபாடியங்கே யோடுங்க]-பசுத்திரளும் திருவாய்ப்பாடியும்அங்கேயோடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவொழுங்கையுடையது.) [அப்பன்] - ஆபத்ஸகனானவுபகாரகன். [தீமழைகாத்து] - விநாசத்தைவிளைக்கவந்தமழையாகையாலே தீமழையென்கிறார். இடையரும் பசுக்களுமன்றிக்கே அன்று தாமாகாதே நோவுபட்டார். [குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்துக்காத்த மஹோபகாரக னென்கிறார். “பசிக்ராஹம் ஆறுந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவாணுக்கு” என்று ஏழுநாளிறே மலையைபறித்துக் கொடுகின்ற நோக்கிற்று. ராவணாதிகளாகிலிறே யுழியச்செய்யலாவது? அங்குலனுக்குவந்த ப்ராதீகூல்யமாகையாலே செய்யலாவது இத்தனையிறே. இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று - ஆழிதன் தப்பினாலும் தான் போறுத்து ரக்ஷிக்கு மென்றபடி.

(க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

குன்றமேத்தபிரானடியாரோடும்
ஹன்றிநின்றசடகோபனுரைசெயல்
நன்றிபுனைந்தவோராயிரத்துள் இவை
வென்றிதரும்பத்தும்மேவிக்கற்பார்க்கே.

பத்தாம்பாட்டு — மேய்நிரை இத்தயாதி. “தீமழைகாத்து” இதயாதியைக்கடர்ஷித்தவதாரிகை - கோவர்த்தந இத்தயாதி.

வர்த்தமானார்த்தம் - மேய்கிற இத்தயாதி. “மா” என்று - நாற்காலுடைய ஜந்து. மறிக்கை - கவிழ்த்துப்பிடிக்கை. பிளிறி - சப்தித்து. ரஸோசதி - ஒருமழை இத்தயாதி. “மேய்நிரை” என்று - காட்டில் வர்த்திக்கும் பசுக்களையும், “இனவாநிரை” என்று - ஊரில்வர்த்திக்கும் பசுக்களையும் சொல்லுகையாலே, புரளுத்தியிலிலை. மழை நல்லதன்றோ? “தீமழை” என்பானென்? என்ன - விநாசத்தை இத்தயாதி. “காத்து” என்று - ஸாமாந்பமாகச் சொன்னதுக்குவிரவம் - இடையரும் இத்தயாதி. “அப்பன்” என்றதுக்கர்த்தம் - மலையை இத்தயாதி. மலையைமேடுககுறதென்? அவனை நிரவரிக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பசிக்ராஹம் இத்தயாதி வாக்யதரயம். பசிக்ராஹம் - பசியினுண்டான கோபம். வர்ஷித்துப்போவாணுக்கு - வர்ஷித்துப்போகட்டு. இத்தால் மைலித்தவர்த்தம் - இத்தால் இத்தயாதி. மேய்நிரை கீழ்புகும்படியாகவும் மாபுரளும்படியாகவும் இத்தயாரப்ய, ஒடுங்கும்படியாகவும், அப்பன் தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே இத்தயங்க்யடி.

(௧௦)

ஆ.—(குன்றமெடுத்த.) - ஆழ்வார் தாமும் கோவர்த்தநத்தின்கீழே திருவாயரோடே கூடிநின்று கோவர்த்தநோத்தாரண பூர்வக விஜயரூப ஸகல திவ்யசேஷத்தங்களையும் ஏத்தின இத்திருவாய்மொழியை ஸாதரமாகக்கற்பார்க்கு, இத்திருவாய்மொழியில் ஓரோர்பாட்டே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருடியமாகக் கற்பார்க்கு இதுதானே விஜயங்களைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு ஸர்வப்ரகார விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்று வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

குன்றமெடுத்த - கோவர்த்தநோத்தாரணம்பண்ணின, பிரான் - மஹோபகாரக னை க்ருஷ்ணனுக்கு, அடியாரோடும் - அஸாயாரண சேஷபூதரான பாகவதர்களோடே, ஒன்றி - ஏகிவித்து, நின்ற - நின்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, உரைசெயல் - வாசிகவ்ருத்திருப்பமாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத் துள் - ஆயிரத்துள்ளே, நன்றி - ஸர்வேஸ்வரனுடைய விஜயபதாரங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கையாகிற நன்மையை, புனைந்த - உடைய, இவைபுத்தம் - இப்பத்தம், மேவி - அர்த்த ஸஹிதமாக, கற்பார்க்கு - அப்யஸிப்பார்க்கு, வென்றி - ஸர்வப்ரகாரவிஜயத்தை, தரும் - கொடுக்கும். இது, கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், ஸர்வேஸ்வர விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருடியமாகக்கற்பார்க்கு, இதுதானே விஜயங்களைக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[குன்றமெடுத்தபிரான் இத்தயாதி]-மோவய-நோலரணம்பண்ணின உபகாரக னை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளையே தஞ்ச்மாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே தம்மையும் அந்யதமராக நினைத்திருந்த ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இது. மலையை எடுத்த அன்று மலையிலே ஒதுங்கினவர்களைப்போலே, - ஸம்ஸாரத்துக்கு அஞ்சி க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஒதுங்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்; அச்செயலுக்குத்தேதாற்று அடிமைபுக்கவ ராயிற்று இவர். [நன்றி இத்தயாதி] - ஸர்வேஸ்வரன்விஜயங்களைச் செறியத்தொடுத்த இவைபுத்தம், ஆதரித்துக் கற்பார்க்கு இதுதொல்லுகிற விஜயத்தைக்கொடுக்கும். இச் சேதானுக்கு விஜயமாவது - ஸர்வேஸ்வரவிஜயமே. அதுவேயிதே இவர்க்கு புருஷார்யமும். ஸம்ஸாரவிஜயத்தைக் கொடுக்கும் என்றுமாம். [நன்றிபுனைந்த] - ஸர்வேஸ்வர விஜயரூபமாய் ஆத்மாவுக்கு புருஷார்த்தமுமாயிருந்த இத்தைத்தொடுத்த.

எடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு இது தானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

[குன்றமெடுத்தஇத்தயாதி] - கோவர்த்தநோத்தாரணம்பண்ணின நீர்மையிலும் அப்போதை யழகிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று தாமும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்க

நிமமம்.—குன்றம் இத்தயாதி 'வென்றிதரும்பத்தம் மேவிக்கற்பார்க்கே' என்றத்தைக் கடாஷித்து - அவதாரிண:

"குன்றமெடுத்தபிரான்டியார்" என்றதுக்குலாவம் - கோவர்த்தந இத்தயாதி. "பிரான்" என்னையாலே - நீர்மையிலும் என்றது. அப்போதை யழகாவது - மலையை யெடுத்துக்கொண்டு த்ரிபங்கியாய் நின்றபோதை யழகு "அடியார்" என்னையாலே - ஈடுபட்டிருக்குமவர்கள் என்கிறது.

குப் போக்குவீடாகச் சொன்ன பாசுரமாயிற்று. [நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வ ஸௌல்ப்யங்களை வகையிட்டுத் தொடுத்த ஆயிரம். நன்மையாவது - ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு, இவனே ஸர்வஸ்மாத்தபரனென்றும், ஸர்வஸுலஹனென்றும், ஸர்வஸமாப்ராயணியனென்றும் சொல்லுகையிறே; அவையிறே - முதல்திருவாய்மொழிதோடங்கி அருளிச்செய்தது. எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தொடுத்துச்சொன்ன இப்பத்தும். [மேலிக்கற்பார்க்கு - வென்றிதரும்] - ஸாதரமாகக் கற்பார்யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு விஜயத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு ஐஸ்வர்யவிரோதியெவென்று கொடுக்கும்; கேவலனுக்கு விரோதிரிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ஹகவச்சரணர்த்திகளில், உபாஸகனுக்கு இந்நீயஜயாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ப்ரபந்நனுக்குக் கைந் கர்யவிரோதிகளை வென்றுகொடுக்கும். (கக)

ஒன்றி - கூடி. நன்றி - நன்மை. உரைசெயல் - வாசகவ்ருத்திரூபமான. “நன்றிபுனைந்த” என்றதுக் கீர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய இய்யாதி. புனைந்த - தொடுத்த. “நன்றி” என்றால் - பரத்வாதி களைக்காட்டுமோ? என்ன - நன்மையாவது இய்யாதி. அப்படிசொல்லிற்கு? என்ன - அவையிறே இய்யாதி. “நன்றி” என்றத்தை - * ஆயிரத்துக்கு விசேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்தது, “நன்றி” என்றவிஜயங்களை - இப்பத்துக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - எம்பெருமானுடைய இய்யாதி. “வென்றிதரும்” என்று - ஸாமான்யஸப்தமாகையாலே, ஸகலஹலப்ரதமென்கிறார் - ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு இய்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே, அடைவேயர்வயம். மேலி - ஸாதரமாக. வென்றி - ஜயம். (கக)

திரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—சூதநூதாஹிதயோதூஸாநா ருவிவரோவிஷ்டதாநநுவரோநு வுரூஷாநதேந | சூதாவதாநவிவகாநதி லொஹிபாநஸ்யக்ஷயநு ஸாஜிநஹவஹுதாயெடு ||

* த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யத்நாவளி.—(ஆழியெழ) விசுரானூ விஷ்வாநா ரிபூகரீயநகஸோடிபகெஹுதகயாக்ரூஃ கஹெஹொகாநாநா ஸ்விதிஹரஹரணாநெடிதூராஜபஹாராஸி | ஹாலஹொஹகஹாநிஸுரஹஜஹந ஹெநாஹொஹாஸுஹெடிபுதூமொவயபுநாஹெடிஸுபுஜமஹநபுக்ரி யஸீஸ ரோஹ.

திருவாய்மொழி } ஆழிவண்ணன் தன்விசயமானவைமுற்றுங்காட்டி
நூற்றந்தாதி. } வாழிதனாலென்றமகிழ்ந்துநிற்க - ஆழிலவை
தன்னையின்றுபோற்கண்டுதானுரைத்தமாறன்சொல்
பன்னுவரேநல்லதுகற்பார்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—கற்பார் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(கற்பாரிராமபிரானை) - ப்ரஸதுத த்ராலோக்யவிக்ரமண அம்ருத மூநாதி விஜயருப திவ்யசேஷ்டிதங்களுடைய ப்ரோபகாரத்வ லக்ஷண குணத்வாகா ரத்தை யதுஷவிக்கிறார். அதவா, ப்ரஸதுத தசரதாத்மஜதிவ்யசேஷ்டிதங்களிலே திரு வுள்ளந்தாழ்த்து,மற்றும் ப்ரஸதுத திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் 'ததீயம்' என்னும் இவ்வா காரத்தா லதுபவிக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தமக்கு வலாயாநார்க டே மாகக் காட்டியருளின, பேசவும்நினைக்கவும்முடியாதே பெரும்பரப்பான விஜயப்ரகாரங் ளை அதுஸந்நித்த தம்முடைய வுலஹாநிபோய்யரித்த ஆழ்வார், ஆபுரிதார்த்மான இந் த விஜயங்களுக்குஅடியான அவனுடைய க்ருபாதிசுணங்களையும் ராமாதிதிவ்யாவதார ங்களையும் அதுஸந்தியாநின்றுகொண்டு அதிப்ரீதராய், கையிலேநிதியிருக்க அத்தை யறி யாதே ஁஁வப்படுவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறே சிலவற் றுலேபுரித்து அந்யபராய்ச்செல்லுகற ஜடத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். கீழில்திரு வாய்மொழியிலே “மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்” என்று ப்ரஸதுதமான ராம வ்ருத்தாந்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளையிகவும் அது ஸந்தித்த ஆழ்வார், இவனுடைய ஓரொருநீர்மையையுடைய மற்றைத்திருவவதாரங்களை யும் இவனுடைய குணப்ரஸங்கத்தாலே அதுஸந்தித்து, இப்படியாலே இத்திருவாய் மொழியுடைய ராமகுணவிஷயமென்றுமாம்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - அநேகவித விஜயாபூரங்களை யுடையனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதிசுயிதசாக்தியோகுததை யதுஸந்தித்து, விரோபி நிரஸந ஸமர்த்தனாவனையென்றுதியிட்டவர், “அவனையொழிய வேறுரக்ஷகரிலை” என்னும்இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக; ஸ்வாபிமாநாந்த஁பாவ மாத்ரத்தாலே அவனுடைய அதிசுயிதபுருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி யுத்தமான ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும், சிசுபாலமோக்ஷத்தையும், ஜடஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும் ஸ்ரீ வராஹவ்ருத்தாந்தத்தையும், ஆபுரிதார்த்தமான அர்த்தித்வஸாமர்த்தயத்தையும், மார்க் கண்டேய ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ஆபுரிதோபகாரகமான ஹிரண்யநிரஸநத்தையும், பாண்டவவிரோதிபஞ்சநத்தையும், ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வத்தையுமதுஸந்தித்து, ஏவம்வித ஸ்வஹவனாய் அதிசுயிதஸீலப்ரகாசகமான அவதாரவைலக்ஷணயத்தையுடைய ஸர்வேஸ் வரனையொழிய, அநிஷ்டநிவ்ருத்தயர்த்தமாகவும் இஷ்டப்ராப்த்யர்த்தமாகவும் ஆஸ்ரயணீ யர்வேறொருவரிலை யென்னுமிடம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமென்றருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இவர்க்கு ஓடின வுலஹாநியெல் லாம் போம்படி தான்பண்ணின விஜயங்களைக்காட்டி அதுஷவிப்பிக்க, அதுஷவித்துயரித் தார்; ஆபுரிதார்த்தமான விஜயங்களுக்கடியான ஸீலாதிசுணங்களையும், அதடியாகவந்த ராமாதிதிவ்யாவதாரங்களையும் அதுஸந்தியாநின்றுகொண்டு ப்ரீதராய், “ஸம்ஸாரிகளில் இவன் வாசியறிந்து இவனுடைய குணதுவம் பண்ணுகிறருண்டோ?” என்று பார்த்த விடத்து, கையிலே நிதியிருக்க அத்தையறியாதே புறம்பே அந்யபராய் ஁஁வப்பட்டு

டுத்திரிவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறுசிலவற்றாலே யிரிப் பதே! என்று விஸ்மிதராய், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்ணின விஷயங்களையும், அதுக்கடியான ஸீலாஹிசுணங்களையும் அதுவலித்துப்போகிறார். ஆழ்வான் பத் துப்பாட்டையும் ராமவிஷயமாக நிர்வஹித்துப்போகும்; ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத் தாலே, “பேரெயில் சூழ்கடற்றென்னிலங்கை செற்றபிரான்” என்றும், “மாறுநிரைத் திரைக்கும் சரங்கள்” என்றும் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தார்த்தத்தை அதுஸந்தித்து, அவ்வவதாரத்தில் உண்டான குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ஒரோரீமைகளையுடைய மற்றைய வதாரங்களையும் இக்குணப்ரஸங்கத்தாலே அதுஸந்தித்தும், இப்படியாலே ராமவ்ருத் தார்த்தத்தைப் பேசுகிறார்” என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

நாடு.—கீழ்ல்திருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யநுப லித்தார்; அவைதான்ஆறுதார்த்தமாயிறேயிருப்பது. “அவன்தன்னை இவர்களுக்காக்கி வைக்க, இவர்கள் வாஹ்யவிஷயங்களிலே யந்யபரராவதே” என்றுஆச்சார்யப்படுகிறார். “யஸ்மாஸ்ய” (யஸ்யாஸ்யி) என்று - யாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவ னுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன்தான் உத்பத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிறு னிறே. ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஜந்மங்களிலே வந்துபிறந்தபடியையும், தன் ஸ்வரூப ரூபகுணதிகளையுடைய பிறர்க்குஆக்கிவைக்கிறபடியையும், அதுக்கடியான க்ருபையைத் தனக்கு வடிவாகவுடையருக்கிறபடியையும், க்ருபாகார்யமான செயல்களையும் அநுஸந் தித்து, “சுவவரகெவிரணாநியிநியாய உவரிஸஞ்ஞாநகோயயாநகூ ண்ஷணி” (அபவரகேஹிரண்யநிதிநிதாய உபரிஸஞ்சரந்தோயதாநந்தரக்ஷயந்தி) என்கிற படியே முற்றத்திலே ஹிரண்யநிதி புதைத்துக்கிடக்க, அத்தையறியாதே மேலே ஸஞ்சரித் துப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே இஸ்ஸம்பத்துத் தங்களுக்காயிருக்க ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே போதுபோக்குவதே! என்றுஆச்சார்யப்படுகிறார்.

ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ராமாவதாரவிஷயமாக்கி நிர்வஹித்தானும். அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் கடலில் குளப்படியும்போலே, பெரு மாளுடைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள்எல்லாவற்றிலுமுள்ள தென்று. “பேரெயில்கூழ்கடல் தென்னிலங்கைசெற்றபிரான்” என்றும், “மாறுநிரைத்

கற்பார்ப்ரவேஸே: வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழ்ல்திருவாய்மொழி யில் இத்தாதி. “கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றங் கற்பரோ,” “நாரணற்காளன்றியாவரோ,” “கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றங்கேட்பரோ” இத்தாதியைப்பற்ற - வாஹ்யவிஷயங்களிலே இத்தாதி. “தன்னையிவர்களுக்காக்கி” என்றைக்கு, வாஸ்தவாகாரம் ஏதென்கிற சங்கையிலே விஸ்தர ஸங்கதி - யஸ்யாஸ்யி இத்தாதி. “நாட்டிற்பிறந்து” இத்தாதியைப்பற்ற - ரக்ஷணத்துகீது இத்தாதி. “பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - தன்ஸ்வரூப இத்தாதி. “தன்மையறிபவர்” என்றத்தைப்பற்ற - அதுக்கடியான இத்தாதி. “புற்பாமுதலா” இத்தாதியைப்பற்ற - க்ருபாகார்யமான இத்தாதி. “யஸ் யாஸ்யி” இத்தாதிவாக்யங்கள் சிலபூரீகோசங்களில்இல்லை. அபவரகே - முற்றத்திலே.

கீழ்-ஸர்வாவதாரவிஷயமாக அருளிச்செய்து, ராமாவதார விஷயமாக ஸம்வாதம்-ஆழ்வான் இத்தாதி. அநேகாவதாரங்களைச் சொல்லாநிற்க, ராமாவதாரவிஷயமென்கிறபடி எங்ஙனே? என்ன-அது க்கடிஇத்தாதி. அது அல்லாத அவதாரங்கள்பெருமாளுடையகுணத்தில் ஏகதேசங்களென்கையாலே- அவைஅப்ரதாங்களாய் இது ப்ரதாநமாயிருக்கையாலே தத்விஷயமென்றபடி. அவ்வளவேயன்று, கீழ் ப்ரஸ்துதமாகையாலும் உபக்ரமப்ரதாந்யத்தாலும் ராமாவதாரவிஷயமென்கிறார்-பேரெயில்இத்தாதி,

திரைக்கும் சரங்கள் ” என்றும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தார்த்தத்தை யதுஸந்தித்து, அவ்வழியாலேயே அவதாரங்கள் தன்னை யதுஸந்திக்கிறது. அல்லாத அவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர்களும் அவ்வவதாரம் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானால் “ மனத்துக் கினியானை ” என்றிறே சொல்லுவது. “ பட்டர் ராமாவதாரத்திலே போர பக்ஷபதித் திருப்பர் ” என்று, அவர் அருளிச்செய்யுமது கேட்கைக்காகச் சிறியாத்தான் ஒருநாள் “ பெருமாளுக்கு எல்லாநன்மைகளுண்டாகிலும், கழுத்திலே ஓலைகட்டி ‘ தூதுபோ ’ என்னப் போன க்ருஷ்ணன் நீர்மையிலேயே ” என்ன, “ அது அங்ஙனல்லகாண் ; கழுத் திலே யோலைகட்டி ‘ தூதுபோ ’ என்பாரில்லாமையென்றார் அத்தனைகாண் ” என்றருளிச் செய்தார். * நாடேடமன்னர் வேறேசிலரில்லையே. அபிஷித்த க்ஷத்ரியகுலத்திலே பிறக் கையாலே போகவிவாரைப்பெற்றதில்லை. முடியைத்தவிர்ந்து சடையைப்பூனைந்துநாட்டை விட்டுக்காடேறப்போனவர், தூதுபோகாமையிலேயே. “காடேறப்போகவுமாம், தூர் யோதனகோஷ்டியிலே போகையிறே யறிது; “**யசு.ஸு.உ.கூ.உ.ஊ.கூ.வா.ஸ.ஊ.ஸூ.ந.யூ.ஸ.உ.கூ.ந**” (யத்ரஸு.உ.கூ.தம் துருக்தம் வாஸமம் ஸ்யாந்மதுஸு.உ.தந) இறே. “ பாண்டவர்கள் கிடக்கைக்கு அஞ்சுர் தரவேணும் ” என்று இவன்சொன்னவார்த்தைக்கும், “ பந்துக்களுக்கு ஒருகோற்குத்துங்கோடேன் ” என்றவன்சொன்னவார்த்தைக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலேயே போய்ப்புக்கது. “ ராமாவதாரத்தில் தூதுபோன திருவடியுடைய ஏற்றம் தந்திருவுள்ளத்திலேபட்டுக்கிடந்திறே; அவனே * பின்னோர் தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தா ரின்னார் ஊதனென நின்றது.

இப்படி நிர்வஹித்தால் பக்ஷபாதம்வாராதோ? என்ன - அல்லாத இத்தயாதி. ‘சொல்லுவது’ ஆகையாலே பரமார்த்தமென்றபடி. “பெருமாளுடைய குணத்தில் ஏகதேசம் அல்லாதவதாரங்கள்” என்கைக்கு, கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன க்ருஷ்ணன் நீர்மை பெருமாளுக்கில்லையே என்கிற சங்கையை ஆப்தப்ரஸ்துதகேவநுவதித்து, ஆப்தஸம்வாதத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் - பட்டர் இத்தயாதி அருளிச்செய்தாரென்னுமளவாலே. அப்படி ஏவுவாரில்லையோ? என்ன - நாடேட இத்தயாதி. விவரணம் - அபிஷித்த இத்தயாதி. போகச்சொன்னால்தான் போவரோ? என்ன - முடியை இத்தயாதி. ‘காடேறப்போகவுமாம்’ இத்தயாதி - சிறியாத்தான் ஸங்காவாக்யம். இதுக்கு பட்டர் பரிஹரவாக்யம் - ராமாவதாரத்தில் இத்தயாதி. அப்படி தூர்யோதனகோஷ்டி க்ரூரமோ? என்ன, அதின் பொல்லங்கை அருளிச்செய்கிறார் - யத்ர இத்தயாதி. “**யசு.ஸு.உ.கூ.உ.ஊ.கூ.வா.ஸ.ஊ.ஸூ.ந.யூ.ஸ.உ.கூ.ந**” இத்தயுத்தியோகபர்வணி பஞ்சநவதிதமேக்ருஷ்ணம் ப்ரதிவிதாரி. * இதுக்கர்த்தம் - பாண்டவர்கள் இத்தயாதி. ‘அவனேபின்னோர்’ இத்தயாதிக்கு - லங்கையிலுள்ளாரைநிபித்தவனே பின்பு த்வாபார்த்தத்திலே ராஜ்யத்துக்கு ப்ரதாரண பாண்டவர்களுக்காக, மஹாப்ருகிவியிலுள்ளார் பாண்டவதாதன் என்று தன்பேரிட்டழைக்கும் படி நின்றபடி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, இரண்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, “முன்னோர் தூது” இத்தயாதி.

முதற் பாட்டு.

கற்பாரிராமபிரானையல்லால்மற்றுங்கற்பரோ?
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியோன்றின்றியே
நற்பாலயோத்தியில்வாமும் சராசரம்முற்றவும்
நற்பாலுக்குஉய்த்தனன் நான்முகனாற்பெற்றநாட்டுளே.

ஆ.—ப்ராக்குதவஸ்துக்களே யாரகபோஷக ஷோக்யமாயிருக்கக்கடவ இப்
ப்ராக்குதி மண்டலத்திலே வைத்துக்கொண்டு திருவயோத்யா திருநகரியிலே வர்த்திக்கிற
தூர்வாதிரிகிலஜந்துக்களையும், கர்மயோகாதுபாயம பண்ணுகிருக்கச்செய்தேயும், திரு
நாட்டிலுள்ளாரைப்போலே தன்திருவடிகளே யாரகபோஷக ஷோக்யமாக்கியருளின
இம்மஹாகுணத்தையுடையனாயிருந்த இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ? என்று,
அவனுடைய குணங்களை யதுவிக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களை அதுஸந்திப்பார் திருவயோத்யையி
லுண்டான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ஸ்க்ஷேவிஸ்ஸேஷைக
ஸுகுஹோபரம்படிப்பண்ணியருளின உபகாரசீலனராமனையல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

[புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதி] - ஸ்யாவரங்களிற் கடையான த்ருணமும்
ஜம்மமங்களிற்கடையான சிற்றெறுமையும் ப்ரியநமாக அவைதொடக்கமாக என்றுமாம்.
புற்பா-ததையில் பரம்பி இருந்தபுல். [ஒன்றின்றியே] - நிர்ஹேதுகமாக. [நற்பாலென்று
தொடங்கி] - ஒருநன்மையின்றியேயிருக்கச்செய்தே, நிலமிதிதானே ராமஹித்தராக்க
வற்றும் ஸ்வஹிவத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே ராமகுணங்களை அதுவி
வித்து இனியராய்வர்த்திக்கிற சராசரபதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் ப்ராஹ்மாவை
நியந்தாவாக்கி யவனுக்கடைத்தபுலமவஸ்யமான நாட்டிலே காணக்களையும் அவனுடைய
நியந்த்ருத்வத்தையும் தவிர்த்துத் தன்னோட்டை ஸம்ஸ்க்ஷேவிஸ்ஸேஷைக்களே ஸுகு
ஹோபரங்களாகிற நல்லஸ்வஹிவத்தை உடைத்தாம்படிபண்ணினான்.

ப.—முதற்பாட்டில், சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய புருஷார்த்த ப்ரத
த்வத்தையதுஸந்தித்து, கல்வியில் ஆதரமுடையார்க்கு அவரையொழியுஞ்ஞாதவ்யரில்லை
யென்கிறார்.

பா-முனைத்துப்பரம்பின, புல்-, முதலா - முதலாகவும், புல் - அதிகுஷ்டா
மான, எறும்பு-, ஆதி - முதலாகவும், நற்பால் - (ராமகுணங்கள் நடையாடுகிற) நல்ல
தேசமாயுள்ள, அயோத்தியில் - திருவயோத்யையிலே, வாமும - குணதுஹிவப்ரீதியுக்க
ராய்வர்த்திக்கிற, சராசரம் - சராசராத்மகமான, முற்றவும் - ஸகலபதார்த்தங்களையும்,
நான்முகனாற்பெற்ற - ஈதர்முகஸ்ருக்ஷ்டமான, நாட்டுளே - ஐகத்துக்குள்ளே, ஒன்று -
உஜ்ஜீவனோபாயமொன்றும், இன்றியே - இன்றியேயிருக்கச்செய்தேயும், நற்பாலுக்கு -
நல்லவிடமான ப்ராப்யஸ்த்தலத்திலே, உய்த்தனன் - வைத்தான்; (ஆதலால்), கற்
பார் - ப்ரியஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றைக் கற்க்கினைப்பார், இராமன் - (அதிவப்ரியதர்
மநாய் * விக்ரஹவானு தர்மமாயிருக்கிற) சக்ரவர்த்தித் திருமகனு, பிரானை -
மஹோபகாசகனை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றும் - வேறொருவ்யக்தியை, கற்பரோ -
வ்யுத்தப்பதிபண்ணுவரோ?

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்பார், உபகாசிலை னை சக்ரவர்த்தித் திருமகனை பொழிய வேறுகற்பாரோ? என்கிறார்.

[கற்பார் இத்யாதி] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது, அப்போதை இனிமைக் காதல் விபாகத்தில் புருஷார்த்தத்தைத்தருமென்றதல்லீதே; “வியவாஜீவஹுதாநாடி”, என்றும், “ராரொராராரொராராஜி” என்றும்; “ஹொகாநாஹ்வொராயஜி” என்றும், “ராரொரவிஹ்வொராயஜி” என்றும் ப்ரியஹிதங்கள் இரண்டும் ஒரு தலைத்த விஷயமாய், நிலாத்தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பராராயமாயிருக்கிற விஷயத்தையொழிய, அயிகரிப்பார் புறம்பேயும் ஒன்றை அப்பயஸிப்பாரோ? அநர்த்தகர மென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரியவிஷயமாய், அப்ரியமானாலும் விடவொண்ணாதபடி பத்யமான இவ்விஷயத்தையொழிய, வேறொன்றை அடயஸிக்கக்கடவதோ? மற்று மென்று - டேவதார்தரங்களைச் சொல்லுகிறதன்று: பரதவத்தையும் அவதாரார்தரங் களையும் சொல்லுகிறது; “ஹாவொநாநாடி” “ஹுதி,” “தொழிலெனைக்கு”. [கற் பரோ] - சேதநரன்றோ, எல்லாவற்றையும்விட்டு இவ்விஷயத்தைக் கற்கைக்கு இங்குத் தைக்கு ஏற்றமென்றென்னில்; அதுசொல்லுகிறது - மேலடைய. [புற்பாமுதலா] - புல்லாகிறபதாராயம் முதலாக. பா-பதாராயம், பரம்பினபுல் என்றும். அதாவது - பசுவின்வாய்க்கெட்டாதே தறையோடு ஒருமிக்கப்படருகை. [முதலா] - ப்ரியநமாக என்றும். [புல்லெறும்பு] - புல்லிய எறும்பு. [ஆதி] - தொடக்கமாக என்னவுமாம், ப்ரியநமாக என்னவுமாம். ஸ்தாவரங்களிற்கடையானதருணமும், ஜங்கிமங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் ப்ரியநமாகவென்கை, வெள்ளத்துக்குப் பள்ளத்திலே நோக்காயிருக் குமாபோலே; வலிஷ்டாதிகளன்றியே அறிவிற்குறைந்தவிடத்தேயாயிற்றுப் பெரு மாள் நீர்மைக்குநோக்கு. வலிஷ்டாதிகளுக்குமுன்பே த்ருணபிபிலிகைகளாயிற்றுப் பெரு மாள் கண்ணுக்கிலக்காவது. [ஒன்றின்றியே] - தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்ப தொரு நன்மையித்தலையிலின்றிக்கே, நிர்ஹேதுகக்ருபயாலே. ஒன்றின்றியேயென்றுது - ஒன்றொழியாமேயென்றுது ஆனாலோ? என்னில்; மேலே [சராசரம்] - என்கையாலே அதொண்ணது. [நற்பாலயோத்தியில்] - நல்லவிடத்தையுடைய திருவயோத்யையில், திலமிதிதானே ராமஹத்தியை விளைப்பிக்குமென்கை. “ஹெஸொயம் ஸவடகாஸியம்ஹு”, “ராவாவாயெடவராசுநாநாஹ்வொணகூரூதெடியாடி” என்னுமவர்கள். [வாழும்] - வர்த்திக்குமென்னும் ஸ்தாநத்திலேவாழும்என்கிறது - தேசவாஸந்தானே ஹோமுருபமாயிருக்கை; ராமகுணங்களையே அதுவிதித்திருக்கும் என்னுதல். [சராசரமுற்றவும்] - ஸ்வாவரஜங்கிமாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும். [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வாவரத்தையுடைத்தாம்படி பண்ணினான். தன் ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷமேஸுவஹு வமாம்படி பண்ணினான். “அரூமொரிமதாஸூவி ஸவெடூராஜிநாஹுதாடி”, “சுவிவூகூடிவாரிஜூநாடி”, “ராரொரொவாநாஹ்வொராயஜிநாஹுதாடி வாவிஹுதாடி”, “ராரொரொரவிஹ்வொராயஜிநாஹுதாடி” ஜீவிதம்ஹிநா” இப்படி ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷஸுவஹு வமாம்படி பண்ணிற்றுஒருதேசவிசேஷத்திலேயோ? என்ன, [நான்முகனாப் பெற்ற நாட்டுளே] - ப்ரஹ்மாவுக்கு அடைத்தநாட்டுள்ளே. அவனுடைய நியாமகத்வத்தையும் தவிர்த்து சேதநருடைய கர்மவஸ்யதையையும் தவிர்த்துத் தான்கைக்கொண்டு தன்னு லல்லது செல்லாதபடி பண்ணினான்.

[கற்பார் இத்யாதி] - இவ்விஷயத்தையொழியப் புறம்பு கற்சுமது கல்விக்கு உடலல்ல என்றிருக்கிறார். “**ஹிதாநாதீ**” (தத்ஜ்ஞானம்ஜ்ஞானமதோந்யதுக்தம்) என்றுனிறே. ஹிவல்லாஹத்துக்குஉடலான ஜ்ஞானம் ஜ்ஞானமாகிறது, அல்லாந்து அஜ்ஞானமென்னக்கடவதிறே. [கற்பார்] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது “அப்போதைக்கினிது” என்றுதல், “பின்போரு நன்மையைவிளைக்கும்”என்றுதல் ஆயிற்று; [இராமபிரானேன்கையாலே] - அவையிரண்மே இவ்விஷயத்தை யொழியவில்லை யென்கை. ராமனென்கிற இத்தால்-புறம்புபோகாமல் காற்கட்டும்படியான அழகைச் சொல் வுகிறது; பிரானென்று கொண்டு - அவ்வழகாலே சேதநரை யங்நாயர்ஹமாக்கும்படியும், நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே தன்னுடைய ரமணியத்வமும் பிறர்க்கேயா யிருக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறது. “**ஹியவாஜீவ**” (ப்ரியவாதீச) - பெருமா ளொன்றையருளிச்செய்தால் அது செவிப்படாதொழியிற் செய்யலாவதில்லை; செவிப்படில் இனிதாயன்றியிராது. ஆர்க்குத்தான்?என்றால் “**ஹிதாநாதீ**”(பூதாநாம்) - ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும்: அஸத் வ்யாவ்ருத்திமாத்தரமே வேண்வேது. அப்போது ப்ரிய மாய் விபாகத்தில் வேறென்றை மலிப்பிக்குமோ? என்னில்,—“**ஹிதாநாதீ**” (ஸத்ய வாஜீச) - அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதணிதமாயன்றி இராதென்கிறது. ஒருக்தியே இரண்டு

[illegible]

மாகாநின்றால், அல்லாததுக்குச் சேரல்லவேண்டாவிதே. “**ராரொராரொராராஜகி**” (ராமோராமோராம இதி) என்னும்படியிதே நாட்டை யகப்படுத்தியிட்டு வைக்கும்படி. அவன் ஸத்தை இவனுடைய ஸத்தைக்குவேறுது; பின்புண்டானவை இவனுக்கு ஹோகத்துக்குக் கண்டவை. ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் வேண்டியிருப்பார் அவனையொழியக் கற்பரோ? என்றபடி. “**லாக்ஷாஜாராஜிநிவபுதொயபுஜாவிஸிரியாவஹ**” (ஸாக்ஷாத்ராமாத்விநிர்வருத்தோ தர்மஸ்சாபிஸிரியாஸஹ)-அவ்யவதானே ஸாதநஸாத்யங்க ளிரண்டும்இவ்வயக்தியேன்கிறதிதே. [கற்பாரிராமபிரானே]-கற்பார்என்கையன்றுஇவர்க்கு உத்தேச்யம்; இதரவ்யவச்சேதம். ராபுப்ராப்தமாகில் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்ததேயிதே: ஆகையால், வேறென்றிற்போகாமையே வேண்டுவது. மற்றுமென்று - தேவதாந்தரபஜ நாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிருரல்லர், பஜநீயவஸ்துவிலே கூறிக்கேரார். தேவதாந்தரமாகிற் பதர் கூட்டிக் கழிக்குமவரல்லரிதே,பரத்வத்தையும்அவதாராந்தரங்களையும்கழிக்கிரார். [மற்றுங்கற்பரோ]-“**லாவொநாமுதூ மஹி**” (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்னுமாபோலே. “**வெஹொவெவரஜ**” (ஸ்நேஹோமேபரம) - எழுந்தருளுகிறபோது “**என்வதியே**

வித்தமென்கிரா-ஒருக்தியேஇத்யாதி. அல்லாததுக்கென்றது-ஸ்வரூபகுணதிகளுக்கென்றபடி. “**அவ் வழகலே சேதநரை யந்நபர்ஹமாக்கும்படியும்**” என்று கீழேசொன்னதுக்கு ப்ரமாணம்-ராமோராம இத்யாதி. “**ராரொராரொராராஜகி**” ப்ரஜாமாஜிவநுக்யா: | ராஜிவாதி.கம்ஜமடிவாதி. **ஜாரொராஜிபுஸாவகி**”இத்யுத்தகாண்டே(கூக-கௌ) “**ராரொராரொராராஜி**” என்று-ப்ரியத்வமொழிய, ஹிதத்வம் சொல்லவில்லையெயென்ன-அவனிஸத்தைஇத்யாதி. அதாவது - ஹிதத்வத்துக்குஅவன் ஸத்தையேபோரும், ப்ரியத்வமே சொல்லவேண்டுவதென்றபடி. பின்புண்டானவையென்றது-குணவித்ரஹஸௌந்தர்யாதிகளென்றபடி. நிமிசகிரார்-ப்ரியஹிதங்களிரண்டும்இத்யாதி. ப்ரியஹிதங்களிரண்மெவரேயென்றத்தால் பலித்தது - உபாயோபேயங்களிரண்டும்அவரேயென்னுமென்று வித்தவத்தரித்து, அதுக்குப்ரமாணம்-ஸாக்ஷாத்இத்யாதி. “**ராஜிஸ்தா-ராவெஷா-வொகெஸத்யபிபுபராயண**” | லாக்ஷாஜாராஜிநிவபுதொயபுஜாவிஸிரியாவஹ, இத்தயோத்யாகாண்டே(உ உக). “**லாக்ஷாஜி-ஸிரியாவஹ, லாக்ஷாஜி-யரூ, ராஜிநிவபுதூ**”இத்யவ்யம். ஸ்ரீயென்று-ஸாத்யம். யர்மமென்று-ஸாயநம்.இவ்விரண்டும் இவரிடத்திலின்று உண்டாகிறதென்றது - இவர் தாமேயாயிருப்பென்றபடி. லாக்ஷாச்சீயோடேகூட லாக்ஷாத்நர்மானது ராமனாலே யுண்டாச்சுதென்றர்த்தமாகையாலே அத்தையருளிச்செய்கிரார்-அவ்யவதானேஇத்யாதி.ஸாகம் ஸாதநபரம்பரயாஸாத்யமாய், அஸ்ஸாதநத்துக்கு அங்கம்பரம்பரயாஸாதநமாயிருக்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது - அவ்யவதானே என்று. கற்பாரிராமபிரானேக் கற்கவேண்டாவோ? என்னுதே, “**மற்றுங்கற்பரோ**” என்கிறதென்? என்ன - கற்பார்இத்யாதி. இதரவிதேதமே ப்ரயோஜகமென்றபடி. இதரவ்யவச்சேதமாந்ரமேபோருமோ, ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்னவேண்டாவோ? என்ன-ராபுப்ராப்தம்இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே.கீழே “**மற்றும்**” என்றதுக்கு - இதரவித்யங்களாக அருளிச்செய்து, பரத்வாவதாராந்தரங்களாகஅத்தாந்தம்-மற்றுமென்று-தேவத இத்யாதி.தேவதாந்தரங்களைச்சொன்னாலோ?என்ன-பதர்இத்யாதி.ஆனலெத்தைக்கழிக்கிரார்?என்ன,பரத்வத்தையும்இத்யாதி. பரத்வத்தைக்கழிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - லாவோநாந்யத்ரஇத்யாதி. “**வெஹொவெவரஜாரொராஜிநுக்யமிதிபுதிஷு**” | **வகிஸுநியதாவீரவாநாபுதூ மஹி**” இதி உத்தர ஸ்ரீராமாயணே ராமம்ப்ரதி ஹதுமாந். ஸ்லோகத்துக்கவதாரிகை - எழுந்தருளுகிறஇத்யாதி. பரமபதத்துக் கெழுந்தருளுகிற என்றபடி. பரமஸப்தார்த்தம் - அவ்வளவன்றுகாணும்என்று. அவ்வளவன்றுகாணும் என்றதுக்கு - இங்கேயிருந்தே உம்முடைய சாரித்ராநுபவம் பண்ணுமதொழிய, கூடவரும்படியன்றுகாணும் என்றபடி. “**பரம**” என்றதுக்கு - என்னிற்சாட்டில்

போந்தாலோ?" என்ன; அவ்வளவன்மகானும் எனக்கு ஸ்நேஹமென்கிறான். "என்ற
னளவன்றால் யானுடையஅன்பு" என்றும், "உயிரின் பரமன்றிப்பெருமால் வேட்கை
யும்" என்னுமாபோலே. "ராஜஸூயி" (ராஜம்ஸ்த்வயி)-இதுதானும் என்னால் வந்த
தன்ம. (ரஞ்சயதீராஜா.) - "நித்யம்புத்திஷ்டி" (நித்யம்ப்ரதிஷ்டித) - "இப்போ
தோண்ணதாகில், மற்றொருபோதுகொள்ளுகிறோம்" என்றால், அதுசெய்யவொண்ணது, யர்
மியைப்பற்றிக்கிடக்கிற தோன்றுகையாலே. "ஹகிஸநியதா" (பக்திஸ்சநியதா)(ஸ்நேஹ
மாவதேன், ஹக்தியாவதேன்என்னில்)பெருமானையொழியச் செல்லாமைபிறந்துவ்யதிரேகத்
தில் முடிந்தசக்திவந்திநில-ஸ்நேஹம்; ஹக்தியாவது - "நில்" என்ன, "ஹஸூ" (குருஷ்வ)
என்னும்படியாய், முறையறிந்துபற்றின இளையபெருமானிலே. "வீர" (வீர)-உம்முடையவீரங்
கொண்டு புறம்பே வென்றீர்என்னு, இங்கும் வெல்லமுடியாது. தானும் அவனாகையாலே,
தோற்றித்த துறையைப் பிடித்துச்சொல்லுகிறான். "ஹாவொநா. ஸூத்ர மஹதி" (பாவோ
நாந்யத்ரகச்சதி) - என்னை மீட்டராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சைமீட்கப்போகாது. என்
னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி" என்னுமாபோலே - ஸர்வ
சக்தியான அவனாலும் மீட்கப்போகாதென்கை. "ஹஸூத்ர - ந மஹதி" (அந்யத்ர -
நகச்சதி) - "கண்டகண்கள்மற்றென்றினைக்காணு" என்னுமாபோலே. அந்யத்ர வென்
கிறது - போகிறவிடத்தின் பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமானபடி. "மற்றாரானுமுன்
டென்பார்" என்னுமாபோலே; இவரும் [மற்றுங்கற்பரோ] - என்கிறார். [கற்பரோ] -

பரமமென்று விவகித்து, அதுக்குப் பரமானம் - என்றன்தியாதி. உன்பக்கல் நானுடையேனான
ப்ரேமம் ஆஸ்ரயஹிதான என்னளவிலேயடங்கி நிற்பதன்றன்றபடி. இரண்டாந்திருவந்தாதி
சாற்றுப்பாட்டு, "மாலே" இத்யாதி. "உயிரின்" இத்யாதி - ஆத்மாவின்ளவன்றிக்கே, அஹி
வேசமானது பெருகாநிற்கும்என்றபடி. இந்தஸ்நேஹம் வருகைக்கடி உம்முடைய ரஞ்சந்யத்வ
மென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் - இதுதானும்இத்யாதி. "நித்யம்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்
போதுஇத்யாதி. மற்றொருபோது கொள்ளுகிறோமென்றது - ஸ்நேஹமில்லாத டிஸையிலே கூட்
பிக்கொண்டுபோகிறோ மென்றபடி. யர்மியைப்பற்றினின்றது - திருவடியுடைய ஸ்வரூபத்தைப்
பற்றி யென்னுதல், "ராஜஸூயி" என்ற - விலகண்குணவிசெஷ்டாரான பெருமானுடைய
ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி யென்னுதல். "ஹகிஸநியதா" - ஹக்தியும் எப்போதுமுள்ளது. ஸ்நேஹத்
தக்கும் ஹக்திக்கும் பேதமேதென்ன, அத்தலையில் குணமடியாக வருவதொரு ப்ரீதி - ஸ்நேஹ
மாவது; ஹக்தியாவது - ஹாஸனுக்கு ஸ்வாமியிடத்திலே பிறப்பதோர் அநுராகவிசேஷம்.
சக்திவந்திக்குப் பெருமானிடத்தி ஹண்டான ப்ரீதி - ஸ்நேஹமாவது; இளையபெருமானுக்குப்
பெருமானிடத்திலுண்டான ப்ரீதி - ஹக்தியாவது. "வீர" என்றதுக்கு ஹாவம் - தம்முடைய
இத்யாதி. "வீர" என்றதுக்கு ஹாவாந்தரம் - தானும்இத்யாதி. அவனாகையாலே - வீரனாகை
யாலே. "ஹாவஃ - ஹஸூத்ர - ந மஹதி" என்றதுக்குஹாவம் - என்னிடமீட்டராகிலும் இத்
யாதி. இதுக்குப் பரமானம் - என்னுடையஇத்யாதி. "தானுங்கில்லான்" என்றதுக்கு ஹாவம் -
ஸர்வஸக்தியானஇத்யாதி. "ஹஸூத்ர" என்றதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - கண்டகண்கள்இத்யாதி.
பரமபதத்திலே யென்னுதே, "ஹஸூத்ர" என்றதுக்கு ஹாவம் - அந்யத்ரவேன்கிறது இத்யாதி.
அஸஹ்யமானமைக்குப் பரமானம் - மற்றாரானும்இத்யாதி. "ஹஸூத்ர, ஹஸூத்ர" என்ற பருஷார்
த்தங்களை தாவித்து, மற்ற - ஆந்தாவஹமாய் * அந்தமில்பேரின்பமாய் நிலைநிற்பருஷார்த்தம்
உண்டென்பாரென்றபடி: சிறியதிருமடல், "கற்பரோ!" என்கிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஸநிதர்ஸநமாக

சேதநன்றோ? நாட்டங்கலும் தம்முடையபடி என்றிருக்கிறார்; “இவ்வூரின் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரை யொழிய உண்ணும்படி யெங்ஙனே?” என்பாரைப்போலே. மற்றவற்றை விட்டுக் கற்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேலடைய. [புற்பாமுதலா] - பா வென்று - பதார்த்தவாசகமாய், புல்லாகிறபதார்த்தமென்னுதல்; பாவென்று - படர்த்தியாய், படரு கிறபுல்லென்னுதல். பசுவின்வாய்க்கேட்டாதபடியாயிருக்கை. தூர்வாதில் த்தாவராத்மமாக என்றபடி - இத்தால். [புல்லெறும்பாதி] - ஜங்கமங்களிர்கடையான எனும்பு தோடக்க மாக. ப்ரஹ்மாவையெண்ணினால் அந்தரம் நிற்கக்கடவதிறே பிபிலிகை. புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யென்று - இவற்றுக்கொரு ப்ராதாந்யஞ் சொல்லுகிறார்லர்; ராமலிஷயீ காரத்துக்கு முற்பட்டன இவையென்கிறார்; வெள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே ஒமோ போலே. ஸ்த்தாவரங்களில் தண்ணியதுபுல்லு. ஜங்கமங்களில் தண்ணியதுஎனும்பு; இவை யிரண்டையு மோக்கலெடுக்கையாலே - ஜ்ஞாநமென்கிறத்தைத் தவிர்க்கிறது. சைதந்யம் உண்டாகையும் இல்லையாகையும் அப்ரயோஜகம், பெருமாள் க்ருபைக்கென்கிறது. இவற்றின்கர்மத்தால்வரும் தாரதம்யங்கள் அப்ரயோஜகமென்கிறது; நிருபாதி க்ரேஷ்டிபக்கல் அப்ரதிஷேதமேபெற்றுக்குவேண்டுவது. ஸ்ரீபரதாழ்வானைக்கண்டு சேதநரெல்லாரும் கண்ண நீர்விழவிட்டுநிற்கக்கூழ்த்துமட்டுநீர்வேநிற்கிறமரங்களிறே வாடிநின்றது; “**ஊவிவ்ருக்ஷாஃ வரித்ராநாஃ**” (அபிவ்ருக்ஷாபரிம்லாநாஃ), “**உவதவ்ரோகாநகாஃ**” (உபதத்தோதகா நத்யஃ)-நீரோடு, அந்நீரில்விழுகிறோவோசியற்றபடி உபதத்தமாகையாவது - கரையருகும் கிட்ட வொண்ணாதபடியாயிருக்கை. “**வஜ்ஜுராநிவராராவலிவ**” (பல்லவாரிஸராம்ஸிச) - இதில், சிறுமைபெருமை என்றொருவாசியில்லை. “**வநாநுபவநாநிச**” போலே. [ஒன்றின்றியே] - எல்லாவற்றையும் என்கிறதல்ல; மேலே முற்றவுமென்று

வாவம் - நாட்டங்கலும் இத்தாதிவாக்யதவ்யம். ‘இவ்விஷயத்தையொழிய’ இத்தாதி அடியில்வாக்யம் - ஸ்வரத்தால் வலிதமானவாவம். ‘இவ்வூரின் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரையொழிய வுண்ணும்படி யெங்ஙனே’ என்கிறவிடத்திலே - ஓரம்மையார் அகத்திலே ராஜகுமாரன் இளைத்துச்சென்று “ப்ராஸா தம் வேணும்” என்ன, அவளும் “உண்” என்று ப்ராஸாதமிட, “அதுக்கு உபதம்ஸம்வேணும்” என்ன, உபபைச் கொடுவந்திட, அவன் “கண்டசர்க்கரையில்லையோ” என்ன, அவளும் “இல்லை” என்ன, “இவ்வூரின் பிள்ளைகள் கண்டசர்க்கரை யில்லாமலெப்படி யுண்பார்கள்?” என்று தன் னைப்போலே விசாரித்துச் சொன்னான் என்று கதை. “முதலா” என்றதுக்கர்த்தம் - தூர்வாடி இத்தாதி ஜங்கமங்களி லெறும்பு புல்லியதோ? என்ன - ப்ரஹ்மாவை இத்தாதி. கூடாந்ரமான புல்லையுமெறும்பையும் ப்ரதாமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - புற்பாமுதலா இத்தாதி. ‘இவை முற்படும்படி யென?’ என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - வெள்ளம் இத்தாதி. சேதநரைப் பொகட்டுப் புல் லையுமெறும்பையும் சொல்லுகையாலே வலித்ததோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸ்த்தா வரங்களில் இத்தாதிவாக்யத்யயத்தாலே. ஆனால், ஜ்ஞாநம் வேண்டாவோ? என்ன - சைதந்யம் இத்தாதி. “**ஜ்ஞாநாநோகூஃ**” என்னொநிற்க, “**ஜ்ஞாநமவேண்டா**” என்பானென்? என்ன; மோக்ஷஹேது வான ஜ்ஞாநத்தை “வேண்டா” என்கிறதல்ல; கர்மதாரதம்யப்யுத்தமான ஜ்ஞாநத்தைவேண்டா என்கிற தென்கிறாராதல், கிழ்வாக்யவிவரணாதல் - இவற்றின் இத்தாதி. ஆனால் ப்ரயோஜகமே தெனன் - நிருபாதி க்ருத்தாதி. கர்மநிபந்தநமான தாரதம்யங்கள் அப்ரயோஜகமாய், அப்ரதிஷேத மாத்ரமேகொண்டு அவன் க்ருபை பலித்தவிடமுண்டோ? என்ன - ஸ்ரீபரதாழ்வானை இத்தாதி. கழுத்து மட்டு நீரிலேயென்றது - வ்ருஷ்டாஸேசநே என்கிற யாதாவைப்பற்ற அப்படி மரங்கள் வாடிற்றோ என்ன - அபிவ்ருக்ஷா இத்தாதி. “**உவதவ்ரோகாஃ**” என்றதுக்கு அர்த்தம் - நீரோடு இத்தாதி. “ஒன் றின்றியே” - நிர்ஹேதுகமாக என்றபடி. ஒன்றொழியாமலெல்லாவற்றையும் என்றத்தமானாலோ? என்ன, புருஷத்தாமன்கிறார் - எல்லாவற்றையும் இத்தாதி. ஆனால் அதுக்கர்த்தம் ஏது? என்ன - இனி இத்

யாதி. “**டெபெராய்ஸ்வவுகாரியுக்**” என்கிறபடியே அமோத்தியில் வாழுனகயுண்டாயிருக்க, “**ஒன்றின்னியே**” என்கிறதென் ? என்ன - பெறுகிறநன் இத்தாதி. இத்தை கிம்புநர்யாயத்தாழிலே ஸாதிக்கிறா-பரமபகீத்யோதித்தாதி. ஆனால், “**டெபெராய்ஸ்வவுகாரியுக்**” என்றதற்குச் சருத்தென் ? என்ன - இஹிஅங்கீகார இத்தாதி. அதாவது - தேஸவாசம் வ்யாஜமாத்தாமாகையாலே, “**டெபெராய்ஸ்வவுகாரியுக்**” என்றது - தேசவைவவபரமென்றபடி. ஸாபுநமென்றது - வ்யாஜமென்றபடி. தனித்தவயத்திலே “**வ்யாஜுவிவாடூந்யாஜமாஸாரணாஅதி**” என்கிற ருலோகவ்யாயாநம்பண்ணுமிடத்தில், “**ஸாரணாஅதி**” என்றபதத்துக்கு - “**தெவயம் வவதாரக்யாஅவதிஷ்டபவாவநி**” என்று உகந்தருளின தேஸுக்களிலே-அஹிநித்தம் அவ் டெவலுக்குன்னே கிடந்தவிடுகையும் ப்ரபத்தி” என்றரிதே. அன்றிக்கே, “**இனி பங்கீகராஜேது வாய்**” இத்தாதி வாக்யத்தவயமும் - “**நம்பாலயோத்தியில்வாழும்**” என்றதற்கு அவதாரிகையென்னவு மாம். ஸப்தார்த்தம்-நல்லஇடத்தைபுடைத்தர்ன் இத்தாதி. “**நல்லஇடத்தைபுடைத்தான்**” என்றத் தால்ஹலித்தஹாவம்-நிலமிதி இத்தாதி. நிலமிதி - நிலவ்வஹாவம், நிலமிதி ராமபக்தியைவினைக்குமோ? என்ன-தேஸோயம் இத்தாதி. “**வவித்ருவரஃவாணுடெபெராய்ஸ்வவுகாரியுக்**” ப்ரஹ்மிநுவாவாராஃஃருணவாவம்விஷயதாந்யுணாடி” இதி காருடபுராணே. நிலமிதியே ராஸபக்திஜகையானல், மந்தரைக்குராமபக்தியில்லாமைக்குஜேதுவேது? என்ன-ஜோதிநாஸாதித்தாதி. “**ஜோதிடாவியபெதாஜாதாகெகெபுராவஸுஹாவிதா**” ப்ராலாடிவரு வ் ஜாஸாராராரொஹ்யடிபு” இத்தயோத்யாகாண்டே. “**யபெதாஜாதா**” என்றதற்கு சங்காபூர்வகமாகஹாவம்-இதுக்கு இத்தாதி. ஓநவியூந்தாஜாதிக்கை - அப்ரவரித்தையாய்க்கிடப்பூ னொருத்தி. உகத்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-யது:குதஸ்சிநீ இத்தாதி. அப்படி வ்யாக்யாநம்பண்ணினவனுக்கு ஹாவம்நாம்கிழ்ச்சொன்னதேயென்கிறார்-இந்நிலத்திலித்தாதி. “**டெபெராய்ஸ்வவுகாரியுக்**”, என்றதற்கு அர்த்தம்-தேசந்நானே இத்தாதி. இதுகண்டதுண்டோ? என்ன-இவ்வூரிலித்தாதி. இவ்வூ றொன்றது - கோயிலே. இவ்வூரிலவர்களுென்றது - கோயிலிலேயிருக்கிறவர்கள் என்றபடி. பெரு மாளுக்கு - பெரியபெருமாளுக்கு. தடித்து - பூரித்து. “**சத்ருசாரம்போலே**” என்றதுக்கர்த்தம்-

வாறே, சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க, சரீரங்களைப் போகட்டுக்கோடுநிற்பார்கள். சத்ருசரீரம் போகடவேண்வேதோன்றிறே. “ராவாவாயெடுவராகூரணாநவராணைகூரூரு தெஞ்சியாழ்” (ராகவார்த்தேபராக்ரந்தாநப்ராணைகுருதேதயாம்)- ப்ராணன்கள் பழைமையாலே பல்காட்ட, உடையவரும் நீங்களும் ஒருதலையானால் உங்களைக் கைக்கோள்ளப் போமோவேண்னும்படியே. பழைமைபார்ப்பரோ, அவன் தானும் இவனைப்பற்ற “புராணா நுவரிதுஜு” (ப்ராணந்பரித்யஜ்ய) என்னுந்ற்க? [அயோத்தியில் வாழும்]- வர்த்திக்கு மென்னாதே, வாழாமென்கிறது - அத்தேசுவாஸமும், வாழ்வுமென்று இரண்டில்லாமை யாலே; “வேங்கடத்தைப்பதியாகவாழ்வீர்காள்” என்றும், “நல்லார்களவாழும் நளிரரங்கம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயோத்தியில் வாழாமென்கிறார் - ப்ராப்யதேசத்தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே. நித்யப்ராப்யமான வஸ்துவிறே இங்கு ஸதாஸந்நிதி பண்ணுகிறது. நமக்கு அநுலவம் கா தாசித்தகமாகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயிறே; டர்மியில் ஐக்யத்தாலே அங்குத்தைக்கு ஒருகுறையில்லையிறே. [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வலாவத்தையுடைத்தாம்படி செலுத்தினான். அதாவது - ஸ்வஸம்ஸலேஷ விஸ்ஸலே ஷைக ஸுகதுக்கராமபடிபண்ணுகை. இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலேவரிலிறே அவ்வோ வவ்வோவளவுகளாயிருப்பது? அவனாலேவந்ததானையாலே எல்லார்க்குமொக்க நன்மை விளைந்தபடி. “உயாக்ஷம்ஸகிநுஜாநொமலுமொகாநுநுதுநாநு” (மயாந்வம்

சத்ருசரீரம்இத்யாதி. சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க என்றது - முழுச்சொல்லு. சத்ருசரீரம்போலே என்றபடி. அவன்ப்ரயோஜகத்துக்காகத் தங்கன்ப்ராணன்களை உபேகித்தபேருண்டோ? என்ன- ராகவார்த்தே இத்யாதி; யுத்தகாண்டே. இதுக்கர்த்தம்-ப்ராணன்கள்இத்யாதி ஐயைபண்ணுகைக்கு ப்ராஸத்தி - பல்காட்டஎன்றது. உடையவருமென்றது - “ராவாவாயெடு” என்றத்தைப்பற்ற உடையவரும் நீங்களுமொந்தலையானால்- இருவரும் நமக்கேஹமானால், ஒருதலையே ஹமாகை. உடையவர் - சேஷிகள். சேஷியைவிட்டுஉங்களைக்கைக்கொள்ளப் போமோ? என்றபடி. பழமை பாரக்கவேண்டாவோ? என்ன - பழைமைபார்ப்பரோ இத்யாதி “சூகொடுவாயுகிவாடிவஃ

புரெஷாம்பரணாமதஃ । சுரி:புராணாநுவரிதுஜுராக்ஷிதவ்யு: சூதாநுநா”

இதியுத்தரகாண்டே.(கஅ-கஅ௭)கீழ்வாக்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் வேங்கடத்தைஇத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, “மதயானை” இத்யாதி. “பொல்லாக்குறளுருவாய்” இத்யாதி. பதி-ஸ்த்தாநம். நளிரரங்கம் - ஸ்ராமஹரமான அரங்கம். நளிர் - குளிர்ந்தி. வர்த்தநம் வாழ்ச்சியென்னைக்கு ஹேதுவருளிச் செய்கிறார்-ப்ராப்யதேசத்தில்இத்யாதி. ப்ராப்யதேசம் பரமபதமன்றோ? இது ப்ராப்யமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன-நித்யப்ராப்யமானஇத்யாதி. நித்யப்ராப்யவஸ்து ஸந்நிவிதமானால், நமக்கநுலவம் கா தாசித்தகமாவானென்? என்ன-நமக்குஇத்யாதி. அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யாகவேணுமோ, விஷயஸங்கோசத்தாலேயானாலோ? என்ன-டர்மிஇத்யாதி. நற்பாலுக்கு - நல்லஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாம்படி. உய்த்தனன் - நடத்தினான். புல்லெறும்பாதிசுளுக்குஇந்தவவஸ்தையுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவற்றின் இத்யாதிவாக்யவ்யயத்தாலே, மநுஷ்யபாவனையாயிருக்கிறஇவர் நற்பாலுக்குய்க்ககூடுமோ? என்ன-மயாந்வம்இத்யாதி. “யாமகிரிஜுஸீவாநாநாஹிதாஹெஸபாமகி: சுவராவகிநுநாபாயயாவஹூரிபுடியினாழ் । உயாக்ஷம்ஸகிநுஜாநொமலுமொகாநுநுதுநாநு”

† ‘கூவடதெ’ என்று பாடமிருப்பின் பொருள் சொல்வதற்குப் பொருந்தும். ‘ராவாவாயெடு வராகூரணாநு’ என்பதும், ‘ந புராணை கூரூருதெடியாழ்’ என்பதும் ஒரிடத்திலுன்னவல்ல. வெவ்வேறிடத்திலுள்ளவை; அவை அர்த்தானுசந்தானத்தின் பொருட்டு ஒருங்கே சேர்க்கப்பட்ட னென்ன என்பர்

நுஜ்ஞாதோ கச்சலோகாநநுத்தமாந்) என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒருதேசவிசே
தேறச்சென்று அநுபலிக்கும் அநுபவத்தைக்கொடுக்கவல்லவனுக்கு இங்குத்தனையோழி
சல்லாமை வினைக்கை பணியுடைத்தன்றிறே. [நான் முகனூர்பெற்றநாட்டுளே - நற்
யுக்குய்த்தனன்] - ராஜா தன்னுடையானோருத்தனுக்கு ஒருநாட்டைக்கொடுத்தால் அவ
தையஆணையும் ஆற்றையுமாக அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக்
கொடுக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரி சேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பான
ட்டுக்குள்ளே, அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தையுந்தவிாத்து, இவற்றின் கர்மபாரதந்தர்யத்தை
தன்னுணத்தாலே பதஞ்செய்து, தன்னைப்பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறுத
தாதுஉறவும்படியான தன்மையையுண்டாக்கினான் ஆனபின்பு, அவனையோழிய வேறே
சிலவற்றைக் கற்போ? (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாட்டிற்றிறந்தவர்காரணற்காளன்றியாவரோ?
நாட்டிற்றிறந்துபடாதனபட்டுமனிசர்க்கா
நாட்டைநலியுமரக்கரைநாடித்தடிந்திட்டு
நாட்டையளித்துய்யச்செய்துநடந்தமைகேட்டுமே.

ஆ — (நாட்டிற்றிறந்தவர்) - தான் திருவவதாரம்பண்ணியருளின திருநகரி
லே வர்த்திக்கிற ஜந்துக்களைத் தன்னிருவடியே யாரகபோஷக ஹோக்மனாகப் பண்ணின
ன்னனும் இதோரேற்றமோ? மறுஷ்ப மாந்தரத்தினுடையதுகும் பொறுக்கமாட்டாமை
தவிரோதி நிரஸரம்பண்ணி யருளின பஹாகுணத்தைப் பார்த்தாலென்கிறார்.

ராவணவயார்த்திகளான தேவர்களாலே யர்பிதனாய், தனக்கு விஸத்ருஸ
ான மறுஷ்பலோகத்திலே ததஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி, ஒரு
றுஷ்பமாந்தரம் தூக்கப்படினும் தான் அதிமாத்ரதுகிதனாய், தத்துக்கேஹேதுபூதான
ிராதப்ரபுருதி ராவணபர்யந்தரான ராகுஷஸரையெல்லாரையும், பித்ருவசனபரிபாலந
யாஜேநவந்திலே யெழுந்தருளிக் தேடி வயித்தருளி, இப்படிலோகத்திலே ரகித்தருளி,
'தஷிஷ்ஞஃகூபதக்ஷாஸூ - பூஷ்மவெஷ்டிஷிவரீகூ' என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்
பஞ்செய்தபோதே யெழுந்தருளாதே, ஸ்வவிஸ்வலேஷத்தாலே விநஷ்டப்ராயமான திரு
கரியில் சராசரஜந்துஜாததையெல்லாம், மீண்டெழுந்தருளியுய்யச்செய்து, பின்னைத்
கிருநாட்டிலே பெழுந்தருளின இம்மஹாகுணத்தைக்கேட்டும், சேதநராயிருப்பார்,
வெலாகாநநுத்திராந்' இம்யாரண்யகாண்டே ஜடாயுஷம்ப்ரதிராமஃ. (சுஅ-௩௦) பணியுடைத்தன்
றிறே-வருத்தத்தையுடைத்தானதன்றிறே. நான் முகனூர் நாடெனனாதே, "பெற்றநாடு" என்ற விசே
ஷித்ததுக்கு ஹாவம்-ராஜா இய்யாதி. கையடைப்பான - கைவசமான. பதம்செய்து - பத்வமாக்கி.
நற்பாலயோத்தியில்வாமு - புற்பாமுதலாப் புல்லெழும்பாதியான - சராசரம் முற்றவும் - நான் முக
னூர்பெற்றநாட்டுளே - ஒன்றின்றியே - நற்பாதுக்குய்த்தனன், ஆகையாலே கற்பாரிராமபிரானையல்
லால் மற்றங்கற்பரோ இய்யவயஃ "மற்றங்கற்பரோ" என்றவிடத்திலே - கோயில்கந்தாடை
நாயன், 'திருவடியும் திருப்பாணழ்வாரும் தொண்டராடிப்பொடியாழ்வாரும் கூடியிருக்கிறதூக்குக்
கருத்ததெனியுமோ' என்ற ஸ்ரீபாதத்தில முதலிகளைக்கேட்ட, 'அடியோங்கருக்குத்தெரிந்ததில்லை'
என்ன, ஆனால் 'நாநுசூமவதி' என்றும், 'மற்றொன்றினைக்காண' என்றும், அச்சுவைபெரி
னும்வேண்டேன்' என்றும் மூவரும் வகப்ரகருதிகளாகையாலே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்'
என்றருளிச்செய்தார்' என்று ப்ரஸாதித்தருளுவார். (க)

“ஊவாஹாராயணாநெடிவடி” என்று சொல்லப்படுகிற தசரதாஜனுன நாராயணனுக்கு அடிமையாகாதிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அங்குண்டான ஸகலசேதநரையும் தன்னையல்லது அறியாதபடி தன்குணத்தாலே வந்தித்து அசுப்படுத்திவைத்தது, அவர்களையிட்டு வைத்துத் தானே எழுந்தருளாதே அவர்களையும் கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளினான் என்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில், அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்:—[நாட்டிற் பிறந்தவர் நாரணற்குள்ளனறியாவரோ] - ராமனாலே ரக்ஷித மாய் அவன்குணம் பரிமாவும் நாட்டிலேபிறந்தார் ஆஸரிதவத்ஸலனை அவனுக்கல்லது வேறு சிலவர்க்கு அடிமைபுகுவரோ? [நாட்டிற் பிறந்தென்றுதொடங்கி] - மதுஷ்யர்பக்கல் பீரிவாலே கர்ம வர்யமோடொக்க நாட்டிலேபிறந்து அவர்கள் படுமளவன்றிக்கே ஜநகராஜபுதரீ விஸ்வலோகாதி ஃகங்களையும்பட்டு நிர்பராயமான நாட்டைநலிகிற ராவணாதிராக்ஷஸரை இருந்த விடங்களிலேசென்று கொன்று, மீண்டுவந்து, தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளைக் காட்டி இருந்ததேகுடியாக யரிப்பிடுத்து.

ப.—அநந்தரம், அவதாரகாரியம் சமைந்தவளவிலே எழுந்தருளுகையன்றியே பதினோராயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்த சீலாதிக்பத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாட்டில் - தன்வாசியறியாத நாட்டிலே. பிறந்து - (ஆஸரிதர்அர்த்தித்ததுக்காக கர்மவர்யம் பிறக்குமாபோலேவந்தது) பிறந்து, (“ராஜராஜம்” இத்யாதியாலே), படாதனபட்டு-அவர்கள் தாங்களும் பட்டாத்க்லேஸத்தைப்பட்டு,மனீசர்க்கா-மின்பு பழி சொல்லும்படி க்ருதக்நரான மதுஷ்யர்க்காக, நாட்டை - அவர்கள் வர்த்திக்கிற நாட்டை, நலியும் - நலியக்கடவரான, அரக்கரை - ராக்ஷஸரை, நாடி - இருந்தவிடங்களிலே ஆராய்ந்து சென்று, தடிந்திட்டு - கொன்றிட்டு, (அநந்தரத்தில், “உபஸ்வரஸாஹ வரணரீ ஃபஸ்வரஸாதாநிய” என்று பதினோராயிரமாண்டு தன்சேவருபசரிதங்களை உபக்கரித்து), நாட்டை-அளித்து - ரக்ஷித்து, உய்யச்செய்து - அபம்ருத்பு புகுராதபடி உஜ்ஜீவிப்பிடுத்து, நடந்தமை - (மின்பு “ஸுஸாரீரஸாஹாநம்” என்கிற கணக்கிலே, அவ்வடிவோடே ஸ்பரிகரணய்க்கொண்டு) எழுந்தருளின ப்ரகாரத்தை, கேட்டும - ஸ்ரீராமாயண முகத்தாலே கேட்டிருக்கச்செய்தேயும், நாட்டில் - (அவன் சீலாதிசுணங்கள் நடையாடுகிற) நாட்டிலே,பிறந்தவர் - பிறக்கப்பெற்றவர்கள், நாரணற்கு- (“ஊவாஹாராயணாநெடிவடி” என்று)திருபாதிக ஸம்வநயத்தையுடைய சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு, (“வரவாஹ வ்யாகாஹ” என்கிற இளையபெருமானைப்போலே), ஆள் - அடிமையாவது, அன்றி- ஸூழிய, ஆவமோ - வேறொருவர்க்கடிமையாவரோ? ஸத்தா நிவந்யநமன்றியேகுண நிவந்யநமர்க்கவும் ஃகாஸ்யம்பண்ணவேணுமென்று கருத்து. இப்பாட்டுக்களிரண்டிலும், முதற்பாட்டில் - ரக்ஷணத்தையும், இப்பாட்டில் - புருஷார்த்தப்ரததவத்தையுஞ் சொல்லுவாரருளார்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னை ஒழியச்செல்லாமையப் - பிறப்பிடுத்து இங்கே அவர்களை இட்டுவைத்துத் தானேஎழுந்தருளுகையன்றிக்கே, கூடக்கொண்டு போனான் என்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாட்டிற் பிறந்தவர்] - ஒருநாட்டிற் பிறவாதார் இல்லையிறே; பெருமாள் ரக்ஷித் திறவெல்லையாய் அவர் குணங்கள் நடையாகுகிற தேசத்திலே பிறந்தவர்கள். ஸ்ரீராமாயணம் அவிழ்த்துக்கட்டாதவிடம் நாடல்ல, கொடுவிளைத்தாறு. “தெவயம்ஹவதா ரக்ஷாஹவசிஷயவாவாநஃ” என்று வழக்குச்சொல்லிப் பற்றலாம் விஷயம். [நாரணற் காளன்றியாவரோ] - நாராயணனென்கிறது - சக்ரவர்த்தி திருமகனே; “ஹவாநாராயணோ டேவஃ” என்றானிறே ப்ரஹ்மா தம்மைவேண்டாதாரையும்விடமாட்டாத வத்ஸலர்க்கு. “ரிவாடுணாசிவிவதஃ”; தம்மையுடையவாதகையையையும் குறைசொல்லப்பொறுதவர், “சூதகாரோஸுதாஹுணிக்ருயநாபூஜிதோமிநீ” என்று இளையபெருமாள் மர்ஹிக்க, “நதெவ்வாஸ்யோதாதமஹிதவ்யாக்யஹநி 1 தாடுவெஹ்நாநாயஸ்யஹந தவ்யாக்யாஹ” என்றவரிறே [ஆளன்றியாவரோ] - “மற்றுநகற்பரோ” - என்றார்; கல்விக்கு மலம் ஆளாகையிறே. இவரையொழியப்பறம்பே சிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ? [நாரணற்கு] - தன்னை இல்லேசெய்கிறார்க்கும் அநதர்யாமிபாய் ஸத்தையே நோக்கிக் கொடுக்குமவனென்றுமாம். [நாட்டிற் பிறந்து] - ப்ரஹ்மாதிகள் தேசத்தையும் அருவரு த்துவர்த்திக்கிறித்பஸூரிகளோடேவர்த்திக்கிறவன் அநதப்ரஹ்மாதிகளும்குத்ஸிக்கும் ஹூமியிலேபிறந்து, ஸம்ஸாரிகள் தன்னில் அறிவுபிறநதாரும் காற்கடைக்கொள்ளுகிற தேசத்திலேயிறே பிறந்தது; அகர்மவஸ்யனைதான் கர்மவஸ்யரோடுக்க மர்ஹவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து. [படாதனபட்டு] - ஸம்ஸாரிகள் கர்மத்தாலே படுமளவன்றிறே அவன் அதுகரஹத்தாலே பட்டது. ஒருசேதநன பிறந்தால், இருக்குமநாள் தானும் ஸ்தீர் யும் சேரவிருந்து ஜீவித்துப்போகாநின்றான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, பிராட்டி ஓரிடத்தி லும் தான்ஓரிடத்திலும் வர்த்திக்கவேண்டிற்றிறே. “ராஜாஸுஹுஸஃ”. இப்படிபடு கிறதுதான் ஆருக்காக? என்னில், — [மனிசர்க்கா] - தங்களுக்காக அதுகரஹத்தாலேபடு கிற இம்மஹாகுணத்தை குணஹாநியாகச் சொல்லும் க்ருதகநர்க்காக. “ராவணஹவ நத்திலே இருந்தவளோடேசேரவர்த்தியாநின்றான்” என்றுசொன்னதிறே, இரண்டாம்பிரி வுக்கு முதல். கர்மவஸ்யரைச் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னார்களிறே. [நாட்டை நலியுமாக்கரை] - ஒருவன் விரோயித்தால், அத்தைப் பொறுக்குந்தனை யளவிலலாதவன் அவனை அழியச்செய்ய ப்ராப்தம்; அங்கனனறிககே, இருந்ததே குடியாக உண்டு உடுத்துத் திரிகிறது ஹேதுவாக நலிகிற ராக்ஷஸை. [நாடித்தடிந்திட்டு] - அவர்கள் வந்து மேலிட்டாலன்றிக்கே, அவர்கள் இருந்தவிடங்களிலேசென்று அவர்களை அழியச் செய்து ஸர்வஸாயாரணன் நலிகிறது, நிர்நிவர்த்தநமாக விஹூதியை நலிகையாலேயிறே. [நாட்டையளித்து] - போந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றுகில், “இனிப் போவோம்” என் னாதே, மீண்டும் தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே இருந்ததே குடியாக வாழ்வித்து. தம்வரவு பார்த்திருக்கிற ஸ்ரீஹாதாழ்வானையும், அலிஷேகமஹோதஸவங்கள் காண ஆசைப்பட்ட தாய்மாரையும், பின்னொரு வழிமாற்றிப்போததாட்டையும், “கடல் ஞாலத்தளிமிக்கான்” என்கிறபடியே நெடுநாள் ஆஸ்வஸிப்பிதது. [உய்யச்செய்து] - தம்மைப்பெறுகைக்கு அவர்கள் பக்கல் ஒருகைம்முதலின்றிக்கே அஸத்தஸமயிருக்கிற வர்களை, “ஸநுடுமே” எனும்படிபண்ணி. [நடந்தமைகேட்டும்] - “சிரமெயாமி மதாஸாவிலவெயாஸிநிநுஸூதா” என்றும், “விவெஸாவெவஹவெஜஸுஸாஸீ ரஸுஹாநுஸ” என்றும், “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” என்றும் சொல்

லுகிற ப்ரயாணவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும், நாட்டிற் பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றி யாவரோ?

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. “மேல் சொல்லப்புகிற குணங்களைப் ப்ரக்ருத்ய கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன குணம் குணஹாநி” என்னும்படி மேலிற்பாட்டுக்கள் குணதிக யஞ்சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்வர்.

[நாட்டிற் பிறந்தவர்] - இப்பாட்டில், திருவயோத்யையிலுள்ளார் ராமகுணைக யாரகராகப் பண்ணினவளவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடையவிரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷித் தும்படிக்கு? என்கிறார். [நாட்டிற் பிறந்தவர்] - நாட்டிற் பிறவாதாரில்லையே. ராம குணங்கள் நடையாடுமிடத்திலேபிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமானுடைய எல்லையில் லாத இடமில்லையே. “ஐக்ஷாகூணாநியம்ஹூதிஸுஸௌவநகாநநா” (இக்ஷவாகூணாமியம்பூமிஸ்ஸஸௌவநகாநநா) “விஜிதஸூஹியஜுஜு” (விதிதஸ் ஸஹிதர்மஜ்ஞா)-ராவண! பெருமானுடைய குணங்கள் கேட்டறியாயோ? என்றாளுந். அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடம் உண்டாகிலிறே, அவ்விடம் இவரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது? நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய எல்லைக்குள்ளே பிறந்து, அவர்தோள் நிழலிலே ஜீவிக்கை. [நாரணற்காளன்றியாவரோ] - பெருமானுக்கு ஆளன்றியாவரோ என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளும் “ஹவாஹாராயணோஷேவ” (பவாந்நாராயணோ தேவ) என்றார்களிறே. “ஒருவன்சோற்றையுண்டவர்கள் அவனையொழிய வேறொருவன்

இரண்டாம்பாட்டு—நாட்டில் இத்தாதி. இனி மேலுள்ளபாட்டுக்களிற் சொல்லுகிற குணங்களெல்லாம் கீழ்ச்சொன்னகுணங்களைப் பற்றாதிகமென்னுமிடம் தோன்றவருளிச்செய்கிறார் - மேற்சொல்லப்புகிற இதயாதி. ப்ரக்ருத்ய - அபேக்ஷித்தென்னுதல்.

முதற்பாட்டைப்பற்றி இரண்டாம்பாட்டில் அதிகமானகுணம் இன்னதென்கிறார் - ‘இப் பாட்டில்’ இத்தாதி. ‘ரக்ஷிக்கும்படிக்கு’ என்றவந்தரம், ‘அதிகசயமில்லையோ? என்கிறார்’ என்று கூட்டிக்கொள்வது. நாட்டிற் பிறவாதாரில்லையே யென்று-சேதநாகில் ஒருகுறிச்சியில் பிறவாதா ரில்லையே என்றபடி. இவ்வாக்யத்துக்கு அந்தரம், ஆனால் இதுக்கர்த்தமேதென்னில் என்றதயாஹரித் துக்கொள்வது. பரிஹாரம் - ராமகுணங்கள் இத்தாதி. “ராமகுணங்கள் நடையாடுகிறவிடம்” என்னவேணுமோ? பெருமானுடைய வர்மையிலேபிறந்தவர்க ளென்னவொண்ணுதோ? என்ன; அதுக் கந்தாவதித்தி யருளிச்செய்கிறார்-பெருமானுடைய இத்தாதிவாக்யத்தயத்தாலே, “ஐக்ஷாகூணா நியம்ஹூதி ஸௌவநகாநநா । ப்ரமவக்ஷிதேநாஷாணாங்கித ஹவூத ஹா வ்வி” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே வாலிநம் ப்ரதி ராமஃ. “ராமகுணங்கள் நடையாடுமிடத்திலே பிறந்த வர்கள்” என்றதுக்கும் அந்யதாவதித்தியுண்டென்கிறார்-விதித் இத்தாதி. அதாவது - ஸத்ருகோஷ்ட்டி யிலும் குணங்கள்நடையாடுகையாலே இவ்வர்த்தமுங்கூடாதென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன அந்யதாவதித்தி யிரண்டையும் சேர்ப்பிடித்தருளிச்செய்கிறார் - அக்குணங்கள் இத்தாதி. ஆனால் சித்தாந்தார்த்த மேதென்ன - நாட்டிற் பிறக்கையாவது இத்தாதி. “விஜிதஸூஹியஜுஜுஸாணாமதவஹுஃ । தெகநடுஜே ஹவதூதெயஜிஜீவிதூஜிஹவி” இதி ஸந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதிவிதா. “நாரணன்” என்றால் பெருமானாககாட்டுமோ? என்ன-ப்ரஹ்மாதிகளும் இத்தாதி. “ஹவாஹாரா யணோஷேவஸ்யோஸூகாயாயொவிஹுஃ । வநகஸூபுமொவராஹஸூஹூதஹவூ ஸூப்தஜிஜி” இதி ராவணவதாந்தரே ராமம்ப்ரதி ப்ரஹ்மா(கஉ-கந). நாட்டிற் பிறந்தால் நாரணன்

காளாவேணுமோ? என்ன - ஒருவன்சேர்ந்த இப்பாதி.இவர் “நாரணன்” என்னைக்கு-கீழேப் பரமாணங்காட்டி, உபபத்திகாட்டுகிறார் - வரையாதே இத்யாதி. வரையாதே - தாரதம்யம் பாராதே. ஒக்கைவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. கீழே - “கற்போ” என்ற சொல்லி, இங்கே - “ஆனன்றியாவரோ” என்றதால் ஹலித்தோர்த்தவிசேஷம் - கீழ்ப்பாட்டிலே இத்யாதி “பிறந்தவர் - ஆனன்றியாவரோ” என்றதால் ‘ஹலித்தவர்த்தம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்’ இத்யாதி. “ஸூக்ஷ்மஸ்வரூபவாலாய வுநாடாகஸுஹஜெந” இத்யாதி லக்ஷணம்பிரதி ஸுமித்ரா. “ஸுவடிவரூபவஸுஷ்டி” என்று - பாரதந்தர்யம் துகளுபமாயிருக்க, இத்தைக் கல்விச்சுருவலமாகச் சொல்லலாமோ? என்ன - வகுத்ததுறை இத்யாதி. இவர்களுக்கு - ஆழ்வர்களுக்கு. நமக்கப்படி தோற்றவில்லையே என்ன - வகாத் இத்யாதி. வகாததுறை - அப்பாப்தவிஷயம். இங்கேவந்து பிறந்தது குணமாகைக்கு உற்பபாக, அவனுடையமேன்மையையும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் அஸ்ந்ருஷ்ட இத்யாதி. அப்படியிந்தானோ? என்ன, ப்ரமானம் - ஸ்வுறி இத்யாதி. ‘ஸுஹிஜெ வெவாஃஜீனடிஸூராவணஸூவயாபிடிஹி: | சுபிடிதொரிநாடுஷெவொகெஜெஜே விஹுஸுநாதநு:’ இத்யயோத்யாகாண்டே வால்மீகி:(க ஏ) ஸ: - ப்ரவித்திப்ரமான தச் சப்தத் துக்குஉத்தார்த்தத்திலேநோக்கென்கைக்காக, “ஸுஹி-ஜெஜே” என்றவயித்து, இரண்டெகும் அர்த்தம்-கர்மநிபந்தநமான இத்யாதி. “சூத்ரோபயா-ஸுஹவாசி” என்றானிற்கு, “இரப்பாலேபிறந்தான்” என்கிறதென்? என்ன - இரப்புத்தான் இத்யாதி. “இச்சையாலேயவதரிக்கும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமானம் - இச்சாக்ந்ருந்ருவிறே என்று. உஹாதுஹிதாலிபிடொராடுஷெஹு:” இத்யாதி. இரக்கிறவர்கள் தான் திருவடி திருவந்தாழ்வானல்ல, துர்மாதிகளாய் ஸ்வகார்யப்ரமானவர்கள்கிடர்என்கிறார் - தங்கள் காரியத்துக்கு இத்யாதி. “ஸ்வகார்யபார” என்னுமதுக்குப்ரமானம்- நீணகர்இத்யாதி.

“நீணகர்நீளொரிவைத்தருளாய்” என்பர்கள் - லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேண்டுமென்பார்கள். “உஜீணபுஷ்யராவணஸ்ய” (உதீர்ணஸ்யராவணஸ்ய)-பயாவஹனுன பையல்; தானே வரஸுலத்தாலே யழியச் செய்யவேண்டுமென்பது விஞ்சினபடி. “வயாஸீலிஃ” (வதார்த்திபி:) - தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாவற்றையும் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். “ஒருவனை யழியச்செய்ய ஒருநாடாகப்பிழைக்குமாகி லாகர்தோ?” என்றுஅழியச்செய்தானத்தனை. “சுரீதஃ” (அர்த்தித:) - * தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளந்தனையும் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக்கிடந்ததிதுவே. “சுரீதஃ” (அர்த்தித:)-உபாஸித்தவர்களால். “ஜாநுஷெநுரகெ” (மாநுஷேலோகே) - ஆக்க னானதேவர்கள், மறுஷ்யகந்தத்துக்கு உர்ப்பண்ணி பூமியிலிழிய அருவருத்து, ஒன்றரை யோஜனைக்கவ்வருகே நின்று ஹலிஸ்ஸுக்கோள்வர்கள்; அவர்கள் மறுஷ்யஸ்த்தாநத் திலேயாம்படியான தத்தவங்கிடி சிங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. * மனிசர்க்குத் தேவா போலத், தேவர்க்குந் தேவனிறே. “ஜஜே” (ஜஜே) - ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார் புத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸமநுபவிக்கில் பன்னிரண்மோஸ ரிறே இவன்அநுலவித் தது; “சுதஹுஅஷஸோவெ” (ததஸ்சத்தவாதஸோமாலே) என்றும், “ஜாநொஹம் யதவொஹாஸ” (ஜாதோஹம்யத்தவோதராத்) என்றும்; “விஷுஸநாதநஃ” (விஷ்ணுஸ்ஸநாதநஃ; நாட்டிற்றிற்றுஇத்யாதி-, அகர்மவஸ்யனானதான்கர்மவஸ்யரோடே ஸஜாதீயனாய் நாட்டிலே வந்துபிறந்து, அவர்கள்படும் து:கத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கு அக்கரையிலே உயிரும் இக்கரையிலே உடலுமாம்படியான ஜநகராஜபுத்ரீ விஸ்வேஷ மென்ன, பெரியவுடையார் நிகுமென்ன, ஏவமாதி து:கங்கையுமபட்டு, அதுக்குமேலே, செய்தநன்றியறியாத மனிசர்க்காக. நிரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணதிகண்ட கரை, “பொருந்தாரகைவேலுதிபோல் பரற்பாயமெல்லடிகள் குருதிசோர - விரும்பாத கான்விரும்பி,” “எவ்வாறுநடந்தனை எம்மிராமாவோ” என்கிறபடியே, அவர்களிருந்த விடங்களிலே தேடிச்சென்று கொண்டு. லங்காத்வாரத்திலே விஜயஸ்ரீபரிவ்ருதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளினிற்க, அவ்வளவிலே ப்ரஹ்மாதீதேவர்கள் வந்து, “தஜிஃமஃசூ

பாசரத்துக்கர்த்தம்-லங்கையை இத்யாதி.ராவணசப்தார்த்தம் - லயாவஹனுன என்று. “ஷுஹுஷு ஃஸவபுஷ்யராவணஸ்ய” என்றிருக்கிறவனை இதுக்காக அர்த்திக்கலாமோ? என்ன - தாங்கள் பட்ட இத்யாதி. தன்னிருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாததைச் செய்வானென்? என்ன - ஒருவனை இத்யாதி. “சுரீதஃ” என்ற பூதார்த்ததாபர்யம் - தன்னுடைச்சோதி இத்யாதி. அதாவது “யஜீஃபுஷெ” இத்யாதிப்படியே பிற்பட்டோமென்ற புண்படுகிறுனென்றபடி, லாவாந்தரம், உபாசித்தவர்களால் என்று. “விஷ்ணு” என்ற - அவன் பெருமையையும், பிறந்த ஸ்த்தலத்தின் கொடுமையையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஆக்கனான இத்யாதிவாக்யவ்யத்தாலே.ஆக்கனான - ஸ்ருஜ்ய ரான். “அவர்கள் மறுஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாம்படியான தத்தவம்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம்-மனிசர்க்கு இத்யாதி. “ஜஜே” என்றதுக்குலாவம் - ஆவிர்ப்பூதம் இத்யாதி. பிறந்ததுக்கு ப்ரமாணந்தரம் - ஜாதோஹம் இத்யாதி. ஸுஹொஹம்யதயாவஹஸ்யம் வுசூரயிபுநூதஜிஃமஃசூ

லாவாஸுஹொஹஸூரகம் ஜாதொஹம்யதவொஹாஸ” இது பஞ்சமேம்ஸே த்ருதியே (சச). “நாட்டிற்றிற்று” என்ற தொடக்கி, “நாட்டையளித்து” என்னுமளவும் ஸப்தார்த்தமருளிச்செய்வ தாக - நாட்டிற்றிற்று இத்யாதி என்கிறார். “பிறந்து” என்றதுக்குலாவம் - அகர்மவஸ்யனான இத் த்யாதி. “மனிசர்க்கா - தடிந்திட்டி” என்றவயிப்பது. தடிந்திட்டி - கொண்டு, அளித்தாரென்னும்.

[illegible]

(2)

கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றங்கேட்பரோ
கேட்பார் செவிசு கேழ்மை வசவுகளேவையும்
சேட்பாற்பழம்பகைவன் சிசுபாலன் திருவடி
தாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரையறிந்துமே.

(d)

தன் திருவடிகளைக் கொடுத்தருளின இஸ்ஸ்வலாவத்தை யறிவாரையறிந்துவைத்தும், ஸம்ஸரவே மதுரமாயிருப்பதொன்றைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பார், அவர்கள் பக்கலிலே சென்று இக்குணத்தையன்றி மற்றுமொன்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

ஆ.—மூன்றும்பாட்டில், தன்னையல்லது அறியாதிருக்கிறவர்களைக் கூடக் கொண்டுபோனால் என்னுமிதிற்காட்டில் அயிககுணமான ஸரிஸூபால விஷயீகாரத்தை அறுஸந்திக்கிறார். [கேசவன்] - கேஸிஹந்தா. [கேட்பாரென்று மேலுக்கு] - 'இவனை வைக்கேட்கவல்லோமே' என்றிருக்கும் அவர்களுக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும் வழிப்பகைவனான ஸரிஸூபாலன் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளிலே சேர்ந்தபடி அறிவாரை அறிந்துவைத்தும்.

ப.—அந்தரம், அநிஷ்டத்தை நிரஸித்து ரக்ஷித்தவளவன்றியே, அநிஷ்ட காரியான சிசுபாலனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்த குணதிக்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கேட்பார்செவி - "ஊகவத்குண ஹாநி கீட்கவேணும்" என்று அவிஸந்திபண்ணி யிருக்குமவர்கள் செவிக்கு, சுடு - அகநிகல்பமாம்படி சுடக்கடவதாய், கீழ்மை - நிகர்ஷா டாதகமான, வசவுகளே - பருஷோத்திகளையே சொல்லி, வையும் - வையுமவனாய், (ஹிரண்யராவணஜம்ங்களையே தொடங்கி), கேட்பால் - தூரகாலஸ்த்தனய்க்கொண்டு, பழப்பகைவன் - பழைபதாகப் பகைவனுப்ப்போருகிற, சிசுபாலன் - சிசுபாலனான வன், திருவடி - திருபாதிக ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய, தாட்பால் - திருவடிகளிடத் திலே, அடைந்த - ஸாயுஜ்யத்தைப் ப்ராபித்த, தன்மை - அஸாதாரணஸ்வபாவத்தை, அறிவாரை - அறிவாரான ஜ்ஞாநாதிகரை, அறிந்தும் - அறிந்துவைத்திருக்கச்செய்தே யும், கேட்பார்கள் - (தங்களுக்குஜீவந்நரகாரத்தைக்) கேட்கவேண்டியிருக்குமவர்கள், (அவ்வறிவுடையார் பக்கலிலே), கேசவன் - கேசிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனுடைய, கீர்த்தி - * (புஷ்பவதீவராஜாவுக்கு மோக்ஷப்ரதையான மௌக்த்ய) கீர்த்தியை, அல்லால் - ஒழிய, மற்றும் - விலக்காதார்க்கு மோக்ஷங்கொடுத்த வ்யக்த்யந்தரத்தை, கேட்பரோ-?

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அயிககுணமான ஸரிஸூபால விஷயீகாரத்தை அறுஸந்திக்கிறார். [கேட்பார்கள் இத்யாதி] - செவி உடையார், கேஸிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியை ஒழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ ப்ரியஹிதங்க ளுக்குப் ப்ரகாஸ்கமாயிருப்பதொரு ஸப்சித்தைக் கேட்கவேணும் என்றிருப்பார்? கற்கையாகிறது - ஸாஸ்தரத்திலே அர்த்தத்தை வ்யுத்பத்திபண்ணுகை; கேட்கையாகி றது - அறிவுடையார் பக்கலிலே ப்ரியஹிதங்களைக் கேட்டறுதியிடுகை. [மற்றும் கேட்பரோ] - ராமாவதாரத்தில் இழிவார்க்கு அவர்பக்கல் உத்தேஸ்யபுத்தியைக்கொண்டு இழியவேணும்; ப்ராதிகூல்யமே பரிசுரமாகத் தன்னைக் கொடுத்த அவதாரமிதே இது. வெளிச்சிறந்த காலத்திலேயிதே ராமாவதாரம்; கலிகாலம் ப்ரத்யாஸந்நமாயிருக்கிறகாலத் திலேயிதே க்ருஷ்ணாவதாரம். ப்ராதிகூல்யத்தளவேதென்ன, [கேட்பார்செவி இத்யாதி] - கேட்பாராகிறார் - ஊவந்திந்தை பண்ணுவார்க்கு ஜீவந்வைத்துக் கேட்குமவர்கள், அவர்கள் செவிக்குங்கூடக் கேட்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும். அவயாரணத்தாலே - ப்ராமாடிகமாகவும் ஓர் ஆதுகூல்யம் கலவாதொழிகை.

இப்படி வைகைக்கு அடியென்? என்னில், [பழம்பகைவன்] - வழிப்பகை வனுனவன். சேண்என்று-மிகுதி. பாலென்று - ஸ்வலாவம். ப்ராதிகூல்யமேஸ்வலாவ

புரக உடையவன். அவன் ஆர் என்னிலி? - [சிசுபாலன்] - [திருவடிதாட்பாலடைந்த] ஸர்வ ஸ்வாமியுடைய பாடிபார்ஸவத்தைப் ப்ராபித்த. இத்தையிற் - “ஸாயுஜ்யெஷா ஹு” என்கிறது. திருவடிகளில்விச்சுமடிமில்லாத கைங்கர்யத்தையிற் - “ஸாயுஜ்ய” என்கிறது; “ஸாயுஜ்ய” திவஹாயெ. [சிசுபாலன்] - ஸாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன அபிகாரிகளிலே ஒருததனல்லன்; விஷயனவலக்ஷணயத்தாலே பெற்றவன். “வைதநிண்ணைவல்லவா பழித்தவர்க்கும்”; “பேரருளான் பெருமைபேசி யேசினர்”. [தன்மையற் றாரை யறிந்துமே - கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ] ஸர்வாஹுடைய ஸ்வாவத்தை யறிந்தவர்கள் பக்கவிலேசெவிதாழ்த்துவைத்தும், இஸ்வ ஹுவத்தை யறிந்து வைத்தும், இத்தால சொல்லிற்றாயிற்று - ப்ராதிசூயமே யாத்ரையா யிருந்தவனுக்குத் தன்னுல்லதுசெல்லாமைபுடையார்பெறும் பேற்றைக் கொடுத்தான் என்றதாயிற்று.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. சிசுபாலனையும் உட்படத் தன்திருவடிகளிலே சோத் துக்கோண்ட பரமக்ருபையயறிந்தவர்கள், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியையொழிய வேறென்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

[கேட்பார்கள்] - கீழே - “கற்பரோ” என்றது. அதாவது-முதல் நடுவுஇறுதித் தன்னெஞ்சிலே யூற்றிருக்கும்படி வாலநைபண்ணுகையாயிற்று; இனி, கேட்கையாவது - வாலநைபண்ணினானெருவன் ஓரர்த்தத்தை யுபபாதித்தால், அதைப்புத்த பண்ணி விஸ்வஸித்திருக்கை. நடுவீருந்தநாலுநாளும் தன்னெஞ்சு தெளிவுபிறந்ததில் லையே யாகிலும், விழக்காட்டில் இருவர்க்கும் மலமொத்திருக்கக்கடவது. †கற்றிலனாகிலும் கேட்கவேண்வேதுண்டிறே. † கற்றுத்தேளியக்கண்டஅர்த்தத்தைக்கேட்டு விஸ்வ சித்திருக்கை. கல்வியும் அதின்ப்லருபமான கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்கப்பெற்றில னாகிலும், ஆசார்யன்பக்கவிலே ஓரர்த்தத்தைக் கேட்டமாத்ரமாயிருந்தாலும் தனக்கோரா பத்திலே யுதவுகைக்கொருகுறையில்லை. இனி, தன்னிழவு - பரப்ரதிபாதந ஸக்தியில்

மூன்றும்பாட்டு.—கேட்பார்கள் இதயாதி. “சிசுபாலன்திருவடி” என்று தொடங்கி, “அந்நதம் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” என்ற பதங்களைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - சிசுபாலனையும் இத்யாதி.

கீழே - “கற்பா” என்றா, இவகே - “கேட்பா” என்கிறார்; இரண்டுக்கும் பேத மேதென்ன - கீழே இத்யாதி. அதாவது - சுறகையாவதென்றபடி ஊற்றிருக்கும்படி - மாறுதே அறுவாத்திககுட்டடி. ஆனால் ஆசாயஸநிதியிலே ஸம்ஸயவிபர்யமஅறக் சுற்றவனுக்கொழியக் கேட்டவனுக்கும் உஜ்ஜ்வமூண்டோ? என்ன - நடுவீருந்த இத்யாதி. விழக்காட்டில் - பர்யவஸந கதியிலே என்றபடி இருவர்க்கும் - சுற்றவாக்கும் கேட்டவாக்கும். மல - ஊகவத்ப்ராப்தி. கல் லாதவனுக்கு ஸரவணதிகாரநான உண்டோ? என்ன - கற்றிலனாகிலும் இத்யாதி. ஏதச்விவரணம்- கற்றுத்தேளிய இத்யாதி. “நடுவீருந்த” இத்யாதிவாகயவிவரணம் - கல்வியம் இத்யாதி. அதிந் பலருபமான கைங்கர்யமாவது - பிறரையும் தங்களோபாதி அப்டாஸத்துக்கு அதிகாரிகளாக்கி ஸர் வரன் திருவடிகளிலே சோத்து, அவனுக்கு முகவிகாஸத்தைப் பண்ணுகை என்றபடி. “தனக்கோ ராபத்திலே உதவுகைக்குஒருகுறையில்லை” என்கிறவததிலே - “சுருஷகைவரிஜாமத்யஸு க்பாநெய்யு உவாஸதெ. தெவிதாதிதாநெய்யுத்யுஹுஹு திவராயணா” என்கிற ஸ்லோகம் அஹஸந்தையம். ஸ்ரோதாவுக்கு இப்படி பலமூண்டானவோபாதி, இங்கிருக்கிற நாலுநாளும் இரண்டிழவும் உண்டென்கிறார் - இனித்தன்இழவு இத்யாதி. “கேசவன்கீர்த்தியல்லால்

† கற்றிலனாகிலும் கேட்க லீஃதொருவன், கௌகத்தினுற்குந்துணை - என்பது குறள்.

லாமையும், தன்னெஞ்சு தெளியாமையால் வருவதுமேயிறேயுள்ளது. [கேட்பார்கள்]-
செவியில் தோளையுடையவர்கள். ஹவத்துணங்கள் கேட்கையிறே செவிக்கு ப்ரயோ
ஜநம்; “கேளாச்சேவிக்ளச்சேவியல்லகேட்டாமே” என்னுந்நிற்திறே; எறும்புவளையோ
பாதியிறே.[கேசவன்கீர்த்தியல்லால்] - விரோதிரஸநசீலனாக்கருஷ்ணன்கீர்த்தியல்லது
வேறேசிலவற்றைக்கேட்பரோ? பருவம் நிரம்பிக் கற்றபின்பல்ல விரோதிகளைப் போக்
கிற்று; பூதநைதோடக்கமானவிரோதிகளைத் தோட்டிற்பருவத்தேயிறே போக்கிற்று.
விரோதிரஸநந்தான்ஜ்ஞாததயாவன்று, ஸத்தயாவாயகமா யிருக்கிறபடி. நஞ்சுகோல்லு
கிறது அறிவுண்டாயல்லவிறே. “**வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரோளரதர ஸ்ஸோஸுரீக்ருஷ்ணபா
ஹுநா**” (வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரோளரதர ஸ்ஸோஸுரீக்ருஷ்ணபா
ஹுநா) - கேசியானவன் வாயை யங்காந்துகொண்டு கண்டாரெல்லாரும் நடுங்கும்படி
வந்து தோற்ற, - முக்யராயிருப்பார் த்வாரங்கண்டவிடத்தே கைநீட்டக்கடவதாயிருக்கு
மிறே,-அந்தவாஸநையாலே இவன் வாய்க்குள்ளேகையைநீட்ட, அபூர்வாநுவதத்தாலே
கைவிம்ம வளர்ந்துகொடுத்தது; அப்போது இடியேறுண்டமரம்போலே இருபிளவாய்
விழ்ந்தான். [மற்றுங்கேட்பரோ] - கீழ்ச்சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தந்தான் கேட்பரோ, -
இவர் ஸ்வஹாவமிருந்தபடியென்: “இராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ” என்றார் -
கீழ்; இங்கே - “கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ” என்னுந்நிறார்; இது
தனக்குஅடியென் என்னிஃ? - அவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது “தயரதற்குமகன்
றன்னையன்றி மற்றிலென்தஞ்சமாக” என்பர்; இவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது
“நங்கண்ணன்கண்ணல்லதிலையோர்கண்ணே” என்பர்; இப்படி இழிந்த துறைகள்
தோறும் அழந்தவல்லாரோருவரிறே.ஒரோகுணங்களை யநுலவிக்கப்படுக்கால் குணந்தரந்

மற்றுங்கேட்பரோ” என்கையாலே - செவிக்கு ப்ரயோஜநம் இநென்கிறார் - செவியில்தோளை இத்
யாதி. “செவிக்கு ப்ரயோஜநம்” என்றதின் வ்யாதிரேகவித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் -
கேளாச்சேவிக்ள இத்தாதி. திருமொழி பதினொராயபத்து ஏழாத்திருமொழி இரண்டாம்பாட்டு,
“நீள்வான்” இத்தாதி. அவன்கீர்த்தியைக்கேளாத செவிகள் செவியல்ல எனறபடி. “செவியல்ல”
என்பானென்? ரந்த்ரமிருக்கிறதே! என்ன - எறும்புவளை இத்தாதி. க்ருஷ்ணனென்னுதே,
“கேசவன்” என்றதாக்குஹாவம் - விரோயி இத்தாதி, விரோதி நிரஸநசீலமானபடியை விவரிக்க
கிறார் - பருவம்நிரம்பி இத்தாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே. கற்றபின்பல்ல - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பல்ல
என்றபடி. இத்தால் ஹலித்தவாத்ரமாதல், விவரணமாதல் - விரோதிரஸநந்தான் இத்தாதி ஸத்
தயாவாயகமென்றது - ஸத்தாப்ரயுக்தமென்றபடி. இது கூடுமோ? என்ன - நஞ்சு இத்தாதி.
கேசியை ஸம்ஹரித்ததாக்கு ப்ரமாணம் - வ்யாதிதாஸ்யஃ இத்தாதி. “**வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரோ
ளரஹுஸுரீக்ருஷ்ணபாஹுநா**” (வ்யாதிதாஸ்யோமஹாரோளரஹுஸுரீக்ருஷ்ணபாஹுநா) - கீவவாதகியாஹுதிதொடெவஹுதெ
நயயாஹுரீ” இது பஞ்சமேயஸே வேஷடஸே. (கச) அங்காந்துகொண்டு - திறந்துகொண்டு.
பாஹுப்பயம் என்னுதே, “**வாஹுநா** கியாஹுதித” என்றதாக்குஹாவம் - முக்யராயிருப்பார்
இத்தாதி. விம்ம - அதிகமாக: பெருகுக என்றபடி. “மற்றுய” என்றதாக்கு - இதரவிஷயங்களாக -
“செவியில்தோளை” இத்தாதிவாக்யத்திலே யருளிச்செய்து, அவதாராந்தரமாக அர்த்தாந்தரம் - கீழ்ச்சு
சொன்ன இத்தாதி. வ்யாக்யாதாவின்சுபாதி - இவாஸ்வஹாவம் இத்தாதி. ஒவ்வொன்றிலும்கு
உண்டான ப்ராவண்யாதியயஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லையென்று விவகரித்த உத்தர
மருளிச்செய்கிறார் - அவ்வவதாரத்தை இத்தாதி வாக்யத்தாலே. ஒரோவவதாரங்களிலிவர்க்குண்
டான ப்ராவண்யாதியயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக த்ருட்கரிக்கிறார் - ஒரோகுணங்களை இத்தாதி.
“பகவத்துணங்களைக்கேட்பார் செவிசுடு” என்றால் இவன்பருவேஷத்தியின் க்ரௌர்யம் வித்தியா

களில் கால்வாங்கமாட்டாதாற்போலே யாயிற்று, ஓரோவவதாரத்திலே யிழிந்தால் அவ தாராந்தரங்களில் போகமாட்டாமையும் [கேட்பார்செவிசு கீழ்மைவசவுகளேவையும்]- இதுக்குக்கீழ் - “கேட்பார்” என்றதுபோலல்ல; கீழ்மைவசவுகளே கேட்பாரிறே-இங்கு. ஹகவந்நிந்தைக்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்கும் தண்ணியவாகளுங்கூடப்போறுக்கமாட் டாமை செவிபுதைத்து, “இத்தனை யதிரச்சோன்றாய், இப்படிச்சோல்லப்பெருய்காண்” என்று சொல்லும்படியான வசவுகளே வைகை. [வசவுகளேவையும்] - அங்கூலராயிருப்பார்க்கும் அசித்தஸம்ஸாக்கத்தாலே ப்ராமாதிசுமகமவும் ஒருப்ராதிகூல்யம் விளையுமிறே; அப்படியே இவனுக்கும் யாத்ருச்சிகமாக ஒருநல்வார்த்தையும் கலசமோ? என்னில்; அதுவு மில்லை என்கிறது - ஏவகாரத்தாலே. அதுக்கடி சொல்லுகிறது மேல்: [சேட்பால் பழம்பகைவன்] - மிகவும் ஜந்மஸத்ரு என்றபடி; இந்தஜந்மமே யன்றிக்கே பூவஜந்மமே தோடங்கி சத்ருவாய்ப் போருகிறுனிறே; இவன்ஓரோஜந்மங்களிலே பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவிலையிறே; இப்படிப்பட்ட ஜந்மந்தான் அநேகம். அவ்வவஜந்மங்களிலுண்டான காலத்தின்குதியும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியும், இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது - பகையினுடைய பழமையாலே. அபுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லிலும் வாஸநையாலே தப்பாதேன்கை. அன்றானற்கன்று அப்போதேதாய்முலையிலேவாய்வைக்கும். அது அஜ்ஜந்மத்திலேவாஸநை கொண்டன்றிறே; இவனுக்கும் இஜ்ஜந்மத்திலே பகவந்நிந்தைக்கடி - ஜந்மந்தரவாஸநையிறே. [திருவடிதாட்பாலடைந்த] - ஸாவஸ்வாமியுடைய பாதபாஸ்வத்தைக்கிட்டின. ஸாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறதுதான் இன்னதென்கிறது. அதாவது - விச்சேதமின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்யகைங்காயம்பண்ணப்பெறுகை. “**ஸ்வஹ வெஹ ஹ வெஹ வஹவதி**” (ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவபவதி) என்றும், “**வரஜஃஸாஜ்யஜுஃவெதி**” (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்றும், “தம்மையேயோக்கவருள்செய்வர்” என்றும், “**ஜிஹவாஜ்யஜுஃமதா**” (மமஸாதாம்யமாகதா) என்றும், “**வரஜஃஸாஜ்யஜுஃவெதி**”

தென்ற திருவுள்ளம்பற்றி “கேட்பார்” என்றதுககு வேறேயாததம் அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குக்கீழ் இத்தயாதி. இதுககுக் கருத்து - கீழ் “கேட்பார்கண்” என்றதுககு “செவியில்தொளையுடையவர்கள்” என்றாற்போலே இங்கும் சொல்லப்போகாது; அத்தொளையுடையவர்களுக்காவென்றபடி. “கீழ்மைவசவுகளே - கேட்பார் செவிசு கீழ்மைவசவுகளேவையும்” என்ற, “கீழ்மைவசவுகள்” என்றதை இரண்டிடத்திலுந் கூட்டுவது. இப்படிச் சொல்லுகிறதுககுஹாவம் - இவன்வசவின் க்ரௌர்யம் வித்திக்கைக்காக என்கிறார் - ஹகவந்நிந்தைக்கு இத்தயாதி தண்ணியவாகளும் - நீசருஷ்டரும். அதிரந்நிங்க. அவதந்நாணர்த்தம் - அங்கூலராய் இத்தயாதி. “சேட்பால்பழம்பகைவன்” என்றதுக்குஹாவம். மிகவும் இத்தயாதி. சேட்பழம்பகையைப் பாலாகவுடையவன், “சேண்” என்ற - மிகுதியாய், மிகவும் பழையதான பகையை ஸ்வஹாவமாக வுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம் மிகவும் ஜந்மஸத்ருவானபடி யென்? என்ன - இந்தஜந்மம் இத்தயாதி. விவரணம் - இவன்ஓரோ இத்தயாதி. பகையினுடைய பழமைசொன்னதுககு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அவ்வவஜந்மங்களில் இத்தயாதி. மலீதம் - அபுத்திபூர்வகமாக இத்தயாதி. இஜ்ஜந்மத்தில் வாஸநையாலே யானாலோ? என்ன - அன்றிநீற இத்தயாதி. “தாட்பாலடைந்த” என்கையாலே - ஸாயுஜ்யமாவது ஐக்யமன்றென்று பரிஹரிக்கிறார் - ஸாயுஜ்யலக்ஷண இத்தயாதி வாக்யதவ்யததாலே. “ப்ரஹ்மைவ” என்றவிடத்தில் ஏவகாரம் - “**விஹவாஜ்யஜுஃவெதி**” என்ற விடத்திற்போலே, “**வரஜஃஸாஜ்யஜுஃவெதி**” இத்தயாதிவசகாறுகுணமாக, இவ ஸப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. ஜ்யோதிஷா - பரமாத்மநேதயாததம் மோக்ஷமாவது ஐக்யமன்றென்கைககு

(ஸமானோஜ்யோதிஷா) என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்தவைக்யம்சொல்லுகிறதன்று; பேற்றில்வந்தால் அவனோடுஇவனுக்கு ஸர்வயா ஸாம்யமுண்டென்கிறது: “**ஜமஜா வாராவஜு**” (ஜகத்வ்யாபாரவாஜம்) “**ஹொமரோகுலாஜுவிஜாஜு**” (போக மாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச) என்றும் சொல்லுகையாலே ஸாயுஜ்யமாகிறது - “அவனோ டோன்றும்” என்கிறதன்று: அவன் திருவடிகளிலே பரிசர்யைபண்ணுமென்கிறது; “**ஹொயுஜ்யோபுதிவஹாயேதீவ ஹதாஜ்ஜிவவலிமஃ | சிங்கராஜதேநித்யம் ஹவனிநிர்வஹவா**” (ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நாயே தீவரபக்தாஸ்தபஸ்விந: | கிங்கரா மமதேநித்யம் பவந்திரபத்ரவா) என்றுஞ்சொல்லுகையாலே [தன்மையறிவாரை யறிந்துமே]-கேட்பார்க்குவிஷயமுண்டாக்குகிறார், இந்த குணஜ்ஞாநமுடையாரையறிந்து (அவர்கள்பக்கலிலேசேவிதாழ்த்து) வைத்தும் கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பாரோ? இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்றுஎன்கொண்டு என்னில்? - திரு நாமங்களைச்சொல்லி த்வங்கரிக்கையும், கையுந்திருவாழியுமான அழகை அந்திமதசையிலே ஸ்மரிக்கவுங் கூடுமிறே. மேலேழ ஆராய்ந்துபார்த்தால் சிலவேறு சொல்லலாம்: இதுக்கு இனி ஒருபபத்திதேடிச்சொல்லுகையாவது அவன் க்ருபைக்கு ஒருகொத்தை சொல்லுகையிறே. “ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப்பெற்றான்” என்று ஆழ்வார்களும் ருஷிகளும்எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன்பக்கலிலே பரமபக்திபர்யந்தமாக உண்டானாலும், “அதுக்கும் கரணஸம்பத்தி

ப்ரமாணந்தரம் - ஜகத்வ்யாபார இய்யாதி. “நித்யகைங்க்யம்பண்ணப்பெறுகை” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஸாயுஜ்யமாகிறது இய்யாதி “**யுஜ்யதஜத்யுசு - மூணு, ஸரோநாஜ்யுஜ்யபயொஜ்ஜு - ஸயுஜ்ஜ, ஸயுஜொஜ்ஜு - ஸாயுஜ்யு**” என்று ஹவ்யோத்தலக்ஷணம். ஸாயுஜ்யமென்று கைங்க்யத்தைச்சொல்லுமோ? என்ன, ப்ரமாணம் - ஸாயுஜ்யம்ப்ரதிபந்நா இய்யாதி. “**யுஜ்யவாவெலியுயநிராஜநஃ வாரோஸாஜ்யுஜொவெகி**” இது முண்டோபவிஷதி. “**உஜ்ஜொநிவாபுரித்யு ரிஸாயஜ்யுமதா**” இய்யாதி தோயாம். “**ஜமஜாவாராவஜு - ஸரோநொஜ்யுதிஷா**”இது வ்ருத்தி. “**ஜமஜாவாராவஜு - யுசுரணாஜஸஹிவிதகாவ, ஹொமரோகுலாஜுவிஜாஜு**” இது ப்ரஹ்மமாம்ஸாயாம். “தம்மையெயொக்க அருள்செய்வா”-தம்மோடு ஸம்யாபத்தியைத்தந்தருளுவர் இய்யந்தி. திருமொழி: “**ஸாயுஜ்யோபுதிவஹாயே**”இய்யாதிக்கு ஆகாங்கண்டுக்கொள்வது. தன்மையறிந்துமென்றதே, “தன்மையறிவாரையறிந்து” என்றதுக்குஹாவமென்ன - கேட்பார்க்கு இய்யாதி. அதாவது - ஓர் ஆசார்யன்பக்கலிலே கேட்கவேண்டுகையாலே, அடியிலே “**கேட்பார்கள்**” என்றவர்களுக்கு, “தன்மையறிவாரை” என்று கேட்கைக்கு விஷயமுண்டாகுகிறா ரென்றபடி. கீழ்வாக்யத்தை விவரியாநிற்கச்செய்தேயும் அந்வயமுந்தாடுகிறார் - இந்தகுணஜ்ஞாநம்இய்யாதி. தன்மை - ஸ்வஹவம்; குணமென்றபடி. த்வேஷபாணை சிசுபாலன், திருவடிகளைக் கிட்டுகைக்கு வேறுதவது? என்கிற சங்கையை யருவதிக்கிறார் - இவன்இய்யாதி வேறுதவையருளிச்செய்கிறார் - திருநாமங்களை இய்யாதி. த்வங்கரிக்கையும், வடிவழகை ஸ்மரிககையுமாகிற இத்தையொரு வேறுதவாகச் சொல்லவேணுமோ? “**ஸத்ருஸஸாயுநமுண்டி**” என்று கார்யத்தைக்கொண்டு அறுமித்தாலோ? என்கிற சங்கையை யுட்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் - மேலேழ இய்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. நிர்ஹேதுகமென்கிறது என்கொண்டு? என்ன - ஸர்வேஸ்வரன்இய்யாதி. த்வங்கரிக்கைமுதலானவை தான் ஸத்ருஸஸாயுநமானாலோ? என்ன - இவன் பகீதலிலேஇய்யாதி. சிசுபாலனைப்போலே நாமும்

கோடுத்தானாள்வரனன்றோ?" என்று அதுவும் கழியாநிற்க, வருந்தி இல்லாததோன்று உண்டாக்குகை பணியன்றிறே. ஆளவந்தார் "சிசுபாலன் பெற்றிலன்கான்" என்றிருளிச்செய்வர்; அதுவேன்? என்னில், "இதுக்குஅடியாகச் சொல்லலாவதொரு ஸூநம் இவன்கையி லில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன்வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியேறிந்தான் அத்தனைகான்" என்று அருளிச்செய்வர். "காகம், திருமுன்பே எய்த்துவிழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச்சொல்லி த்வங்கரிக்கையாலும், அவன் குணங்களை நினைத்தபடி விஸ்த்ருதமாகப்பெறுதே. ஸங்குசிதங்களாயிற்றின" என்றிறே சொல்லுகிறது; "வலிமுஜிஸிஸுவாமெதாடிமாமலுரெவா முணுவலவலவாஸாது சுகுஷோஸஜு வஜீ" (பலிபுஜிஸிஸுபாலே தாத்தருகாகஸ்கரேவா குணவலஸஹவாலாத் த்வத்குஷமா ஸங்குசந்தீ) என்கையாலே. "பலபலநாழஞ் சொல்லிப்பழித்தசிசுபாலன்றன்னை, யலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்" என்றாரிறே பேரியாழ்வாரும். "வைதுநின்னைவல்லவாபழித்தவர்க்கும்" இத்தாதி. இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது - "தன்னாலல்லதுசெல்லாமை வினைந்தாரைக்கூடக் கோடுபோனான்" என்றது ஓர்ஏற்றமோ தன்பக்கல் அபராதம்பண்ணின சிசுபாலனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கோடுத்ததுக்கு? என்றபடி.

(௩)

வைது மோக்ஷம்பெறலாமோ என்ன, "அது மோக்ஷமன்று" என்கைக்கு ஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இத்தாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஸூநம் இவன்கையில் இல்லாமையாலே - அயி-பூத்வம் இல்லாமையாலே என்றபடி. எப்படியாகிலும் பெற்றானெயென்ன - நாட்டைஇத்தாதி. கொற்றவன் - ஸ்வாமி. "இதுக்கு இனி ஓர்உபபத்தி தேடிச் சொல்லுகையாவது அவன் கருபைக்குக் கொத்தை சொல்லுகை" என்றதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டுவாராக, ததர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். 'காகம்இத்தாதி. ப்ரமாணந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் - வலிபுக்இத்தாதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தலே : 'பிமியமுணவாராணாடுகவினாஹிஜெது விஹரதமவரகாலஸ லவலுடாலாவலு ஹஜீ" (உ கூ) இதுபுத்தார்த்தம். ஸர்வேஸ்வரன் கருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப்பெற்றான் என்று ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தார்கள் என்றார் - கீழே; அவர்கள் அருளிச்செய்தது எங்கே? என்ன - பலபலஇத்தாதி. "சிசுபாலன் நிர்ஹேதுகமாக மோக்ஷம்பெற்றான்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - வைது நின்னைஇத்தாதி. கீழிற்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆகியமேதென்ன - இப்பாட்டில்ஏற்றமாகிறதுஇத்தாதி. பேரியாழ்வாரதிருமொழி, நாலாம்பத்து, மூன்றாத்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு "பலபலநாழம்" இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - பலபல குற்றங்களையும் சொல்லி நிந்தித்த சிசுபாலன்தன்னை, 'அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன்' - சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் அவனுடைய த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, "தான்" என்றால் நிந்தித்துக்கொண்டுகிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்த அழகையுடையவனென்றபடி. திருச்சந்தவிருத்தம் நூற்றுப்பதினோரம்பாட்டு: 'வைதுநின்னை' - புகழப்படும் உன்னைப் பருஷித்து; வல்லவாபழித்தவர்க்கும் - சக்தியுள்ளவளவும் நிந்தித்தவர்களாய்; 'மாரில்போர்செய்து நினைசெற்றதீயில்வெந்தவர்க்கும்' எனிரில்லாத யுத்தத்தைப் பண்ணி உன் கோபாக்கிரியாலே தத்தரான சிசுபாலன்வாலி முதலானார்க்கும்; 'வந்தனை' - வந்துஉன்னை. 'எய்தலாகுமென்பர்' - ஸர்வாதிகளுவன்னை வந்துப்ரபிக்கலாமென்று ருஷிகன் சொல்லாநின்றார்கள்; "ஹவஹுஃவஹீ தஸவலிவெவவபுஃவபயள" என்று சிசுபாலமோக்ஷத்தை ஸ்ரீபராஸர பாவான் சொன்னான். "ராபிவாணாலுநகூதிபூவஹதூரபாமதிபூ" என்ற வாலியனுடைய பாகதியைச் சொன்னான். ஸ்ரீவால்மீகிபகவானென்றபடி. கேட்பார்கள் - 'கேட்பார் செவிகடு' என்று தொடங்கி, 'தன்மையறிவாரை யறிந்தும் - கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ?' இத்தயர்வயி.

(௩)

தான்காம் பாட்டு.

தன்மையறிபவர் தாம் அவற்காளன்றியாவரோ?

பன்மைப்படர்பொருள் ஆதும் டாழ்நெடுங்காலத்து

நன்மைப்புனல்பண்ணி நான் முகனைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே

தோன்மைமயக்கியதோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்தே.

ஆ.—(தன்மையறிபவர்.)-ப்ரதிகுலஞனசிகபாலனைரக்ஷித்தருளினனென்னும் இதுதான் ஒருகுணமோ? அஸங்க்யேய ப்ரதிகுலாதுகல ஸகலஜந்துஜாதத்துக்கும் அசேஷ புருஷார்த்தஸாயநபூத கரணகளேபராத்யுபகரண ப்ரஹ்மபண்ணின் மஹா குணத்தைப் பார்த்தால் என்கிறார்.

தேவாதிஸ்த்தாவரார்த்த நிகலஜந்துக்களுக்கும் த்விபராய-காலம் ஸ்வஸ்யிந் ப்ரஹ்மாய் சேதநேதராயமாணமாய் ஸகலபுருஷார்த்த சூர்யமாயிருக்க, ஸ்வகீயநிரவதிக காருண்யத்தாலே, ஸலிலசதுர்முகாதி சேதநாசேதந ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுடைய ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அதுஸந்தித் தால், ஸமஸ்த வஸ்துயாதாத்மயத்தை யறிவார் அந்தப்பரமகாருணிகனுக்கன்றி ஆவராவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தானுளனாய் ப்ரதிகுலஞன ஸிஸுபாலனை அபராயுக்களைப் பொறுத்துத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டபடியும் ஒரு குணமென்று எண்ணவொண்ணாதபடி மிகவும் ஸாபராயமாய் ப்ரளயக்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜலத்தை மீளவும் உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அதுஸந்திக்கிறார். [தன்மையறிபவர்] - தத் த்வஸ்யிதி அறியுமவர்கள். [பன்மையென்று தொடங்கி] - லேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே நானாவாய்க்கொண்டு விஸ்தீர்ணமாயிருந்துள்ள பதார்பூங்கள் ஒன்றுமில்லாத காலத்திலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே தனக்கு இப்பாலுண்டான கார்யத்தை யடையப் பிறப்பிக்கவற்றான ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அவ்வழியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து பண்டு தான் ஸம்ஹரித்த பதார்பூங்களைப் பழையபடியே யுண்டாக்கின விசுகளைச் சிந்தித்து.

ப.—அந்தரம், இல்லாத ஜகத்தையுண்டாக்கின அதிஸயத்தை யதுஸந்தித்தருள்கிறார்.

பன்மை - பலவகைப்பட்ட தேவாதிபேதங்களை யுடைத்தாய், படர் - புண்ய பாபாநுரூபமாக விஸ்தீர்ணமான, பொருள் - பதார்த்தங்களெல்லாம், ஆதும் - ஒன்றும், இல் - இன்றியே, பாழ் - சூர்யமாய்க் கிடந்த, நெடுங்காலத்து - த்விபரார்த்த காலாவஸாநத்திலே, நன்மை - (பூதாந்தர ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் கார்யோத்தபத்திஹேதுவான) நன்மையையுடைத்தான, புனல் - காரணஜலத்தை, பண்ணி - ("சுபவணவஸஸஜா-புளா" என்கிற கணக்கிலே) ஸ்ருஷ்டித்து, ("தஜ்ஜஸைவலெஷே-தலிநுஜஞெஸ்யபாஸுஹா" என்கற மர்யாதையிலே அஜ்ஜலத்திலே யுத்தநமான அண்டத்திலே), நான்முகனை - ப்ரஹ்மாவை, பண்ணி - ஸ்ருஷ்டித்து, (இந்தசமஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரம்), தோன்மை - பூர்வவாசனை யழியும்படி, தன்னுள்ளே - தன்ஸ்வரூபகதேஸத்திலே, மயக்கிய - "ஹக்ஷிவதி" என்கிறபடியேமயங்குவித்துக்கிடந்த ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும், தோற்

றிய - (விஹத்தமாம்படி ஸ்ருஷ்டிமுகத்தாலே)தோற்றுவித்த, சூழல்கள் - (சுகூணஸ்ருஸ்ட்யநுப்ரவேஸ நாமரூபவ்யாகரணங்கள் தொடக்கமான) விரகுகளை, சிந்தித்து - (வேதாந்தமுகத்தாலே)அநுஸந்தித்து, தன்மை - (அவனுடைய அஸுபாரணலக்ஷணமான காரணமான)ஸ்வலாவத்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், தாம் - தாங்கள், (தத்த்வஜ்ஞாநவஹவாநுரூபமாக), அவற்கு - “ஶ்வவவஹிஹொகாநாஜீவதஃ” என்று ஜகத்காரணபூதனான க்ருஷ்ணனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறெவருக்கு) ஆள் ஆவரோ - ?

இ — நாலாம்பாட்டில், தானுனாய் ப்ரதிகூலனான ஸிஸுபாலனைச் சேர்த்துக்கொண்டதிற் காட்டிலன்றோ மிகவும் ஸாபராயமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜமத்தை மறித்தும் உண்டாக்கின மஹாகுணமென்று, அத்தை அநுஸந்திக்கிறார். அபராதத்தில் ஸிஸுபாலனிற் குறைந்தார் இல்லையிறே ஜமத்தில். [தன்மையறிபவர்காம்]-தத்த்வஸ்யுதியை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். தன்மை - உன்மை “காரணனுய்யோ” “ஜநாஜிஸ்யதஃ” என்று உபாஸநவாக்யங்களையும் காரணவாக்யங்களையும் அறியுமவர்கள். “ஜமத்காரணம் இன்னது” என்று அறிந்து, அதுவே உபாஸ்யம்” என்று அறியுமவர்கள். [அவற்காளன்றியாவரோ] - அந்த காரணவஸ்துவுக்காளாமதொழிய வேறு சிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ. இவனுக்கே ஆளாக வேண்டுமிறென் என்னில்?—இதடங்க அழிந்துகிடக்கத் தன்னை ஆஸ்ராயிக்கைக்கு காரணங்களைக் கொடுத்தவனை ஒழிய, புறம்பேசிலரைப்பற்றவோ? [பன்மை இத்யாதி] - ஷேவாஜிஷ்டங்களை உடைத்தாய் கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்யுங்கொன்று மின்றிக்கே பாழாய், த்விபரார்த்தகாலஞ்சென்றவளவிலே, தன் ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கிப்பாலுண்டான கார்யத்தைப் பிறப்பிக்கும் நன்மையையுடைய ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அது அண்டமாய் பரிணமித்தவாறே அதிலே சதர்முகளை ஸ்ருஷ்டித்து: “ஶ்வவவஹஸஹஜீவாஹ”. நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி என்கையாலே-சேதநாசேதநங்களை உண்டாக்குவானும் இவன்: அவற்றால் வந்த ஸ்ருஷ்டியும் இவனதே; அவை உபகரணமாத்ரமே; உபகரணமாமிடத்தில் அசேதநத்தோபாதிசேதநனும். [தன்னுள்ளே]-தன்னுடைய ஸங்கல்பைகதேசத்திலே. [தொன்மை மயக்கிய]-பூர்வவாஸனை அழியுர்படி பண்ணப்பட்ட பதார்யுங்களை. தொன்மையென்று - துவ்வாஸனை. அது அழிகைக்காகத் தான் ஸம்ஹரித்திட்டு வைத்த பதார்யுங்கள்என்கை [தோற்றிய] - தோற்றுவித்த. தோற்றிய என்றது - “ஶ்வஹஸ்யாஸு” என்கிற ஸ்ருதிச்சாயையினாலே “யாதாயயாவொவபுரிகூயஸு” என்கிறபடியே இவற்றையுண்டாக்கின நல்விரகுகளை அநுஸந்தித்து, அவற்காளன்றி ஆவரோ? என்று அவ்வயம்.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோர் ஏற்றமோ, ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார். சிசுபாலனிற்குறைந்தாரில்லையிறே ஸம்ஸாரிகளில்.

நாலாம்பாட்டு - தன்மைஇத்யாதி. “ஆதமில் பாழ்நெடுகாலத்து” என்றுதொடங்கி “தோற்றிய சூழல்கள்” என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிசுபாலனுக்குஇத்யாதி உண்டாக்கினது மஹாகுணமானபடியென்? அவனைப்போல எல்லாரும் வைதுகொண்டிருந்தாரார்களோ? என்ன - சிசுபாலன்இத்யாதி.

[தன்மை யறிபவர்தாம்] - தத்த்வஸ்த்திதியறியுமவர்தாம். அதாவது இதினுடைய உத்பத்தி அவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்குமவர்கள்; “ஸ்ருஷ்டிவம் வநவாஸாய” (ஸ்ருஷ்டிவம் வநவாஸாய)போலே. ஜகத்காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்று அறியுமவர்கள்; * “காரணதூயெய்ய” (காரணநதுத்யேய) இறே, “சுயாதெவாஸுஷ்டிஜிதாவா” (அதாதோப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா) என்ன “ஜநாஹுஸ்யத” (ஜநமாத்யஸ்யத) என்ன நின்றதிறே. [அவற்காளன்றியாவரோ] - காரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தது தனக்குஅடிமை செய்கைக்கிறே. [பன்மைப்படர் போரு ளாதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து] - தேவாதிதேத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாங்குணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்றுமில்லாத காலத்து தேவதீர்யமாதிரிபேண வுண்டா கக் கடவவஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி பாழ்கூவிச்சுடக்கிற நெடுங்காலத்து. ரஸ்வரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ் கூவிக்கிடக்கும்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனுன வன் விஜாநிலம் உவர்கழியும்படி நீரைத்தேக்கி வைக்குமாபோலே, இவற்றினுடைய தூர் வாஸநை போகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிதாலம் ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கும். கண்ணுக் கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானாகலத்து. [நன்மைப்புனல்பண்ணி] - அழிக் கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. “சுவவனவவஸஜுபாடி” (அபஏவஸஸர்ஜாதேள) என் கிறபடியே முற்படஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி. இவ்வளவும்வர அசித்ததைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டு, “இவையிரண்டும் நம் புத்தயதீனமானபின்பு இனிச்சித்தையுங்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்” என்றபார்த்து சதுர்முகனையும் ஸ்ருஷ்டித்து. “யவஸூபாதிஸா ரீரஸ” (யஸ்யாத்மாஸாரீரம்) “யவஸூபாதிஸாரீரஸ” (யஸ்யபருதிஸாரீரம்) என்று இரண்டும் இவனுக்குஉபபாய் பரதந்த்ரமாயிறேயிருப்பது. “யோபாஸுமாரணவிஷயா திவவயு” (யோப்ரஹ்மாணம்விததாதிபூர்வம்) ‘நன்மைப்புனல்பண்ணி நான் முகனைப்பண்ணி’ என்று ஒருகுழமணனைப்பண்ணி என்பாரைப்போலே. [தன்னுள்

தத்த்வஸ்த்திதியாவதென்ன - அதாவதுஇத்யாதி. அவனுக்காகக்கண்டது - அவனுடைய கைங்கர்யத்துக்குஉடலாக ஸ்ருஷ்டமாயிற்றென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ருஷ்டிவம் இத்யாதி. “தன்மையறிபவர்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஜகத்காரணஇத்யாதி. “காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யம்” என்னுதுக்கு ஸ்ருதிசூத்ரங்கள் - காரணநதுஇத்யாதி. “இதினுடையஉத்பத்திஅவனுக் காகக்கண்டது” என்கிற வாக்யாங்குணமாகவர்த்தம் - காரணஇத்யாதி. இப்போது, “அவற்காளன்றி யாவரோ” என்றதுக்கு - காரணகளேபரங்களைக்கொடுத்தவர்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோ என்று சப்தார்த்தம். “தன்மையறிபவர்” என்றதுக்கு - “காரணவஸ்துவே யுபாஸ்யமென்றறியுமவர்கள்” என்றத்தமானபோது, “அவர்க்காளன்றியாவரோ” என்றதுக்கு - காரணபூதனுனவனுக்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவரோ என்று சப்தார்த்தம். இந்தஅர்த்தம் இருபத்துநாலாயிரத்திலே கண்டுகொள் வது. விவரணம் - தேவதீர்யமாதிரிஇத்யாதி. நெடுங்காலம் பாழாகவிட்டுவைக்கிறதேததுக்கென்ன - ரஸ்வரன் இத்யாதிவாக்யவ்யயம். உவர்கழியும்படி - சுவர்கழியும்படி. “ஆதுமி” என்றதுக்கர்த தம் - கண்ணுக்கிடஇத்யாதி. கண்ணுக்கிட ஒருதுரும்பில்லாதபடி - கண்ணலேகாண்கைக கொன்று மில்லாதபடி இத்தபத்தி. புனலுக்குநன்மையேதென்ன - அழிக்கஇத்யாதி முந்தற ஜலஸ்ருஷ்டி யைச்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் - அபஏவஇத்யாதி. ‘இவ்வளவும்வர’ என்றது - அண்டஸ்ருஷ்டி பர்யந்தமென்றபடி. இவையிரண்டும் - சிடிசித்துக்களிரண்டும். இரண்டும் தன்புத்தயதீரமோ ? என்ன, ப்ரமாணம் - யஸ்யாத்மாஇத்யாதி. சேதநஸ்ருஷ்டியில் முந்தற ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியைச்சொன் னதுக்குப்ரமாணம் - யோப்ரஹ்மாணம்இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுதே, “பண்ணி” என்ற துக்குஉவயம் - நன்மைப்புனல்இத்யாதி. குழமணன் - மரப்பாச்சி. மயங்கல் - கூடலாம், ‘இட்டு

ளே] - தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேஸத்திலே. [தோன்மையித்யாதி] - பழையதாக, “ஸதேவ” என்கிறபடியே - தானேன்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டு வைத்து, பின்னை “ஹஹஸ்யா” (பஹஸ்யாம்) என்கிறபடியே இவற்றை ஆவிர்ப் பவிப்பித்த விரகுகளைச் சிந்தித்து - தத்தவஸ்த்திதி யறியுமவர்கள் அவனையொழிய வேறேசிலர்க்குஆளாவரோ? (தன்மை - உண்மை. புனலென்றது - மற்றவற்றுக்கு முப லக்ஷணம். தோற்றிய - தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிசுபாலனுக்குத் தன்திருவடி களைக் கொடுத்தானென்றது, இதோரேற்றமோ விரோதிகளை யுண்டாக்கி தன்னை வைவித்துக்கொண்ட நீமைக்கு? என்கிறார். ‘பன்மைப் படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தோன்மை மயக்கிய - ஆதமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி - தோற்றியகூழல்கள் சிந்தித்து - தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ?’ என்றறவயம்.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கூழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சூழ்வரோ?
ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள் அமுந்தியருலத்தை
தாழப்படாமல்தன்பாலொருகோட்டிடைத்தான்கொண்ட
கூழல்திருவுருவாயிற்றுக கேட்டுமுணர்ந்துமே.

ஆ.—(கூழல்கள்.)-கிணற்றிலேன்முந்த தன்னுடைய ப்ரஜையை மாதாவான வள் வாதஸயாதியுயத்தாலே விபூநதெடுக்குமாபோல, ரஸாதலத்திலே நிமக்நை யான ப்ருதவியை வராஹரூபரனாய் சூணத்திலேசென்று முழுகியெடுத்தருளின இம் மஹாகுணத்தைக்கேட்டு, ஸ்ருதமானதைத் ஸ்மரித்திருந்துவைத்து, “தங்களுக்கொரு புருஷார்த்தஸாபநத்தைச்செய்யவேண்டும்” என்று நினைக்கில், அந்த ஆஸ்ரயபூதனை வனுடைய திருவடிகளையல்லது ஆஸ்ரயிப்பரோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாமபாட்டில், தன்னுள் ஸ்ருஷ்டமான ஜடத்தை ப்ரளயங் கொள்ள, “இன்னமும இங்ஙன இருக்கும் ஜடத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறோம்” என்று உபேக்ஷிபாதே, தான் அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தீர்யக்கின் வடிவைக் கொண்டு ஹ்மியை எடுத்தருளின இடமஹாகுணத்தை அதுஸந்திக்கிறார். [கூழ லென்று தொடங்கி] - தந்தாமுககு புருஷார்த்தரூபாய சிந்தையைப்பண்ணில் அத்தயாஸ் சர்யஸ்வஹாவனா எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஒழிய வேறு சிலரை ஆஸ்ரயிப் பரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் என்றுதொடங்கி] - தெரியாதபடி கடன்லே அமுந்தின வ்யயிஷயை அந்தரப்படாதபடி தன்னுடைய ஒருகொம்பில் ஒருவர் அயிப்யாதிருக்கத் தானேவைத்துக்கொண்ட வராஹமனை திருவடிவைக் கொண்டபடியைச் சொல்லக்கேட் டும் மநம்பண்ணியும்.

வைத்து’ என்றபடி. தோற்றிய - தோற்றுவித்த. கீழற்பாட்டில் இதுக்காதிக்யமெதென்ன - விரோ தியான இதயாதிவாக்யவ்யம். “ஆதமில்பாழ்நெடுங்காலத்து - மயக்கிய” என்று - ஸபஹாரத்திலும், “நான்முனைப்பண்ணி - தோற்றிய” என்று - ஸ்ருஷ்டியிலும் தோற்றுகிற புருத்திகளைப் பரிஹ ரிக்கைக்காக. அவ்வயம் - பன்மைஇதயாதி மயக்கிய - மயக்குகையாலே யென்றபடி.

(சு)

† ஸ்ருதமானதை-கேட்டமஹாகுணத்தை.

ப.—அந்தரம், அழிந்தஜகத்தையுண்டாக்கினவளவன்றியே, தன்வடிவை யழியமாறியும் ஆபத்ஸகனான ஸ்ரீவராஹரூபியனுடைய வருத்தாந்தத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

பெரு - அபர்யந்தமான, புனல் தன்னுள் - ப்ரளயஜலத்திலே, ஆழ - அண்டகபாலத்தளவுமாழ, அமுந்திய - அமுந்தின, ஞாலத்தை - பூமியை, தாழப்படாமல் - காலவிளம்பத்தாலேயுருமாயாதபடி, தன்பால் - தன்திருமேனியில் ஏகதேசமாயிருப்பது, ஒரு கோட்டிடை - ஒருகோட்டினிடத்திலே, (தான் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாய்ப்படி), (ஸ்வேச்சாமாத்ரத்தாலே), கொண்ட - (இடந்தெடுத்துக்) கொண்ட, கேழல் - “கோலவராகம்” என்கிறபடியே ஸ்ரீவராஹமான, திரு - அழகிய, உரு - வடிவை, ஆயிற்று - உடையானுதித்தை, கேட்டும் - வேதேதிஹாஸபுராணமுகங்களாலேகேட்டும், உணர்ந்தும் - மநம்பண்ணியும்வைத்து, சூழல்கள் - தங்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமான நல்விருகள், சிந்திக்கில் - ஆராயநினைக்கில், மாயன் - (ஞானப்பிராணையல்லாவிடிலைநான்கண்டநல்லதுவே” என்கிறபடியே ப்ரளயபத்துக்குஉதவி, ஸம்ஸாரார்ணவோத்தரணோபாய பூதனுமாய்) ஆர்ச்சயகரனான வராஹரூபியுடைய, கழல் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, சூழ்வரோ - ஆர்ச்சிப்பவரோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹூமியை ப்ரளயங்கொள்ள “இங்ஙனே இருப்பதொன்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்று உபேக்ஷியாதே, தன்னை அழியமாறி ஹூமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அதுஸந்யிக்கிறார்.

[சூழல்கள் இத்யாதி] - தந்தாமுக்கு புருஷாரீடியோபாய சிந்தைபண்ணில், ஆர்ச்சயஸக்தியுத்தனை யல்லது பற்றுவுரோ? சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயமேடிமும். எல்லா உபாயங்களிலும் அதுவ்ருத்தமாய் மலப்பதமாய் ப்ரயாநமுமாய் ஸ்வரூபாஹரூபமுமாய் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமுமாயிருக்குமத்தை யல்லது பற்றுவுரோ? இத்தலையில் பாரதந்தர்யத்தையும் அஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் அதுஸந்யித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் ஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் ப்ராப்தியையும் அதுஸந்யித்தால், ஸ்வாஸிமதஸித்திக்கு அவனையல்லது பற்றுவுரோ? [மாயன்கழல்] - ஆர்ச்சயஸக்தியுத்தன் என்னுதல், பேற்சொல்லுகிறவடிவில் ஏற்றத்தை நினைத்துச்சொல்லுதல். அவன்திருவடிகளையே வேண்டுகிறதென் என்னில்?—அடியானுக்குஅடியோடேயந்வயம். ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அஸத்ஸமனாயிருக்கு மவனுக்கு, நஷ்டோபரணம் பண்ணினவனைப் பற்றவேண்டாவோ? ப்ரளபத்துக்கு கர்மஹித்தவற்றைப் பற்றவோ? நித்ய ஸம்ஸாரியாகைக்கு வேண்டுவனவிதே இவன்பக்கலுள்ளது. ஸ்வவிநாஸத்துக்கு இடம்பார்த்துத்திரியும்இவன், உஜ்ஜீவநத்துக்கிடம் பார்த்துத்திரியும்அவன். [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுள் இத்யாதி] - ஆழத்தையுடைத்தான பெரும்புனல் என்னுதல், பெரும்புனலிலே ஆழவழுந்தின ஞாலமென்னுதல். ஸர்வஸக்திக்கும் அதுக்கிடாயிருப்பதொரு வடிவு கொண்டெடுக்கவேண்டியிருக்கை. [தாழப்படாமல்] - ப்ரளயங்கொண்டு அங்ஙனேஉருமாய்ந்து போகாமே. [தன்பாலொரு கோட்டிடை] - தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே. கொண்டவடிக் பரப்பு: ஹூமியடங்க தன் திருவெயிறுக்குள்ளே அடங்கும்படியாயிற்று; ரக்ஷயத்தினுடையவளவன்றே ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. [தான்கொண்ட] - ஒருவர் ஆர்ச்சியாதிருக்கத் தானேகொண்ட. [கேழற்றிருவுரு] - நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இனையாதபடி ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான வடிவைக்கொண்டான் அவன்; அதுதான்

ஆலத்தி வழிக்கவேண்டி யிருக்கையாலே - 'திருவுரு' என்கிறார் இவர். "கோலவராக மொன்றாய்." "பன்றியாந்தேசு" - பரமபதரினையுணை தேஜஸ்ஸுக்கும் அவ்வருகே ஒரு தேஜஸ்ஸிதே இது. [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - சொல்லக்கேட்டும் மரநம் பண்ணியும் - மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ. கீழிற்பாட்டில் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, ஜமத் காரணமாய் உபாயமான மேன்மைதோற்றிற்று; தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றருக் கொண்ட நீர்மைக்கு, தாம் குலையாமல் ஸ்ருஷ்டித்தது ஒரேற்றமோ?

௪௫.— அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபண்ணினதோர் ஏற்றமோ, ஸ்ருஷ்ட மானஜகத்தைப் ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயேத்து ரக்ஷித்ததுணத்துக்கு என்கிறார்.

[சூழல்கள் சிந்திக்கில்] - தான் தன்னோடுறவற ஜீவிக்கைக்கு உறப்பான விரகு பார்க்கில். தந்தாம் அலிமதங்கள் சித்திக்கைக்கு விரகுகள் பார்க்கில். (உபாயங்கள் பல வுண்டிதே. அடியானுக்கடியோடேயிறே யர்வயம்.) [மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ] - ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தான் தன்னேப்பேணாதேநோக்கும் ஆஸ்சாய்யுதனாவனுடைய திருவடிகளையல்லது பற்றுவரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னு ளமுந்திய ஞாலத்தை] - ஆழத்தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யமுந்தின ஞாலமென்னு தல், பெரும்புனல்தன்னுள் - ஆழ - அமுந்திய ஞாலமென்னுதல். [அமுந்திய ஞாலத்தை] - அண்டிபததியிலே சென்றோட்டினபூமியை. [தாழப்படாமல்] - தறைப்படாமல்; மங்கா மல். உள்ளதுகரைந்துபோனபின்பு, இனி ஸததையுங்கூட அழியவொண்ணாதென்ற பார்த்து. [தன்பாலோரு' கோட்டிடைத்தான்கொண்ட] - மஹாப்ருதிவியைத் தன் எயிற் றிலே நீலமணிபோலேகொண்ட; தன்திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலேகொண்ட. உதாரராயிருப்பார் நாற்பதுபேருக்குச் சோறிடநினைத்து நூறபேருக்குச் சோறுசமைக்குமாபோலே; ரக்ஷியத்தினளவு அல்லகாணும் கொண்ட எயிற்றின்பெருமை; முகார்தரத்தாலே ரக்ஷிக் கையன்றியே, தன்முகேந வேடுத்து ரக்ஷித்தபடியிறே. [தான்கொண்ட] - கரைந்துபோன பூமி யர்த்திக்கவன்றிறேசெய்தது. [கேழல்திருவுருவாயிற்று] - அழிவுக்கிட்டவடிவதனக்கே யாலத்திவழிக்கவேண்டி யிருந்தபடி. ஆழ்ந்திரகக்ஷணத்துக்காகவந்து தன்னேப்பேணாதே ஒழியவொழிய அதுதானே நிறம்பெறும்படியாய்க் காணுமிருப்பது; "மானமிலாப்பன்றியார்

அஞ்சாம்பாட்டு.— சூழல்கள் இதயாதி. "கேழற்றிருவுருவாயிற்று" என்றபதத்தைக் கடா க்ஷித்தவதாரிகை - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி இதயாதி.

உபாயமென்னுதே, "சூழல்கள்" என்றதுக்குறாவமாதல், அந்வயமுக்கேநாவமாதல் - தானீ நன்னோடு இதயாதி. வஹுவசநர்த்தம் - தந்தாம் இதயாதி. "கேழற்றிருவுருவாயிற்று" என் றத்தைக்கடாக்ஷித்தது, "மாயன்" என்றதுக்கர்த்தம் - ரக்ஷியவர்க்கத்தின் இதயாதி. சூழ்வரோ - பற்றுவரோ? சூழ்கை - ஆஸ்சாய்க்கை. "ஆழ" என்றது - *பெரும் புனலுக்கு வச்சேஷணமாதல், "அமுந்திய" என்றதுக்கு வச்சேஷணமாதல். அமுந்தியிருக்க, "தாழப்படாமல்" என்னக்கூடுமோ? என்ன - உள்ளது இதயாதி. ஸவேதவராஹமாகையாலே - பூமியை - நீலமணி" என்கிறார். "இடை" என்றதுக்கர்த்தம் - தன்திருவெயிற்றில் இதயாதி. ஏகதேசமமைந்தால் மற்றையிடமெதுக்காகக் கொண்டானென்ன - உதாரராய் இதயாதி. ரஸோகதி - முகார்தரத்தாலே இதயாதி. கொண்ட என்னுதே, "தான்கொண்ட" என்றதுக்குறாவம் - கரைந்துபோன இதயாதி. "திரு" என்றதுக்கு - விக்ரஹலெளந்தாயமாகவர்த்தம் - அழிவுக்கு இட்ட இதயாதி. ஆதமகுணத்தால்வந்த அழகாகவர்த் தார்தரம் - ஆஸ்சாயிரகக்ஷணத்துக்கு இதயாதி. அழிவுக்கிட்ட வடிவதனக்கு - தன்மேன்மைவிட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகையான வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. வராஹநாயனாபுப்படி யழகியராயிருப்

தேச" என்னும்படியே. "மாசுடம்பில்நீர்வாரா" - எங்கேனுமுண்டான அழக்கும் வந்து சேரும்படியிருப்பதோடு வடிவைக்கொண்டு. "மானமிலாப்பன்றியாம்" - ஈஸ்வரத்வம் பின்னொட்டாதிருக்கை. ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விஸ்வஸிக்கும்படி அகவாயிற்புரையற் றிருக்கை. மாயாம்பருகத்தைமோந்துபார்த்து "ராகுநிலகந்த முண்டு" என்று போயிற்றினவிறே ம்ருகங்கள். "பன்றியாந்தேசுனதேவர்" இவ்வடிவ கொண்டிலனாகில் அருமந்ததேஜஸ்ஸையெல்லாம் இழக்கும் தீனயாகாதே. நித்யசூரி களுக்கு ஒலக்கங்கொடுத்து அங்கேயிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழவிட்டத்தால்வந்த ஏற்றம். [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - ஸ்ரவண மநங்கள்பண்ணியும் - சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ? தான் ஜகத்காரணத்வாதி குணங்களோன்றும் குறையாதபடி ஸங் கல்பத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுமதுஜேற்றமோ, ப்ரளயங்கொண்டபூமியை, தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றருக்கொண்டேத்த இவ்வுபகாரத்துக்கு? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கேட்டுமுணர்ந்தவர்கேசவற்காளன்றியாவரோ?

வாட்டமிலாவண்கைமாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு

நட்டங்கொள்தேவர்கள்சேன்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய

கோட்டங்கைவாமனனாய்ச்செய்தகூத்துக்கள்கண்டுமே.

ஆ.—(கேட்டுமுணர்ந்தவர்) - மஹாவலியாகிற மஹாஸுரனாலே பிடித மாய் தந்நிரஸநார்த்திபான தேவஸமுஹத்தாலே யர்த்தகிதனான எம்பெருமான், அவ னுடைய ஓளடாரயத்தாலே ஸ்வரூபேண அவனை, நிாஸிக்கமாட்டாமை ஸ்ரீவாமனனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக "ஓஷாநூபு-கிமூஷ்ரியாசு" என்கிற தன்ஸ்வ ரூபத்தைபுகூட அந்யூகரித்துக் கொண்டவனுடைய ஜகத்தை, "கொள்வனன் மாவலிமூவடிதா" என்று இரந்துகொண்டுசெய்தருளின ஆஸ்ரயங்களைக்கண்டுலைத்தும், அறிவுடையராயிருப்பார், ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குக் காரணபூகனான ஸ்ரீவாமனனுக் கல்லதுஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்தியத்தினாலே ஹூமியை எடுத்தருளின அதிற்காட்டிலும், தன் மேன்மை பெருகட்டிருந்துகொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன

பரோ? என்ன - மானமிலா இத்தாதி. "மாசுடம்பு" என்றதுக்கர்த்தம் - எங்கேனும் இத்தாதி. "மானமிலா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஈஸ்வரத்வம் இத்தாதி. "ஆம்" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸஜாதீயங்கள் இத்தாதி. வராஹமானால் தன்னினமென்று விஸ்வஸியாதோ? என்ன - மாயாம்பருகத்தை இத்தாதி: "தேச" என்றதுக்குலாவம் - இவ்வடிவு இத்தாதி. "தேவர்" என்றதுக்குலாவம் - நித்யசூரிகளுக்கு இத்தாதி. "கேட்டுமுணர்ந்தும்" அத்தாலே ஸ்வயந்நத்தைவிட்டவர்கள், "சூழல்கள்சிந்திக்கில்" மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ" என்று கூட்டுவது. "ஜமதூஷுஷி" இத்தாய்வதாரிகாவாக்யத்தை ஸோபபத் திகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தான் ஜகத்காரணத்வாதி இத்தாதி. "ஆழப்பெரும்புனல்" என்ற தொடங்கி, "கேட்டுமுணர்ந்தும் - சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச்சூழ்வரோ?" இத்தய்வயடி.

யாலே தன்னிலே ஒரு மிடறாய் ஹமீநாவிமாநிகளாய்ச்சென்று இரந்தவர்களுக்கு, “நம்பக் கலிலே வந்திரந்தார்கள்” என்கிற இத்தையே கொண்டு “உங்கள் காரியமெல்லாம் செய்கிறோம்” என்று சொன்ன வார்த்தையாலே அவர்கள் உஷ்ணத்தைப்போக்கி, “மாஸூஹி” என்றான். உஷ்ணம்போக்கினபடி என்? என்னில், [கோட்டங்கை வாமநாய்] - ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையாய். அங்கை - கொடுத்த வளர்ந்த கை. [செய்த கூத்துக்கள்] - அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிசைக்கயிலே அதிகரித்து, சிறு காலேக் காட்டி இரந்து பெரியகாலாலே அளந்துகொண்ட மனோஹாரியேஷ்டதங்களை அநுஸந்திக்கும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றி ஆவரோ? [கூத்துக்கள்] - மனோஹாரியேஷ்டதங்கள். வல்லாராடினாற்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்தான் ஒரேற்றமோ, * அலம் புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமநாய் இந்தப்பூமியை ரகசித்த மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார்.

[கேட்டுமுணர்ந்தவர்] - ஓராசார்யன் ஓரர்த்தத்தை யுபதேசித்தால் அத்தைப் பரவணம்பண்ணி, “வனவஜ்ஜூசவாலவிதூஹி” (ஏவம்ஜ்ஜூத்வாபவிதுமர்ஹதி) என்கிறபடியே பின்னையவ்வர்த்தத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [கேசவற்காளன்றியாவரோ] - புறம்பாஸ்ரயணியில்லாதபடி தானே ஆஸ்ரயணியனாவனுக்கொழிய ஆளாவரோ? “சூவாணவாஜ்ஜூஹிதளதஸூக்செஸவநாஹி” (ஆவாந்தவாங்கே ஸம்பூதேள தஸ்மாத்தேஸுவநாமவாந்) - என்கிறபடியே யாதல், ப்ரஸஸ்தகேசன் என்னுதல். [வாட்டமிலாவண்கை] - கொடுத்துமாறக்கடவதன்றியே, எப்போதும் கொடுக்கையிலே ஒருப்பட்ட கை. ராவணாதிகளைப்போலே தலையறுத்துப்போகட வொண்ணாமெக்கு நிபந்தனமுண்டாகையாலே யழியச்செய்திலன். [மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு] - இது பற்றாசாக அவன்நெருக்க நெருக்குண்டு. [வாட்டங்கொள்தேவர்கள்] - க்ராமணிகளைப்போலே, ஒருவர் உச்சராயம் ஒருவர்போருதே, தலையறுப்பாரும் தலையறுப்பண்பாருமாய்த் திரியக்கடவ ஜாதியிறே; இப்படி சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கிறவர்கள் ஆபத்து மிக்கவாறே

ஆறும்பாட்டு.—கேட்டும் இத்தாதி. கீழ்அஞ்சபாட்டிலும்சொன்ன குணங்களைப்பற்ற இப்பாட்டிற்கொல்லுகிறகுணம் அதிகமென்கிறா - கீழ்ச்சொன்ன இத்தாதி. திருநெடுந்தாண்டகம், ‘அலம்புரிந்தநெடுந்தடக்கை’; அர்த்திகளுக்கு “போதும்” என்னும்படி கொடுக்கவல்ல பெரிய கையென்றபடி. ‘கோட்டங்கைவாமநாய்’ - நீரேற்கக் குவித்த அழகியகையையுடைய வாமநாயென்றபடி. கோடு - குவிக்கை.

“ஜூகவா - வனவஜ்ஜூ - ஹிதூஹி” என்றவயம். “ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகன்” என்கிறவர்த்தத்திலேஹாவம் - புறம்பாஸ்ரயணியி் இத்தாதி ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றபோதே, இவனையொழிய வேறு ஆஸ்ரயணியில்லையென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகத்தவதிலே ப்ரமாணம் - ஆவாம் இத்தாதி. ஹரிவம்ஸே கைலாஸயாத்ராயாம், “கூஹிஹ்மணாநாஸோஸொஹ்மவஸூஹிநாஸூ” இதி பூர்வார்த்தம். “வாட்டமிலா” என்றதுக்காததம் - கொடுத்துமாற இதயாதி. இப்போது இவனுடைய ஓளாராயத்தை வாணிக்கிறதற்கு ஹாவம் - ராவணாதிகளை இத்தாதி. இதுபற்றாசாக - இந்த ஓளாராயம் பற்றாசாக. தேவர்கள் திரளாயிராகளோ, ‘சுட்டங்கொள்’ என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன, ஹாவம்-க்ராமணிகளை இத்தாதி. ஆனால், இப்படிப்பட்டவர்கள் திரளுக்கைகு ஹேதுவேதென்ன - இப்படி சேரா இத்தாதி. இரந்

† உச்சராயம் - மேன்மை.

தந்தாமபிமாங்களைப்போகட்டு, எல்லாரும் ஒருமிடறய்வந்துவிழந்தார்கள். ஈட்டம்-திரள். [சென்றிரந்தார்க்கிடர்க்கிய] - கூறுசெய்வானும் அம்பலத்தேயிருந்தால் “ஈஸ்வரனும் நம்பக்கல் வரத் தட்டென்?” என்றிருக்குமாபோலே, “எல்லாரும்நம்பக்கல்வரவேணும்” என்றிருந்தவர்கள் தங்களாபத்தின்கனமிறே துர்மானிசளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது” என்று திருவுள்ளத்திலேகோண்டு அவர்கள் இடரைப் போக்கினபடி. “சுயிகுண்டெநி ரொவிஷ்டு” (அதிகம்மேநிரேவிஷ்ணும்) என்று - ஒரு சொத்தைவில்லை முறித்தபோதாக எம்பெருமான் ஸாவாயிகனென்பது; அல்லாதபோது “ஈஸ்வரொஹ்ம” (ஈஸ்வரோஹம்) என்பதான தேவஜாதி பற்காட்ட, அவர்கள் இடரை நீக்கினபடி. [கோட்டங்கை வாமநாய] - நீரேற்கக்குவித்த அழகிய கையையுடையனாய்; “பொல்லாக்குறளுருவாய்ப் பொற்கையில்நீரேற்று” என்கிறபடியே, தேவர்களை நெருக்குகையாலேயழியச்செய்யவேணும்: குணவிசேஷத்தாலேயழியச்செய்யமாட்டான்; இனி, இரண்டுக்கும் அநுரூபமாக ஒரு வழி ரக்ஷகனானதான் பார்க்குமித்தனையிறே. [போற்கை] - பொலிவேய்தனை கை, அழகியகையென்றபடி. கோடுத்துவளர்ந்த கை; “மொவஹஹ ப்ரஜாதாஸு” (கோஸஹஸ்ரப்ரஜாதாரம்) என்றும், “ஐஹவபுகிமஹயாசு” (தத்யாந்ஃப்ரதிக்குஹ்ணீ யாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையனாய். அங்கை - அழகியகை) [செய்தகூத்துக்கள் கண்டுமே] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றேபிகை யிலே யதிகரித்து, மஹாவலியஜ்ஞவாடத்தளவும் செல்ல, பூமிநேளியும்படி பதறிநடந்து சென்றுபுக்கு, க்ருஷ்ணஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்ஜியுமான 1 விநீதவேஷத்துடனே நின்று, “கோள்வனான்” என்றற்போலேசொன்ன 2 முக்யஜலபிதங்களும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தது மாகிற இவ்வயாபாரங்களடங்கலும் இவர்க்குவல்லாராடி னாற்போலே யிருக்கிறபடி. ஐஸ்வரமான மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, ஈஸ்வரபதியான தான் இரந்து ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையேத்திரகுகித்தது ஒரு குணமாயிற்றதோ? என்கிறார்.

(சு)

தார்க்கு என்னுதே, “சென்றிரந்தார்க்கு” என்றதுக்குஹாவம் - கூறுசெய்வான் இத்தயாதி. கூறுசெய்வான் - மணியமபண்ணுமவன். அவர்கள் துர்மானிகளோ? என்ன - சுயிகுண்டெநிரொ இத்தயாதி. கோடுதல் - குவித்தல். “அம்” என்று - அழகு. அதாவது - ஒளடாரயம். “நீரேற்க” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பொல்லா இதயாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. நீரேற்கவேண்வொனென்? என்ன - தேவர்களை இத்தயாதி. கைக்கு அழகுகெதென்ன - கோடுத்துவளர்ந்த இத்தயாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - கோஸஹஸ்ர இத்தயாதி “ஐஹவபுகிமஹயாசு” இது யுத்தகாண்டே, (உக - ஏ) வருணம்ஸரணம் கச்சதேர ராமஸ்ய க்ருத்யகதநே. “ஐஹவபுகிமஹயாசு” மஹபுகிமஹயாசு. 1 சுவிநெருவொகுகெதொவபுகி ராஜிஸ்துவராசு” இது ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமந்தமப்ரதி வரீதா(௩௩ - ௨௫) “கூத்துக்கள்” என்ற வஹுவசநார்த்தம்-அன்றேபிறந்து இத்தயாதி. இத்தை “கூத்து” என்கிறது. ஆகர்ஷகத்வத்தைப் பற்ற என்கிறார் - வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கிறபடி என்று. சீழிற்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிகயமேதெனை - ஐஸ்வரமான இத்தயாதி. கூத்துக்களை - ஆசாரயமுதத்தாலே கேட்டுமுணர்ந்தும் - கண்டும, அதாவது - ஸாக்ஷாத்கரித்ததும்இருக்கு மவர்கள் கேசவற்களானறி யாவரோ? இதயந்வயம்.

(சு)

1. விநீதவேஷம்-வணகசமுளவழிவம். 2 முக்யஜலபிதம்-மனோஹாரியான பேச்சு.

ஏழாம் பாட்டு.

கண்டுநீதேளிந்துங் கற்றார்கண்ணற்காளன்றி யாவரோ ?
வண்டுண்மலர்த்தோங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாள்
இண்டைச்சடைமுடியீசனுடன் கோண்டுசாச்செல்ல
கோண்டங்குத்தன்னோடுங்கோண்டு உடன்சென்றதுணர்ந்துமே.

ஆ — (கண்டுநீதேளிந்துங்.) — மாதாபிதாக்களாலே மஹாதபஸாலத்தனையுந்
வரதம் உபலாபிதனையிருந்த மார்க்கண்டேயன் தன்னுடைய ஆயுர்த்தமாக ருத்ரனை
யாஸ்ரயிக்க, அவனும் “மத்ஸம்ஹித ஸித்தயர்த்தமாக நானும் பாம்புருஷனைநோக்கி
தபாஸ்யபண்ணி வர்த்திக்கிறது” என்றுசொல்லித் தன்னுடைய தபோவேஷத்தை
புங்காட்டி, “அவனுடைய திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கப்போரு” என்று அவனைக்கொண்டு
ருத்ரன் வந்தாஸ்ரயிக்க, அவனுக்காக மார்க்கண்டேயனுக்கு ஸமக்ரமான ஆயுஸ்ஸைக்
கொடுத்தருளி நித்யகிங்கரத்தேவர விஷயீகரிப்பதுஞ்செய்தருளின இம்மஹாகுணத்தை
யறிந்துவைத்தும், ஸாராஸரவிவேகஜ்ஞராயிருப்பார் அந்த க்ருஷ்ணனுக்கு ஆளன்றி
யாவரோ ? என்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரீயுபத்யான தான் பிறரை இரந்து ஆஸ்ரீதருடைய
அபேக்ஷிதபூரணம் பண்ணின குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபரான பண்ணுகை
யாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணமான குணத்தை அது
ஸந்திக்கிறார்.

[கண்டுமென்று தொடங்கி] - ப்ரியஹிதங்களை அதுஸந்யித்தும் அத்யவஸித்து
மிருக்குமவர்கள் க்ருஷ்ணனுக்கன்றி ஆளாவரோ ? [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு
உண்ணுநின்ற பூமாலையை உடையனாய் வராலான மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுஸ்ஸுக்
காக “நானும் உன்னோடொத்த ஸாயகன்காண்” என்று தன்னுடைய ஜடையைக் காட்
டிக்கொண்டு உடனே பேச்சாட்டுத்துணையாகச் செல்ல அவனை விஷயீகரித்துத் தன்னோ
டொத்த வரிசையைக்கொடுத்தும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும். [உசாய்ச்
செல்ல] - என்று பாடமாம்போது, வாழுநாள் விசாரித்துச்செல்ல என்றுமாம்.

ப. — அந்தரம், தான் அர்த்தியாய்வைத்து ஸர்வதேவதைகளும் தன்காற்
கீழேவளரும்படியான ஆதிக்யத்தளவன்றியே, தேவதாந்தரபரான மார்க்கண்டேயனை
யும் அங்கிகரித்த அதியுயிதகுணத்தை அதுஸந்நித்தருளுகிறார்.

வண்டு - வண்டுகள், உண் - மதுபாநம்பண்ணுகிற, மலர் - மலரையுடைத்
தான, தொங்கல் - மாலையையுடையனாகையாலே, (ஹோக்யோக்யமான யௌவநாவஸ்த
தையையுடைய), மார்க்கண்டேயனுக்கு - , வாழுநாள் - உஜ்ஜீவநசாலத்தை, இண்டை -
ஹோக்த்தருத்வகுசகமானமாலையையும், சடைமுடி - உபாஸகத்வகுசகமான ஜடாமகுடத்
தையுமுடைய, ஈசன் - ஈஸ்வராஹிமாநியான ருத்ரன், (ஆஸ்ரீதனாவவன்றன்னையும்),
உடன் - கூட, கொண்டு - , உசா - ஸர்வாதிகுணதன்பக்கலிலே யுசாவவேணுமென்று,
செல்ல - , அங்கு - அந்நிலையிலே, கொண்டு - (அவனைரக்ஷணீயனாகத்தி ருவுள்ளத்திலே)
கொண்டு, (தேவதாந்தராவயத்தைக்கழித்து), தன்னோடும் - தன்னோடே, கொண்டு -

கூட்டிக்கொண்டு, உடன் - யாவதாத்மவி அவன்பிரியாதபடி, சென்றது - நடந்தப் பகராததை, உணர்ந்துமே - புராணநிபுந்தனாலேபறிந்துமே, கண்டும் - தேவதாரதரங்குளிற்காட்டில் இவனுக்குண்டான உதகர்ஷததையபரோக்ஷித்தும், தெளிந்தும் - “சுயிக்ஷு லேநிரொவிஷு” என்னும் கணக்கிலேதெளிந்தும், கற்றார் - இப்படி விலக்ஷணபுருஷ முகத்தாலே கல்வியையுடையவர்கள், கண்ணற்கு - ஆநந்தஜநன ஸாவேஸ்வரனை, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவாகு), ஆள - அடிமை, ஆவரோ - ? இண்டை - மாலே. செறிவாகவுமாம்.

இ.—ஏழாமபாட்டில், ஸ்ரீயுபதீயான தான் ஆஸ்ரிதர்க்காக அர்யியான குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாரதரஜநத்தினுலே உபேக்ஷயனான மார்க்கண்டேய விஷயிகாரமாகிற விலக்ஷணகுணத்தை அநுஸரயிக்கிறார்.

[கண்டுநெதெளிந்துகற்றார்] - கற்றுநெதெளிந்துகண்டார் - ப்ரியவறிதங்களை ஸ்வணம்பண்ணி, தங்கனிலே அப்யுவஸித்து, அத்தை ஸாக்ஷாதகரித்தவர்கள், ஸாவஸுலியனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ஐஸ்வர்யாரியிக்கு ஐஸ்வர்ய விஸிஷ்டனாயும், கேவலனுக்கு ஸுயிக்ஷு யுகதனாயும், ஹவஹுராயிக்கு ஸமஸ்தகல்யாணகுண விஸிஷ்டனாயும், இப்படியால் ஸாவஸுலியனைவனுக்கு. [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணாதின முள்ள பூமாலையையுடையனாய் - வாலனை மார்க்கண்டேயனுக்கு. [வாழ்நாள] - ஆயுஸ்ஸுக்காக. [இண்டைசசடைமுடியீசன்] - நெடுநாள பசசைகொண்டு மலவேளையிலே “நாஹு உனனோடொகக ஸாயகன் காண்” என்று ஜடையைக் காட்டினான். [உடன்கொண்டுசாச்செல்ல] - ‘ஆஸ்ரயித்தவனை விடவொண்ணாது’ என்று அவனைக் கூடக்கொண்டு உசாத்துணையாகச் செல்லவென்னுதல், புருஷகாரமாகச் செல்லவென்னுதல். அன்றிக்கே, [உசாய்ச்செல்ல] - வாழ்நாள உசாவிச் செல்ல. ‘இவன் ஜீவிக்கும் விரகேதோ?’ என்று ஆராய்ந்துகொண்டுசெல்ல. [கொண்டங்கு] - அங்குக்கொண்டு: ரக்ஷயித்தனாகத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. [தனனோடுகொண்டு] - ‘மிரானுநஃ பரஸிஸாஜிஸுமெவதி’ என்று தனனோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்தது, [உடன்செனதுணர்ந்தும்] - பின்னை ஒருநாளும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும் - கண்டுநெதெளிந்தும் கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ? நெடுநாள தேவதாரதரஜநம் பண்ணினவன், மறந்தும் புறந்தொழாமாதரான ஸாத்விபுருஷகாரமாகவாதல் பிராட்டி புருஷகாரமாகவாதல் அன்றிக்கே, தாமஸதேவதையை புருஷகாரமாகக் கொண்டுவர; புறந்தொழாதவகட்டிசிற, அவாகளையும் பொருந்தவிட்டு, மேனமேலே ரக்ஷித்த நீர்மைக்குப் போருமீமா கீழ்ச்சொனை குணங்கள்? என்கிறது.

நடு.—ஏழாமபாட்டு. ஸ்ரீயுபதீயான தன்னைத்தாழவிட்டுஇரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய ஏற்றமோ? தேவதாரதரஜநம்பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயிகரித்த இம் மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார்.

ஏழ மபாட்டு - கண்டும் இதய தி “மாக்கண்டேயனுக்கு வாழ்நாள” இதயாதினைக் கூடாக்கித்தவதாரிகை - ஸ்ரீயுபதீயான இத்தயாதி,

[கண்டுநீதேளிந்துங்கற்றார்] - (கற்று - தேளிந்து - கண்டார்) ஒருவன்பக்கலிலே ஓர் அர்த்தத்தைதிகுதித்து, அதிலே தேளியவாஸநபண்ணி, பின்னை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக்கிவைப்பார். ஸ்ரவணமநங்கன்தான் ஓர்ஸநஸமாநாகாரத்தளவும் சென்றிற்கு மிறே. [கண்ணற்காளன்றியாவரோ] - த்யாநபரராயிருப்பார், த்யேயவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போவரோ ? [வண்ணெம்மலரித்யாதி] - வண்ணுள் மதுபாநம்பண்ணுகிற பூமாலையையுடைய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனுக்குவாழ்நாளுண்டாகைக்காகவென்னுதல்; 'வாழ்நாள் உசாச்செல்ல' என்று மேலேகூட்டுதல். மாதாபிதாக்கள இவனையோப்பித்து வினையாட விட, அங்கே ஓரசரீரிவாக்யம் "இவனுக்கு ம்ருத்யு குறுகிற்ற" என்றுசொல்ல, அத்தைக் கேட்டு பித்ராதிக்கள் வெறுக்க, "இதுக்கு நீங்கள் அஞ்சவேண்டா, நான் பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று இவன்சென்ற தேவரையாஸ்ரயிக்க, அவரும் பச்சையிதேம் நாளெல்லாம் இடு வித்துக்கொண்டு, ஒருநாளிலேவந்தவாறே தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்து ஜடையெலிரித்துக்காட்டி, "உன்னோபாதி யாறல்பீறல்காண் என்காரியமும: அருகில் மாலையைப்பாராதே எந்தலையில் ஜடையைப் புத்திபண்ணாய்" என்றுகாட்டி, "ஆனாலும் நெருநாள் பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்த நீ பேசாதேபோகவொண்ணாதிதே; உனக்கோராஸ்ரயன் காட்டப்பாராய்!" என்று, அவன் ஸௌலப்பாதி குணங்களையும் மோக்ஷபாதத்தவாதி குணங்களையும், உசாவிக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலேறச்சென்றான். [கொண்டங்கு] - "ஐயோ! ம்ருத்யுபயிதனாய்வந்தாயாகாதே!" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு: "தூர்மாநியான இவன் கொடுவந்தான்" என்றுபாராதே, ஒருபிராட்டி புருஷகாரமாக வருவாரைக் கைக்கொள்ளுமாபோலே கைக்கொண்டு. "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்னும்படியே, [தன்னோடுங்கொண்டு] - இவன்வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியையுங்கொடுத்து. [உடன்சென்ற துணர்ந்துமே] - ஒரு * கள்வன்கொல்லிற் பிராட்டியைக் கொடுபோமாபோலே கொடுபோனான்போலேகாணும். "பின்னையென்றும் நின்றிருவடிப்

ஸ்ரவணதிகள் ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமாயிருக்குமோ? என்ன - ஸ்ரவணமநங்கன் இத்தாதி, "கண்டார்" என்றத்தைக்கடாக்கித்தர்த்தம் - த்யாநபரர் இத்தாதி, த்யேயவஸ்து - குணதிகவஸ்து, வாழ்நாளுண்டாகைக்கு - அவன்குணங்களை யுசாவிக்கொண்டு செல்லவென்னுதல்; வாழ்நாளை - உசாவிக்கொண்டு செல்லவென்னுதல், மார்க்கண்டேயனுக்கு மாலேக்குப் பரஸகதியேதென்ன - மாதாபிதாக்கள் இத்தாதி "இண்டைச்சடைமுடி" என்றவிசேஷித்ததுக்குவாவம் - அவரும் இத்தாதி, "தேவரை" என்றும் "அவரும்" என்றும் சொன்னது - ஸோபாலம்பவசநம். ஆறல் பீறல் - கார்யாயோக்யம், அருகில்மாலே - ஜடையருகில் மாலையென்றபடி, இவனைகூட்டிக்கொண்டு ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே காட்டிக்கொடுக்கைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆனாலும் இத்தாதி, உசாவிக் கொண்டு - சொல்லிக்கொண்டு, "இண்டைச்சடைமுடியீசன்" மாலையையும், ஜடையையும், கிரீடத்தையுமுடைய ருத்ரன். வாழ்நாள் - ஜீவநகாலம், உடன்கொண்டு-ஆஸ்ரிதனையார்க்கண்டேயனையும் கூடக்கொண்டு, "கொண்டு" என்றதுக்கு - காயிகஸ்வீகாரமாக அர்த்தநாதரம் - தூர்மாநியான இத்தாதி, "திருவுள்ளத்திலேகொண்டு" என்றமுந்தின அர்த்தத்துக்குப் பரமாணம்-நெஞ்சிற்கொண்டு இத்தாதி, "இத்தண்ணியருயிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறுபுகலில்லை" என்று நெஞ்சிலே கொண்டு என்றபடி, திருமொழி அஞ்சாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி நாலாம்பாட்டு, "நஞ்சுசோர்வதோர்" இத்தாதி, "அங்கு" - அங்கிலையிலே "உடனசென்றது" என்றதுக்குவாவம் - ஒருகள்வன் கொல் இத்தாதி ஸாம்யாபத்தியையுங் கொடுத்தானோ? என்ன - பின்னையென்றும் இத்தாதி, ம்ருத்யுவை பிரவரித்ததுக்குமேலே, ஒருநாளும் உந்திருவடிகளைப்பிரியாதபடி திருவுள்ளம்பற்றின என்றபடி. * ஏழையேதலையில் ஆறும்பாட்டு, "மன்னுநான்மறை" இத்தாதி, இதுக்கர்த்தம் அருளிச்

பிரியாவண்ணமெண்ணிய”, “ஒருப்ருதக்தர்மி” என்று தோற்றுதபடி, தன்னோடுவினாகிற ரஸத்தை புலிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி - கண்ணேதேளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ ? தன்னையாஸ்ரயித்த இந்ந்ரனுக்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டது ஒரேற்றமோ ? “**சாசெவயெபுவுடி ஞெசாயாசெகாசா னிதெ**” (மாமேவயேப்பபத்யந்தேமா யாமேதாந்தரந்திதே) என்னக்கடவ அவன் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணி, அதுக்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டேவந்து காட்டிக்கொடுக்க, “என்செய்வான், தன்னையாஸ்ர யித்தவனை யுழியவிடாதே புறம்பேயாகிலும் கொண்டேபோய் ரகஷிப்பித்தான்” என்னும் குணம்அவனுக்குண்டாக, மார்க்கண்டேயனைரகஷித்தநீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்களோட்டை ஸஹவாஸம் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு த்யாகவேறு; ஸத்த்வநிஷ்ட்டரோட்டை ஸஹவாஸம் அவனுக்கு ஸ்வீகாரவேறு; இங்ஙனையிருக்கச்செய்தேயிறே அவன்முன்னிலையாக வந்த இவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது!

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன் தன்சீரன்றிக்கற்பரோ?
எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால் பலசெய்மிறை
அல்லலமரரைச்செய்யும்இரண் யனுகத்தை
மல்லலரியுருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே.

ஆ — (செல்லவுணர்ந்தவர்.) - தன்னுடைய தபோபலத்தாலே தேவர்க ளுக்கு ஸர்வப்ரகார வாயுகளுன ஹிரண்யனுடைய ஸரீரத்தை அபரிமித பரிமாண ந்ரு ஸிம்ஹரூபயரணய்க்கொண்டு பிளந்தருளின ஆஸ்ராயத்தையறிந்துவைத்தும், அறிவுடைய ராயிருப்பார், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷரூப நிரகிஸயஸம்பத்தையுடையனானவனுடைய அந்த ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்ய குணத்தையல்லது கற்பரோ ? என்கிறார்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், டேவதாந்தரபஜநம்பண்ணினவனை விஷயிகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ஆஸ்ரிதரகஷணத்திலுண்டான த்வரையாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங் களிரண்டையும் எறட்டுக்கொண்டு அப்போதே தோற்றியருளி ஆஸ்ரிதரகஷணம் பண்ணின விலகூணமான குணத்தை அதுஸந்திக்கிறார்.

[செல்லவென்று தொடங்கி] - முட்டஉணர்ந்தவர் பேரழகை உடையவனு டைய குணங்களையன்றிக்கே கற்பரோ? [எல்லையென்று தொடங்கி] - எல்லையிலாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே பலமிழக்குக்களைச் செய்யாரின்றுகொண்டு தேவர்களை ஁புஷ்பப் படுத்தாரின்றுள்ள ஹிரண்யனுடைய ஸரீரத்தைப் பெரிய ஸிம்ஹரூபத்தைக்கொண்டு பிளந்த ஆஸ்ரீரய யேஷ்டிதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

செய்யாரின்றுகொண்டு. அங்வயங் காட்டுகிறார் - ஒரு ப்ருதக்தர்மி இத்தாதி. சீழிற்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு ஆதிச்யமருளிச்செய்கிறார் - தன்னையாஸ்ரயித்த இத்தாதி. இது நீர்மையானபடியை யுப பாதிக்கிறார் - தாமஸ இத்தாதி வாக்யத்யத்தாலே, ‘வண்டுண்மலர்ததொங்கல்’ என்றுதொடங்கி, ‘உடன்சென்றதுணர்ந்தும் - கற்றும் தெளிந்தும் - கண்டார் - கண்ணற்காளன்றியாவரோ?’ இத்தய்வயடி.

ப — அந்தரம், ஆபுரிதோபகாரார்த்தமாக ஸத்வானுபக்கொண்டு ஒன்றின் தலையும் ஒன்றினுடலுமாய்க்கட்டின நரஸிம்ஹ விக்ரஹத்தை யுடையவனுடைய ஆப் சர்யாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

எல்லையிலாத - அபர்யந்தமான, பெருந்தவத்தால் - மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே, பல - பலவகையாக, செய் - செய்யப்பட்ட, மிறை - லோகபிதையையுடையனாய், அம ரரை-பலப்ரதான தேவர்களுக்கும், “ஹி ஆரணங்கோநுஷ்டமூ” என்று குடியிருப் பிழந்து நித்யது:கிகளாம்படி, அல்லல் - க்லேஸத்தை, செய்யும் - பண்ணும். இரணியன்- ஹிரண்யனுடைய, ஆகத்தை - சரீரத்தை, மல்லல் - “ஹி ஆரணங்கோநுஷ்டமூ” என்கிறபடியே பெரிய, அரியுருவாய்- நரஸிம்ஹரூபத்தை யுடையனுபக்கொண்டு, செய்த - அநாயாஸேந கிழித்துப்பண்ணின, மாயம் - ஆப்சர்யத்தை, அறிந்தும் - ப்ரமாண முதத்தாலேயறிந்து வைத்தும், செல்ல - அந்தவவதாரதாத்பர்யமான ஆபுரிதபகஷ்பாதத்தினுடைய எல்லை யளவும் செல்ல, உணர்ந்தவர் - , செல்வன்தன் - அந்த *நாரசிம்ஹவுஸ்ஸான ஸ்ரீமானு டைய, சீர் - வீரசாரித்ரப்ரதையை, அன்றி - ஒழிய, (வேறென்றை), கற்பரோ - வ்யுத் பத்திபண்ணுவரோ? மிறை - மிறுக்கு. மல்லல் - பெருமை; ஆரவாரமாய், அட்ட ஹாஸமாகவுமாம்..

இ.—எட்டாம்பாட்டில், டேவதாந்தரஹநம் பண்ணினவனை விஷயிகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ரக்ஷணத்வரையாலே நரத்வஸிஹமத்வங்களிரண்டையும் ஏறட்டுக் கொண்டபோதே தோன்றின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[செல்லவுணர்ந்தவர்] - ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களில் பர்யவஸியாதே ஹவத் விஷயத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் அவதரித்த மேல் எல்லையளவுஞ்சென்று அநு ஸந்ரூபித்தவர்கள்; “ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவர்கள் ப்ராப்யத்தைக் கொடுத்து அதில் களைபிடிக்கினவன், நம்முடைய ப்ராப்யமும்புத்து அதில் களையும்பிடிக்குவான்” என்று இவ்வளவும் செல்லவுணர்ந்தவர். [செல்வன்] - “நாராலிஹவபுஸ்திரோ” என்கிற படியே பேரழகை உடையவன். [சீரன்றிக்கற்பரோ] - அவனுடைய ஆபுரிதபரதந்தர் யம் முதலான நீர்மைகளையல்லது அப்பஸிப்பரோ? [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] - ஹி ஆரணங்கோநுஷ்டமூ பண்ணின தொகையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே. [பல செய்யிறை] - பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றனகொண்டு. வரங்கொடுத்த தேவதைகளுக் கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படி மிகைத்து வர்த்தித்தானாயிற்று. [அல்லமாரைச் செய்யுமிர ணியன்] - ஸுவப்ரயாநராயிருக்கிற தேவதைகளை நித்யஹி ஆரணங்கோநுஷ்டமூ பண்ணின ஹிரண்யனுடைய. [ஆகத்தை] - திருவுகிருக்கிரைபோரும்படி வரத்தை யூட்டியாக விட்டுவளர்த்த வுடம்பை. [மல்லலரியுருவாய்] - “ஹி ஆரணங்கோநுஷ்டமூ” என்கிறபடியே அவ னுடம்பு குளப்படியாம்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லல் - பெருமை. மல்லலரியுரு வென்று - ஹி ஆரணங்கோநுஷ்டமூமென்றுமாம்- “திருவொடுபுணர்ந்த சிங்கம்” என்று ஒரு தமிழன் சொல்லிவைத்தான். “நரங்கலந்த சிங்கமாய்க் கிண்டதிருவன்”. [செய்த மாயமறிதுமே] - வரஹலஹுஜஹலங்களாலே திண்ணிதான உடம்பை, பெரியசீற்றத் தோடேசென்று அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்ட ஆப்சர்யத்தை அநுஸந்தித்தும் - செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்சீரன்றிக் கற்பரோ?

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவனை விஷய்கரித்த மஹாகுணத்திற்காட்டிலும், நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு ஆ ஸ்ரீ தரகக்ஷணம்பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[செல்லவணர்ந்தவர்] - ஆலாஸமான ஐஸ்வர்யஆத்மப்ராப்திமாத்ரங்களில் பர்யவஸியாதே, எல்லையுடைய ஹிவத் புருஷார்த்தத்தளவும் செல்லவணர்ந்தவர். † அவனுடன் நித்யலோகமவேண்டியிருக்கும்வர்கள். வாய்க்கரையான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களன்றிக்கே, ஆத்மயாதாத்த்மஜ்ஞாநபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியளவும் செல்லவணர்ந்தவர்கள். [செல்வன் தன்சீரன்றிக்கற்பரோ] - ஸ்ரீமானுடைய கல்யாணகுணங்களை யொழியக்கற்பரோ? “இன்னஞ்சொல்லாய் சீமானே” என்னக்கடவதிறே. [எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால்] - அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே. வரபாதரான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியிறே பலித்தது. [பலசெய்மிறையல்லலமரணச்செய்யும்] - தேவஜாதி கிடந்த விடத்தில் கிடவாதபடி பலமிறுக்குக்களைச் செய்து, துக்கத்தைப்பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபல புஜபலங்களாலே பூண்கட்டின) ஸரீரத்தை மிறுக்கின்காரியம் - துக்கம். [மல்லலரியருவாய்] - மல்லல் - பெருமை. “மஹாவிஷ்ணும்” என்னும்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படியாம்படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு மல்லலென்று ஸப்பத்தாய், அத்தால் - லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமாயென்னவுமாம்; “நாராயணோ ஓ விலஹ வஸுமகிஸுஜஜரெஸுரி” (நாராயணேந்ருஸிம்ஹஸ்துஸக்திஸ்த்வமமரேஸ்வரி) இறே அவளையொழிந்திருப்ப தொருபோதிஸ்ஸையிறே. [செய்தமாயமறிந்தமே] - சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலேதோற்றி, ஹிரண்யனுடையஉடலை இருபிளவாக்கின இவ்வாஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யறிந்தும். ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கோவேர அவனை ரக்ஷித்ததொருகுணமோ? தமப்பன் பகையாக, உத்தமாங்கம் ஒருவடிவும் திருமேனியொருவடிவுமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்த குணத்துக்கு? “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார பின்னுநின்றடியேனுக்குற்றொய்வளர்த்து” என்கிறபடியேவந்து ரக்ஷித்த குணமிறே. (அ)

எட்டாம்பாட்டு —செல்ல இத்தாதி “மல்லலரியருவாய்ச்செய்தமாயமறிந்தும்” என்றத்தைக்கடக்கித்தவதாரிகை - தேவதாந்தர இத்தாதி

மலிதம் - அவனுடைய இத்தாதி “ஆபாசமான” இத்தாதிவாக்யவிவரணம் - வாய்க்கரையான் இத்தாதி வாய்க்கரையான மேலெழுந்தவாரியான, ஸ்ரீமானுடையகுணம் அப்பயிச்சுவேண்டியிருக்குமோ? என்ன - இன்னம் இத்தாதி மஹாதபஸ்ஸுண்டோ? என்ன - வரபாதரான இத்தாதி. “அமரரை - பல - மிறை - செய்து - அல்லல் - செய்யும்” என்றவயிப்பது. மிறுக்குக்கும் துக்கத்துக்கும் பேதமேதென்ன - மிறுக்கின்காரியம் இத்தாதி. மிறுக்கு - பீடை. “மஹாவிஷ்ணும்” இதிபதம் ந்ருஸிம்ஹ மந்தரோ. ‘லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹம்’ என்னுதுக்கு ம்ரமாணம் - நாராயண இத்தாதி. சகதியென்றது - பந்தியென்றபடி இங்கும் அவனைச் சொல்லவேணுமோ? என்ன - அவளை இத்தாதி. செய்த மாயமாவதேதென்ன - சிறுக்கனுடைய இத்தாதி கீழப்பற்ற இதுகாகாதிகயமேதென்ன ஒருவன் இத்தாதி. பிதாபகையாலும இவன் ரக்ஷகனே எனன, அதுக்கு ப்ரமாணம் - பெற்றார் இத்தாதி. திருமொழி. ஸ்பஷ்டடோர்த்தஜ. பூர்வமேவலிகிதஸ்ச. ‘செல்லவணர்ந்தவா - எல்லையிலாத பெருந்தவததால் - அமரரை - பல - மிறை செய் - அல்லல் - செய்யும்’ எனறு தொடங்கி, ‘மாயமறிந்தும் - செல்வன்நன் சீரன்றிக கற்பரோ?’ இத்தய்வயு. (அ)

† ஜீயாரும்பதத்துக்கு ‘அவனுடைய’ எனறு பாடமெனத் தோன்றுகின்றது.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?
தாயஞ்சேறமோருநூற்றுவர்மங்ஷ ஓரைவர்க்காய்
தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சேன்று சேனையை
நாசஞ்செய்திட்டு நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே.

ஆ.—(மாயமறிபவர்.)—பாண்டவர்களுக்கு ஸர்வலோகஸூகிகமாக ஸாரத்யம்பண்ணி, அவர்களுடைய ஓயப்ராப்தராஜ்யாநுலவ விரோதிகளான துர்யோதநாதிகளையும் அவர்களுடைய ஸேனையையும் நாசஞ்செய்திட்டுத் திருநாடேறவெழுந்தருளின கல்யாணகுணத்தையறிந்துவைத்து நல்லதறிவார் அந்த ஆஸ்சர்யபூதனுக்குஅன்றி ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்க்காக நரஸிஹ்மமானஅதிலுங்காட்டில் அதிககுணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமென்று தொடங்கி] - அத்யாஸ்சர்யமாயிருக்கிறவனுடைய ஆஸ்ரித ல்வயதையை அறியில் அப்படியிருக்கிறவனுக்கு அல்லது ஆளாவரோ? [தாயமென்று தொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு க்ரமப்ராப்தமாய் வருகிற ராஜ்யத்தை ஹஸிக்கவொட்டாதே செறுக்கிறமிடுக்கரான ஓர்யோயநாதிகள் நூற்றுவரும் மங்கும்படி வேறுதுணையின்றிக்கே தனியரான ஐந்துபேர்க்காக லோகமெல்லாம் அறியும்படி விலக்ஷணான ஸாரதியாய் யுஜஹ்மியிலேசென்று ஸேனையை நிஸ்சேஷமாக்கி நிரபாயமாகத் திருநாட்டிலே எழுந்தருளினபடியைப் பேசின மஹாலாரதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

ப.—அநந்தரம், அநலிலவரீயமான நரஸிஹ்வாவதாரத்திலும் ஆஸ்ரித ல்வயதா ப்ரகாஸகமான ஸாரத்யத்தாலே தாழநின்று அநிஷ்டவர்க்கத்தை நிரஸநம்பண்ணின குணுக்கியத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

தாயம் - ஓயப்ராப்தமான பாண்டவர்களுடைய ராஜ்யாம்சத்தை, செறும் - செறுத்துக்கைக்கொண்ட, (நைர்க்ருண்யத்தாலும் பரிலவப்ராணுபஹாரபர்யந்தமான அதிப்ரவ்ருத்தியாலுண்டான மௌர்க்யத்தாலும்), ஒரு - அத்விதீயரான, நூற்றுவர் - துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும், மங்க-, ஓர்-தனியரான, ஐவர்க்கு-பாண்டவர்களைவர்க்கு, ஆய் - தானேஸர்வவிதபந்துவுமாய், தேசமறிய - ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி, (இரண்டு படைக்கும்நடுவே), ஓர் - அத்விதீயனான, ஸாரதியாய் - ஸாரதியாய், சென்று - ஸஞ்சரித்து, சேனையை - ஸகலஸேனையையும், நாசஞ்செய்திட்டு - நசிப்பித்து, (பூபாராவதரண கார்யம் சமைந்தவாறே), நடந்த - *தன்னுடைச்சோதிக்கெழுந்தருளின அபதாந்தத்துக்கு ப்ரகாஸமான, நல்வார்த்தை - மஹாலாரதமாகிறநல்வார்த்தையை, அறிந்தும்-, மாயம் - அதில்தாபர்யமான ஆஸ்ரிதல்வயதாருபமான ஆஸ்சர்யத்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், மாயவற்கு-(தன்பெருமைபாராதேஆஸ்ரிதர்க்குஇழிதொழில்செய்யும்) ஆஸ்சர்யபூதனுக்கு, அன்றி - ஒழிய, (வேறொருவர்க்கு), ஆள் - அடிமை, ஆவரோ - செய்வரோ?

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதனுக்காக நரஸிஹ்மமான அதிலும் அதிக குணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார்,

[மாயமறிபவர்] - அத்யாச்சர்யமான அவனுடைய ஆழ்ந்த ஊவ்யதையை அறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - மேன்மையைக் கரைகாணிலும் கரைகாணவொண்ணாத ஊவ்யதையை உடையவர்க்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ! ஸர்வாயுகன் தன்னளவிலே வரத் தாழ்ந்தால், புறம்பே போகக்கடவதோ? அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறினால், தன்ஸ்வரூபத்திலே குறையநிற்கக்கடவதோ? அவனுக்கே ஆளாகைக்கு அவன் செய்ததென் என்னில், [தாயம்செறும்] - ஓயப்ராப்தியில் ராஜ்யம் பாண்டவர்களுக்காயிருக்க, அத்தைச்செறுக்கிற; தமக்கு ஓயப்ராப்தமாக வந்ததொன்றை யிழந்ததாக நினைத்திருக்கிறாயிற்று இவர்; “**ஃபூபூணாஹிவாணவா**” என்று அவன் அலிமாநிக்கையாலும், “**அஹிஷ்டஹ்நஹோக்ஷுஷு**” என்று எதிர்த்தலை ஸத்ருக்களாகச் சொல்லுகையாலும். [ஒருநூற்றுவர்மங்க] - ஒருபார்ஸ்வமடங்கப் பெருமிடுக்கான ஓர்யோயநாதிகளாகிற ஓர்வர்க்கம் உருமாயும்படி. [ஓரைவர்க்காய்] - தனியரான ஐவர்க்காய். “**யஸ்யுஜீவமொஹாவஸுஹுரெஹஜநாஹிஷ்டஹ்**” என்று இவர்கள் இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய். [தேசமறிய] - ஸர்வாயுகன் தாழ்ந்தசெயலைச் செய்யாநின்றால், அப்ரஸித்தமாகச் செய்யிலுமாயிறே; அங்கு என்னிற்கே, ஸர்வலோக ஸாக்ஷிகமாக இச்செயலை அநுஸந்தித்தார் எல்லாரும் நிரஹாராயிருக்கலாம்படியிறே செய்தது. “**வாயுஹ்நாதிநரோதாநஹிஸாராயிம் ஸவஹோகஸாக்ஷிகஹகாரா**”. [ஓர்சாரதியாய்] - அத்விதியுன ஸாரதியாய். [சென்று] - யுத்த ஊமியிலேசென்று. [சேனையை நாசம்செய்திட்டு] - “**ஆயுமெடுக்கவொண்ணாது**” என்று நிர்வந்யிக்கையாலே இத்தைத் தவிர்த்து, கையில் முட்கோளாலே ஸேனையைக் கொன்றுபொகட்டு. [நடந்து நல்வார்த்தையறிந்துமே] - தன்குறூத்திலே புகக் கொண்டு சிறைசெய்யத் தேடும் ஓர்யோயநாதிகள் போல்வாரிருக்கிற தேசத்தைவிட்டு எல்லாருமொக்கப் பரியும்தேசத்திலே நிரபாயமாகவெழுந்தருளினபடியைப் பேசின ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான மஹாவரதத்தை அறிந்துவைத்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ? “**ஃபூபூணாஹிவாணவா வ்யயிவ்யா**” (க்)

எடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமான அதிலும் அதிக குணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமறிபவர்] - அவன்வ்யாபாரமடங்கலும் ஆழ்ந்தார்த்தமாய், ஆச்சர்யமாயிருக்குமென்றறியுமவர்கள். [மாயவற்காளன்றியாவரோ] - ஆழ்ந்தபரதந்த்ரானை வனுக்கன்றியாளாவரோ? [தாயம்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க] - ஓயப்ராப்தியாலே செறுகிற துர்யோதன துர்வர்க்கம் மங்க. ஓயங்கொண்டுநெருக்கிற்றுத் தம்மையோ? அநுகூலரான பாண்டவர்களை நெருக்கிற்றுத் தம்மை நெருக்கிற்றாயிருக்கிறபடி. [ஒருநூற்றவர், ஓரைவர்] - நெருக்குகிறவர்களும் நெருக்குண்கிறவர்களும்ருக்கிறபடி; [ஓரைவர்க்க]

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மாயம் இத்தாதி. “தேசமறியவோர்ஸாரதியாய்ச்சென்று” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, கீழிற்பாட்டைப்பற்ற இதுக்கேற்றம்அருளிச் செய்கிறார் - ஆஸ்ரிதனுக்காக இத்தாதி.

“தேசமறிய வோர்ஸாரதியாய்ச்சென்று” என்றதுக்குஅநுகுணமாக, “மாயமறிபவர்” என்றதுக்கார்த்தம் - அவன்வ்யாபாரம் இத்தாதி. “செறும்” என்றஸாமான்யமாகச் சொன்னதுக்குஹாவம் - ஓயங்கொண்டு இத்தாதி. அதெப்படியென்ன - அநுகூலரான இத்தாதி. “நூற்றவர், ஐவர்” என்றதுக்குஹாவம் - நெருக்குகிற இத்தாதி. அதாவது - இவர்களுடைய ப்ராபவ்யதௌர்வல்யம்

காய்] - துர்வர்க்கமடைய அங்கேதிரண்டு, ஒருசாரதியையொழிய வேறொருதுணையின் றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். தன்வழியையொழுகாதவர்களை யழியச்செய்து, தன்னையொழிய அறியாதவர்களுக்காகத் தான் தாழநின்று நோக்கினான். ஸம்பந்தம்இரண்டுதலைக்கும் ஒத் திருக்க, தாழ்ந்த தலைகண்டு நோக்கினுணித்தையினே 'சுஜயு மநாஜ மதள' (அர்ஜுநாங் ககதேள)இத்யாதி' ஒருவர்க்கொருவர் கால்மேல் காலெறட்டு ஒருநாளாகவிருந்த ஸமயத் திலே, "சஞ்சயன்வாசலிலேவந்தான்" என்று சொல்ல, "அவனைப்புருவிடுங்கோள்; இவ் விருப்புக்காணஉகப்பாறெருவன்; உகவாதார்நெஞ்சுருக்கச்சொல்லவல்லாறெருவன்; ஆனபின்புஅவனையழையுங்கேள்" என்றான் உகவாதார்க்கன்படலாகாதாப்போலே, உகந் தார் கண்பட்டால் உள்ளான்மையும்: இப்படியிறேபாண்டவர்கள்விஷயத்திலாவனிருக் கும்படி. [தேசமறியவோர்சாரதியாய்] - "வாரூராயி மகா தூ ந ஐ வாராயி மவ வ டு ரொகவாசுஷிகு மகார" (பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சலாரதிம்ஸர்வலோகஸாஸுஷிகம் சகார) என்னும்படியே, "இன்னுர்துதனைனநின்றான்" என்கிறபடியே. நாட்டில் ஸ்வாதந் தர்யபாரதந்தர்யங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமானவிடத்திலும்ரஹஸ்யத்திலேயிறேஅவைப்பரயோ கிப்பது: ஹர்த்தாவும் ஹார்யையைக்காலைப்பிடிப்பது ரஹஸ்யத்திலேயிறே. இப்படி யிருக்கச் செய்தேயிறே ஜகத்ப்ரஸித்தமாம்படி தன்னைத் தாழவிட்டது. [சென்றயசேன யைநாசஞ்செய்திட்டு] - இதுதானும் அர்ஜுநாதிகள்அம்பாலேயன் றுஎன்றபடி. "ஆயுத மெடுக்கவொண்ணது" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, ஸாரத்யம்பண்ணித் தேர்க்காலாலேயுழக்கிப் போகட்டான். [நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே] - தன்மேலே ஸரவர்ஷமாக வர்ஷிக்கிற இத்தண்ணியபூமியினின்றும், தன்வரவுக்கு எதிர்கோள்வார் இருந்தவிடத்தே போய்ப்புக்கானென்கிறபெரியவார்த்தையையறிந்தும். "சுஜயு வாராயி மவ வ டு ரொகவாசுஷிகு மகார" (கருத்வாபாராவதரணம்)இத்யாதி - துர்யோதநாதிகளில்லாதவிடத்தே

களைச்சொல்லுகிறதென்றபடி. "ஒரைவர்" என்கிறசப்தத்துக்கீர்த்தம் - துர்வர்க்கம் இத்யாதி. ஸம் பந்தமொத்திருக்க, பாண்டவர்களை ரக்ஷித்து துர்யோதநாதிகளை யழிப்பானென்? என்ன - தன் வழியே இத்யாதி. பரிஹாரந்தரம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி "ஆய்" என்றதுக்குஹாவம் - அர்ஜு நாங்க இத்யாதி. "சுஜயு மநாஜ மதளவாடிளகெஸவலெய்யாவகஷயெ | சுஜயு மவ டு து கூ வாராயி மவ வ டு ரொகவாசுஷிகு மகார" இத்யுதயோகப்ரவணிஸஞ்சய: ஹவம் - ஒருவர்க் கொருவர் இத்யாதி. இவ்விருப்பில்அவனை யழைக்கவேண்டுவானென்? என்ன-உகவாதார் இத்யாதி, "தேசமறிய வோர்ஸாரதியாய்" என்றதுக்கு உதாஹரணத்தவயம்-பாடியும் இத்யாதி, இன்னுர்துதன் இத்யாதி 'பார்த்தம்ரதிநமாத்மாநஞ்சலாரதிம்ஸர்வலோகஸாஸுஷிகம் சகார' இத்யாதி; 'இன்னுரித்யாதி' திருமொழி. உதாஹரணத்தவயத் துக்குஹாவம் - உசித்யம் ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாஹற்போலே, ஸாரத்யமும் ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாகச் செய்தானென்றபடி. தேசமறியச் சாரதியானதுஇவனுக்கேற்றமோ? லோகத்தினுள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யார்களோ? என்ன, லோகத்தாபடியை யருளிச்செய்கிறார் - நாட்டில் இத்யாதி. அதுஎவ்நனை கண்டதென்ன - ஹர்த்தாவும் இத்யாதி. லோகப்ரக்கிரியைக்குப் ப்ரதிகோடியாய், இவனுடைய ஏற் றதையைருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கச்செய்தே இத்யாதி. இத்தால் - லோகத்தில் பாரதந்தர்ய வ்யாவருத்தமென்றபடி. சேனையைநாசஞ்செய்தது அர்ஜுநாதிகளல்லவோ? என்ன - இதுதானும் இத்யாதி. ஸாரதியாய்ச்சேனையை நாசஞ்செய்கிறதென், ஆயுதமில்லையோ? என்ன - ஆயுதமெடுக்க இத்யாதி. உழக்கி - மர்த்தித்து; துணைத்தென்னுதல். உழக்குகை - மர்த்திகையும, துணைக்கையும. பரமபத்திலேபோனது நல்வார்த்தையானபடி யெப்படி? என்ன - தன்மேலே இத்யாதி. நல வார்த்தை - பெரியவார்த்தை. நன்மை - பெருமை. "போனான்" எனறதுக்குப்ரமானம் - கீருத்வா இத்யாதி. "சுஜயு வாராயி மவ வ டு ரொகவாசுஷிகு மகார" (கருத்வாபாராவதரணம்)இத்யாதி.

போய்ப் புகப்பெற்றதிறே. கீழ்ச்சேய்த செயலடங்கலும், தன்ஸ்வாதந்தர்யங் கிடக்கச் செய்தே செய்தவையிறே. ஸ்வரக்ஷணத்துக்குத் திருவுகிராகிலுமுண்டே அங்கு; அவை போலன்றிறே இங்கு; ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரஸ்யத் தன்னையழியமாறி, பாண்டவர்களுக்காக உடம்புக்கு ஈடிடாதே எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்கின இந்நீர்மைக்குப் போருமோ, கீழ்ச் சொன்ன குணங்கள்? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ
போர்த்தபிறப்போடுநோயோமூப்போடு இறப்பிலை
போர்த்துப் பெருந்துன்பம்வேறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்
†சேர்த்து அவன்செய்யுஞ்சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்றே.

ஆ.—(வார்த்தையறிபவர்) - “விவெஸாவெவ்வவந்தெஜஸுஸாரீரஸுஹா
நுமஃ” என்று கெநண்டு ஆபுறிதரை ஆத்மஸ்வரூப திரோயாரகர ஜம்மவ்யாயி ஜரா
மரணாநி நிரவதிக து:காகர ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி, கைவல்யரூப மஹாநர்த்தத்திலும்
புகாமே தன்தாளிணைக்கீழ்ச் சேர்த்து ஆத்மாநந்தஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணியருளும்
மஹாகுணத்தை யுள்ளபடியே அறிந்துவைத்தும், சேதநராயிருப்பார், ஆஸ்சர்யபூதனுன
சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கல்லது ஆளாவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், முன்பு சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம்
ஸம்ஸாரத்தே யிருக்கச்செய்தே பண்ணும்உபகாரங்கள்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸம்
ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடி நிர்ஸேஷமாக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளு
கையாகிற மஹோபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[வார்த்தையென்று தொடங்கி]-விஸேஷஜ்ஞராயிருப்பார் ஆஸ்சர்யபூதனுனவ
னுக்கல்லது ஆளாவரோ? [போர்த்தவென்று தொடங்கி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாத
படி அறிவுகெடுத்துநிற்கிற ஷுஸ்ஸஹமான ஜம்மவ்யாயி ஜராமரணங்களை விடுவித்து கைவல்
யபுருஷார்யத்தில் புகாமே காதது நிக்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுத்தருளி “இவனுக்கு
ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று இருந்தருளும்படியை அதுஸந்யித்துத்
தெளிந்தும்.

ப.—அந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன உபகாரத்தளவன்றியே ஸகலஸம்ஸாரிக
தோஷநிவர்த்தகத்வமாகிற மஹாகுணத்தை யதுஸந்திக்கிறார்.

வார்த்தை - (‘ரோடுகஸாரணாவ ஜவவபாவெவொஜ்ஜோஷயிஷ்ஜாதி’)
என்ற நல்வார்த்தை, அறிபவர் - அறியுமவர்கள், போர்த்த - (ஸ்வரூபபாகாசம் பிறவாதபடி
அஜ்ஞாநத்தாலே) நிரோதம்பண்ணிப்போந்த, பிறப்போடு - ஜம்மத்தோடும், நோயோடு -

வடும்மதஹீஸாநகோதுஸீ” “உத்தமம்” என்றதுக்கர்த்தம் - னுர்யோதநாதிகள் இத்தாதி.
கீழைப்பற்றிதுக்காதிக்யம் - கீழ்ச்சேய்த இத்தாதி. நாவலிம்ஹத்துக்கு ஸ்வாதந்தர்யமுண்டோ?
என்ன - ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்தாதி. ஈடிடாதே - கவசமிடாதே. ‘மாயமறிபவர் - நாயம்செறும்’
என்றதொடங்கி, ‘நல்வார்த்தையறிந்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ’ இத்தய்வமஃ. (க)

† ‘சேர்த்தி’ என்றே பாடமிருக்கலாம்: புணர்ச்சியில் சேர்த்தியவன் என்றாகில் செய்யுளொசைக்கு
ஏற்கும்; சேர்த்தி என்பது - சேர்த்து என்ற பிறவினைப்பகுதியின் இறந்த கால வினையெச்சம்.

அந்தஸரீராதுபந்தியாய்வரும் வ்யாதியோடும், மூப்போடு - (அதுபோலன்றியே அபரி ஹார்யமான) மூப்போடும், இறப்பு - (அத்தோடு அவர்ஜநீயமாய் வரும்)விநாஸமுமாகிற, அவை - அந்தஷ்ட்வாவவிகாரங்களை, பேர்த்து - விட்டுக்கழியும்படிபண்ணி, பெருந்துன் பம் - அபர்யந்ததுக்கரூபமான கர்ப்பநரகக்லேசங்களையும், வேற - தந்முலமான கர்ம விநாசபர்யந்தமாக, நீக்கி - போக்கி, (ஸ்வாத்மாதுவங்களிலகப்படாதபடி), தன்தாளின்- தன்திருவடிகளின், கீழ் - கீழே, சேர்த்தி - சேரும்படிபண்ணி, அவன் - (‘‘ஔஸுமஃ’’ என்று) சோககிவ்ருத்திபண்ணினவன், செய்யும் - (‘‘உவபுநராவுரூதெ’’ என்கிற படியே மீண்டுவாராதபடி)பண்ணும், சேமத்தை - ரகக்ஷையை, எண்ணி - அநுஸந்தித்து, தெளிவுற்று-வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு, மாயவற்கு- (தங்களுக்குஆஸ்ரயணியதய விநோகி நிவர்த்தகன)ஆஸ்சர்யபூதனுக்கு, அன்றி - ஒழிய,(வேறொருவர்க்கு), ஆள்ஆவரோ-?

இ - பத்தாம்பாட்டில், முன்புபண்ணின உபகாரங்களின் அளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடிபோக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்கையாகிற மஹோபகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[வார்த்தையறிபவர்] - ப்ரஸ்துதமான மஹாஜாதம் கடலோசை என்னும் படி ஸாரமான ‘‘ஔஸுமஃ’’ என்கிற வார்த்தையறியுமவர்கள். [மாய வற்கு] - ஆஸ்சர்யமான ஸௌலப்பயத்தையுடையவனுக்கு. த்ரௌபதியினுடைய குழல் முடிக்கைக்காக ஹ்ருத்தமான அர்யத்தை வெளியிட்ட ஆஸ்ரிதஸ்வயதையையுடைய வனுக்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - ‘‘பரமாப்தனை என்னைப்பற்று’’ என்றால், அவனை விட்டு வேறே சிலர்க்குஆளாவரோ? இவனையே பற்றவேண்டுகிறதென்?—என்னில். [போர்த்தபிறப்பு இத்யாதி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுக்கும் ஜந்ம மென்ன, அது புக்கவிடத்தே புக்ககவதானவ்யாயி என்ன, அத்தைப்பொறுத்தாலும் அவர்ஜநீயமாய் வரக்கவதான மூப்பென்ன, அதுக்கெல்லையான மரணமென்ன, இவற் றை யடைய. [பேர்த்து] - விரகர் நெஞ்சவர் தள்ளுமாபோலே, ஸர்வஸக்திக்கும் ஒரு விரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே யதின் கனம். ‘‘கஹ்மஹாஸவபுவாவெவெஹ்ரோ ரோக்யிஷ்யாதி’’ என்றானிறே. [பெருந்துன்பம் வேற நீக்கி] - ஆத்மாதுவமாகிற மஹாஃகத்தை வாஸனையோடேபோக்கி. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு ‘‘அஸ்யைர் யம்’’ என்பது ஒரு நன்மையுண்டு; அபுருஷார்த்தம் ஸ்யிரமமானதுக்கு மேலில்லையிறே மஹாஃகம். [தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து] - அதுக்குமேலே நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொடுத் தருளி. [அவன்செய்யும் சேமத்தை] - இவனுக்கு ஒன்றும்செய்யாதாரைப்போலே ‘‘என்செய்வோம்’’ என்றிருக்குமென்னுதல், இக்கைங்கர்யத்துக்கு நிலவரான நித்ய ஸூரிகளோடேசேர்த்து யாவடிாத்மவிவியாக்குமென்னுதல். [எண்ணித்தெளிவுற்றே]- இம்மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, ‘‘இதுவே அர்யம்’’ என்றுதெளிந்து வார்த்தையறி பவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?

௪௬.—பத்தாம்பாட்டு. கீழ் சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, ஸம்ஸாரம்

பத்தாம்பாட்டு.—வார்த்தை இத்யாதி. ‘‘போர்த்தபிறப்போடு’’ என்றதொடங்கி, ‘‘அவன்- சேமத்தை’’ என்னுமளவுங்கடாக்ஷித்து, இப்பாட்டுக்கேற்றமருளிச்செய்கிறார் - கீழ்சேதநர்க்கு இத் யாதி வாக்யத்வபத்தாலே. கீழென்றது - அடியில் மூன்றுபாட்டுமொழிந்த கீழெல்லா

இவனைக்காட்டிக்கோடுத்தாலும் அவனுக்குஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. [எண்ணித் தெளிவுற்று] - இத்தை மனோரதித்துத்தெளிந்து. அவன் “என்னையேபற்று” என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே “ஸகலவிநோதிகளையும் நானேபோக்கி யென்னைத்தரு வன்” என்று சொன்னதைத்தெளிந்திருக்கும்வர்கள்; (தலையாடி - “ஹவ்யாவலெ ஹோஹோஷ்யிஷ்நாதி” (ஸ்ரவபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றது.) அவனுக் கல்லதுஆளாவரோ? கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், “மன்தின்னவேணும்” என்று அமுத ப்ரஜைக்கு அத்தையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமபோலேயாயிற்று; இங்கு- இவற்றினுடைய ஹிதமேபார்த்து ஸம்ஸாரந்தொடக்கமான ஸகலதுரிதங்களும் மறு வலிடாதபடிபோக்கித் தந்திருவடிகளின்கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியநீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணிபரிஹாரங்கள், க்ரந்திகிடக் கப்பண்ணும் பரிஹாரம்போலே ஸம்ஸாரம் கிடக்கப்பண்ணின பரிஹாரங்களிறே; அது நீர்வ்ரணமாம்படி சிகித்ஸித்துநோக்குவாரைப்போலே இதிற்சொல்லுகிற குணம். கீழி லவை ஸம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை; இது ஈஸ்வரேச்சையாலே செய்ததினே (கௌ)

பதினொராம் பாட்டு.

தேளிவுற்றவீவின்றிநின்றவர்க்குஇன்பக்கதிசெய்யும்
தேளிவுற்றகண்ணைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
தேளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும்வல்லாரவர்
தேளிவுற்றசிந்தையர் பாமருமுவலகத்துள்ளே.

ஆ.—(தெளிவுற்று) - அநந்யப்ரயோஜநமாக ஒருகால் தன்னை நினைத்தவர் களுக்குத் தந்திருவடிகளை ஆத்மாந்த ஹோக்யமாக்கிக் கொடுத்துவைத்து, பின்னையும் அவர்களுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்று அவர்கள் செயலை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தமஹாகுணவிசிஷ்டானை எம்பெருமானே ஸாக்ஷாத்கரித்துச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், இந்தலோகத்திலேயிருந்துவைத்தே அவனையறிந்து தலேகலோக ராவரென்கிறார்.

ஸங்கல்பாஹுரூபமாயே யிருக்குமென்றபடி. “தெளிவு” என்றத்தைக்காட்டாநின்றகொண்டு, அந்வய முங்காட்டுகிறார் - அவன்என்னையே இத்தயாதி அதாவது - “போர்த்தபிறப்பொடு” என்றுதொடங்கி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டப்பிராப்தியைப் பண்ணித்தருகிறெனென்று அவன் அருளிச் செய்த உத்தரார்த்தத்தினுடைய அர்த்தத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று, “என்னையே யுபாயமாகப் பற்று” என்றருளிச்செய்த பூர்வார்த்தத்தையறிந்தவர்கள் மாயவற்களான் றி யாவரோவென்றபடி. இத் தால் - “வார்த்தை” என்றது-பூர்வார்த்தம்; “போர்த்தபிறப்பு” என்றுதொடங்கி உத்தரார்த்தம். தலையாடி - உத்தரார்த்தம். அவதாரிகையிலே இப்பாட்டுக்கு ஆதிகயம்சொன்னத்தை ஸோபபத்திகமாக அருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ச்சொன்ன இத்தயாதி. முகபேதே ஏற்றத்தையருளிச்செய்கிறார் - கீழ்ப் பண்ணிபரிஹாரம் இத்தயாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே. “மன்தின்னவேணுமென்றமுத” இத்தயாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே ஹிலித்தஅர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - கீழிலவை இத்தயாதிவாக்ய த்வயத்தாலே. ‘வார்த்தையறிபவர் - போர்த்த’ என்றதொடங்கி ‘சேமத்தையெண்ணித்தெளிவுற்று - மாயவற்களன்றியாவரோ?’ இத்தயவ்யடி.

ஒ.—நிமமத்தில், இததிருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே ஸூத்தஸ்வலாவ ரென்குறார்.

[தெளிவுற்றென்று தொடங்கி] - “எம்பெருமானே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்” என்றுஅறிந்து அநநயப்ரயோஜநராய் நின்றவர்களுக்கு நிரதிஸய புருஷாரூமான கைநகர் யத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வலாவனாய் அதுக்காக எப்போதும் உணர்ந்திருக்கும் க்ருஷ்ணனை. [தெளிவுற்றவாயிரத்ததுள்] - லமவக்குணங்களுக்குஸ்பஷ்டமாக வாசகமான ஆயிரத்தில்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயசிக்க வல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே விசதஜ்ஞானசித்தராவரென்று வலத்தை யருளிச்செய்குறார்.

தெளிவு - (“உபாயோபேயங்களவனே” என்னும்) தெளிவை, உற்று - பெற்று, (அதுக்கு), வீவு - விச்சேதம், இன்றி - இன்றியே, நின்றவர்க்கு - (ஸ்த்திரஸ்வரூபராய்) நின்றவர்களுக்கு, இன்பம்-நிரதிஸபாநந்தரூபமான, கதி - ப்ராப்யத்தை, செய்யும்- பண்ணிக்கொடுக்குமவனாய், தெளிவுற்ற - (இவன் கலங்கினவனும் தான்) தெளிந்து நோக்குமவனாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதசுலபனானக்ருஷ்ணனை, தென் - உர்ஸநீயமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், தெளிவுற்ற - ஸ்வஸம்பந்திகளைத் தெளிவுற்றிருக்கக்கடவதான, ஆயிரத்துள் இவை பத்தும்-, வல்லாரவர் - அப்யசிக்கவல்லரானவர்கள், பா- கர்மநிபந்தநமான பரப்பை, மரு - உடைத்தான, மூன்று - குணத்யக்ருதபேதத்தையுடைய, உலகத்துள்ளே - லோகத்துக்குள்ளே, தெளிவு - சுத்தஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞானவைசத்யத்தை, உற்ற - உடைத்தாயுள்ள, சிந்தையர் - நெஞ்சையுடையராயிருப்பார்கள். இது - கலித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே இருந்துவைத்தே ஸூத்தஸ்வலாவரென்குறார்.

[தெளிவுற்றுவிவ்ன்றி இத்தயாதி]-“ப்ராப்யப்ராபகங்கள்அவனே” என்று அத்யவஸித்து, பின்னையுத்தயாலாவசநாலாஸங்களால் அதுக்குக் குலைத்தவின்றிக்கே நின்றவர்களென்னுதல்; அநநயப்ரயோஜநராய் நிலைநின்றவர்களென்னுதல். [இன்பக்கதிசெய்யும்] - ஸுபரூபமான ப்ராப்யத்தைக்கொடுக்கும். “வணஷுஷ்ணவாநந்யயாகி.” [தெளிவுற்ற கண்ணனை] - “நாமே இவன்கார்யஞ் செய்யக்கடவோம்” என்றிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. இவன் கலங்கினவனும் தான் தெளிந்திருந்து முடியுநடத்துமவனை. [தென்குருகூர்ச சடகோபன்சொல்] - அவன்படிகிடக்க, சொன்னவர்படியாலும் “ஆப்தர்” என்று விஸ்வஸித்திருக்கலாம் வார்த்தை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள்ளிவைபத்தும் வல்லாரவர்] - இவையிரண்டும கிடக்க, இப்பாசுரந்தானே விஸ்வஸிக்கலாம் படி தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் இத்தை அப்யஸிக்குமவர்கள். [பாமருமுவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்ற சிந்தையர்] - பதாரூங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களுக்குள்ளே-கலக்கமேஸ்வலாவமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, ஸூத்தமான அந்த:கரணத்தை உடையராவர். அகர்மவ்யயனான தான் வரிலும் ஸோகமோஹங்களை விடவிக்கும் ஸம்ஸாரம்: ஸம்ஸாரிசெல்லிலும் தெளிவைப்பிறப்பிக்கும் பரமபதம்: இப்படிவ்யஸ்யுதமாயிருக்க, இதுக்குள்ளே முகதருடைய லாவஸூத்தியை உடையராவர்.

முதற் பாட்டில், விஷயப் பாவணரைத் தன்வாசியறியும்படி பண்ணினுனென்றது; பிறப்பே பிடித்துத் தன்வாசியறிவார்திராளிலே கொடுபோய்வைத்தானென்றது; இதுக்கு எதிர்த் தட்டான த்வேஷம்பண்ணிப் போந்தவனுக்கும் அவர்கள் பேற்றைக் கொடுத்தானென்றது; அவன்படியிற் குறையாத ஜகத்தை அடியேந்தாடங்கி உண்டாக்கினுனென்றது; தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு நஷ்டமான ஜடத்தை உத்தரித்தானென்றது; வடிவை மாறாடினான்றியே ஸ்வலாபத்தையும் மாறாடினென்றது; தேவதாநதாஸ்பரி ஸத்தையும் பாராதே ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று; யோநித்வயத்தை எறட்டுக் கொண்டு தம்பப்பன்கையாகப் பரிவனாய் உதவினபடிசொல்லிற்று. இவையெல்லாம் தன்ஸ்வாதந்தர்யம் கிடக்கச் செய்தவை. ஆஸ்ரிதபரதந்தர்யம் ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று; ஸர்வஃஸ்தத்தையும்போக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரத்தைச் சொல்லிற்று; இப்பாகரமே ஸுத்தஸ்வமாவனாக்கிவிடும் என்றது.

நாடு.—நி மமத்தில்-இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே யிருந்துவைத்தே ஸுத்தலாவரென்கிறார்.

[தேளிவுற்றித்யாதி] - “ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும்அவனே” என்று அத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுத்த்யாபாஸங்கள் கண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்றவர்களுக்கு. லாரதஸமரத்திலே நின்று அர்ஜுநனை நோக்கி, “நான் சொன்ன இது உனக்குத்தொங்கிற்றே? எதிரேபோந்ததோ?” என்ன, “ஹிதொவா” (ஸ்த்திதோஸ்மி) என்ன, அவன் “ஆனால், நம்காரியஞ்செய்யப் பார்த்ததென்?” என்று கேட்க, “காரிஷ்யேவவ மஃ தவ” (கரிஷ்யேவசநம்தவ) - “தேவரீர்ஏவின அடிமைசெய்யக் கடவேன்” என்றுணிறே. “அர்ஜுநன்தான் எம்பெருமானைப்பெற்றாரே? இல்லையோ?” என்று நம்பிள்ளை சீயரைக்கேட்க, “உமக்கு அதுகொண்டு கார்யமென்? இது சொன்னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில், லகவஃஸ்தியென்னுமிடம் நிச்சிதமாகில் தந்தாழிமைய கர்யாநுகூலமாகவும் ருச்சயநுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள்; பெற்றவர்களை ஆராய்ந்துபார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம் பற்றப்பார்க்கிறது” என்று அருளிச்செய்தார். சேர்ந்து களிர்ந்த தண்ணீரிருந்தால், அதுகுடித்து தாஹங்கெட்டவனைக் கண்டன்றிறே, தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடிப்பது. [இன்பக்கதிசெய்யும்] - நிரதிஸயாந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும். [தேளிவுற்றகண்ணனை] - இவன் தேளியமாட்டாத இழவுதீர் இவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தேளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை.

நி மமம். தேளிவுற்று இத்யாதி. “பாமநஸூவுலகத்தள்ளே - தெளிவுற்ற சிந்தையர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அத்யவசாயுக்தனுக்கு வீவுக்கு ப்ராஸக்தி யருளிச்செய்கிறார் - டின்னை நாட்டார் இத்யாதி. நாட்டார் செயல்களாவன - ஸாதநாநுஷ்டாநங்கள். யுத்த்யாபாஸங்களாவன - உபாயபல்கூத்வம், உத்தேஸ்யதூல்லபத்வம், ஸ்வக்ருகதோஷ பூயஸ்த்வங்களாகி இவை. “வீவின்றி-” அத்யவசாயவிச்சேத மின்றிககே. வீவு - விச்சேதம் அப்படி பிற்காலியாதே யிருந்தாருண்டோவென்ன, உதாஹரணம் - லாரதஇத்யாதி தொங்கிற்றே - த்ருடமாயிருந்ததோ? எதிரேபோந்ததோ-எதிர்த்ததோ? ஸந்திக்தமாயிருந்ததோ? என்றபடி. ‘உனக்குத்தொங்கிற்றே’ என்றவிடத்திலே. “காஹிதொவா த்வமாவாஸக்ய பெபகாஹெ ணுணவெதஸா! கூஹிஜ்ஜாநஸஜோஹிஹுணஷுஸெயநஸ்ய” இத்யாத்யறு ஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - அர்ஜுநன்தான்இத்யாதி. உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தார்தரம் - சேர்ந்து

(കക)

(55)

தர்விடோபநிஷத்தாத்தப்பர்யரத்நாவளி.— (கற்பாரிராமபிரான.)
 ஸாகெதே^{சு}கி^{சு}டா^{சு}நா^{சு}தி^{சு}ர^{சு}வ^{சு}ர^{சு}ஜ^{சு}ந^{சு}ஷ^{சு}ம் ஸவ^{சு}பு^{சு}ஸொ^{சு}ர^{சு}க^{சு}க^{சு}த^{சு}வ^{சு}டு^{சு}வ^{சு}டு^{சு}ல^{சு}ய^{சு}
 ஜ^{சு}டா^{சு}நா^{சு}ஜ^{சு}ம^{சு}டி^{சு}ய^{சு} க^{சு}டு^{சு}த^{சு}ர^{சு}வ^{சு}டு^{சு}த^{சு}வ^{சு}டு^{சு}தி^{சு}டு^{சு}வ^{சு}டு^{சு} | ய^{சு}வ^{சு}ய^{சு}டு^{சு} வ^{சு}ரி^{சு}ந^{சு}த^{சு}வ^{சு}
 வ^{சு}வ^{சு}ஜ^{சு}க^{சு}டு^{சு}நெ^{சு}டு^{சு}க^{சு}டா^{சு}நா^{சு}டி^{சு}டு^{சு}நெ^{சு}ஸ^{சு}ஹ^{சு}ம் ஸவ^{சு}பு^{சு}ர^{சு}ய^{சு}ம் ஸ^{சு}ப்^{சு}ரு^{சு}டி^{சு}ய^{சு}தி^{சு}
 ஹ^{சு}ரி^{சு}ஸெ^{சு}து^{சு}ய^{சு}ா^{சு}ஜ^{சு}ய^{சு}டு^{சு}த^{சு}ந^{சு} ||

சிருவாய்மொழி } கற்றோர்கருதும்விசயங்களுக்கெல்லாம்
நூற்றந்தாதி. } பற்றும்விபவகுணப்பண்புகளை—யுற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர்தம்மிகழவைவாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
பண்ணிவினிதானதமிழ்ப்பா.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயார்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறந்திருவாய்மொழி: பாமரு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(பாமருமுவுலகும்.) - இப்படி ஆறுதிதரை ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யத்தைப் போக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்தருளும் இம்மஹா குணம் கிடக்கச்செய்தே, “நான் பின்னையும் இப்ப்ரக்ருதியோடே கூட வர்த்திக்கிற அததனையாகாதே” என்று தத்ஸம் ஸ்வேஷவிரோதியான தம்முடைய ப்ரக்ருதிஸம்வந்யாநுஸந்யாநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், ப்ரக்ருதிஸம்வந்யத்தைப் போக்கியருளி உன்திருவடிகளிலே என்னைச் சேர்த்தருளவேணும் என்று சக்ரவர்த்தித்திருமகனை நோக்கிக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியிலும் பிறந்த குணசேஷ்டிதங்களை அதுஸந்யித்து, ‘இப்படிப்பட்ட குணசேஷ்டிதாதிகளை யுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணும்’ என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே, கேட்டா ரடைப நீரார்ப்படியாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைப்பேசி, பெருநகப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆறுதிதவ்யனாய் விரோதிரிவா ரகணை ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணதிக்யத்தைக் கீழே யதுஸந்தித்து, அவனையொழிய வேறு விரோதிரிவர்த்தகர் இல்லாமையாலே, அவனுடைய காரணத்வாதி ப்ரயுக்தமான ஸம்வந்யவிசேஷத்தையும், தத்கார்யமான ஸர்வாத்மாவத்தையும் ரக்ஷணைகாந்த மான பரத்வஸௌல்ப்யங்களையும், அவற்றோடேகூடின லோக்யதாதிஸயத்தையும் அந்த லோக்யதா ப்ரயுக்தமாய் அத்யுஜ்ஜ்வலமாயுள்ள ப்ராப்யதையையும், அந்தப்ராப்யதா ப்ர காஸகமான ஆலிநுப்யாதிஸயத்தையும், ஸ்வேநருபேணவும் காரணபுருஷருபேணவும் உண்டான ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், தஹ்யுக்தமான மாவிப்ரப்ருதி நிரஸநத்தையும், விஜ்ஷணபக்ஷபாதத்தையும், ஸ்வஜநரக்ஷணத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்ட ணை ஸர்வேஸ்வரனுடைய ப்ராப்தியாலும் பக்ஷபாதத்தாலும் அவனைக்கொண்டு விரோதியைக் கழித்துக்கொண்டு, அவனை ப்ராபிப்பதாக அத்யார்த்தமாய்க் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், ஆழிபெழச்சங்கில்—அவன் விஜயங்களை யெல்லாம் அதுவிக்கைக்குஉறுப்பாக அபஹிநங்களை அதுவித்தார் ; அந்தப்ரஸங்கத் தாலே அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிசுணங்களையும் அதுஸந்யித்து, “இக் குணங்கள் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையிழப்பதே !” என்று விஸ்மிதரானார். “அவர்கள் அபேகைஷ்டில் லாமையாலே யிழக்கிறார்கள்: அபேகைஷ்டியுடைய நான் இழப்பேனல்லேன்” என்று ஸமஸ்தகல்யாண குணவிஸிஷ்டனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப்பெறுமையாலே, கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி அவனுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் ப்ராபகத்வத் தையும், விரோயிரிஸந ஸீலதையையும் செல்லிக் கூப்பிடுகிறார். “ஷஹுவொநூவ கலூணமூணா: வுசூஸூஸூநிதெ” அம்மங்கியம்மாள், “இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்குமித்தனையொழிய, இதில் இவர்க்குஷ்டிகிற ஆர்த்திக்குப் பாசுமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது” என்னும்.

ஈடு.—இப்படி தேளிந்தால, பின்னைச் செய்வது கூப்பினைகபோலேகாணும்; இல்லையாகில், “ஸம்ஸாரம் நன்று” என்று கலங்கிறோவரே. “அம்மங்கியம்மான், ‘இத் திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டு அநுலவித்துப்போருமிதக்கு மேற்பட, இதிலோகிற ஆர்த் திக்கு நம்மாற் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது’ என்று பணிக்கும்” என்றருளிச்செய்வார் கீழே - * ஆழியெழச்சங்கிலே-ஸர்வேஸ்வரன் காட்டிக்கோடுத்த விஜயங்களை யநுலவிக கைக்கு உறுப்பாக, அவனுடைய அபதாநங்களை யநுஸந்தித்தா; அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய அவதாரங்களையும் அதுக்கு அடியான க்ருபாதிருணங்களையும் அநுஸந்தித்து, “இக்குணங்களும் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தை யிழப்பதே!” என்று வில்மிதராணர். “அவர்கள் அபேகைக் கியில்லாமையாலே இழக்கிறார்கள்; அபேகைக்கடியுடையநாம் இழப்போமல்லோம்; அவனுடைய அவதாரங்களையும் வடிவழகையும் அநுலவிப்போம்” என்று பார்த்தவிடத்து, அவற்றை அப்போதேகிட்டி அநுலவிக்கப்பெறாமல் மிசவும் அவஸந்நராய ஸாவேஸ்வரனுக்குப் பரம பதத்திலும் இருப்பு அரிதாம்படி ஆாததியாலே நிரம்பிற்றொருகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடு மாபோலே கூப்பிகேற கூப்பிடுகேட்டு அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்து முகங்காட்டவேண்டும் படி, அவன ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும், ப்ராபகனாயிருக்கிறபடியையும், விரோதநிர ஸந்சீலனாயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிகேறார்.

“வஹவொஹவ” (பஹவோந்ருப)-சக்ரவர்த்தி, “பெருமானைத் திருவலி ஷேகம்பண்ணுலிக” என்றகோலி, “அறுபதினாயிரமாண்டு ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலை கிளம் பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி யொருபடி யடிப்படுத்தினோம்: இத்தை ஒரு சிறு பிள்ளை தலையிலே வைத்தாற் பொறுக்குமோ, பொறுதோ?” என்று விசாரித்து, “இது தன்னை நாட்டோடே கூட்டிப் பாப்போம்” என்றகோலி, ராஜலோகத்தையடையத் திரட்டி, “நான் இங்ஙனே பெருமானைத் திருவலிஷேகம் பண்ணுலிக்கப் பாராநின்றேன்: உங்களுக்கு இஷ்டமோ, அன்றோ?” என்றகேட்க, அந்தரம் “கிழவா! போகாய்” என்ன “கயம்-கயம் உயிரெழுணவ்யுயிலீ உயர்வாஸதி | லவஹொஹவ-உயர்வாஸதி யுவராஜம் உயர்வாஸதி” (கதந்ருமிதர்மேண ப்ருதிவீமநுஸாஸதி | பவந்தோத்ரஷ்டேம் சந்தியுவராஜம்

பாமநுமூவுலகுப்ரவேஸே: “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டோடே இத்திருவாய் மொழிக்கு ஸங்கதியை உட்கொண்டு வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இப்படி இத்தயாதி. அதாவது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தருவான் அவனாகையாலே “அவனே யுபாயம்”, என்று அத்தயவலித்தால், பின்னை கர்த்தவ்யாம்ஸமில்லாமையாலே கூப்பினையிறே யுள்ளதென்றபடி. இப்படி கூப்பிடாதபோது வரும் அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநத்தை யருளிச்செய்கிறா - இல்லையாகில் இத் தயாதி. இல்லையாகில் - இப்படி கூப்பிட்டிலராகி லென்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் ஆர்த்தி யாலே கூப்பிடுகிறாரென்றதற்கு ஆப்தவசநம் - அம்மங்கித்தயாதி. ஸங்கதி - கீழே இத்தயாதி. அப தாநம் - சேஷ்டிதம். “தாமரைக்கண்ணவோ” எனறத்தைப்பற்ற - அவன் ப்ராப்யனாய் இத்தயாதி. “வந்தெய்துமாறியேன்” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ராபகனாய் இத்தயாதி. “விதல் மாலியைக்கொன்று” என்றத்தைப் பற்ற - விரோதி இத்தயாதி. குணங்களை யநுலவிக் கப் பெருவிட்டால் கூப்பிடவே ணுமோ? என்ன, “திருவயோத்யையி லுள்ளாரையும் ஈடுபடுத்தாநின்றால் இவர்க்கு ஆறியிருக்கப் போமோ?” என்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் அப்படி குணங்களிலே ஈடுபட்டார்களோ? என்ன, ஈடுபட்ட மைக்குப் ப்ரமாணம் - வஹவ இத்தயாதி. இதுகவதாரிகாகதந்ருகேநாததம் - சக்ரவர்த்தி இத்தயாதி. “கிழவா! போகாய்” என்றது - சுமெநகவஷ்டுலாஹஸெ ராவ்ஷுலிவாயிபுல | ஸாராஜம்

முதற் பாகம்.

தாமரைக்கையாவோ! உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே?

யு-வராஜாநகரிலிருந்து வந்தார்” என்றதற்கப்பற்ற ஒருப்பட்டகாரியம் - உத்தேசிக்க
கூடியும், விஷயம் - தேசம். கீழ்வாகையிவ்வாறாம் - நாங்கள்இத்யாதி. அப்படிப் பெருமாளுக்குக்
குணங்களுண்டோவென்ன, ப்ரமாணாதரம் - யானாநாமஇத்யாதி. “**வெஹுவொநுபுகஸ்து**
ணமணர்வாசுஸுவினிகெ” இத்யயோத்யாகாண்டேபௌரஜநாடு ‘யாதாநாமஇத்யாதி’
கிஷ்கிந்தாகாண்டே, “**ஜோநவிஜோநஸாவனொநிஷெஸெநிரகஸிதா**” இது பூர்
வார்த்தம் இதுக்குவாவம் - யாதாக்கள்இத்யாதி. வீகம் தவரை.

நீயல்லது கதியில்லை; ஆனபின்பு, உன்னுடைய அதிரமணியவிகலித ஸரஸ்ருஹ ஸத்ருஸமான திருநாபியையும், விகலிதநளிந ஸத்ருஸமான திருவடிகளையும். திருக்கண்களையும், திருக்கைகளையும், * கண்களாரளவுமரின்று காணும்படி உன்னை என்றோ நான் சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், வுஷ்டிபாஷிநேக உபகாரங்களை ஜமுத்துக்குப்பண்ணி நிரதிரமணியோக்யனாயிருந்த உன்னை நான் என்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

[பாமநுமூவுலகுமென்று தொடங்கி] - ஸ்யாவர ஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாலிகமலத்தையுடையவனே! பரப்புடைத்தான மூவுலகென்றுஞ் சொல்லுவார். [பாவென்றுதொடங்கி]- அங்ஙனே இருக்கிற த்ரையலோகத்தையும் மஹாவெலிபறித்துக்கொள்ள, அளந்து கொண்ட நிரதிரமணியோக்யமான திருவடிகளை உடையவனே! [தாமரைக்கண்ணுவோ என்று மேலுக்கு] - என்னை ஒருவனையும் உன்குணங்களைக்காட்டி உன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளி எனக்கு உன்னைக்காட்டாதேயிருக்கிற நீ என்னுடைய ஆர்த்ததீர ஆழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளி திருக்கைகளாலே ஸ்பர்சரிக்கலாம் படி உன்னை நான் சேர்வது என்று? [தனியேன் தனியாளாவோ] என்றது- உன்னுடைய க்ருபையல்லது வேறொருபற்றின் றிக்கேயிருக்கிற என்னையே உன்க்ருபைக்கு விஷயமாக உடையவனே! என்றமாம்.

ப.—முதற்பாட்டில், காரணத்வாதிகளாலே அஸ்யாரணஸம்வந்யத்தையுடைய உன்னை என்று கிட்டியதுவிப்பது? என்கிறார்.

பா - பரப்பை, மரு - உடைத்தாய், † மூவுலகம் - “கூதகூழ், கூதகூழ், கூதகூதகூழ்” என்கிற த்ரையித்தையுடைத்தானலோகத்தை, படைத்த - உண்டாக்கின, பற்பம் - தாமரைப்பூவையுடைய, நாபா - திருநாபியையுடையவனே! பாமநுமூவுலகம் - ஏவம்விதமானலோகத்தை, அளந்த - அநந்யார்ஹமாம்படியளந்த, பற்பம் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிரமணியோக்யமான, பாதா - திருவடிகளையுடையவனே! (அநந்யார்ஹரானரையங்கேரித்துரக்ஷிப்பதாய்), தாமரை - தாமரைபோலேஃரஸநீயமான, கண்ணு - திருக்கண்களையுடையவனே! (அவர்களை ஸ்வஸ்பர்சஸுகத்தாலேயாநந்திகளாக்கும்), தாமரை - தாமரைபோலேவிலக்ஷணமான, கையா - கைகளையுடையவனே! தனியேன் - விரோதிபூயஸ்தையாலே அஸஹாயனான என்னுடைய, தனி - விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தில் அத்விதீயனாய், ஆளா - ஆளக்கடவஸ்வாமியானவனே! உன்னை - இப்படிப் பரப்பதனுமாய் ஷோக்யனுமாய் ரக்ஷகனுமானவன்னை, என்றுகொல் - என்றோ, சேர்வது - ப்ராபிப்பது? ஒ -! பதந்தோறும் ‘ஒ’ என்றது - அதிரமணியோக்யமான ஆர்த்தி விசேஷத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், வுஷ்டிபாஷிநேக உபகாரங்களைப்பண்ணி நிரதிரமணியோக்யனான உன்னை, உன்வாசியறிந்து நான் கிட்டுவதென்று? என்கிறார்.

[பாமநுமூவுலகு இதயாகி] - ஸ்யாவரஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாலிகமலத்தையுடையவனே! பாவென்று - பதார்த்தம். மருவுகையாவது - சேருகையாய், நெருங்கியிருக்கை. பரப்பையுடைத்தானமூவுலகு என்றுமாம். இத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது இத்தையழிக்கைக்கோ? உரு

† ‘மூவுலகம்’ என்பது உரையின் பாடமென்பர்.

[பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ] - பாவேன்று பதார்த்தவாசகமாய், பா மருவியிருந்துள்ள; அதாவது - பதார்த்தங்களினுடைய 'நெருக்கத்தை யுடைத்தான மூவுலகென்னுதல். பாமருவேன்று ஒரு சொல்லாய், பாபம் மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல் (அன்றிக்கே, பா வேன்று - பரம்புதலாய், பரப்பையுடைத்தாயிருந்துள்ள வேன்னுதல்.) மூவுலகென்று - கீடும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல்: அன்றிக்கே, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று இவ்வகையிலே யாக்கிச் சொல்லுதல். [படைத்தபற்பநாபாவோ] - “என்தாயே” என்பாறைப்போலே. இத்தை உண்டாக்குகைக்கு அடியான ப்ராப்தியேயாய், ஹோக்யதையின்றிக்கே யொழிந்ததா

பதார்த்தங்களாவன - தேவதூதராக வந்தவர்கள். ஆர்த்தார்த்தம் - பாமநவீனராகியவர்கள். ஒருசொல்லாபென்றது பாவென்று ஓரகூராய், நிருத்தியாலே பாபமென்றபடி. “படைத்த பற்பாபாவோ” என்று-காரணத்தவதையிட்டு விசேஷிக்கையாலே ஹலிதம் ஸம்பந்தமென்னுமிடநோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - எண்தாயேஇத்தாயி. “பற்பாபாவோ” என்றதற்குஹாவம் - இத்தை

கிறாள் நான் ஆறியிரேனோ? நீ இத்தை வருந்தியுண்டாக்கிற்று அழிக்கைக்காகவோ? இல்லாத வஸ்துக்களை யுண்டாக்கக் கடவ நீ, உள்ளவஸ்துவை யழிக்கிறதென்? [பாமருமூவுலகுமளந்த] - இவற்றையுண்டாக்கி “மேல் பட்டது படுகிறது” என்று இருந் தாயாகிறாள் ஆறியிரேனோ? இத்தைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டீக்கொண்டு நோக்கு மவனன்றோ, பெற்றதாய் வளர்க்குமாபோலே. “படிக்களவாகநிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்று- ஆசையுடைய நான்இருக்க, இச்சையில்லாதார் தலை யிலே திருவடிகளை வைப்பதே! மஹாஷலிபோல்வார், பருந்து இருஞ்சினற்போலேஇத்தைய பஹரித்தால், எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனன்றோ நீ? “அதுசெய்தமையுண்டு, உமக்கு இப்போது அபேக்ஷிதமென்” என்ன, [தாமரைக்கண்ணாவோ] - உத்பத்தியும், வளர்க்கையும், ஜீவநமும்எல்லாம் உன்பக்கலிலேயாயிற்று: “**அவதௌக நடிந ஸுவி****யொஜா்வானய**” (அவலோகநதானேநபூயோமாம்பாலய) என்னுமாபோலே திருக் கண்களாலே நோக்கவேண்டுமென்கிறார். ஆக, திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்தார்; அக் கண்ணழகே ஜீவநமாக இருக்கும் நித்யசூரிகள் திரளில் தம்மையிருக்கக் கண்டிலர் ; அத் தாலே ‘தனியேன்’ என்கிறார். [தனியேன் தனியாளாவோ] - ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே யாரகமாயிருக்குமவர்களுடையதிரளுக்குங்கூட்டன்றிற்கே, உன்னோக்கேயாரகமாயிருக்கும் அவ்விபூதியிலுள்ளாருடனுங் கூட்டாகாதே, என்னைமுன்றும்விபூதியாக்கியாளுகிறவனே! அன்றிக்கே, உன்க்குடையே யாரகமாக இருக்கிற என்னை உன் குருபைக்கு என்னையொழிய வேறு விஷயமில்லையாம்படி யாளுகிறவனே யென்றுமாம். [தாமரைக்கையாவோ] - அக் ரூரனோபாதி போரேனோ? “**ஹோவெ நடி**” (ஸோப்யே நம்) - இத்யாதி - திருக்கையி லடையாளம்இத்தனையும்இலச்சினைப்படியே அவனுடம்பிலே காணலாம்படி அவனைஸ்பர் சித்து அவன் அந்தஸ்பர்ஸத்தாலே ஸ்தப்ரனாய் நிற்கையாலே கையைப் பிடித்தேற்ற்டே.

யுண்டாக்குகைக்கு இய்யாதி. இப்போது ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்ன துக்கு லாவமாதல், “ஓ” என்ற துக்கு லாவமாதல் - நீயிதை இய்யாதி. லாவார்தாமாதல், விவரணமாதல் - இல்லாத இய்யாதி. ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்ன வந்தாம், “அளந்த” என்ற துக்கு லாவம் - இவற்றை இய்யாதிவாக்யத்தவயம் த்ருஷ்டாந்தம் - பெற்றதாய் இய்யாதி “உலகும்” என்ற அசேதநசமாதிக்கு லாவமாதல்; இராண்டாம் “ஓ” என்ற துக்கு லாவமாதல் - படிக்களவாக இய்யாதி. “இத்தைககண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக் கொண்டு” இய்யாதிவாக்யாந்தாம் - மஹாபலீபோல்வார் இய்யாதிவாக்யம் அநுஸந்திப்பது கீழில் பததவயத்தையுங்கட்டிக்கொண்டு, “தாமரைக்கண்ணிலோ” என்ற துக்கு லாவம் - உத்பத்தியும் இய்யாதி. கண்ணழகச்சொன்ன துக்கு லாவம் அவலோகந இய்யாதி. “உமக்கு இப்போதே புகழ் தமென் நென்ன” என்ற அந்தரத்திலே, ‘அவலோகந இய்யாதி’ வாக்யத்தையநுஸந்தித்து, இவ்வாக்யாந்தரே “உத்பத்தியும் இய்யாதி” வாக்யமநுஸந்தேயம் கண்ணழகச் சொன்ன வந்தாம், “தனியேன்” என்ற துக்கு லாவம் - ஆக இதயாதி வாக்யதர்யமும். “தாமரைக்கண்ணிலே விண்ணோர்பாவும்” என்ற தைக் கடாக்கித்தலாவம் - அக்கண்ணழகே இய்யாதி. “தனியாளாவோ” என்ற துக்கு லாவம் - ஸ்திரீ களுடைய இய்யாதி. த்விதியாததத்துக்கு - அத்விதியானு என்னையத்விதியமாக ஆனுகிறவனென்று ஸப்தார்த்தம். கைகளே வர்ணிகிற துக்கு லாவம் - அக்நூன் இய்யாதி. “வெலாவெழுந்தாய்ஜ வஜ்ரால்குதவிஹநவாணிநா | ஸஸ்ஸுஸுராகுஷுஷுவஸ்துராலுமாலம்பரிஷ ஸுஜெ” இதுபஞ்சமேம்ஸே (கஅ-உ); “தெவபுவனாதிஹரபுவலாஃ சுருகௌஸவ! சுவவௌகநுநாமெநஹநியொரோவாவயாயு” இத்ச ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. (க-உ-க) “ஸஸ்ஸுஸு” என்ற துக்கார்த்தம் - திருக்கையிலி இய்யாதி. “சூகவுஷு” என்ற துக்கார்த்தம் - அவன்

பின்னையணைக்கைக்கு இருவரைக்கண்டதில்லை “கரொணஜிஹாநாபெவ்வா வா நிஜெபூவயநுஹரி” (கரேணம்ருதுநாதேவ:பாபாந்நிர்மோசயந்ஹரி:) என்கிறபடியே. [உன்னையென்கொல்சேர்வதுவே] - “வாபெணபூவதாபூபெவவெஷபூவணஜிஹா” (பூர்ணே சதுர்த்தஸே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்) என்று நாளிட்டுக்கொடுக்கலாவது தம்பி மார்க்கோ? அஸாதாரணரான அடியாரானால் “இன்னநாள் பெறக்கடவது” என்றொரு நாளிட்டுக்கொடுக்கலாகாதோ? ஸேஷபூதனாகில் ஸேஷிகொடுத்தநாள் பெறக்கடவதாயிறே யிருக்கவடுப்பது. அங்ஙன் க்ரமப்பராப்திபார்த்து ஆறியிருக்கமாட்கேறிலேன். [தனியேன் - உன்னை யென்கொல்சேர்வதுவே] - நாராயணனை யொழிந்திருப்பது ஒருநாமயில்லையே; இனிச்சேருகையாவது - * அடியார்களுக்குழாங்களை உடன்கூடுகையிறே. “உன்னை யென்கொல் சேர்வது” - என்னாநிற்க, அது சேரும்படியென்; என்னில்? * ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ணைவக்கையாலே, “உன்னைச்சேர்” என்ற போதே தன்னடையே வருமிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்கொல்சேர்வது? அந்தோ! அரன்னான் முகனைத்தும்செய்ய
நின்திருப்பாதத்தையான் நிலரீரேரிகால்விண்ணுயிர்
என்றிவைதாம்முதலாமுற்றமாய் நின்றஎந்தாயோ!
குன்றேடுத்துஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்தஎம்கூத்தாவோ!

ஆ. — (என்கொல்) - சிதசிதாத்தமக ஸபஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஆதம்பூதனை! நிர்ஹேதுகமாக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளிப் பசுக்களை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனை! ஐஸ்வர்யப்பரவணரான ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீய நிரதிஸய லோக்யமான உன்திருவடிமலர்களை என்றோ நான் சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஓ. — இரண்டாம்பாட்டில், அந்நபரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான சரணாவர்த்தத்தை நான் என்றோ சேர்வது? என்று அத்தயந்தம் அவஸந்ராய்க்கப்பிடுகிறார்.

அந்தஇத்யாதி. “ஸுமாவ்யு” என்றதுக்கர்த்தம் - இருவரைக்கண்டதில்லை என்று. ப்ரமாணந்தாம் - கரேணஇத்யாதி. இந்த கரஸ்பர்ஸத்தாலே தம்முடைய தாபமெல்லாம் ஆறுமென்று கருத்து. “வஸுராஹோதயாலிஷ்டாவிஸாஸ்யாவிஸுராத: கரொணஜிஹாநாபெவ்வா வாபாஹிரொவயநுஹரி” இதி ஹரிவம்ஸே கண்டாகர்ணவிஷயிகாரே (உளடு-கடு). “என்கொல்” என்கைக்கு - நாம் ஆர்க்கு நாளிட்டுக்கொடுத்தோம்? என்ன - பூர்ணஇத்யாதிவாக்யத்வயம். நாம்செய்தத்தைக் கண்டிருக்கவேண்டாவோ? என்ன - ஸேஷபூதன்இத்யாதி. அவனைச்சேராதிருந்தால் ஸத்தையுண்டோ? “என்று கொல்சேர்வது” என்கிறதென்? என்ன - நாராயணனைஇத்யாதி வாக்யத்வயம். சங்கிக்கிறார் - உன்னைஇத்யாதி அது சேரும்படியென்றது - * அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுகையைக் காட்டும்படியென்றபடி. உத்தரம் - ஒண்டொடியாள்இத்யாதி. அதாவது - இருவர் அபிமானத்திலே இவர்கள் அந்தர்ப்பூதராயிருக்கையாலே, அவனைச்சொன்னால் இவர்களையும் தன்னடையே சொல்லிற்றமென்றபடி. (க)

[நிலநீரென்று தொடங்கி] - ப்ரயிவ்யாதிஹுதபஞ்சகங்களுக்கும் தத்தார்யங்களுக்கும் தடிந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மயாநின்று நிர்வாஹகரைய் இந்நீர்மைகளைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே ! [குன்றென்று தொடங்கி] - பசுநிரைமேய்த்தருளி இந்தரன் வர்ஷிக்கப்புக ஸ்ரீமோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி அவற்றைப்பரிஹரித்தருளின மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களை உடையவனே ! இவ்விரண்டு பாட்டாலும் எம்பெருமானுடைய ஸ்ப்ருஹணியதை சொல்லிற்று.

ப.—அந்தரம், ஸர்வாத்மபூதனய் ஆபத்ஸகனான உன்னுடைய திருவடிகளை என்று கிட்டுவேன் ? என்கிறார்.

நிலம் நீர் எரிகால் விண் - ப்ருதிவ்யாதிஹுதபஞ்சகமும், உயிர் - ஹோதிகஸாரீரவிசிஷ்டமான ப்ராணிவர்க்கம், என்று - ஆகிற, இவைதாம் - இவை, முதலா - முதலாக, முற்றும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், ஆய் - ப்ரகாரமாய்ப்படி, நின்ற - , எந்தாய் - ஸ்வாமியாய், (அந்த ஸாமான்யரக்ஷணமன்றியே அவதாரசபடித்தவிசேஷ ரக்ஷணமான), ஆநிரை - பசுத்திரை, மேய்த்து -, (அதுக்கு வர்ஷத்தால்வந்த வாயை திரும்படி), குன்று - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, அவைகாத்த - , எங்குத்தா - மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே ! அரன் - ருத்ரனும், நான்முகன் - ப்ரஹ்மாவும், ஏத்தும் - ஸ்துதிக்கும்படியாய், செய்ய - ஸ்ரஸ்யமான, நின் - உன், திருப்பாதத்தை-திருவடிகளை, யான் - (அந்ந்யப்ரயோஜனான) நான், சேர்வது-, என்றுகொல் - என்றோ ? அந்தோ - ஐயோ ! ப்ரயோஜநாந்தரபார்த்தம் ஸுலபமான திருவடிகளை, அந்ந்யப்ரயோஜனான நான் கிட்டுகைக்குக் கூப்பிடவேண்டுமே ! என்று கருத்து.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், அந்நயபரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை நான் என்றோசேர்வது ? என்று கூப்பிடுகிறார்.

[என்றுகொல் சேர்வது] - கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ஒருப்ரதிவசகம் கேளாமை யாலே, திரியவும் 'என்றுகொல் சேர்வது ?' என்கிறார். [அன்றோ] - கூப்பிடுவாருமின்றிக்கே ஒழியக்கிடாய்ப் புகுகிறது. நான் முடிந்தேனென்கிறார் - ப்லுதத்தாலே. [அரன்இத்யாதி] - அழிக்கையும் உண்டாக்குகையும் தொழிலாயிருப்பாருமகப்பட ஆசைப்படும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை, அந்ந்யப்ரயோஜனான நான்கிட்டுவது என்றோ ? அந்நயபரையும் அந்நயபரராக்குந் திருவடிகளை நான்கிட்டுவது என்றோ ? அந்நயபரர்க்கும் ஆகர்ஷகமான உன்கிருவடிகளை என்றுகிட்டவிருக்கிறேன் ? [நிலம்த்யாதி] - ப்ருயிவ்யாதிஹுதபஞ்சகங்களுக்கும், தடிந்தர்வர்த்திசேதநவர்ஷத்துக்கும் அந்தராத்மயாய்நின்று நிர்வாஹிக்கிறவனே ! [எந்தாயோ] - அபேகைப்பின்றிக்கே யிருக்க இவற்றையுண்டாக்கும்படியான ஸம்வந்யஞ் சொல்லுகிறது. இந்நீர்மைபைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே ! உண்டாக்கி விடுமளவன்றியே அரியனசெய்து நேக்குமவனன்றோ. [குன்றெடுத்து இத்யாதி] - தன்னைத்தாழவிட்டுப் பசுநிரைமேய்த்து இந்தரன் வர்ஷிக்கப்புக, மலையையெடுத்து நேக்கி மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையவனே ! ரக்ஷணத்துக்காக மலையை எடுத்து நின்றநிலை, இவர்க்கு வல்லாராடினும்போலே யிருந்தது.

௭௩.—இரண்டாம் பாட்டு. அந்யபரராய்ப் புறம்பே யாரகாதிகளாம்படியிருக் கிறவர்களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அந்யபரராய் இதுவே ப்ரயோஜநமாகவிருக்கிற நான் என்றுபெறக்கடவேன்? என்கிறார்.

[என்றுகொல்] - திருக்கையில் ஸ்பர்ஸஸுகத்தை யபேக்ஷித்து, “என்றுகொல் சேர்வது” என்றாளவிறே - கீழ்; அதுக்கு ஒருப்ரதிவசநம்பேறுதேயிருக்க, “என்றுகொல் சேர்வது?” என்கிறது என்ன டிஸைதான்! [அந்தோ] - இனி, “என்றுகொல்சேர்வது” என்பாரு மின்றியேயொழியக் கிடாய்ப் புகுகிறது; நான் முடிந்தேன் என்கிறார். ‘அந்தோ’ - என்கிற ஸ்வரத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார். [அரன் நான்முக னேத்தும் செய்யரின்திருப்பாதத்தை] - அழிப்பாருடன் ஆக்துவாருடன் வாசியற உகக்கும் படியான திருவடிகளை. ப்ரயோஜநந்தரபரர்க்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திரு வடிகளை, அந்யப்ரயோஜநான நான் என்று பெறக்கடவேன்? தந்தாமுடைய தோழில் களிலே அந்யபரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளும் அந்யபரராய் ஏத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீய மாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள உன் திருவடிகளை, அந்யபரரான நான் கிட்டப்பெறுவதுஎன்றே? அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யரின்திருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல் சேர்வது? [நில நீரித்யாதி] - பெற்றபின்பு னோக்குகை யன்றிக்கே, “ப்ரஜையைப்பெறவேணும்” என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பே இவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக த்ரிவ்ருத்தகரணத்தை நினைத்துப்பஞ்சீகரணத்தைப்பண்ணி, இவற்றையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாமலாக்த்வங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து, பின்னை இவற்றைச்சோன்ன பாகரம், அசித்தும் அசிதபிமாநிஜீவனும்

இரண்டாம்பாட்டு - என்றுகொலித்யாதி. “அரன் நான் முகனேத்தும்செய்யரின்திருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல்சேர்வது” என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அந்ய பரராயித்யாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாத்யந்யபரரென்றபடி. அரியதொழில்லைச்செய்து இவ்வதிகாரங் களைப் பெறுகையாலே - புறம்பேயாரகாதிகள் என்றதும் இப்பதத்திலே வித்தம். இவ்விரண் டுக்கும் ப்ரதிகோடி - அந்யபரராய் இத்யாதி.

“என்றுகொல்” என்றுமுன்னேயும் சொல்லிவைத்து, மீளவும் “என்றுகொல்” என்கி றது ஆற்றாமையின் அதிஸயத்தாலே என்கிறார்-தீநுக்கையில்இத்யாதி. ஆற்றாமையாலேசொல்லு கையாலே புநருத்தியில்லையென்றபடி. என்றவளவிறேயென்றது-என்றகிறேயென்றபடி. ‘முடிந் தேன்’ என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன-அந்தோவேன்கிற இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அந்யபரதை யும் ப்ரயோஜநந்தரபரதையும் உண்டாகையாலே, இரண்டையும் இரண்டொவாக்யத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்-அழிப்பாருடன் இத்யாதி. “அழிப்பாருடன்” என்றவாக்யமாத்ரவிவரணம்-தந்தாமுடைய இத்யாதி. “செய்யரின்திருப்பாதத்தை” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் இத்யாதி. புத்திலௌகர்யார்த்தம் அந்வயம் - அரன் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டித்தபின்பு பாலநம்பண்ணிவிடுகையன் றிக்கே. ஸ்ருஷ்டியும் இவனேசெய்தான் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டடாந்தம்-பெற்றபின்புஇத்யாதி. த்ரி வ்ருத்தகரணத்தை நினைத்து-த்ரிவ்ருத்தகரணத்தை ஸங்கல்பித்து. த்ரிவ்ருத்தகரணம் மற்றையிரண்டுக் கும் உபலக்ஷணமென்று வ்யாக்யாதமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், இந்த்ரனுக்கு த்ரையலோக்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்கரினாத்து அண்டாவகாசமெல்லாம் அளந்தாற்போலே, த்ரிவ்ருத்தகரணத்தைஸங்கல் பித்தத்தால் கார்யங்கொள்ளாமையாலே பஞ்சீகரித்தானென்றதுவும் ஒருஊவமாகவருளிச்செய்வர். ‘முற்றமாய்நின்ற’ என்கிற இஊஸ்வருபைக்யமல்ல, அநுப்ரவேஸக்குத ப்ரகாரப்ரகாரிஊவத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்-ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி. “எந்தாய்” என்றதுக்கவதாரிகை-இவையறியா தீநுக்க இத்யாதி. “குன்றெடுத்து” என்றதுக்கவதாரிகை - இவற்றை இத்யாதி. அரியனசெய்

ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்வாதத்துக்கு வாசகமாயக்கொண்டு, தன்னளவிலேவரும்படி நிற்கிறநிலையைச்சொல்லுகிறது - 'முற்றமாயநின்ற' என்கிற இத்தாலே, இவையறியாதிருக்க, இவற்றின்பேற்றுக்கு அவன்வருந்தவேண்டுகிற ஹேதுவேன் என்னில்?—[எந்தாயோ]- அதுக்குஅடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது இவற்றையுண்டாகும் நாளிலேயுண்டாககி, “இனிமேல்வரும் ஆபத்துஇவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது” என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்குமவன் என்கிறார். [குன்றெடுத்து] - மலையையெடுத்திறே நோக்கிற்று. [ஆநிரைமேயத்து] - நோக்குமிடத்து, வரையாதே பசுக்களை நோக்குமவனாயிற்று. [அவைகாத்த எங்குத்தாவோ] - (ஆநிரைமேயத்து - குன்றெடுத்து - அவைகாத்த எங்குத்தாவோ) - வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையையெடுத்தான் அவன்; அப்போது, தீர்பங்கியாய் நின்றவடிவதான் வல்லாராடினாற்போலே தமக்கு ஆகாஷகமாயிருக்கையாலே, ‘எங்குத்தாவோ’ என்கிறார். ஆக, இவ்விரண்போட்டாலும் அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணியதையைச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல்லிற்று; மேல் அஞ்சபாட்டாலே - அவனுடைய ப்ராபகத்வம்சொல்லுகிறது.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

காத்தவெங்குத்தாவோ ! மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை
பூத்தனழியும்படியாய் புனையுன்றையஞ்செஞ்சடையாய்
வாய்த்தது ! என்னுன் முகனே ! வந்துஎன்றாயிரங்கியானால்
ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய் ! உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே.

ஆ.—(காத்தவெங்குத்தாவோ) - த்வததீந்ஸ்வரூப சதுர்முகபஸுரபதி ப்ரப்ருதிகளுய், த்வததீந் மத்ஸ்வரூபனுமாய், இயத்தாஸங்க்யாஹிதமாகையாலே அஸக்யஸ்தவமான கல்யாணகுணவிசிஷ்டனுமாயிருந்தவனே ! வர்ஷபிடிதமான பசுக்களை ரக்ஷித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீகோவாத்நத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நின்றருளின உன்னுடைய உர்பாநீயமான அநநிலையையும், அப்போது திருவாயர் திருத்தழாயைக்கொண்டு ஒப்பித்தருளப்பண்ணின அவ்வழகையும், கேவலம் உன்னுடையக்ருபையாலேஎன்றே காண்பது ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸுஹாதிசுளுக்கும் காரணமான நீ, நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வேகையாகமும்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, இப்படியே குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

நாலே ? என்ன-மலையை இதயாதி. அவைகாத்தவனையெனனாதே, ‘எங்குத்தாவோ’ என்று விசேஷித்ததுகூறாவம் - வர்ஷத்திலே இதயாதி பரவேஸத்திலே அருளிச்செய்த ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு வாசகமான பாட்டுக்கள் இத்தனையென்கிறார் - ஆகஇவ்விரண்டு இதயாதி வாக்யத்வயத்தாலே ‘நிலம்நீ’ என்றுதொடங்கி, ‘எந்தாயோ - ஆநிரைமேயத்து - குன்றெடுத்து - அவைகாத்தவெங்குத்தாவோ, அரண் நானமுகனேததும் செய்ய நின்றிருப்பாதத்தை - யானசோவது என்கொலோ, அந்தோ !’ இதயந்வயம்,

(உ)

[புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்]-கொன்றைப்பூச்சுடிச்சிவந்த ஜடையை யுடைய ருதரனை உண்டாக்கினவனே! [வாய்த்த என்னான்முகனே] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ யுத்தனான சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! ஸ்ரஹாவையுண்டாக்கின குணத்தை அதுஸந்யித்துப்ரீதராய் 'என்னுடைய நான்முகனைவனே' என்கிறார். [ஏத்தருங் கீர்த்தியினுய்என்றுதொடங்கி]-பேசி முடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியையுடையரீயே என்னை விஷயீகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி நான் வந்து உன்னை ப்ராபிக்கைஎன்று ஒருபொரு ளுண்டோ?

ப.—அந்தரம். ஸர்வஸுலஹய் ஸர்வாயிகளுந் ரீ எனக்கு யாரகனும்படி செல்லாமை விளைந்திருக்க, நான உன்னை எங்கேகிட்டுவது? என்கிறார்.

மலை - மலையை, ஏந்தி - ஏந்தி, கல்மாரிதன்னை - கல்மழை, காத்த - காத்த போது, எங்குத்தா - லல்லாராடினும் போலே டர்ஸநீயம் என நிலையையுடையாய், பூ - ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமாய் விசுனிதமானபூநதாரையுடைத்தாய், தன் - ஸ்ரமஹர மான, துழாய் - திருத்துழாய்மலையை, முடியாய் - திருமுடியிலே யுடையையாய், புனை-(அத்தோபாதிதன்னையுய்ஸ்ரவராகவபிமாரித்துப்) புனைந்த, கொன்றை-கொன்றை மாலையையும், அம் - அத்தாலேயழகுபெற்று, செம - (அந்தஸ்ரவரத்வ ஸாதகமாயுள்ள உபாஸகத்வஸூசகமாய்ச்)சிவந்த, சடையாய்-ஜடையையும் உடையனான ருதரனைப்ரகார மாகவுடையையாய், வாய்த்த-(அவனுக்குப்பெதபாதகனாய்த தன்பக்கவிலே) உதபந்ருன, என் நான்முகனே - சதுர்முகனைப்ரகாரமாகவுடையையாயிருக்கிற ஆகாரத்தையெனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தவனாய், ஏதத-(அதபரத்வஸௌலப்பங்களுக்கெகலகைண்டு)ஏத்த, அரும-அரிய, கீர்த்தியினுய் - கீர்த்தியையுடையவனே! (என்னபேகைஷயின்றியே ரீ வந்து), என் - எனக்கு, ஆருபிர - பரிபூர்ணயாரகன், ஆனால் - ஆர்படியாலே, உன்னை - (ஸர் வாயிகளுய் ஸர்வஸுலஹயிருக்கிற) உன்னை, எங்கு - எங்கே, தலைப்பெய்வன் - கிட்டி யறுபவிப்பேன்! ஒ - ஒ! ஸர்வராபிமாநிகளுக்கும் அறிவில்லாதார்க்குகிடைத்தஇது, த்வதேகயாரகனாய் வாசியறிந்து கூப்பிடும் எனக்கு அரிதாவதே! என்று கருத்து.

இ.—மூன்றாமபாட்டில், கீழ் இரண்டுபாட்டாலும் - ஜமதகாரணத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையும் சொல்லிற்று; கீழ் - ப்ராப்பஞ்சொல்லிற்று; மேல் ப்ராபகஞ்சொல் லுகிறது. இதில்—ஸ்ரஹாதிகளுக்கும் காரணமான ரீ, நிர்ஹேதுகமாகவந்து தவதேக யாரகனும்படி என்னைப்பண்ணிபருளினாய்; ஆனபின்பு, குறையும் ரீயே செய்தருள வேணு மென்கிறார்.

[காத்தவெங்குத்தா இத்யாதி] - “எத்திறம்” என்னும் க்ரூஷாவதார சரித மிதே ப்ரஸ்துதமாயிற்று. ஒருகால் “எத்திறம்” என்றால், பின்னையும் “எத்திறம்” என்னுமாபோலே அது பின்னாட்டுகிறபடி, பசுக்கள் ஸ்வரகூணத்துக்கு மலையெடுத்த னவோ என்கை; [பூத்தண்டுமாய் முடியாய்] - பூத்துஸ்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையவனே! ஸாவாய்கவஸ்துவுக்கு ஸர்வைஸ்வர்ய ஸூசகமானலக்ஷ ணம். உன்ஸத்தை உன்அய்நமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்அய்நமானபின்பு என்பேற்றுக்கு நான் ப்ரகாதிக்கவோ? “வகிவ்ஸூஷ்யாதேஸாஸு,” “உவாடி தெவதாஸு” திநியநாடுஷுரிஷிவிதஸூஷ்யாஸு”; ஸர்வராபிமாநிகள் ஸத் தையோ அவர்களதீர்மாயிருக்கிறது? சூடின கொன்றைமாலையாலே அழகிதாய்ச் சிவந்த

ஐடையையுடைய ருத்ரனுக்கு உத்பாடிகளுனவனே! [வாய்த்த] - ஸ்ருஷ்டியையுடைய சதூர்முவனை உண்டாக்கினவனே! ருத்ரனுக்குக் கெஃன்றைமாலையோபாதி, இவனுக்கு சதூர்முகத்வம். ஸ்ரஹாவை உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அதுஸந்யித்து, 'என்றான் முகனே!' என்கிறா. விஸேஷணம்ஸத்தில் தாதபர்யமில்லை; ஸாமாநாயிகாண்யத்தாலே சொல்லிற்று, ப்ருதக்ஸ்தியநர்ஹமான ஸமஸந்யத்தாலே. [வநதென்றாயிர் நீ] - தம்மளவிற்பண்ணின உபகாரததைச் சொல்லுகிறார்: எனக்கு அபேகையின்மிக்டே, நீயே வந்து என்னை விஷயிகரித்து! உன்னாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி எனக்கு யாரக னுனவனே! பேசி முடிக்கவொண்ணாத கிரத்தியை உடையவனன்றோ. [ஆனால்]-உன் பெருமை இதுவானால். [எங்குத்தலைப்பெய்வனே] - என்ஸத்தை தவடியீநமானபின்பு, நான் ஒன்றைச்செய்து அத்தாலே உன்னைக்கிட்ட என்பதுஒன்றுண்டோ? ப்ரான் ந்யாயத்தாலே மேலும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கை. (௩)

௪௩ — மூன்றும்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனுநீ, நிர்ஹேதுக மாக வந்து த்வதேகதாரகனும்படிஎன்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயே குறையும் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[காத்தவெங்குத்தாவோ] - கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் ப்ரஸ்துதமிதே, "ஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்த வெங்குத்தாவோ" என்றும்; "எத்திறம்" என்றால், பின்னையும் "எத்திறம்" என்றும் அதலே போயித்தனையிதே; கீழ்ச்சொன்னது வடிம்பிட்டு, திரியட்டும் "காத்தவெங்குத்தாவோ" என்கிறார். [மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை] - கல்லாலே வர்ஷிக்கையாலே மலையையெடுத்துப்பரிஹரித்தான்; நீராலே வர்ஷித்தானாகிற் கடலையெடுத்து நோக்குங்காணும். பசுக்கள் ஸ்வரகூணத்துக்கு மலையையெடுத்ததோ? [பூத்தண்டொழாய்த்யாதி] - தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கு அஸாதாரணமான லகூணம்சொல்லுகிறது. [பூத்தண்டொழாய் முடியாய்] - தனக்குஅஸாதாரணமாய் ஐஸ்வர்ய ஸஞ்சகமான மாலையாயிற்று இது; தன்னுடையஸத்தை தன்அதீநமாம்படியிருக்கும் வஸ்துவக்கு லகூணமாயிற்று இம்மலை. இத்தால் இவர் பெற்றதாயிற்றென் இப்போதென்னில்? உன்ஸத்தைஉன்னதீநமானவோபாதி

மூன்றும்பாட்டு - காத்தஇத்யாதி. 'புனைகொன்றை' இத்யாரப்ய, "ஆருயிர்நீயானால் - எங்குத்தலைப்பெய்வன" என்கிறவந்நைககடாக்ஷித்தவகாரிகை - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்இத்யாதி.

திரியட்டும் 'காத்தவெங்குத்தாவோ' என்றதுக்கு மூன்றுபரிஹாரம். முந்தினது - கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் இத்யாதிவாக்யசதுஷ்டயம். அதாவது, கீழ்ச்சொன்னநீர்மையின்பெட்டுத் திரியட்டும் சொல்லுகிறாரென்றபடி. "வடிம்பிட்டு - ப்ரேரித்து 'மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை - காத்த' என்றதுக்கு ரேஸாக்தி - கல்லாலேஇத்யாதிவாக்யத்வம். திரியட்டும் 'காத்தவெங்குத்தாவோ' என்றதுக்கு - இப்பாட்டுக்குசேஷமாக த்வீத்யபரிஹாரம் - பசுக்கள்இத்யாதி. எனக்கு ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ண ப்ராப்தியில்லையென்கைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறாரென்றபடி. "பூத்தண்டொழாய்முடியாய்" என்றுதொடங்கி மூவாக்கும் அழாய்முதலானவற்றைசொன்னதுக்குஊவம் தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்குஇத்யாதி. ஸ்வரூபங்களுக்கு - மூர்த்திகளுக்கென்றபடி, "பூத்தண்டொழாய் முடியாய்" என்றத்தாலே ஈஸ்வராஸாதாரணலகூணம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - தனக்குஇத்யாதி. ஐஸ்வர்யசுகம் - ஸர்வாதிகத்வ ஸஞ்சகம். மலிதம் - தன்னுடையஇத்யாதி. பத்ப்ரயோகத்துக்கு ஹார்த்தஊவம் - உன்ஸத்தைஇத்யாதிவாக்யம். பூத்துஸ்ரமஹரமான திருத்தழாயைத் திருமுடியிலே யுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். "பூத்தண்டொழாய்முடியாய்" என்றதின்ஊவத்தை யவலம்பித் துக்கொண்டு "புனைகொன்றை" இத்யாதிக்குஸங்க்தி-பிறீஸத்தைஇத்யாதி. 'சடையாய்' என்கிற

என்ஸத்தையும் உன்னதீநமாயிருக்க, நான் எங்ஙனே உன்னேப்பெறுகைக்கு ஸாதநாநஷ்டா
னம்பண்ணிக் காணும்படி? என்னை. [புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்] - பிறர்ஸத்
தையோதான் உன்னதீநமன்றிக்கேயிருக்கிறது? பசுக்களின்ஸத்தை உன்னதீநமாறப்போலே
ஈஸ்வராபிமானிகளாயிருப்பாருடையஸத்தையும் உன்னதீநமாயன்றே இருக்கிறது? [புனையித்
யாதி]-புனையப்பட்ட கொன்றையையுடைத்தாய் அழகிதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள ஜடையை
யுடைய ருத்ரனும் நீயிட்ட வழக்கு. [வாய்த்தஎன்னான்முகனே] - கீழிரண்பேதத்திலும்
சொன்ன மலைகள் அவ்வவர்க்கு அஸாதாரணமாயிருக்குமாபோலே யாயிற்று, இவனுக்கும்
தனக்குஅடைத்த காரியத்துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி. (வாய்த்த-ஸ்ருஷ்டி
யையுடைய, சதுர்முகன்) இன்னமும் ஈஸ்வரன்தனக்கும் “இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்போம்”
என்றாலும் முடியாதபடியாயிற்று ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிலுண்டான வாய்ப்பு [என்] - என்கிற
இதுக்கு-விசேஷ்யத்திலே யூற்றமாகக் கடவது. வையதிகரணயத்தாலே சொன்னால் கழற்
றிக்கொள்ளுகைக்கும் உடலாய், கேவல பேதத்தையே சொல்லுகிறதென்று ப்ரரிக்கைக்கும்
உடலாயிருக்கும்; ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொன்னால் சோஷஸோஷி லாவமாகிற பிரிவும்
தோற்றியிருக்கும். ஆக, ஸாமாநாதிகரணயவையதிகரணயங்களிரண்டுக்கும் மலம் நிவில
நியமநமிறே: ஆனாலும், ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லுமதுக்கு இத்தனைவாசியுண்டு.
“ஹ்மஜிஸ்ய” (ஸ்வமுத்திஸ்ய) - ஸ்வார்த்தமாகவிதே இவற்றையுபாதாநம்பண்ணிற்று.
“உவாடிதௌதூலிநியதிநாபெஷுஸரிஷிதளஹ்மஜிஸ்ய” (உபாதத்தேஸத்

ஸாமாநாதிகரணயம் ஸரீரஸரீரிஹாவ நிபந்தநயாகையாலே, ருத்ரனுடையஸத்தையும் அவனதீந
மென்றபடி. கோவர்த்தநோத்தாரணம் சொன்னதுக்கு மூன்றாம் பரிஹாரம்-பசுக்கள்இத்யாதி. அன்
றிக்கே, திரியட்டும் “காத்த” என்றதுக்குஇரண்டே பரிஹாரமாய், “மலேயேந்தி” இத்யாதியைக்
கடாக்ஷித்துக் கீழ்வாக்ய விவரணம் - பசுக்கள்இத்யாதி, அதாவது - பசுக்களின் ஸத்தைபோலே
பசுபதிஸத்தையும் த்வததீநமென்றபடி என்றமாம். ஸப்தார்த்தம்-புனையப்பட்டஇத்யாதி. கீழிரு
வரையும்போலே இவனையும் மாலையையிட்டு நிரூபியாதொழிவானென்? என்ன-கீழிரண்டுஇத்யாதி.
தனக்குஅடைத்தகாரியமாவது - ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. “ஸஹ-ஓரிதிவ்யாஹாஸி ஸஹ-ஓரி
ஸ்யஜித” இத்யாதிப்படியே வேதேதாத்தமானபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இந்தவேதந்
தான் நாலாயிருக்கையாலே நாலும்உச்சரிக்கைக்கு நாலுமுகம்வேண்டுகையாலே “தனக்கடைத்தகாரி
யத்துக்கு நாலுமுகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி” என்கிறார். “வாய்த்த” என்றதுக்கர்த்தம்-இன்ன
மும்இத்யாதி. வாய்த்த-ஸமர்த்தனாவென்றபடி. வையதிகரணயமாகவென்றிக்கே, ஸாமாநாதிகரணய
மாகவருளிச்செய்வானென்? என்ன - வையதிகரணயத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வம். கழற்றிக்
கொள்ளுகைக்கும் - ப்ருதக்ஸ்த்தியில்லாத உறவறுத்துக்கொள்ளுகைக்கும். சரீரஸரீரிகளுக்குப்
பேதமுண்டாகையாலே “சேஷசேஷிஹாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும்” என்றபடி. பிரிவுமெ
ன்ற சஸப்த்தாலே-அப்ருதக்ஷித்தவிசேஷணத்வமும் தோற்றுமென்றபடி. உபயத்தாலும் சித்தித்
தது நிர்வாஹகத்வமேயாகிலும், ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே சொல்லுமதுக்கு அப்ருதக்ஸ்த்திதியாகிற
ஆதிக்கமுண்டென்று ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார்-ஆகஇத்யாதிவாக்ய
த்வயத்தாலே. இத்தனைவாசியென்றது-வக்ஷ்யமாணத்தைக்கடாக்ஷித்து. அப்ருதக்ஷித்தவிசேஷண
மாய் நியம்மமாயிருப்பார்களே? என்ன-ஸ்வமுத்திஸ்ய இத்யாதி. “ஸ்வமுத்திஸ்ய” என்றதுக்கர்த்
தம்-ஸ்வார்த்தமாகஇத்யாதி. ஸ்வார்த்தமாகவென்றது - ஸ்வசேஷமாகவென்றபடி. இத்தால்-ஸத்தா
ஸத்திநியமநாதிகள் அவன்அதீநமென்று தோன்றாமையாலே, கீழிற்பதங்க்ளையும்உபாதாநம்பண்
ணுகிறார் - உபாதத்தே இத்யாதி. “உவாடிதௌதூலிநியதிநாபெஷுஸரிஷிதளஹ்மஜிஸ்ய” (உபாதத்தேஸத்

தாஸ்த்திநியமநாத்யைஸ்சிதசிதௌஸ்வமுத்திர்ய)-ஸத்தையே பிடித்து ஸ்த்திநியமநாதிக்
 ளகப்பட அவனதீநமாயிருக்கையாலே, பிரியநின்று ஸாதநாஹுஷ்ட்டாநம்பண்ணுகைக்கு ஒரு
 ப்ராப்தியில்லையாம்படியாயிற்று அத்யந்தபாரதந்தர்யம்இருக்கும்படி [வந்தென்னருயிர் நீ] -
 பிற்பக்கல்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லவேணுமோ? என்பக்கல் பண்ணின உப
 காரந்தானே யமையாதோ? “நீயொருவனுளை” என்று கனாக்கண்மேல்அறியாதே புறம்பே
 அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, அதைத்தவிர்த்து உன்படியையறிவித்து உன்னையொழிய
 தரியாதபடியான தஸையைப் பிறப்பித்தாய். [ஆனால்] - இப்படியிருந்தபின்பு, [ஏத்த
 ருங்கீர்த்தியினாய்] - நீ ஸத்தையையுண்டாக்க உன்னாலே லப்தஸத்தாகனாயிருக்கிற நான்
 “ஏத்துவேன்” என்றால், என்னாலேதான் ஏத்தலாம்படி யிருந்ததோ? [ஆனால்]-உன்படியது,
 என்படியது; இங்ஙனையிருந்தபின்பு; [உன்னை யெங்குத்தலைப்பெய்வனே] - நான்ஒருபாயா
 ஹுஷ்ட்டாநம்பண்ணி உன்னை எங்கேவந்து கிட்டப்புகுகிறேன்” என்னாலேவந்து கிட்டுகை
 என்று ஒன்றுஉண்டோ?

(ந)

நான்காம் பாட்டு.

எங்குத்தலைப்பெய்வன்நான்! வழின்முவுலகும்நீயே
 அங்குஉயர் முக்கண்பிரான்பிரமபெருமானவன்நீ
 வெங்கதிர்வச்சிரக்கை இந்திரன்முதலாத்தெய்வம்நீ
 கோங்கலர் தண்ணந்துழாய்முடி என்னுடைக்கோவலனே.

ஆ.—(எங்குத்தலைப்பெய்வன்.) ப்ரஹ்மேஸாநாதி ஸர்வஜந்நுக்களுடைய
 ஸத்தாமாத்ரமேயோ த்வத்ஸங்கல்பாயத்தம்? அவர்களுடைய ஐஸ்வர்யமும் த்வத்ப்ரஸா
 தாதீநமன்றோ’ ஆகலால், ப்ரதிபந்தகத்தையும் போக்கியருளி அடியேனை உன்திருவடி
 களிலே சேர்த்தருளவேணு மென்கிறார்.

சுமணாவதஸாஸ்திராஜெஸாயஸாணஸிஷாஜிஹஜஸ்”இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே (அ).
 ஸலோகார்த்தகதந பூரவகமாக இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரகராணுநருண்
 மாக ப்யோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸத்தையேபிடித்துஇத்யாதி. “உவாபொவெபகெ” இத்
 யாத்யுத்தரார்த்தமும் விவகிதம். குணௌ-ஒளபசாரிகௌ. “வாய்த்தவென்னுன்முகனே” என்ற
 அநந்தரம், “வந்தெனருயிர்” எனறதுக்குஹாவம் பிறிப்பக்கல்இத்யாதி. அந்தஉபகாரமேதெனன-
 நீயொருவன்இத்யாதி: “வந்தெனருயிர்நீ”- எனனபேகையனறிக் கே நீயேவந்துஎனக்குப் பரி
 பூர்ணயாராகனயென்று ஸப்தார்த்தம். “என்னருயிரீயானால்” எனறவநந்தரம், “ஏத்தருங்கீர்த்தியி
 னாய்” எனகையாலே என்னால்ஏத்திமுடிக்கப்போகாத கீர்த்தியையுடையவனென்று விவகித்தது,
 அதுகருவேறுதுவையருளிச்செய்கிறார்-நீ ஸத்தையையுண்டாக்கிஇத்யாதி. “ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்-
 வந்தெனருயிரீயானால்” எனறந்வயத்தைவிவகித்தருளிச்செய்கிறார் - ஆனால்உன்படியதுஇத்
 யாதி. ‘மலையேந்திக்கண்மாரி தனை காத்தவெங்குத்தாவோ, பூத்தனடுழாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘வந்
 தெனருயிரீ-ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்! ஆனால் - உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வன்’ இத்யந்வய: (ந)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரஹஸாநாதிகளுக்கு உண்டான உச்சராயமும் ரீயே கொடுத்தருளினாய். அப்படியே என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் ரீயே செய்தருளமித் தனைபோக்கி என்றார் செய்யலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார்.

[கொங்கலரென்று தொடங்கி] - தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட கூடின டைய அழகைக் காண ஆசைப்படுகிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்தபரமாய் ஆபுரிதவல்யமாய் அதிசயிதலோக்யமான உன்னை, அகிஞ்சநன நான் எங்கே கிட்டினது? என்கிறார்.

கொங்கு - மதுவையுடைத்தாய், அலர் - விகலிதமான, தண்ணந்துழாய்-செவ் வித்திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி - மயிர்முடியையுடையையாய், என்னுடை - (அவ்வழகை) எனக்குப் பரகாஸிப்பித்த, கோவலனை - லவ்யனுனக்ருஷ்ணனே ! எழில் - உர்ஸாயவைலக்ஷணயத்தையுடைய, மூவுலகும் - த்ரிவிதலோகமும், ரீயே - ரீயிட்ட வழக்காய், அங்கு - அந்தலோகத்திலே, உயர் - ஜ்ஞாநசுத்தயாதிகளாலே யுச்சரித னாய்த் தோற்றியிருக்கிற, முக்கட்பிரான்-(ஸ்வராலிமாநியான்) த்ரிணேத்ரனும், பிரமன் பெருமானாவன் - அவனுக்கு ஸ்வாமியான ஆதிக்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்று ப்ரஸித்தனவனும், ரீ - ரீயிட்டவழக்காய், வெங்கதிர் - சத்ருக்களுக்கநலிவரீயனும் படி ப்ரதாபோஜ்ஜவலமான, வச்சிரம் - வஜ்ரத்தை, கை - கையிலேயுடைய, இந்த்ரன் -, முதல்ஆ - முதலான, தெய்வம் - தேவவர்க்கமும், ரீ - ரீயிட்டவழக்கு; (ஆனபின்பு), நான் - (த்வத்த்ராப்திஹேதுக்கள் ஒன்றுமில்லாத) நான், எங்கு - எங்கனே, தலைப் பெய்வன் - வந்துகிட்டுவேன் ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரஹாஸிகளுடைய உச்சராயமும் ரீயே கொடுத் தருளினபின்பு, என்அபேக்ஷிதம் ரீயே செய்தருளமதொழிய என்றார் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] - ஒருஊர்வலனை மலையை எடுக்கச்சொன் னால் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில் மூவுலகும்ரீயே] - உதர்ஊஊவரத்தி லுண்டான உச்சராயமும் ரீயிட்டவழக்கு. [அங்குயர் இத்தயாகி] - அண்டத்தில் ஸர் வாயிகளுக அலிமாநித்துக்கொண்டிருக்கிற ருத்ரனுடைய உச்சராயமும் ரீயிட்டவழக்கு. அவனுக்கு நிர்வாஹகளுன ஸ்ரஹாஸினுடைய உச்சராயமும் ரீயிட்டவழக்கு. “வஜ் ஹஸு: வாநாநு:” என்கிற ஏற்றத்தையுடைய இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளு டைய உச்சராயமும் ரீயிட்டவழக்கு. [வெங்கதிர் வச்சிரம்] - அநலிவரீயமான தேஜஸ்ஸை யுடைய வஜ்ரம்.[கொங்கலர் இத்தயாகி] -உன்னையொழிந்தார் உச்சராயங்கள். எல்லாம் த்வஉய்நமாயிருக்கிறீ, என்னுடைய உச்சராயம் என்னய்நமாயிருக்கிறவனே! கொங்கு-யு. தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட கூடின டைய லோக்யதையையும் ஆபுரிதபாரதத்த்யத்தையும் அதுஸந்யித்து, அத்தை ரீயே அதுஹிப்பிக்கவேணும் என்கிறார். (ச)

நாடு.—நாலாம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் - அவர்கள் ஸ்வரூபம் தததீநமேன் றது; அவ்வவஸ்வரூப முதமாயிருப்பன சிலமினுக்கங்கள் உண்டிறே, அவையும் தததீந மென்கிறது - இதில்.

நாலாம்பாட்டு - எங்கு இத்தயாகி. “எழில்மூவுலகும், அங்குயா - பிரமபெருமான்” இத் தயாகிகளைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - கீழிற்பாட்டில் இதயாகி. மினுக்கங்கள் - உச்சர்ஷங்கள்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] - ஒரு துர்ப்பலனை “மலையைச் சும” என்றால் அவனாலே அதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில்மூவுலகும்நீயே] - த்ரைலோக்யத்தில் உண்டான பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் த்வததீநம். [அங்குயர்முக்கட்ட பிரான்] - அந்த அண்டத்திலல்லாத தேவதைகளிற்காட்டில் ருத்ரரன்பக்கலிலே வந்தவாறே ஒருஉத்கர்ஷமுண்டிதே, அந்த உச்சராயமும் த்வததீநம். [பிரமபெருமானவன்நீ] - அவன்றனக்குங்கூட ஜநகனாய் சதுர்த்தஸுபுவநேஸ்வரனாகையால் வருவதோரேற்ற முண்டிதே ப்ரஹ்மாவுக்கு; அதுவும் நீயிட்ட வழக்கு. [வேங்கதிர்இத்யாதி] - “வ ஜஹவஃ வுரஹா:” (வஜ்ரஹஸ்த:புரந்தர:) என்கிறபடியே - வெவ்விய கதிரையுடைத்தான வஜ்ரத்தைக் கையிலே யுடையனாயிருக்கிற இந்த்ரன்தோடக்கமான தேவதைகளுடைய உச்சராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [கொங்கலரித்யாதி] - உன்னையொழிந்த பதார்த்தங்களினுடைய வுத்கர்ஷமும் உன்னதீநமாம்படி யிருக்கிற நீ, உன்னுடைய உச்சராயம் நானிட்ட வழக்காம்படியானாய். மதுவையுடைத்தாய் விகஸிமான சேவ்வித் திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடையையாய், அவ்வழகை யெனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த ஆபுரிதவ்யனான க்ருஷ்ணனே! ‘கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி’ என்கையாலே - ஹோக்யதாப்ரகர்ஷஞ் சொல்லிற்று; ‘என்னுடைக்கோவலனே’ என்கையாலே - ஆபுரிதவ்யனையையச் சொல்லுகிறது. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்னுடைக்கோவலனேயென்போல்லாக்கருமாணிக்கமே

உன்னுடையுந்திமலருலகமவைமுன்றும்பரந்து

உன்னுடைச்சோதிவேள்ளத்தகம்பாலுன்னைக்கண்டு கோண்டிட்டு

என்னுடையாருயிரா ரெங்ஙனேகோல் வந்தெய்துவரே.

ஆ.—(என்னுடைக்கோவலனே) - ‘ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸத்தாவிபூதிகள் மத்ப்ரஸாதாதீநமேயாகிலும், த்வதபேக்ஷிதமத்தர்ஸா ப்ராப்தபுபாயத்தை நீயே

பின்னையும் “எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்றது - ஆர்த்யதிஸயத்தாலே, “நான் எங்குத்தலைப்பெய்வன்” என்று தம்முடைய அஸக்தியைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹவம் - ஒருதுர்ப்பலனை இத்யாதி. “மூவுலகும்” என்று லோகனத்தரைச் சொல்லுகிறது. “எழில், உயர், பெருமான்” இத்தியாதிகள் விசேஷணமாயிருக்க, இதிலேமாந்ரம் தாத்பர்ய மென்னக்கூடுமோ? என்னில், ப்ராஹ்மவொஹாநிஹுக்ரீத” என்கிறவிடத்தில் - அந்ரபோஜநம்ராகப்ராப்தமாகையாலே, “வியிஸுக்ருஹிபூவெ” என்கிற ந்யாயத்தாலே அப்ராப்தமான ப்ராஹ்மகத்வத்திலே விதிக்குத்தாத்பர்யமானாற்போலே, கீழிற்பாட்டில் ஸ்வரூபதாதீந்ய முக்தமாகையாலும், இவற்றில்ஒரோவிசேஷணமிட்டுச் சொல்லுகையாலும், “எழில், உயர், பெருமான், வெங்கதிர்வச்சிரம்” என்கிற மினுக்கங்களிலே யிப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யமென்றுகருத்து. அங்கு - அந்தஅண்டத்தில். கதிருக்குவெம்மையாவது - பராஹ்மவ ஸாமர்த்த்யம். “எழில்மூவுலகும்” இத்த்யாத்யுத்தஉத்கர்ஷதாதீந்யாநுவாதபூர்வகமாக “என்னுடை” என்றதுக்கு ஹவம் - உன்னையொழிந்த இத்யாதி. “கொங்கலர்” இத்த்யாதி பதத்வய ஹவித ஹவம் - கொங்கலர் இத்த்யாதி வாக்யத்வயம். எழில் மூவுலகும் இத்த்யர்ஸப்ய, ‘தெய்வம்நீ, கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி யென்னுடைச் கோவலனே, நான் - எங்குத்தலைப்பெய்வன்’ இத்த்யவ்ய: (சு)

யதுஷ்ட்டிக்கவேண்டும்' என்று ஒருநிர்ப்பந்தமுண்டாகில், தவநாபிகமலோத்பூத ஸகல லோகாந்தர்வார்த்தி ஸர்வவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமான என்னுடைய ஆத்மா, ப்ரதி பந்தநிரஸநத்தைப்பண்ணி நிரதிஸய தேஜோமயமான திருநாட்டிலே உன்னைக் கண்டு ப்ராபிக்கும்படி யெங்ஙனே? இம்மஹாத்மாவுக்கு முடியாதது உண்டோ? என்று தம்மை உபாலம்பித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணான உன்னை, த்வத்ஸ்ருஷ்டமான விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் நெடுங்காலம்பழகியிருந்த நான், அந்த விஷயவாஸனையை அறுத்து உன் திருவடிகளிலே நானே வந்து புகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[என்னுடை யென்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான ஸீலஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னைவரீகரித்து எனக்கு ஊவ்யனுவனே! [பொல்லாக்கருமானிக்கம்] - விபரீத லக்ஷணை. [உன்னுடை யென்றுதொடங்கி] - உன்னுடைய திருவுருதியிலே பிறந்துள்ள லோகத்ரயத்தில் விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ப்ரவணமாயிருந்துள்ள என்னுடைய ஆத்மா உன்னுடையதாய்ச் சோதிவெள்ளமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தினுள்ளே வர்த்தமானான உன்னைக் கண்டு கொண்டுவிந்து ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? மூன்று லோகம் என்றது - எல்லாலோகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆருயிராரென்றது - ஆத்மாவினுடைய ஹேயதையை அதுஸர்யித்து கேஷ்பிக்கிறார்.

ப. — அந்தரம், நிரதிஸய ப்ராப்யபூதனான உன்னை, லௌகிக விஷயங்களிலே கைகழிந்திருக்கிற என்னுத்மா எங்ஙனே கிட்டக்கடவது? என்கிறார்.

என்னுடைக்கோவலனே - “பசுவமேய்” என்று நியமிக்கலாம்படியான, ஆஸ்ரிதஊவ்யதையை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், பொல்லா - தொனையாத, என்கருமானிக்கமே - நீலரத்நம்போலேயெனக்கு அவிகலஹோக்யனுவனே! உன்னுடை - உன்னுடைய, உந்தி - திருநாபியிலே, மலர் - விகசிதமான, உலகம்அவைமூன்றும் - லோகங்களுடைய (ப்ரசித்தமான) குணத்ரய விபாகயுத்தமான விஷயங்களிலே, பரந்து - பரந்துவைத்து, (தம்மை அவற்றுக்கு ஹோக்தாவாக அபிமாநம்பண்ணி யிருக்கிற), என்னுடை ஆருயிரார் - என்னுடைய ஆத்மாவானவர், உன்னுடை - உன்னுடைய, சோதிவெள்ளம் - விலக்ஷண தேஜோராசிநுபமான தேசத்துக்கு, அகம்பால் - உள்ளே, உன்னை - நிரதிஸய ப்ராப்யபூதனான உன்னை, கண்டுகொண்டிட்டு - “ஸுஷாபஸ்யுஷி” என்கிறகணக்கிலே, (நிதியெடுத்துக் காண்பாரைப்போலே கண்டுகொண்டு), வந்தெய்துவர் - ப்ராபிப்பது, எங்ஙனேகொல் - எங்ஙனேயாயிருக்கிறது? ஸாம்ஸாரிகவிஷயத்தில் கைகழிந்த எனக்குக் கிட்ட விரகு எங்ஙனேயென்றுகருத்து. உந்திமலரிலே யென்றுமாம்.

இ — அஞ்சாம்பாட்டில், மலம் உம்மதானால் ஸாயநமும் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன, நீ ஸ்ருஷ்டித்த ஸகலலோகங்களிலும் பரிஸமாப்பய்யாபித்து அமுந்திக்கிடக்கிற நான், ஸாயநாதுஷ்டாரம் பண்ணிவிந்து உன்னைக் கிட்ட என்பது ஒன்றுண்டோ? என்கிறார்.

[என்னுடை இய்யாதி] - உன்னுடைய ஸௌஸீல்யாதிகளையும் அழகையுங்காட்டி என்னைவரீகரித்து எனக்கு ஊவ்யனுவனே! [என்பொல்லா] - விபரீதலக்ஷணையாதல், அதுபஹுச்சத்ரத்நம்போலே நித்யாபூர்வமான ஹோக்யதையைச் சொல்லுதல்.

[உன்னுடை இத்யாதி] - உன்னுடைய திருநாலியிலே விஸ்த்ருதமாகாநின்றன ஸகல லோகங்களிலும் உண்டான சப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பற்றிக் கிடக்கிறவனாயிருந்து வைத்து, ஸர்வஸக்தியான நீ வ்யாபிதத பரப்படங்க சாபலத்தாலே வ்யாபித்தவன் நான்: இது என்னுடையநிலை. உனக்கு அஸாயாரணமாய் நிரவயிகதேஜோரூபமான பரமபதத்துக்குள்ளே. “சுத்யுகூடமஜீவந்ததாமழ” [உன்னைக் கண்டுகொண்

டிட்டு] - புறம்புள்ளபற்றடங்கவிட்டு அந்த அவிநிவேசங்களெல்லாம் உன்பக்கவிலே யாய் ஆர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேவந்து விலகணஸரீரத்தைப்பெற்றுக்காணவேண்டும்படியான உன்னைக் கண்டுகொண்டு. [என்னுடையாருபிரார்] - சப்தாதிக்களிலே ப்ரவணமான என்னுத்தமா. முதலியாரென்று கேட்பிக்கிறா. இப்படிப்பட்டநான் ஸாயநாதுஷ்ட டாநம்பண்ணிவந்து கிட்ட என்பதொன்றுண்டோ?

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ‘எல்லாம் செய்தாலும், “**ஸாஸ்த்ரமஹம்வ்யோகூரி**” (ஸாஸ்த்ரபலம்ப்ரயோகத்தரி) அன்றோ? மலம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிறிதுயத்தம் பண்ணவேணுங்காணும்’ என்ன, ‘நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களில் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் உன்னைப்பெறுகைக்கு ஒருஸாதந்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ?’ என்கிறார்.

[என்னுடைக் கோவலனே] - பாண்டவர்களுடையவன் ஆனாற்போலே யாயிற்று: இதுஸீலமிருந்தபடி. [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - இது வடிவழகிருந்த படி. “அழகிது” என்னில் நாட்டோப்பாமென்று பார்த்து, விஜாதீயமான சப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றியே தோஜாயாமணி என்றாதல். பொல்லல் - தோகைத்தல். அநுவஹுத்தமான ரத்நம்போலே என்னுதல். [உன்னுடையித்யாதி] - உன்படியிதுவா யிருக்க, உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும் கால் தாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன்நான். உன்னுந்தியிலே மலராகின்றன லோகங்கள் மூன்றிலும்உண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியே யற்றுக் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனா

அஞ்சாம்பாட்டு - என்னுடை இத்யாதி. எல்லாம் செய்தாலுமென்றது - ஸ்வரூபோத்தர வுஷ்டுள் மதநிகமாயிருந்தேயாகிது மென்றபடி. ஸாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோகத்தரி - சேதநன கர்த்தாவாயுள்ளவளில் ஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஸாபல்யமூண்டென்றபடி. “கீழிரண்டுபாட்டாலே - அநப்யுபகம்ய ஸாதநாநுஷ்டானத்துக்கு ப்ராப்தியில்லே என்றார்; மேல் இரண்டுபாட்டாலே - அப்யுபகம்ய சக்தியும், ‘அறியேன்’ என்கையாலே - ஜ்ஞாநமும்இலையென்கிறார்” என்றருளிச்செய்வர். “உன்னுடையுந்திமலருலகமவைமூன்றும் பரந்து - என்னுடையாருயிராரெங்கனே கொல் வந்தெய்துவர்” என்னிறவற்றைக் கடாஶித்தருளிச்செய்கிறார் - நீ ஸ்ருஷ்டித்த இத்யாதி.

பாண்டவர்களுடையவனானாற்போலே யென்றது - ‘இன்னொருடைய மதுஷ்யம்’ என்னு மாயோலே என்று த்ருஷ்டாந்தம். இப்பதத்தால் மலிதம் - இதுஸீலம் இருந்தபடி என்ற. இப்பதத் தால் மலிதம்-இதுவடிவழகிருந்தபடி. எனது. வடிவழகைச்சொன்னால் பொல்லாமணிமென்பானென்? எனன - அழகிதுஎன்னில் இத்யாதி. “துலையாமணி” என்றத்தால் மலிதம்-அநுபபுத்தம் இத்யாதி லௌசீலயத்தையும் வடிவழகையும் சொன்ன வந்ததாம், “உன்னுடையுந்திமலருலகமவை மூன்றும் பரந்து” என்கிறவருடைய லாவம் - உன்படி இத்யாதி. படியென்றது - சாடு. திருமேனியென்று ஸ்வலாவாததம். “கருமாணிக்கம்” என்ற - வடிவழகுக்கும், “என்னுடைக்கோவலன்” என்றுருணை துக்கும் ப்ரதிகோடியாக “உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும்” என்பபடி. சப்தார்த்தம் - உன்னுந்தியிலே இத்யாதி. “பரந்து” என்றதின்அர்த்தம் - தனித்தனியே

(அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்த்தாநம்) என்று சொல்லப்படுகிற பூர்வையுண்டத்தை யிருப் பிடமாகவுடையையாயிருக்கிற உன்னை, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான ஸம்பந்த மற்று நெடுந்தூரம் வழிவந்து அதுக்கு அநுபுமாயிருப்பதோருஸ்ரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து, பரமபதப்ரபத்திபண்ணினால் அனுபவிக்கவேண்டியிருந்தது; ஆக, என்னிலையிருந்தபடி யது; உன்னிலையிருந்தபடியது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிருந்தபடி இது; ஆனபின்பு, இந்த முதலியார் கடுகவந்து உன்னைக்கிட்டாரோ? ('என்னுடை யாகுயிரார்' ஸப்தாதி களிலே ப்ரவணமானவென்னுத்தமா. "முதலியார்" என்று கேட்கிக்கிறார்.) ஆக, ஸ்வரூபம் த்வததீநமாயிருந்தது, அவ்வவருடைய உத்கர்ஷங்களும் த்வததீநமாயிருந்தது; என்னிலே யது, உன்னிலையது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிது; ஆனபின்பு, நான் ஒரு ஸாதநாஷ்ட டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டேகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்கிறார். (ரு

வந்தேய்துமாற்றியேன்மல்கூலச்சுடர் தழைப்பச்
செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்தோருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோல்
அந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுந்திகைமார்புகண்வாய்
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறையென்திருமார்பினையே.

ஆ.—(வந்தெய்துமாறியேன்) - அஸ்மமாய், நீலமாயிருந்த ஜ்யோதிஸ்
ஸைத் தழைத்துச் சிவந்தவொளியைப்பூத்து ஒருமாணிக்கம் கிடந்தாற்போலே, திவ்ய
ரூபகதலீஜ்யோதிஸ்ஸாலும், பீதாம்பர சூரண நிமக்நராபிகமல கரதலகௌஸ்துபலக்ஷ்மி
விராஜித வக்ஷஸ்த்தல விலோசந வதநாருணகிரணங்களாலும் தீப்யமாநனுமாய், ஸ்ரீய:

இத்யாதி. விவரணம் - நீ ஸர்வஸக்தி இத்யாதி - “பாந்து” என்கிறவிடத்திலே + “யஜுயிவா”
வீ ஹிபவஹிரணயோவஸவவ்யுயிவா¹ வணகவ்யுராவி நவந்ரா²வ்யி³கி⁴கி⁵கி⁶கி⁷கி⁸கி⁹கி¹⁰கி¹¹கி¹²கி¹³கி¹⁴கி¹⁵கி¹⁶கி¹⁷கி¹⁸கி¹⁹கி²⁰கி²¹கி²²கி²³கி²⁴கி²⁵கி²⁶கி²⁷கி²⁸கி²⁹கி³⁰கி³¹கி³²கி³³கி³⁴கி³⁵கி³⁶கி³⁷கி³⁸கி³⁹கி⁴⁰கி⁴¹கி⁴²கி⁴³கி⁴⁴கி⁴⁵கி⁴⁶கி⁴⁷கி⁴⁸கி⁴⁹கி⁵⁰கி⁵¹கி⁵²கி⁵³கி⁵⁴கி⁵⁵கி⁵⁶கி⁵⁷கி⁵⁸கி⁵⁹கி⁶⁰கி⁶¹கி⁶²கி⁶³கி⁶⁴கி⁶⁵கி⁶⁶கி⁶⁷கி⁶⁸கி⁶⁹கி⁷⁰கி⁷¹கி⁷²கி⁷³கி⁷⁴கி⁷⁵கி⁷⁶கி⁷⁷கி⁷⁸கி⁷⁹கி⁸⁰கி⁸¹கி⁸²கி⁸³கி⁸⁴கி⁸⁵கி⁸⁶கி⁸⁷கி⁸⁸கி⁸⁹கி⁹⁰கி⁹¹கி⁹²கி⁹³கி⁹⁴கி⁹⁵கி⁹⁶கி⁹⁷கி⁹⁸கி⁹⁹கி¹⁰⁰கி¹⁰¹கி¹⁰²கி¹⁰³கி¹⁰⁴கி¹⁰⁵கி¹⁰⁶கி¹⁰⁷கி¹⁰⁸கி¹⁰⁹கி¹¹⁰கி¹¹¹கி¹¹²கி¹¹³கி¹¹⁴கி¹¹⁵கி¹¹⁶கி¹¹⁷கி¹¹⁸கி¹¹⁹கி¹²⁰கி¹²¹கி¹²²கி¹²³கி¹²⁴கி¹²⁵கி¹²⁶கி¹²⁷கி¹²⁸கி¹²⁹கி¹³⁰கி¹³¹கி¹³²கி¹³³கி¹³⁴கி¹³⁵கி¹³⁶கி¹³⁷கி¹³⁸கி¹³⁹கி¹⁴⁰கி¹⁴¹கி¹⁴²கி¹⁴³கி¹⁴⁴கி¹⁴⁵கி¹⁴⁶கி¹⁴⁷கி¹⁴⁸கி¹⁴⁹கி¹⁵⁰கி¹⁵¹கி¹⁵²கி¹⁵³கி¹⁵⁴கி¹⁵⁵கி¹⁵⁶கி¹⁵⁷கி¹⁵⁸கி¹⁵⁹கி¹⁶⁰கி¹⁶¹கி¹⁶²கி¹⁶³கி¹⁶⁴கி¹⁶⁵கி¹⁶⁶கி¹⁶⁷கி¹⁶⁸கி¹⁶⁹கி¹⁷⁰கி¹⁷¹கி¹⁷²கி¹⁷³கி¹⁷⁴கி¹⁷⁵கி¹⁷⁶கி¹⁷⁷கி¹⁷⁸கி¹⁷⁹கி¹⁸⁰கி¹⁸¹கி¹⁸²கி¹⁸³கி¹⁸⁴கி¹⁸⁵கி¹⁸⁶கி¹⁸⁷கி¹⁸⁸கி¹⁸⁹கி¹⁹⁰கி¹⁹¹கி¹⁹²கி¹⁹³கி¹⁹⁴கி¹⁹⁵கி¹⁹⁶கி¹⁹⁷கி¹⁹⁸கி¹⁹⁹கி²⁰⁰கி²⁰¹கி²⁰²கி²⁰³கி²⁰⁴கி²⁰⁵கி²⁰⁶கி²⁰⁷கி²⁰⁸கி²⁰⁹கி²¹⁰கி²¹¹கி²¹²கி²¹³கி²¹⁴கி²¹⁵கி²¹⁶கி²¹⁷கி²¹⁸கி²¹⁹கி²²⁰கி²²¹கி²²²கி²²³கி²²⁴கி²²⁵கி²²⁶கி²²⁷கி²²⁸கி²²⁹கி²³⁰கி²³¹கி²³²கி²³³கி²³⁴கி²³⁵கி²³⁶கி²³⁷கி²³⁸கி²³⁹கி²⁴⁰கி²⁴¹கி²⁴²கி²⁴³கி²⁴⁴கி²⁴⁵கி²⁴⁶கி²⁴⁷கி²⁴⁸கி²⁴⁹கி²⁵⁰கி²⁵¹கி²⁵²கி²⁵³கி²⁵⁴கி²⁵⁵கி²⁵⁶கி²⁵⁷கி²⁵⁸கி²⁵⁹கி²⁶⁰கி²⁶¹கி²⁶²கி²⁶³கி²⁶⁴கி²⁶⁵கி²⁶⁶கி²⁶⁷கி²⁶⁸கி²⁶⁹கி²⁷⁰கி²⁷¹கி²⁷²கி²⁷³கி²⁷⁴கி²⁷⁵கி²⁷⁶கி²⁷⁷கி²⁷⁸கி²⁷⁹கி²⁸⁰கி²⁸¹கி²⁸²கி²⁸³கி²⁸⁴கி²⁸⁵கி²⁸⁶கி²⁸⁷கி²⁸⁸கி²⁸⁹கி²⁹⁰கி²⁹¹கி²⁹²கி²⁹³கி²⁹⁴கி²⁹⁵கி²⁹⁶கி²⁹⁷கி²⁹⁸கி²⁹⁹கி³⁰⁰கி³⁰¹கி³⁰²கி³⁰³கி³⁰⁴கி³⁰⁵கி³⁰⁶கி³⁰⁷கி³⁰⁸கி³⁰⁹கி³¹⁰கி³¹¹கி³¹²கி³¹³கி³¹⁴கி³¹⁵கி³¹⁶கி³¹⁷கி³¹⁸கி³¹⁹கி³²⁰கி³²¹கி³²²கி³²³கி³²⁴கி³²⁵கி³²⁶கி³²⁷கி³²⁸கி³²⁹கி³³⁰கி³³¹கி³³²கி³³³கி³³⁴கி³³⁵கி³³⁶கி³³⁷கி³³⁸கி³³⁹கி³⁴⁰கி³⁴¹கி³⁴²கி³⁴³கி³⁴⁴கி³⁴⁵கி³⁴⁶கி³⁴⁷கி³⁴⁸கி³⁴⁹கி³⁵⁰கி³⁵¹கி³⁵²கி³⁵³கி³⁵⁴கி³⁵⁵கி³⁵⁶கி³⁵⁷கி³⁵⁸கி³⁵⁹கி³⁶⁰கி³⁶¹கி³⁶²கி³⁶³கி³⁶⁴கி³⁶⁵கி³⁶⁶கி³⁶⁷கி³⁶⁸கி³⁶⁹கி³⁷⁰கி³⁷¹கி³⁷²கி³⁷³கி³⁷⁴கி<

பதியாய்க் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்னைக் காணதொழியில் தரிக்கமாட்டு கிறிலேன் ; காண்கைக்கோருபாயமும் காண்கிறிலேன் ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசுயலோக்யனுன உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக் கல் ஒருபாயமில்லை. நீயேவந்து விஷயிகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

[மல்கென்று தொடங்கி] - முதலிலே மிக்கிருந்துள்ள நீலமான தேஜஸ்ஸு மேன்மேலென ஸம்ருத்தமாகச் சிவந்தஒளியை யுடைத்தான சிலகிரணங்களை பூத்தது ஒருமாணிக்கம் சாய்ந்துகிடக்குமாபோலே. [அந்தரமேற்செம்பட்டென்று மேலுக்கு]- திருவரைமேற் சாத்தின திருப்பிதாம்பரத்தோடேகூடத் திருவடிகள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்கள் சிவந்து அழகிய ஒளியைவிடக் கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து எனக்கு ஐவ்யனுமான ஸ்ரீயுபதியை.

ப.—அந்தரம், ப்ராப்யதா ப்ரகாசகமான நிரதிசுயாலிருப்பதையுடைய உன்னை நான்வந்து கட்டுமுபாயம் அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

மல்கு - செறிந்த, நீலச்சுடர் - நீலச்சுடரானது, தழைப்ப - பரம்பாநிற்க, (இடையிடையே), செம் - சிவந்த, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, சோதிகள் - தேஜோ விசேஷங்களை, பூத்து - பூத்திருப்பது, ஒரு மாணிக்கம் - ஒரு நீலரத்நமானது, சேர் வதுபோல் - பொருந்தியிருந்தாற்போலே, அந்தரமேல் - பரமவ்யோமத்திலே, செம் - சிவந்த, பட்டோடு - திருப்பிதாம்பரத்தோடே, அடி - திருவடிகளும், உந்தி - திரு வந்தியும், கை - திருக்கை, மார்பு - திருமார்பு, கண் - திருக்கண், வாய் - திருப்பவள மும், செம் - சிவந்த, சுடர் - ப்ரகாசத்தையுடைத்தான, சோதி - தேஜஸ்ஸை, விட - பரப்பாநிற்கும்படி, உறை - முந்தருளியிருக்கிறவிருப்பை, என் - எனக்கு ப்ரகாசிப் பித்த, திருமார்பனை - ஸ்ரீமானானவனை, (நான் வந்து), எய்தும் - கட்டும், ஆறு - உபா யம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அறியும் நீ வந்துகொண்டுபோயித்தனையென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசுயலோக்யனுன உன்னைக் கட்டுகைக்கு ஓர் உபாயமில்லை; நீயேவந்து விஷயிகரிக்கவேணும் என்கிறார்.

[வந்தெய்து மாறறியேன்] - நீயேவந்து கட்டுமதொழிய, நான் ஸாயநாறுஷ் ட்ராம்ப்ண்ணிக்கிடும் விரகு அறிகிறிலேன். கட்டுகைக்கு இச்சையையிறே இத்தலையி லுள்ளது. நீ வந்துகிட்டினால் விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு. ஆனால், இழந்தாலோ என்ன, [மல்குநீலச்சுடர்] - வடிவழகாலும், பேற்றுக்குப்பற்றுகண்டாகையாலும், விடலாயேர்விருக்கிறது; ஆஸாஜநகமான வடிவடிழகைச் சொல்லுகிறது. குறைவற்றநீல மான புகர். [தழைப்ப] - ஓளவில் பர்யவஸியாதே மேன்மேலே வளர்கிறபடி. [செஞ் சுடர்ச்சோதிகள்பூத்து] - இதுக்கு பரமாமான சிவந்தசுடரை யுடைத்தான கிரணங் களை, பூவலர்தாற்போலே விகலிதமாக்கி. [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அது ஐவயோக்யமாம்படி அத்விதிமான ரதநம் சேர்ந்தாற்போலே. [அந்தரமேல் இத்தாதி]- திருவரையிலே சாத்தின திருப்பிதாம்பரம், இதுக்குக் கீழாம் திருவடிகள். இதுக்கு மேலான திருநாலியும், திருக்கைகளும் திருமார்பும், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையார் இருக்கையாலே - திருமார்வையும் சொல்லுகிறது. திருக்கண்ணும், திருப் பவளமும், [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்தசுடரை யுடைத்தான ஜ்யோதிஸ்ஸை

பாஸரிக்க. [உறை] - கண்வளர்ந்தருளுகிற: இதுவும் அழகிலே ஒன்றாயிருக்கிறபடி. [என்திருமார்வணியே] - இதுவும் ஓர் ஆலாசனம்போலே, எனக்கு ஸ்வாமியான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே உடையவன் என்னுதல், எனக்கு ஹவ்யானுபூதியிப்பதி என்னுதல்.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆனாலும், 'எதேனும் ஒருபடி நீரும் சிறிது செய்துவந்து கிட்டவேண்டாவோ?' என்ன, உன்னைவந்துகிட்டும் உபாயம்அறியேனென்கிறார்.

[வந்தெய்துமாறியேன்] - வந்துகிட்டும்உபாயம்அறிகிறேன். நீதானே மேல் விழுந்து உன்வடிவழகைக் காட்டாநின்றால் அத்தைவிலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு; என்னால்உன்னை ஒருஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டப்போகாது. ஆனால் இழந்தாலோ? என்ன; 'இழக்கலாயோ உன்படியிருக்கிறது' என்கிறார். [மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப] - வடிவழகில்லையென்றுவிடவோ? பெறுவிக்கைக்குப் புருஷகாமில்லையென்று விடவோ? எனக்குஆசையில்லையாய்விடவோ? [மல்குநீலச்சுடர்] - குறைவற்ற நீலப்புக ரானது. [தழைப்ப] - கர்மநிபந்தநமாக வந்ததல்லாமையாலே மேன்மேலென மிக்குவரு மிறே; இவ்வளவேன்ன வொண்ணாதபடி மேன்மேலென வளராநிற்கும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிகள்பூத்து] - சிவந்த சுடரையுடைத்தாயிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸானது, காலப்புவலர்ந் தாற்போலே பூத்து [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அநுஹவயோக்யமாய்ப்படி ஒரு மாணிக்கமானது சாய்ந்தாற்போலே. 'மல்குநீலச்சுடர் தழைப்ப' என்கையாலே - நிற மிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து' என்கையாலே - திவ்யாவயவங்க ளிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்' என்கையாலே - இரண்டுக்கும் ஆஸ்ரயமான திருமேனிதன்னைச் சொல்லுகிறது. செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கிற விடத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துச் சொல்லிற்றென்றுண்டிறே, அதுதன்னை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார் மேல். [அந்தரமேலித்யாதி] - அந்தரம் - நடுவு. உடம்புக்கு நடுவு அரை. திருவரையில் திருப்பீதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள்; திருநாபிகமலம், திருக்கைகள், பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளி யிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்னவற்றோடொக்கச் சொல்ல

ஆறும்பாட்டு - வந்தெய்தும் இத்தாதி. "வந்தெய்து மாறியேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - ஆனாலும் இத்தாதி. 'ஆனாலும்' என்றது - நீர் அஸத்தராநாலும் என்றபடி.

ஆறு - உபாயம். மலிதம் - நீ தானே இத்தாதி எய்துமாறு அறியேனெனனாதே, "வந்தெய்துமாறியேன்" என்கையாலே - 'விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுண்டு' என்று தோற்றுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை-ஆனல்இழந்தாலோ இத்தாதி. "மல்குநீல" என்றதொடங்கி "சோதிவிட" என்றத்தைப்பற்ற - வடிவழகில்லே இத்தாதி. "என் திருமார்வணை" என்றத்தைப்பற்ற - பெறுவிக் கைக்கு இத்தாதி. "வந்தெய்து மாறியேன்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஆசை இத்தாதி. "மல்கு நீல" என்று - ஸ்மருத்திசொல்லியிருக்க, மீளவும் "தழைப்ப" என்றதுக்கு லாவம் - கர்மநிபந்தநம் இத்தாதி. விவரணம் - இவ்வளவேன்ன இத்தாதி. "சோதி" என்ற - கிரணம். "செஞ்சுடர்ச் சோதி யென்கிறது - விசதமாகர்மையாலே விவரிக்கிறார்" என்று நினைத்து, மூன்றுந்தான் இன்ன தென்கிறார் - மல்குநீல இதயாதிவாக்யத்யத்தாலே. மூன்றையும் விவரியாமல் ஒன்றை விவரிப்பா னென? என்ன - செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் இத்தாதி 'மறைத்துச்சொல்லிற்று' என்றது - "மல்கு நீலச்சுடர், ஒரு மாணிக்கம்" என்கிறவற்றுக்கு - உபமேயம் ஸ்புடமாநாற்போலே, "செஞ்சுடர்ச்சோதி கள் பூத்து" என்கிறதற்கு - தார்ஷ்டாந்திகம் திவ்யாவயவங்களென்று ஸ்புடமாகாமையாலே என்ற படி. திருமார்வு கறுத்திருக்க, அவயவங்களோடே கூட்டுவானென்? என்ன - பெரியபிராட்டியார்

லாம்படி சிவந்திருக்கிற திருமார்பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. [சேஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்த சுடரை யுடைத்தான தேஜஸ்ஸை ப்ரஸரிக்க. [உறை யென்திரு மார்பினையே] - இதுவும் ஓராபரணம்போலே: என்ஸ்வாமிநியான பெரிய பிராட்டி யாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே நீர்உறுத்தாதபடி திருவநந்தாழ் வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலே நாநாவர்ணமாயிருப்பதொரு மேல்விரியை விரித்தாற்போலே அவன் சாய்ந்தருள, மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி. (மேல்விரி-திருப்படுக்கைமேலே யலங்காரமாகப்படுத்தினது.) “வாஸுபெணபூவஸு ஷு” (பர்யாயேணப்ரஸுப்த:) என்னக்கடவதிறே. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

என்றிருமார்பன் தன்னை என்மலைமகள்குறன் தன்னை
என்றும்என்னாமகளை அகம்பாற்கோண்ட நான்முகனை
நின்றசசீபதியை நிலங்கீண்டேயின்முன்றெறித்த
வேன்றுபுலன்துரந்தவிகம்பாளியைக்கானேனோ?

ஆ.—(என்றிருமார்பன் தன்னை) - உன்னுடைய ஹோகப்ரவ்ருத்திகள் த்வத திநமானும்போலே, ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஹோகப்ரவ்ருத்திகளும் த்வததிரும்; ஆன பின்பு, என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் த்வத்ப்ரஸாரணாக லப்யம்; இங்ஙனையிருக்கச் செய்தே, நீயோ என்அபேக்ஷிதம் செய்தருளுகிறிலே; நான் இனி உன்னைக்காணப் பெறுதே போமத்தனையாகாதே என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ஷாஷிகளுடைய மஹிஷீதொடக்கமான ஹோக்ய ஜாதமும், அவர்களுடைய அகிமானுஷ ப்ரவ்ருத்திகளும் தன்னாலே ஆம்படியிருக்கிற எம்பெருமானை நான் காணப்பெறேனோ என்கிறார்.

[என்திருவென்று தொடங்கி] - தன்னுடைமஹிஷீலாபமும் ஸ்வாயீநமானும் போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாபமும் தன்னாலேயும்படி இருந்தவனை பலகால் “என்” என்கிறது - எம்பெருமான்படியை அதுஸந்யித்து ப்ரீதியாலே. நின்ற என் கிறது - மற்றையவர்களோடு ஒக்கண்ணலாயிருக்கை. [நிலங்கீண்டென்று தொடங்கி]-

இத்யாதி. பெரியபிராட்டியோரோட்டைச் சேர்த்தியையும் ஓர் ஆபரணமாக ரூபிக்கிறார் - இதுவும் இத்யாதி. “சேர்வதுபோல்” என்ற ரூபகத்துக்குச்சேர இன்னவிடத்திலே என்னவேண்டுகையாலே அந்தையருளிச்செய்கிறார் - திருப்பாற்கடலிலே இத்யாதி. “மலரான் தனத்தள்ளான்” என்ன வேண்டியிருக்க, அவன் மார்விலே யிருக்கிறான் என்னக்கூடுமோ? என்ன - பர்யாயேண இத்யாதி. “வாஸுபெணபூவஸு வாவராவவாஷெஸு ஷுஹிஸு வாவாபெணபூவஸு வாவாஷெஸு வாவாஷெஸு” இதிலுந்தரகாண்டேவாயஸவ்ருத்தாந்தகதகதகரணே (௩௮-௨௦) இதுக்கு “வாஸுபெணபூவஸு” இத்யாதி பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு. “மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்று” என்றவிடத் திலே “செய்யஜஸுஸிலிவஸு” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘மெஞ்சீல’ என்றுதொடங்கி, ‘திருமார்பனை வந்தெய்து மாற்றியேன்’ இத்யவ்யய;

ப்ரளயங்கொண்ட பூமியைத் தானேஎடுத்தருளிற்றோலே வார்த்தைப்பாட்டைக் கொடுத்து அவர்கள் தாங்கள் செய்தாராயின்ற த்ரிபுரஹநமென்ன இந்திரியங்களை வென்று ஓட்டஎன்ன, த்ரைலோக்யத்தை ஆளவென்ன, இப்படிப்பட்ட அதிமாறுஷ ப்ரவ்ருத்திகளையும் தானே செய்தருளினவனை. இவ்வைந்துபாட்டாலும் - தம்முடைய மிடுக்காலே எம்பெருமானைப் ப்ராபிக்கமுடியாமையும், அவனுடைய ப்ரஸாஜத்தாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றும் சொல்லுகிறது.

ப.—அந்தரம், ஸ்வேநருபேணவும் கார்புருஷருபேணவும்நின்று ஸர்வ ப்ரகாராக்ஷணம்பண்ணுகிற அவனைக் காணப்பெறேனோ? என்கிறார்.

என் திருமார்பன் தன்னை - ஸேஷித்வஸூகமான ஸ்ரீயுபதித்வத்தை எனக்குப் ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், என்மலைமகள் கூறன்தன்னை-பார்வதியை ஸ்ரீரார்த்தத்திலேயுடைய ருத்ராணைப் ப்ரகாரமாகவுடையனாய்நிற்கிற நிலையை எனக்குக்காட்டினவனாய், என்றும்-என்றும், என்னாமகளை யகம்பாஸ்கொண்டநான் முகனை - நாமகளான ஸர்வஸ்தியை அந்தரங்க மஹிஷியாய்க்கொண்ட சதுர்முகப் ப்ரகாரத்வத்தை எனக்குப் ப்ரகாசிப்பித்தவனாய், நின்ற- (இவர்களோடு ஸமகணநையிலே)நிற்பானாய், சசிபதியை- ஸசிபதியான இந்த்ராணைப் ப்ரகார மாகவுடையனாய், (ஸ்வேநருபேண), நிலங்கிண்டு - பூம்புத்தரணம்பண்ணியும், (ருத்ரார்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு), மூன்றையிலெரித்த - த்ரிபுரதஹநம்பண்ணியும், (ப்ரஹ்மாவக் குள்வீடாகநின்று ஸ்ருஷ்ட்யுபயுக்தமாக) புலன் - இந்திரியங்களை, வென்று - ஜயித்து, துரந்து - ஓட்டியும், (இந்த்ரஸுரீரியாய்க்கொண்டு), விசம்பாளியை - ஸ்வர்க்கதிர்வஹணம் பண்ணியும்ரக்ஷித்தவனை, காணேனோ- காணமாட்டேனோ? இப்படி ஸர்வப் ப்ரகாராக்ஷண வ்யாபாரத்தை யுடையவனைக் காண்கையே ப்ரயோஜநமான எனக்குக்காணக்கிட்டா தொழிவதே என்றுகருத்து. எயில் - மதிளாய், புரத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஹ்ருஷ்ணாக்ஷணைய ஹோக்யஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாறுஷவ்ருத்திகளும் ஸ்வாயீநமாயிருக்கிறவனை நான் காணப்பெறேனோ? என்கிறார்.

[என் திருமார்பன் தன்னை] - இது மேற்சொல்லுகிறவற்றுக்குத்ருஷ்டார்தம். ப்ரார்ப்டி, ஸ்வாயீனையாகிறுப்போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாஹமும் ஸ்வாயீந மென்கை. “என் திரு” என்று - விஸேஷணப் ப்ரயாநமாயிருக்கிறது. இது - விஸேஷண ப்ரயாநமுமாய், விஸேஷ்யப் ப்ரயாநமுமாய் விஸிஷ்டப் ப்ரயாநமுமாய் இருக்கும்; ஆஸ்ரயணஹை, ப்ராப்திஹை, ஹோமஹை. [என்மலைமகள் இத்யாதி] - ஹிமவத் ஸுதையானவளுக்கு ஸ்ரீரார்த்திலே கூறுகொடுத்திருக்கிற ருத்ராணை. இங்கு, “என்” என்கிறவை விஸேஷ்யப் ப்ரயாநங்கள். இல்லையாகில், “தெய்வம் மற்றில்லை” “மறந்தும் புறந் தொழா” என்கிறத்தோடு சேராதிதே. ஸாமாநாயிகரண்யத்தாலே-ஸவிஹூதிகராயிருந் துள்ள ருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் அவன் ஆயீநமென்கை. என்றுமொக்க ஸர்வஸ்தியைத் தன்னோடொக்கச் சேர்த்து ஸ்வாயீநமாக்கிக்கொண்டிருக்கிறசதுர்முகனை. [நின்றசசிபதியை] - இவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுக்கும் ஐஸ்வர்யத்திலே நின்ற இந்த்ராணை. [நிலங்கிண்டு இத்யாதி]-மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்குதையானஹிமியை உத்தரித்த இப் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வாயீநமாயிருக்கிறுப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வ்யாபாரமும் ஸ்வாதீநமென்கிறது. [எயில்மூன்றெரித்த] - மதிள் மூன்றெரித்த. “விஷ்ணு ராஜா” என்கிறபடியே ஆத்மதயாநின்று செய்து, வார்த்தைப்பாட்டை அவனுக்காக்கி

ணன். [வென்று புலந்துரைந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான இந்தர்யஜயத்தைப்பண்ணின ஸ்ருஷ்டாவை: புலன்களோவென்றோட்டின. [விசும்பாளியை] - ஸ்வர்மத்தை வன்னியமமுததாளுமவனை. இவரு ப்ரவருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமானாகிரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்திகளும் அவன் அநீதமாகையாலே “என்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னால் செயலாவது ஒன்றுமில்லை” என்கைக்காக. [காணோனோ] - என்னுடைய ஸத்தையே தொடங்க உன்னயீதமாய் உன்னாலே பேருணபின்பு, நான் இங்கனே இழந்துபோமித்தனையோ?

நாடு.— ஏழாம்பாட்டு. உத்தேச்யலாலும் அவனாலேயாயிருந்தது. இத்தலையாலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்தர்யமுண்டாயிருந்தது; அத்தலையாலே பெறுமிடத்தில் ஒருகண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தேயும் இழந்திருக்கக் காண்கையாலே, “நான் இவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோமித்தனையாகாதே” என்கிறா.

[என்திருமார்பன்தன்னை] - இவ்விடத்திலே “என்” என்கிற இதுக்கு - விசேஷணம்சுத்திலே யங்வயம்; * என்திருமகள்சேர் மார்வனிற்போலே. என் ஸ்வாமியான பெரியிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. (இது விசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும் விசிஷ்டத்திலும்; (ஆஸ்ரயணஓசை ப்ராப்திஓசை ஹோமஓசை). [என்மலைமகளிர்யாதி] - இவ்வோபதங்களில் “என்” என்கிற இதுக்கு - விசேஷ்யம்சுத்திலே ஊற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுமித்தனையோக்கி, “மறந்தும் புறந்தோழாமார்தர்” என்றிருக்குமவர், இவர்களோடே தமக்கு ஓர்அங்வயம் உண்ணேன்கீரூரார்ல்லரே. [என்மலைமகள்கூற்றன்றனை] - ஹிமவானுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பில் ஒருபார்ச்வத்திலே யுடையனாயிருக்கிறருத்ரனைத் தானிட்டவழக்காக வுடையனாயிருக்கிறவனை. [என்றுமீத்யாதி] - ஸரஸ்வதியை என்றுமொக்கத் தன்பக்கலிலே யுடையனாயிருக்கிறசதுர்முகனுக்குஅந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [நின்றசசிபதியை] - இவர்களை எண்ணினால் தன்னை எண்ணலாம்படி ஐஸ்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற இந்த்ரனுக்குஅந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. “ஹஸ்யஹ்ரஸ்யஸிவஃ” (ஸப்ரஹ்மஸஸிவ:) என்றால் “ஹெஹ்” (ஸேந்த்ர:) என்று ஒக்கச்சொல்லலாம்படி மூட்டுப்

ஏழாம்பாட்டு.—என்திருமார்பன் இத்தாதி. ப்ரஹ்மரதிகளை ஸ்வஸவஹ்ரிஷிகளோடே கூடச் சொல்லுகிறதகருகருத்தது—“அவரவர்களுக்கு அஹிமதமானவிஷயங்களைநாஸர்வதன் தலைகட்டிக் கொடுக்கும்” எனநிறே; “இப்படியே நடிக்கும் அஹிமதமான தன்திருவடிசளில் கைங்கர்யத்தையும் தரும்” என்றுவிவக்ஷித்து “உத்தேச்யலாபம்அவனாலேயாயிருந்தது” என்கிறார். “எயில்பூன்மெரித்தது” இத்தாதியாலே—இவர்கள்ப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீதமென்கையாலே, “தமக்குஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணப்சாப்தியில்லாதபடியான பாரதந்தாயந் தோற்றுகிறது” என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இத்தலையாலே இத்தாதி.

“என்திருமார்பன்தன்னை” என்றத்தைப்பற்ற - அத்தலையாலே இத்தாதி. கண்ணழிவு களிமபம். “காணோனோ” என்றத்தைக் கடாகித்து அருளிச்செய்கிறார் - இப்படியிருக்கக்கேய்தேயும் இத்தாதி. கிழைப்போலே “என்” என்கிறவை விசேஷணம்சாங்வயிஅன்மஎன்கிறார் - இவ்வோபதங்களில் இத்தாதி. விசேஷ்யம்சுத்திலேயென்றது - பரமவிசேஷ்யான ஸ்வவாரிடத்திலென்றபடி. விசேஷணம்சுத்திலுற்றமனனால் விரோதமென்? என்ன - அவனுடைய இத்தாதி. இவர்களோடே தன்னையுண்ணலாம்படியிருக்குமோ? என்ன - ஸப்ரஹ்ம இத்தாதி. ருத்ராதினை ஸ்வஸ்வஹ்ரிஷி

பொறுத்துநின்றஇந்த்ரனுக்குஅந்தர்யாமியாயுள்ளவனை இப்போதுஇவை சொல்லுகிறதுக் குக்கருத்தென்னென்று?—கீழே,ஸ்வரூபமும்உச்சராயமும் தததீநமென்றது;இங்கே-ப்ராப்த யௌவனரான புத்தராதிகளை ஸத்ருஸாவிஷயங்களிலே விவாஹம்பண்ணுவிக்கும்பித்ராதிகளைப்போலே, இவர்களுடைய மஹிஷீலாபமும் தந்தாமாலல்ல, ஸாவேஸ்வரானுலே என்கை. [நிலங்கீண்டித்யாதி] - இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் தததீநமென்கிறது மேல்.[நிலங்கீண்டு] - ப்ரளயார்ணவ மக்நையாய் அண்டபித்தியிலேபுக்குலூட்டின பூமியை மஹாவராஹமாய்ப்புக்குளேத்துக்கொண்டு ஏறினபோதை வ்யாபாரம் தததீந மானாற்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் தததீந மென்கிறது. [எயில்முன் றேரித்த] - மதிள்முன்றையேரித்த. “விஷ்ணு ராஜா” (விஷ்ணுராஜமா) என்னக்கடவ திறே; அதுவும்அவனிட்ட வழக்கு. [வேன்றுபுலன்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந் த்ரியஜயத்தைப்பண்ணினவனை. புலன்களை வென்றேட்டின. [விசம்பாளியை]-ஸ்வர்க் கத்தை வன்னியம்அறுத்துஆளுகிறவனை. (இங்குப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமாநாயிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீநையாகையாலேஎன்னுடையஅபேக்ஷித ஸித்திக்குஅவனையோழிய என்னாற்செய்யலாவதில்லை யென்கைக்காக.) [காணேனோ]- ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்றது: உத்தேச்யலாபமவனாலேயாயிருந்தது, அதுக்கு உறுப்பான ப்ர வ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவும் அவனிட்ட வழக்காயிருந்தது.இனி, இத்தலையாலே பேருமன்று விளம்பஹேது உண்டாயிருந்தது; அவனாலே பேருமன்று விளம்பஹேது இன்றிக்கேயிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும்தம்மை இழந்திருக்கக் கண்டாராகையாலே, “இனி இவ்விழவோடேஇங்ஙனேமுடிந்துபோமித்தனையாகாதே?” என்று க்வேசிக்கிறார்.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய்அுக்கர்
ஊளையிட்டுஅன்றுஇலங்கைகடந்து பிலம்புக்கோளிப்ப்
மீளியம்புள்ளாக்கடாய் விறன்மாலியைக்கொன்றுபின்னும்
ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்துஅடர்த்தானையும்காண்டுங்கோலோ ?

ஆ —(ஆளியை.)—ஆளியைக்கண்ட குதிரையைப்போலேயும், ஸிம்ஹத் தைக்கண்ட நரியைப்போலேயும், ஹதசேஷரான ராக்ஷஸரெல்லாரும் பிதபிதரா யூனே யிட்டு லங்கையினின்றும் ரஸாதலத்திலேபுக்கொளிக்கும்படியாக ப்ராக்ஷஸர்க்கு ம்ருத்யு

களோடே சொல்லுகிறதுக்கு ஊவத்தை ஸங்காபரிஹாரமுகே அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இவை இத்தயாதி. இவைசொல்லுகிறதுக்கு - மஹிஷிகளோடே இவர்களைச்சொல்லுகிறதுக்கென்ற படி. ஆனால், ‘நிலங்கீண்டு’ என்று எவ்வ்யாபாரம் சொல்லுவானென்? என்ன; ந்ருஷ்டாந்தராத் தமென்கிறார் - ப்ரளயார்ணவ இதயாதி. ந்ரியுரத்ததைதவித்தவன் ஸர்வேஸ்வரானு? என்ன-விஷ்ணு ராஜமா இதயாதி.இந்த்ரியஜயம் - ப்ரஹ்மாவின்சார்யம். “காணேனோ” என்றது - காணப்பெறேனோ வென்றபடி. ஹலிதம் - ஆக இத்தயாதி. ப்ரவ்ருத்திகளும் தததீநமென்கையாலே - ப்ரகரணத்துக்கு ஹலித்த ஊவம்-இனியித்தலையாலே இத்தயாதிமுன்றுவாக்யத்தாலே, சரமேணுவ்யஃ.

(எ)

பூதரான பெரியதிருவடிதிருத்தேளிலேயேறி லங்கையைச்சென்றடர்த்து, அதிபலபராக்
ரமராயிருந்தமாலிசுமாலிகளை ஸைஸநயமாகக்கொன்றருளிநாற்போலே, விசோதியான என்
னுடைய பாபங்களையும்போக்கி எனக்கு என்றோ தன்னைக்காட்டி யருளுவது? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாமபாட்டில், மாஸிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்மத்தைக் கொன்
றருளின ஸர்வேஸ்வரனைக் காணவல்லோமே என்கிறார்.

[ஆளியென்று தொடங்கி] - ஆளியைக்கண்ட குதிரைபோலவும் லிம்ஹத்
தைக்கண்ட நரிபோலவும் ராக்ஷஸா ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு
அன்று இலங்கையைவிட்டு விலத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்
கடாய்] - வலியையுடைய பெரியதிருவடியைநடத்தி. ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவாய் அது
கூலாக்கு இனியனான பெரியதிருவடியை நடத்தினன்றுமாம். [ஹிம்] - மிடுக்கு.
[ஆருயர் குன்றம்] - ஆளிலே உயர்ந்த குன்றம்.

ப — அநந்தரம், மாஸிபரப நுதிகளை நிரஸித்த உபேந்தரமூர்த்தியானவனைக்
காணக்கூடுமே? என்கிறார்.

ஆளினா - யாளியை, காண் - கண்ட, பரியாய் - குதிரைபோலவும், அரி-லிம்
ஹத்தை, காண்-கண்ட, நரியாய் - நரிபோலவும், அரக்கர்-ராக்ஷஸரானவர்கள், அன்று -
யுத்தேதாத்யோக பிறந்தவன்று, ஊளையிட்டு-ஊயாதியயத்தாலே கதறிக்கொண்டு, (குளவி
கூட்டைவிட்டுப்பறந்துபோமாபோலே), இலங்கை - இலங்கையை, கடந்து-விட்டு, பிலம் -
பிலத்வாரத்திலே, புக்கு - , ஒளிப்ப - (பாதாளத்திலே) ஒளிக்கும்படி, மீளி - பெரு
மிடுக்கனாய், அம் - ஈர்ஸரீயனான, புள்ளை - பெரியதிருவடியை, கடாய் - நடத்தி, ஹிம் -
ப்ரபலனான, மாஸியை கொன்று - , பின்னும் - அவ்வளவிலேவிடாதே, ஆள் - அதிசூர
ரானபுருஷர்களை, (கொன்று) - உயர் - உயர்ந்த, குன்றங்கள் - மலைகளாக, செய்து -
பண்ணி, அடர்த்தானையும் - அவர்களையழிக்கும்உபேந்தரனையும், காண்டுக்கொல் -
காணக்கூடுமோ? மாஸிசுமாலி ப்ரப்ருதிகளை யழியச்செய்தாற்போலே, நம்முடைய
அஹங்கார மமகூர ப்ரதாநமான ராமத்வேஷர்திகளையும்அழிக்கக்காண்போமோ? என்று
கருத்து. மீளி - மிடுக்கு.

இ — எட்டாம்பாட்டில், மாஸிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்மத்தை நிரஸித்த
வனைக் காணவல்லேனோ? என்கிறார்.

[ஆளியைக்காண்பரியாய்] - ஆளியைக்கண்டபரியாய், குதிரையாய். [அரி
காண்நரியாய்] - லிம்ஹத்தைக்கண்டநரியாய். ஸ்ரீராமாயணத்திலே - ராக்ஷஸருடைய
ஹயத்தைப் பலஉடாஹரணங்களாலும் சொல்லிற்று, அவற்றுக்கெல்லாம் ஸ்மாரகமாக
இரண்டு உடாஹரணத்தைச் சொல்லுகிறது. [அரக்கர்ஊளையிட்டு] - நரியாய் என்கிற
ஸமாய்யாலே சொல்லுகிறார். ராக்ஷஸர் திரளநின்று ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதே
கதறிக்கொண்டு. [அன்று] - “மாஸி - ஸுமாஸி-மால்யவான்” என்கிறவர்களை. பெரிய
திருவடியை மேற்கொண்டு அழியச்செய்கிறவன்று [இலங்கைகடந்து] - புற்றைப்
பாய்புவிடுமபோலே தங்களிருப்பிடமான லங்கையைவிட்டு, பாதாளத்திலேபுக்கு ஒளிக்
கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடையனாய் ஈர்ஸரீயனான புள்ளை
நடத்தி. “கற்றையணிமூக்கு”: அதுகூலர்க்கு ஈர்ஸரீயமாயிதேயிருப்பது எதிரேநின்று

கடாய்] - மீளியமென்று - ஒரு சொல்லாய், வலியையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தியென்னுதல்; மீளி அம் புள் என்று பிரித்து “கறையணி மூக்குடைப்புள்ளாக்கடாவி” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானாய், “தூவாயபுள்ளுந்” என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு உர்ஸநீயமான வேஷத்தை யுடைத்தான பெரியதிருவடியை நடத்தியென்னுதல். பெரியதிருவடி முதுகிலே வந்து தோற்றம்போதை யழகையேயிறே இவர்கள் லாவித்துக்கிடப்பது. மீளியென்று - வலிக்கும், ம்ருத்யுவுக்கும், பாலைநிலத்தில் தலைமகனுக்கும் போராகச் சொல்லுவார்கள். [விற்றமாலியைக்கொன்று] - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே ஒருவனைச் சொல்லிற்று. [பின்னுமித்யாதி] - பின்பும், ஆண்பிள்ளைகளாயிருப்பா ரநேகரை யழியச்செய்து, அவர்களாலே பிணமலையாம்படி பண்ணி. ஆளாலே உயர்ந்தமலைகளுண்டாம்படிபண்ணி. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கோலோ]-அவன் ஆல பரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தாற்போலே, நம்விரோதிகளைப்போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யந்வயமாய், நாம் கண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட வல்லோமோ ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காண்டுங்கோலோ? நெஞ்சமே! கடியவினையே முயலும்
ஆண்திறன் மீளிமொய்ம்பில் அரக்கன் துலத்தைத்தடிந்து
மீண்மேவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி
ஆண்டுதன்சோதிபுக்க அமரரரியேற்றினையே.

ஆ.—(காண்டுங்கோலோ.)—பின்னையும் க்ருகர்மத்திலே நிரதனாய் வீர்ய தேஜோவிரிஷ்டனாய் ம்ருத்யுஸத்ருஸனுமாயிருந்த ராவணனுடைய குலோத்தஸாத நத்தைப்பண்ணி, “அவனைக்கொன்றோமே” என்று திருவுள்ளத்திலேநொந்து, அவன் தம்பியான ஸ்ரீவிபிஷணமுவானுக்கு லங்கைஸ்வரயத்தைக்கொடுத்தருளி, மீண்டெழுந்தருளி, ஸ்வவிஸ்வலேஷஜநித நிரவதிகவ்யஸந்தாலே விரஷ்டம்ராயமான திருவயோத்யா நகரியிலுள்ள ஸ்தாதாவரஜங்கமாத்மகமான ஸர்வஜந்துஜாதத்தையும் ரக்ஷித்தருளி, அவர் களையுங்கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலேயெழுந்தருளி, திருமாமணி மண்டபத்திலே * அயர் வறுமமரர்கள்நடுவே ப்ரதிகூலநிரஸநஜமான ஜயத்தோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை, நெஞ்சே! நாம் ஒருநாள் காணவல்லோமோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராவணதிகளை வயித்த ஈஸரயாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமோ? என்கிறார்.

யென்றபடி திருமொழி “தூவாயபுள்ளுந்” - அழகியவாயையுடைய புள்ளைநடத்தி என்றபடி. பெரிய திருவடி அநுகூலர்க்கு தர்ஸநீயனாவென்ன - பெரியதிருவடி இத்யாதி. “பண்டொண்டபுள்ளின் ஐதொகலிபாலித்த” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த - இவர்கள் பாலித்துக்கிடப்பது என்றது. “மீளி” என்ற - வலி. ம்ருத்யுவைச்சொல்லுமோவென்ன - மீளியென்று இத்யாதி. அவதாரிகையிலே “மாலிதொடக்கமான” என்றவைத்து, இங்கு ஒருவனைக்கொன்றென்கிறதென் ? என்ன - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஆளாலே இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹார்டிஹாவம் - அவன் ஆஸுர இத்யாதி. க்ரமேணவ்யடி.

(அ)

[கடியவினை என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைப்பிரிக்கை முதலான கொடியப் பாவங்களுக்கிடையிலேமுயலாநிற்பதுஞ்செய்து, ஆண்டிள்ளைத்தனத்திலும்ருத்தியு ஸத்ருஸனாயிருக்கிற மாவணனுடைய குலத்தை நஸிப்பித்து அவன்தம்பிக்கே லங்கா ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, தன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்ட ராஜ்யத்தை மீண்டுவந்து யுரிப் பித்து, ஆண்டு திருநாட்டிலே புக்கருளின அயர்வறுமமரர்கள் தலைவனை. இவ்விரண்டு பாட்டிலும் ஆழ்ந்தருடைய விரோதிரஸநப்காரம் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், விபீஷணபகூதபாதத்தாலே ராவணகுலத்தை நிஸ்ஸேஷ மாகமுடித்து அவனுக்கு லங்காதிபத்யத்தையுங்கொடுத்துத் தானும் அபிஷித்தனாய் ராஜ்யம்பண்ணி * தன்னுடைச்சோதி யேற எழுந்தருளின சக்ரவர்த்தித்திருமகனை அந்தமேன்மையோடே யிருக்கச்செய்தே அவனை நாம் காணவல்லோமோ? என்று நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

கடிய - அதித்ருமான, வினையே - பரஹிம்ஸாவ்ருத்தியையே, முயலும் - கஷ்டித்துப்பண்ணும் மஹோத்யோகத்தையுடையனாய், ஆண் - ப்ரதாபோஷ்மளமான புத்ஸ்வத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, திறல் - ப்ராஹிஸாவுகமான ஸௌர்யத்தையும், மீளி - ஸிம்ஹம்போலையிருக்கும், மொயம்பில்-பெருமிடுக்கையுமுடையனான, அரக்கன் - சாக்ஷஸ ஜந்மாவான ராவணனுடைய, குலத்தை - (ப்ராதாவான கும்பகர்ணனும் இந்த்ராஜித்ப்ர முகபுத்ரருமான)குலத்தை, தடிந்து - நிஸ்ஸேஷமாக அறுத்துப்பொகட்டு, (அவ்வளவில் விடாதே), மீண்டும் - பின்னையும், (அவன்தம்பியாயிருக்கச்செய்தே, ஆஸ்ரயனோபகாரம் அடியாக), அவன்றம்பிக்கே - விபீஷணனுக்கு, விரி - விஸ்தீர்ணமான, நீர் - ஸமுத்ர ஜலத்தையுடைத்தான, இலக்கை - லங்கையை, அருளி - ராஜ்யமாகக்கொடுத்து, ஆண்டு - திருவயோத்யையிலெழுந்தருளி யவிஷித்தராய்ப் பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் ராஜ்யம் பண்ணி, தன்-தனக்கு அஸ்தாரணமாய், சோதி-ஜ்யோதீரூபமானபரமபதத்திலே, புக்க - சென்றிருப்பானாய், (இந்தமேன்மையாலே), அமரர் - நித்யஞ்ஞிகளுக்கு, அரி - சிம்ஹ ஸ்ரேஷ்ட்டம்போலே, ஏற்றினை - செருக்குத்தோன்ற வெழுந்தருளியிருக்கிறவனை, நெஞ்சமே - (பிரிவுக்குக்கூட்டாய்ப்புட்ப்போந்த) நெஞ்சமே, (நாம்), காண்டுங்கொலோ - காணக்கூடுமோ? மீண்டென்று ஆண்டென்கிறவிடத்திலே யந்வயிக்கவுமாம். ரஜஸ் தமஃ கார்யமான அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களையும், தஜ்ஜநிதகாமக்ரோதாதிகளையும், ராவணனும்பகர்ணனிகளை ஸஸந்தாநமாக அழித்தாற்போலையழித்து, * யர்மாத் மாவான விபீஷணனுக்கு லங்காராஜ்யத்தைக்கொடுத்தாற்போலே, சுத்தஸத்த்வகார்யமான ஜ்ஞாநவைஸாத்யத்தையுடைய நமக்கு கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தைத்தரும் ஸூரி ஸேவ்யனைக்காணக் கூடுமோ? என்றுகருத்து. மீளியென்று - ம்ருத்யுவென்றுமாம். மொயம்பு - மிடுக்கு. திறல் - ஸௌர்யம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “அப்போது தப்பி விலத்திலேபுக்கவை ராவ ணனிகளாய்ப் பரிணமிக்கவிடாதே நிஸ்ஸேஷமாகத்தடிந்து ராவணஸந்தாநத்தை அறுத்த ஶ்ரமயாத்மஜனைக் காணவல்லோமோ? நெஞ்சமே!” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே] - நெடுநாள் இழவுக்கேகூட்டாய்ப்போந்த நீ காட்சிக்குக்கூட்டாய், நாம்கூடக் காணவல்லோமோ? [கடியவினையே முயலும்] - ஸ்ரீ

ஐநகராஜன் திருமகளைப் பிரிக்கை முதலான க்ருரவழிமனைகளையே ப்ரவர்த்திக்கும். தாயும் தம்பபனும் சேரவிருக்கப்பெறுதவனிதே. அவுராரணத்தால் - ஸூராரமுந் பில்லாதவன். [ஆண்டிறல்மீளி மொய்ம்பில்] - ஆண்பின்னைத்தனத்திலே வந்தால், திற லையும் பராவி லவநஸாமர்த்தியத்தையும் ம்ருத்யுஸத்ருஸமான மிடுக்கையுமுடைய. [அரக் கன் குலத்தைத்தடிந்து] - “கூரிஷெடுஷெயிலீஹெதொராவிராவிராக்ஷஸ்டி” என்கிறபடியே ராவணஸநதாந்தை அழியச்செய்து, “அவன்தம்பி” என்றுபாராதே “ஸரணம் என்றுன்” என்று கடல்குழப்பப்பட்ட லங்கையை அவனுக்குக்கொடுத்தருளி. “சுத்யுததெடு வுணுவாவெவாரிஹெவவமஹுஸுதெ” என்கிறபடியே க்ரௌ ர்யமலத்துக்கும் ஆறுகூல்யமலத்துக்கும் விளம்பமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி. [மீண்டும் ஆண்டு] - ராவணவயஸமநந்தரத்தில் “எங்கன்கார்யம் செய்கைக்காகத் தேவரையும் புக்குஇரையாக்கினோம்: தேவர்காரியம் சமைந்ததென்று தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந் தருளவமையும்” என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வளவிலே ருத்ரன், “அலி ஷேக மஹோத்ஸவம் விலக்குப்படுகையாலே நாடாகவிழவுபட்டுக் கிடந்தது; “சூராவ்ஷ ஹுதஹீநஸ்டி” என்கிறபடியே, அவர்களையும் ஆஸ்வஸிப்பித்து இழவுதீர்த்து எழுந் தருளவேணும்” என்கையாலே, மீண்டெழுந்தருளித் திருவலிஷேகம்பண்ணி, “நாஹோராக்ஷுஸோவாவிதா” என்கிறபடியே நாட்டையாண்டு. [தன்சோதிபுக்கு] - இங்குப்போலே எதிரம்புகோப்பாரின்றிக்கே தனக்கு அஸுராரணமாய் நிரவதிக தேஜோருபமான பரமபதத்திலே புக்கு. “தன்னுடைச்சோதி” என்னக்கடவதிதே. [அமராரியேற்றினையே] - மோவயுஸவ்வத்திலே நுஷ்டம் செருக்கிரிந்துமாபோலே நித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள் நடுவே மேனணித்திருக்கிறவனை. அவ்விருப் பிலே அவனைக் காண்கையிதே ப்ராப்யம்.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராவணதிகளை நிரஸித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே? என்கிறார்.

[காண்டுங்கோலோநெஞ்சமே] - இழவாலே கட்டிக்கொண்டு கதறுகைக்குக் கூட்டான நீ, இப்பேற்றுலே நிர்வருதரா யநுபவிக்கும் அநுபவத்துக்கும் நீ கூட்டாய் நாம் அவனைக்காணவல்லோமேயோ? [கடியவீனையே முயலும்] - தாயையும் தம்பபனையும் இரண் டிடத்திலே யாக்குவாரைப்போலேயிதே, பெருமானையும் பிராட்டியையும் இரண்டிடத்திலே யாக்கிற்று. இதில்தாழ்ந்திருப்பது ஒருசெயலில்லையாயிற்று, இவன் செய்யுமவற்றில் ஸர்வேஸ் வரனுக்கு “க்ரமத்தாலே பலம் கொடுக்கிறோம்” என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கொடிய செயல்கள் செய்யும்படி. “ஹெஹவமஹுஸுதெ” (இஹைவபலமஸ்நுதே)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—காண்டுங்கோலோ இத்யாதி “அரகன்குலத்தைத்தடிந்து” இத் யாதிகளைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ராவணதிகளை இத்யாதி.

“நெஞ்சமே” என்று ஸம்போதித்து, “கொலோ” என்கிறவருடைய ஹார்ஷ ஹாவம் - இழ வாலே இத்யாதி. இப்பேற்றுலேயென்றது - லக்ஷ்மீஸாக்ஷாத்காரத்தாலேயென்றபடி. இது—“அமா ராரியேற்றினே - காண்டுங்கோலோ” என்றத்தைப்பற்ற. ராவணன் செய்த க்ருரபாபமேதென்ன - தாயையும் இத்யாதி. இது - அவதாரணத்துக்கு ஹாவம். “கடியவீனை” என்றதுக்ரத்தம் - ஸர்வேஸ் வரனுக்கு இத்தாதி. “கொடியசெயல்களைச்செய்தால் சீகரமாகபலங்கொடுக்கவேணும்” என்னு றதுக்கு ப்ரமாணம் - இவைஹ இத்யாதி “சுத்யுததெடு வுணுவாவெவாரிஹெ

பின்பு, 'சூழாவஸுலா தாழீ மடி' (ஆஸ்வாஸ்யபரதம்தீநம்) என்கிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வான் தொடக்கமானரிழவுகளெல்லாந் தீரும்படி மீண்டேழுந்தருளி, திருமுடிசூடி, நாட்டை வாழ்விக்கவேணும்' என்ன, அது திருவுள்ளத்துக்குப்போருந்துஞ் செயலாகையாலே பதினேராயிரமாண்டு ஒருபடிப்பட இருந்து நாட்டை வாழ்வித்தருளி. [தன்சோதிபுக்க] - அம்புக்கிலக்காக்குவாரிருந்தவிடத்தைவிட்டுத் தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோருபமாயிருக்கிற பரமபத்திலே போய்ப்புக்க. [அமரரரியேற்றினேயே] - அப்பிட்டெயவாயின் றிக்கே ஆங்கூட்யமே ஸ்வலாவமாய் கைங்கர்யைகரிஷ்ட்டரான நியதூரிகள் நடுவே யவனிருக்கும் இருப்பைக் காணவல்லோமே. மோவயுலஸங்வுத்தின் நடுவே ஒருவ்ருஷபம் செருக்கித்திரியுமாபோலே, நியதூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள்நடுவே அத்தாலே செருக்கி மேனணித்திருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. நியதூரிகள் திரளிலே அவ்வோலக்கத்தின் நடுவேயிருக்கும் இருப்பைக் காண்கையிறே ப்ராப்யமாகிறது. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

ஏற்றரும்வைகுந்தத்தை அருளும்நமக்கு ஆயர்குலத்து
ஈற்றிளம்பிள்ளையோன்றாய்ப்புக்கு மாயங்களேயியற்றி
கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்றஐவர்க்காய்க்கோடுஞ்சேனே தடிந்து
ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதிபுக்க அரியே.

ஆ.—(ஏற்றரும்.) - ஸ்ரீநந்தகோபகருமாரையவந்து பிறந்தருளி, * திண் கொளசுரரைத்தேய வளர்ந்தருளி, வந்யூனபேண்போய்ப்புக்கு ப்ரதிகூலனான கம்ஸனை வஞ்சித்துக்கொன்றருளி, பின்னை பாண்டவர்களுக்காக தத்ப்ரதிகூலனான ஹர்யோதநனை யும், க்ரூரமான அவனுடைய ஸேனையையும் நிஸ்பேஷமாக நஸிப்பத்துப் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, பின்னையும் அவர்களுக்கு அன்னம் செய்யாதானாய்த் திருநாட்டிலேபோய்ப்புக்கருளின பரமபுருஷனே அந்ததுஷ்ப்ராபமான திருநாட்டைநமக்கும் தந்தருளுமென்று தம் திருவுள்ளத்தை யாஸ்வஸிப்பிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளையானவன், தன்னுடைய மௌக்தபத்தாலே நம்முடைய குணகுண சிநுபணம்பண்ணாதே, கூஷ்ப்ராபமான ஸ்ரீவை குண்டத்தை நமக்குத்தருமென்று, யரிக்கிறார்.

[ஈற்றிளம்பிள்ளை] - ஈன்று அண்ணியிள்ளை. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - உறவாய்ப்புக்கென்னுதல். “வில்விழவுக்கு” என்று பேரையிட்டிக்கொண்டு புக்கென்னுதல். [மாயங்களே என்றதொடங்கி]-குவலயாபிட மல்லமர்உராதிகளான ஆஸ்சர்யப்ரவ்ருத்திகளையேபண்ணி ம்ருத்புஸத்ருபான கம்ஸனைக்கொன்று யர்ம்புத்ராதிகளுக்காக அந்த

படி. (ஆஸ்வாஸ்யஇதி.) 'சூழாவஸுலா தாழீ நக்ளஸுலா ஹயஸஸுலா' இத்யாதி, இதி. ருத்ர: “அமரரரியேற்றினே - காண்டுக்கொலோடுஞ்சமே” என்றவருடையஹார்த்தலாவம் - அம்பிட்டு இத்யாதி. “அரியேறு” என்றதுகருலாவம்-மோவயுல இத்யாதி “அமரரரியேற்றினே - காண்டுக்கொலோ” என்றகூட்டிலாவம் - நியதூரிகள் இத்யாதி. ‘கடியவனை’ இத்யாசர்ய, ‘அருளி, மீண்டும் - ஆண்டுதன்சோதிபுக்க வமரரரியேற்றினே - காண்டுக்கொலோ டெஞ்சமே’ இத்யங்வய: (க)

மஹாலேஸையெல்லாம் நிர்ஸேஷமாக்கி ஆஸ்ரிதர்க்கு எல்லா உபகாரமும் செய்தாலும் “ஒன்றுஞ்செய்யப் பெற்றிலேம்” என்று அஸந்துஷ்டனாய்க்கொண்டு திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கு ஹரியாயுள்ளவன். ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கருளினபின்பும், உர்யோய நாதிகள் பக்கலுள்ள கோபவாஸனையாலே ஆசிலே கையைவைக்குமென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வஜநமான ஸ்ரீவசுதேவ பாண்டவ ப்ரப்ருதிகளுடைய விரோதிகளே நிரஸித்து ரக்ஷித்த க்ருஷ்ணன், நமக்குப் பரமபதத்தை யருளுமென்கிறார்.

சன்று - பிறந்தபோதே, இளம் - அதிஸாஸவத்தையுடைய, பிள்ளை-பிள்ளை யாய்க்கொண்டு, ஆயர்குலத்து - மோபகுலத்திலே, ஒன்றும் - ஏகிபவித்து, புக்கு-, மாயங் களே - பூதநாஸகட யமளார்ஜுநநிசைந ரூபமான அத்யாஸர்யங்களுையே, இயற்றி - ப்ரவர்த்தித்து, கூற்று - உடலையுமுயிரையும் பிரிக்கும் ம்ருத்யுவின், இயல் - ஸ்வ லாவத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனை - (ஸ்ரீவசுதேவர் தேவகியார்க்கு ப்ராணபூத னான தன்னைப்பிரித்த) கம்சனை, கொன்று - நசிப்பித்து, (பின்பு), ஐவர்க்கு - பாண்டவர்க ளேவர்க்கு, ஆய்-, கொடும் - க்ருரமான, சேனை - துர்யோதநஸேனையை, தடிந்து - அழி யச்செய்து, (இதெல்லாம் செய்தபின்பு “ஃணஃவ்யுஷ்ணிவஃ” என்று ஒன்றும் செய் யாதாரைப்போலே சீற்றம் மிஞ்சுகையாலே,) மிக்க-மிக்க, ஆற்றலான் - பொறையையுடை யனாய், பெரிய - அபரிச்சிந்ந மாஹாத்மயத்தையுடைத்தாய், பாஞ்சோகி - பாஞ்சீயோ திர்ஸாப்தவாச்யமான பரமபதத்திலே, புக்க-(பூபாந்நிஹரணநந்தரமெழுந்தருளிப்) புக்க, அரி - சீரியசிக்கமானக்ருஷ்ணனானவன், ஏற்றரும் - * பரமயோகிவாஹ்நஸா பரிச்சேத யஸ்வரூபஸ்வலாவமான, வைகுந்தத்தை-பரமபதத்தை, நமக்கு-, அருளும்-(தன்க்ருபை யாலே) தந்தருளும். ‘ஸவஃபாவெஷ்ஹோரோக்ஷயிஷ்ஹாஸி’ என்று ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகனானவன், “ஃஸாஸுஃ” என்கிறபடியே நம்மார்த்திதீரும்படி வலப்பாதனம் என்றுகருத்து. அரியென்று - ஸம்ஜைஞயுமாம். பாபஹாஸ்வலாவனென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ‘பாபிஷ்டரை நிரஸித்து யர்மாத்மாவான அவன் தம்பியை இங்கே வாழ்வித்தவிதுபோரும் நமக்கு’ என்ன; திருவுள்ளம், ‘இரண்டு அம்சமும் போக்கும் க்ருஷ்ணனுண்டே’ என்ன; ‘அவன் தெளிவுற்ற கண்ணன், நங்குற்றமறியும்’ என்ன; ‘நங்குறையறியான், ஈற்றிளம்பிள்ளை’ என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யமவனெயென்றார்; அநந்தரம் ஐந்துபாட்டாலே - உபாயமும் அவனெயென்றார்; அநந்தரமிரண்டுபாட்டாலே - ப்ரதிவந்தகங்களைப் போக்குவானும் அவனெ யென்றார்; இதில்-குணகுணநிர்ஹம்பண்ணமாட்டாத மௌத்யத்தாலேபரமபதத்தைத்தந்தருளு மென்று அறுதியிடுகிறார். [ஏற்றரும் இத்யாதி] - ஸ்வயதந்ததாலே ப்ராபிக்கவொண் னாத பரமபதத்தை, “தன்னாலே பெற்றேன்” என்று துணிந்திருக்கிற நமக்கு அருளும். [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - அத்தலையில் ப்ரலாவத்தையே பார்க்கவடியுமோ? நம் மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன; நம்படி பார்க்கவறியாத முக்பன் ஈறென்று - எல் லையாய், பிள்ளைத்தனத்தில் எல்லையானவன் என்னுதல். ஈற்றண்ணியபிள்ளை யென்னு தல்; “ஃஸாஸுஃ” [ஒன்றுப்படிக்கு]-உறவாய்ப்படிக்குஎன்னுதல், “வில் விழவுக்கு” என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டுபுக்கு என்னுதல். பாதுலனுப் கல்யாணத் துக்கு அழைத்தானாயிறே சென்றது. [மாயங்க ளே இயற்றி] - ரஜகனைக்கொன்று ஆயுய ஸாலையிலேபுக்கு வில்லைமுறித்து, குவலயாபிடத்தைக்கொன்று, மல்லரை அழியச்

பிள்ளையென்றும் - கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுகத்தனென்றபடி. [ஒன்றாய்ப்புக்கு]-கம்ஸனும் போய்யே மாதலனும் “வில்விழவுக்கு” என்று அழைத்துவிட, இவனும் போய்யே மருமகனாய் அதுக்கெல்லாம் தானே கடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப்புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, “வில்விழவு” என்றுகொண்டு ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப் போய்ப்புக்கென்னுதல். [மாயங்களையியற்றி] - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ராங்கொல்லியைக்கொண்டு பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கோம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆஸ்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன்இப்படி செய்யப்படுக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமை ம்ருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொண்டு] - மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்ஸனை முகம் கீழ்ப்பட்டவிழவிட்டுக் கொண்டுபொகட்டானாயிற்று. இடல்வு - ஸ்வலாவம். “வி ஸ்ரஸ்கிரீடீவநீ ததெவா தயாஜாஸ” (விகளத்திரீடமவநீதலேபாதயாமாஸ) என்றதுக்குப்பொருள் - “ராஜத்ரோஹிகளைக் சொல்லும்போது ராஜசிஹங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலேகாண்” என்று அம்மாள். தான்கொடுத்த தரமாகையாலே மற்றொருவர்க்குத் தேற்றத்துக்குடலாகவேணுமிறே. (அதாவது - ஈஸ்வரன்கொடுத்த ச்ஹ்ரங்களிடுக்கில் அவன்தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்குமுன்பு, கம்ஸன்வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான் அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனைதடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களைய “சாரதி, சாரதி” என்று வாய்பாறிக் கொண்டு வர, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்போகட்டு, தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவள்குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்த விடத்திலும், “நா கிவ்ஸு ஸ்ரீ நா” (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்றிறே யெழுந்தருளிற்றம். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவனென்னுதல். இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக்கடியான வலியைச்சொன்னபடி. [பெரியபரஞ்சோதிபுக்காரியே] - கம்ஸனும் துர்யோதனனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலே போய்ப்புக்கவின்பும், “நித்யகுரிகள் நடுவேயிருந்தோமிறே” என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதன், காணன் என்று, ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸநையங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி.

(10)

தாக்கு க்ரமேணர்த்ததவயம் - கம்ஸனும் இத்தாதி வாக்யதவயத்தாலே. “கொன்று” என்றதுக்குப் பரமணமுக்கேநார்த்தம் - விகளத்திரீடம் இத்தாதி. “கெஸெஷா க்ஷுஷ்வி ஸ்ரஸ்கிரீடீவநீ ததெவா | ஸகம்ஸம்வா தயாஜாஸ தஸ்யோவரிவவா தவ” இதிபஞ்சமேம்ஸே (உ0 - அசுத்) கூற்றிடல் - ம்ருத்யுவிஸ்வலாவத்தையுடைய இதி ஸிப்தார்த்தம் முடியைவாங்கிக் கொல்லுகிறதென் ? என்ன-தான்கொடுத்தஇத்தாதி. தேற்றத்துக்கு-விஸ்வவிக்கைக்கு. சேனைக்குக்கொடுமையெதென்ன- பாண்டவர்களை இத்தாதி. உழக்கி - நெரித்து. “ஆற்றல்” என்று - பொறையைவிவக்ஷித்தவாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தைஇத்தாதி. வலிசொன்னதுக்குலாவம் - இவற்றையடையஇத்தாதி. “அரி” என்று - *சகருவாயிருக்குமென்கிறாராதல், அரமஸ்யாஸ்தீத்யரீ என்றாய், திருவாழியையுடையவென்கிறாராதல் - கம்ஸனும் இத்தாதி. ஆசு - ஆயுதப்பிடி. “ஒன்றாய்ப்புக்கு” என்று தொடங்கி, ‘புகவரியான - ஆயர் குலத்திற்றிளம்பிள்ளை - நமக்கு - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்’ இத்தயவயம் (க0)

மேலிற்பதத்துக்கவதாரிகை-எல்லாவடியிலும் இத்தயாதி. நம்தோஷத்தில் அவற்றுதலாவா யிருக்குமென்கைக்குடற்படாக, அவன் பாலயததைச்சொலுகிறதற்கு பரமானம் முக்தஸாயுஜ்ய இத் யாதி-ஸ்தோதரேயாமுநாசார்யாஃ, “ரவ்யுவரயடிஹ-இஸ்யூ” இத்தயாதி. “ஒன்றாய்ப்புக்கு” என்ற

பிள்ளையென்றும் - கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுக்தனென்றபடி. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - கம்ஸனும் போய்யே மாதலனும் “வில்விழவுக்கு” என்ற அழைத்துவிட, இவனும் போய்யே மருமகனாய் அதுக்கெல்லாம் தானே கடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, “வில்விழவு” என்ற கொண்டு ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப் போய்ப் புக்கென்னுதல். [மாயங்களேயியற்றி] - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ராங்கொல்லியைக்கொண்டு பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கோம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆஸ்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன் இப்படி செய்யப்படுக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமை ம்ருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] - மஞ்சத்திலே நிற்கிற கம்ஸனை முகம் கீழ்ப்படவிழவிட்டுக் கொன்றுபொகட்டானாயிற்று. இடல்வு - ஸ்வலாவம். “வி மஹக்ஷிகிரீடபிவநீ ததெவா தயாஜாவஸ” (விகளத்திரீடமவநீதலேபாத யாமாஸ) என்றதுக்குப்போருள் - “ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹங்களை வாங்கிக் கொல்லுவாரைப்போலேகான்” என்று அம்மாள். தான்கொடுத்த தரமாகையாலே மற்றொருவர்க்குத் தேற்றத்துக்குடலாகவேணுமிதே. (அதாவது - ஈஸ்வரன்கொடுத்த சீஹங்களிருக்கில் அவன்தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவ தற்குமுன்பு, கம்சன்வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான் அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள் கார்யஞ்செய்து திரிந்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனைதடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களைய “சாரதி, சாரதி” என்று வாய்பாறிக் கொண்வேர, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும வேரோடே வாங்கிப்பொகட்டு, தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து, இவள்குலைந்த குழலையும் முடிப்பித்த விடத்திலும், “நாக்ரிஸுஷ்டே நாக” (நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:) என்றிறே யெழுந்தருளிற்றும். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவனென்னுதல். இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக்கடியான வலியைச்சொன்னபடி. [பெரியபரஞ்சோதிபுக்காரியே] - கம்ஸனும் துர்யோதனனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலே போய்ப் புக்கபின்பும், “நித்யசூரிகள் நடுவேயிருந்தோமிதே” என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதன், கர்ணன் என்று, ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள் மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸநையங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி.

(ய)

தக்கு க்ரமேணர்த்ததவ்யம் - கம்ஸனும் இத்தயாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. “கொன்று” என்றதுக்குப்ரமாணமுகேநார்த்தம் - விகளத்திரீடம் இத்தயாதி. “கெஸெஷாக்ஷுஷ்வி மஹக்ஷிகிரீடபிவநீ ததெ | ஸகம்ஸம்வாதயாஜாவஸதெஸ்யாவரிவவாதவ” இதிபஞ்சமேம்ஸே (உ0 - அசு) கூற்றியல் - ம்ருத்யுவன்ஸ்வலாவத்தையுடைய இதி சீப்தார்த்தம் முடியைவாங்கிக் கொல்லுகிறதென்? என்ன-தான் கொடுத்த இத்தயாதி. தேற்றத்துக்கு-விஸ்வவிக்கைக்கு. சேனைக்குக் கொடுமையேதென்ன-பாண்டவர்களை இத்தயாதி. உழக்கி - நெரித்து. “ஆற்றல்” என்று - பொறையைவிவகித்து உவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத்தயாதி. வலிசொன்னதுக்கு உவம் - இவற்றையடைய இத்தயாதி. “அரி” என்று - சகருவாயிருக்குமென்கிறாராதல், அரமஸ்யாஸ்தீத்யரீ என்றும், திருவாழியையுடையவனென்கிறாராதல் - கம்ஸனும் இத்தயாதி. ஆசு - ஆயுதப்பிடி. “ஒன்றாய்ப்புக்கு” என்று தொடங்கி, ‘புக்கவரியான - ஆயர் குலத்திற் பிள்ளையினை - நமக்கு - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும்’ இத்தயவ்யம் (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

புக்கவரியுருவாய் அவுண னுட ல்கீண்டுகந்த
சக்கரச்சேல்வன்றன்னைக்குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
மிக்கவோராயிரத்துளிவைபத்தும்வல்லாரவரைத்
தோக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்வரேழையரே.

ஆ — (புக்கவரியுருவாய்) - வாசாமகோசரமாம்படி மஹாஸ்சர்யமானசும்ஹ ரூபதரனாய்ப்புக்கு அஸுரனைப்பிளந்தருளி ப்ரஹ்ருஷ்டனாய், தத்தத்ப்ரதிகூல நிரஸநோ சிதஸர்வதீவ்யாயுத ஸடபத்பரிபூர்ணனாய், ஆபுநிகார்த்த ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளுன பரமபுருஷனுக்கு ப்ரதிபாதகமாய், ப்ரதிபாத்யத்தினாலும் மஹத்தான திருவாய்மொழி களில் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு, ஐகவதபரிசர்யைக ஹோசராயிருப்பா ரெல்லாரும் திறந்திறமாக ஸர்வஸேஷவ்ருத்திசனும் பண்ணுவார்களென்கிறார்.

ஒ.—நிமமததில், இத்திருவாய்மொழி சுற்றாரை, * மதிமுகமடைந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டு பாடி ஸ்லாகிப்பரென்கிறார். [புக்கவரி என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் ஸிம்ஹவடிவாய்ப்புக்கு ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கீழி ப்ரதி கூல நிரஸநத்தாலே உகப்பதுஞ் செய்து கையுந் திருவாழியுமான அழகை உடையவனை, புக்கவரியுருவென்றது - புறத்தினின்றும் வரது கீண்டானென்று தோற்றமே, அவனுடம் பிலே புக்கிருந்து புறப்பட்டாற்போலே கீண்ட சடக்கைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [மிக்க வோராயிரம்] - ஐவத குணங்களிலே கிளர்ந்த ஆயிரம். தொக்கு - திரண்டு.

ப.— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை, அப்யஸிக்கவல்லவர்களை, ஐகவத் கைங்கர்யபரான * மதிமுகமடைந்தையர் சாமரவ்யஜ்நாதிகளைக்கொண்டு ஸத்தகரிப்பர்க ளென்று மலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அ - அதயத்துதமான, அரியுருவாய் - ஸிம்ஹவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், புக்கு - சத்ருவிஷயத்தில் புக்கு, அவுணன் - ஆசரப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனுடைய, உடல் - சரீரத்தை, கீண்டு - பிளந்து, உகந்த - அநாயாஸேந ப்ரஹ்லாதவிரோகி போன படியாலே ப்ரீதனாயிருப்பானாய். (விரோதிநிரஸநத்தில்அவகாசமில்லாதபடியாலே), சக்கரச் செல்வன்தன்னை-அழகுக்கும் ஐஸ்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியை யுடையவனை, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச் செய்ததாய், - மிக்க - ஐகவத்குணசேஷ்டிதாதிகளை கார்தஸர்யேந ப்ரதிபாதிக்கும் பெருமையையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதியமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக் குள்ளே, (ஐகவத்விஷயத்தில்ப்ராப்யத்வ விரோதிநிவர்த்தகத்வங்களடியான அபிநிவேஸத் துக்கு ப்ரகாசகமான), இவை பததும்-, வல்லாரவரை - அப்யஸிக்கவல்லாரானவர்களை, ஏழையர் - ஐகவத்கைங்கர்யபரைகளாய் ஐகவத்கிருதிதகார சபைகளாயிருக்கிற * மதி முகமடைந்தையர், தொக்கு - திரண்டு, பல்லாண்டிசைத்து - மங்களாஸாரம்பண்ணி, கவரி - (தத்விஷயத்தில் பண்ணும்) சாமரவ்யஜ்நாதிகளை, செய்வர் - பண்ணியுபசரியாநிம் பர்கள். புக்கவரியுருவென்று - காதாசிக்கமாக ப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடைய ஐயென்றுமாம். இது - சுவித்துறை.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, * மதிமுகமடைந்தையர் மங்களாஸாஸநம்பண்ணி ஸ்லாகிப்பரென்கிறார். நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்குலயேஹேது வென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று கருத்து.

[புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை அப்போதிருந்தபடி நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு விரோடிகள் உடுவேசென்று புக்கென்னுதல், ஹிரண்யனை நிரஸித்த சடக்காலே உள்ளேயிருந்து கிழித்துக்கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே என்னுதல். [அவுண்ணுடல் கீண்டுகந்த] - ஹிரண்யனுடலைக்கிழித்து, “சிறுக்கன்விரோதிபோகப்பெற்றதே!” என்று உகந்த. [சக்கராச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடல் திருவுகிருக்குஇரையாய், திருவாழி அழகுக்குஉடலானபடி. [மிக்கவாராயிரம்] - ஸமவத்விஷயத்திலுள்ளவளவெல்லாம் சொன்ன இப்பத்தைக் கற்றவர்களை. [தொக்கு] - திரண்டு. [பல்லாண்டிசைத்து] - மங்களாஸாஸநம்பண்ணி. ஸர்வரன் பக்கல் பண்ணக் சடவ ஸாராண பரிசர்மையும் பண்ணுவார்கள் * மதிமுகமடைந்தையர். நெடுநாள் ஸமஸாரத்திற்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் போம்படி ஆதரிப்பார்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை, * மதிமுகமடைந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்போடி ஸ்லாகிப்பர்களென்கிறார். (நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்குலயேஹேதுவென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்கருத்து.)

[புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. அவ்வரியுருவென்னுமித்தனையாயிற்றுச் சொல்லலாவது. நரஸிம்ஹமான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதி ஸந்தியிலே கிட்டி. அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப்பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கேமை. புறம் பிட்டு ஒருவன்வந்து செய்தானுகையன்றிக்கே, உள்ளுரின்றும் ஒருஸிம்ஹம் பிளந்து கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே யாயிற்று; அத்தைச்சொல்லுதல். (தாதாத்விசுமகாபரவேசித்த நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையவனென்கை.) [அவுண்ணித்யாதி] - ஹிரண்யன் உடலைப்பிளந்துபோகட்டு, “சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றோம்” என்று உகந்தானாயிற்று. [சக்கராச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடைய உடலுங்கூடத் திருவுகிருக்கு அரைவயிராய்ப் போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங்கட்டினவித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கும் ஐஸ்யர்த்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியையுடையவனை.) [குருகூர்இத்யாதி] - ஆழ்வார்அருளிச் செய்த, மிக்கவோராயிரத்து - லகவத்விஷயத்தையுள்ளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் கற்றவர்களை. [தொக்குஇத்யாதி] - கிண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனியிழியவொண்ணாமை திரண்டுகொண்டு, “பொலிகபொலிக”

நிகமம் - புக்கஇத்யாதி. “அவரைத்தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக்கவரிசெய்வரேழையர்”, என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“உக்ரம்வீரம்” இத்யாதி மந்த்ரலிங்கத்தைப்பற்ற - அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை இத்யாதி. “அரியுருவாய் - புக்கு” என்றதுக்கு ஸந்தார்த்தம் - நரஸிம்ஹமானஇத்யாதி. அர்த்தார்த்தம் - அன்றிக்கே ஹிரண்யன்இத்யாதி. அதாவது - அவ்வரியுருவாய், அவுண்ணமுன்னே, புக்கு-கிட்டியென்னுதல்; அவுண்ணுடலிலே, புக்கிருக்கிற - ப்ரவேசித்திருக்கிற, அரியுருவாயென்னுதலென்று அர்த்தவயம். “உகந்த” என்றதுக்கு லாவம் - ஹிரண்யன்இத்யாதி. “சக்கராச்செல்வன்” என்றதுக்கு லாவம் - ஹிரண்யனுடையவுடலும் இத்யாதி. “செல்வம்” என்று - திருவாழியால்வந்த அழகு. பத்திரம் - ஆயுதம். “மிக்க” என்றது - பகவத்ப்ரதிபாதநசாமர்த்தயத்தால் மிக்கவென்றபடி. தொக்கு - திரண்டு. கிண்ணகம் - ஆற்றுப்பெருக்கு. ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழுவாவது - * வெஞ்

என்று மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஸாவேஸ்வரன்பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்
யைகளையடைய இப்பத்தை யப்பசித்தவாகள்பக்கலிலே பண்ணுநிற்பர்கள் * மதிமுக
மடந்தையர். நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திலேபட்ட இழுவெல்லாந்தீரும்படி அவர்களாலே
கொண்டாடப்பெறுவாகள். (தோக்கு - திரண்டு. கவரி - சாமரம். ஏழையர் - லாகவத
கிஞ்சித்தகார சபைகளான மதிமுகமடந்தையர்.) (கக)

சொலானாகள் * கடுஞ்சொல்லைக்கேட்ட இழவு 'அஸாதாரண பரிசர்யை' எனறவிடத்திலே -
'சூடுபயிராவீதுபடுவனுவெது துஸரிபுணம்மசூரோமெவவாரோ' எனறது அது
ஸந்தேயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி — தாடிமுண்ண பூவிசாடிநாமவ
பூவூல ஸாவெகூதிதானிருவிதாதிடு ஸிவாணபுலஸுநா । பூவூலாஸாணூவி
வீகூலகூடிநாமஸூரோஷூலாவெதி விவூவாபுலாஸிவாஷுஷு ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாதபர்யத்நாவளி. — (பாமருமுவுலகும்.) நாவீ
வடுகூலகூடிநாமஸூரோஷூலாவெதி விவூவாபுலாஸிவாஷுஷு தூணாடுஷூலவடமுகாநா
நியபிததஸூரோஷூலாவெதி விவூவாபுலாஸிவாஷுஷு தூணாடுஷூலவடமுகாநா
தூணாடுஷூலவடமுகாநா தூணாடுஷூலவடமுகாநா தூணாடுஷூலவடமுகாநா ॥

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

பாமருவேதம்பகர்மால்குணங்களுடன்
நாமழகுவேண்டப்பாடாமவற்றை — தூமனத்தால்
நண்ணியவனைக்காண நன்குருகிக்கூப்பிட்ட
வண்ணலைநண்ணுரேழையர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானா திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையர்: ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—[ஏழையராவி]-இப்படி எம்பெருமானுடைய ஆழ்ந்த வாத்ஸல்யாதி குணாநுஸந்தாரந்தாலே ஸ்வாபேகிதத்தைச் செய்தருளுமென்று ஆஸ்வஸ்தரான ஆழ்வார், அவன் செய்தருளாமையாலே பின்னையும் அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க ஆசைப் பட்டு, தத்ஸௌந்தர்யாநுஸந்தார ப்ரகர்ஷஜித தத்ஸாக்ஷாத்காரராய், தத்ஸம்ஸ்லேஷித்வம் அலஹமாநராய் ஸாக்ஷாத்க்ருத அதிரமணீய ததீய திவ்யாவயவங்களாலே பீட்பமாந ராப்க்கொண்டு அந்யபதேசத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், முன்பில் திருவாய்மொழியில் எம்பெரு மாணைக் காணவேணு மென்று கூப்பிட்டு, “மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப” என்று தொடங்கி யுண்டான அவனுடைய அழகை அநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வழகுகள் முன்பேயின்றும் போலே, ப்ரத்யக்ரமாகத் தோற்றுகின்றனவென்று வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு யோக்ய மன்றிக்கே நலிய, ஆழ்வார் தாம் நலிவுபடுகிற படியை அந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விஸ்லேஷித்து, அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து யூரிக்க மாட்டாதே நோவுபடுகிறார் ஒருபிராட்டி, சேதநர் சேதநரை அகப்படுத்துவது கண் வழியேயாகையாலே பிராட்டியும் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை மிகவும் லாவிக்கையாலே, அவ்வழியே ஹ்ருதயம் அகப்பட்டு வொஹ்யவிஷயம் அநுஸந் யிக்கைக்கு சக்ஷராதிகரணங்களுக்குத் தான் துணைப்படமாட்டாதே அவ்வழகையே நிரந்தரமாக அநுஸந்திக்கையாலே சாக்ஷாத்கரித்தாற்போலே அவ்வழகு ப்ரதிஹிஸிக்க, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து கிட்டச்செல்ல, அவ்வழகு தான் நினைத்தபடி பரிமாற வொட்டாமையாலே நடுக்கடவிலே அகப்பட்டாற்போலே அலமருகிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரும் தாய்மாரும், “நீ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று கேட்க, அவர்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங் களில் அழகுகளைக் கையாலேகாட்டி, ‘இவை தனித்தனியும் திரளவும்வந்து என்னை நலிய நான் இவற்றிலே அகப்பட்டேன்; இனி என்னையலைத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோ ஜநமில்லை; என்பக்கல் நசையறுங்கோள்’ என்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டவர், “அடியுந்தி கைமாப்பு கண்வாய்” என்று ப்ரஸ்துதமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை அநு ஸந்தித்து, “ஸவஹ்வாஸுவாஸுவே” என்கிறபடியே விலக்ஷணமான உத்தமாங்கா வயவங்கள் தனித்தனியேயும் ஸமுதாயமாகவும் ப்ரத்யக்ஷவத் விஸுதமாம்படி ப்ரகா ஸிக்க; அபரிச்சிந்நஸ்வாவனான க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களையும், ஆஸ்ரிதவிஷ யாஹிவிஷ்டனான அவனுடைய நாஸாஹ்ணடத்தையும், ஸ்யாமளவிக்ரஹத்துக்கு பர லாபமான அபூஸோஹையையும், காமனுக்கும் உத்தராதகனும்படி கமரீயதையையுடைய வனுடைய ஹ்ருதயுகளத்தையும், ஹோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணின அநாயாஸத்தை யுடையவனுடைய மந்தஸ்மித்தத்தையும், அநந்தஸாயியான அவனுடைய கர்ணிகாலங் க்ருதமான கர்ணபாஸத்தையும், மஹாபுஜனான அவனுடைய லலாடஸோஹையையும், ஏவம்ஸித அவயவ விஸிஷ்டமான க்ருஷ்ணனுடைய ஸாமான்யமுகஸோஹையையும், ஆஸ்

சர்யபூதனான அவனுடைய மயிர்முடிபழமையும், ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமான அலிவேஷ ஸோஹையையும் அநுஸந்தித்து; அது ஸம்ஸ்லேஷபர்யந்தமல்லாமையாலே அப்யந்தம் ஆர்த்தரான இவருடைய ஆர்த்தி தண்டுநிர்வண்ணரான ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் பரிவர்க்கும் தமக்குஓடுகிற தஸாயை யாவிஷ்கரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனானக்ருஷ்ணனுடைய விஸ்லேஷதசையிலே அவனுடைய திவ்யாவயவங்கள் உருவெளிப்பாடாய்த் தோன்றக் கிட்டியதுவாவிக்கப் பெறுமையாலே க்லிஷ்டையான நாயகியானவள், தனக்கு ஹிதஞ் சொல்லி நியமிக்கிற தோழிமார்க்கும் தாய்மார்க்கும் தன்னுடையசுபிபாட்டை யறிவித்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஏழார் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே—“மல்கு லீலச்சுடர்தழைப்ப” என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வழகு நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து, லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்த் தோற்றி, வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு எட்டாமையாலே நோவுபடுகிற தம் ஁ஸாயை அந்யாபடே ஸத்தாலே பேசுகிறார். கலந்துபிரிந்தாள் ஒருபிராட்டி,—சேதநரோடு சேதநர்க்கு முதலுறவுபிறப்பது த்ருஷ்டிவெந்துத்தாலே:—அதடியாகவிதே அல்லாதபரிமாற்றங்கள்: ஆகையாலே, அந்தத் திருக்கண்களிலே உள்ள அழகை அநுஸந்தித்து, நிரந்தரானுஸாரத்தாலே உருவெளிப்பாடாய், நினைத்த பரிமாற்றத்துக்கு எட்டாமையாலே அலமர்க்கிற இவனைத்தோழிமார்க் தொடக்கமான வற்புக்கள் கிரண்டு, “நீஇப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்ன, தோழிமாரொழிந்தார்க்கு மறைக்கும் ஁ஸாயல்லாத ஆற்றாமை மேலிகையாலே, அவர்களைக்குறித்து “அவனுடைய திருக்கண்கள் முதலான அழகுகள் கிரளவும் தனித்தனியுமாக நலிய அவற்றாலே நோவுபடாநின்றேன்” என்ன, “இப்படி படுகையும் உன்னுடைய ஸ்திரீத்வத்துக்கும் அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது” என்ன, “உங்கள் ஹிதவசுரத்தளவன்று, அவ்வழகுகள் என்னை மேல்விழுந்து நலியாநின்றன; இனி உற்றத்தைப் பற்றுமித்தனை; இனி என்னை யலைத்து உங்களுக்கே ப்ரயோஜநமில்லை” என்று அவர்களுக்கு அவன்சொல்லுகிற பாசுரத்தாலே தம்முடைய தஸாயை அருளிச்செய்கிறார். அல்லாத விஸ்லேஷங்களிற்காட்டில் உருவெளிப்பாட்டுக்கு வாகியென்? என்னில்; கீழ்நின்ற நிலைகுலைந்து மேல்படுக்கும் அபேகை அல்லாத விஸ்லேஷங்களாகிறன: உருவெளிப்பாடாகிறது — கீழில் வைஸத்யம் குலையாமே மேல்அபேகை வர்த்திக்கை. இந்த உருவு வெளிப்பாடு எங்குநேயோவிலும் சுருக்கடிக்க வுண்டு. அங்கு ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும்; இங்கு அப்ரீதியே யுறைத்திருக்கும்; திருக்கண்கள் “இணைக்கற்றம்” என்னும்படியிதே இகில ஆற்றாமை.

நாடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - “மல்குலீலச்சுடர்தழைப்பச் - செஞ்சுடர்ச் சோதிகள்பூத்து ஒருமாணிக்கம்சேர்வதுபோல் - அந்தரமேற்செம்பட்டோடடியுந்திகைமார்க்கு கண்வாய் - செஞ்சுடர்ச்சோதிவிட வுறை எந்திருமாற்பினையே” என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து அத்தையேலாலித்து, அந்த லாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னை “ப்ரத்யக்ஷம்” என்றே புத்தி

ஏழையராலி ப்ரவேஸே, ஸங்க்ரஹஸக்தி - கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்தயாதி. ஊற்றிருந்து - ஊறிக்கொண்டிருந்து: மாறாதே அநுவர்த்தித்தென்றபடி. உருவெளிப்பாடு - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகார மாகஸஸாக்ஷாத்காரம். கீழ்உத்தத்தை விஸ்தரோண அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேஸ்வர

பண்ணி யணைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போதே பெறுமையாலே தமக்குப் பிறந்த ஆற்றாமையை, எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிற னொருபிராட்டிபாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஸ்வரனோடே கலந்து பிரிந்து தளர்ந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிற னொருபிராட்டி, —சேதநர் சேதந ரோடு கலக்கும்போது த்ருஷ்டிவந்யம்முன்னாகப் பின்னையிறே அல்லாதபரிமாற்றங்களை யாரசைப்படுவது; ஆகையாலே, — திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே திரு முகத்திலழகை யநுஸந்தித்து அந்தரம் அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாரசைப்பட்டு அப் போதே அது கைவாராமையாலே நோவுபட; இவள்தசையை யநுஸந்தித்த தோழிமாரும் தாய்மாரும் “உனக்குஒகேறது என்?” என்று கேட்க, —சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியாயன்றே ஆற்றமைப் பரஸித்தமானபடி. ஆகையாலே, —அவர்களைக் குறித்து “அவனுடைய திருமுகத்திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலியாநின் றது” என்ன, “நீ இங்ஙனே சொல்லுமது உன்னுடைய ஸ்திரீவத்துக்குப் போராது; அவ னுடைய தலைமைக்கும் போராது; நீதான் எங்களை நோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வ லாவமுண்டே, அதுக்கும் போராது; ஆனபின்பு, இத்தைத் தவிர” என்று ஹிதஞ் சொல்லுவாரும் பொடிவாருமாக; “நீங்கள் பொடிகிற இதுகேட்டு மீளுமளவல்ல அது என்னைநலிகிறபடி: இனித்தான் ஏதேனுமாக உறைத்ததிலே ஊன்றிற்கு மத்தனையிறே: ஆனபின்பு, நீங்கள் என்னைவிட்டுப்பிடிக்கவமையும்” என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்கல் நசையறவேண்டுமபடி தனக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறாளாயிருக்கிறது. ஸர்வேஸ் வரனுடைய குணங்களை யாரசைப்படுகையும், அதுதான் மாநலாநுஹவமாயிருக்கையும், அநுஹாதகுணங்களோழிய குணந்தரங்களிலே அபேகைபண்ணுகையும், அதுதன்னில் க்ரமப்பராப்திபற்றாமையும், அதுதான் கீழ்நின்றநிலையை மறக்கும்படிபண்ணுகையுமாகிற இவையிறே - இவர்க்குத் திருவாய்மொழியெங்கும் ஒகேற ஸ்வலாவந்தான். அவற்றிற்காட் டில், உருவுவெளிப்பாடாகச் சொல்லுகிற இதில் ஏறின அம்சம் என்? என்னில், - கீழ்ப் பிறந்த வைஸுத்யமுங் கிடக்கச்செய்தே மேலே அபேகைபிறக்கும்மதாயிற்று- உருவுவெளிப் பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில், கீழ்ப்பிறந்த வைஸுத்யத்தையழித்திறே மேலில் அபேகைப றப்படு. * எங்ஙனையோலிலும் - ப்ராயேண இதுவேயன்றே ஒகேறது. அதில் இதுக்கு

னோடே இய்யாதி. ‘ஒருபிராட்டி’ என்றதுக்கு ‘திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து’ என்றத்தோடே அந்வயம். முன்னே திருக்கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - சேதநர் இய்யாதி. த்ருஷ்டி வந்யம்முன்னாக என்றது - “உகூநாஃவீ கிரீடநஸுஃ” என்றத்தைப்பற்ற. பரிமாற்றம் - காயிகவ்யாபாரம். தோழிமார்க்கொழிய தாய்மார்க்கு ஸ்வாவஸ்த்தையைச்சொல்லலாமோ? என்ன, சிலர்க்கு இய்யாதி. திரளவும்ன்றது - “கோளிழைத்தாமரையும்” இய்யாதியைப்பற்ற, “நிற்றி முற்றத்துன்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்திரீவத்துக்குப்போராது என்றது. எங்களை நோக்கக்கடவதா யிருப்பதொரு ஸ்வலாவமென்றது - எங்கள்வார்த்தைகேட்டு எங்களுக்குஹ்வையையிருப்பதொரு ஸ்வ லாவமென்றபடி. நாங்களும் நலியவில்லையோ? எங்கள்வழியே யொழுகவொண்ணாதோ? என்ன-இனித் தான் இய்யாதி. உறைத்ததிலே - ப்ரவஸுமனதிலே யென்றபடி. “அன்னையிநகையென்றுகட்கே” என்றத்தைப்பற்ற - ஆனபின்பு இய்யாதி. ஸ்வாபதேசத்தில் இது ஆவதேதென்ன - ஸர்வேஸ்வர னுடைய இய்யாதி. அதுதன்னில் - குணந்தராநுஹவத்தில். ஏறின அம்சம் - அதிகாட்சம். மற்றை யிடங்களில் இப்படியன்றே? என்ன - அல்லாத இய்யாதி. அல்லாதவிடத்தில் - உருவுவெளிப்பா டல்லாத இடத்திலென்றபடி. ப்ராயேண என்கையாலே - மற்றைத்திருவாய்மொழிகளிலே ஒரோ

வாசியென் ? என்னில்; அதில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும், இங்கு - அப்ரீதி மிக்கிருக்கும். திருக்கண்களிலழகை “இணைக்கூற்றம்” என்னும்படியாயிற்று இங்கு வாயகதவத்தில் உறைப்பிருக்கும்படி.

முதற் பாட்டு.

ஏழையராவியுண்ணும் இணைக்கூற்றங்கோலோவறியேன்
ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கோலோவறியேன்
சூழவுந்தாமரைநாணமலாபோல் வந்துதோன்றுங்கண்டிர்
தோழியாகாளன்னேமீ! என்செய்கேன்? துயராட்டியேனே.

ஆ.—பரமபுருஷ ஸம்புலேஷாபேக்ஷவந்தாஜந ப்ராணஹாரி மருத்யுயுகளமோ ? அனறியே, ஆயதஅதிரமணீய விலோசந விஜித ஸகலலோகஞான எமபெருமானுடைய திருக்கண்கள்கொலோ ? அறிகுறிலேன் ; அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே சூழுவநது தோன்றி என்னை வாயியாநின்றன; தோழியர்காள் ! அனனைமீ ! என்றும் து:கமேடப்பிறந்தேனாகாதேயெனறு, “ஹாராபிஹாபுக்ஷணஹாஸுலிடுகு ஹாராபிஹாத்ஸுஹபெஜமகூர” என்று அஸோகவநிகையில் பிராட்டி கூப்பிட்டாற் போலே கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுநவநது தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஏழையென்று தொடங்கி] - சபலைகளான பெண்களை முடிப்போமென்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தா இரண்டுமருத்யுக்களோ? அறியேன் [ஆழியென்றுதொடங்கி]-கடல்போலே அழகிய திருநிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய அழகாலே ம்ருத்யுக்களிலுந் கொடிதான திருக்கண்கள கொலோ? அறியேன். திருவாழியையுடையனாய் உபகாஸீலனுன க்ருஷ்ணனுடைய கண்கள்கொலோ? எனறுமாம். [நான்மலாபோல்] - ஸம்புலேஷடிஸாயிற் செவ்வி.

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்கள் தன்னை நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

ஏழையர் - (சபலைகளான) பெண்பிறந்தாருடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ணும் - க்ரஸிககக்கடவதாய், இணை - (ஒன்றுகொன்று சேர்த்தியான) இரட்டை, கூற்றங்கொலோ - ம்ருத்யுவோ ? அறியேன் - (பாதகதவத்தாலே கண்ணெனறு) அறுதியிடமாட்டுகிறிலேன்; (அங்கனன்றியே), ஆழி - ரதநாகரமபோலே, அம் - (அபரிச்சிருந) விலக்ஷணஸ்வஹவனும், (என்னோடு ப்ரதமத்திலே), கண்ணன் - விதேயனாய், பிரான் - (ஸபஸுலேஷிதது உபகரிதத) க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - விலக்ஷணமான, கண்கள் கொலோ - திருக்கண்கள்தானோ? அறியேன் - (தர்ஸயீதையாலே ம்ருத்யு

பாட்டுகளிலே உருவுவெளிப்பாடுண்டென்றபடி “மிக்கிருக்கும்” எனகைக்கு நியாமகமேதென்ன - திருக்கண்கள் இதயாதி.

வென்று அறுதியிட மாட்டுகிறிலேன்; சூழவும் - (அகலப்போகவொண்ணாதபடி) சுற்றும், தாமரை - தாமரைநிலைய, நாண்மலர்போல் - செவ்விப்பூப்போலே, வந்து - வந்து, தோன்றும் - தோன்றாதின்றது: கண்டர் - காணுங்கோள்; தோழியர்காள் அன்னைமீர் - (ஆந்தரக்லேஸம்அறியாதே அந்தரங்கரான) தோழிமாரோடு (ப்ரக்ருதியறிந்து பெற்று வளர்த்த) தாய்மாரோடு வாசியற நியமிக்கிறவர்களே! துயராட்டியேன் - (ஸ்வஸம்வேத்யமான) க்லேஸத்தையுடைய நான், என் செய்கேன் - (க்லேஸநிவ்ருத்திக்கு) என்ன பரிஹாரம் பண்ணுவேன்? தோன்றுகிற திருக்கண்களை மறைக்க மாட்டேன்; கிட்டி அதுஹிக்கமாட்டேனென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுநலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [ஏழையராவியண்ணும்] - “ஆசைப்பட்ட விஷயம் கிடையாது” என்றாலும் மீளமாட்டாத சபலைகளுடைய ப்ராணனை முடிக்கும். ராமஸரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதிருக்க ப்ராணனைத் துணிக்கும். புருஷர்க்கும், பருவம்நிரம்பி ஹிதஞ் சொல்லும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் வாயையிலை. [இணைக்கூற்றங்கொலோ] - “ஒருமருத்யுவாலே முடிக்கவொண்ணாது” என்று, இரண்டு மருத்யுக்ருதஸங்கேதிகளாய் வந்தாற்போலேபாயிற்றிருக்கிறது. [அறியேன்] - “சபலைகளையே நலியவேணும்” என்னும் நிர்வந்த்யமில்லையே; வுஃஸாஃஷ்டிஷ்டிவிதாவஹாரியுமிதே. [ஆழிஇத்யாதி] - அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலியுமவைதானேயோ? உபகாரஸீலனான க்ஷணனுடைய கடல் போலேயிருந்துள்ள திருக்கண்கள் என்னுதல்; கடல்போலே ஸ்ராமஹரமான நிறத்தை யுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல். [அறியேன்] - “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தாமரைக்கண்” என்றிதே, இவள் ப்ரதிபத்தி யிருப்பது. முதல்உறவு பண்ணினவைதானேயிதே இப்போது வாய்கமாயிருக்கிறது. ஒன்றை நிர்ணயிக்கமாட்டாமையாலே அறியேன் என்கிறாள். ஆனால், தப்பப்பார்த்தாலோ வென்னில்?—[சூழவும் தாமரைநாண்மலர்போல்] - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அதுவேயாய், இறய்க்கப் பார்த்தவிடத்தே வந்துநிற்கும். நாண்மலரென்று ஸம்ஸ்லேஷ ஐஸையிற் செவ்விபைச் சொல்லுகிறாள். “நெமவஃஸாந்ஸீஸகாந்” என்று பிரிந்தபின்பு அத்தலையிலுள்ளதறியாளே. [வந்து தோன்றும்] - உருவுவெளிப்பட்டாலே வந்ததென்று இருக்கிறாள்லன்; அத்தலையாலே வந்தது என்றிருக்கிறாள். [கண்டர்] - ப்ரத்பக்ஷிக்கிற இவ்வர்யத்துக்கு உபதேஸம் வேணுமோ? உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதில்லைபோ? [தோழியர்காள் அன்னைமீர்] - “தோழிமார்க்குச் சொல்லக்கடவது, தாய்மார்க்கு மறைக்கக்கடவது” என்கிற விவேகம் நடையாடாத ஐஸாவிஸேஷத்தைச் சொல்கிறது. [என்செய்கேன்] - இறய்க்கப் பார்ப்பேனோ, அதுவிக்கப் பார்ப்பேனோ? [துயராட்டியேன்] - “சூநந்ஸூஹ்ணொலி ஆந்ஸூவிஹேகிகு தஸூந” என்றிருக்குமது தவிரந்து. “சுவஸூகமஹாக்ஷுட” என்கிறதுவே தலைநின்றது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இம்முகத்துக்கு நேத்ரபூதர் நாம்அன்றோஎன்று முற்பட, திருக்கண்களிலழகுவந்து தம்மை நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

முதற்பாட்டு.— ஏழையர் இத்யாதி. “திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்” என்றத்தைப் பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இம்முகத்துக்கு இத்யாதி. இந்தமுகத்துக்கும், இப்பாதேஸத்துக்கும் இதிஅயர்த்ததவ்யம். நேத்ரபூதர் - கண்ணனவர், ப்ரதாநபூதர் இதி அர்த்ததவ்யம்.

[ஏழையராலி இத்தயாதி] - ஓரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண்ணி, அவைபெருவிடில் பரிக்கமாட்டாத அவலைகளுடைய ப்ராணன்களை முடிக்கிற ம்ருத்யுக்கள் இரண்டோ? பிரிந்து ஆற்றாமையை விளைத்தவனுக்குமன்றிக்கே, “இது ஆகாது” என்று ஹிதஞ்சோல்லி மீட்கப்பார்க்கும் பருவங்கழிந்த தாய்மார்க்கு மன்றிக்கே, அவலைகளையே முடிப்பன இரண்டு கூற்றமோ? தன்கண்ணழகு தான் அறிகிறலனே! தன்னையும் நலிந்ததாகில் வாரானோ? கண்ணாடிப்புறத்திலுங் கண்டறியானோ? [ஆவியுண்ணும்] - ராமஸரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதேயிருக்க உயிரை முடியாநின்றது. [இணைக்கூற்றங்கோலோ] - ம்ருத்யுக்களிருவர் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாற்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு வாய்கமாகிறபடி. [அறியேன்] - அறியேனென்பானென்? என்னில், - ம்ருத்யுக்களிருவர் க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாலும் அவலைகளையே நலியவேண்டும் நிர்ப்பந்தமில்லையே; (‘வாஃவாஃ டுடிஷிவிதூவஹாஸிணடி’ இறே.) அத்தாலே சொல்லுகிறது. [ஆழியங்கண்ணிராந்திருக்கண்கள் கோலோவறியேன்] - அன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரையே நலியக்கடவவானவை தாமேயோ? அல்பம் அண்ணியாரே வாய்கராமன்று தப்பவிரகில்லை, இப்படி முதலுறவுபண்ணிப் பொருந்தவிட்ட இத்திருக்கண்கள்தானேயோ? உபகாரஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போன்ற கண்களென்னுதல், கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய உபகாரஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்களென்னுதல். [அறியேன்] - இதுக்குமுன்பு பிரிந்தறியாமையாலே திருக்கண்கள் வாய்கமாமென்று வ்யுத்பத்தியில்லை. “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்” என்றிறே கேட்டிருப்பது? இக்கடாசுஷமே யாரகமாகவிறே லோகமடைய ஜீவிப்பது. நாம் கேட்டிருந்தபடியன்றிக்கே இராகின்றது, இப்போது காண்கிறபடி, ஆனால், தப்பினாலோ? என்னில், - [சூழவும் இத்தயாதி] - மூலஸலத்தினன்று பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம் பெருமாளே யானாற்போலே யாயிற்று; ராமஸரத்துக்கு ராக்ஷஸர்க்குத் தப்பலாமன்றாயிற்று, இக்

ஸ்தரீகன் என்னுதே, “ஏழையர்” என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - ஓரோவிஷயங்களிலே இத்தயாதி. “ஏழையர்” என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - பிரிந்து இத்தயாதி. அவனுக்கு வொறையிலேயென்று தான் அறிந்தபடி எப்படியென்ன - தன்கண்ணழகு இத்தயாதி, கண்ணழகு - கண்ணாழகால்வந்த வொறையென்றபடி. அறிந்தாலோவென்ன - தன்னையும் இத்தயாதி. தன்கண்ணழகு தனக்குத்தெரிய ப்ராஸக்தியுண்டோ? என்ன - கண்ணாடி இத்தயாதி. “ஆவியுண்ணும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ராமஸரம் இத்தயாதி. * உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்ணை, “இணைக்கூற்றம்” என்பானென்? என்ன - ம்ருத்யுக்கள் இத்தயாதி. “அறியேனென்பானென்? கூற்றமென்று நிர்ஸயித்தாலோ என்னில்” என்று கூட்டுவது. “அத்தாலே “அறியேன்” என்று சொல்லுகிறது” என்றபடி. “கண்ணிராந்திருக்கண்கள்” என்றதுக்குஹாவம் - அன்றிக்கே பெண்பிறந்தாரையே இத்தயாதி. நலிகிறதையிலே “பிரான்” என்பானென்? என்ன - அல்பம் அண்ணியாரே இத்தயாதி. அறாவது - ப்ரதிகுலன் வொய்களுனால் உபாயத்தாலே தப்பலாம்; அதுகூலன் வொய்களுனால் தப்பப்போகாது என்றபடி. இத்தால் - உபகாரகளைப்போலேயிருந்து வொய்களுகிறு நென்றபடி. ஸம்ஸுலேஷாந்தரம் விஸ்ஸேஷிக்கையாலே - அல்பம் அண்ணியார் என்கிறது. “திருக்கண்கள்” என்று நிர்ஸயியாதே, “அறியேன்” என்பானென்? என்ன - இதுக்குமுன்பு இத்தயாதி. பிரிந்தறியாவிட்டால் கேட்டறியவில்லையோ? என்ன - உயிர்க்கெல்லாம் இத்தயாதி. ஸ்வப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டு அளிக்கின்ற, குளிரந்த தாமரைபோன்ற கண்களை உடையவனே! என்று ஸந்தார்த்தம், திருமொழி, ஏழாம்பத்து, முதல்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, “தூயாய்” இத்தயாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - இக்கடாசுஷமே இத்தயாதி. “சூழவும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - மூலஸலத்தின் இத்தயாதி. “தாமரைகண்ணம்” என்றதுக்குஹாவம் - ராமஸரத்துக்கு இத்தயாதி. திருக்கண்கள் எங்கும் பரக்

திருக்குமோ? என்ன - புண்டரீகம் இத்தயாதி. திருவிருத்தம், முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு, “நீலத் தவரைமேல் புண்டரீகம்” இத்தயாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - நீலாத்நமயமான பெரிய மலையின்மேலே, தாமரையையுடையதான கெடிய தடாகங்கள்போலே அழகுவிஞ்சி, நமக்கு ஸ்வப்ராத்தேசத்திலும் ப்ரா காரியாநின்றன என்றபடி. ‘பொங்கு முஞ்சீ’ என்றுதொடங்கி; ‘எம்பிராண்கண்ணின்கோலங்கள்-எமக் கெல்லாவிடத்தவும்’ இத்தயவ்யடி. பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் கிருச்சுண்கள் ஸ்ரீதகமென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்நாந்தரம் - ஸரீப்பபயம் இத்தயாதி. “சூழவும்” என்றதுக்கு ஸரீதார்த்தம் - இறுய்க்க இத்தயாதி. விஸ்வேஷுவேனாயிலே “நாண்மலர்” என்னக்கூடாதென்று ஸங்கிக்கிறார் - இப்போது தாமரை இத்தயாதி. என், “தாமரைநாண்மலர்போல்” என்னவொண்ணுதோ? என்ன; விஸ்வேஷு தசையில் அவன்உறவியிருக்கையாலே அப்படிசொல்லவொண்ணாதென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமா ணங்கள் - சிமதா இத்தயாதி, கெநவடிஸாநு இத்தயாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - பெருமான் இத் யாதி. ப்ரக்யுதெகிரியாதடி உத்யூதாஹ - பிரிவில் இத்தயாதி. ஆற்றமை என்றவந்தரம், ‘இப்படியிருக்க தாமரைநாண்மலர் என்பானென்? என்னில்’ என்று கீழோடே அவ்விப்பது. இதுக்குப்பரிஹாரம் - அது அறிகிறீரளே இவர் என்று, “ஸதவாடிஸாநாடிஸாநாடி ராவஸு வாரிதவ்யுதெ | சிமதாஸுததா” உத்யூதி, “கெநவடிஸாநாஸகாஹகீடாஹஸரீ ஸுபாநு | ராவவொவநயெடிஸாநாஸுததெநாநாநாநா” உகி ஸாநாந காணெ ஹநாநாநா. (௩௬-௪௨)யின்னை எவ்வளவு அறிவென்ன-நன்னோடே இத்தயாதி. விளை நீடடைத்துக்கொண்டு - விளையும்படி யொருகாலே நீரைத்தேக்கிக்கொண்டு; பூர்ணமாக அநுலவித் தென்றபடி. “அதுஅறிகிறிலன்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பின்பு அவன் இத்தயாதி. தோன்று மென்னாதே, “வந்துதோன்றும்” என்றதுக்குலாவம் - ப்ரத்யக்ஷத்தில் இத்தயாதி. இருவரையும் ஸம் போதிக்கிறததுக்குலாவம் - சிலரிக்கு இத்தயாதி. கீழ்வாங்கவிவரணம் - தோழிமார்க்கு இத்தயாதி. “என் செய்கேன்” என்றது - கோழித்தவயாவலம்பியாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - இத்தை இத்தயாதி,

இத்தைத் தப்பப்பார்ப்பதோ, அநுலவிக்கப் பார்ப்பதோ, எத்தைச்செய்கேன்? [துயராட்டியேனே] - “சூமநஃஸு ஹ்ணொவிஜாநவிஹெதிகுதஸுந” (ஆந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதிசுதஸந) என்று இருக்கவேண்டியிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே, “ஸவஸூஉநுஹொதவூழ” (அவஸ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிறபடியே பழைய க்லேஸமேஸித்திக்கும்படி ஆயிற்றே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆட்டியுந்துற்றியும்நின்று அன்னைமீரென்னைநீர்நலிந்தேன்?
மாட்டியேர்கற்பகத்தின் வல்லியோகோமுந்தோஅறியேன்
மாட்டியவெண்ணையுண்டான் திருமுகு எனதாவியுள்ளே
மாட்டியவல்விளக்கின்கடராய்நிற்கும்வாலியதே.

ஆ—(ஆட்டியும்) - ஸௌரப்யோபாஹ்மாய்க்கொண்டு முளைத்தெழுந்த கற்பகத்தினுடைய கோமளமான வல்லியோ? அன்றிக்கே, அதினுடைய கொழுந்தோ? அதுவுமன்று, மாட்டியவெண்ணையுண்டான் திருமுகு; அந்த வெண்ணையுடைய திவ்ய வாஸநாவாலிதமான அத்திருமுகுக்கு, என்னுடைய ஆத்மாவின்னுள்ளே ஆரோபிதமாய், மஹத்தாயிருப்பதொரு விளக்கினுடைய ஜ்வாலையோலேநின்று தலுபாநின்றது; அவ்வளவன்று, அதுவும் வாய்குமாயிராநின்றது; என்னை அலைத்துக்கொண்டு எங்கும் கோஷித்துநின்று என்னை வாயித்தால், அன்னைமீர் உங்களுக்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டென்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமுக்கிலழகு தன்னை நலிகற்படியைச் சொல்லுகிறான்.

[ஆட்டியென்று தொடங்கி] - அன்னைமாரான நீங்கள் என்னை அலைத்தும் பிறர்க்குக் குற்றங்களைச்சொல்லியும் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [மாட்டென்றுதொடங்கி] - கண்ணின்பாடே அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்து ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலும், ப்ரததை யாலும், ‘கற்பகக்கொடியோ? அதின்கொழுந்தோ?’ என்று துணியமாட்டுகிறிலேன். [மாட்டியவெண்ணையுண்டான்] - உருவுவெளிப்பாட்டிலே இவர்க்கு வெண்ணைய்நாற்றம் உபலப்யமாகற்படி. [மாட்டியவென்று தொடங்கி] - ஏற்றிய பெருவிளக்கின் ஒளியை யுடைத்தாய்நின்று அவ்வளவுமன்றிக்கே அற வலிதாய் நலியாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதருடைய த்ரவ்யத்தில் அஹிசிவோத்தாலே நலிதேசோரணைக் குருஷ்ணனுடைய நாலாதண்டமானது என்னெஞ்சுக்குள்ளே ப்ரகாசியாநின்றதென்கிறான்.

அன்னைமீர் - (ப்ரியபரைகளான) தாய்மாரா யிருக்கிற, நீர் - நீங்கள், ஆட்டியும் - (ஹிதஞ்சொல்லி) இருந்தவிடத்திலிராதபடி பண்ணியும், தூற்றியும் - (புறம்பே)

“சூழவும்” என்கையாலே - தப்பப்போகாதென்றபடி. பழைய க்லேஸமே என்றது - ஸிஸ்லேஷ க்லேஸமே என்றபடி. க்ரமேணவ்யஃ (க)

பழிதூற்றியும், நின்று - (ஒருபடிப்பட) நின்று, என்னை - என்னை, நலிந்து - நலிகிறத் தால், என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு? (உங்கள் நலிவும் வலியாமைக்கடி), மாட்டு - பரிஸரத்திலே, உயர் - ஓங்கியிருப்பதொரு, கற்பகத்தின் - கற்பகத்தினுடைய, வல் லியோ - கொடியோ, கொழுந்தோ - கொழுந்தோ, அறியேன் - அறிகிறிலேன்; ஈட் டிய - (கடைந்து) திரட்டிவைத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்டான் - (கள விலே) அமுதுசெய்தவனுடைய, திருமூக்கு - திருமூக்கானது, எனது - என், ஆஷி யுள்ளே - நெஞ்சக்குள்ளே, மாட்டிய - தூண்டப்பட்டு, வாலியது - பெருத்து, வல் - ஸ்த்திரமான, விளக்கின்சுடராய்திற்கும் - தீபஜ்வாலையோலே ப்ரகாசியாநின்றது. ருஜுவாகையாலே - கொடியென்னவுமாய், அது அசைந்து ஓங்கின தலையையுடைத் தாகையாலே - கொழுந்தென்னவுமா யிருக்கிறது. வாலிமை - பெருமை. மாட்டிய - தூண்டின. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்.

இ - இரண்டாம்பாட்டில், தோழிமார் இவள்பருவமாகையாலே நோ வறிந்து அலைக்கத்தவிந்தார்தன்; அன்னைமார், தங்கள் அலைக்கிற வதுக்குமேலே திரள் களிலேயும் சொல்லப்புக்கார்கள்; அவனுடைய திருமூக்கிலும்கு திருக்கண்களினருகே நின்று என்னை வாயியாநின்றது என்கிறுள்.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது தாங்கள் ஹிதம் சொல்லியலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறர்க்கும் குற்றங்களைச் சொல்லுகை. [நின்று] - ஒருதால் அச்ச முறுத்தி மீட்க யத்நம்பண்ணினால், அதுவலியாதொழிந்தால் தவிரவிதே யடுப்பது [அன்னைமீர்] - பித்ராதிகள் சொல்லக்கடவ ஹிதத்தை, ப்ரியமேசெய்து போரக்கடவ ரீங்கள் சொல்லுகிறதென்? [என்னை] - ஒருதால்சொன்னால் மீளாத என்னை. [நீர்நலிந் தென்] - ப்ரியத்தைஒழியக் குற்றங்களைச் சொல்லி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. நாங்கள் எத்தைச்செய்தால் ப்ரயோஜநமுண்டு? என்ன, [மாட்டுமர் இத்தயாதி] - இஸ்ஸம்ஸயத்தை அறுத்துத் தர வல்லிகோளாகில் ப்ரயோஜநமுண்டு. கண்ணின்பாடே, ‘‘உந்ஸுஸ்ய’’ என்கிறபடியே உயர்ந்த;கடவினருகே, அதுஊற்றுகவளர்வதொரு கொடிபோலே, அதின் ரீர்மையாலே வளர்ந்ததொரு கற்பகக்கொடியோ? ஒழுகு ரீண்டிருக்கையாலே கொடி யென்னவுமாய், ப்ரத்தையாலே கொழுந்தென்னவுமாயிராநின்றது. ஸர்வ்யூஸாம்யத் தாலே ‘‘இன்னது’’ என்று நிர்ஸயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. எங்களிற்காட்டில் இவ்விஷ யத்திலே அவமாவறித்த ரீ சொல்லிக்காணய் என்ன, [மாட்டியவெண்ணெயுண்டான் திரு மூக்கு] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே வெண்ணெய்நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறதாயிற்று இவருக்கு. ஆஹிதஸ்பர்ஸமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாததாய், களவிலே இழந்து பிடியுண்டால் அத்தை இல்லை செய்கைக்காக முகத்திலே வெண்ணெயைப் பூசுமே;அவ்வெண்ணெய் நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறபடி. நாங்கள் காண்கிறிலோமீயென்ன: [எனதாவிடுள்ளே] - என்ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மாட்டியவல்லிளக்கு இத்தயாதி] - சுடர் வெட்டின பெருவிளக்கின் ஒளியையுடைத்தாய், வலிதாய் நலியாநின்றது. ‘‘ஏற்றிய பெருவிளக்கு’’ என்று ஒருதமிழன் சொன்னான். விளக்குக்குப் பெருமையாவது - இவ ளாற்றாமை கண்டாலும் ப்ரஜ்வலியாநிற்கை: வலிமையாவது - சுஷணிகமாய் ப்ராதேஸரி கமாயிருக்கிறதது ஏகரூபமாய் என்குமாய் நின்றுநலிகை.

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “இரண்டேக்கும் நடுவே நாம் இருக்க இவை முற்பகையாவதென்? அத்தனையோ நம்முக்குவலி?” என்று திருமூக்கிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லி அலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறருமறியப் பழிசொல்லுகை. “அச்சமுறுத்தி மீட்கலாமோ?” என்று ஒருகால் அலைக்கை ப்ராப்தமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே [நின்று] - முன்புசெய்ததுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனம் காணாதிருக்கச்செய்தேயும் விடாதேநின்று [அன்னைமீர் என்னை நீர் நலிந்தேன்] - ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்கள் என்னை நலிகிறதென்? என்னுகப்பே பேறாக நினைத்திருக்கக்கடவ நீங்கள் நலிகிறதென்? [நலிந்தேன்] - அந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிகரிக்கலாமென்றே, என்னை மீட்கலாமென்றே? ஒருப்ரயோஜனமில்லாததிலேயும் ப்ரவர்த்திக்கக்கடவதோ? அவனுடைய மூக்கு வலி இருக்கிறபடியையும் அறிந்து நீங்கள் என்செய்யப்படுகிறீர்கள்? ‘நாங்கள் சொல்லுகிற ஹிதவசநத்துக்கு ஒருப்ரயோஜன மில்லையாகில், என்செய்தால் ப்ரயோஜனமுண்டு’ என்ன - [மாட்டியர் இத்யாதி] - வல்லிகோளாகில் இஸ்ஸர்ஸயத்தை அறுத்துத் தாருங்கோள். மாடு - அருகு. கண்ணருகென்றபடி. ஒருகடலருகே அக்கடலுற்றே தாரகமாக வளருகிற தோடு கோடிபோலேயாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமூக்கிருக்கிறபடி. [உயர்] - “உஹ ஸு” (உந்நம்) என்கிறபடியே. [கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ] - ஒழுகுநீட்சி யாலே கொடியென்னவமாய், ஸ்ரத்தை மாறாமையாலே கொழுந்தென்னவமாய் இரா நின்றது. அறியேன் என்கிறது - “இன்னது” என்று நிச்சயிக்க அறிகாசையாலே: ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. [ாட்டிய இத்யாதி] - எங்களுக்கு அறியப்போமோ? இதிலே உட்புகின்று அறுபலிக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லாய்என்ன, [ாட்டிய இத்யாதி] - அநுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள

இரண்டாம்பாட்டு—ஆட்டியும் இத்யாதி. “திருமூக்கு” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இரண்டேக்கும் இத்யாதி மூக்குவலி என்றது - மூச்சென்று ரஸோக்தி; மூக்கென்று பேரையுடைய நம்முடைய வலியென்று ஸ்வஹாவர்த்தம்.

“நின்று” என்றதுக்குஹாவம் - அச்சமுறுத்தி இத்யாதி. உத்தார்த்த விவரணம் - முன்பு செய்ததுக்கு இத்யாதி இதனைநாளும் தோழிமாரை ப்ரியபரைகளாகவும், தாய்மாரை ஹிதபரைகளாகவும் சொல்லிகொடு போந்தாள்; இப்போது பித்ரபேஷ்யா தாய்மாரை ப்ரியபரைகளென்கிறாள். ஹிதத்திலே இத்யாதி. “நீ” என்றதுக்குஹாவம் - என்உகப்பே இத்யாதி. “என்” என்கிறது - கோடித்வயாவலம்பியாகையாலே, உங்களுக்கு நலிக்கைக்கு ஒருப்ரயோஜன மில்லையென்று ஹாவாந்தாம் - அந்தஉருவு இத்யாதி. விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. “வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன்” என்று அவர்கள்முன்னே ஸமஸயிக்கிறதுக்குக் கருத்து - இத்தை நிச்சயித்துத் தாவேணுமென்றாகையாலே, அத்தைப்ரஸ்ர ப்ரதிவசநருபேண அருளிச்செய்கிறார் - நாங்கள் இத்யாதி வாசயத்வயத்தாலே. தாருங்கோள்-ஸம்ஸயத்தை அறுத்துத்தருகை ப்ரயோஜனமென்றபடி. ஹோஹோ பாஹோநாஹாராஹோ, “ஸுஹிவ்லிதம்கொஹிமஹஸுஹஸம் மஹாஹாராஹ விஹிதகாஹக்ய” ஐதி. “வல்லியோகொழுந்தோ” என்கிற ஸம்ஸயத்துக்கு ஆபாஹக்யர்மமேதென்ன - ஒழுகு இத்யாதி. ஒழுகுநீட்சி - ஸாஸ்த்ரவித்தமான ஆகாரதார்கயம். நிச்சயிக்கப்போகாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே என்று. “ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்” என்று வ்ஸேஷித்ததுக்குஹாவம் - அநுகூலஸ்பர்ஸம் இத்யாதி. ஈட்டிய - திரட்டின கொண்டி - களவு.

த்ரவ்யத்தாலல்லது யரிக்கமாட்டாதே வேண்ணெய் களவுகாணப்புகுத் கொண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அத்தை இல்லேசெய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்கொள்ளுமே; அவ் வேண்ணெயிலே முடைநாற்றமும் உருவுவேளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிறதாயிற்று இவளுக்கு. அப்போதை முடைநாற்றம் உபலப்தமாய்படியாயிற்று உருவுவேளிப்பாட்டில் மெய். நீ சக்ஷபர்விஷயமாகச் சொல்லுகிற இது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையே! என்ன, [எனதாவியுள்ளே] - என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே. [மாட்டிய] - சுடர்வேட்டிய என்னுதல், ஏற்றிய என்னுதல். [வல்லிளக்கின் சுடராய்] - (பேரிய விளக்கினோளியை யுடைத்தாய்) விரஹத்தால் அவியாத விளக்காயிற்று. “ஏற்றியபெருவிளக்கு” என்று ஒருதமிழன் இட்டேவைத்தான்” என்று அருளிச்செய்வார். [நிற்கும் வாலியதே] - வலிதாய்நின்று நலியாநிற்கும். தீபமாகிறதான சுண்ணிகமுமாய் ப்ராதேஸிகமுமாயிறே யிருப்பது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, எப்போதுமாய் எங்குமுண்டாய் இராரின்றது: வாதகத்வத்திலுறைப்பை அறுஸந்தித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. (மாட்டிய வாலியதான வல்லிளக்கின்சுடராய் நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்.) (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வாலியதோர்கனிகோல்?வினையாட்டியேன்வல்வினேகோல்?
கோலந்திரள்பவளக் கொழுந்துண்டங்கோலோவறியேன்
நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான்தோண்டைவாய்
ஏலுந்திசையுளெல்லாம் வந்துதோன்றமேனின்னுயிர்க்கே.

ஆ.—(வாலியதோர்) - பக்வமாய் அம்ருதரஸமா யிருப்பதொரு கனியோ? அன்றியே, பாதகமாகையாலே ஸஹஜவிசஹவ்யஸையாயிருந்த என்னுடைய மஹா பர்பமோ? ஸௌந்தர்ய ஸாஸனமுதாயமான பவளத்தினுடைய கொழுநியதாயிருப்பதொரு முறியோ? அவையெல்லாமல்ல; நீல மஹாவலாஹக ரமணிய திவ்யரூபனுடைய சாருதர பிம்ப ஸத்ருஸமான திருப்பவளம், ததீயதிவ்யரூப ஸௌந்தர்ய ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு என்னை முடிக்கைக்காக எல்லாத்திக்குகளிலும் வந்து தோன்றுகின்ற தென்குறள்.

முடைநாற்றம் இப்போது தோற்றமோ? என்ன - அப்போதை இய்யாதி. உபலப்தமாய்படி - தோற்றம்படி. வன்மைக்கு அர்த்தம் - விரஹத்தால் இய்யாதி. இவ்விடத்திலே - “அல்பாக்நி, ப்ரபலாக்நிமேலிட்டால் அவியும்; இங்கு விரஹாக்நி ப்ரபலமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவியாதவிளக்காயிற்று” என்று அருளிச்செய்வார். “ஏற்றிய” என்றதுக்கு ஸம்வாதமாக, தமிழன் நிர்வாஹம்-ஏற்றியபெருவிளக்கேன்று இய்யாதி. “வல்லிளக்கு” என்றும், “வாலியது” என்றும் சொல்லுகிற புருஷுக்கு பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - தீபம் இய்யாதி. எப்போதுமாய் என்றது - வன்மைக்கர்த்தம். எங்கும் என்றது - “வாலியது” என்றதுக்கு அர்த்தம். ஆக, வன்மைக்கு அர்த்தத்தவயம். வாலியது - வலியதென்றபடி. எங்கும் உண்டாகக் கூடுமோவென்ன - வாதகத்வத்தில் இய்யாதி. (உ)

‘திசைகளெல்லாம்’ என்று பாடாந்தரம்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், திருப்பவளத்திலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச்சொல்லுகிறான்: [வாலியதோர் கனிகொல்] - விலகாநனமாயிருப்பதொரு பழமோ? [கோலமென்று தொடங்கி]-அழகினுடைய திரளான பவளத்தினுடைய ஸ்ரத்தையையுடைய முறியோ? அறிகிறிலேன். [நீலநடுமுகிலென்று மேலுக்கு]-கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற மேவம்போலே இருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அழகுக்குப் பகைத்தொடையாகத் தோற்றுகிற திருப்பவளமானது, பார்த்த பார்த்த திக்கெல்லாம் என்னுடைய நல்லீவனை முடிக்கக்கூக வந்து தோற்றுகின்றது.

ப.—அந்தரம், ஸ்ராமளமான வடிவுக்கு பரஹ்மான அய்யா ஸோஹையானது பார்த்தபார்த்தஇடமெங்கும் தோன்றுகின்ற தென்கிறான்.

வாலியது - (போதுசெய்யாத) நன்மையையுடைத்தாய், ஓர் - (மென்மையாலும் நிறத்தாலும் இனிமையாலும்) அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, கனிகொல் - பழமென்னலாயிருக்கிறதோ? வினையாட்டியேன் - (இப்பலத்தை அப்போதே அதுவிவிக்கப் பெறாத) பாபத்தையுடைய என்னுடைய, வல் - (அதுபவித்துச்) கழிக்கஅரிய, வினை கொல் - பாபம் ஒருவடிவுகொண்டதாயிருக்கிறதோ? கோலம் - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்ய ஸௌகுமார்ய ஸாஸ்பாதிக்கர், திரள் - திரண்டதொரு, பவளம் - பவளத்தினுடைய, கொழும் - கொழுவதான, துண்டங்கொலோ - துண்டமென்னலாயிருக்கிறதோ? அறியேன் - (இனைதென்று நிர்த்தரித்து) அறியலாயிருக்கிறதில்லை; நீலம் - ஸ்யாமளமாய், நெடு - பெருத்த, முகிலபோல் - மேகம்போலே, திருமேனி - அழகையுடைய னான, அம்மான் - ஸ்வாமியுடைய, தொண்டை - தொண்டைப்பழத்தின் நிறத்தையுடைத்தான, வாய் - திருவதரமானது, ஏலும் - ஏன்முகொண்டுபார்த்த, திசையுளெல்லாம் - திக்கெல்லாம், என் - என், இன் - இனிய, உயிர்க்கு - உயிரைநோக்கி, வந்து - வந்து, தோன்றும் - தோன்றுகின்றது.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அந்தவல்லி கொழுந்துவிட்டுப் பூத்துப் பழுத்த பழமிருக்கிறபடி. திருப்பவளத்திலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான். [வாலியதோர் கனிகொல்] - பழங்கன காலஞ்சென்றவாறே செவ்வி அழியக்கடவதாயிருக்க, ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற பழமோ? அதினுடையஹோக்யத்தை போதுசெய்ததாகிலிறே என் ஆற்றமை போதுசெய்வது. [வினையாட்டியேன்] - ஹோக்யவஸ்து வாயசமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். அம்ருதம் நஞ்சாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன் [வல்வினைகொல்]-அதுவிவிநாஸ்யமல்லாத பாபமோ? நான் பண்ணினபாபம் திருவயரமாய்க்கொண்டு குடியேறிற்றோ? இத்தலையாற்பண்ணின பாபம் நிகரஹருபேண அவன் பக்கவிலே கிடந்திறே மலப்ராடிமாவது? [கோலமித்யாகி] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தின் ஸ்ரத்தையையுடைய முறியோ? முறி என்கிறது - முறிந்தபோதை அகவாயில் நெய்ப்புத்தோற்றி யிருக்கை. [அறியேன்] - நிர்ணயிக்கமாட்டுகிறிலேன். [நீலமித்யாகி] - திருவயரத்துக்குக் கூட்டுபடை சொல்லுகிறது. கறுத்து அடர்ச்சேத்யமான முகிலபோலே யிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய, தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவயரம். திருமேனிக்கும் தனக்குமுண்டான பகை என்னை நலிகைக்குஉறப்பாயிற்று. உற்பப்பார்த்தாலோ? என்னில், [ஏலுமித்யாகி]-பார்த்த திக்கெல்லாம் வந்து தோற்றுகின்றது. எதுக்காகவென்னில், என்னுடைய நம்சீவனைக் கொள்ளுசைக்காக.

௩௫ —மூன்றும்பாட்டு. அது தன்முக்குவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், “அத்தனையோ இதின்வாய்வல?” என்று நம்மை ஏசுவர்களேன்று திருப்பவளத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாலியதோர் சனிகோல்] - முன்பு பிஞ்சாய், அந்தரம் பக்வமாய், பின்பு அறு லவயோக்யமன்றிக்கே போவன சிலஹலங்களுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ? அத்தலையில் ஹோக்யதை போதுசெய்யாமையாலே இத்தலையில் ஆற்றாமையும் போதுசெய்யாதே. [வினையாட்டியேன் வல்வினையோல்] - ஹோக்யவஸ்து ஷாதகமாயிற்று, ஹோக்யதாக்கள்பண்ணின பாபத்தாலையிறே : அம்ருதமே விஷமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பாப மானது பக்வமாய்க்கொண்டு அங்கே குடியேறிற்றே? அங்கேகிடந்திறே இங்கு அறுஹலிப் பிப்பது. ஹகவதவ்ஷயத்தில் நிக்ரஹரூபேண கிடந்திறே இங்கு அறுஹலிப்பிப்பது. கீரியை யாகையாலே செய்தபோதே நஸிததுப்போமே. இவன்பண்ணின பாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்நின்ற ஹலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. [வல்வினையோல்]-அறுஹல விநாஸ்யமாகாதபடியான பாபமாயிற்று. [கோலந்திரள் இத்யாதி]-அழகுதிரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ஸ்ரத்தையையுடைத்தான முறியோ? அறிகிறேன். முறியோ என் கிறது - பழுதி புடைத்திராமைக்கு; முறித்தவாயானது ஒளியுண்டாய் நெய்த்திருக்குமிறே. [நீலம் இத்யாதி] - இதுதான் என்றுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இதுக்குமுன்பு ஷாதகமா யிற்றில்லையிறே; கூட்டுப்படைநின்றவாறே நலியாநின்றதாயிற்று. நீலமாய் ஹோக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [தொண்டை வாய்] - தொண்டை - கோவை. கோவைப்பழம்போலே கனிந்து நெய்த்திறே திருப்பவ ளந்தான்இருப்பது. தன்னில்தான்உண்டானபகை பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற்று, இவனோ

மூன்றும்பாட்டு.—வாலியதோர் இத்யாதி. “தொண்டைவாய்” என்றதைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - அதுதான் இத்யாதி.

“வாலியதோர்கனிகோல்”-ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ என்று ஸப்தார்த்தம். வாலி யது - வலியது. வன்மையாவது - ஸ்வதந்த்ரம். அதாவது - ஏகரூபமென்றபடி. “வாலியதோர்கனி” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - முன்புபிஞ்சாய் இத்யாதி. சிலபலங்கள் என்றது - எட்டிப்பழம் முதலானவை. இதுக்கு ஹாத்தஹாவம் - அத்தலை இத்யாதி. போதுசெய்கை - முகுளிதமாகை. “வல்வினை” என்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஹோக்யவஸ்து இத்யாதி. விவரணம் - அம்ருதமே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பாபத்தை இத்யாதி. பக்வமாய் - பலோங்கமாய் என்றபடி. அங்கே குடியேறிற்றே-அவனிடத்திலே அத்ரமாகத திரண்டதோ என்றபடி. தன்னுற்றாமையாலே சொன்ன வளவேயன்று, வாஸ்தவமான அர்த்தமும் அதுவேயென்கிறார் - அங்கேகிடந்து இத்யாதி. விவரணம்- ஹகவதவ்ஷயத்தில் இத்யாதி நிக்ரஹரூபேண கிடந்து அறுபவிப்பிக்கவேணுமோ, தானே ஸ்வ தந்த்ரமாக அறுபவிப்பித்தாலோ? என்ன - கீரியையாகையாலே இத்யாதி. அசேதநமாகையாலும் மாட்டாதென்ற பரிஹாராந்தரம் - இவன்பண்ணின இத்யாதி. வன்மைக்கு அர்த்தம் - அறுஹல இத்யாதி. துண்டம் - முறி. ஸ்ரத்தை - ஸ்ரிகததை. துண்டம் புழுதிபுடைத்திராதோ? என்ன - முறித்தவாய் இத்யாதி. நெய்த்திருக்கை - ஸ்ரிகதமாயப்பளபளத்திருக்கை. இதுதான் என்றது - திருப்பவளத்திலழகை. கூட்டுப்படையாவது - திருமேனியிலழகு. திருமேனியில் கறும்பும் பரஹா க மாய் ஸ்பரத்தியாதே, கூடி நலியக்கூடுமோ? என்ன - தன்னில்தான் இத்யாதி. நலிவில்இரண்டும் ப்ரதாநமோ? என்ன - இரண்டுக்கும் இத்யாதி. ஒன்றேப்ரதாநமென்றபடி. அதாவது - திருமுகத்தி லழகைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே - திருவதாமே ப்ரதாநமாய், திருமேனியழகு கூட்டுப்

நல்கிறவிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேர வன்னியமில்லையே. (வன்னியம் - ஸ்வாதந்தர்யம். ஒருவன்பக்கல் இருவர் பகையானால், இருவரும் ஸ்வாதந்தரானால் அவனை வேல்ல வொண்ணாது; ஆகையாலே, இருவரும் ஒருமிடறும் நலிவர்கள்; அப்படியே இங்கும்.) அவை நலிந்துகொடு தோற்றுகின்றதாகில் தப்பப்பார்த்தாலோ? என்ன; வாய்வலி தப்ப லாயோ இருக்கிற தென்கிறுள் மேல். [ஏலும்திசையுளேல்லாம்] - நானும் இவைநலியாத விடந்தேடித் தப்ப விரகுபாராநின்றேன்: அவ்வோலிடங்களிலேவந்து தோன்றுகின்றது. பார்த்தபார்த்தவிடமெல்லாம் தானேயாய் இராகின்றது. தோன்றுகிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—[என்னின்னுயர்க்கே] - என்னுடைய நற்சீவனை முடிக்கைக்காக. (ங)

தான்காம் பாட்டு.

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையுமிணை நீலவிற்கோல்?

மன்னியசீர்ததனன் கருப்புச்சிலகோல்? மதனன்

தன்னுயிர்த்தாதை சுண்ணபெருமான்புருவமலையே

என்னுயிர்மேலனவாய் அடுகின்றனவென்றுநின்றே.

ஆ—(இன்னுயிர்க்கு) - பரமபுருஷ ஸந்தர்ஸாதத்திலே லாலஸமான காமநீ ஜநத்தினுடைய ப்ராணனையே லக்ஷ்யமாக உடையவையாய், நம்மரமாய் நீலமாயிருப் பன இரண்டுவிடங்களோ? அன்றிக்கே, மதநனுடைய ஸௌந்தர்யதிகேதநமான இக்ஷூ கோதண்டமோ? இவையெல்லாமல்ல; ஸௌந்தர்யஸாரான மதநனுக்கு ஜந்மபூமியான புண்டரீகவிலோசநனுடைய புருவங்களே: இவை என்னுடைய ப்ராணன்களை எப்போ தும் பாதிக்கிறன என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் நலிந்த நலிவுகளெல்லாம் ஸுகமென்னலாம்படி விலக்ஷணமான இரண்டு திருப்புருவங்களும் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இன்னுயிர்க்கென்று தொடங்கி] - நல்லஜீவனைக் கொள்கைக்கு அவைகைகள் பக்கவிலேவளிகிற இரண்டு நீலமான விற்களோ? அங்ஙனாகாதே வடிவோடேநின்ற அழ கையுடைய காமனுடைய கருப்புவில்லோ? [மதனனென்று மேலுக்கு] - லோகத்தை யடையப் பிச்சேற்றும் அழகையுடைய காமனுக்குங்கூட உத்பாசிகளாயுள்ள க்ருஷ்ண னுடைய புருவங்களோ?என்ப்ராணனையே கணிசித்து என்றும் நின்று வாகியாநின்றன.

ப.—அநந்தரம், காமோத்பாதகனாய் ஸாக்ஷாந்மனமதமந்மதனான க்ருஷ்ண னுடைய திருப்புருவங்களானவை என் ஆத்மாவை நலியாநின்றன என்கிறாள்.

பாடை என்றபடி. சேரவன்னியமில்லை - ஸமஸாத்ரவமில்லை என்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - அவை நலிந்து இய்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்கு ஊராம் - நானும் இய்யாதி வாக்யதவ்யம் விவர ணம் - பார்த்தபார்த்த இய்யாதி. ஏலும்திசையுளேல்லாம் - தப்பயோக்யமான இடங்களெல்லாம். ஏலும் - யோக்யமான. திசை - இடம், திக்காதல். முடிக்கைக்காக என்றது - தாப்பர்யார்த்தம். உயிர்க்காகவந்ததென்று ஸப்தார்த்தம். (ங)

இன் - நல்ல, உயிர்க்கு - ப்ராணனை (அபஹரிக்கைக்காக), ஏழையர்மேல் - (சபலைகளான) பெண்பிறந்தார்மேலே,வளையும் - (தானே) வளைந்து நவிவதான, நீலம் - நீலநிறத்தையுடைய, இணை - இரண்டு, விற்கொல் - வில் என்னலாயிருக்கிறதோ? (அங்ஙனன்றியே), மன்னிய சீர்- ஸத்திரஸெந்தர்யாதிகுண யுக்தனான, மதனன் - காமனுடைய, கருப்புச்சிலைகொல் - (காமுகரை நலியும்) கருப்புவில் என்னலாயிருக்கிறதோ? மதனன்தன் - (அந்தக்) காமன்தனக்கு, உயிர் - ஸத்தாப்ரதனுப்க்கொண்டு, தாதை - உத்பாதகனாய், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வாதிகனுடைய, புருவமவையே - (தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோலுந்) திருப்புருவங்கள் தாம்; என் - என், உயிர்மேலனவாய் - ஆத்மாவின்மேலே (அபிமுகங்களாய்க்கொண்டு), என்மும் - என்மும், நின்றே - (ஒருபடிப்பட) நின்று, அடுகின்றன - நலியாநின்றன. அவையே என்றது - முன்பு க்ருஷ்டாந்ததயா ஸங்கித்த வ்யக்திகளிற்காட்டில் வ்யாக்யதவம் கனத்திருக்கையாலே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “கீழுள்ள நவிவுகள் ஸுபம்” என்னலாம்படி விலக்ஷணமான திருப்புருவங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறார்.

[இன்னுயிர்க்கு] - நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல்]-அவலைகள்மேலேவளைகிற நீளமான இரண்டுவிருக்களோ? திருக்குழலோசை காததுக்கிடக்கிறாரையுறக்கிப் பெண்களை எழுப்புமாபோலே, இவையும் அவலைகள்மேலேயாயிற்று வளைகிறது. அத்தலையில் ஸுத்திபூர்வமாக வளைக்கிறதில்லை: இத்தலையில் விஷயமில்லை. அகர்மமாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. [மன்னியவியாதி] - பெண்பிறந்தாரை நலியக்கடவ காமன்கையில் கருப்புவில்லோ? [மன்னியசீர்] - தேவர்கையில் உடம்புஇழப்பதற்குமுன்பு வடிவோடே நின்றஎழிலையுடைய காமன்கருப்புச்சிலைகொல்? பார்த்தார்க்கு ஆலாஸமாய், வ்யாக்யதவம் விஞ்சியிருக்குமது. [மதனன் இத்தயாதி] - அழகாலே லோகத்தையடைய பிச்சேற்றும் காமனுக்கும் உத்பாதகனான க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களையாகவேணும்: க்ருஷ்ணஸம்பந்நுங்கொண்டு ராஜகுலமடிக்கும் காமனுடைய கையில் வில்லாகக்கூடாது. “தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய” - என்னுமவனுடைய புருவமேயாகவேணும். அவயாரணத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் ஆஸ்வாஸஹேது என்னும்படி நலியாநின்றன. [இன்னுயிர்மேலனவாய்] - இருப்பு அவன் பக்கவிலேயாயிற்று. இவற்றுக்கு, நோக்கு என்ப்ராணனையே கணிசித்துநின்று. [அடுகின்றன] - கொல்லாநின்றது. [என்றுநின்றே] - நித்யமாய்நின்று நலியாநின்றன.

நா.—நாலாம்பாட்டு. “என்தான்! இங்ஙனே அதரோத்தரமாயிற்றோபோய்?” என்று திருப்புருவத்தி லழகு வளைந்துகோவேந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[இன்னுயிர்க்கு] - என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல் வளையும்] - வளைப்பாரு மின்றிக்கே வளைக்கைக்கு விஷயமு மின்றிக்கே - அகர்மக

நாலாம்பாட்டு.—இன்னுயிர்க்கு இத்தயாதி. “புருவமவையே” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - என்தான் இத்தயாதி. அதரோத்தரமாயிற்றே - தாழ்ந்ததே மேலாய்விட்டதோ என்ற ரஸோக்தி.

“இன்னுயிர்க்கு” என்றது - அநுவாதமன்று புருவந்தானே வளைந்திருக்கையாலே - வளைப்பாருமின்றிக்கே என்கிறது. விஷயமும் - லக்ஷ்யமும். “வளைப்பாரும்” இத்தயாதியை வ்யுத்தரமமாக

மாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை, வளைப்பாநில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை. ஏழையர்மேலே வளைகிற நீலமான இரண்டு வில்லோ? “சூகூ லாவ நிவெவாவெ மூஹீக்வாஸகூ-தாஸதெ” (சூக்ரசாப நிபேசாபே க்ருஹீத்வாஸத்ருநாஸநே) என்னும்படியே. இந்த்ரஹஸ்யஸுக்கு “அவலை களையே நலியவேணும்” என்னும் நிரப்பந்தமில்லையே. [மன்னியசீர் இத்யாதி] - பெண் பிறந்தாரையே நலிக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத்தானேயோ? அதுதன்னிலும் ருத்ரனாலே வடிவுஇழப்பதற்கு முன்புத்தை அவன்கையில் வில்லாகவேணும். [கருப்புச் சிலைகொல்]- கண்ணுக்கு ஆலாஸமாய் ஸாதகத்வம் உறைத்திருக்கிறபடி. அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ராஜதலங்கொண்டு திரிகிறவன்கையில் வில்லுக்கு இத்தனை உறைப் புண்டாகமாட்டாது, அவன்தனக்குங்கூட ஜநகனன க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புருவங்கள் தாமே யாகவேணும். [மதனன் இத்யாதி] - * தன்கைச்சார்ங்கமதுவேபோல் புருவவட்ட மழகியவனுடைய புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியே. “தருமறியாக்கறுப்பனை” - தர்மமறியும்போது அறிவித்தகூச்சரியன் வயிற்றிலே பிறந்தவன்கைவேண்டாவோ? யாதவர்கள் நேரே முடிசுவேதில்லையே. ஆந்ருஸம்ஸ்யம் இருக்கும்படி முதலிலே புதியது உண்டறியாதவனாயிற்று. ஸ்ரீநந்தகோபர், தம்முடைய ராஜ்யத்திலே முலையடியே நடந்து திரிவானோருபிள்ளையையாயிற்றுப் பெற்றது. “தன்கை

விவரிக்கிறார் - அகர்மகம் இத்யாதி. “சூகூபுக்ஸு, சூகூபுக்ஸு” என்கிறதற்கு தேஹசூக்ஸு பூர்வகமாக விவரணம் - விஷயம் இத்யாதி “ஏழையர்” என்கையாலே - விஷயமில்லையென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஏழையர் இத்யாதி. “விற்கொல்” என்றது - இந்த்ரஹஸ்யஸுக்களோ என்றபடி. அப்படி இந்த்ரஹஸ்யஸு ஹோக்யமோ? என்ன - சூகூ லாவ இத்யாதி. கிவநிஸாகாரணே, வவ்வாதீரோ ஹந்ருபிராநு. ஸம்ஸயிக்கிறதென், அதுதானையென்னவொண்ணதோ? என்ன - இந்த்ரஹஸ்யஸுக்கு இத்யாதி. “மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்” என்றதற்கு லாவம் - பெண்பிறந்தாரையே இத்யாதி. “மன்னியசீர்” என்றதற்குலாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி வடிவோடே மன்னிய - பொருந்தின, சீர் - எழிலையுடைய, காமனென்று ஸப்தார்த்தம். யுத்தபரிகரமல்லாமையாலே ஆபாஸமான கருப்புச்சிலை ஹ்யுகமாமோ? என்ன - கண்ணுக்கு இத்யாதி கிழெல்லாம் ஸம்ஸயிதது, “புருவமவையே” என்று நிர்ஸயிக்கிறதற்குலாவம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனோட்டை இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே மன்னியசீர்மதனன் - ஸத்திரமான ஸௌந்தர்யாதிசுணயுத்தனன காமனென்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். மதனன்தன்னுயிர்த்தாதைக் கண்ணபெருமான் - அந்த காமன்தனக்கு ஸத்தாபரதனையுக்கொண்டு உத்தபாதகனம் க்ருஷ்ணனான ஸர்வாதிகனுடைய என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். திருப்புருவம், “சிலைகொல்” என்று விகல்பிக்கும்படி. விற்போலே இருக்குமோ? என்ன; ப்ரமாணம் - தன்கை இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியே என்றது - அல்லாதாரைப்போலன்றிக்கே, திருப்புருவத்திலுழகை உட்புக்கு அது வலித்தவன்வார்த்தை என்றபடி. பாட்டுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்வதாக ப்ரதிகோபாதானம் - நாமம் இத்யாதி. “சூகூஸம்ஸ்யுவரொயபுக்” என்றிருக்கையாலே, யர்மம் என்று - க்ருபையைச் சொல்லுகிறது. “தருமறியா” என்றவந்தரம், “குறும்பனை” என்று விசேஷிக்கிறவனுடைய லாவம் - டர்மமறியும்போது இத்யாதி. ஸ்ரீவஸுதேவர் கூச்சரியாரன்றோ? என்ன - யாதவர்கள் இத்யாதி. “தருமம்” என்றது இன்னதென்றும், “அறியா” என்றதற்கும் அர்த்தம்-சூகூஸம்ஸ்யு இத்யாதி. “குறும்பனை” என்றதற்கு அர்த்தம் - ஸ்ரீநந்தகோபர் இத்யாதி. குறும்பனை - தீம்பனை. ஸர்வதா ஸாம்யத்தினுடைய உறைப்பை அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு அதுக்கு ஸப்தநிர்வாஹம்

இத்யாதி” - கையிலே வில்லைக்கண்டால், ‘முகத்திலே இருக்கக்கடவ அது கையிலே இருந்ததி’ என்னலாம்படியா யிருக்கும்; முகத்திலே கண்டவாறே, ‘கையிலே இருக்கக் கடவ இது முகத்திலே இருந்ததி’ என்னலாயிருக்கும். “அதுவேபோல்” என்கிறதாயிற்று - ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. “புருவவட்டமழகிய” - “தருமமறியான்” என்று இழக்கவோண்ணாதபடியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. “பொருத்தமிலியை” - சிலபதார்த்தங்க ளுண்டிதே - நிறம் அழகியதாய்ப் பார்த்தவாறே, உபலோகு யோக்யமன்றிக்கே யிருப்பன; அவைபோலே, வடிவழகையாய், ஆசைப்பட்டார்பக்கல் ரஸந்தோங்கிலும் தோங்கா னாயிற்று. “கண்டிரே” - அவனுக்குப் பொருத்தமில்லாவிட்டால், நமக்குப் பொருத்த மில்லையாகிலிதே விட்டிருக்கலாவது? அவன்பொருந்தாமை தமக்குத் தோடர்ந்துதிரியு மத்தனையாயிற்று. [புருவமவையே] - கீழ்ச்சோன்ன அழகுள்தான் அங்குலமென்னும்படியாகவாயிற்று, இவை வாதகமாகிறபடி. [என்னுயிர்மேலனவாய்] - இருப்பது அங்கேயா யிருக்கச்செய்தேயும், நோக்கு என்மேலேயாய் இரானின்றது. * எங்கும்பக்கநோக்கறியா திதே இருப்பது. [அகின்றன] - கொல்லானின்றன. [என்றுகின்றே] - வாதகமாக நிற்கச் செய்தேயும் அரித்யமாயிருப்பன சிலபதார்த்தங்க ளுண்டிதே: இவை அங்ஙனன்றிக்கே என்றுமோக்க நின்ற நலியானின்றன. என்னை நலிகைக்காக நியத்யவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது; ‘‘நித்யம்நித்யாக்ருதிதரம்’’ (நித்யம்நித்யாக்ருதிதரம்) என்கிறதுதானேயிதே நலிகிறது.

(சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

என்றுநின்றேதிகமும் செய்யவின்சுடர்வேண்மின்னுக்கோல் ?
அன்றியென்னுவியமும் அணிமுத்தங்கோலோ? அறியேன்
குன்றமேதேத்தபிரான்முறவல் எனதாவியமும்
ஏன்றமறிகின்றிலேன் அன்னமீர்! எனக்குய்விடமே.

ஆ.—(என்றுநின்றே) - தோன்றிமாயாதே என்றும் நின்று விளங்காநின்று சிவந்தசுடரை ஈனுகின்ற வெள்ளை மின்னோ? அன்றிக்கே, என் ஆத்மாவை நோவு படுத்தாநின்றுள்ள அழகிய முத்துகிரைபோ? அறிகுறிலேன்; * கோவர்த்தநோத்த

காட்டுகிறார் - கையிலே இத்யாதி வாக்யத்யாயத்தாலே. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - அதுவே போல் இத்யாதி. நீர்மையில்லாவிட்டால் விடுமத்தனையன்றே? என்ன - தருமமறியான் இத்யாதி. “புருவவட்டமழகிய” என்றத்தோடே, “பொருத்தமிலியை” என்றத்தையுங் கூட்டிலாவம் - சில பதார்த்தங்கள் இத்யாதி. பார்த்தவாறே - நிறமழகியதாய் என்று அந்வயிப்பது. சிலபதார்த்தங்கள் என்றது - எட்டிப்பழந்தொடக்கமானவை. தோங்கான் - இரான். தோங்குகை - இருக்கை. பொருத்தமில்லாவிட்டால் “கண்டிரே” என்று - அதுகேட்பானென்? என்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்யாயம். “அவையே” என்று அவுபராணர்த்தம் - கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி. அவன்முகத்திலே இரானிற்க, இவர்க்கு ஸாபுதமாகக் கூடுமோ? என்ன - இருப்பது இத்யாதி. இக்கேடுக்குத் தம்மேலேயோ? என்ன, ப்ரமாணம் - எங்கும்பக்கநோக்கு இத்யாதி. “நித்யம்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நித்யம்நித்யாக்ருதி இத்யாதி. என்ஆத்மாவின்மேலே அஹிமுகங்களாய்க்கொண்டு, என்றும் ஒருபடிப்பட நின்று நலியானின்றன என்று ஸப்தார்த்தம்.

(சு)

ரணம்பண்ணி ஆழ்நிதர்பக்கல் அதுக்ரஹஸீலனை க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலேவந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலா மிடமொன்றும் அறிகிறிலே நென்கிறுள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறுள். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தோன்றிமாயாதே என்றும் நின்று விளங்காநிற்பதாஞ் செய்து சிவந்த சுடரை ஈனாகின்ற வெள்ளைமின்னோ? அன்றிக்கே என் ஆத்மாவை நோவுபடுத்தாநின்றான் அழகிய முத்துநிரையோ? அறிகிறிலேன். [குன்றமென்றுதொடங்கி] - மோவர்த்தநோஜரணம்பண்ணி ஆழ்நிதர்பக்கல் அதுக்ரஹஸீலனை க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலே வந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலா மிடம் ஒன்றும் அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அநாயாஸேன கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின க்ருஷ்ணனுடைய தாத்தாலிக மந்தஸ்திதமானது என்னை நலியாநின்றது; ஒதுங்கிப்பிழைக்க லாவதோரிடம் காண்கிறிலே நென்கிறுள்.

என்றும் - என்றும், நின்றே - (ஒருபடிப்பட) நின்று, திகழும் - விளங்கக் கடவதாய், செய்ய - சிவக்க, ஈன் - ஈனாகிற்று, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, வெண் - வெளுத்த, மின்னுக்கொல் - மின்னன்னலாயிருக்கிறதோ? அன்றி - அன்றியே, என் - என், ஆவி - ப்ராணனை, அடும் - நலியக்கடவதாய், அணி - அணியாகநிரைத்த, முத் தக்கொலோ - முத்துக்களாயிருக்கிறதோ? அறியேன் - அறுதியிடமாட்டுகிறிலேன்; குன்றம் - கோவர்த்தத்தை, எடுத்த - எடுத்துரக்ஷித்த, பிரான் - மஹோபகாரக னுடைய, முறுவல் - (ரக்ஷணப்ரீதியாலே அப்போதுண்டான) முறுவலானது, எனது - என், ஆவி - ஆத்மாவை, அடும் - தபியாநின்றது; அன்னைமீர் - (இவ்வளவிலும் ஹிதஞ்சொல்லுகிற அன்னைமீர்! எனக்கு - எனக்கு, உய்விடம் - பிழைக்கலாமிடம், ஒன்றும் - ஒன்றும், அறிகின்றிலேன் - அறிகிறிலேன். திவ்யாவயவஸௌந்தர்யங்கள் தனித்தனியே வாயகமாமதொழிய, ஆஸ்வாஸகரமாயிருப்பதொன்றும் உண்டாயிருக்கிற தில்லையென்றுகருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “ஒரு தலையிலே ஒதுங்கிப் பிழைக்கவல்லையே” என்ன, ‘ஒதுங்க ஓரிடமில்லை’ என்கிறுள். க்ருஷ்ணனுடைய முறுவல் என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறுள் [என்று நின்று இத்யாதி] - தோன்றிமாயாதே நித்யமாய் நின்று விளங்காநிற்பதாய், சிவந்த சுடரை ஈனாகின்ற வெள்ளைமின்னோ? “சுஜிநாஸாஸு” என்பார்களே இத்தை; என்னைநலிகைக்கு உறுப்பாக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது. திருமுத்தின் நிரை திருவயரத்தில் பழுப்பை ஈனாகிறுப்போலேயாயிற்றுச் சேர்த்தியழகு இருப்பது. [அன்றி] - அவ்வன்னன்றியே, என் ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்து நிரை தானேயோ? அறிகிலேன். [அணிமுத்தம்] - அணிவகுத்தேறினும்போலே உந்தபங்க்தி கள் வாயகமாயிருக்கிறபடி என்னவுமாம். கீழில் - திருமுத்தும் திருவயரமும்சேர்ந்த சேர்த்தி வாயகமானபடி சொல்லிற்று. அணிமுத்தமென்று - திருமுத்துக்கள் அந்யோந் யம் சேர்ந்த சேர்த்தி வாயகமானபடி சொல்லிற்று. [குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்] - ‘மோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகனுடைய முறுவல் என்னுடைய ப்ராணனை

நலியாநின்றது. பிரிவாஸ்பட்ட நலிவெல்லாம் தீரும்படி பெண்கள் முகங்களிலேபண்ணின ஸ்மிதம் எனக்கு ஒருத்திக்கும் வ்யாக்யாமாகாநின்றது. இவை நலியாதவிடத்திலே போனாலோவெண்ணில்? - [அண்ணைமீரெனக்குய்விடம் - ஒன்றுமறிகின்றிலேன்] - இவை நலியாத படிஒதுங்கலாவது ஓரிடமும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்: அழகுகளில் “உஜ்ஜீவநஜேஹு” என்றுஒதுங்கலாவது ஒன்றும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்: அழகாகில் வ்யாக்யாமாயல்லது இருக்கிறதில்லை.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “இம்முகத்துக்கு வாய்க்கரையிலே நாமிருக்க இவை முற்படப்போவதே” என்று திருமுறுவல்லமது வந்து நல்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்றும் இய்யாதி] - என்றுமொக்க மாறாதே விளங்காநிற்பதாய், செய்யசுடரை ஈனாநின்றள்ள வெண்மின்னோ? திருப்பவளத்திற் சிவப்பும் திருமுத்துநிரையில வேளுப்பு மாய்க் கலந்து தோற்றுகிறபோது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பை அது ஈன்றற்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. இத்தை “அவிர்மாஸா” (அசிராமாஸா) என்பர்களே. “பிறரைநலிய” என்றவாறே பல் இறுகிக்கொண்டு வருகிறதுகாணும். [அன்றி] - அன்றிக்கே, என்பராணனை முடிக்கிற திருமுத்துநிரைதானேயோ? [அணிமுத்தங்கொலோ] - ஆனை அணி செய்துவந்து தோன்றிறைப்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. [அணிமுத்தம்] - அழகியமுத்த மென்னுதல். கீழே “வேண்மின்னுக்கொல்” என்கிறவிடத்தே திருவதரத்தோடேகூடிந் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நலிந்தபடி சொல்லற்று; இங்குத்தனியேநலிகிறபடி சொல்லுகிறது. [குன்றமெடுத்த இய்யாதி] - மலையையெடுத்து மழையிலே நோவுபடாதபடி பெண்களை நோக்கின உபகாரகனுடைய முறுவலானது, எனக்குஒருத்திக்கும் வ்யாக்யாமாகாநின்றது. பசுக்களையன்றோ தான் நோக்கிற்று? என்னில்;—“மொமொவீஜநலஸஹுமூ | சுதீவாதபு” (கோகோபீஜநஸங்குலம் | அத்வார்த்தம்) என்னக்கடவதிறே. மழையால்வந்த

அஞ்சாம்பாட்டு.—என்றுநின்றே இய்யாதி. “முறுவலெனதாவியமம்” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - இம்முகத்துக்கு இய்யாதி. வாய்க் கரையிலே - உபகாரத்திலே என்று ரஸோக்தி; அதரத்திலென்ற வாஸ்தவமான அர்த்தம்.

ஸப்தார்த்தம் - என்றுமொக்க இய்யாதி. செய்யசுடரை ஈனாநின்றள்ள வெண்மின் னென்று - அபூதோபமை. வெண்மின் செய்யசுடரை ஈனக்கூடுமோ? என்ன - திருப்பவளத்தில் இய்யாதி. அசிராமசுவானது என்றும் நிற்கக்கூடுமோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இத்தை இய்யாதி வாக்யதீவ்யந்தாலே. நலிகைக்காக நியதவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்ட தென்றபடி. பல் இறுகிக கொண்டு என்றது - சாடு. பல்லைகடித்துக்கொண்டு என்று ரஸோக்தி; பல்லானது ஸத்திரதவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு என்று ஸ்வஹிவார்த்தம். “அணி” என்று - பங்கதிபரமாக முதலர்த்தம்; இந்த அர்த்தத்துக்கு ஹாவம் - ஆனை இய்யாதி. ஆனையென்றது - வ்யாக்யாதத்தின் உறைப்பாலே. அணி செய்து - நிரைசெய்து. “செய்பவீன்கூடாவெண்மின்” என்று த்ருஷ்டாந்தத்திலே சொன்னாற் போலே, தாரகூடாந்தத்திலும் அதரகாரதிகுதமான முத்தமென்னவேண்டாவோ? என்ன - கீழே வேண்மின் இய்யாதி. “குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்” என்றது - “அணிமுத்தங்கொலோ” என்று கீழ்ச்சொன்னஇத்தை அறுவதிகிறது. அன்றிக்கே, “முத்தம்” என்றது - மெளக்திகமாதல்; இந்த பகூத்திலும், அறுவாதமென்றது ஓகும். பெண்களை நோக்கினமையுண்டோவென்று ஸங்கித்து பரி ஹரிக்கிரா - பசுக்களை இய்யாதி வாக்யதீவ்யந்தாலே. “சுதீவாதபுஹரிபுஷ்பாபெருயாமித்யதா” ஐதி ஸஹஸெஸா (கக - கங). “குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவல்” என்று வ்யாக்யாதத்திக்கு ஹாவம்.

நலிவை மலையையேடுத்துப் டரிஹித்து, அவர்கள் ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனால், இதுவாராத இடந்தேடி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோ? என்ன, [ஒன்றும் இய்யாதி]- 'எனக்குப் போய் உஜ்ஜீவிக்கலாவதோரிடம் உண்டோ?' என்று நானும் தேடாநின்றேன்: இங்கு ஒதுங்குகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலே எனென்னுதல்; கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் வாய்கமாகிற் 'இத்தனையல்லது, ஒதுங்க நிழலாயிருப்பதோரிடங் காண்கிறிலே எனென்னுதல். (டு)

ஆறாம் பாட்டு.

உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்குமரக்கர்க்கட்கும்
எய்விடம்? என்றிலங்கி மகரந்தழைக்குந்தளர்கோல்?
பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே
கைவிடலோன்றும்பின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே.

ஆ.—(உய்விடம்.) - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எய்விடமென்று இலங்கித் திருமகரகுண்டலம் தளர்க்கிறதளிரோ? தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான மணங்களையும், ப்ர திகுலருக்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையு முடையனாய், தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தமங்களை திருவணந்தாழ்வாளை அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக் காதுகளே நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோள்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதுத் தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[உய்விடமென்று தொடங்கி] - அவைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸருக்கும் உய்விடம் எய்விடம் என்று திருமகரகுண்டலம் தளர்க்கிற தளிரோ? அஸுர ராக்ஷஸர்கள் அழகைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமைமுடிவர், அவைகள் லலிக்கமாட்டாதேமுடிவர்: காமிதிகளான அவைகளையும் ஸத்ருக்களான அஸுரரையும் ஒக்க ஸ்ரேஹத்தை விளைத்து அழிக்கையுமாம். [பைவிடப்பாம்பணையென்று மேலுக்கு] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான மணங்களையும் ப்ர திகுலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனாய்த் தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தமங்களை திருவநந்தாழ்வாளை அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே நிரந்தரமாக நலியாநின்றன, பாரிகோள்.

ப.—அந்தரம், இந்த அவதாரகந்தமான அந்தரஸாய்வினுடைய திருமகரக்குழைகள் நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

மழையால் இய்யாதி. 'ஒன்றும்' என்றது - ஓரிடமுமென்னுதல், தாரகமான அழகொன்றமில்லை என்னுதல். அழகுகளுக்குள்ளே உய்விடமான ஓரழகும் அறிகின்றிலேன் என்று இரண்டாமையோஜனையில் ஸப்தாரத்தம். என்றகின்றே இய்யாரப்ய, 'எனதாவியும், அன்னையீர் - எனக்குய்விடம் - ஒன்று மறிகின்றிலேன்' இய்யர்வயி (டு)

ஏழையர்க்கும்—(அநுகூலப்ரதிகூல விஜயமில்லாதபடி ஆசைப்பட்ட) அவலைகளுக்கும், அசுரர்க்கும் அரசுக்கர்க்கும் - (எதிரிடும்) அஸுர ராசுநஸர்களுக்கும், உய்விடம் - பிழைக்குமிடம், எவ்விடம் - எவ்விடம்? என்று - என்று, இலங்கி - (பெரிய) தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு, மகரம் - மகராகாரமாய், தழைக்கும் - தழைத்தனசில, தளிர்கொல் - தளிர்களோ என்னலாய், பை - (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விரிகிற) மணங்கனையுடைத்தாய், விடம் - (விரோதிகளுக்கு அநலிலவரீயமான) விஷத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற, பாப்பு அணையான் - திருவரவணையையுடையனதான், திரு - தர்ஸரீயமான, குண்டலம் - மகரகுண்டலங்கனையுடைத்தான், காதுகளே - காதுகள்தானே, ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், கைவிடலின்றி - கைவிடாதே, அடுகின்றன - நலியாநின்றன; காண்மின்கள் - காணுங்கோள். லோக்பமான மகரகுண்டலம் விரோதிகளுக்கு வாயகமாவது அஸஹ்யபதையாலே.காண்மின்க ளென்று தன்னோபாதி அவர்களுக்கும் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதுகளும் நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள்.

[உய்விடமித்யாதி] - அவலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராசுநஸர்க்கும் உய்விடம் எவ்விடமென்று ஜ்வலியாநின்றனொண்டு திருமகரமானது தழைத்ததளி ரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்க்கள்; அவலைகள் லலிக்கப்பெறுதே முடிவர்க்கள்; அவலைகளோபாதி ஸத்ருக்களான அஸுராதிகளையும், ஸ்ரேஹத்தை விளைத்து அழிக்கவல்ல விஷயமென்றுமாம். [பைவிடமித்யாதி] . ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமானமணங்களை உடையனாய், ஸத்ருக்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனுடைய குண்டலக்காதுகளே. அந்தக் காதுகள் வாயகமானற்போலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதைச்சேர்த்தி இவர்க்கு வாயகமாயிற்றென்னுதல்; அங்கே புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடர் நான் நலிவுபடுகிறதென்னுதல். அவயாசனத்தாலே. கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளை “ரக்ஷகம்” என்னலாம்படியிறே, இதினுடைய வாயகத்வம். [கைவிடலொன்றுமின்றியடுகின்றன] - கைவிடாதே எப்போதுமொக்க முடியாநின்றன, [காண்மின்களே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே தனக்குத் தோற்றுகிறப்போலே, அவர்களுக்கும் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. “நாம் செலிப்பட்டிருக்க இவற்றை முன்னேபோக விட்டிருந்தோம்” என்று திருக்காநிலம்குவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. காதாட்டிக் கொண்டு சொல்லுவரே.

[உய்விடம் இத்யாதி] - அஸுரராசுநஸர்களுக்கும் அவலைகளுக்கும் தப்பிப் போய்ப் பிழைக்குமிடம் எவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம் தழைக்கின்ற

ஆறும்பாட்டு. —உய்விடம் இத்யாதி “காதுகள்” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவநாரிகை - நாம் இத்யாதி. கேட்டிருக்க என்று ரஸோக்தி, செவியாயிருக்க என்று ஸ்வஹாவர்த்தம், ரஸோக்த்யந்தரம் - காதாட்டி இத்யாதி.

அழகு இருவர்க்கும் வாயகமாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அஸுராதிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மகரம் - மகரகுண்டலம். அழகிது என்று - அர்யாங்கோரம். அபகைநர்மம் - ப்ர

தளிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அவைகள் லலிக்கப்பெறுதே முடிவர்கள். “அபலைகளை நலியுமாபோலே அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து வாய்கமமாகாநின்றது” என்று ஒருதமிழன் இட்டுவைத்தான் என்றத்தைச் சீயர்கேட்டருளி, “இப்போருள் அழகிது: ஆனாலும், அபக்ஷதர்மம் - அஸுர ராக்ஷஸர்களுக்கும் வாய்கமமாகாநின்றதென்று இப்போது இதுசொல்லுகை, தேட்டமன்றிறே: ஆனபின்பு அதுவேண்டா” என்று அருளிச்செய்தாராம். [பைவிடம் இத்யாதி] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றள்ள மணங்களையும், உகவாதார் முடியும் படியான விஷத்தையு முடையனான திருவனந்தாழ்வானைப் பகைகையாகவுடையவனுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே. திருக்காதிஸழகு வாய்கமாகிருப்போலே யாயிற்று, திருவனந்தாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியும் வாய்கமாகிறபடி. பெறுகைக்கு அந்த புருஷகார முண்டாயிருக்கக்கிடர், நான் நோவுபடுகிறது! காதுகளேயென்று - கீழில் வாய்கமானவை - ‘நன்று’ என்னும்படியாயிற்று. இது நலிகிறபடி. அவை தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததென்னும்படியாகவாயிற்று; “மலை - நல்கின்றையெல்லாம்” என்னுமாபோலே. [கைவிடலோன்றியின்றி] - ஒருகாலும் கைவிடாதே; ஒருகால்விட்டுப் பற்றும்மதன்றிக்கே. [அகேசின்றன்] - முடியாநின்றன. [காண்மின்களே] - அவர்களுக்கும் எல்லாம் உருவுவேளிப்பாடாய்த் தோற்றமென்றிருக்கிறாள்; * வாயுந்திரையுகளில் ஆழ்வாரிறே. (சு)

கரணவிரூபம்; ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதென்றபடி. “அபக்ஷதர்மம்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் இப்பாதி. தேட்டமன்றிறே என்ற வந்தரம், ‘அவலைகளுக்கு வாய்கமென்று சொல்லிவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே’ என்றகூட்டி, அந்தரம் - ஆனபின்பு இத்யாதி. அதுஸந்திப்பது அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கு வாய்கமாமாபோலே, ஏழையர்க்கும் வாய்கமென்று வந்தரந்தரத்தம். அழகுக்கொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே திருவனந்தாழ்வான்சேர்த்தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருக்காதி இப்பாதி. பரிஹாரந்தரம் - பெறுகைக்கு இப்பாதி. அவதாரணந்தரம் - காதுகளேயென்று இப்பாதி. விவரணம் - அவை தண்ணீர் இப்பாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - மலை இப்பாதி. தாய்மார்க்குத் தெரியுமோ? என்ன - அவர்களுக்கும் இப்பாதி. அது எவ்வளையென்ன - வாயும் இப்பாதி. மலை - நல்கின்றையெல்லாம் இப்பாதி - திருவிருத்தம், முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு, “பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை” இப்பாதி. பால்வாய் என்றதொடங்கி, மாலையானது உலகந்த என்ருதொடங்கி, மனமுடையார்க்கு நல்கின்றையெல்லாம் சோல்வான் புகுந்து இது ஓர் பனிவாடைதுழுகின்றதே இப்பவ்யம். இதுக்கு அர்த்தம் - ஸந்தையானது, அவன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்ட நெஞ்சுடையார்க்கு உபகரித்த ஸத்தாமாதரத்தை ஒன்றும் ஸோஷியாத படி அபஹரித்துக்கொள்வதாக ப்ரவேஸித்து, பனிவாடையானது ஸத்தைகிடந்தவிடந்தேடித் தடவாநின்றதென்றபடி. மலைநல்கின்றையெல்லா மென்றது - அவ்வயித்துச் சொன்னபடி. இத்தால் - கீழ்வாய்கமானமலை நன்றென்னும்படியாயிற்று, வாடை வாய்கமானபடி என்று எடுத்து. ‘அஸுரர்க்கும் அரக்கர்க்கும் - ஏழையர்க்கும் - உய்விடம் - எவ்விடமென நில்லா’ என்றதொடங்கி, ‘காதுகளே ஒன்றும் - கைவிடல்’ இன்றியெனின, காண்மின்களே!’ இப்பவ்யம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

காண்மின்களன்னையர்காள்! என்றகாட்டும்வகையறியேன்
நாள்மன்னுவெண்ணிங்கள்கோல்? நயந்தார்கட்குநச்சிலகோல்?
சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான் தன் திருநதலே
கோள்மன்னியாவியடும் கொடியேனுயிர்கோளிழைத்தே.

ஆ.—(காண்மின்கள் - நாள்மன்னு) - பூர்வபுகழ்த்தில் அஷ்டமீசந்தரனோ? அன்றிக்கே, ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ? கொழுந்தைவிட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலுதிருத்தோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே, இப்படி நோவுபடுகைக்குப் பாபத்தைப் பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அவிநிவேஸித்து நலியாநின்றது; இத்தைக் காண்மின்கள் அன்னையர்காள்! என்று காட்டும்வகை அறிகிறிலே நென்கிறாள்.

ஒ - ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருநெற்றியிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[நாளென்று தொடங்கி] - பூர்வபுகழ்த்தில் அஷ்டமீசந்தரனோ? அன்றிக்கே ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதொரு இலையோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டா திருக்கிறதோ வென்றுமாம். [சேணென்று தொடங்கி] - கொழுந்தைவிட்டு சுற்றுடைத்தான நாலுதிருத்தோளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருநெற்றியே இப்படியே நோவுபடுகைக்கு பாபத்தைப்பண்ணின என்பிராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அதிலே அவிநிவேஸித்து ப்ராணனை நலியாநின்றது. கோளிழைத்தென்றது - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், மஹாபுஜனன் க்ருஷ்ணனுடைய திருநெற்றியழகு தன்னை நலியாநின்ற தென்கிறாள்.

*(என்னை நலிகிறபரகாரத்தை), அன்னையர்காள் - அன்னையர்காள்! காண்மின்கள் - (நீங்கள்) காணுங்கோள், என்று - என்று, காட்டும் - காட்டும், வகை - பரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன்; நாள் - (அஷ்டமீசந்தரமான) நாளோடே, மன்னு - மன்னி, வெண் - (அர்த்தாகாரனாகையாலே களங்கமற்று) வெளுத்த, திங்கள்கோல் - சந்தரனோ? நயந்தார்கட்கு - ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு, நச்ச - நச்சவடிவாயிருப்பதொரு, இலைகோல் - இலையோ? சேண் - ஒங்குதலை, மன்னு - உடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்டு, தடம் - பணைத்த, தோள் - தோள்களால், பெருமான் தன் - பெரியனான க்ருஷ்ணனுடைய, திரு - தர்ஸ்யமான, துதலே - திருநெற்றிதானே, கோள் - மிடுக்கை, மன்னி - அவலம்பித்துக்கொண்டு, கொடியேன் - (அழகேவாயுடைய கமரம்படியான) கொடுமையையுடைய என், உயிர் - ப்ராணனை, கோள் - கொள்ளுகையை, இழைத்து - நிரூபித்து, ஆவி - (என்) ஆத்மாவை, அடும் - நலியாநின்றது. கோள் - மிடுக்கு; ஒளியாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநெற்றியிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[காண்மின்க ளித்யாதி] - தாய்மாரான நீங்கள் காணுங்கோளென்று வைத்து, காட்டும் பரகார மறியேன். என் கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவு

வெளிப்பாடு உண்டாதல் செய்யிவிறே காட்டவிரகுள்ளது. [அண்ணையர்காள்] - புருஷருக்குக் காட்டிவிறே பருவம் நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னுவெண்டிங்கள்கொல்] - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிஇருக்கையும், வர்ஜித்து வருகையும், ஁ர்ஸநீயமாயிருக்கையும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதோர் இகையோவென்னுதல், ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்னுதல். “நச்சுமாமருந்தம்” என்றவர் கலங்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. [சேண்மன்னு நாற்றடந்தோள்] - ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற தோளழகைக் காட்டி என்னை அந்நயார்ஹையாக்கினவன். “சூயதாஸு ஸுஹுதாஸுவாஹவஃ” என்று திருவடி அகப்பட்ட துறையிலேபாயிற்று இவளும் அகப்பட்டது. [திருநுதலே] - திருநெற்றியே. [கொடியேனுயிர்கோ ளிழைத்து - கோள்மன்னியாவியும்] - இங்கு, உயிர்-ப்ராணன். அழகுவாயுகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என்ப்ராணனை முடிக்கையிலேதுணிந்து, கொள்கையிலே அஹிவிவேசித்து ப்ராணனை முடிபாரின்றது. தோற்புரை போகையன்றியே ஸத்தையை அழியாநின்றது. [கோளிழைத்தே] - என்னழகைப்போக்கி என்றுமாம்.

௩௩.—ஏழாம்பாட்டு. “இவை அவள்முன்னே நிற்கவற்றோ? இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் நெற்றிக்கையன்றோ?” என்று திருநுதலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - ‘இது நலியாநின்றதாகச் சொல்லாநின்றாய்; எங்களுக்கு இது தெரிந்திருக்கிறதில்லை; எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொல்லிக்காணாய்’ என்ன, [காண்மின்கள் இத்யாதி] - நீங்களும் இத்தைக் காணுங்கோளென்று, உங்களுக்குக் காட்டும் ப்ரகார மறிகிறிலேன். என் கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவு வெளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிலிறே என்னால் காட்டலாவது? [அண்ணையர்காள்] - ஆண்களுக்குக் காட்டிலிறே பருவம்நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னுவெண்டிங்கள்கொல்] - பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், “காட்டு, காட்டு” என்று வளருகைக்கும், ஁ர்ஸநீயமாயிருக்கைக்கும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சப்பூண்டோ? என்னுதல்; தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு ஆசைப்படவேண்டாதிருக்கிறதோ? என்னுதல். “நச்சுமாமருந்தம்” என்னு

ஏழாம்பாட்டு.—காண்மின்கள் இத்யாதி. “திருநுதலே” என்றத்தைப்பற்ற ரேஸாக்தியாக அவதாரிகை - இவை அவள் இத்யாதி. நெற்றிக்கை - முந்தின வயுஹம்; ப்ரதாநமென்று ரேஸாக்தி; எதிர்ஸேனை என்றுமாம்.

கீழே “காண்மின்களே” என்றுவைத்து, இப்போது தெரியாதென்பானென்? என்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - இதுநலியாநின்றதாக இத்யாதி. வகை - ப்ரகாரம். அறியாமைக்கு ஹேதுவா? என்ன - என்னைக்கு இத்யாதி. பிடிதருதல் - பிடிக்கலாம்படி அகப்படுதல். “அண்ணையர்காள்” என்கிற ஸம்போதநத்துக்கு ஹவம் - ஆண்களுக்கு இத்யாதி. பூர்வாஷ்டமீ - பூர்வபக்ஷாஷ்டமீ. அஷ்டமீபர்யந்தமான நாளால் மன்னியிருக்கிற நிஷ்களங்க சந்த்ரனோவென்று ஸந்தார்த்தம். “பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரன்” என்று சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - இளகிப்பதித்து இத்யாதி. காட்டுகாட்டென்று வளருகை - மென்மேலென வளருகையென்றபடி. நச்சிலையாவது - நச்சப்பூண்டு; விஷபத்ரமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நச்சதலில்லையோ -

மவரிநே இப்போது கண்ணஞ்சுழலையிட்டு இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறார். “இன்னமலே யிலே உண்டு” என்று அங்கேபோய்த் தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவதுமாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாய் வருந்தாயிற்று இது. மாமருந்தம் - அபயஸஹ மான ஓளஷதம். இவன்தலையிலே பழியிட்டேக் கைவிடும் ஓளஷதமன்று; வானமாமலே யில் தலையான ஓளஷதமிநே, இப்போது இவளுக்கு நச்சப்பூண்டாகிறது. [சேண் இத் யாதி] - ஓக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தா யிருக்கிற திருத்தோளிழைகாலே என்னை அந்நயார்ஹையாக்கினவனுடையதிருநெற்றியே. ‘சூயதாஸஸுவதாஸ’ (ஆயதாஸஸுவருத்தாஸ) என்னும்படியே திருவடி யகப்பட்ட துறையிலேகாணும் இவளும் அகப்பட்டது. [கோடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள்மன்னியாவியும்] - என்உயிரினுடைய அழகை அழித்துக்கொள்கையிலே விருப் பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகு வாய்கமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே அவிநிவேசித்து, ப்ராணனை முடியாநின்ற தென்றுமாம்.) (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளிழைத்தாமரையும் கோடியும்பவளமும்வில்லும்
கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிருங்குளிர்வான்பிறையும்
கோளிழையாவுடைய கோழுஞ்சோதிவட்டங்கோல்?கண்ணன்
கோளிழைவான்முகமாய்க் கோடியேனுயிர்கோள்கின்றதே.

ஆ.—(கோளிழைத்தாமரையும்.) - தன்னொளியைத் தனக்கு ஆபரணமாக வுடைய தாமரையும், கொடியும், பவளமும், வில்லும், அழகை ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும், தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்தபிறையுமாய், தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? தன்னொளியே தனக்கு ஆபரணமாக வுடைய க்ருஷ்ணனுடைய அழகிய திருமுகம் என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்படி துடிக்கப்படுகைக்கிடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறதென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாக முன்புசொன்ன டிவ்யா வயவங்கலோடுங்கூடின திருமுகத்தி லழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஆசையில்லையோ என்றபடி. வ்யாக்யரதாவின் ஈடுபாடு - நச்சுமாமருந்தம் இத்தயாதி. இதுக்கு அர்த்தம் - இன்னமலே இத்தயாதி. “நச்சுமாமருந்தம்” என்றதுக்கு - கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்த மொழிய, இங்கேதானே இவனை நச்சுமதான மருந்தென்று அர்த்தாந்தரம். “மாமருந்தம்” என்ற துக்கு அர்த்தாந்தரம் - அபத்தம் இத்தயாதி. விவரணம் - இவன்தலையிலே இத்தயாதி. பாமபதநா தனுடைய நெற்றி இவளுக்கு விஷப்பூண்டாகிறது விஸ்வலேஷத்தின் முறுகுதலாலே என்கிறார் - வானமாமலையில் இத்தயாதி தோளழகுக்குத் தோற்றதுக்கு ப்ராமாணம் - சூயதாஸ இத்தயாதி. அர்த்தாநுணமாக அந்வயம் - கோடியேன் இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - என்னுயிர் இத்தயாதி. கொடி யேனுயிரினுடைய, கோளுண்டு - அழகு, அத்தை, இழைத்துக்கொள்கையிலே - அழித்துக் கொள்கையிலே, மன்னி - விருப்பத்தைப்பண்ணி, ஆவியடும் - ப்ராணனை முடியாநின்றதெனற படி. உயிர் - ப்ராணன். ‘காண்மினகள்’ என்றதொடங்கி, ‘கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள் மன்னியாவியடும்’ இத்தவ்யம்.

(எ)

[கோளிழைத்தாமரை என்றுதொடங்கி] - தன்னொளியைத் தனக்குஆலாணமாக வுடைய தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும், அழகை ஆலாணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும் தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்த பிறையுமாய்த் தன்னழகே தனக்காலாணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? [கோளிழையென்று தொடங்கி] - தன்னொளியே தனக்குஆலாணமாகவுடைய அழகிய திருமுகமென்ற ஒரு பேரையிட்டுஇப்படி ஁஁஁஁ப் படுத்தினைக்கிடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறது. கோளிழையென்கிறது - இவற்றை அழிக்கையென்றும், கொள்கையிலேதுணிகை யென்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அந்தரம், உத்தமான அவயவஸௌந்தர்யத்தை யுடைய க்ருஷ்ணனுடைய முகஸோபையானது தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

கோள் - (தன்னுடைய) ஒளியே, இழை - (தனக்கு) ஆபரணமான, தாமரையும் - தாமரைகளும், கொடியும் - கொடியும், பவளமும் - பவளமும், வில்லும்-வில்லும், கோள் - (தன்னுடைய) ஒளியே, இழை - (தனக்கு) இழையாகவுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, முத்தமும் - முத்தும், தளிரும் - தளிர்களும், குளிர் - சீதளமாய், வான் - அழகியதான, பிறையும் - பிறையுமான, (இவற்றை), கோள் - கொள்கையை, இழையா- (தனக்கு) ஆபரணமாக, உடைய - உடைத்தாய், கொழும் - பூர்ணமான, சோதிவட்டங்கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? கண்ணன் - க்ருஷ்ணனுடைய (உத்தமான உபமாநங்களுக்கு உபமேயபூதமான திருக்கண்கள், நாஸாதண்டம், திருப்பவளம், திருப்புருவம், திருமுறுவல், காண்பாசம், திருநெற்றியாகிற அவயவங்களை உடைத்தாயிருப்பதாய்), கோள் - தன்னொளிதானே, இழை-ஆபரணமாம்படி, வான் - உஜ்ஜ்வலமான, முகமாய் - திருமுகமாய்க்கொண்டு, கொடியேன் - (அழகாலே நலிவுபடும்) பாபத்தின்கொடுமையை யுடைய என், உயிர் - ப்ராணனை, கொள்கின்றது - அபஹரியாநின்றது. கோள் - ஒளி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாகக் கீழ்ச்சொன்ன திருமுகத்திலழகுகள் எல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத்தாமரையும்] - முடிக்கையிலே ஒருப்படுகிற தாமரை என்னுதல், தன்னொளியே தனக்காலாணமான தாமரை என்னுதல், இழையைக்கொள்ளப்பட்ட தாமரை என்னுதல். “பொற்காற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை” என்று சிலசேடி முண்டு; அந்த நூற்காற்றாமரையைச் சொல்லுகிறது. [கொடியும்] - திருமுக்கும். [பவளமும்] - திருவ்யூரமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண்முத்தமும்] - தன்னொளியே தனக்காலாணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்தும். இழையைக் கொள்ளப்பட்டமுத்த - கோத்தமுத் தென்றமாம். “உதவதி” என்னக்கடவதிரு. [தளிரும்] - திருக்காதம். [குளிர் வான்பிறையும்] - குளிர்ந்த பெருத்த பிறைபோலே யிருக்கிற திருநெற்றியும். [கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்] - கொள்ளப்பட்ட, கோக்கப்பட்ட - ஆலாணங்களாகவுடைத்தா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல்; தன்னழகே தனக்காலாணமா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல். [கண்ணன் கோளிழை வாண்முகமாய்] - தன்னொளியே தனக்காலாணமாகவுடைய திருமுகமாய்க்கொண்டு. உபமானோபமேயங்கள் மாறாகும்படி ரூபகம் முற்றினபடி. [கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே] - எல்லாரும்உயிர்பெறும் நிலத்திலே இப்படி ஁஁஁஁படுத்துகைக்கு ஈடாகப்பண்ணின பாபத்தையுடைய என் ப்ராணனை நலியாநின்றது.

௪௫.—எட்டாம்பாட்டு. “தலையானபேரை நெற்றிக்கையிலேவிட்டுக் காட்டிக் கோடுக்கவொண்ணுது” என்று, கீழ்நலிந்தவை யெல்லாம் சேர ஒருமுகமாய்வந்து நலிகிற படி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படையை, ஸத்ருக்கள்வந்து முகேன வாறே ஒன்றாகத்திரட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போலே, தனித்தனியே நலிந்த அழகுக ளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத்தாமரையும்] - ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தேயும், “பொற்கால் தாமரை, நூற்கால்தாமரை” என்று தாமரையிலே சிலபேதமுண்டிதே; அதில், நூற்கால் தாமரை யென்னுதல்; அன்றியிலே, கொள்கையிலே துணிந்திருக்கிற தாமரை என்னுதல்; தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரை யென்னுதல்; தேஜஸ்ஸே ஆபரண மான தாமரை யென்னுதல். திருக்கண்ணும். [கொடியும்] - திருமூக்கும். [பவளமும்] - திருவதரமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண் முத்தமும்] - தன் தேஜஸ்ஸே ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்துநிரையும். அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட முத்துப்போலேயிருக்கிற குளிர்ந்த திருமுத்தேன்னுதல். [தளிரும்] - திருக் காதும். [குளிர்வான்பிறையும்] - திருநெற்றியும். நேர்ப்பூதரானவரும், “மூக்குவலியோம்” என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், “அதரோத்தரமாயிற்றே” என்று வளைத்துக் கோடுபோனவரும், வாய்க்கரையிலே இருந்தவரும், தாட்சேவிப்பட்டவாறே போனவரும், “இவற்றுக்கு நெற்றி நாம்” என்று போனவருமெல்லாம் ஒருமுகமாய். [கோளிழையா இத் யாதி] - கொள்ளப்பட்ட ஆபரணத்தையுடைத்தான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? ரூபகயிருக் கிறபடி. தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாயிருப்பதோரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்னு தல். [கண்ணன்கோளிழை இதயாதி] - கண்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்கு ஆபரண மாய் ஒளியையுடைத்தான முகமென்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டு. [கொடியேனுயிர்கொள் கின்றதே] - கொடியேன் - உயிர்பெறுங்காலத்திலே உயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வாழ்ங்காலத்திலே கெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய உயிரைக்கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்? (அ)

எட்டாம்பாட்டு - கோளிழை இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளெல்லாவற்றினுடைய அபிஸ்நிதியையும் ரஸோக்தியாலே அருளிச்செய்கிறார் - தலையானஇத்தயாதி. தலையானபேரை - நெற்றியை என்று ஸ்வஹாவர்த்தம்; ப்ரதானரை என்று ரஸோகதி. நெற்றிக்கை - முன்தாசி. உக் தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அங்குமிங்கும் இதயாதி.

ஸப்தார்த்தம் - ஜாதி இத்தயாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, இழை - நூல், கொள்கை உடைத்தாகை; த்விதியார்த்தத்துக்கு, கொள்கை - நெஞ்சை அபஹரிக்கை, இழையென்று - துணிகை; த்ருதியார்த்தத்துக்கு, கொள்கை - அழகு, இழையென்று - ஆபரணம்; நாலாம் அர்த்தத் துக்கு, கொள்கை - தேஜஸ்ஸு, இழையென்று - ஆபரணம். ஹலிதம் - திருக்கண்ணும் என்று. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “இழை - கொள் - தண்முத்தம்” என்று அந்வயம். இழை - நூல், கொள்கை - கோப்புண்கை. “குளிர்வான்பிறை” - குளிர்ந்த பெரிய சந்திரனென்றபடி. “கோளிழையாவுடைய” க்ரவலிககப்பட்ட ஆபரணதேஜஸ்ஸையுடைத்தான: “கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்” - பூர்ணமான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்றபடி. “ஆம் - வ்யாஜத்தையிட்டு. “கொள்கின்றது” க்ரவலியாநின்றது. உயிர்பெறுங்காலத்திலே என்றது - எல்லாரும் இவ்வழகை அருஹித்து ஸத்தைபெறுங்காலத்திலே யென்றபடி. “கோளிழைத்தாமரை” என்றுதொடங்கி, “குளிர்வான்பிறையுமான - கண்ணன - கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்” இத்த்வயம் (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கோள்கின்றகோளிருளேச் சுகிர்ந்திட்டகோழுஞ்சுருளின்
உள்கோண்ட நீலநன்னுல்தழைகோல்? அன்றுமாயன்குழல்
விள்கின்றபூந்தண்துழாய் விரைநாறவந்துஎன்னுயிரை
கள்கின்றவாறுஅறியீர் அன்னையீர் கழறநிற்பே.

ஆ.—(கோள்கின்ற.) - ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிஹாமின்றிக்கே ஜகத்தையடைய வ்யாபியாதின்ற மிக்கதமஸ்ஸைப் புறவாயிலே வெளிறுன அம்ஸத்தைக் கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்ட சுருளினுடைய ஸாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? அங்கனமன்று; அத்தாய்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல், அலராகின்றள்ள அழகிய திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்து என்னுடைய ப்ராணனை யபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிப் பொடியாதின்றிகோ ளென்கிறுள்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலி லழகுதன்னை நலிகிற படியைச் சொல்லுகிறுள்.

[கோள்கின்ற வென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்திலே திவாராத்ரவிஹாமின்றிக்கே ஜகத்தையடைய வ்யாபியாதின்றுகொண்டு மிக்க தமஸ்ஸைப் புறவாயில் வெளிறுன அம்ஸத்தைக் கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்டசுருளினுடைய ஸாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? [அன்று மாயன்குழல்] - அதுவன்று; அத்தாய்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல். [விள்கின்றவென்று தொடங்கி] - அலராகின்றள்ள அழகியதிருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்துஎன்னுடையப்ராணனை அபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்; ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிப் பொடியாதின்றிகோள்.

ப.—அந்தரம், ஆர்ச்சர்யரூபனுன க்ருஷ்ணனுடைய உபமாதீதமான திருக்குழல் நலிகிற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறுள்.

கோள்கின்ற - (லோகத்தை யடங்கக்) கொள்ளக்கடவதான, கோள்-மிடுக்கையுடைய, இருளே - இருளே, சுகிர்ந்திட்ட - (கந்தல்கழியும்படி) எஃகிப்படப்பட்டதாய், கொழும் - செறிந்த, சுருளின் - சுருட்டினுடைய, (கையழுக்குப்படாமல்), உள்-உள்ளே, கொண்ட - (நூற்றுக்)கொள்ளப்பட்ட, நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தான, நல் - அழகிய, நூல்தழைகோல் - நூல்திரளோ? அன்று - (அக்ருதரிமமான இது) அப்படியல்லவிறே; மாயன் - ஆர்ச்சர்யரூபனுன க்ருஷ்ணனுடைய, குழல் - (உபமாதீதமான) திருக்குழலானது, விள்கின்ற - விசஸிதமான, பூ - புஷ்பத்தையுடைத்தாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான, துழாய் - திருத்துழாயின், விரை - பரிமளமானது, நாற - பரம்பும்படி, வந்து - வந்து, என் - என், உயிரை - ஆத்மாவை, கள்கின்ற - செளர்யப்பண்ணுகிற, ஆறு - ப்ரகாரம், அறியீர் - அறிகிறிலிகோள்; அன்னையீர் - தாய்மாராய் இருந்துவைத்து, கழறநிற்பீர் - (அவஸ்த்தையறியாதே) நியமியாதின்றிகோள், கள்கை - கள்விலே கொள்கை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலேகமான திருக்குழவினழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[கொள்கின்ற கோளிருளை] - உபமானத்தை ஸிக்ஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் தீவாராத்ரவிவாழ்மின்றிக்கே, காலமெல்லாம் ஜயத்தையடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டிருக்கிற மிக்க தேஜஸ்ஸென்னுதல்; கோளிருள் - மிகக்கையுடைத்தான இருளென்னுதல். [சுகிர்த்திட்ட] - அத்தை எஃகுவது, அதில் வெளிறுன அம்சத்தைக்கழித்து அத்தைக்கொழுவிதாகச் சுருட்டுவது. [உள்கொண்ட நீலநன்னுற்றழைகொல்] - அதிலகவாயிலுண்டான நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய் நன்றான நூல்திரளோ? [அன்று] - இத்தனையுஞ் செய்தாலாயிற்று அன்றென்னலாவது. [மாயன்குழல்] - ஆஸ்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணன் குழலென்னுமித்தனை. [விள்கின்ற பூநதண்டொய் விரைநாற வந்து] - அலராரின்ற குளிர்த திருத்துழாயின் பரிமளம் தூசியேறவாயிற்று? திருக்குழல்வந்து நலிகிறது. [என்னுயிரைக்கள்கின்ற வாறறியீர்] - உங்களுக்கொரு வ்யஸநமின்றிக்கே இருக்க, என்னுடைய ப்ராணனைக் களவுகாண்கிறபடி அறிகிறிவிகோள். களவாவது - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கே இருக்க அபஹாரம் பண்ணுகை. இத்தலையத்தலையாயிற்று. அப்ராப்தன் களவுகண்டால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தரானுர் களவுகண்டால் பரிஹரிக்க ஒண்ணுது; கைப்பட்டவாதே 'தன்னது' என்று ப்ரமாணங் காட்டுகையாலே. [அன்னமீர் கழற நிற்றிரே] - உருவுவெளிப்பாட்டை பரிஹரிக்கையொழிய நியமிக்கைக்கு ஒருமுறை யுண்டென்றோப் பொடியத்தேடுமத்தனையோ? கழறிகை - அவிவதித்து வார்த்தை சொல்லுகை. கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

நாடு —ஒன்பதாம்பாட்டு. “இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றே நமக்குப் பூவும் புழுது மீட்டு ஸிரஸாவலித்துக்கோடுபோந்தது” என்று திருக்குழற்கற்றையிலழகு வந்து நலியாரின்ற தென்கிறாள்.

[கொள்கின்ற இத்தாதி] - திருக்குழல்லழகுக்கு ஒருபமானஞ்சொல்லப்புகு, அழகுக்கு அதுதான் நேர்கோடுநேர் உபமானமாகப் போராமையாலே அதுதன்னைக்கிடந்து ஸிக்ஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் தீவாராத்ரவிவாழ்மற எங்குமோக்கத் தானேயாம்படி, கோள்ளாரின்றள்ள - வ்யாபியாநின்றுள்ள, கோட்பாட்டையுடைய இருளென்னுதல்; கோளென்று - மிகேகாய், மிகேகையுடைய இருளென்னுதல். அதுதன்னை, சுகிருவது - எஃகுவது: இப்படி எஃகுகிறதன்னில் கொழுவிதான அம்சத்தைத் திரட்டுவது, அதுதன்னிலு முண்டான புறவிதழைக்கழித்து அகவாயில் வயிரமாய் நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள நூல்திரளோ? [அன்றுமாயன்குழல்] - இவள்நெஞ்சிலே அழகிதாக மயிர் பட்டதுகாணும். இத்தனை ஸிக்ஷித்தாலாயிற்று உபமானமாகப் போராதென்னலாவது. பின்னையும், ஆஸ்சர்யபூதனான அவனுடைய திருக்குழ லென்னுமித்தனை. இத்தனை ஒடுசிவப்பானது அவனுடைய ஸ்வாலாலிகமான திருக்குழலுக்கு ஸத்ருஸமோ? [விள்கின்ற

ஒன்பதாம்பாட்டு - கொள்கின்ற இத்தாதி. “மாயன்குழல்” என்றத்தைப்பற்ற ரஸோக்தியாக அவதாரிகை - இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றே இத்தாதி. இஸ்ஸமயத்துக்கன்றே என்றபடி.

திருக்குழல்லழகுக்கு உபமானமான இருளை வாணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - திருக்குழலில் இத்தாதி. கோட்பாடாவது - அழகு. அன்றிகே, கோட்பாட்டையுடைய என்றது - வ்யாய்தியை ஸ்வஹாவமாகவுடைய என்னுதல். எஃகுவது - பன்னுவது என்றபடி. கொழுவிதான - அழகிய தான; ஸாராமஸமான என்றபடி. இப்படி வர்ணிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - இவள் இத்தாதி. “அன்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - இத்தனை இத்தாதி. ஒடுசிவப்பானது - ஆரோபிதமான சிவப்பையுடைத்தா

RECEIVED
DATE
243645

இத்யாதி] - அலராகிற்பதாய் அழகிதாய்க் குளிர்திருந்துள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது முகத்திலே அலையெறியவாயிற்று வந்துதோற்றுகிறது. திருக்குழலிலழகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறிநடக்கவாயிற்று வந்துவாயாகமாகிறது. [என்னுயிரைக் கள்கின்றவாறியிர்] - கள்கின்ற - களவுகாண்கிற நீங்களெல்லாரும் ஸுகமே யிருக்கச்செய்தே, என் னெருத்தியுடைய ஆத்மவஸ்துவை வந்து களவுகாண்கிற ப்ரகாரமறிகிறிலிகோள். களவு காண்கையாவதென்? என்னில், - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கைக்கோள் ளுகை. அவனிறே களவுகாண்கிறான். இத்தலை அத்தலையானபடி. அப்ராப்தன் அப ஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தனைவன் அபஹரித்தால் பரிஹாரமில்லையிறே. இது கைப்பட்டவாறே ஒருப்ரமாணங்கோடுகின்ற வழுக்குப்பேசத்தொடங்குமிறே அவன். [அன்னைமீர்கழறுகிறிறே] - நீங்கள் அபிலவித்து இக்களவுக்கு நானும் பெருநிலைநின்ற கூட்டுப்பட்டேனாகப் போடியானின்றிகோள். இந்த உருவுவேளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்க லாகவும் வேண்டாவோ? ஒரு நியந்த்ரு நியாயவலாவமேயோ வேண்வேது போடி கைக்கு. (கழறுகை - அபிலவித்து வார்த்தைசொல்லுகை). கழறல் - நோவச்சொல்லுதல். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

நின்றிமுற்றத்துளென்று நெரித்தகையாய் என்னை நீர்
சுற்றியுஞ் சூழ்ந்தும்வைதிர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்
முற்றவிம்முவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே
ஒற்றுமைக்கோண்டதுள்ளம் அன்னைமீர்! நசையென்னுங்கட்கே?

ஆ.—(நின்றிமுற்றத்துள்.) - தன் அகத்துமுற்றத்தே நின்றயென்று அயுக் தஞ்செய்தேனாகக்கொண்டு, என்னுடைய தசையை யறிந்த நீங்கள், விடாதே சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வையாநின்றிகோள்; நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களுடைய ஒளியையுடைத் தாய்க்கொண்டு, ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஓரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைய திருவலிஷேகத்தில் என்னுடைய ஹ்ருதயம் அகப்பட்டது; இனி என்னைப் பொடிந்து அன்னைமீர் உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை யென்கிறாள்.

னது. ஸ்வதஃ இன்றிக்கே, ஆரோபிதாசாரத்தை யுடையது என்றபடி. முகத்திலே - நாயகிமுகத் திலே. “விள்கின்ற” இத்யாதிதால் மலிதம் - திருக்குழலில் இத்யாதி. தூசி - ஸேகாமுகம். “என்னுயிரைக்கள்கின்றவாறு” என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய ஊவம் - நீங்களெல்லாரும் இத் த்யாதி. ஸ்வாதேஸத்திலே ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - களவுகாண்கை இத்யாதி. “மொரொணா தூவஹாரிணா” என்ற இவன் கள்ளையிருக்க, ப்ராப்தனைவன் ஸவீகரித்தத்தைக் களவென் கிறதென்? என்ன - அவனிறேஇத்யாதி. அதாவது - சேதனனுடைய ஆத்மாபஹாரப்ரபல்யம். ஈஸ் வரன் ஸ்வசேஷ வஸ்துவையும் இவனறியாதபடி அபஹரிக்கும்படியாயிற்று என்றபடி. மலிதம் - இத்தலைஇத்யாதி. ஆனால் அவன் ஸவீகரியாதபடி விலங்கினாலோ? என்ன - அப்ராப்தன்இத் த்யாதி. பரிஹாரமில்லாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இதுகைப்பட்ட இத்யாதி. இங்கே - “ஃபெரிஹெ” இத்யாத்யஸந்தேயம். பெருநிலை - ஸஹாயம். “அன்னைமீர்” என்றதுக்கு ஊவம் - இந்தஉருவுஇத்யாதி. “கொள்கின்ற” இத்யாரப்ய, “அன்று - மாயன்குழல்: அன்னைமீர் - விள்கின்ற” என்றதொடங்கி, “கள்கின்றவாறியிர்-கழறுகிறிறே” இத்யாவயஃ. (கூ)

[நிற்றியென்று தொடங்கி] - தன்னகத்து முற்றத்தே நின்றும் என்று அயுத்தம் செய்தேனாகக்கொண்டு என்னுடைய உடையறிந்த நீங்கள் விடாதே வையாநின்றி கோள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும்] - சுழலவந்து பார்த்தும், சூழ்ந்துகொண்டு நின்றும் என்று மாம். [சுடர்ச்சோதியென்று மேலுக்கு] - நிரவயிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவலிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட்டது.

‘(உள்ளில்லின்றும்), முற்றத்துள் - முற்றத்திலே, நிற்றி - நிற்றி,’ என்று - என்று, நெரித்த - நெரித்த, கையராய் - கையையுடையராய்க்கொண்டு, என்னை-என்னை, நீர் - நீங்கள், சுற்றியும் - சுற்றிக்கொண்டு நின்று, சூழ்ந்தும் - (பழியாலே) சூழ்ச்சிசெய்தும், வையிர் - வையாநின்றிகோள்; சுடர் - சுடராய்ப்பரம்பின, சோதி-ஒளியையுடைத்தான, மணி - ரத்நங்களினுடைப, நிறமாய் - நிறத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, இம் முவுலகு - தீர்வித (சேதநாசேதநாத்மகமான) லோகத்தை, முற்றவும் - அடங்கலும், விரிகின்ற - வ்யாபிக்கிற, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, முடிக்கே - திருவலிவேகத்திலே, உள்ளம் - நெஞ்சானது, ஒற்றுமைக்கொண்டது - ஒநமைப்பட்டது; அன்னைமீர்-அன்னைமீர்! நுங்கட்கு - (வைகிற) உங்களுக்கு, நசை - (என்பக்கல்) நசைபண்ணி, என் - என்னப்பரயோஜ்யமுண்டு?

[நிற்றிழுத்ததுளென்று] - முற்றத்துள் நிற்றியென்று படுக்கையைவிட்டு எல்லாரும் காண முற்றத்திலே நிற்கையாகிற இதுக்குமேலே ஸ்வரூபஹாசியில்லை என்றிருக்கிறது. “யாமஸக்யாவராஜ்ஷுஷு-உ-இதெராகாஸமொரவி । தாஜீடி லீதாம்வஸுதி ராஜோமபுமதாஜநாஃ” பிறந்த ப்ரமாஹத்துக்கு நெரித்த கையை யுடையீராய். [என்னை?] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்படவிடப் புறப்பட்ட என்னை, அதி விழியாத ஹாக்யத்தைப்பண்ணின நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - போகாதபடி நெஞ்சிலே சுற்றியும் - உங்களிலே விசாரித்தும், போகவொண்ணாதபடி சூழ்ந்து நின்றும் என்னுதல்; போயும்வந்தும் வையாதின்றிகோளென்னுதல் [சுடர்ச்சீசோதி யித்யாதி] : ப்ராஜேஸிகமாக நோக்குமவர்களிறே இவர்கள். நோக்குகிற விஷயந்தான் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் நலியவல்லபடி. நிரவயிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களினொளியை யுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவ்ஹிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருடியம் ஒருப்பட்டதென்னுதல், அங்கே விலை செய்து கொடுத்ததென்னுதல். ஒற்றுமை - ஒருமை. [அன்னைமீர் நசையென் உங்கட்கே]-ஆட்டியும் தூற்றியுமென்னபயன்? பெற்றுவளர்த்து ஹோரயோக்யதை பிறக்கு மளவும் ஹிதஞ்சொல்லிப் பின்னைப் பிறர்கையிலே கொடுத்துவிடுமதொழிய ப்ராப்தயென வளைகளானாலும் பெற்ற ப்ராப்தியைக்கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடுமித்தனையோ?

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. “முதியுபதியுங்கூட நம்மை ஸ்ரஸாவஹித்துப்போரு கிறது இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றே” என்று திருவலிஷேகத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[நிற்றி இத்தாதி] - இத்தனையும் நசையறச்சொல்லாலிடில் அவர்கள் விடார்கள் போலே. [நிற்றிமுற்றத்துள்ளேன்] - முற்றத்துள்ளிற்றி என்பார்கள். படுக்கையினின்றும் எழுந்திருந்து எல்லாரும் காணும்படி முற்றத்திலே நிற்கைக்கு மேற்படப் பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார்கள். “யாநஸக்யா” (யாநஸக்யா) இத்தாதி. “நாஜோமபுமதா ஜநாஃ” (நாஜமார்க்ககதாஜநாஃ) என்றவோபாதியாக நினைத்திராநின்றார்களாயிற்று இத்தை. முற்றத்திலே புறப்பட்டுநிற்கும்படி பிறந்த ஸாஹஸத்துக்கு நெரித்தகையராய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடுபுறப்பட விவேதித்து நிறுத்த நிற்கிற என்னை, இத்தால் நலிவவாராதபடி ஹாக்யம்பண்ணின நீங்கள் அவன்புறப்பட விவேதித்துநிறுத்த நிற்கிற என்னை, இது கொண்டு காரியமில்லாத நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைநீர்] - “இவனைத்தப்புவித்தோ மாம்விரகென்” என்று நெஞ்சிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப் பேரநிற்கவுமோண் ணைபடி சூழநிற்கையு மென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வந்தும் பொடியாநின்றிகோ ளென்னுதல். [சுடர்ச்சோதி இத்தாதி] - தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற இவர் களைப்போலே ஒருப்ரதேசத்தி லல்லவிதே அகப்படுத்தி நலியக்கோலுகிற அது நிற்கும்படி. மிக்க புகரையுடைத்தான ரத்தத்தினுடைய தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிட மேங்கும் பரம்பாநின்றள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவலிஷேகத்திலே ஒருமைப்பட்டது என்னுடைய ஹ்ருதய மென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்த தென்னுதல். [அன்னை மீர்நசையென்னுங்கட்கே] - தாய்மாரான நீங்கள் என்பக்கல் நசையறவமையும். தாய்மா ராவார், பெற்றுவளர்த்து ஹோகயோக்யதை பிறந்தால் பின்பு கைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கடக்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ? ப்ராப்தயேள வனைகளானாலும், பெற்றப்ராப்திகொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக்கடவதோ? (ஐ)

பத்தாம்பாட்டு - நிற்றி இத்தாதி. “சுடர்முடிக்கே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து ரஸோக்தி யாக அவதாரிகை - ஸ்ரியுபதியுங்கூட இத்தாதி.

“நசையென் நங்கட்கே” என்று ஆசையறச்சொல்லுவானென்? என்ன - இத்தனையும் இத்தாதி. முற்றத்திலேநிற்கை பழியோவென்ன - படுக்கை இத்தாதி. முற்றத்திலே புறப்பட்டு நிற்கிறத்தைத் தெருவிலே புறப்பட்டதாக நினைத்து, அப்படி புறப்பட்டதுக்கு ப்ரமாணம்-யாநஸ க்யா இத்தாதி. “யாநஸக்யாவாராபுஷ்டம் ஹிதெதாராகாஸமொரவி | தாஜ ஷுலீதாம்பஸுணிராஜோமபுமதாஜநாஃ” உத்யுபெய்யாகாணெ” (ந.உ-எ) “என்னை, நீர்” என்றபதவ்யத்துக்கும் அர்த்தம்-உருவுவெளிப்பாடு இத்தாதி வாக்யவ்யயம். ஏதவ்வாக்யவ்ய வவரணம் - அவன்புறப்பட இத்தாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “சுற்றியும் சூழ்ந்தும்” என்று - மாநல காயிகங்களைச் சொல்லுகிறது. “முற்றவம்ஸூவுலகும் விரிகின்ற” என்கிறவனுடைய ஹார்த்த ஹாவம் - தப்புவிக்கைக்கு இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - மிக்கஇத்தாதி. ஒற்றுமை - ஒருமை; ஐகாந் த்யம். ஒருப்பட்டது - தப்பாமாயிற் றென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஒற்றுமைக்கொண்டது- விலைசெய்துகொடுத்த தென்றபடி. ஒற்றுமை - விலையும், ஒருமையும். “இம்ஸூவுலகும் - முற்றவம் - விரிகின்றசுடர்முடி” என்று அந்வயிப்பது. “அன்னைமீர்” என்றதற்கு ஹாவம் - தாய்மாராவார் இத்தாதி. “அன்னைமீர்” என்றதற்கு ஹாவந்தரமாதல், வவரணமாதல் - ப்ராப்தஇத்தாதி. ‘அன்னைமீர் - முற்றத்துள் - நிற்றி - என்று ‘நெரித்த’ என்றதொடங்கி, ‘சுடர்முடிக்கே - உன்னம் - ஒற்றுமைக்கொண்டது: நங்கட்கு - நசையென்?’ இத்தவ்யய.

பதினோராம் பாட்டு.

கட்கரியபிரமன்சிவன் இந்திரனேன்றிவர்க்கும்
கட்கரியகண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
உட்குடையாயிரத்துள் இவையுமோருபத்தும்வல்லார்
உட்குடைவானவரோடு உடனையென்றும்மாயாரே.

ஆ.—(கட்கரிய.) - மதுஷ்யருடைய இந்தரியங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணாற்காண அரியனான க்ருஷ்ணனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன. (உட்குடையாயிரம்) - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல ஸக்தி யோகத்தையுடைய ஆயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஊகவத்குணசேஷ்டிதாதி களைப் பூர்ணமாக அநுஹவிக்கவல்ல * அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், ஆழ்வார் இதில் பட்ட நோவு படாதே அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுவர்க ளென்கிறார்.

[கட்கரியவென்று தொடங்கி] - மதுஷ்யருடைய இந்தரியங்களுக்கு விஷய மின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணால் காணவரியனான க்ருஷ்ணனை. [உட் குடையாயிரம்] - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல ஸக்தியோகத்தையுடைய ஆயிரம். [உட் குடைவானவர்] - ஊகவத்குண சேஷ்டிதாதிகளைப் பூர்ணமாக அநுஹவிக்கைக்கிடான ஸக்தியோகத்தையுடைய அயர்வறுமமரர்கள்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், நித்யஸூரிக ளோடே நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டராவரென்று ஹலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கட்கு - (மதுஷ்யாதிகள்) கண்ணுக்கு, அரிய - அரியரான, பிரமன் சிவன் இந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகள், என்று-என்றுசொல்லப்பட்ட, இவர்க்கும்கட்கு- இவர்கள் கண்ணுக்கும், அரிய - காண அரியனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச் சடகோபன் - (உருவுவெளிப்பாடாம்படி மாநஸாநுஹவம்பண்ணின) ஆழ்வார், சொன்ன- அருளிச்செய்ததாய், உட்கு - (ஸ்வார்த்தமான ஊகவத்ஸ்வரூபகுணாதிகளுடைய ப்ரதிபாதநத்தில்) ஸக்தியை, உடை - உடைத்தான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஒரு - (ஊகவத்ஸௌந்தர்யாதியை ப்ரதிபாதகத்வத்தாலே) ஆத்விதீயமான, இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உட்குஉடை - (நிரந்தர ஊகவதநு ஹ) ஸக்தியுத்தரான, வானவரோடு - பரமபதவாஸிகளோடே, என்றும் - ஸர்வகால மும், உடனாய் - ஸமவேதராய், மாயார் - (ஸம்ஸாரஸம்பந்த ரூபமான ஸ்வரூபவிநாஸ மற்று) வர்த்திப்பார்கள். உட்கு - மிடுக்கு. இதுவும் - கலித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், இதில் ஆழ்வார்பட்ட நோவுபடாதே, * அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கட்கரிய இய்யாதி] - மறுஷ்யர்களுடைய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாத ப்ரஹ்மாழிகள் கண்ணுக்கும் அவிஷயமான க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாழிகள் என்முங் கேட்டேபோமித்தனைபல்லது, அவர்களுக்குக் காணவொண்ணாதா யிருக்கிறவன். உருவு வெளிப்பாட்டாலே “சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங் கண்டீர்” என் கிறபடியே-பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தானேயாயிராநின்றான். [உட்குடையாயிரம்]- ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடியே ப்ரதிபாதிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைய ஆயிரத் திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [உட்குடையான வரோடுடனாய்]-ஊவத்தகுணங்களைப் பூர்ணமாக அதுவலிக்கவல்ல நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடாதே நித் யாநுலவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். உருவு வெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகையும் முடிகை யும் பர்யாயமாயிருக்கையாலே - மாயார் என்கிறார். ஊவஊபசாராதிகளாலே வரும் க்லேசம்போலன்றிறே, ஊவஊங்கீகாரமுண்டாய்ப் பிரிவாலே வரும் க்லேசம்.

எடு.—நிமமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், ஹகவத் விஸ்வேஷத்தால் க்லேசப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யாநுலவம் பண்ணப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[கட்கரிய இய்யாதி] - மறுஷ்யருடைய கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ரஹ்மாழிகளுக்கும் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாழிகள் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்கவொண்ணாதபடி உருவுவெளிப் பாடாய்த் தோன்ற, அத்தாலே ஈலிவுபட்டு, போனபோனவிடமெங்கும் சூழ்ந்துகொண்டது என்னும்படியாயிற்று இவர்க்கு ப்ரகாஸித்தபடி. அவர்கள்கண்ணுக்கு அரியனாற்றப்போலே யாயிற்று, இவர்கண்ணுக்கு “சூழவந்தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்” என்னும் படி ப்ரகாஸித்தபடி. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - ஆழ்வார் அருளிச்சேய்த். [உட் குடையாயிரத்துள் இய்யாதி] - ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸக்தி யையுடைத்தான ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லாந் கள், நித்யாநுலவம் பண்ணநின்றாலும் மேன்மேலேன ஹகவத்தகுணங்களைப் பூர்ணமாக அதுவலிக்கக்கூடான யோக்யதையுடைய நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - மாய்கையும் உருவுவெளிப்பாடும் பர்யாய மேன்றிருக்கிறார்காணும். மாயார் - பிரியார். * அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடி நித்யாநுலவம் பண்ணப்பெறுவார்கள். ஹகவதபசார ஹகவதாபசாரங்க ளுண்டானால் வருமதுபோலன்றே, ஹகவதங்கீகாரமுண்

நிகமம் - கட்கரியஇய்யாதி. “இவையுமொருபத்தும்வல்லார்” இய்யாதி மேலெல்லாம் கடாக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இய்யாதி.

மலிதம் - ப்ரஹ்மாழிகள் இய்யாதி விவரணம் - அவர்கள் கண்ணுக்கு இய்யாதி. ஆயிரத்துக்கு மிடுக்கின்னது, நித்யஸூரிகளுக்கு மிடுக்கின்னதென்று விபஜித்து அருளிச்சேய் கிறார் - ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை இய்யாதி. வானவர்க்கு உட்காவது - ஊகத்தருத்வஸக்தி. “மாயார்” என்றது - பிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே தூக்கப்படா ரென்றபடி. பிரியாரென்ற - அர்த்தங் தாமாதல். பின்னை ஏதுசெய்வாரென்ன - அடியார்கள் இய்யாதி. ஹகவதபசாராதிகளானரே சேதநஸ்வரூபநாஸகத்வேத தூகாவஹங்கள், உருவுவெளிப்பாடு தூக்கரூபமோ? என்ன - ஹகவதப சாரஇய்யாதி. ஹகவதங்கீகாரம் - ஹகவதநுலவம். உருவுவெளிப்பாடு தூக்கரூபமாகக்கு ஹேது

டாய் அது நிலைநில்லாமையால் படும் க்லேஸம்.ப்ரளயங்கோத்தாற்போலே கண்ணைக் கண் கோத்திறே கிடக்கிறது. [சூழவும்.] - இதேல்லாம் அவன் கழுத்துக்குமேலே படுத்தின க்லேஸமிறே. (கக)

ஏதென்ன - ப்ரளயம் இப்பாதி. கண்ணைக் கண்கோத்துக் கிடக்கையாவது - தம்முடைய கண்ணை அவன்கண் கோத்துக்கிடக்கிறதென்றபடி. ரஸேக்தி - இதேல்லாம் இப்பாதி. அதாவது - முகாவயவங்கள் இப்படிப்படுத்துகிறது கண்டால் எல்லாங்கூடினால் என்படுத்துமோ ? என்ற படி.கழுத்துக்குமேலே என்றது - திருமுகத்திலழகாகையாலே; ஸமநஸகம்அன்றென்று ரஸேக்தி.()

—

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—தூயிடுகாபயிமடுவிவ ஹாவநா யா ஹுஜி: வுராலி தரிவாநநஜிஸுதஸு | குறொகயநவிகரெணநஸஃபுப ஸநுஸ: வீவாபிவாவபிஷஜீய ஸவடும ||

—

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவளி.—உபஹ்வாஃவஜாகுதிஹா கிரதரூயதாநாவிகாதொயரெண ஹுவாவெநவ்விதெநாவ்யுபகிரதஸக கௌவாஹ்வாஃவிஸிஷ்டிவாநெநாயெபுநுஹாஸாஜிஸுபஸஸிநாநெசுஸொ ஹாபிவாஜா ஸீராவடுவ:கிரீடிஸுபதிவிஸடி தநாஹ்வாதெத்யுயாயி ||

—

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

ஏழையர்கள்நெஞ்சை யிளகுவிக்குபாலமுகு
சூழவந்துதோன்றித் தூயர்விளைக்க—ஆழுமனம்
தன்னுடனே அவ்வழகைத்தானுரைத்தமாறன்பால்
மன்னுமவர் திவினைபோம்மாய்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

—

எட்டார் திருவாய்மொழி—மாயா - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—கீழ்உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து நோவுபடச்செய்தே தன்னைக் காட்டி ஆர்த்திராதொழிசிறபடியையும், அங்ஙனையிருக்க முடிபாதபடி தம்மை நடத்து கிறபடியையுங்கண்டு “இவ்வாஸ்சர்யம் இருந்தபடியென்?” என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்க, அவனும் “இவ்வளவோ என்படி!” என்று தன்னுடைய விசித்ர விபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, “இது இருந்தபடியென்?” என்று விஸ்திராகிரூர்.

ஒ.—எட்டார்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு உருவு வெளிப்பாடென்றறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்தேயோமத் தைத்தவிர்த்து, அவனுல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற தம்மைத் தன்னோடு விஸ்வலேஷிக் கச்செய்தே தன்னைக்காட்டி ஆர்த்திராதொழிகிறபடியையும், அங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் முடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையுங்கண்டு, “இவ்வாஸ்சர்யம் இருந்தபடியென்?” என்று எம்பெருமானுக்கறிவிக்க, அவனும் “இவ்வளவோ என்படி!” என்று தன்னுடைய விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, “இது இருந்தபடியென்? ஐயர் ஜ்ஞமாயிருந்ததி!” என்று யமுனைக்கரையில் அவனுடைய ஆஸ்சர்யாநுஸந்த்யாநத்தைப் பண்ணின அக்ரூரனைப்போலே தாம் விஸ்திராகிரூர்.

ப.—எட்டார்திருவாய்மொழியில், கீழ் - உருவு வெளிப்பாடான ப்ரகாசம் நடக்கச்செய்தே அதுவிலம் பெறுதபடி நிரோதித்து ஆர்த்தியை யதिसுயிப்பித்த வைசித்ர்யங் சண்டவர், இந்த விசித்ரசக்தியோகத்துக்கு ஹேதுவானவனுடைய ஆஸ்சர்யமாயுள்ள ஆர்த்தித்வ ரூபத்தையும், அலிமதஸித்தியால்வந்த ஆதிக்கத்தையும், அம்மேன்மை கிடக்கச்செய்தே உண்டான ஆஸ்சர்யவ்யதையையும், உத்துங்கலவ்யதைகளிரண்டுக்கும் ஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநர்ய ப்ரஹ்மஜநர்க்கு அதிசுயித ஹோக்ய னம்படியையும், சித்தப்ராமகமான சேஷ்டதாதினையும், கர்மதாதுரூபமான துஃசஜந கத்வத்தையும், அதிசுயிதஜ்ஞார்க்கும் அபேயநார்ஹதையையும், துரவபேயாத்வ ஹேதுவான ஸௌக்ஷ்யபாதிசுயததையும, ஸுத்ருட ப்ரமாணஸித்தமான ஸூக்ஷ்ம சித்தசித்ப்ரகாரத்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிசிஷ்டனான நீ, ஒன்றுக் கொன்று ஒவ்வாத விசித்ராகாரமான ஜபத்தை விபூதியாகக்கொண்டு நிற்கிற ஆஸ்சர்ய ஸக்தியோமம் இருந்தபடியென்? என்று புத்தி ஸந்திஹிதனான ஈஸ்வரனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்து, தம்முடைய விரோதிரிவ்ருத்தியில் பணியில்லாமை நினைத்து ஸந்துஷ்டராகிரூர்.

இ.—எட்டார்திருவாய்மொழியில், கீழில் - அவனுடைய தோற்றரவை உருவுவெளிப்பாடென்றறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்தேயோமத்தைத்தவிர்த்து, தமக்கு அவனுல்லது செல்லாதபடியையும், அவனுக்குத் தம்மார்த்தி தீர்க்க ஸக்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் தம்மபேக்ஷிதம் செய்யாமைக்கு அடி தம்மை இங்கேவைத்துத் தான்நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டுவானாக நினைத்ததென்றும் அறிவாதே, “எனக்குஇத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்க முடியும் விரகின்றியினை உன்னைப்பெற்றுத் தரிக்கவுட்பெறுதே இங்கேவைத்த ஆஸ்சர்ய மிருந்தபடியென்!” என்ன, அவனும், ஒன்றைக்கேட்க ஒன்றைப் பரிஹரிப்பாரைப்

போலே, “இவ்வளவோ என்படி!” என்று தன் விவித்ரவிஹூதித்வத்தைக் காட்டியருளக்கண்டு, “இதுவிஸ்மயமாயிருந்ததி! இதுஇருந்தபடி என்!” என்று, யமுனைக்கரையிலே “ஜமபெதநஹாஸூரூம் ராதிவ்யவஸூ ஹோதூநஃ । தெநாஸூரூவரோணாஹம்ஹவதாஶுஷஸஶதஃ” என்று அக்ரூரன் ஆஸ்சர்யப் பட்டாற்போலே, இவரும் அவனுடைய விவித்ரஜமபாகாரதையை அதுஸந்யித்து விஸ்மிதராகிறார்.

௩௫.—கீழிற்றிருவாய்மொழி - உருவுவேளிப்பாடாய்ச் சென்றது கைக்குடட் டாமையாலே உருவுவேளிப்பாடென்று அறிவரிறே. இனி, ஸர்வேஸ்வரன் தான்நினைத்த காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமளவும் நம்மை யிங்கேவைக்கிறுனென்னுமிட மும் அறிவரிறே; ஆகிலும், அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை நினைத்து ஆறியிருக்கவும் மாட்டாரே. “விரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்” என்று இவர் அர்த்தித்தாலும் அவனும் இவரைக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரஸந்யங்கள் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுமளவும் இவர்அபேக்ஷிதம் செய்யானே. இவரபேக்ஷிதம் செய்யாதிருக்கச்செய்தேயும், இவரை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பிக்கும் உபாயங்களும் அறிந்திருக்குமே. ஆகையாலே, சில பதார்த்தங்களை உயிர்போகாதபடி ஒன்றிலே கோத்திட்டே வைக்குமா போலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவுமொட்டாதே நடுவேயிருத்தி நலிகிறபடியைய நுஸந்தித்து, “எனக்குஇதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இஸ்ஸம்ஸா ரத்திலே வைத்து என்னை நடத்திக்கொடு போருகிற இவ்வாஸ்சர்யத்தை எனக்குஅருளிச் செய்யவேணும்” என்ன; ஒன்றைக்கேட்க வேறேசிலவற்றைச் சொல்லுவாரைப் போலே, “இதொன்றுங்கண்டோ நீர் ஆஸ்சர்யப்படுகிறது? இவ்வளவல்லாத நம்முடைய விசித்ர ஜதாஶாரதையைப் பாரீர்!” என்று தன்னுடைய ஆஸ்சர்ய ஜகதாஶாரதையைக் காட்டிக்கொடுக்க- அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலும் அவன் காட்டிக்கொடுத்த தாகையாலே அதுவும் இவர்க்கு ப்ரீதிஹேதுவாயிருக்குமிறே. ஆக, இவர் ஒன்றைக் கேட்க அவன் அநேகாஸ்சர்யங்களைக்காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக்ரூரன், யமுனையிலே புக்கு முழுகினவாறே பிள்ளைகளை நீருக்குள்ளே கண்டு அஞ்சாக் கரையிலே பார்த்தான்: அங்கேயுங்கண்டான்; கண்டு, “ஜமபெதநஹாஸூரூம் ராதிவ்யவஸூ ஹோதூநஃ”

ப்ர.—மாயாவாமனன் ப்ரவெஸெ வஹரெஸெ [கக்] க்ரஷ்ணப்ரகி ஶக்ருபுரஃ, “க்ஷஜபெதநஹாஸூரூம் ஹோதூநஃ தக்ரூபாயதஃ । தக்ரூபாயிவ வஸூரூபிஹேதிபுதௌ ராதஸூதக்ரூபஃ ஜமபெதநஹாஸூரூம் ராதிவ்யவஸூ ஹோ தூநஃ । தெநாஸூரூவரோணாஹம் ஹவதாஶுஷஸஶதஃ.௭”

மாயாவாமனன்ப்ரவேஸே; வ்ருத்தாதுவாதம் - கீழில்இத்யாதி. உருவுவேளிப்பாடென்றறியும்படியென்? என்ன - கைக்குஇத்யாதி. அவன் தம்மைவைத்த காரியம் அறிந்திருக்க, த்வரிப்பாடென்? என்ன - இனி ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. “இனியாமுறமை” என்றபோதே விரோதியைப்போக்காதிருப்பாடென்? என்ன - விரோதியைஇத்யாதி. இவ்வாக்க்யாநந்தரே, ‘இனிஸர்வேஸ்வரன்’ இத்யாதி வாக்க்யம் அதுஸந்தேயம். அபேக்ஷிதஞ்செய்யாவிட்டால் முடியாரோ? என்ன- இவர்அபேக்ஷிதம் இத்யாதி. உக்தார்த்தநிகமந பூர்வகமாக, ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்? என்றகேட்கும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறா - ஆகையாலேஇத்யாதி. சிலபதார்த்தங்களை யென்றது - மத்யஸ்யாதிஶ்வே. ‘ஆகையாலே’ என்றதொடங்கி, ‘அருளிச்செய்யவேணும்’ என்னுமளவும் “பாசந்கள்நீக்கி” என்கிறபாட்டைக்கடாக்ஷித்து. இவர்க்கு அநபேக்ஷிதத்தைக் காட்டினால்இவ்வுடமாமோ? என்ன - அதுதானும்இத்யாதி. ஜகதாஶாரதை ஆஸ்சர்யமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - அக்ரூரன்

தெமாஸூரூவரெணாஹம் லவதாகூஷ வஹதஃ” (ஜகதேதந்மஹாஸ்சர்யம் ரூபம்யஸ்யமஹாத்மநஃ | தேநாஸ்சர்யவரேணஹம் பவதாக்ருஷ்ணஸங்கதஃ) என்று கொண்டு அவன் ஆஸ்சர்யப்பட்டாற்போலே,—இவரும் அவனுடைய விசித்ர ஜகதா காரதையை யநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

முதல் பாட்டு.

மாயா!வாமனனே!மதுகுதா!நீயருளாய்
தீயாய்நீராய்நிலனாய் விகம்பாய்க்காலாய்
தாயாய்த்தந்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாய்முற்றுமாய்
நீயாய்நீநின்றவாறு இவையென்னநியாயங்களே!

ஆ — (மாயாவாமனனே) — அத்யாஸ்சர்யபூதனாய் ஆபுரிதவிரோதி நிரஸந ஸீலனான நீ என்னைத் தெளிவிக்கவேண்டும். லோகத்தில், வஹ்நிஜல பூம்யாகாஸ வாயுக் களையும் தாயையும் தந்தையையும் மக்களையும் மற்றெல்லாரையும் விபூதியாகவுடைய யாய், இவற்றோடு பிரிய அஸாதாரணகாரத்தையு முடையையாய்க் கொண்டு நீ நின்றபடியென்? என்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் எல்லாம் விபூதியாகவுடையது யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, இவை என்னபடிசென்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மாயா] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஷாநமான ஆஸ்சர்யங்களை உடையது யிருக்கிற இருப்பை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆஸ்சர்யங்களுக்கு உடாஹரணம். [மதுகுதா] - மபுவாகிற அஸாரணப் போக்கினுற்போலே என்னுடைய ஁஁வத்தைப் போக்கினவனே. [அருளாய்] - என்னைத் தெளிவிக்கவேணும். [தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்] - லோகத்தில் தாயுந்தந்தையுமாய் யிருக்கிறாரையும் மக்களாய்ருக்கிறாரையும் மற்றுமுள்ளா ரெல்லாரையும் விபூதியாகவுடைய யாய், [நீயாய் நீ நின்றவாறு] - இவற்றோடு பிரிய அஸாதாரணகாரத்தையு முடையையாய்க் கொண்டு நின்றபடி.

ப — முதற்பாட்டில், காரணரூபமாயும் கார்யரூபமாயும் இருக்கிற ஸகல பதார்த்தங்களையும் விபூதியாக வுடையையாயிருக்கிற ப்ரகாரம் என்னுயிருக்கிறது? இத்தை ஆஸ்சர்ய ரூபமான நீ அருளிச்செய்யவேணும் என்கிறார்.

மாயா - ஸவாஹிவிமான ஆஸ்சர்யசக்தியை யுடையையாய், வாமனனே - (அதுக்கதுரூபமாக மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகச் சுருக்கினுற்போலே வடிவைச்சிறுக விட்டுஇரந்த) வாமனனாய், மதுகுதா - (உன்னுடைய சக்திவைசித்தர்யத்தில் ஸந்தேஹித் தாருடைய ஸம்ஸயத்தை மதுவைநிரஸித்தாற்போலே) நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனே! நீ - நீயே, அருளாய் - உன் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்யவேணும்; தீ நீர் நிலன் விசும்பு

இத்யாதி. “ஜமஜெதநஹாஸூரூ” இதிபஞ்சமேம்ஸே. * புகழுல்லொருவனிலே - ஸம்ஸயம், * நல்குரவிலே - விருத்த விபூதிசக்தி, இதில் - ஆஸ்சர்யஜகதாாரணை என்று ஹே஁ம்,

கால் - அண்டகாரணமான பூதபஞ்சகமும், தாய்தந்தைமக்கள் மற்றும் - (அண்டார்தர் வர்த்திகளில் ஒருவர்செய்தது ஒருவர்செய்யாதபடியான) மாதா பித்ரு புத்ர ப்ரப்ருதி களும், முற்றும் - தத்ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸமஸ்த பதார்த்தங்களும், ஆய்- ரீயிட்டவழக் காம்படி தத்தத்ப்ரகார விசிஷ்டனாய், (அவ்வளவே யன்றியே), ரீயாய் - அஸாதாரண காரயுக்தனாய், ரீ-, நின்ற - நிற்கிற, இவைஆறு - இப்ப்ரகாரம், என்ன - என்ன, நியாயங்கள் - உபபத்தியுக்தங்களாயிருக்கின்றன? காரணரூப வஸ்துக்களாயிருக்கிறவை தானே கார்யரூபமாகையாலே ஸர்வாத்மகனான தான் தத்மததோஷஸ்பர்ஸமில்லாதபடி வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கையும் ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதபடியாலே இந்த வேதாந்த ரஹஸ்யோபபத்திகளை ரீயே அருளிச்செய்யவேணு மென்றாயிற்று.

இ - முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் விவரித்து யாத்ருதையனாயிருக்கிற இருப்பை அதுஸந்யித்து, இவை என்னபடிகளென்று அவனைக் கேட்கிறார்.

[மாயா வென்கிறது] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஜமான ஆப்சர்யங்களை யுடையனாயிருக்கிற இருப்பை அதுஸந்யித்து ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆப்சர்யங்களுக்கெல்லாம் உடாஹரணம் அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன்றே அர்யியாய் மஹாவலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்று சொல்லிற்றெல்லாம் அவன் செய்யும்படி வார்த்தைசொன்ன ஆப்சர்யங்களை நினைத்து - வாமனனேபென்கிறார். [மதுசூதா ரீயருளாய்] - ஆப்சர்யங்களுக்கு ஸ்ரீவாமன ப்ராஹ்மாவம்போலே யாயிற்று, விரோயி சிரஸநத்துக்கு மயுஸூஉந்வம், மயுவாகிறஅஸுமனே நிரஸித்தாம்போலே என் ஸம்ஸயத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். “தூஷஸூஸ்யவ்யூஷ்ய ஹேதாநஹூவவடிதே”. உமக்கு ஸம்ஸயந்தானது? என்னில்? [தீயாயித்தாதி] - கார்யத்தினுண்டானவைசித்ர்யம் காரணத்திலே யுண்டாயிருக்குமிதே. அண்டகாரண மாய் ஒன்றோடொன்று சேர்த்தி யின்றிக்கே யிருக்கிற பஞ்சஹதங்களுக்கு நிர்வாஹக னானவனே! [தாயாயித்தாதி] - கார்யங்களில் வந்தால், மாதா உபகரித்த உபகாரமன் றிதே தமப்பன்உபகரிப்பது? அவன்உபகரிக்குமதன்றிதே ப்ரஜைகள்உபகரிப்பது? அவர்க ளுபகரிக்குமதன்றிதே மற்றை வையுக்களுபகரிப்பது? [முற்றமாய்] - அதுக்தமாய் ஸ்வஸம்வந்யியாயுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [ரீயாய்ரீ நின்ற வாறு] - ஜமடாகாரனாயிருக்குமதொழிய, அஸாடாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு ரீ நின்றபடி. ஜமடாகாரனாய் ரக்ஷிக்குமளவன்றிதே அஸாடாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க் கொண்டு ரக்ஷிக்கும்படி. [இவையென்ன நியாயங்களே] - இவையென்னபடிகள்! முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கமாகப் பலவிடத்திலும் - இவனுடைய ஐஸ்வர்யத்தை அதுஸந்யித்து, அது தன்னையே இதுக்கு முன்பு கண்டறியாதாரைப்போலே அதுஹிவியா நின் றார்; குணாஹவத்தில் வந்தால், ஸ்ஷணந்தோறும் ஒன்றையே புதியராயதுஹிவிக்கிரூப் போலே யாயிற்று, விவரத்யதுஹவமும்.

ரூ. - முதற்பாட்டு. விசித்ரமான கார்யகாரணங்களையெல்லாம் விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிற இருப்பையதுஸந்யித்து, இவை யென்னபடிகள்? என்றுஆப்சர்யப் படுகிறார்.

முதற்பாட்டு - மாயாஇத்யாதி. “தீயாய் ரீயாய்” என்று தொடங்கி, “இவையென்ன நியாயங்கள்” என்னுமளவும் கடாஷித்த அவதாரிகை - விசித்ரமானஇத்யாதி.

[மாயா] - மாயாவென்கிற இது, இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது. [வாமனனே] - மாயாவென்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஆஸ்சர்யத்துக்கு வ்யாப்தி க்ரஹணபூமியாயிருக்கிறது. அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து மஹாபலி பக்கலிலே சென்று அவன்முன்னே நின்று, தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும் படி வார்த்தையருளிச்செய்து, சிற்றடியைக்காட்டிப் பேரியவடியாலே யளந்துகொண்டு, இப்படி பண்ணின வ்யாபாரங்களையடைய முன்னோட்டுக்கொண்ட வாமனனே! என்கிறார். [மதுகுதா] - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீவாமனனேப்போலேயாயிற்று, விரோதிநிரஸந்தத்துக்கு மதுகுதானென்கிறது. [மதுகுதாநியருளாய்] - மதுவாகிற அஸுரனை நிரஸித்தாற்போலே, எனக்கு ஒடுகிற ஸம்ஸயத்தையும் நீயே போக்கித்தந்தருளவேணும். [தீயாயித்யாதி] - கார்யகதமானவைசித்ரி, காரணத்திலேயும் உண்டாயிருக்குமிறே. இனித்தான் ஒன்றின்படியாயிராதினே மற்றையது. இப்படி லிஹமான ப்ரகாரங்களை யுடையவான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [தாயாயித்யாதி] - கார்யவர்க்கத்திலும் தாய்செய்தது தமப்பன் செய்யமாட்டான் ; தமப்பன் பண்ணும் உபகாரம் புத்ரர்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; புத்ரர்கள் பண்ணும் உபகாரம் பந்துக்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; இப்படி ஸர்வவித ஸங்க்ரஹம். - [முற்றமாய்] - அருக்தமான ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸகலசேதநா சேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாவனே! [நீயாய்] - ஜகதா காரணயிருக்குமளவல்லவிறே அஸாடாரணவிக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்பு. இவர்க்குப் பரமபத்திலே ஸூரிஹோக்யனாயிருக்கிறவிருப்போடு, ஜகதா காரணய் நிற்கிற நிலையோடு வாசியற ஹோக்யமாம்படியிறே இவர்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞானவைஸத்யம். [நீநின்றவாறு] - இப்படி இவையெல்லாமாய்க் கொண்டு நீ நின்ற ப்ரகாரம். [இவையென்னநியாயங்களே] - இவையென்ன படிகள்தான்! முதற்றிருவாய்மொழியிலே இவனுடைய ஐஸ்வர்யத்தை யநுலவித்திருக்கச்செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாப்போலே புதியராய் அநுலவிக்கிறாராயிற்று குணநுலவத்தில் ஸுண்ணத்தோறும் புதுமை பிறந்து * அப்போமுதைக்கப்போமுது என்றாராவமுதமாய் அநுலவிக்குமாபோலே யாயிற்று, விபூத்யநுலவத்திலும் புதியராய் அநுலவிக்கவல்லபடி. [இவையென்னநியாயங்கள் - நீ யருளாய்] - இத்தையருளிச்செய்யவேணும், “**வதுஷஸுஸ்யஸுஸுஸு**

மாயா - ஆஸ்சர்யபூதனே! வ்யாப்திக்ரஹணபூமியாவது - ஆஸ்சர்யமுண்டென்கிறத்தை யறிகிற ஸ்த்தாநம். வாமனனிடத்திலாஸ்சர்யம் எதென்ன - அன்றேஇத்யாதி. முன்னோட்டுக்கொண்டு-மேலேயெண்ணிக்கொண்டு. விரோதிநிரஸந கதந்தத்துக்குவாவம் - மதுவாகிற இத்யாதி. ஏகாகாரமான காரணத்திலே வைசித்ரியேதென்ன - கார்யகதமான் இத்யாதி. அதாவது - கார்யம் விசித்ரமான போதே காரணமும் ததநுகுணமாகவேணுமென்று அநுமானாத்வித்தமென்றபடி. ஹேத்வந்தாம் - இனித்தான் இத்யாதி. அதாவது : காரணங்கள் பாஸ்பர விசித்ரங்களென்றபடி. காரியவர்க்கத்திலும் வைசித்ரி யருளிச்செய்கிறார் - கார்யவர்க்கத்திலும் இத்யாதி. ஒருவனே ஸர்வவிதபந்துவாகிறதும் ஆஸ்சர்யமென்றபடி. “முற்றமாய்” என்றதுக்கர்த்தம் - அருக்தமானஇத்யாதி. “நீயாய்” என்றதுக்கு - ‘அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய்’ என்ற ஸப்தார்த்தம் விவகித்து, இதிலேயாஸ்சர்யமேதென்ன - ஜகதா காரணயித்யாதி. * அழுக்குப்பதித்தவுடம்பையும், “நீயாய்” என்று பாஞ்சுடருடம்பையும் ஒக்கவருளிச் செய்வானென்? என்ன - இவர்க்குஇத்யாதி. நியாயம் - ப்ரகாரம். கீழேயும் விபூதியோகத்தை யநுபவித்திருக்க, இப்போதும் பூர்வம்போலே யாஸ்சர்யப்படுவானென்? என்ன - முதற்றிருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - குணநுலவத்தில் இதுத்யாதி. உமக்கு ஸந்திக்தமான அர்த்தங்கள்என்னால் தீர்க்கப்போமோ? என்ன - த்வந்த்யஇத்யாதி.

‘வெதாநஹுஸவஹுதே’ (வதந்யஸ்ஸம்ஸயஸ்யாஸ்யச்சேத்தாநஹ்யுபபத்யதே) என்று அர்ஜுநன் ஸம்ஸயம் தீர்த்தாற்போலே, என்னுடைய ஸம்ஸயத்தையும் தீர்த்தருளவேணும்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அச்சதனே ! அருளாய்
திங்களும் ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல்கடராயிருளாய்
பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும் நீ
வேங்கண்வேங்குற்றமுமாம் இவையென்னவிசித்திரமே !

ஆ.—(அங்கண்மலர்.) - அழகிய மதுவோடுகூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருசுபுதியில்லாதவனே ! திங்களும் ஞாயிறுமாய், அழகியதாய்ப் பலவகைப்பட்ட நகைத்தாங்களுமாய், தமஸ்ஸுமாய், பொங்குபொழிமழையாய், புகழாய், பழியாய், பின்னும் நீ வெவ்வித கண்ணையுடைய வெவ்வித மருத்யுவுமானபுகள் என்ன வைகித்திரதான் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சந்தர்ஸூர்யாதி பதார்புங்கனையடையத் தனக்கு விவூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சதனேயருளாய்] - அழகிய மதுவோடுகூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய் இப்படிப்பட்டஅழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருசுபுதியில்லாதவனே ! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விவூதியோயம் ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. [செழும்பல்கடர்] - நகைத்தாங்கள்.

ப.—அநந்தரம், அலிமதஸித்தியால்வந்த பூர்த்தியாலே அத்யுச்சரிதனாயுள்ளநீ, சந்தர்ஸூர்யப்ரமுக ஸகலபதார்த்தங்கனையும் விபூதியாக வுடையையான வைகித்திரயத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

அம் - விலக்ஷணமான, கள் - மதுவையுடைய, மலர் - பூவையுடைத்தாய், தண் - ஸ்ரமஹமான, துழாய் - திருத்துழாய்லே யலங்கருதமான, முடி - மயிர்முடியையுடையையாய், அச்சதனே - (அர்த்தித்தவஸ்து கைப்புருந்தவாறே ஸேஷித்வபூர்த்தியாலே) அப்ரஸ்யதஸ்வஹவனாவனே ! அருளாய் - நீயருளிச்செய்யவேணும் ; (சீததாபகரரான), திங்களும் - சந்தர்ஸூர்யம், ஞாயிறுமாய் - சூர்யனுமாயும், செழும் - விலக்ஷணமாய், பல் - பலவாயுள்ள, கடராய் - தாராக்ரஹநகைத்தாங்களான தேஜுபதார்த்தங்களாயும், இருளாய் - (ப்ராணிகளுக்கு பதார்த்தஜ்ஞாநம்பண்ணவொண்ணாத) இருளாய், பொங்கு - (அந்தப்ராணிகளுடைய அபிவ்ருத்திஹதுவாய்ச் கொண்டு) உச்சரிதமாய், பொழி - சொரியும், மழையாய், புகழாய் - (அத்தாலுண்டான ஸஸ்யாதிபதார்த்தஸம்பத்தியாலே ஸம்பாத்தியமான) புகழாய், பழியாய் - (அவற்றினுடைய பாத்ரவ்யயாதி வ்யதி

“ ஊதஹேஸஸ்யக்ஷண வெதாநஹுஸவஹுதே : ஸைந்யஸ்யஸ்யாஸ்ய வெதாநஹுஸவஹுதே ” இதுதீதாஸு ஷஷ்ட்டே. (௩௬) ‘மாயாவாமநே, மதுகூதா! - தீயாய்’ என்று தொடங்கி, ‘இவை யென்ன நியாயங்கள் - நீயருளாய்’ இத்தயஸ்வய

(க)

† கூற்றமுமாய் என்று பாடம் ஒதுவர்.

ரேகத்தால்வரும்) பழியாய், (அப்பழியினைத்தகாலத்து), பின்னும் - பின்னையும், வெங்கண் - (அவர்களை யுபஸம்ஹரிக்கைக்கடியாய்) க்ஞரேகாணனாய், வெம் - க்ஞரஸ்வலாவனுமான, கூற்றமுமாம் - ம்ருத்திவாயும்நிற்கிற, இவை - இந்தப்ரகாரங்கள், என்ன விசித்திரம் - என்ன வைசித்தியங்கள்?

இ - இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விஹித்யாகவுடையன யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்

[அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிய மனுவோடேகூடின பூவையுடைய திருத்துழையைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக் கொருநாளும் ப்ரச்சுதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விஹித்யோபமம் தகுதியாய், ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. [திங்களும்ஞாயிறுமாய்] - சேதநர்க்கு ஸ்ரஸநீபனுமாய் ஆப்பாயகனுமான சந்த்ரனுக்கும், இவனுண்டான நீர்க்களிப்பையறுத்து ப்ரகாஸகனுமான ஆதித்யனுக்கும் நிர்வாஹகனவனே! [செழுமல்பட்சுடராய்] - சேதநர்க்கு வரக்கடவதான அந்ரயாஹீயுடியங்களுக்கு உப்பாக ஸஞ்சரிக்கிற நக்சத்ரகர்ஹாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [இருளாய்] - சேதநர்க்கு ஹோமயோக்யமான காலமாய். [பொங்கு பொழிமழையாய்] - நித்யஸ்ருஷ்டிக்கு உப்பாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுக்கு தாபஹரமுமாய் வ்ருஜிஹேதுவுமாயிருக்கையாலேயுகளித்து வர்ஷிக்கும் வர்ஷமாய், உத்தேஸ்யமான புகழாய், பரிஹாணீயமான பழியாய். [பின்னும் நீ வெங்கண்வெங்குற்றமுமாம்] - இவையதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குகை தவிர்ந்து, க்ஞரேகாணனாய், அந்தகன் “தண்ணீர்” என்னலாம்படி வெவ்விதகூற்றமுமாம். அதிக்க்ஞரமான அந்தகனை விஹித்யாக உடையவனென்றுமாம். [இவையென்ன விசித்திரமே] - இவையென்ன வைசித்திரதான்!

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சந்த்ர ஸூர்யாதி பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு விஹித்யாகவுடையன யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிய மனுவோடேகூடின மலரையுடையத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழையைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த ஒப்பனையால் வந்த அழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருவேறுபாடின்றிக்கே என்றுமொக்க நித்யமாம்படி யிருக்கிறவனே! வைத்தவனாய்த்தோபாதியும் ஹோக்யமாகிறதாயிற்று விபூத்யநுலவம்இவர்க்கு. “கீழிற்றிருவாய்மொழியில் ‘விள்கின்றபூந்தண்மோய்விரைநாறவந்து’ என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார்” என்று பிள்ளான்பணிக்கும். * மாயன்குழல்விள்கின்றபூந்தண்மோ யுருவு வேளிப்பாடாய் ஸாடகமாகைதவிர்ந்து, ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கிறாரிறே. [திங்களும் ஞாயிறுமாய்] - “ஸூர்யாம்ஸாஜநிதம் தாபம் நித்யேதாராபதிஸ் ஸம்” என்கிறபடியே, ஆதித்யகிரணங்களால்

இரண்டாம்பாட்டு - அங்கண் இத்யாதி. “திங்களும்ஞாயிறுமாய்” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சந்த்ரஸூர்யாதி இத்யாதி.

“கண்” என்றது - சுள்ளென்றபடி. “அச்சதன்” என்றதுக்கர்த்தம் - அந்தவோப்பனை இத்யாதி. விபூத்யநுபவத்திலே ஒப்பனையுழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - வைத்த வனையத்து இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - கீழில்இத்யாதி. கீழில்திருவாய்மொழியிலே ஸாடகமானத்தை யாராக மாக அநுபவிக்கிற இத்திருவாய்மொழியிலே ஸ்மரிக்கக்கூடுமோ? என்ன - மாயன்குழல் இத்யாதி. சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு வைசித்திரியேதென்ன - ஸூர்யாம்ஸாஜநிதம்இத்யாதி. ‘ஸூர்யாம்ஸாஜ

நிதந்தாவந்திநெய்தாராவதிஸூரீழ் | சுஹோமொஹவஹுஃவ்லிவெசுஸுபிஹா
நிவ ” இதிபஞ்சமேமஸே தஸமே ஸரத்த்காலவாண்நே பராஸரஃ. (கட) “சேழும்” எனமு - அழகு.
நகூதநாங்களுக்கழகேதென்ன - சேதநர்கீத்துஇத்யாதி. அந்தகாரத்துக்கு வைசினரியேதென்ன - சேத
நர்கீத்துவோயி இத்யாதி. “பொங்குபொழிமழை - ” பொங்காரின்முகொண்டு பொழியும் மழை
யென்று ஸப்தார்த்தம். வர்ஷத்துக்கு ஆஸ்சாயமேதென்ன - ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் இத்யாதி.
ஜோத்திக்காஸ்சாயமேதென்ன - எல்லாரும் இத்யாதி. பழிக்காஸ்சாயமேதென்ன - எல்லார்கீதும்
இத்யாதி. “வெவவிதான வீக்ஷணத்தையுடையவன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - புராபூத்வா
இத்யாதி. “வாஸாஹிஹாஸீஷுரூஷஸுவபூஹிதஹிநேராதஃ | தகக்ராயவஸாஹி
வஹுஃபூக்ஷகிஹாதாபிஹபூலி ” இத்யரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதிலக்ஷ்டணஃ. ‘அங்கண்
மலாத்தண்டுழாய்முழய்ச்சுதனே - திங்களும’ எனமுதொடங்கி, விசித்திரமே - அருளாய்இத்தவய்வயஃ

மூன்றாம் பாட்டு.

சித்திரத்தேர்வலவா ! திருச்சக்கரத்தாய் அருளாய்
எத்தனையோருகமும் அவையாய் அவற்றுள் இயலும்
ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய் வியவாய்
†வித்தகத்தாய்நிற்றி இவையென்ன விடமங்களே !

ஆ.—(சித்திரத்தேர்வலவா) - ஸாரத்யம்பண்ணும்போது அத்யாஸ்சர்ய
மாம்படி தேரைநடத்தவல்லவனே! ஜயத்ரதவதத்தினன்று பகலை யிரவாக்கின அத்யாஸ்சர்யமான திருவாழியையுடையவனே! க்ருதாதிகளான அநேகயுகங்களையும், அவ்வவ
காலங்களிலுண்டாய் ஓரோவகையாலே ஒத்தும், ஓரோவகையாலே வேறுபட்டும் தேவ
மதுஷ்யாதிரூபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களையும் விபூதியாக
வுடையையாய், இப்படி விஸ்மயநீயனாய் நில்லாநின்றாய்! இவை என்ன சேராச்சேர்த்தி
கள்! என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், க்ருதாதிகளான அநேகயுகங்களையும், அவ்வவகாலங்
களிலுண்டான தேவமதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக உடைபடுபென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - ஸாரத்யம் பண்ணும்போது அத்யாஸ்சர்யமாம்படி
திருத்தேரை நடத்தவல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாய்] - ஜயதரயவயத்தினன்று பகலை
இவாக்கின அத்யாஸ்சர்யமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஒத்தவொண் பல்பொருள்
களுலப்பில்லனவாய்வியவாய்] - ஓரோவகையாலே ஒத்தும் ஓரோவகையாலே ஒவ்வாது
மான தேவமதுஷ்யரூபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களை
விபூதியாக வுடையையாய். [வித்தகத்தாயென்று மேலுக்கு] - விஸ்மயநீயமானபடி
களை யுடையையாய் நிற்றி, இவை என்ன சேராச்சேர்த்திகள் !

ப.—அந்தரம், உத்துங்கனய்வைத்து ஆபூதிபரதந்த்ரனாயிருக்கிற நீ,
காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுமாயிருக்க, அவற்றோடு தொற்றற்றுநிற்கிற வைஷ்ண
யத்தை யருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

(அவஸ்த்தாநுரூபமாக), சித்திரம் - விசித்ரமாம்படி, தேர் - தேரை, வலவா -
நடத்தவல்லனாய், திருச்சக்கரத்தாய் - அந்த வைசித்ரயம்போலே பகலையிரவாக்கும் பரி
கரமான திருவாழியையுடையவனே! அருளாய் - நீ யருளிச்செய்யவேணும்; எத்தனை -
க்ருதத்ரேதா த்வாபர கலிரூபமான எல்லாவகையையு முடைத்தாய், ஓர் - ஒன்றோ
டொன்றோவ்வாதபடி அத்விதீயமான, உகமும் - யுகங்களுக்கு நிர்வாஹசனாய், அவை
யாய் - அந்த காலகாலமாய்க்கொண்டு, அவற்றுள் - அதுக்குள்ளே, இயலும் - நடப்ப
தாய், ஒத்த - ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்து, ஒண் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸ்த்வ ஜ்ஞாந்ருத்வாதி
குணவைலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய், பல் - “வனகொவஹூருநாடி” என்கிற மர்யா
தையாலே ஸ்வரூபபேதத்தையுடைத்தாய், உலப்பில்லன - அஸங்க்யாதமான, பொருள்
கள் - சித்சித்தபதார்த்தங்களை, ஆய் - ப்ரகாரமாக வுடையையாய், வியவு - (அவற்றி
னுடைய ஸாம்யாகார திரோதாயகமான தேவமதுஷ்யாத்யாகாரங்களா லுண்டான) வேறு

† ‘வித்தகத்தால்’ என்று உரைக்கும் இருபத்து நாலாயிரப்படிக்கும் பாடம்.

பாட்டுக்கு, ஆய் - நிர்வாஹகனாய், (இப்படியிருக்கச்செய்தே), வித்தகத்தால் - “நரசிங்க
காநிஹதாநி” “நவாஹநெஷு வஸ்யதஃ” என்கிறகணக்கிலே தத்கத்தோஷாஸம்
ஸ்ப்ருஷ்டனா விஸ்மயநீயதையோடே, நீ நிற்றி - நீ நில்லாநின்றாய்; இவை என்ன விட
மங்கள் - இவையென்ன வைஷம்பங்கள்!

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், க்ருதாதிகளான யுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்
டான மதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக வுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - விசித்ரமாகத் தேரை நடத்தினவனே! துரோ
ணன்கையுமணியும் வகுத்து அர்ஜுநனுக்குப் புறப்பாடற வாசலைப்பற்றி நிற்க, அதுக்
குப்புறம்பாப்படி தேரைக்கழியக் கொண்டுபோயும்; லீஷ்மன்கையிலம்பு அர்ஜுநன்மேல்
தையாதபடி தேரை தூரக்கொண்டுபோய் அர்ஜுநன்கையிலம்பு லீஷ்மன்மேலே தைக்
கைக்குக் கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி விசித்ரமாகத் தேரைநடத்த வல்லவனே. [திருச்சுக்கரத்தாயருளாய்] - பகலை இரவாக்கவல்ல பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோ
ருகமுமவையாய்] - க்ருதாதிசங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றள்ளியலும்] -
அவற்றினுள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்தவொன்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் வியவாய்] -
ஒத்தும், வியவாய் - வேறுபட்டுமிருந்துள்ள, ஒன்பல்பொருள்க ளுலப்பில்லனவாய் -
ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திஷேடங்களாலே வேறுபட்டுமென்னுதல், ஜ்ஞாநைகாகாரதை
யாலே ஒத்தும், சுஹ்ருதோஷிஷேதத்தாலே வேறுபட்டுமென்னுதல்; இப்படி பலவகைப்
பட்ட பதார்த்தங்கள் அஸங்ஸேயமாயிருக்கிற இத்தை விபூதியாக வுடைபையாய்.
[வித்தகத்தால் நிற்றிநீ] - விஸ்மயமான பரகாரத்தாலே நீ நில்லாநின்றாய். [இவை
யென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச்சேர்த்திகள்!

நடு.—மூன்றாம்பாட்டு. க்ருத த்ரேதாதியுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்
டான தேவமதுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] - விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே! வை
சித்ரியாவது - த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றி நிற்க, அவனை வளைந்து
அவனுக்கவருகே தேரைக்கோபோய் நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாடரிக்கைக்குடும் அறுத்
தானாயிற்று. லீஷ்மன் கையில் அம்பு தூரப்போய்விழும், அர்ஜுநன்கையில் அம்பு இவ்
வருகேவிழும்; ஆகையாலே, அவன் அம்புவிடப்புக்கவாறே தேரைப்பின்னே கழலக்
கோபோயும், இவன் அம்புவிடப் புக்கவாறே தேரைக்கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி
தேரை நடத்தும்படியைப்பற்ற ‘சித்திரத்தேர்வலவா’ என்கிறது. [திருச்சுக்கரத்தாய்] -
பகலையிரவாக்கும் டரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோருகமுமவையாய்] - க்ரு
தாதியுகங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றள்ளியலும்] - அவற்றக்குள்ளே வர்த்
திக்கிற. [ஒத்த இத்தயாதி] - ‘ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமான- ஒன்பல்பொருள்

மூன்றாம்பாட்டு - சித்திரத்தேர் இத்தயாதி. ‘எத்தனையோருகமும்’ என்று தொடங்கி,
“உலப்பில்லனவாய்” என்னுமளவும் கடாசுதித்தவதாரிகை - க்ருதத்ரேதாத் இத்தயாதி.

ஸப்தார்த்தம் - விசித்ரமாம்படி இத்தயாதி. தேரை நடத்துகையிலுண்டான வைசித்ரியை
இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - வைசித்ரியாவத் இத்தயாதிவாக்யதரயத்தாலே கையுமணியும்
வகுத்த - யுத்தத்திலே வலுவறிபாகமபண்ணி. ‘கிட்டநிறுத்தியும்’ என்றவநந்தரம், செய்தவிது என்
றத்யாஹரிப்பது. ‘சித்திரத்தோவலவா’ என்றவநந்தரம் “திருச்சுக்கரத்தாய்” என்கையாலே
மலித்தவாந்தம் - பகலையிரவாக்கும் இத்தயாதி. இதுவுமொரு வைசிதரியென்று கருத்து. ‘ஒத்து-

களுலப்பில்லனவாய்.) ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஆகாராந்தரத்தாலே வேறுபட்டிருப்பனவுமாய், விலகுகுணமுமான பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்களாகக் களை யுடையையாய். தேவமநுஷ்யாதி ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். ஸகலாத்மாக்களும் ஜ்ஞானைகாரதயா ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், அஹம்த்வமாதிபேதத்தாலே விந்நராயிருப்பர்களிறே. [வித்தகத்தாய்நிற்றிரீ] - இப்படி விஸயநீயனய்க்கொண்டு நிலாநின்றாய் நீ. [இவையென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச் சேர்த்தியான செயல்கள்தான்! (கூ)

நான்காம் பாட்டு.

களவழித் தாமரைக்கண்கண்ணனே! எனக்கொன்றருளாய்
உள்ளதமில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய் வியவாய்
வேள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகணமேன்மருவி
உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவையென்னவுபாயங்களே!

ஆ.—(களவழி) - மதுஸ்யந்தியான தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடைய கண்ணனே! எனக்கு ஒன்று அருளிச் செய்யவேணும். நித்யமாயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும், பரிணமஸ்வலாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்தாந்தரஜாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்ருதியுமாய், வேள்ளத்தடங்க லுள் விடநாகணமேல் உருவி, திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷணசிந்தைகளைப் பண்ணுநிற்றி; இவையென்னவிரகுகள்? என்கிறார்.

ஒ — நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விஜிஹிதமாக வுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[களவழித் தாமரைக்கண்கண்ணனே] - கீழில் திருவாய்மொழியில் “தாமரை நான்மலர்” என்றது வித்த திருக்கண்களிலழகை அதுஸந்யிக்கிறார். [எனக்கொன்றருளாய்] - எனக்கு ஒன்று அருளிச் செய்யவேணும். [உள்ளதமில்லதுமாய் வியவாய்] - நித்யமாயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும் பரிணமஸ்வலாவமாய்க்கொண்டு ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்தாந்தரஜாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்ருதியும். [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] - திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷண சிந்தைகளைப் பண்ணுநிற்றி.

வியவாயிருக்கிற - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்” என்றவயிதத்தம் - ஓராகாரத்தாலே இத்தயாதி. “உலப்பில்லனவாய்” என்றதுக்கு - முடிவினறிகே அளங்க்யாதமான என்றத்தமாய்கையாலே - ‘அநேகங்களையுடையவாய்’ என்கிறா ஆக, ஒத்திருப்பதுமாய் - வியவாயிருப்பதுமாய் - உலப்பில்லனவான - ஒண்பல்பொருள்களை யுடையவாய்க்கொண்டு - வித்தகத்தாய் நிற்றிரீ யென்றபடி. விவரணம் - தேவமநுஷ்யாதி இத்தயாதி. அர்த்தாந்தரம் - ஸகலாத்மாக்களும் இத்தயாதி. விடமங்கள் - விஷமங்கள்; விசித்ரங்களென்றபடி. ‘சித்திரத்தேர்வலவா! திருச்சக்கரத்தாய் - எத்தனையோருகமுமவையவற்றுள்ளியலும், ஒத்த - வியவாயிருக்கிற - ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் - வித்தகத்தாய் நிற்றிரீ, இவையென்னவிடமங்கள் அருளாய்’ இத்தவ்யம். (கூ)

ப.—அநந்தரம், பாத்வ ஸௌலப்பரூபமான ஹோக்யந்த தோன்றும்படி புண்டரீகாக்ஷணை நீ, நித்யா நித்ய ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாகவுடையாய், அவற்றினுடைய ரக்ஷண சிந்தை பண்ணுகிற உபாயமிருக்கிறபடி யென் ? என்கிறார்.

கள் - மதுவை, அவிழ் - மலருகிற, தாமரை-செவ்வித்தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற, கண் - திருக்கண்களையுடையனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனே ! எனக்கு-, (நீ நினைக்கிற ரக்ஷணோபாயங்கள் இன்னதென்று), ஒன்று - ஒன்றை, அநுளாய் - அநு ளிச்செய்யவேணும்; உள்ளதும் - (நித்ய மாகைபாலே) என்றும் உள்ளதாய், இல்லதுமாய்- (அவஸ்த்தாந்தர ஹாக்காகைபாலே)இல்லாமையையுடையதாய், உலப் - இல்லனவாய்- அஸங்க யாதமாய், வியவாய் - அவாந்தரமான வேறுபாட்டையுடையதாயிருக்கிற பதார்த்தங் களை ப்ரகாரமாகவுடையாய், (இந்த ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷிக்கக்காக), வெள்ளம் - பூர்ணமாய், தடம் - இடமுடைத்தான, கடலுள் - சுரோர்ணவத்திலே, விடம்-(விரோதிகளுக்கு அபிஷவரீபமும்படி) விஷத்தையுமிழுகிற, நாகணைமேல் - திரு வந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, மருவி - மேவி, உள்ளம் - கிருவுள்ளத்திலே, பல் - பருவிதமான, யோகு - ரக்ஷணயோகங்களை, செய்தி - சிந்தியாதின்றாய்; இவை என்ன-, உபாயங்கள் - உபாயங்களாயிருக்கிறன ! அவதாரோபாயமோ ? அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யுபாயமோ? அபிமத ப்ரஹ்மோபாயமோ? ஆபுநிதஸம்ஸ்லேஷோபாயமோ? ஆவரஜ நோபாயமோ? என்றறிகிறிலேன்; ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்தருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து. யோகு - உபாயம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விஹிதமாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவழிந்தயாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக் கண்களை யுடையனாய் ஹப்பனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலே யாயிற்று, இவர்க்கு விஹிதமும் ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி கீழில் திருவாய்மொழியிலே “தாமரை நான்மலர்போல்” என்று ஸ்ரூகமானது தானையிறே இப்போது அதுகூல மாயிருக்கிறது. [உள்ளதுமில்லதுமாய்] - நித்ய மாகையாலே உள்ளதுமாய், அவஸ்டூர்த்ரஹாக்காகையாலே இல்லையென்னலுமாய், [உலப்பில்லனவாய்] - அஸங்க்யாதமான ஆத்மவஸ்துவுமாய். [வியவாய்]-வேறுபட்டிருந்துள்ள அசித்தாய். நித்யமாய் அஸங்ஷ்ர யாதமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனாய், அதிற்காட்டில் வேறுபட்டு நஸ்வரமாயிருக்கிற அசித்தபதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனையென்றபடி. [வெள்ளத்தடங்கடலுளிய்யாதி]- திருப்பாற்கடலிலே, ஸத்ருக்கள்வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவந் தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. [உள்ளப்பல்யோகசெய்தி]- திருவுள்ளத்திலே பலரக்ஷண சிந்தை பண்ணுகிறி. சேதநஹேதத்தோபாதிதும் போருமிதே ரக்ஷணோபாய சிந்தை களில் விஹிதேஷமும். [இவையென்னவுபாயங்களே]-அவற்றோபாதிபுபாயங்களும் பல வாயிருக்குமாயிற்று. “சேதநர்நின்றநின்ற நிலைகளிலே புருஷாரூ ருசிகளைப்பிறப் பிக்கைக்கும், ருச்யதருணமான புருஷார்யோபாயங்களிலே சேர்க்கைக்காகவும் விசாக ஏதோ?” என்று சிந்திக்கக்கூகவிதே திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளு கிறது.

எடு.—நாலாம்பாட்டு. லோகத்தில் நித்யானித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழித்யாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய் ஹவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலேயாயிற்று இவர்க்கு விபூதியும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி அன்றிக்கே, திருக்கண்களோபாதிவ்யாகமமாகா நின்றதாயிற்று விபூதப் பருவமும் இவர்க்கு வ்யாகமமாகையாவதென்னென்னில்? 'இன்னது' என்ற நிர்ணயிக்கமாட்டாதே ஸம்ஸயித்துப்பட்டதொரு க்வேஸமுண்டிறே, அதுவும் வ்யாகமாயிருக்குமிறே. “கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - ‘சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல்வந்து தோன்றும்’ என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்” என்றுள்ளான் பணிக்கும். அத்தைச் சீயர்கேட்டருளி, “கீழோகிற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப்பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது” என்று அருளிச்செய்தாராம். [உள்ளதுமித்யாதி] - உலப்பில்லவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் வியவாய்க்கொண்டு இல்லதுமாயிருந்துள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். “யதூகாராஜரெணாவி நாந்யஸம்ஜீதாஃவெதிவெ | வாரிணாராஹி ஸம்ஹதிதாந்தவஸூநயவதவூகிஸு” (யத்துகாலாந்தரேணபி நாந்யஸம்ஜீநாமுபை திவை | பரிணுமதி ஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருபதச்சகிம்) என்கிறபடியே, அசித்து நஸ்வரமா

பா.—[கள்ளவிழித்யாதி]—[உள்ளதுமில்லதுமாய்]—**வித்யெஸெ**
சூயொஹெஸஜ்யாயெஸளவீராராஜம் பூகிசூஹிமாதஃ, “யதூகாராஜெதிவெதிவெ
 ஸிநு யதூராஜஹுதகஸு | தயாந்யஸம்ஜீதவெததூதஹஸதஹுதாநியஸு || கூரு ||
 யதூகாராஜரெணாவி நாந்யஸம்ஜீதாஃவெதிவெ | வாரிணாராஹிஸம்ஹதி
 தாந்தவஸூநயவதவூகிஸு || கூசு || க்வாராஜாவஸூயெகஸூவிதஃ வுஞ்சூ
 ரிவொரிவஃ | வதூரஃ வகிவிதாஸூவெநாஃ கஸ்வாஹிவவஹிஸு ||”

நாலாம்பாட்டு — கள்ளவிழி இத்த்யாதி. “உள்ளதுமில்லதுமாய்” என்றத்தைக்கடாக்கித்தவ தாரிகை - லோகத்தில் இத்த்யாதி.

விபூதியை அநுஸந்திக்கிறவிடத்திலே கண்ணழகைச் சொல்லுவானென்? என்ன - அவ னுடைய இத்த்யாதி பரிஹாராத்ரம் - அன்றிக்கே திருக்கண்கள் இத்த்யாதி. விஸ்வேஷ வேளையிலே யன்றோ விபூத்யதுவம் வ்யாகமாயிருப்பது, இப்போதுவ்யாகமாகிறபடியென்? என்கிறஸங்கையை யருவதித்து பரிஹரிகிறார் - வ்யாகமாகையாவது இத்த்யாதி வாய்நீவ்யந்தாலே. அதாவது - “முடிச்சோதியாய்” இத்த்யாதிப்படியே ஸந்தேஹமாய்க்கொண்டு வ்யாகமாகிறதென்றாகருத்து; ஸம்ஸ யித்துப்பட்டதொரு க்வேஸமென்றது - * முடிச்சோதிப்படியே ஸம்ஸயித்துப்பட்டதொரு க்வேஸ மென்றபடி பிள்ளான்நிர்வாஹம் - கீழில் இத்த்யாதி. இதுக்கு நஞ்சியரருளிச்செய்யும்படியை யருளிச் செய்கிறார் - அந்தை இத்த்யாதி. “உலப்பில்லவாய்” - நாசமின்றிக்கேயிருக்கிற - நித்யமானவென்றபடி. கீழிற்பாட்டிலே, “உலப்பில்லவாய்” என்றது - அஸங்க்பாதமாயென்றபடி. “வியவாய்” என்றது - வியவாயென்றபடியாய், நஸ்வரமாயென்றபடி. சேதநாசேதநங்களை “உள்ளதுமில்லதுமாய்” என்கிறது - ஏகரூபத்வத்தையும், பரிணமித்வத்தையும்பற்ற. இத்தை ப்ரமாணமுக்கேதர்பரிப்பிக்கிறார் - யத்துகா லாந்தரேண இத்த்யாதி. த்விதீயேம்ஸே த்ரயோதஸே ஸௌவீராராஜம்ப்ரதி ஆதிபாதஃ, “யதூகா ராஜரெணாவிநாந்யஸம்ஜீதாஃவெதிவெ | வாரிணாராஹிஸம்ஹதிதாந்தவஸூநயவதவூகிஸு ||”

யிருக்கையாலே இல்லதென்று சொல்லலாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ள தென்கிறது. [வேள்ளத்தடங்கடலு ளித்யாதி] - திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுமிழாநின்றள்ளதிருவந்தாழ்வான்மேலேபோருந்தி. “ஆங்காரவாரமது கேட்டழலுமீழும் - பூங்காரவணை பான்” என்கிறபடியே, அஸ்த்தாநே ஹயஸங்கைபண்ணி அழலுமீழுவனிறே. [உள்ளப்பல்யோகு செய்தி] - திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷணசிந்தைபண்ணிற்சி.சேதநலேஊத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, அவன்பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போது இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கிறபடியேன் என்னில்? - அசித்தாவது, நஸ்வரமாய்க்கொண்டு த்யாஜ்யமாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து, ஏக ரூபமாய்க்கொண்டு உபாதேயமாயிருக்கும்; இவையிரண்டுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும் நஸ்வரன், “இச்சேதனந்தானும், தான் பண்ணிற்றோரு கர்மமும் ‘தனக்கு’ என்னவொரு ருசியுமாயிருக்கையாலே, இவன், ‘தனக்கு என்ன ஓர் இச்சைபிறக்கில்லது நம்மைப்பெற விரகற்றிருந்தது; இவனுக்கோ அது இல்லையாயிராநின்றது; இனிச்செய்யுட்படியேன்?’” என்று, இவன், “இந்நின்றநீர்மையினியாமுறமை” என்றால் செய்யும்ததை, இவன்தலையில் இசை வின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, “இவன் நம்மைவந்து கிட்டினானும் விரகேதோ?” என்று, அதுக்கு உறப்பாக உபாயசிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [இவையென்ன வுபாயங்களே] - சேதநர் பலரானால் அவ்வவருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறே யிருப்பது; அதுக்கீடான உபாயமும் அறியுமே ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே. இவை என்ன விரகுகளே!

ஐந்தாம் பாட்டு.

பாசங்களீக்கி என்னையுனக்கேயறக்கொண்டிட்நீ
வாசமலர்த்தண்துழாய்முடிமாயவனே! அருளாய்
காயமுஞ்சீவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும்
மாயங்கள்செய்துவைத்தியிவையென்னமயக்குக்களே.

ஆ. — (பாசங்களீக்கி) - ஸுஜாதபரிமளதுளஸீ ஹஹிஷிதமான திருமுடியைய யுடையையாய், அத்யாஸ்சர்யபூகனானீ, ப்ராக்ருதவிஷய ப்ராவண்யத்தைத்தவிர்த்து த்வ தேசுபூரகனும்படி என்னைப்பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ப்ராக்ருதியிலேபிட்டு வைக்கிற ஆஸ்சர்யத்தையருளிச்செய்யவேணும். ஸரீரஜீவஜந்மமரணாதி கிர்வாஹகனாய், அவித்

“நபவதவூகிழ்.” அப்படிவிஷத்தை யுமிழுவனே? என்ன - ஆங்காரவாரம் இத்யாதி. “பல் யோகு” என்றதுக்கு லாவம் - சேதநலேஊத்து இத்யாதி. கீழும்மேலும் விபூகியோகத்தைச் சொல்லா நிற்க, நடுவேஉபாயசிந்தையைச் சொல்லுவானென்? என்ன, சேதநாசேதநப்ராஸங்கத்திலே உபாயசிந்தை ப்ராஸங்கமாக வந்ததென்கிறார் - இப்போது இத்யாதி கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி யென்னுளவாலே. உள்ளத்திலே பலவுபாயசிந்தை பண்ணுவதியென்று ஸப்தார்த்தம். ஹஹுவசநார்த்தம் - சேதநர் இத்யாதி. ‘தள்ளவிழ்தாமரைக்கண் கண்ணனே - உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் - வியவாய்க் கொண்டு இல்லதுமாய் - வெள்ளத்தடங்கடலுள்’ என்றுதொடங்கி, ‘உபாயங்களே - எனக்கு ஒன்றருளாய்’ இத்யந்வயம்.

(சு)

† செய்யுமுதான உபாயசிந்தை என்று யோஜிப்பது.

யாதிகளாகிற வஞ்சநங்களைப் பண்ணிவையாநின்றாய்; இவை என்ன துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில்,ப்ராக்ருதவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்வஜேக வாராகும்படி என்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ரக்ருதியிலே யிட்டுவைக்கிற ஆஸ்சர்யமென்? என்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஹந்தை அருளிச்செய்கிறார்

[வாசமலர்த்தண்துழாய் முடிமாயவனே] - புறம்மீடில் பாசத்தையும் அறுத்து அநந்யாஹமாக்கின அழகைச்சொல்லுகிறது. [காயமும் சீவனுமென்று மேலுக்கு] - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்திலே நசையற்றார்க்குக்கூடாத ஜந்மமரணத்த்யாஸ்சர்யங்களை! உண்டாக்கி அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி; இவையென்ன ஁ர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ப.—அநந்தாம், என்னை அநந்யப்ரயோஜனமும்படிபண்ணும் அதிசயிதஜோக யதையையுடைய நீ, ஸரீராத்மாக்களுடைய ஸம்பந்தமும் உத்பத்திவிநாஸமும் நீயிட்ட வழக்காயிருக்க, அதிலே அகப்படுத்திவைக்கிற ப்ரகாரங்களென்ன ப்ரமங்களாயிருக்கிறன! என்கிறார்.

என்னை - (த்வஜேகஸோஷமாய் த்வஜேகரக்ஷயமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) என்னை, பாசங்கள் - அநநுரூபவிஷயஸங்ுகளை, நீக்கிகழித்து, (“தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே” என்னும்படி), உனக்கேயற - த்வஜேகப்ரயோஜனாக, கொண்டிட்டு - அங்கீகரித்துவைத்து, வாசம் - அந்த அநந்யப்ரயோஜநத்வாபாதகமாய்ப் பரிமளப்ரகரமான, மலர்-பூவையுடைய, தண்துழாய் - செவ்வித்திருக் குழாயாலே யலங்க்ருதமான, முடி-மயிர்முடியையுடைய, மாயவனே-ஆஸ்சர்யஜோச்யபூகனே! நீ-(ரக்ஷகனுமாய் ஜோக யனுமான) நீ, காயமும் - வந்யகஸரீரமும், சீவனும் - வஜ்ஜீவனும், கழிவுபிறப்பு - (இவற்றுக்குவரக்கடவதான)விநாஸாத்பத்திகளும், ஆய்-நீயிட்டவழக்காம்படியாயிருக்க, பின்னும் - பின்னையும், (நீ), (சரீராதிகளிலே ஸக்தனும்படி), மாயங்கள் - அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளாகிற வஞ்சநங்களை, செய்து - பண்ணி, வைத்தி - வையாநின்றாய்; இவை -, என்ன மயக்குக்கள் - என்னப்ராமகல்யாபாரங்களாயிருக்கிறன! அருளாய்-அருளிச் செய்யவேணும்!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், த்வஜேக வாராகுக வென்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ரக்ருதியிலே வைக்கிற ஆஸ்சர்யமென்? என்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்கு நிஹந்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[பாசங்கள்நீக்கி] - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளைப் போக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால்தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கே யறக்கொண்டிட்டு] - “துயரறுசுடரடிதொழுதெழு” என்னும்படிபண்ணி. இவர்க்கு * மயர்வையறுத்து * மதிஸத்தை அருளிற்று எத்தைக்கொண்டு என்னில்?—[வாசமித்யாகி] - சாத்தின வளையத்தின் அழகைக்காட்டியாயிற்று இப்படிபண்ணிற்று. பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடுகூடின ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆஸ்சர்ய ஸௌந்தர்ய யுத்தனே! [அருளாய்] - இவ்வளவு புருரநின்றவென்னை யிங்கேயிட்டு வைத்து நலியவோ? [காயமும் சீவனுமாய்] - ஸரீரமும் ஆத்மாவுமாய். [கழிவாய்ப்பிறப்பாய்]-உத்பத்தி விநாஸங்களாய் [பின்னும்நீ மாயங்கள்செய்து] - ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்றபின்பும், ஜந்மமரணத்த்யாஸ்சர்யங்களையுண்டாக்கி. [வைத்தி] - அவற்றோடே

ஜீவிப்பித்து வைத்தி. [இவையித்யாதி] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள், ஁ர் ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்றுது. அதாவது - மயர்வறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப்பொருந்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே என்னைவைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுப்போருகிற இவ்வாச்சர்யம் இருந்தபடியை எனக்கு அருளிச்செய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[பாசங்கள் நீக்கி] - மயர்வையறுத்து. அவித்யாதிகளைப்போக்கி பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் சூழ்த்துக்கொண்டத்தை நீக்கி. [என்னை] - விஷயந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு] - *துயரறுசுடரடி தோழும்படியாகப் பண்ணி. பாசங்கள் நீக்கிற்றும் தனக்கேயறக்கொண்டதும் எத்தைக்காட்டி என்னில்? - [வாசமலரித்யாதி] - வைத்தவனாய்த்தி லழகைக்காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பற்றறுத்ததும், தனக்கேயாம்படியாகப் பண்ணிற்றும். (பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடே கூடின ஸ்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்யயுக்தனே!) [அருளாய்] - இவ்வளவு புதுரகின்ற என்னை இங்கேயிடவேவைத்துநலியவோ? [காயமித்யாதி]-ஸாரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்திவிநாஸங்களுமாய். [பின்னும்இத்யாதி] - உன்பக்கலிலே யறிவைப் பிறப்பித்து, பின்னையும் இதல் பொருந்தாதபடியான என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வையாரின்றாய். [இவையென்ன மயக்குக்களே] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம்! புறம்புண்டான பற்றையறுத்து உன்பக்கலிலே ஸந்தத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ யங்கீகரித்தாயோ என்றிராநின்றேன்; பின்னையும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிட நினைத்தாயோ என்றிராநின்றேன்; இது என்ன ஁ரமம்! (ஈ)

ஆறாம் பாட்டு.

மயக்கா!வாமனனே!மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்
அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய்
வியப்பாய்வேன்றிகளாய்வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ
† துயக்காய்நீநின்றவாறு இவையென்ன துயரங்களே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—பாசங்கள் இத்த்யாதி. ஆச்சர்ய ஜகதாசாரதையை யறுவிப்பிக்கைக்குப் ப்ரஸங்கம் சொல்லுகிறதாய்கையாலே இது நிதாநப்பாட்டென்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிக்கு இத்த்யாதி. விவரணம் - அதாவது இத்த்யாதி.

஁லித்தஅர்த்தம் - மயர்வையறுத்து என்று. ஁ஹு஁வசநார்த்தம் - அவித்யாதிகளை இத்த்யாதி. இவைபாசங்களோ? என்ன - பலசெய்வினை இத்த்யாதி. “உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு” என்ற துக்கு - உனக்கே யநந்யார்ஹராய் கைங்கர்யத்திலே அத்தயவலிதனும்படி பண்ணி என்றுஸந்தார்த்தமாய்கையாலே, அத்தையருளிச்செய்கிறார் - துயரறு இத்த்யாதி. கழிவு - விநாசம், விவரணம் - புறம்புண்டான இத்த்யாதி. ‘காயமும் சிவனுமாய்க்கழிவாய்ப்பிறப்பாயிருக்கிற - வாசமலர்த்தண்துழாய்முடிமாயவனே - நீ - பாசங்கள்நீக்கி என்னை யுனக்கேயறக்கொண்டிட்டு - நீ - பின்னும் மாயங்க்ளசெய்து வைத்தி, இவையென்ன மயக்குக்கள்? அருளாய் இத்தயங்வயி. (ஈ)

ஆ.—(மயக்காவாமனனே) - ஸ்ரீவாமநான அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத் தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனான நீ, தெளிவுடையேனும்படி யொன்றுபண்ணி யருளாய். அஜ்ஞாநஜ்ஞாநஉஷ்ணசீத விஸ்மயரீய விஸ்மயஜய பாபபுண்ய தத்பல நிர் வாஹகனாய், அதுக்குமேலே, அந்யதாஜ்ஞாநாதிஜநகனாய் நீ நின்றபாகாரம் என்ன து:காத்மகங்களென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மாணந் தொடக்கமான விருப்பஉராயங்களை விஹதிதாகவுடையது யிருக்கிறபடியை அதுஸந்யித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[மயக்கா வாமனனே] - ஸ்ரீவாமநான அழகாலே பிச்சேற்றி நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனான நீ என்னுடைய ஸங்கடத்தையும் தீர்க்கவேனுமென்று கருத்து. [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயரீயமும் விஸ்மயமுமாய்.

ப.—அந்தரம், ப்ராமகசேஷ்டிதங்கனையுடைய வாமநானநீ, விஸ்மநுத் யாதி விசித்ரனய்க்கொண்டு பண்ணுகிற க்லேசங்க ளென்னாயிருக்கின்றன? என்கிறார்.

மயக்கா - வடிவாவும் நடையாவும் உக்தியாவும் மஹாபலியினுடையநெஞ்ச ப்ரமிக்கும்படிபண்ணின, வாமனனே - ! மதியாம்வண்ணம் - (எனக்குக்கலக்கந்தீர்ந்து) அறிவுண்டாம்படி, ஒன்று -, அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும்; அயர்ப்பு - மறப்பும், தேற்றமும் - தெளிவும், ஆய் - ரீயிட்டவழக்காய், அழல் - தாபமும், குளிர் - சைத் தமும், ஆய் - ரீயிட்டவழக்காய், வியவு - விஸ்மயரீயமும், வியப்பு - விஸ்மயமும், ஆய் - ரீயிட்டவழக்காய், வென்றிகள் - லோகத்தில் விஜயஸித்திகளும், ஆய் - ரீயிட்டவழக் காய், வினை - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், பயன் - தத்தத்வலங்களும், ஆய் - ரீயிட்ட வழக்காய், பின்னும் - அதுக்குமேலே, துயக்கு - இவற்றிலே சேதநர் கலங்குகிற கலக்கமும், ரீயாய் - ரீயிட்டவழக்காய், (நீ), நின்ற - இம்முகத்தாலே லீலாரஸிகனாய்க் கொண்டுநிற்கிற, ஆறு - ப்ரகாரங்களான இவை, (ஐகத்துக்கு), என்ன -, துயரங்கள் - க்லேஸங்களாயிருக்கிறன! வியவு - வியக்கப்பட்டன. வியப்பு - விஸ்மயமாயிருந்த வையும், மிகுதலுமாய்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மநுதி தொடக்கமான விருப்பஉராயங்களை விஹதிதாகவுடையது யிருக்கிறபடியை அதுஸந்யித்து விஸ்மிதராகிறார்.

[மயக்கா] - அதுகூலப்ரதிகூல் விஹாமின்னிக்கே மதிகெடுப்படி பண்ணின வனே! [வாமனனே] - தேவர்களை நெருக்கி த்ரைலோக்யத்தையாண்ட மஹாஸவி, தானேஇசைநது தேவகார்யஞ்செய்யப்போந்தானென்று அறியாதே கையிலே ரீரைவார்க் தும்படியிறே அவனை மயக்கிற்று. [மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்] - மஹாஸவியை அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்லநீ, எனக்குண்டான ஸங்க டத்தைத்தீர்த்துத் தெளிவுபிறக்கும்படி ஒருவிரகு அருளிச்செய்யவேணும். [அயர்ப் பாய்த் தேற்றமுமாய்] - விஸ்மநுதியும் தெளிவுமாய். “உத:ஸூபிஜ்ஜுபாந ரெபாஹ டஹ” என்கிறபடியே. [அழலாய்க்குளிராய்] - ஸீதோஷ்ணங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹ கனாய். [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயமுமாய், விஸ்மயரீயமுமாய். [வென்றிகளாய்] - விஜயங்களாய், [வினையாய்ப்பயனாய்] - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், அதினுடைய ஹலங் களுமாய். [பின்னும்நீ துயக்காய்] - உன்னையாஸ்ரயித்தாரும் மதிமயங்கும்படி. [நீநின்ற வாறு] - நீநிற்கிற ப்ரகாரம். [இவையென்ன துயரங்களே] - இவை யுனக்கு லீலையாய், எங்களுக்கு டு:வ்ருபமாயிரா நின்றது.

சுடு.—ஆறும்பாட்டு. விஸ்மரணதி விருஜபதார்த்தங்களை விபுதியாகவுடையன யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[மயக்கா]-இன்னுரேன்றிநிற்க்கே, ஆரேனுமாகக் கிட்டினுரையங்கப்பண்ணுமவனே! அதுஎங்கே கண்டோம் என்னில்? [வாமனனே] - தேவகார்யஞ் செய்யப்போந்த நீ, அந்தத்தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சநெகிழ்ந்து உன்கையிலே நீரை வார்த்துத் தானே யிசைந்துதரும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே! “மன்னே மனங்கோள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி” என்கிறபடியே. [மதியாமித்யாதி]- அங்குல ப்ரதிகுல விஜாமிமற மயங்கப்பண்ணுதே, நான் தெளிவையுடையனும்படி பண்ணியருளவேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய] - “உதூஷ்யுகிஜோடாநகிவொஹநஹ” (மத்தஸ்ஸம்ருதா ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச) என்றானிறே தானே. விஸ்மருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விருததாகாரத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, விசித்ராகாரத்தைச் சொல்லுகிறது [அழலாய்க் குளிராய்] - சீதோஷ்ணங்களாய். [வ்யவாய வியப்பாய] - விஸ்மய விஸ்மயநீயங்களாய். [வேன்றிகளாய்] - விஜயங்களாய். [வினையாய்ப்பயனாய்] - புண்யபாப கர்மங்களாய், அவற்றினுடைய ஹலங்களுமாய். [பின்னும் நீ துயக்கா]-அதுக்குமேலே, உன்னை யாஸ்ரயிததாரும் மதிகலங்கும்படி, அந்யதாஜ்ஞானவிபரீதஜ்ஞாநங்களைப் பண்ணு. [நீ நின்ற வாறு] - நீ நின்றப்காரம். [இவையென்ன துயரங்களே]- உனக்கு இவைதம்மில் அருமை யின்றிக்கே லீலையாயிராநின்றது; எங்களுக்கு அவைதாம் துஸ்காத்தமகமாயிராநின்றன. (சு)

ப்ர.—ஆறும்பாட்டு. [மயக்காவித்யாதி] - [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்]- ஹவஜீதாஸுவஹநஸு, “ஸவபுஸ்யுதாஹம்ஹுபிஸநிவிஷ்டா உதூஷ்யுகிஜோடாநகிவொஹநஹ | வெநெஸுஸாவெபுரஹநெவெஷ்டா வெபுரஹநெஷ்டா வெபுரஹநெஷ்டா”

ஆறும்பாட்டு.—மயக்கா இத்யாதி ‘அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்’ என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - விஸ்மரணதி இத்யாதி.

ப்ரதியோகைச்சொல்லாமைக்குஹாவம்-இன்னுர் இத்யாதி. மஹாபலியைமயங்கப்பண்ணினானேவென்ன, ப்ரமாணம் - மன்னேமனங்கோள்ள இத்யாதி. பெரியதிருமடல். ராஜாவானமஹாபலியை மனங்கொள்ளும்படியாக வஞ்சித்து நெஞ்சையுருக்கியென்றபடி. “மதியாம்வண்ணம் - ” தெளிவுடையேனும்படி. மறப்பும் தெளிவும் அவனாகக்கூடுமோ? என்ன, அதுகுப்ரமாணம் - மத்தஸ்ஸம்ருதி? இத்யாதி. “ஸவபுஸ்யுதாஹம்ஹுபிஸநிவிஷ்டா உதூஷ்யுகிஜோடாநகிவொஹநஹ | வெநெஸுஸாவெபுரஹநெஷ்டா”இத்யாதி கீதாஸுபஞ்சதஸே. * கல்குரவிலர்த்தம் போலே யிருக்கையாலே, அதைப் பரிஹரிக்கிறார் - இவ்விடத்தில் இத்யாதி. பண்ணு - பண்ணியென்றபடி. “இதென்னது:கம்” என்றததால்மலிதம் - உனக்குஇவை இத்யாதி. மயக்காவாமனனே - அயர்ப்பாய்’ என்றதொடங்கி, ‘இவையென்ன துயரங்களே - மதியாம் வண்ணமொன்றருளாய்’ இத்யங்கய:.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணுசுடர்நீள்முடியாய்! அருளாய்
துயரஞ்செய்மானங்களாய் மதனாகி உகவைகளாய்
துயரஞ்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாநடையாய்
துயரங்கள் செய்துவைத்தி இவையென்னசுண்டாயங்களு.

ஆ.—(துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணுசுடர்நீள்முடியாய் அருளாய்.)-உன்னுடைய திருவபிஷேகத்தில் அழகாலே நலியும்க்ருஷ்ணனே, அப்படியே விபூதியினுடைய ஆர்ச் சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். துக்கேஹதுவான அபிமானம், அத்தாலேவந்தமதம், உகப்பு, துக்கரமானகாமம், பரிமாணம், ஸ்யிதிமநங்கள், ஏவம் ரூபமாய் துக்காத்மகமான வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிவைத்தாய்; இவையென்ன விளையாட்டுக்கொள்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், துக்கேஹதுவான அபிமானந்தொடக்கமான விசித்ரா பரிார்த்தங்களை விவ்ஹிதமாக வுடையன யிருக்கிறிருப்பை அதுஸ்யிக்கிறார்.

[துயரங்கள்செய்யுங் கண்ணுசுடர்நீள்முடியாய் அருளாய்]-உன்னுடைய திருவபிஷேகத்திலழகாலே நலியும் க்ருஷ்ணனே! அப்படியே, விவ்ஹிதயினுடைய ஆர்ச் சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். [மதனாகி] - அபிமானத்தாலே வந்த மதம். [துலையாய்] - பரிமாணம்; முடியுமவை என்றுமாம். [நிலையாய் நடையாய்] - ஸ்யிதிமநங்கள். [துயரங்கள்] - இவ்விவ்ஹத்யதுஸந்யாநம்பண்ணப் புக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. சுண்டாயங்கள் - விளையாட்டுக்கள்.

ப.—அநந்தரம், கர்மாநுரூபதுக்கங்களைப்பண்ணும் ஸ்வாமியான நீ, அந்த, துக்கேஹதுவான துர்மாநாதிகளை விபூதியாகவுடையையாய்ச் சேதநரை துக்கிப்பியாநின்றாய்; இவையென்ன லீலார்த்த ஸ்வார்த்த ப்ரவ்ருத்திகொள்கிறார்.

துயரங்கள் - கர்மாநுரூபமான துக்கங்களை, செய்யும் - பண்ணுமிடத்தில், கண்ணு - அவதாரஹஸையோடு, சுடர்நீள்முடியாய் - பாஹஸையோடு வாசியநடத்து ம்வனே! துயரஞ்செய் - துக்கேஹதுபூதமாயிருக்கிற, மானங்களாய் - அபிஜநாதிநிபந்தந துர்மாநங்களாய், மதனாகி - ("வனதேஹி" என்கிறபடியே) அவையடியாகவரும் செருக்கும், உகவைகளாய் - அத்தால்வந்த ப்ரீதிகளுமாய், துயரம் - அபிநிவேஸாதி துக்கங்களை, செய் - விளைக்கக்கடவ, காமங்களாய் - பதார்த்த த்ருஷ்ணரூபகாமங்களாய், துலையாய் - அந்தபதார்த்தங்களினுடைய தாரதம்யாபாதக பரிமாணமாய், நிலையாய் நடையாய் - அவற்றினுடைய ஸ்யிதிகாமங்களாய், (இப்படி, சேதநர்க்கு), துயரங்கள்- துக்கங்களை, செய்து - பண்ணி, வைத்தி - வைப்புதி; இவை, என்ன சுண்டாயங்கள் - பாதுக்கம்பாராத ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்திகள்? அருளாய் - அருளிச்செய்யவேணும், சுண்டாயம் - ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், துக்கேஹதுவான அபிமானத் தொடக்கமான விசித்ரா பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனயிருக்கிறபடியை அதுஸ்யிக்கிறார்.

[துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணு]-ஆர்ஸரிதர்க்குதுக்கத்தைவிளைக்கிறகிருஷ்ணனே! எத்தாலே நலிவதுஎன்னில்?-[சுடர்நீள்முடியாய்] - திருவபிஷேகத்திலழகக் காட்டியா

யிற்று நலிவது. உர்ஸரீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடின முடி. திருவபிஷேகம் நலிகிறுப் போலேயாயிற்று விபூதியோடும் நலிகிறபடி. [அருளாய்] - இவற்றால்நலிவுபடாத படிபண்ணியிருளவேனும். [துயரம்செய்மானங்களாய்] - துக்கத்தைப் பண்ணும் துர்மாரங்களாய். “ஓர்வொஹம்ஓகொஸுதெஹு” “ஓர்வொஹம்வாஸுதெஹு” என்கிற அபிமாநமாகிவிடே உதேர்யமாவது. [மகனாகுகவைகளாய்] - துர்மாரத்தாலே வந்த கர்வமும், அதுக்கடியான ப்ரீதிபுறாய். [துயரஞ்செய்காமங்களாய்] - “ஸஜாத்ஜாயதெகாஃ” என்று தொடங்கி “ஸுஜிநாஸாஸுபுணஸுதி” என்கிறபடியே, துக்கத்தை விளைப்பதான காமம். [துலையாய்] - பரிமாணமாய்: பரிச்சேதகமாய்; முடியுமவையாபென்றுமாய். [நிலையாய்நடையாய்] - வியதிசுமநங்களாலே என்னுதல். ஸ்தா வரஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல். [துயரங்கள்செய்துவைத்தி] - துக்கங்களைப்பண்ணி வைப்புதி. விபூத்யநஸந்தாரம் பண்ணப்படுக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. [இவைஎன்னசுண்டாயங்களை] - இவைஎன்ன விளையாட்டுக்கள்? உனக்கு லீலைஎனக்கு துக்கரூபமாயிரா நின்றது.

௭௫.—ஏழாம்பாட்டு. துக்கவேறுவான அஹிமாநந்தோடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[துயரங்களித்யாதி] - துக்கங்களைப்பண்ணக்கடவ க்ருஷ்ணனே! (எத்தாலே நலிவதென்னில்; * முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று). [சுடர்நீர்முடியாய்] - (உர்ஸரீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடினமுடி.) விபூத்யநஸந்தாரமும் திருவபிஷேகத்தோபாதி வாயகமாகாநின்றதாயிற்று. “முற்றலிம்முவுலகும் விரிகின்றசுடர் முடிக்கே யொற்றுமைக்கொண்டது” என்றது பின்னாட்டுகிறது’ என்று பிள்ளான். அவனைக் கேட்டறியவேண்டுகையாலே வாயகமாகமிறே. [துயரம்செய்தித்யாதி] - “ஓர்வொஹம்” (தாஸோஹம்) என்கிற அபிமாநம் அடிக்கழஞ்சுபெற்றிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, “வொஹம்” (ஸோஹம்) என்று துக்கத்தைப்பண்ணும் அஹிமாநங்களாய். [மதனித்யாதி] - களிப்பு, அதுக்கடியான உகவையுறாய், “ஸஜாத்ஜாயதெகாஃ” - “ஸுஜிநாஸாஸுபுணஸுதி” (ஸங்காத்ஸம்ஜாயதெகாமஃ புத்திநாஸாத்த்ரணர்யதி) என்கிறபடியே விநாஸபர்யந்தமான காமங்களாய். அங்ஙனன்றே ஹவத்காமம். [துலையாய்] - ப்ரமாண மாய்; நிறுக்குமதாய். [நிலையாய் நடையாய்] - ஸத்தாவர ஜங்கமங்களைச்சொல்லுதல்,

ஏழாம்பாட்டு.—துயரம் இத்தாதி “துயரம்செய்மானங்களாய்” இத்தாதியைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - துக்கவேறுவான இத்தாதி.

விபூதிபையநுஸந்திகிறவிடத்திலே திருவபிஷேகத்தைச்சொன்னதுகளுவாம் - விபூதி இத்தாதி. திருவபிஷேகத்தோபாதியென்றது - “நிற்றிமுற்றத்துள்” என்கிறபாட்டைப்பற்ற விபூத்ய நுஸந்தாரமும் திருவபிஷேகமும் வாயகமாகைக்கு வேறுவேறென்ன - அவனை இத்தாதி. * முடிச் சோதிப்படியே யவனைக் கேட்டறிய வேண்டுகையாலே யென்றபடி துயரம்செய்யாத மானமு முண்டோ, இப்படியிசேஷிக்கிற தென்? என்ன - தாஸோஹம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, மதன்- களிப்பு, காவமித்யர்த்தம். உகவை - ஸந்தோஷம். துயரம்செய்யாத காமமுண்டோ? என்ன - அங்ஙனன்றேஹகவத்காமம் என்று. “துலை” என்றால் ப்ரமாணத்தைக்காட்டுமோ? என்ன - நிறுக்கு மதாய் என்கிறார். “நிலையாய்” இத்தாதி - தர்மிபரமாதல், தாமபரமாதலென்று விவகித்தர்த்தம் - ஸத்தாவர இத்தாதி வாக்யத்வயம், “என்னசுண்டாயங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாம்-உனக்கு

ஸ்யிதி மநங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி துக்கங்களைப் பண்ணுவியாநின்றாய். [இவையென்ன சண்டாயங்களே] - உனக்கு லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு க்லேஸாவஹமாயிராநின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

என்ன சண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய் என்னையாளுங்கண்ணா ?

இன்னதோர் தன்மையை என்று உன்னையாவர்க்குந் தேற்றியை

முன்னியழவுலகுமவையாய் அவற்றைப்படைத்தும்

பின்னும் உள்ளாய்! புறத்தாய் இவையென்ன இயற்கைகளே.

ஆ—(என்ன சண்டாயங்கள்.) - என்ன லீலாபுத்தனாய் நிற்கின்றாய், என்னை யடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே? இன்னதொரு ஸ்வலாவரமென்று ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் அறியவொண்ணாத நீ, பழையதான மூவுலகுக்குங்கடவையாய் அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னையும் அந்தர்ப்பஹிஸ்ச வ்யாபித்துநின்றாய். இவையென்ன ஆப்சர்யம்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகலஜமத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்வஹிஸ்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹிபாநின்றவைத்து ஹர்ஜேருபனாயிருக்கிற இது என்ன ஆப்சர்யம்! என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவவோயிக்கைக்கு அரியையாய்க் கொண்டு ஸகலஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகின்றாய்; இவையென்ன செய்திகளா யிருக்கிறதென்கிறார்.

என்ன சண்டாயங்களால் - ஸ்வார்த்தமாயுள்ள என்ன லீலாவ்யாபாரங்களாலே, எங்ஙனே - என்ன ப்ரகாரத்திலே, நின்றிட்டாய் - நின்றாய், என்கண்ணா - எனக்கு ஹவ்யனான க்ருஷ்ணனே? இன்னதோர் - இன்னபடிப்பட்ட, தன்மையை-ஸ்வலாவத்தையுடையை, என்று - , உன்னை - அபரிச்சிந்தஸ்வலாவனான வன்னை, யாவர்க்கும் - அதிஸயித ஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும், தேற்ற - நிர்ணயித்துக்காட்ட, அரியை - அரியையாயிருப்புகி; முன்னிய - ப்ரவாஹாநாதிபாயிருப்பதாய், மூவுலகும் - க்ருதகாகிஜேஷுத்தையுடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும், அவையாய் - ததாத்மகனாய், அவற்றை - , படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னும் - அதுக்கு மேலே, உள் - அதுப்ரவேஸ நிபந்தநமான அந்தர்வ்யாப்தியையும், புறம் - ஆதாரத்வ நிபந்தநமான பஹிர்வ்யாப்தியையும், ஆய் - உடையை யாகாநின்றாய்; இவை - , என்ன - , இயற்கைகள் - ஸ்வாஹிகவ்ருத்திகளாயிருக்கிறன.

இ—எட்டாம்பாட்டில், ஸகல ஜமத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து வ்யாபித்து நிர்வஹிபாநின்றவைத்து ஹர்ஜேருபனாயிருக்கிற இது என்ன ஸ்வலாவம்! என்கிறார்.

லீலே இத்யாதிவாக்யத்வயம் சண்டாயம் - லீலையும், ஸ்வார்த்தப்ரவ்ருத்தியும், 'துயரங்கன்செய்யுங்கண்ணா, சுடாரீள்முடியாய் - துயரம்செய்மானங்களாய்' என்றுதொடங்கி, 'என்ன சண்டாயங்கள் - அருளாய்' இத்யத்வயம்

(எ)

† 'எங்ஙனே நின்றிட்டாய்' என்று உரைக்கும் இருபத்துநாலாயிரத்துக்கும் பாடம்.

[என்னசுண்டாயங்களால் எங்கனே நின்றிட்டாய்]-என்னலீலையுடையையாய்க்கொண்டு என்ன பரகாரத்தாலே நின்றாய்! லோகத்திற்காண்கிற லீலையிற்காட்டில் லீலையும் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதி? [என்கண்ணு] - எனக்குவியபுனை க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வலாவத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு இன்னபரகாரத்தாலே நின்றயென்று, ஸர்வகாரணபூதனுயிருந்துள்ள உன்னை எத்தனையேனும் அதிசுயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட அறியவொண்ணாதிருத்தி. ‘யநூயம்ஹமவாநு ஸ ஹா ஜாநாதிவாநுஸொஷாதுதி’’. [முன்னியமூவுலகமவையாய்] - ப்ரவாஹ்ருபேண பழையதாய்ப் போருகிற ஸகலலோகங்களையும் உடையையாய். மூவுலகங்கள் - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்; த்ரிவிசுசேதநரென்று மாம். [அவற்றைப்படைத்து] - லோகங்களானபோது, அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தென்னக் கடவது; த்ரிவிசுசேதநரானபோது, ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷங்களாகக்கடவது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - இதுக்குமேலே, ‘‘கூநவபூமிஸு’’ என்கிறபடியே வ்யாபித்து நிற்கிறவனே! [இவையென்னஇயற்கைகளே] - இவை யென்ன விலகூணஸ்வலாவம்!

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்வஹிஸ்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து ஁ர்ஜேருயனாயிருக்கிற இது என்னஆஸ்சர்யம் என்கிறார்.

[என்னலீலையுடையையாய் நிற்கிறாய், என்னை யடிமை கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வலாவத்தை யுடையையென்று, ஸர்வகாரணபூதனை வன்னை, எத்தனையேனும் அதிசுயிதஜ்ஞாநரான வர்களாலும் அறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி: ‘‘ஸ ஹாவி நவெதுஸுஸுயதுதி’’ (ப்ரஹ்மாபிநவேத்த்யல்பம்ப்ரயத்நத) என்கிறபடியே. [முன்னியமூவுலகமவையாய்] - ப்ரவாஹ்ருபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதந ரென்னுதல், த்ரைலோக்யமென்னுதல். [அவற்றைப்படைத்து] - விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கி யென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை யுண்டாக்கி யென்கிறது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - * அந்தர்வஹிஸ்ச வ்யாபித்திருக்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] - உனக்கு இவைதான் லீலையாயிராநின்றது, எங்களுக்கு இவைதான் ஆஸ்சர்யமாயிராநின்றது. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—என்னசுண்டாயங்கள் இத்தாதி. ‘‘அவற்றைப்படைத்துப் பின்னும் உள்ளாய்- இன்னதோர் தன்மையையென்று உன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை;என்னஇயற்கைகளே!’’ என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸகலஜகத்தையும் இத்தாதி.

சுண்டாயம் - லீலை. தேற்றரியை - தெளிகைக்கு ஸக்யனல்லாதவனே. அறியவொண்ணமைக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரஹ்மாடி இத்தாதி. ‘‘முன்னிய’’ என்றது - ப்ரவாஹ்ருபேண நியமாயென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரவாஹ்ருபத்தாலே இத்தாதி. இயற்கை - செய்தி. அதாவது வ்யாபாரம். ‘முன்னிய’ என்றுதொடங்கி, ‘புறத்தாய் - என்ன சுண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய் என்னை யானும் கண்ணு, இன்னதோர் தன்மையையென்று உன்னை யாவர்க்கும் தேற்றரியை - இவையென்ன இயற்கைகளே’ இத்தய்வய: ‘‘தேற்றரியை’’ என்றது - தேற்றரியனாய் நிற்புதி யென்றபடி. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

என்னவியற்கைகளாலெங்ஙனென்றிட்டாய்என்கண்ணே !

துன்னுகரசரணமுதலாக எல்லாவுறுப்பும்

உன்னுசவையொளி ஊரோலிநாற்றம்முற்றும்நீயே

உன்லையுணரவுறில்உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே.

ஆ.—(என்னவியற்கைகள்.)-என்ன ஸ்வஹாவங்களை யுடையனாய் எந்த ஆகாரத்திலே நிற்கிறாய்? எனக்கு ஹவ்யனுன க்ருஷ்ணனே! நெருங்கின கரசரணம் முதலான எல்லாவுறுப்பும் - அவயவங்களுக்கும், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், சப்தம், சுந்தம் இவையெல்லாவற்றுக்கும் கடவையான உன்னை அநுஸந்திக்கப்புக்கால் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை யென்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விஹத்தியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [உன்னையுணரவுறிலுலப்பில்லை நுணுக்கங்களே] - உன்னை அநுஸந்திக்கப்புகில் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை.

ப.—அந்தரம், இப்படி அறியவரியையாயிருக்கைக்கு அடியான அதிஸௌக்ஷ்மத்தாலே அக்காரணங்களோடு விஷயங்களைவாசியற வ்யாபரித்து நிற்கிற நிலை என்னுயிருக்கிறது? என்கிறார்.

(உன்னுடைய ஆகாரங்களைக்காட்டி), என்னை-, ஆனம்-அடிமைகொள்ளுகிற, கண்ணு - க்ருஷ்ணனே! (ஒருபடியென்று நிஷ்கர்ஷிக்க வொண்ணாதபடி), என்ன இயற்கைகளால் - என்னப்ரகாசங்களாலே, நின்றிட்டாய் - நின்றருளினாய்? துன்னு - (ஸ்ரீரத்திலே) செறியக்கடவதாய், கரசரணம்முதலாக - கரசரணதிகளான கர்மேந்த்ரியங்களும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுமான, எல்லாவுறுப்பும்-எல்லாக்கரணங்களும், உன்னு-மநஸ்சோடேப்ரவணமாயுத்தோகிக்கும்படியான, சவையொளியூரோலிநாற்றம்- ரஸ ரூப ஸ்பர்ச சப்த சூன்யங்களாகிற, முற்றும் - ஸகலவிஷயங்களும், நீயே - நீயேயாம்படி, உன்னை - (அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவான) உன்னை, உணரவுறில் - நிரூபிக்கநினைக்கில், (‘‘சுணீயஸாம் - சுணீயாம்ஸம்’’ என்கிறபடியே), நுணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்மங்கள், உலப்பு - முடிவு, இல்லை - இல்லையாயிருக்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞானேந்த்ரிய கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி களும் அவனுக்கு விஹத்தியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்னஇயற்கைகளால் நின்றிட்டாய்] - என்ன ஸ்வஹாவங்களை யுடையையாய்க்கொண்டு நிற்கிறாய்? [என்னையாளுங்கண்ணு] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [துன்னுஇத்யாதி] - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள கரசரணதிகளும் ஸ்ரோத்திராதிகளுமான எல்லா இந்த்ரியங்களுமாய். [உன் இத்யாதி] - ஆசைப்படப்படுவதான சப்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனவனே! உன்னுனை - அநுஸந்திக்கை, ஆசைப்படுகை. ஒளி - ரூபப்ரகாசம். [உன்னை உணரவுறில்] - உன்னுடைய பெருமையையும் ஸூக்ஷ்ம

தையையும் அதுஸந்திக்கப்படுக்கால், உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை. “சுணீயாம்ஸரணீயஸாட”

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநேந்திரியங்களும் காமேந்திரியங்களும் ஸப் தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்னவியற்கைகளால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய் என்கண்ணு] - என்ன ஸ்வ லாவங்களையுடையையாய்க்கொண்டுஎன்னப்பகாரத்தாலே நிற்கிறாய்? எனக்குவ்யயானு க்ருஷ்ணனே! [துன்னு இத்தாதி] - நெருங்கியிருந்துள்ள கரசரணங்கள் தோடக்கமான எல்லாவயவங்களுக்கும், அநுஸந்திக்கப்படுவதாய் ஆசைப்படப்படுவதாயிருந்துள்ள ஸப் தாதிகளுக்கும்கடவையாயிருந்தாய். [உன்னையுணரவுறில்] - உன்னையறியப்புகில். [உலப்பில்லைநுணுக்கங்களே] - உன் வைலக்ஷண்யங்களுக்கு முடிவில்லை. “சுணீ யாம்ஸரணீயஸாட” (அணீயாம்ஸமணீயஸாம்) என்கிறபடியே, அசித்வஸ்துவை ஸுலக்ஷம் ரூபதயா எங்கும்புக்கு வ்யாபித்திருக்கும் ஆத்மவஸ்து, இவ்விரண்டிலும் ஸுலக்ஷம்ரூபேண வ்யாபித்திருப்பதி. (உன்னை நிரூபிக்கப்புகில் ஸௌக்ஷ்மியங்கள் முடிவில்லையாயிருக்கும். நுணுக்கம் - ஸௌக்ஷ்மியம்.) (சு)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லைநுணுக்கங்களே இதனிற்பிற்தேன்னும்வண்ணம்

தோல்லைநன்னுலிற்சோன்னவுருவும்அருவுமநீயே

அல்லித்துழாயலங்கல்அணிமார்ப!என்னச்சுதனே!

வல்லதோர்வண்ணஞ்சோன்னால் அதுவேயுனக்காம்வண்ணமே.

ஆ.—(இல்லை) - இதற்காட்டில், பிறிது - வேறு ஸுலக்ஷமில்லையென்னும் படி டன் முய்தான வேதாநத்ததிலேசொன்ன அசித்ததுக்கும் சித்ததுக்கும் நிர்வாஹகளு னவனே! அல்லியையுடைய திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்க்ருதமான அழகியமாற்பை யுடையையாய், இவ்வழகுக்கு ஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! வேதங்களும் ஸநகாதி

ஒன்பதாம்பாட்டு.—என்ன இயற்கைகளால் இதயாதி. “துன்னுகரசரணம்” இத்தாதி யைக் கடாஷித்தவதாரிகை - ஜ்ஞாநேந்திரியங்களும் இத்தாதி

இயற்கை - ஸ்வலாவய. உறுப்பு - அவயவம். “எல்லாவுறுப்பும்” என்று கரசரணங்களை யொழிந்த கர்பஜ்ஞாநேந்திரியங்களைச்சொல்லுகிறது. “உன்னு” எனறதுககர்த்தம் - அநுஸந்திக்க இத்தாதி. “அநுஸந்திக்கப்படுவதாய்” எனறதின் விவரணம் - ஆசைப்படப்படுவதாயிருந்துள்ள எனறு. ஊறு - ஸபாஸம். ஒளி - ரூபம். நுணுக்கம் - ஸுலக்ஷமதையால் வந்த வைலக்ஷண்யம். வைலக்ஷண்யங்களேதென்ன - அணீயாம்ஸம் இத்தாதிவாக்யத்வம். “நாராயணசிஸோஷாணா

ரணீயாம்ஸரணீயஸாட | ஸலீஸாநாஸிஹிஷ்டம் ஹுராஜீநாஸிரீயஸாட”இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண. (சு)“புராஸிதாரஸவெஷாநீயாம்ஸரணீயஸாட | ருக்மா ஹஸ்தயீமஜிம் விஜாநீவாஸாஷ்வரட”இதி மாநவே (ச,உஉ) (சு)

யோகிகளும் உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைப் பேசப்படுக்கால் பேசின அம்சம் பேசின்ற மித்தனைபோக்கி, பேசாததுக்கு அவையிலலை, அதவா, உனக்கு நல்லாராய் உன் குணங்களிலே ஈடுபட்டிருப்பார், உன்னை ஏதேனும் ஒருபடி பேசினால் அதுவே யுனக்காம் ப்ரகாரமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வேடைகலமயிமம்மமாய் காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்ம மாயிருந்துள்ள: சேதநாசேதநங்களை விஹூதியாக உடையவனுடைய இருப்பை அதுஸந் யிடுக்கிறார்.

[அல்ஷீத்துழாய் அலங்கலணிமார்ப என்னச்சுதனே] - அல்லியையுடைய திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கருதமான அழகிய மார்பையுடையாய் இங்ஙனே யிருக்கிற அழகுக்கு ஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! சேதநாசேதநங்களை விஹூதி யாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பு, இததிருத்தழாய்மாலையாலே தகுதியா யிருக்கு மென்று கருத்து. [வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னாலதுவே யுனக்காம்வண்ணமே] - வேட்களும் ஸநாகதிபரமயோமிகளும் உன்னுடைய ஸ்வரூபமூண விஹூதிகளைப் பேசப்படுக்கால் “யதொவாவொநிவதபுதே” என்னும்படியாலே உனக்குப்பேசின அம் சம்பேசின்ற மித்தனைபோக்கிப் பேசாததுக்கு அவையிலல்லென்று கருத்து. உனக்கு நல்லார் உன்குணங்களிலே ஈடுபட்டிருப்பார், எத்தனையேனும் அளவில்லாதாரோயாகிலும், அவர்களேதேனும் ஒருபடி பேசினால் “நம்மை உள்ளபடியேகண்டு ஸத்ருமமான பேச் சுப் பேசுகிறார்” என்றிறே உன்திருவுள்ளக் கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நித்யமான வேதைகவேத்யமாயுள்ள ஸூக்ஷ்ம சித்சித்வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாகவுடைய நீ, வாசாமமோசரமஹிமா என்கிறார்.

இதனில் - இதிற்கட்டில், பிறிது - வேறு, நுணுக்கங்கள் - ஸௌக்ஷ்மம், இல்லை -, என்னும்வண்ணம் - என்னுமபடி, தொல்லை - அநாதியாய், நல் - அபௌருஷே யத்வாதி குணயோமத்தையுடைத்தான, நூலில் - வேதஸாஸ்தரத்திலே, (அவ்யக்தாஷ் றாவஸ்த்தையிலும் அதிஸூக்ஷ்மமாக), சொன்ன - தமஸ்பத்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட, உருவும் - அசித்தம், அருவும் - சித்தம், நீயே - “வடெடிவ” (ஸதேவ) என்கிறமாய் தையாலே நீயேயானாய்; (இப்படிசித்சித்ஸூரியானவளவன்றியே), அல்லி - பூந்தாசை யுடைத்தான, துழாயலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையை, அணி - அலங்காரமாகவுடைய, மார்ப - திருமார்பையுடையனாய், என் -, அச்சுதனே - அப்ரச்யதாகாரான விஸக்ஷண விக்ரஹயுக்தனே! (இப்படியிருக்கிற வன்னுடைப ஸர்வப்ரகாரவைஹத்தை), வல்லதோர் வண்ணம்-வல்லப்ரகாரம், சொன்னால்-(வேதாதிகள்) சொன்னாலும், உனக்கு-, அதுவே-, வண்ணம் - ப்ரகாரம், ஆம் - ஆம்படி: (ஆஸ்ரிதஹ்வயனாயிருப்பதி.)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வேடைகலமயிமம்மமான காரணவஸ்யையில் அதி ஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநங்களை விஹூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அதுஸந்யிடுக்கிறார்.

[இல்லை நுணுக்கங்களே இதினில் பிறிதென்னும்வண்ணம்] - நுணுக்கங்கள் இனிப்பிறிதில்லை என்னும்படி. நுணுக்கங்கள் - ஸூக்ஷ்மலாவங்கள். ஹிஹிஹிஹி தத்வத்யங்களுடையவும் ஸூக்ஷ்மலாவங்களுக்கெல்லாம் எல்லையிலிறே, காரண வஸ்யை. [தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - பழையதாய்ப் ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான வேதத்திற்சொல்லுகிற அசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபடித்

தத்துக்கும் நிர்வாஹகன் நீயே. “ஸுஷேவஸுஷேஷே” என்கிறபடியே நாமரூபங்களையிழந்து தமஸ்ப்தவாச்யமாய், “தஜீஷணகீஹதி” என்கிறபடியே அவன்தன்னைச் சொல்லுகிற சொல்லாலே சொல்லலம்படியிருக்கை. [அல்லியித்யாதி] - ஜமதாகாரண நிலைபோலன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு நித்ய விஹத்தியிலே ஒருபடிப்பட இருக்கும்இருப்பைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநுழுவதவீன்றியே இருக்கிறவனே! சேதநா சேதநயோமமும், திருத்துழாய் மாலையாலே தகுதியாயிருக்குமென்கை. [உல்லதோர்இத்யாதி] - வேடிங்களுந் ஸந காதிகளும்யயாவலம் பேசப்படுக்கால், பேசின அம்சம் உன்னைப்பேசுமற்றமத்தனையல்லது, யெதாவாவொழிவதுதென்து என்று சொல்லப்படுகிற உன்னை பரிச்மேஷிக்க வொண்ண தென்கை. எத்தனையேனும தாழ்ந்தானொருவனாகிலும் அநந்யப்ரயோஜனாகில், அவன் னொன்னவளவு உனக்களவாய், அவ்வருகில்லாதபடி இருக்கிறவனென்றுமாம்.

நாடு. —பத்தாம்பாட்டு. வேடைகஸமயி மம்யனாய்க்காரணமாய் அதிஸுக்ஷிம மாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய் கிறார்.

[இல்லை நுணுக்கமித்யாதி] - இதிற்காட்டில் வேறு ஸுக்ஷிமமாயிருப்பதில்லை யென்னும்படி. அதாவது - இவற்றுக்கு “தனக்கு” என்ன ஒருநாமரூபங்களின்றிக்கே ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படி, காரணவஸ்த்தமா யிருக்கிறசேதநாசேதநங்கள் நீயிட்ட வழக்கு. [தோல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - “ஸுஷே வஸுஷேஷே” (ஸுதேவஸோமயேதமக்ரஜஸீத்) என்றதிறே. (பழைய தாய்ப் ப்ரமாணஸ்ரேஷ்டமான வேதத்திலே சொல்லுகிறஅசேதநத்துக்கும், அதிற்காட் டில் ஸுக்ஷிமமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும்நிர்வாஹகன்நீயே.) ஆக, ஜகதாகாரணயிருக் கும் இருப்பைச்சொல்லிற்று. [அல்லித்துழாயித்யாதி] - நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே யலங்க்ருத மான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநாளும்அழிவில்லாதபடி பரமபதத் திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே! [உல்லதோரித் யாதி] - இதுக்குஇரண்பேடியாக அருளிச்செய்வார்: இவன் தனக்குள்ள அளவேல்லாங் கொண்டேபேசினால், உன்பக்கல் சிலசொல்லிற்றும் அத்தனைபோக்கியல்லது, உனக்குஓர் இயத்தை யில்லையிறேயென்னுதல்; அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம்வண்ணம்? -அது அன்றென்கிறது. மற்றைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பா ரெத்தனையேனும் மளவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், அவர்கள் ஒன்றைச்சொன்னால், ஸ்ரீவைகுண்டத்

பத்தாம்பாட்டு. —இல்லை இத்யாதி “தோல்லைநன்னூலிற்சொன்ன - இல்லை நுணுக்கங் களை இதனில் பிறிதென்னுமவண்ணம்-உருவும்அருவுமீயே” என்றபதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிகை - வேதைக இத்யாதி. அதிருக்ஷிமாயிருந்துள்ளவெனறது - காரணவஸ்த்தையைப்பற்ற.

“இதனிற்பிறிது - நுணுக்கங்கள் - இல்லை - என்னுமவண்ணம்” என்றவயித்தர்த்தம். இதிற்காட்டில் இத்யாதி. எதவ்வரணம்-அதாவது இத்யாதி வேதத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன - ஸுதேவ இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அல்லியை இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “அதுவே” என்ற ஏகாரம் - எதிர்மறை: வ்யதிரேகார்த்தகமென்றபடி. த்வீதியார்த்தத்துக்கு, தேற்றேகாரம். நிர்ஸயார்த்த

திலேநி த்யஸுபிரிகளநடுவே அவர்கள் தங்களுக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை ஸம்ஸாரத்திலே அதிகுடித் தரனாயிருக்கிற இவன் அறிந்தானாகச் சொல்லுவதே? என்று சீறுகையன்றிக்கே, இவன் சொன்னதுவே தனக்களவாக நினைத்திருக்குமென்கிறது. (உ)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆம்வண்ணமின்னதோன்றென்று அறிவதரியவாரியை
ஆம்வண்ணத்தால்குருகூர்ச்சடகோபனறிந்துரைத்த
ஆம்வண்ணவொண் தமிழ்களவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அமைந்தார் தமக்கேன்றைக்குமே.

ஆ. — (ஆம்வண்ணம்) - ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை யுள்ளபடியேயறிந்து அங்குததைக்கு ஸத்ருஸமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியை யபாசுத்தி சொல்லுமவர்களே, என்றைக்கும் க்ருதக்ருதயரென்கிறார்.

ஒ — நிமிமத்தில், ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை உள்ளபடியே அறிந்து அங்குததைக்கு ஸத்ருஸமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யபாசுத்தி சொல்லுமவர்கள் என்றைக்கும் க்ருதக்ருதயரென்கிறார். ஆம்வண்ணவொண் தமிழாவது - நல்ல சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான அழகிய தமிழென்றுமாம்.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை யப்பசிக்குவல்லவர்கள், யாவதாத்ம ஊவி ஊவதநுலவத்துக்கு ஈடாகச் சமைந்தார்களென்று வலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆம் - உண்டான, வண்ணம் - ப்ரகாரம், இன்னதுஒன்று - இன்னபடிப்பட்டிருப்பது ஒன்று, என்று அறிவது - என்று அறிகைக்கு, அரிய - அரியனான, அரியை - ஸர்வேஸ்வரனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - * மயர்வறமதிரலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார், ஆம்வண்ணத்தால் - உள்ளபடி, அறிந்து-, உரைத்த-(அங்குததைக்கு அநுரூபமாக) அருளிச்செய்த, வண்ணம் - சந்தஸ்ஸை, ஆம் - உடைத்தாய், ஒண் - ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையை யுடைத்தான, தமிழ்கள் - தமிழாயுள்ள, இவை ஆயிரத்துள் -, இப்பத்தும் - இந்தப் பத்தையும், ஆம்வண்ணத்தால் - தங்கள் ப்ரகாரத்துக்கிடாக, உரைப்பார் - சொல்ல வல்லவர்கள், தமக்கு - தங்களுக்கு, என்றைக்கும் - யாவதாத்ம ஊவியான அதுஊவத்துக்கு ஈடாக, அமைந்தார் - சமைந்தார்கள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ. — நிமிமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யபாசுத்தி சொல்லுகிறவர்கள், என்றைக்கும் க்ருதக்ருதயரென்கிறார்.

தகமென்றபடி. 'அல்லித்துழாயலங்கலணிமாற்ப! என்னச்சதனை! இதனிலிபிதிது நுணுக்கங்கள் - இல்லை என்னும்வண்ணம் தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன உருவும் அருவுமீயே; வல்லதோர்வண்ணம் இத்தயாப்யாப்யம்,

[ஆம்வண்ணமித்யாதி]-ஒருவராலும் ஒருவகையாலும் உள்ளவளவுஇதென்று அறியவொண்ணாதபடியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. “யதொவாவொநிவதஹே” என்று ஸ்வரூபரூபகுணவிசுவதிகளில் ஒருவகையும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதிருக்கை. [ஆம்வண்ணத்தாலித்யாதி] - அவனையுள்ளபடியறிந்து அங்குத் தைக்கு ஸத்ருஸமாக அருளிச்செய்தாராயிற்று இவர். விஷயம் அபரிச்சிந்தமாயிருக்கக்கேசெய்தேயும், “மயர்வறமதிஹைருளிநன்” என்று அவன்தானேகொடுத்த ஜ்ஞாநமாகையாலே உள்ளபடியை அறிந்தருளிச்செய்தார். ஸ்வயத்தந்தாலே காணப்பார்க்கிலிறே அறிகையில் அருமையுள்ளது. [ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்கள்] - அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள நல்லதமிழென்னுதல்; வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல ஓசையையுடைய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள நல்லஹந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான தமிழென்னுதல். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - இவர் தம்மைப்போலே மயர்வற்றுச் சொல்லவேணுமென்னும் நிர்வந்தியமில்லை; வல்லபடி சொல்லுமவர்கள். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] - இவ்வாத்மவஸ்து உள்ளதனைகாலம் ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாதே, ஆழ்வார்பரிக்கரஹத்தாலே என்றுமொக்க நித்யாநுஹவம் பண்ணச்சமைந்தாராவர்கள்.

நாடு.—நி மூத்தில் அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யயாஸக்தி சொல்லவல்லார் என்றைக்கும் கருதக்குத்யரென்கிறார்.

[ஆம்வண்ணமித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வலாவத்தையுடையவனென்றுகொண்டு ஒருவராலும் அறியவரியனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கவிபாடிற்று. “யதொவாவொநிவதஹே” (யதொவாசொநிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசிற்று [ஆம்வண்ணமித்யாதி] - அவனுக்குத் தகுதியாம்படி யாழ்வா ரருளிச்செய்த. அறிவதரிய அரியை என்றதாகில் ஆம்வண்ணத்தாலுரைக்கையாவதென்? வ்யாஹதமன்றோ? என்னில்—[அறிந்துரைத்த] - அவன் * மயர்வறமதிஹைருளவாயிற்று இவர்பேசிற்று. ஸ்வயத்தந்தாலே யறியப்பார்க்கிலிறே அறிதென்றது; அவன்கொடுத்த அறிவுகொண்டுஅறிவார்க்குக் குறையில்லையிறே. “நெறிவாசல்தானே

நிமம்.—ஆம்வண்ணம் இத்யாதி. “ஆம்வண்ணத்தால்” என்றதொடங்கி, “அமைந்தார் தமக்கென்றைக்கும்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அங்குத்தைக்கு இத்யாதி.

“இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்று அறிவதரியவரியை” என்றவ்யம். இன்னபடிப்பட்டதொன்று அவனுக்காம் ஸ்வலாவம்என்று அறியவொண்ணாத ஸர்வேஸ்வரனை என்றுஇதுக்கு ஸப்பார்த்தம். இத்தால்ஹலித்தலாவம் - இன்னபடி இத்யாதி. அப்படி யறியப்போகாதோ? என்ன - யதொவாச இத்யாதி. “ஆம்வண்ணத்தால்” என்றது - ஆனபரகாரத்தாலென்றாய், அங்குத்தைக்குத் தகுதியாகவென்றபடி ஆனால் “அறிவதரிய” என்பானென்? என்ன - ஸ்வயத்தந்தாலே இத்யாதி. ஸ்வயத்தந்தாலே யறியப்போகாதோவென்ன, பரமாணம் - நெறிவாசல் இத்யாதி. முதல் திருவந்தாதி நாலாம்பாட்டு. வாசலானநெறியென்றாய், ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஸ்வரனையென்னுதல்; நெறியென்று - உபாயமாய், வாசலென்று - உபேயமாய், உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய்நின்ற ஸர்வேஸ்வரனையென்னுதல். “ஐந்தித்யாதி” - பஞ்சேந்தரியத்வாரங்களில் அடைக்கப்புக்கவாகளை முகத்திலேயறைந்து போருகிற கதவையடைத்து. ‘அறிவானம்’ - ஸ்வயத்தந வித்தமான ஜ்ஞாநஸக்திகளைக்கொண்டறிவதாக இருக்கிறானெவனுக்கேப்பிக்கிறாரென்றபடி. ஸ்வ

யாய்நின்றனையைந்து, பொறிவாசல்போர்க்கதவஞ்சாத்தி - யறிவானும்” என்று ஆகேஷிப்பிப்பது, ஸ்வயத்தந்தாலேயறியப்பார்ப்பாரையிறே. [ஆம்வண்ணம் ஒண்தமிழ்களிய்யாதி]- அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற அழகிய தமிழேன்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள உந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தாய், ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தமிழேன்னுதல். வண்ணம் - சந்தஸ்ஸு. அன்றிக்கே. வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல த்வரியையுடைத்தான செந்தமிழேன்னுதல். [தமிழ்களியையாயிரத்துளிப்பத்தும்] - தமிழாயிருந்துள்ள இவையாயிரத்துள் இப்பத்தையும். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - பின்னை, இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் * மயர்வறமதிநல்லருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவென்னில்?—அத்தேவையெல்லாம் ஆழ்வார்தம்மோடே; இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லவமையும். [அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே] - அவர்களுக்கு இவ்வாத்மா உள்ளதனையும், ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா; ஆழ்வார் பரிக்கரஹமானதுவே போரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத் தாமே யமைந்தார்களா யிருப்பார்கள்.

(கக)

ரூபாநுரோபாயோபேயங்கள் தானுயிற்றவனை, இந்திரியங்களை ஜபித்து ருத்ரன் அறியமாட்டானென்று கருத்து. இப்பாகுரத்தில் “நால்வர்க்கு” என்றது - அகஸ்தய புலஸ்தய உக்ஷமார்க்கண்டேயர்களை. மலிதம் - அவர்களுக்கு இய்யாதி. ஆழ்வார் பரிக்கரஹமானதுவே - ஆழ்வார் பரிக்கரஹத்திக்கு விஷயமானதுவேயென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்றைக்கும் இய்யாதி ஈஸ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாவென்றது - ஈஸ்வரனாகிற முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டாவென்றபடி. முழங்கைத்தண்ணீராவது - ஒருவன் தண்ணீர்குடித்தால் அவன் முழங்கையிலே ஒழுகுகிற தண்ணீரைக்குடிக்கை. ‘இன்னதொன்று - ஆம்வண்ணம் - என்றறிவதரியவரியை - குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆம்வண்ணத்தால் - அறிந்துரைத்த ஆம்வண்ணவொண் தமிழ்களென்றுமொடாங்கி, உரைப்பார் - என்றைக்கும் - தமக்கு அமைந்தார்’ இய்யவ்வயி.

(கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — ஸஹஸ்ரம் நிவத்யு ரிஸம்ஸுதிரிணெயோ ஸம்ஸூராவயநு கஸ்யேவீத்யுநவொஹிதெந | சூஸூரொகதநுதாவிவீ டஸுயிதாவிஸூரிதஃ கிஸுஸுஹம் ஹரிணா஽ஷ்டெந ||

த்ரமிடோபநிஷத்தாத்தபர்யாத்நாவளி. — (மாயாவாமனனே.) — ஸுருதெஸு டிராஸூரோஷ்டெஸு கஸ்யுமமதெவத்யுஸு ஹிஸுதநாஷ்டெஷு லெஸுயெடாகாநாநியதூஸூரண ததிரொஸூரநாநாநாஷ்டெஷு: | டுஷ்டெஷு க்ஷாத்தலாஜாம் வஹுஸுஹகரணாஷ்டெஷு ஸ்வெஷு ஹாவாஸூரநாநாஸூரநாநாவிவ வகிததஸூயா: பூக்யவாஹி.

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }

மாயாமல்தன்னைவைத்தவைகித்திரியாலே தியாவிகித்திரமாச்சேர்பொருளோடு—† ஆயாமல் வாய்ந்துநிற்குமாயன்வளமுரைத்தமாறணநாம் ஏயந்துரைத்துவாழுநாளென்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

† ஆயாமல் என்றும் பாடமுண்டு.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி—என்றைக்கும் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—இப்படி மஹாச்சர்யமான ஜகத்ருபத்தையும், அப்ராக்ருதஸ்வாஸாரண த்வ்யருபத்தையும், இவை அவன்பக்கவிலே ஸங்கதமாபிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து அத்யந்த விஸ்மிதராய், நிரதிசயப்ரீதியுத்தராய், நிரஸ்த ஸமஸ்தப்ரஸ்துத வ்யஸநராயிருந்து, திரவபிகாச்சர்யோஹப விபாகாரத்தையுள்ளபடியே சொன்னார்; இதுதானும் நிரூபித்தவாறே அவன் செயலாயிருந்தது, இத்தையநுஸந்தித்து, “அத்யந்த நிவீரநயிருந்த என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி சொல்லுவித்தருளுவதே!” என்று, தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளினவனுடைய ஸர்வஸக்திவஸௌஸீல்ய வாத்ஸல்யாதி சுல்யாணகுணதுஹவ ஜரிதநிரவபிக ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், “த்வத்ப்ராப்திவிரோப்யாயுள்ள இப்ராக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளவேணும் என்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, செய்தருளாமைக்குக் காரணமென்?” என்று எம்பெருமானே ஆழ்வார் கேட்க, அவனும், “ஸாதல் பத்திலே ஸ்ரீபீஷ்மரைவைத்து லோகத்தார்க்கு யர்மத்தைச் சொல்லுவித்தாம்போலே, என்னை ஆச்சர்யத்தார்க்கும் எனக்கும் ஹோமார்யமாகக் கவிபாடவைத்தோம்” என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வுபகாரத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ஹ்ரந்தராய், வேடிங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிலஹ்வான் தொடக்கமாக உண்டான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், பழைய ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த கவிகளுங் கிடக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய விரோதிநிவ்ருத்திக்கு அநுரூபமான ஈஸ்வரனுடைய ஆச்சர்யஸக்தியோ ஁த்துக்கு ப்ரகாசகமாயுள்ள விசித்ர விபூதிமத்தையை யநுபவித்து ஸந்துஷ்டரான இவர், இவன் விரோதி நிவர்த்தநத்தில் விளம்பிக்கைக்கு அடிபென்? என்று நிரூபித்து, அவன் தம்மை வாசிககைங்கர்யங்கொள்ளுகைக்காக வைத்த ப்ரகாரத்தைக் காட்டக் கண்டு ப்ரீதராய், தம்விரோதி கிடக்கச் செய்தே அத்தை மதியாமல் அசித்தகல்பமாக்கி யடிமைகொள்ளுகைக்கடியான நிருபாதிக ஸம்ஹ்ருத்தையும், ப்ரதமப்ரவர்த்தநத்தையும், ஹத்தார்த்தப்ரவ்ருத்தியையும், விரோதியை மதியாமல் விரும்பினபடியையும், விருப்பத்தால்வந்த மேன்மையையும், மேன்மைக்கு எல்லையிலத்தையும், அப் பரத்வாநுஹத்துக்கு விலக்கான பாபத்தினுடைய நிவர்த்தநத்தையும், அதிசயீதாநுஹவ்ய குணயோமத்தையும், அதினுடைய நித்யானுஹவ்யத்தையும், நிஷ்ப்ரத்யுபகாரமான நிரவதிகோபகாரகத்வத்தையும் அநுஹவித்து, ஏவம்வித ஸ்வஹவணவன் என்விரோதியைக்கழித்து என்னை வாசிக கைங்கர்யங் கொண்டபடிக்குளத்தைச்செய்வேனென்று உபகார ஸ்மருதியாலே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், “எனக்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னுல்லலது செல்லாமையுமுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருந்தபின்பு, த்வத்ப்ராப்திவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்ஹ்ருத்தை அறுத்தருளவேணும்” என்று

கீழே பலகாலும் அபேஷிக்க, அவனும் இவர்க்கு நேர்கொடுநேரே தன்கருத்தை அருளிச் செய்யாதே, தன்னதொரு குணத்தை யாவிஷ்கரித்து அதிலே இவர்க்கு அந்யபரதையைப் பிறப்பித்துப்போந்தான். இவரும் அந்தக்கருத்தை யறியாதே, “நீ உன்னைச் சிலர்க்குக்கொடுக்குமிடத்துத் தடுக்கவற்றாயிருப்பதொரு ப்ரதிவந்யகமின்றிக்கேயிருக்க உன்னைத் தருவதும் செய்யாதே முடியவுமாட்டாதே ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற இதுக்குக் காரணமென்?” என்ன, “ஸ்ரீவீஷ்மரை ஸரதஸ்பத்திலே யிட்டுவைத்து நாட்டுக்கொரு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோகைக்கு உறுப்பாக இப்ரவந்யத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்குக் காணும்” என்று தன்கருத்தை நேரேயருளிச்செய்ய, ஸ்ரீயுபதியாய் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனாய் புருஷோத்தமனாயிருக்கிற தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அத்தைத் தம்மாலே திர்ப்பதாக அவனருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், வேடிங்கனும், ஸ்ரீவால்மீகிகவான், ஸ்ரீபராஸரஹ்வான் தொடக்கமான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்கிற முதலாழ்வார்களருளிச்செய்த கவிகளுங்கிடக்க, தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுமே தமொறுகிறார்.

நாடு.—கீழேபலகாலும், “ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பெறுவார்க்குப் ப்ரதிவந்யகங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் தானே தன்னைத் தரப்பார்க்குமன்ற தகையவல்லதொருப் ப்ரதிவந்யகமின்றிக்கே யிருக்க, ‘தன்னாலேபெறு’ என்றிருக்கிறஎன்னை இங்கேவைத்ததென்?” என்று கேட்டுப்போருவாரோருவர். அவனும், இதுக்கு நேரான பரிஹாரத்தைப்பண்ணுதே ஏதேனுமொரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அந்யபரதையைப் பிறப்பிக்கமாயிற்று, இவர்க்கு இதிலே நெஞ்சு செல்லாதபடி. இனி, கீழிற்றிருவாய்மொழியிலேயும் - “ஸம்ஸாரத்தில்போருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல்லாமையுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையும் என்னை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பித்துக்கொடுபோருகிற ஆஸ்சர்யம் இருந்தபடியென்? இத்தனைக்கருளிச்செய்யவேணும்” என்ன, “கண்டரேதான் இதோராஸ்சர்யமிருந்தபடி!” என்று அவ்வுறியாலே தன்னுடைய ஆஸ்சர்யஹ்மதகாரதையைக் காட்டிக் கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணினான். இவரும், அப்போது அத்தனையும் அத்தையநுஸந்தித்து, அது தலைக்கட்டினவாறே அநந்தரம் பழையபடியே கேட்கத்தொடங்குமவரிதே. “இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே போருந்தாதிருக்கிறஎன்னை இங்குவைத்ததுக்கு ஹேதுவென்? என்ன, “நம்மைஇதுக்குஒருஹேது நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்கவேணுமோ? கண்டதெல்லாவற்றிலும் நாக்குநீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணிப்போந்தீராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாஸநாருசி கிடந்ததாகில், அவற்றுலே யிருந்தாலாகாதோ?” என்ன, “அவை யங்கிடக்கச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே எனக்கு மயர்வற மதிநலமருளி பாசங்கள் நீக்கியென்னை யுனக்கேயறக்கொண்ட பின்பு என்னை இங்குவைக்கிறதென்?” என்று வடிம்

என்றைக்கும் ப்ரவேஸே: ஈஸ்வரஸ்வஹாவத்தையும் அருளிச்செய்துகொண்டு கீழிற்றிருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - கீழே இத்தாதி. பலகாலுமென்றது - * உண்ணிலாவிய தொடங்கிப் பலகாலுமென்றபடி. கேட்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்தாதி. “பாசங்கள்” என்றத்தைப்பற்ற - கண்டதெல்லாவற்றிலும் இத்தாதி. ‘உனக்கேயறக் கொண்டபின்பு’ என்றவநந்தரம், நீசொல்லுகிறவிது பரிஹாரமன்று; ஆகையாலே, என்று கூட்டிக் கொண்டு, அநந்தரம் - என்னையிங்குவைக்கிற தென்னென்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க என்றநுஸந்தி

பிட்டுக்கேட்க, “நீர்தாம் உம்மைய நமக்காகஒக்கிவைத்தீராகச்சொன்னீரே - ‘தனக்கேயாக வேனைக்கொள்ளுமீதே’ என்று; ஆனபின்பு நாம்வேண்டினபடி விரியோயுங்கொள்ளக் கடவோ மன்றோ ? ஆனபின்பு, நமக்கு அதிசயத்தைப்பிறப்பிக்கை உமக்குஸ்வரூபமாயிருக்குமீதே ; ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, பூரீபீஷ்மரை ஸரதல்பத்திலேயிட்டு வைத்து நாட்டுக்கு வேளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாற்போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காகச் சிலப்பரபந்தங்களைப்பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்:அது தலைக்கட்டுத்தையுங்காணும் உம்மைவைப்பது” என்று நேரானபரிஹாரந்தன்னை யருளிச்செய்ய, இவரும் அத்தையங்ஸந்தித்து, ஸர்வேஸ்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூரணனாயிருக்கிறாவன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அக்குறை பின்னைத் தம்மைக் கொண்டு தீர்ப்பதாகச்சொன்னவார்த்தையைப் போறுக்கமாட்டிற்றிலர். “தனக்குச் சிலப்ரபந்தங்கள் வேண்டினால், அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசுத்தயாதிகளால் குறைவற்ற பூரீவேத வ்யாஸபகவான், பூரீவால்மீகீபகவான், பூரீபராஸுரபகவான் தொடக்கமானார், ‘சேந்தமிழ் பாடுவார்’ என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்கள், இவர்களெல்லோரும் உண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே பழகி ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே யந்யபரனாய், ‘ஊவமெநுவவஹவதி’ (அஸந்நேவஸபவதி) என்கிறபடியே அஸத்தல்பனாய் உருமாய்ந்து போன என்னைக்கொண்டு தனக்குடாகக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்ன வார்த்தை என்னவார்த்தை ! இதோரு நீர்மையிருக்குப்படியே ! இதேன்னநீர்மை !” என்று, ஸாவேஸ்வரன் தந்திறத்தில் பண்ணின உபகாரத்தை யங்ஸந்தித்து, அதுக்கு ஒருபரத்யுபகாரங் காணுமையாலே தமோறிச்செல்லுகிறது.

முதற் பாட்டு.

என்றைக்கும்என்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய
அன்றைக்கன்றுஎன்னைத் தன்னாக்கி என்னுலத்தன்னை
இந்தமிழ்பாடியரசனை ஆதியாய்
நின்றவென்சோதியை என்சொல்லிநிற்பனே ?

ஆ.—(என்றைக்கும் என்னை) - ஆத்மாந்தகங்கரத்வேந ஸ்விக்கரித்து, ப்ரதீகிரமும் என்னைத் தன்னைப்போலே பரிசுத்தனாக்கி, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடுந் தன்னுடைய ஸர்வஸக்தித்வத்தையும், ஏதத்ப்ரபந்த நிர்மாண

பது. வடிப்பிட்டு - நிர்ப்பந்தித்து. “ப்ரபந்தங்களைப் பண்ணுவிக்கப்பார்கதோம்” என்று உத்தரம் சொல்லப்பார்த்து, “ஆனால், என்னுற்றமையெல்லாங்கிடக்க வெறும் ஸ்வகாயமே பார்க்குமத்தனையோ” என்கிறசங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் - நீர்தாம் இத்தயாதி. ஒக்கிவைக்கை - ஆக்கிவைக்கை. வெளிச்சிறப்பு - ஜ்ஞாநப்ரகாஸம். பொறுக்கமாட்டிற் நிலநென்றது - “என்சொல்லிநிற்பன்” இத்தயாதியைப் பற்ற. “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்,” “ஒப்பிலாததீவினையேனை” “ஏதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வது” இத்தயாதிகளைக்கடாகுதித்து - தனக்குச்சில ப்ரபந்தங்கள் இத்தயாதி. “என்னினனுயிரின் ரொன்றாய்” என்றததைப்பற்ற - அஸந்நேவ இத்தயாதி. செந்தமிழ்பாடுவார் - அழகியதமிழ்பாடும் முதலாழ்வார்கள் இத்தயாதி. திருமொழி, “வெந்திறல்”(உ-அ-உ) இத்தயாதி.

ஹேதுத்வக்ருத நிரவதிகதேஜஸ்சைஸ்யம் எத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பன்? காலதத்வ முள்ளதெல்லாம் சொன்னாற்றான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அதிகூஷ்த்ரனாயிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிக னுடையேனும்படி பண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து யரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

[என்றைக்குமென்று தொடங்கி] - ஒருநாளே விஷயீகாரமே ஆத்மாவயிக மாக வாழுகைக்குப் போருமென்னும்படி போனகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் விஷயீகரித் துக் கவிபாடுகைக்கு அநுரூபமான ஸாமக்ரி யொன்றுமில்லாத என்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி களால் தன்னோடுஒக்கப்பண்ணி; என்னைத் தனக்காக்கி என்றுமாம். [என்னுல்தன்னை இன்தமிழ்பாடியவீசனை] - தன்னாலேடித்தஸக்திகளுனவென்னாலே ஸ்ருதிஸ்ம்ருத் யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற தன்னைத் தான் ஸர்வஸக்தியாகையாலே இனிதாய் எல்லார்க்கும்அதுஅவிக்கலாம்படியாகத் தமிழான திருவாய்மொழியைப் பாடு வித்துக்கொண்டவனை. [ஆதிமென்று தொடங்கி] - எனக்குத் தன்னழகைக்காட்டிக் கவிபாடுகைக்கு அடியானவனை.

ப.—முதற்பாட்டில், திருபாதிகசேஷியானவன் என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்ட ஒளஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு என்சொல்லி யரிப்பேனென்கிறார்.

என்றைக்கும் - ப்ரதமாங்கீகாரம் யாவதாம் லாக்ஷியம்படி யங்கீகரித்து, போகிய - போகிற, அன்மைக்கன்று - காலந்தோறும், என்னை உய்யக்கொண்டு - விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி, என்னை - தன்னாக்கி - தனக்கேயாம்படி செல்லாமையைப் பிறப்பித்து, என்னுல் - கவிபாடுகைக்கிடான ஜ்ஞாநாதிகளில்லாதவென்னைக் காரணமாகக் கொண்டு, தன்னை - (வேதங்களும் பிற்காலிக்கும்படியானபெருமையையுடைய) தன்னை, இன் - ஸப்தந்தானே நிராக்ஷியஸரஸமாய், தமிழ் - (ஸர்வாதிகாரமான) தமிழை, பாடிய - பாடின, ஈசனை - திருபாதிகசேஷியாய், ஆதியாய் - எனக்கு உள்வீடாககின்று பாடுகையாலே இதுக்கு மூலபூதனாய், நின்ற - அத்தாலேநிலைபெற்று, என்சோதியை - உஜ்ஜ்வல விக்ரஹனாயிருக்கிறபடியை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனை, என் - எத்தை, சொல்லி - நிற்பன் - யரிப்பேன். ப்ரதமம் ஆலிமுக்யம்பண்ணும்படி யங்கீகரித்திலென்னவோ? அத்தை முழுக்க நடத்திறிலென்னவோ? என்னைத் தனக்கே யாக்கிறிலென்னவோ? நான் பாடினேனும்படி தான் பாடிற்றிலென்னவோ? அத்தாலுஜ்ஜ்வலனாயிற்றிலென்னவோ? எத்தைச்சொல்லி யரிக்கலாவது? என்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், அதிகூஷ்த்ரனான என்னை ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளால் பூர்ணனும்படிபண்ணிக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை நினைத்து யரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

[என்றைக்குமென்னை யுய்யக்கொண்டு] - என்னை, ஒருநாள் பண்ணின விஷயீகாரமே காலதத்வமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவிக்கப்போருமென்னும்படி விஷயீகரித்து, ஸர்வேஸ்வரனொருவனை விஷயீகரித்தால், பின்னையாத்மாவயியாய் “இதொரு விஷயீகாரமே!” என்று நெஞ்சுஉளுக்குப்படியாயிற்றிருப்பது; “கலுஸம்ஸுபகலுஸம்ஸுபகலு” என்கிற படியே என்றுமொக்க ஸ்மரித்து யரிக்கலாம்படியாயிதே யிருப்பது. “ஸுரநுநீரவவ வொணாநா-விவ்யபெ” என்று, ஸத்ருக்கள், வீரத்துக்கு நெஞ்சுளுக்கும்படியாயிற்று.

பதாவதாரிகை - இப்படி நீர் இத்தயாதி. “பொதியவன்னைக்கன்று & என்னைக்கும் என்னை ஆய்யக்கொண்டு” எனறு அந்வயித்தாதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தயாதி “ஒருநாள் விஷயீகரித்தால் எனறுமொக்க அத்தை அருஸநித்தது தரிக்கலாயிருக்கும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தச்சஸம்ஸம் நுத்ய இத்தயாதி. “ததுஸம்ஸுததுஸம்ஸுதது ராதிவசீததுஸம்ஸுததுமரொ: | விஷயொ செகிஹாநாராஜிநுஹுஷொரிவபுமகூபுமகூ”இதிகிதாஸுஅஷ்டாதஸே.(எஎ)அவன்குணம்

இப்படி ஈடுபடுத்துமென இவ்வுதககு வ்யதிரேசத்தருஷ்டாந்தம் - ஸ்மாந் இத்யாதி. “**ஐ** உறனுப்
காஸாநாஃ விஜுக்ஷிபுஸாவதுஸாஸு | ஸுராவாஸவவாணாநாஃ வ்யயொராக்க
வெஸூரஃ” இதி யுத்தகாண்டே. (ஈ- ந) அமுபீபோலே குணங்கள் வாயகமோ? எனன் - அம்பு
பட்டித்யாதி. உகதார தநிகமநம் ஆக இத்தயாதி. இப்படிப்பட்டவிஷயி கார்த்தனை - என்றுமொக
அநுஸந்தித்து யரிக்கலாடபடியான ஒருநாளை வ்யயிக்காததைவ்யனற்படி. இவ்வபய பதங்களாலும்
வல்லித்தவாதம் - இவருடைய ஆதர்மம் அவனுடைய வ்யாமோஹமும் என்றருளிச்செய்கிறார் -
இதுதான் என்று. உயயககொண்ட இந்த வ்யயிக்காரநானென்றபடி. விவரணம் - அவனுடைய
இத்தயாதிவாக்யவ்யய. அதாவது - இவா கருதஜ்ஞராகையாலும், அவன் “உன்னடியார்க்கென்செய்
வன்” என்னும் ஸ்வகாவனாகையாலும், இருவராலும் ஆற்றப்போகாதென்றபடி. அன்றிக்கே இவன்
தான் ஒருகால்விய்யிகரித்தால் போராபோ? இவாதாமும் அத்தை யொருகால் அநுஸந்தித்தால்
போராபோ? எனன் - இதுதான் இத்தயாதி எனனுதல். மடிதடவுகை - மடியில் தந்தைக்களவு
காண்கை. பொறுக்கவல்லவரல்லர் என்றது - ப்ரத்யுகாரட தேடித்தமொழுவொன்றபடி. தன்னுடை
யேனும்படி - தனக்கு சேஷமானபடி. ‘ஸ்ருதிஸ்ம்ருதயாதிசங்குஅவிவ்யயம்’ என்றதுக்கு ப்ரமானம் -
‘பதோவாச இத்யாதி. “இன” என்றதுகார்த்தம் - இதுதன்னில் இத்யாதி. இதுதன்னில் - இத்
திருவாய்மொழிதன்னில் என்றபடி. ஒகீந்அரீக்தமாவது - திருவாய்மொழி பாவித்ததுக்கொள்ளுகை,
ப்ரிமாற்றமாவது - ஈஸ்வரனுடைய வ்யாமோஹம், “பாடிய” என்றதுக்கு - ப்ரயோஜகார்த்தவ
மாதல், ஸ்வயம் காத்தருவமாதல்என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - என்னைக்கோண்டு இத்தயாதி
வாக்யவ்யபத்தாலே, பாடினானென்றது - “என்முன்சொல்லும்” என்கிறபடியே முற்சந்தைசொன்ன

நாஸ்தே) என்று முக்தன் ஸாமுநம்பண்ணுமாபோலே, அவனும் இவரோட்டையங் லுவத் தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு “தென்னு” என்றபாமோயிற்று. இப்படியினிய இது உண்டானபடி யெங்ஙனே என்னில்? - [நசுனை] - சொல்லவேணுமோ? ஸர்வேஸ்வரன் செய்யமாட்டாததுண்டோ! அரிதோ அவனுக்கு? கவிபாடினீர் நிராயிராநின்றீர்! அவனைப் பாடினானாகச் சொல்லாநின்றீர்; இதுதான்செய்தபடி யென்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] - நான் கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவாய் நின்றான் - அவனடியாக நான் கவிபாடிற்று. ஹேதுவானபடி தான்என்னன்னில்?—[என்சோதியை] - பிடாத்தை விடிவிட்டுத் தன்வடிவழகைக்காட்டி னான். திருத்திரையேடுத்தாற் கூப்பிடுமாபோலே கூப்பிட்டேன்; அது கலியாய்த் தலைக் கட்டிற்று. வடிவழகைக்காட்டியாயிற்றுக் கவிக்கடள்ளுறைகொடுத்தது; நீரும் கவிபாடி னீராகில் பின்னை இப்படிக்கிடந்து படுகிறதென்? என்ன - [என்சொல்லிநிற்பனோ] - நானும் பாதிவழிவந்து அவனலே விஷயீகந்தையிருக்கிறேனோ? அன்றிக்கே, பெற்றபேறுதான் அளவுபட்டுஆறியிருக்கிறேனோ? ஸாமுநாநுஷ்டாநம்பண்ணினார்க்குப் பலம் கப்பாமை யாலே நானும் இப்பேற்றிக்குச் சிலசெய்தேனும். இது ப்ராப்கமென்றிருக்கிறேனோ? பெற்ற பேறுதான் ஸாத்மிக்குமதாய் அறியிருக்கிறேனோ? எத்தைச்சொல்லித் தரிப்பது? “கூஷ்ட டெவவாயநவ்யூலஸவிசி நாராயணஹ்ருஷ்ட | கொஹ்ருஷ்டவாணரீ காஷ்டாநஹ்ருஷ்டவாணரீகாஷ்டவெசு” (க்ருஷ்ணத்வைபாயநம்வ்யாஸம் வித்திராய ணம்ப்ரபம்-கோஹ்யந்யபுண்டரீகாஷ்டாந் மஹாபாரதக்ருத்பவேத்) என்றற்போலே யிருத் திறதாயிற்று. இதுக்கு அளவந்தாராருளிச்செய்யும்படி: “ஸர்வேஸ்வரன் செய்யப்படுக்கால் அரியதும் ஒன்றன்னோ?” என்றும். அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார், இவர் தாம்சொன் னராகிலும் ஒருபடிபோசச்சொல்லித் தலைக்கட்டுவர்; அவனும் தானே சொன்னானாகில் நிர

னென்றபடி. சொன்னனென்றதே, “பாடினான்” என்றதுக்குவாவம் - ஏதந்ஸாமகாயந் இத்த்யாதி. இப்படியே ஹ்யையையுண்டாயிற்று. அவன்ஸர்வஸக்தியாகையாலே என்னும்தைஸங்காபூர்வமாக அரு ளிச்செய்கிறார் - இப்படியினிய இத்த்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - கவிபாடினீர் இத்த்யாதி. பாட்டுக்குக் காரணபுதன்இவன் என்கிறார் - நான் கவிபாடுகைக்கு இத்த்யாதி விவரணம் - அவனடியாக இத் த்யாதி. ஹேதுவானபடியென்? என்னிலென்றது - ஸ்வரூபத்தாலேயோ, குணத்தாலேயோ, விக்ர ஹத்தாலேயோ என்றபடி. வடிவழகைக்காட்டி யென்று - ஹேதுவான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய் கிறார் - பிடாத்தை இத்த்யாதி: பிடாத்தை - போர்வைவைய. கவிக்கு ஹேதுவாக வடிவழகைக் கீழே சொல்லி, “என்சோதியை” என்றதுக்கு கவிக்கு விஷயமாக லாவாந்தாம் - வடிவழகை இத்த்யாதி. உள்ஹுறைகொடுத்து - விஷயமாக்கிற்றென்றபடி. என்சோதியை - உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடை யறையிருக்கிறபடியை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கவனை யென்று ஸப்தார்த்தம். “என்சொல்லிநிற்பன்” என்கிறதென்? ஆறியிருக்கப் போகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - நானும் பாதிவழி இத்த்யாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. ஏதத்விவரணம் - ஸாத்நாநுஷ்டாநம் இத்த்யாதிவாக்யவ்யயமும். “என்றா பன்னையின் தமிழ்பாடியவீசனை” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - க்ருஷ்ண இத்த்யாதி. “கூஷ்ட டெவ வாயநவ்யூலஸ விசிநாராயணஹ்ருஷ்ட | கொஹ்ருஷ்டவாணரீகாஷ்டாநஹ்ருஷ்டவாணரீகாஷ்டவெசு” இதி த்ருதீயேம்ஸே சுதர்த்தே(ச). அதாவது - வேதவ்யாஸரை உபகரணமாகக் கொண்டு மஹாபாரதம் செய்தாற்போலே யென்றபடி. இதுக்கென்றது - இப்பாட்டுக்கென்றபடி. ஆனவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, “இன்தமிழ்பாடியவீசன்” என்றதிலேநோக்கு. ஈசன்-ஸமர்த்தனென்ற படி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு, “என்னும்தன்னை இன்தமிழ்பாடியவீசனை” என்றதிலே

வத்யமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு ப்ரணை யெழுத்திடப்புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடியிட்டேத் தலைக்கட்டும்; பிதாவாதல் உபாத்யாயாநாதல் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தாயிருக்கும்: அங்ஙனன்றிக்கே, இவன்கையைப்பிடித்து இவேலிக்கப்புக்கவாறே, இவன் ஓரிடத்தே இழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதறிக்கொட்டியாய் ருபமழிந்து சிதறிப்போம்; அப்படியே, என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும், என்னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்பர்ஸியாதபடி பாடுவித்தான் என்கிறார்” என்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

என்சொல்லிநிற்பன்? என்னின்னுயிரிற்றென்றாய்
என்சொல்லாலயான்சொன்ன இன்கவியென்பித்துத்
தன்சொல்லால்தான் தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்வன்
முன்சொல்லும்புவுருவாம்முதல்வனே.

ஆ.—(என்சொல்லி) - என்னையும் ஒருவஸ்துவாகக்கொண்டு, என்சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்து - ப்ரஹ்மருத்ரா திகளுக்கு ஆத்மாவாய்நின்ற ஸ்நஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணிற்றப்போலே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடியருளின தன்னுடைய இந்தகுணத்தை எத்தைச்சொல்லி பர்யவஸிப்பது? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “தானே தன்னைக்கவிபாடிவைத்து நான் தன்னைக் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸிஜமாக்குவதே!” என்று “அவனுடையபடியிருந்ததென்?” என்று, அவனுடைய ஆஸ்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - எத்தைச்சொல்லி யரிப்பது? [என்னின்னுயிரிற்றென்றாய்] - என்னுடைய ஹேயமான ஆத்மா அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலேஇன்று ஒருசரக்காய். இன்னுயிரென்கிறது, விபரீதலக்ஷணை. [என்னென்று தொடங்கி]-சொல்லும்என்னதன்றிக்கே கவிபாடினேனும் நானன்றிக்கே யிருந்தச் சொல்லும் என்னதாகக்கிக் கவிபாடினேனும் நானென்று லோகத்திலேப்ரஸிஜமாக்கித் தன்னுடைய சொல்லாலே தான் தன்னைக் கவிபாடின ஆஸ்சர்யஹதன். [என்னென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாஹிகளையுண்டாக்கி அவர்களுக்கு வேடங்களை ஒதுவிக்குமாபோலே தானே கவியைப்பாடி என்னைச்சந்தையிட்டிக் கற்பித்தானென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், நான் தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு, ப்ரஹ்ம ப்ரவர்த்தகனான தான் நான் பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்கித் தான் தன்னைப்பாடிக் கொண்ட ஆஸ்சர்யபூதனை எதுசொல்லி யரிப்பேன்? என்கிறார்.

நோக்கு ஈசன் - ஹேயப்ரதிலுடனென்றபடி. “கூழ்ஹெவாயநடி” இத்தாயி - ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே. ‘போடியவன்றைக்கன்று - என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு - என்னைத் தன்னுக்கி, என்னுல்தன்னை இன்தமிழ்பாடிய’ என்றுதொடங்கி, ‘என்சொல்லிநிற்பனே’ இத்தய்வ்யபு.

என் - என்னுடைய, இன் - விஷயந்தர ஸத்த மான, உபிர்—ஆத்மாவானது, இன்று - இன்று, ஒன்றாய் - தனக்கொரு வஸ்துவாய், 'என்- என்னுடைய, சொல்லால்- வசநவ்யக்தியாலே, யான் - நான் கர்த்தாவாக, சொன்ன -, இன்கவி - இனிய கவி,' என்பித்து - என்று நாட்டிலேப் ப்ரஸித்தமாக்கி, தன் - தன்னுடைய, சொல்லால் - வாக் காலே, தான் - தான்சுர்த்தாவாய்க்கொண்டு, தன்னை - தன்னைவிஷயமாக்கி, கீர்த்தித்த - ஸ்துதித்தவனாய், (நான் சொன்னேனென்கைக்கு) என் - எனக்குள்ளேயிருந்து, முன் சொல்லும் - முன்னுருச்சொல்லக்கடவ, மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதனாய், (இதுக்கு உதாஹ ரணமென்னலாம்படி), மூவுருவாய் - மூர்த்தித்திரயத்தையுடையனாய், முதல்வன் - ஏகி பவித்திருக்கிற காரணபூதனை, என்சொல்லிநிற்பன் - எத்தைச் சொல்லி யுரிப்பேன்? அவ னுபகாரம் பாகரத்துக்கு நிலமல்லவென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தானே தன்னைக்கவிபாடி நான் கவிபாடினே னென்று லோகத்திலே ப்ரஸிஹமாக்குவதே! என்று, அவனுடைய ஆஸ்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

[என்சொல்லி நிற்பன்] - அநாதிகாலம் அஹங்காரக்ரஸ்தனாய் விமூவ னாய்ப்போந்த என்னை கிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபடியை அதுஸ்யூக்தால், நான் எத்தைச்சொல்லித் ததையில் கால்பாவுவது? [என்னின்னுபிர்]-“கலபெந்வ” என்கிற படியே உருமாபந்து கிடந்துபோன என்ஆத்மவஸ்து. இன்னுயிரென்றது - உமவடிவி ப்ராயத்தாலே; உமவடிவங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடி சொல்லுகிறாராதல்; விபரீத லக்ஷணையாலே ஹேயமென்கிறாராதல். [இன்றொன்றாய்] - அவனுடைய விஷயீகாரத் தாலே இன்று ஒருசரக்காய். இற்றைக்குமுன்பு இத்தை ஒன்றாக நினைத்திராராயிற்று; இன்றாயிற்று இதுகொரு வஸ்துவாயிற்று. இப்படி விஷயீகரித்து, கொண்டகாரியமென்? என்னில்:- [என்சொல்லால் இத்யாதி]- சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானாய் அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸிஹமாக்கினான். [என்பித்து] - “பாலேய் தமிழ் ரிசைகாரர்பத்தர்பாவும்” என்கிறபடியே லோகப்ரஸிஹமாக்கி. தான்வென்று அர்ஜுநனைநாட்டாரோடொக்கப் புகழுமாபோலே. அதுதான் அப்படியன்றோவென்னில்:- [தன்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும்தன்னது, சொன்னானும்தானே, சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேனாகில்கிடர் கவிபாடினாவது! தான் தன்னைக் கவிபாடினா னாகில், உம்முடைய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸிஹமாக்கினபடி பெங்ஙனையென்னில்:- [மாயன்] - இதுதே அவனுடைய ஆஸ்சர்யஸக்தி யிருக்கும்படி. கீர்இதில் அந்வயித்த படி என்?என்ன; என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். உபகரணமான படிதான் என்?என்ன - [என்முன்சொல்லும்] - அவன்முன்னே சந்தையிடப் பின்னே சொன்னேன். தானே சொன்னானாகில் ஸ்ரீ ஸீதைபோலே வறமுறுகலாமிதே. [மூவுருவா முதல்வனே]- அதுதான் எதுபோல வென்னில்?-தீர்மூர்த்திகளென்று தன்னையும் கூட எண்ணும்படி ஸ்ரீஹ்ருஷ்ணர்களுக்கு அடியானுற்போலேயும், ப்ரஹ்மாவை யோதுவித்து ஷேவர்களுக்கு வெளிச்சிதர்ப்புப் பண்ணி அதை அவன்தலையிலே ஏறிட்டாற்போலே யும், ருத்ராளுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தீர்புர உஹசம்பண்ணி அவன்தலையிலே ஏறிட் டாற்போலேயும், தானே காரியஞ்செய்து பிறர்கையிலே ப்ரஸிஹியை ஏறிடுகை அவ னுக்குப் பண்டே ஸ்வலாவ மென்கை.

௩௩.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான் பாடினேன் என்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே ! ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியென் ! என்று அவனுடைய ஆசார்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். அநாதிகாலம் அஹங்காரமமகாரங்க ளாலே நஷ்டப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்யத்தைப்பண்ணிப்போந்த என்னை, நிர்ஹேதுகமாக நான் ஆபிமுக்யம்பண்ணுபடி அவன் விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்தால் எத் தைச்சொல்லி நான் தறையில் கால்பாவுவது? என்கிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - அவன்என்னை விஷயீகரித்த விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுகமென்னவோ? ஸஹேதுகமென்னவோ? இத்தலையை யாராய்ந்துபார்த்தவிடத்து ஒருஹேது காண்கிறிலர், அத்தலையை யநுஸந்தித்துப் பார்த்தவிடத்து ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; அநாதி காலம் கைவிட்டதற்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; இன்றி கைக்கொண்டதற்கும் ஒருஹேது காண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென்? உடையவனாகையாலே தன்னுடைமையை வேண் டுனபோது விஷயீகரித்தானாலோ என்னில்?- அங்ஙனே செய்யப்போகிறதில்லை; தன் னுடைமையைத் தான் விஷயீகரித்தானாயிருக்கை யன்றிக்கே, இவர்வாக்காலே தன்னைக் கவிபாட, தானுமுளையுத் தன்விபூதியுமுண்டாயிற்றாக நினைத்திராநின்றான் அவன்; ஆகையாலேதான் தரிக்கைக்கு ஓர் ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர். [என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்]- [இன்னுயிர்] - ஹவதலிப்ராயத்தாலே; அவனுடைய அங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடியாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்ஷணையாலே போல்லாதென்கிறாராதல். [இன்றொன்றாய்] - இன்றைக்குமுன்பு இதுதன்னை ஒன்றாக நினைத்திராயிற்று; இன் றுயிற்றொருவஸ்துவாயிற்றது. இப்படி யும்மை விஷயீகரித்து அவன் தான்கொண்ட காரியந் தான்வது? என்ன-[என்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும்என்னதாய், சொன்னேனும்தானாய், அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். ஸப்தமாகில் ஸர்வஸ்வாமி

இரண்டாம்பாட்டு —என்சொல்லி இத்தயாதி. “என் சொல்லால் யான்சொன்ன இன்கவி யென்பித்துத் தன்சொல்லால் தான்தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவ தாரிகை - தாலாதலானே இத்தயாதி. “என்னின்னுயிரின்றொன்றாய் - என்சொல்லிநிற்பன்” என்ற வற்றைக் கடைக்கித்து அவதாரிகாரந்தரம் - அநாதிகாலம் இத்தயாதி.

“என்சொல்லிநிற்பன்”-எந்தஹேதுவைச்சொல்லித் தரிப்ப மென்று ஸப்தார்த்தம்; ஒருவழி யாலும்தரிக்கைக்கு ஆலம்பநமில்லையென்று கருத்து. நமக்கு ஆலம்பநமில்லாமையைப்பரக்க வுபபாதிக்கிறார்-அவன்என்னை என்றுதொடங்கி, ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர்என்னுமளவாலே, கீழ்வாக்யத்தி லர்த்தத்தை வ்யுக்கரமமாக விவரிகுகிறார் - இத்தலையை இத்தயாதிவாக்யவ்யயத்தாலே. “இத்தலையை” இத்தயாதிவாக்ய விவரணம் - அநாதிகாலம் இத்தயாதிவாக்யவ்யயம் அதாவது - அநாதிகாலம் உபேக்ஷித்து உத்தகடயாத்ருச்சிகமடியான த்ருப்தவிஷயீகாரம்போலே நிர்ஹேதுமென்னவும்போகாது; இத்தலையில் ஒருஹேதுகாணமையாலே உபாஸகவிஷயீகாரம்போலே ஸஹேதுகமென்னவும் போகாது என்றபடி. ஸ்வாமியானவன், ஸ்வத்தையபேக்ஷிதமானபோது அங்கீகரிப்பன்; அநபேக்ஷிதமானபோது விட்டுவைப்பன்; ஆகையாலே, நிர்ஹேதுகமென்னவொண்ணாதோ என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை யறு வகித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றிய இத்தயாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. என்றிய - எதுக்காக. அதுவென். அதேது. ஊற்றங்கோல் - ஊன்றுகோல். இன்றென்றது - * மயர்வறமதிகலமருளின இன்று என்ற படி. மேலே “ஒன்றாய்” என்னுந்நிக, “இன்னுயிர்” என்று ஸ்லாகிக்கலாமோ? என்ன - ஹகவத் இத்தயாதி. பரிஹாரந்தரம் - அவனுடைய இத்தயாதி. மூன்றாமாத்தம் - அன்றிக்கே விபரீத இத் தயாதி. “இன்றொன்றாய்” என்றதுக்குலாவம் - இன்றைக்குமுன்பு இத்தயாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படியும்மை இத்தயாதி. அவன் ப்ரஸித்தமாக்கினானென்கிறதென்? வந்துதர ஸப்தம் உம்மதன்றோ

யான ஸர்வேஸ்வரனதாயிருக்கு மத்தனைபோக்கி, கூடாத்தரண ஸம்ஸாரிக்குஇல்லையிறே. இனி, சேதநனுக்குத் தனித்து ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகளுக்கு யோக்யதையில்லையிறே; ஸ்வ ரூபஸ்யித்யாதிகள் தத்யைநமா யிருக்கையாலே. இதுதன்னை இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான்: “பாலேய்தமிழிசைகாரர்பத்தர்பரவுமாயிரம்” என்கிறபடியே; தான் வேன்று அல்லாதாரோடு ஒக்கநின்ற அர்ஜுநனைப்புகழமாபோலே. “மலைபுரநோன்” இத்யாதி. [செங்கணலைவலை] - “சுவாக்ஷு நாடி” (அவாக்யநாதரோ) என்றிருக்கக் கடவவவன், அதுஅடைய அழிந்து ஏத்தத்தோடங்கினொயிற்று. “இன்கவி யென்பித்து” என்னுன்றிர், இங்ஙனன்றோ என்னில்?—அன்று; பின்னைச்செய்தபடி யென்? என்னில், - [தன்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும் தன்னது, சொன்னாணும் தான், சொல்லிற் றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேன் நானாகில்கிடர் கவிபாடினென் நானாவது. தான் தன் னைக் கவிபாடினாகில், நீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி யெங்ங னேனென்னில், —[மாயன்] - சொல்லவேணுமோ? ஆசார்யசக்தியுத்தனன்றோ? என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். “உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவி பாடினபடி எங்ஙனே?” என்ன, —[என்முன்சொல்லும்] - அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னை நான் சொன்னேன். தான் சொன்னாகில் ஸ்ரீகீதையோபாதி வறமுறுகலாய்ப்போமிறே. நம்பிதிருவழுதிநாடுதோலர், ஸ்ரீகீதையோவானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலேவந்துகண்டால், பின்னையிவனுக்கு உழக்கர்சியைக்கொடுப்பித்துவிடுமித்தனைபோக்கி அங்கு அவர்கள் உள் ளிடங்கொடார்கள்; திருவாய்மொழி யப்பஸித்தான் ஒருவிண்ணப்பஞ்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஸ்வரனும் க்ராமத்திவனளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு “தங்களிருப்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக்கொடுத்த ஆதரியாநிற்பர்கள்” என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதுதான் என் போல? என்றால், —[மூவருவாமுதல்வனை] - ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அத்யயநம் பண்ணுவித்துத் தேவர்களுக்கு வேளிச்சிறப்பைப்பண்ணுவித்து அதுதன்னை “ப்ரஹ்மா செய்தான்” என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று த்ரிபுரதஹநத்தைப் பண்ணுவித்து “ருத்ரன்செய்தான்” என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும் விருதுபிடிக்கப்பண்ணினாற்போலே, தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி, நான் பண்ணினே

என்ன - ஸப்தமாகில் இத்யாதி. சொன்னவர் நீரல்லீரோவென்ன - இனி, சேதநனுக்கு இத்யாதி. அதுக்குஹேது - ஸ்வரூபஸ்யித்யாதிகள் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - இதுதன்னை இத்யாதி. நாட் டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினானென்கைக்கு, இவர்கலியை நாட்டார்இனிடென்பர்களோ? என்ன - பாலேய் தமிழர் இத்யாதி. தானேசெய்து வேறொருவர்பக்கலிலே ப்ரஸித்தமாக்கினதுசொ ள்ருஷ்டாந்தம் - தானாவென்று இத்யாதி. தானேவென்று அவனைப்புகழ்ந்தானே என்ன, ப்ரமாணம் - மலை இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி. “அலைவலை” என்றது இங்குவெண்டுவது. அலைவலை - பஹுஜல்பம். அதுக்கார்த்தம் - அவாக் இத்யாதி. நடஸ்த்தசங்கை - இன்கவி இத்யாதி. “தன்சொல்லால்” இத் த்யாதிக்கார்த்தம் - சொல்லும்தன்னது இத்யாதி. “என்சொல்லால் யான்சொன்ன” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடிதயா, தன்சொல்லால் தான் கீர்த்தித்த என்னுதே, “தன்னை” என்று விசேஷிக்கிறதென்? என்ன; த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - கவிபாட்டுண்டேன் இத்யாதி கவிபாட்டுண்கை - கவிக்கு விஷயமானக. மேலில்பதத்துக்கு சங்கதியிவொராக அதிஷ்ட்டிகை - என்னையுபகரணமாக இத் த்யாதி. தான்சொல்லவொன்னுதோ? இவரைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ? என்ன - தான்சொன்ன னாகில் இத்யாதி. வறமுறுகல் - கருகிப்போனது. ஸ்ரீகீதைக்கும் திருவாய்மொழிக்குமுண்டான வாசியை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஓர்ஸரிப்பிக்கிறார் - நம்பி இத்யாதி. ஸந்த்யாஸதஸ்ஸு - ஊர்ப்பொதுச் சாவடி. அதுதான் என்போல? என்றது - தான் கவிபாடி ஆழ்வார்மேலே ஏறிடுகிறதானான்

னென்று எந்தலையிலே ஏறிட்டு எனக்கு ஒருப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ் செய்து பிறந்தலையிலே ஏறினேக அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வலாவங்கிடர்! “யொஸ்ர ஹாணம்விததாதிபூர்வம்யோவைவேதாம்ஸ்ப்ரஹிணேதி” என்று ப்ரஹ்மாவை ஒதுவித்ததும், “விஷ்ணுராதாஸமவதொ ஹவஸ்யாதிததேஜஸ: | தவ்யாக்ஷிதாஸ்யாஸம் ஹஸ்யாஸம்விஷ்ணுமஹஸ்யாஸம்.” (விஷ்ணுராத்மாபகவதோபவஸ்யாமிததேஜஸ:! தஸ்மாத்தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்ஸம்ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர:.) ‘இப்போதுதானே நடத்திக் கொண்டதென்?’ என்றால், -ஸ்வேநுபேணநின்று கார்யஞ்செய்யுமாபோலே ப்ரஹ்மருத்ராதி களைத் தனக்கு ஸீரமாகக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் மேலே ஏறிட்டாற்போலேகிடர் என்மேலே ஏறிட்டுக் கவிபாடினேன் நானாகச்சொல்லித் தலைக்கட்டினபடியும் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆமுதல்வன் இவனென்று தன்தேற்றிஎன்
நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவி
நாமுதல்பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச்சொன்னஎன்
வாய்முதல்பப்பனை என்றமறப்பனே?

ஆ.—(ஆமுதல்வன்.) - ஆம்இவனே ஸர்வேஸ்வரன் என்று தன்னை உள்ள படியே அறிவித்து, என் நாவைநியமித்துக் கொண்டுவந்து புகுந்து, * அயர்வறுமமரர் களுக்கு லோமீயமாக நல்லனவாய் இனியவான கவினைத் தான் தன்னைச் சொல்லுகை யாகிற இம்மஹோபகாரத்தை என்று மறப்பன்? என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாட்டில், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடின மஹோபகாரகளை மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார்.

[ஆமுன்று தொடங்கி] - சவிபாடுகைக்கு உறுப்பு ஆவான் இவனொருவனென்று தானே தெளிந்து, முதலாவானிவனென்று தன்னை நான்தேறப்பண்ணி யென்றுமாம். [என்காமுதலென்று தொடங்கி] - தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்துபுகுந்து ஸர்வலக்ஷணேபேதமாய் இனிதான திருவாய்மொழியை அநந்யப்ரியோஜந ரான ப்ரயாநஸித்தர்களுக்கு லோக்யமாக, [என்னென்று தொடங்கி]-என்னுடைய வாய்

போலே என்றபடி. “கீழ்ச்சொன்ன வேதப்ரதாநமும் த்ரிபுரதஹநமும்அவனேசெய்தான்” என்னு மதக்குமேலே ப்ரமாணங்காட்டுவாராக பீடிகை-தானேகார்யம் இதயாதி. ப்ரமாணந்தன்னை யருளிச் செய்திறார் - யோப்ரஹ்மானம் இத்தயாதி. ‘ஸவிஷேஹேமஹேஸ்வர:’ என்றதும் என்றகூட்டுவது. இதுக்கு, ‘ஸ்வலாவங்கிடர்’ என்றுகீழோடே அந்வயம். “மூவுருவாமுதல்வன்” என்று - ஸ்வவ்யாபா ரத்துக்குக் காரணமென்பானென்? என்ன; தான்செய்தகார்யம் தன்னதீநயானுற்போலே இவர்கள் செய்தகார்யமும் தன்னதீநமென்கைக்காகச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இப்போதுதானே இத்தயாதி. அவர்கள்மேலே ஏறிட்டதும் அதுபோலேகிடர் என்றுஅத்யாஹார்யம். ‘என்னின்னுயிரின்றொன்றாய்’ என்றதொடங்கி, ‘மூவுருவாமுதல்வன் - என்முன்சொல்லும் - என்சொல்லிநிற்பன்’ இத்தயவ்ய: (உ)

த்தப்யாநவந்துவை என்று மறப்படுகு? என்னுடைய வாய்க்குமுதலான உபகாரகனை மறக்க உபாயமுண்டோ? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஊக்தர்களுக்காக என்னைக்கொண்டு தான் தன்னைக் கவி பாடின உபகாரகனை ஒருகால் மறக்க விரகூண்டோ? என்கிறார்.

முதல்வன் - காரணபூதனான தான், இவன் ஆம் - இவன் கவிபாடுகைக்காம், என்று-, தன்-தன்னை, தேற்றி-(என்பக்கலிலே) தேறும்படிபண்ணி, (அதுக்கிடாக), முதல்-முந்தற, என் நா - என்னாவிலே, வந்துபுகுந்து-, நல் - அர்த்தசப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருப்பதாய், இன்-ஸந்தர்ப்பஸாரஸ்யத்தையுடைய, கவி-கவியை, தூ-ஸத்வஸூத்தி, முதல்- முதலான, ஊக்தர்க்கு-ஊக்திகுண யோகததையுடையவர்க்கு அதுவாய்மாய்ப்படி, தான்-தானே, தன்னை-, சொன்ன-சொல்லாநின்றுகொண்டு, என்வாய்- என்வாக்வுருத்திக்கு, முதல் - முதலான, அப்பனை - உபகாரகனை, என்றுமறப்பன்-? அவ்வுபகாரகத்வம் ப்ரகாசியாதது ஒருகாலமுண்டாகிவிடே மறக்கலாவதென்றுகருத்து. கவிபாடுகைக்கு ப்ரயாநனுவா னிவனென்று என்னைத் தன்பக்கலிலே தேறும்படிபண்ணி என்றுமாம். வாய்முதலென்று - வாய்த்த ஹேதுபூதனென்றுமாம். தூமுதல் பத்தரென்று-அநநய ப்ரயோஜநராய் ப்ரதாநரான ஊக்தரென்றுமாம்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், பார்ஸ்வஸ்யர் “உமக்கினி மறந்துபிழைக்கலாமத் தனை” என்ன, என்னைபுகரணமாகக் கொண்டு தன்னைத்தான் கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க உபாயமில்லை என்கிறார்.

[ஆமுதல்வனிவனென்று] - முதலாமவன் இவன் என்று; கவிபாடுகைக்கு முதலாமவன்-அடியாவான்-இவனென்று. ஆமுதல்வன் - முதலாமவன். [தன்தேற்றி]- என்பக்கலிலே தன்திருவுள்ளத்தைத் தெளியும்படி பண்ணியென்னுதல்; “ஐமத்காரண ஹுதன், கவிபாடுகைக்கு இவனாம்” என்று தன்னை நான் தேறப்பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தை என்னைக்கொண்டு திருத்தப்பார்த்தென்னுதல்; எனக்குத் தன்வாசியை அறிவித்தா ரென்னுதல். [என்னாமுதல் வந்துபுகுந்து] - ஸ்ரீவால்மீகீஹவான்கவிபாடிற்று, ஈஸ் வரன் திருவுள்ளமடியாக ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதியை அவன்நாவிலே ஏவியிதே; அங்ஙன் இடையீடன்றிக்கே தானே என்னுடைய வாக்க்பரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்தென் னுதல்; முந்தறநாவிலே வந்து புகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கவி] - ஸர்வலக்ஷணேபேத மாய், அநேதாழிய, சொல்லுத்தானே செவ்விப்பாடுடைத்தாம்படி இனிதான கவி. [தூமுதற்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரஸ்யபரான நித்யஸூரிகளும், “கேட்டா ரார் வானவர்கள்” என்கிறபடியே விஜயாம்படி என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுக்ஷுக்களென்னுதல். [தான் தன்னைச்சொன்ன] - என்னைபுகரணமாகக்கொண்டு, கர்த்தாவும் தானேயாய் கர்மவிப்பானும் தானேயானான். [என்வாய் முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணஹுதனான உபகாரகனை. [என்றுமறப்படுகு] - இனியொரு நாளும் மறக்கவுபாயமில்லை. இதுக்கு முன்புள்ள காலமடங்கினைக்கவரிதானுற்போலே, இனிமேலுள்ள காலமடங்க மறப்பனென்றால்தான் மறக்கப்போமோ?

ஈடு.—முன்றும்பாட்டு. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுதொழியவு மாங்கிடீர், நான் மறந்துபிழைக்கப் பெற்றேனாகில்! என்கிறார்.

முன்றும்பாட்டு.—ஆமுதல்வன் இத்தாதி. “வாய்முதல் அப்பனை யென்று மறப்பன்” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - ப்ரத்யுபகாரம் இத்தாதி.

[ஆமுதல்வனிவனென்றுதன்தேற்றி] - முதல்வனும் இவனென்று தன்பக்கலிலே எனக்குத் தெளிவுண்டாம்படியாகப்பண்ணி: காரணவாக்யங்களில் உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானேயென்று தன்பக்கலிலே நான் தெளியப்பண்ணியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தரினேத்தோம், அதுக்கு இவன்முதலாம்-அடியாம்இவன்-என்று, தன்தேற்றி - என்பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியப்பண்ணி யென்னுதல். இங்கேஅருளிச்செய்யும்வார்த்தை - “திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார்திருமுன்பின் ஸோபாநத்திலே ஆளவந்தார் எழந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழந்தருளிற்கிறவரைக் கண்டு, ‘ஆமுதல்வனிவன்’ என்றுஅருளிச்செய்தாராம்” என்று. [என்னாமுதல்வந்துபுகுந்து] - ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரஹ்மாவைக்கடாக்ஷித்து, அவன்பின்னை “**ஜ்ஹாநாஷெவதெஸுஷ்ணு ஸுஷுதேயம்ஸரஸ்வதீ**” (மச்சந்தாதேவதேப்ரஹ்மன் ப்ரவ்ருத்தேயம்ஸரஸ்வதீ) என்கிறபடியே அவன் ஸரஸ்வதியை யேவி, இப்படி நாலிரண்டுநிலைநின்றிறே பூர்வாலமீகி லாவானைப் பேசலித்தது; அங்ஙனோரீஇடையீடின்றிக்கே, என்னுடைய நாக்கிலே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, என் நாவுக்குஅடியாய் வந்துபுகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கவி] - லக்ஷணோபேதமாய், அந்தலக்ஷணங்கிடக்கச்செய்தே சொல்லிலினிமைதானே ஆகர்ஷகமாம்படி இனிதான் கவிகளை. [தாமுதல்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரஸுபாந நித்யஸூரிகளுக்கு, “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்கிறபடியே, அவர்கள்கொண்டாமேம்படிசொன்ன என்னுதல். ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுகுக்களுக்கு. [தான்தன்னைச்சொன்ன] - தானேசொல்லுதல் நானேயொருபடிசொல்லுதல் செய்கையன்றிக்கே, * என்னாமுதல்வந்துபுகுந்து தான் தன்னைச் சொன்னானுயிற்று. [என்வாய்முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணபூதனான மஹோபகாரகனை யென்னுதல்; “என் நாமுதல்” என்கிறதுதன்னையே யறுபாவித்து, என் வாக்குக்கு முதலானஅப்பனை யென்னுதல். [என்மறப்பனே] - முன்புஅநாதிகாலம் மறந்துபோந்ததாகில் இனிமேல் நினைக்கைக்குஉடலான காலத்தையெல்லாம் மறக்கைக்குஉடலாக்கினுல்தான் மறப்பனே! முன்புநினைக்கையிலுள்ள அருமையோபாதியும் போரும்இனி மறக்கையிலுள்ள அருமையும்: இனி ஏதேனுமோருநாள்தான் என்னாலே மறக்கப்போமோ?

(க)

† “தன்தேற்றி” என்று- தச்சபத்தாலே ஈஸ்வானைச்சொல்லி, தன்பக்கலிலே தெளிவைப்பண்ணியென்றபடி. விவரணம் - காரணவாக்யங்களில் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. “தன்தேற்றி” என்றதற்கு - தன் ஸ்வரூபாதிகளை என்பக்கலிலே தெளியப்பண்ணி என்றிரண்டாமர்த்தம். அதாவது - ஜகத்தைத்திருத்ததக்க ஜ்ஞாநமுண்டாம்படி மயர்வறமதிநல மருளுகை. ப்ரஸங்கிகமக ஐதிஹ்யம் - இங்கே இத்யாதி. இங்கேயென்றது-ஜகத்தைத் திருத்துகைக்கு இவனடியாம் என்று சொன்ன இவ்விடத்திலே யென்றபடி. என்னாலிலே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுதலுக்கு வ்யாவர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. இடையீடு - வ்யவதானம். என்னாலிலே, முதல்-முற்பாடனாய், அத்வாரகமாக ப்ரவேசித்தென்னுதல்; என்னுவுக்குமுதலான காரணமாய்வந்து புகுந்தென்னுதல். “**நாஸிஸ்யுரிக்ஷுஸூஸூக்ஷுஸூஷிஸூஷி**” 8. ஜ்ஹாநாஷெவதெஸுஷ்ணு” இத்யாதி பாலகாண்டே, என்னுவுக்கடியாயென்றது - என்வாக்க்ப்ரவ்ருத்திக்கடியாய் என்றபடி. தூயராய் - பரிசுத்தராய். ப்ரதாநரான நித்யசூரிகளுக்கு என்று முந்தின அர்த்தம். “முதல்பத்தர்” என்றதற்கு அர்த்தாந்தரம் - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி எம்பெருமானார் நிர்வாவஹத்திலே வ்யாவ்ருத்தி - தானேசொல்லுதல் இத்யாதி. “என்மறப்பனே” என்றதுக்குவாவம்-முன்புஅநாதி இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - முன்புநினைக்கை இத்யாதி வாக்யவ்யமும்.

(க)

† இந்த இடத்திலே வாக்யம் அந்நிவதம்; சரியானபாடம் கோசாந்தரத்திற் பார்க்கவேண்டும்

நான்காம் பாட்டு.

அப்பனையென்றமறப்பனென்குகியே
தப்புதலின்றித்தனைக்கவிதான்சொல்லி
ஒப்பிலாத் தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு
செப்பமேசெய்துதிரிகின்றசீர்கண்டே.

ஆ.—(அப்பனையென்று) - என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லா நிற்கச்செய்தே, தப்பாதபடி சொல்லி ஒப்பிலாத் தீவினையேனையிருக்கச்செய்தே என்னை ஆக்மந்தமாக அடிமைகொண்டு, மேன்மேலான நன்மைசெய்து திரிகின்ற சீர்கண்டு, அப்பனைமென்று மறப்பனென்கிறார்.

ஒ —நாலாம்பாட்டில், தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஆஸ்சர்ய மில்லை; அதுக்குப் பங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டே தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லை யென்கிறார். [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீகத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளால் தன்னோடொத்தாரில்லாதாப் போலே ஹேயத்வஜ்ஞத்வாதிகளால் ஒப்பில்லாதஎன்னைவிஷயிகரித்து செவ்விதாகப் பரிமாறின நீர்மையை அநுஸந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், என்விரோதியைப்பாராதே விரும்பி என்னைக்கொண்டு தப்பாமல் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தைக் கண்டுவைத்து அவனைமறக்கும் படி யென்? என்கிறார்.

என்னுகியே-என்பக்கவிலேதானாய், தப்புதல் இன்றி-தப்புதல் இல்லாதபடி, தனை-தன்னை, தான் - தானே, கவி சொலி-கவிசொல்லி,ஒப்பு இலா-ஒப்பற்றிருப்பதாய், தி-க்ஞரமான, வினையேனை - பாபத்தையுடையேனான என்னை, உய்ய - உஜ்ஜீவிக்கும்படி, கொண்டு - கைக்கொண்டு, (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரோடு பரிமாறுமாபோலே), செப் பமே - செவ்வையே, செய்துதிரிகின்ற - செய்துவர்த்திக்கிற, சீர் - சீலத்தை, கண்டு - கண்டுவைத்து, அப்பனை - இப்படி யுபகாரகனானவனை, என்று - அபகாரியானபோது தான், மறப்பன் - மறப்பனே?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானே கவிபாடிக்கொண்டால் நிரவத்யமாய் என்னைக் கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லையென்கிறார்.

[அப்பனை என்றுமறப்பன்] - இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனே? [என்னுகியே] - என்னை உபகரணமாகக்கொண்டே [தப்புதலின்றி] - என்னோட்டை ஸம்ஸரமத்தால் வந்த ஹேஷம் தட்டாமே. நானே கவிபாடினோனாகில் நிரவத்யமாய்; இதிறையரிது. [தன்னைக்கவிதான் சொல்லி]-தனக்கு ஸத்ருஸமாகத் தான் சொல்லி. [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை] - ஹேயப்ரத்யநீகத்வத் தில் தன்னோடொத்தா ரில்லாதாப்போலே, ஹேயமான பாபத்துக்கு எனக்கொப்பில் லாத என்னை. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸுத்தித்வததால் குறைவற்றிருக்குமாபோலே, அஜ் ஞாநாஸுத்திகளால் குறைவற்ற என்னை. [உய்யக்கொண்டு]-“ஸநுநோமகதொவிஷு”

என்னும்படி விஷயிகரித்து. [செப்பமேசெய்து திரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனான என்னோடே, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே செவ்வியனாய் வர்த்திக்கிற. [சீர்கண்டே] - சீலாதிசூணங்களை அதுஸந்தித்து, அப்பனை என்றமறப்பன்?

எடு.—நாலாம்பாட்டு. தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஓராசர் சர்ய மில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை இனி மறக்கவுபாயமில்லை என்கிறார்.

[அப்பனையென்றுமறப்பன்] - உபகாரகனானவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி, அவன்உபகாரம்பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ? உமக்கு மறக்கவொண்ணாமெக்கு அவன்பண்ணினவுபகாரமேதென்றால்? - [என்னுகியேதப்புதலின்றித்தனைக் கவிதான்சொல்லி] - என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுகிறவிடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலேவந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடினான். [என்னுகியே] - என்பக்கலிலேதானாய், இவ்விடத்துக்குஎம்பாரருளிச்செய்யும்படி: - “தான்பாடினானாகில் நிரவத்யமாய்த்தலைக்கட்டும்: நான் பாடினானாகிலும் வருந்தியோருபடி தலைக்கட்டும். என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும் என்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தால் வந்ததோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித்தலைக்கட்டினான்” என்று. [தனைக்கவிதான் சொல்லி] - விஷயாநுரூபமாகக் கவிபாடினான். [ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு] - என்னையுபகாரணமாகக்கொண்டு இப்படி கவிபாடுவித்தது, முன்பு நின்ற நிலையிற்காட்டில் நான்எவ்வளவுபுகுரநின்றேனாக; நான் முன்பற்றையிற்காட்டில்ஒரடிவர நின்றதுண்டோ? [ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு] - நானும்அவனுக்கொப்பன் என்கிறார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களுக்கு அவனுக்கு ஒப்பிலாதாப்போலேயாயிற்று, அஜ்ஞாநாஸக்திகளுக்கு எனக்கொப்பில்லாதபடியும். [உய்யக்கொண்டு] - “வஸனுகேமௌகதொவிஷ” (ஸந்தமேநம்தோவிது) என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீலிக்கும்படி கைக்கொண்டு. [செப்பமேசெய்துதிரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனாயிருக்கிற என்னோடே, அஸ்ப்ருஷ்ட்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினானென்னுதல்; எனக்கு ரகைபுபண்ணிப் போருகிற என்னுதல். [சீர்கண்டே] - இப்படியிருக்கிற சீலாதிசூணங்களை யதுஸந்தித்து - அப்பனைஎன்று மறப்பன்?

(சு)

நாலாம்பாட்டு.—அப்பனை இத்தாதி. “என்னுகியேதப்புதலின்றி, ஒப்பிலாத்தீவினையேனையுய்யக்கொண்டு, அப்பனை என்றமறப்பன்” என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தானேதன்னை இத்தாதி.

மறக்கப்போகாமையின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - இனி, அவன் இத்தாதி. “என்னுகியேதப்புதலின்றி” என்றவந்தரம், “ஒப்பிலாத்தீவினையேனை” என்றதுக்குஊவம் - என்னை யுபகாரணமாக இத்தாதி. உத்தத்துக்கு ஸம்வாதம் -- இவ்விடத்துக்கு இத்தாதி. அவனுக்கொத்தபடி எப்படியென்ன - ஸர்வஜ்ஞத்வ இத்தாதி. செப்பம் - ஆர்ஜவமும், ரகைபுயும், “என்னுகியே தப்புதலின்றி” என்றுதொடங்கி, “திரிகின்றசீர்கண்டு - அப்பனைஎன்று மறப்பன்” இத்தய்வயது. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி
நேர்படயான்சொல்லும் நீர்மையிலாமையில்
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னுல்தன்னை
பார்பரவின்கவி பாடும்பரமரே.

ஆ.—(சீர்கண்டு.) - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை உள்ளபடி கண்டு கொண்டு, திருந்து நல்லின்கவி நேர்பட யான் சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் எனக்கு ஸத்ருஸரில்லை ; இப்படி குணலேசமின்றியேயிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலே ஹேய ப்ரத்யநீகத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிசிஷ்டனாக்கி, என்னுல்தன்னை ஸர்வலோகமும் இக்கவியை ஸ்துதிக்கும்படி இன்கவி பாடும் பரமனை என்றமறப்பன்? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கிடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னைக்கொண்டு லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே ! என்ன ஸர்வேஸ்வரனே ? என்கிறார்.

[சீரென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய கல்யாண குணதுஸந்யாந ஸர்வகமூகத் திருந்தி இனிதான கவியை வாய்க்கப்பாடும் நீர்மை எனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [என்னைத் தன்னாக்கி] - என்னைத் தன்னைப்போலே ஜ்ஞாநஸக்திகளையுடையே னாக்கி, தனக்கு நான் ஸேஷமென்னுமிடத்தை யறிவித்தென்றுமாம்.

ப — அநந்தரம், எனக்குக்கவிபாடுகைக்கு யோக்யதையின்றிக்கே யிருக்க, எனக்கு யோக்யதையுண்டாக்கித் தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொள்ளும் பெரியவனா யிருந்தானென்கிறார்.

சீர் - ப்ரதிபாத்யங்களான தன்குணங்களை, கண்டு - அபரோஹித்து, கொண்டு - அநுஸந்தித்து, திருந்து - (ப்ரதிபாதகமாம்படி) திருந்தியிருப்பதாய், நல் - ஸப்தார்த்த லக்ஷணோபேதமாய், இன் - ஸம்ஸ்ரவே மதுரமான, கவி - கவிகளை, நேர்பட - வாய்க் கும்படியாக, யான் - நான், சொல்லும் - சொல்லுகைக்கிடான, நீர்மை - ஜ்ஞாநஸக்த், யாதிஸ்வஹவம், இலாமையில் - இல்லாமையாலே, ஏர்விலா - அஸத்ருஸனான, என்னை-, தன் - தன்பக்கவிலே, ஆக்கி - ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளை யுடையேனும்படிபண்ணி, என் னால் - என்னாலே, தன்னை -, பார் - கடிந ஸ்வஹாவையானபூமியகப்பட, பரவு - கொண் டாடும்படி, இன் - மதுரமான, கவி - கவியை, பாடும் - பாடுதலால், பரமர் - பரமனா யிராநின்றான்.

இ — அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கிடான நன்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்க, என்னைக்கொண்டு ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே ? என்ன ஸர்வாயிகளே ! என்கிறார்.

[சீர்கண்டு கொண்டு] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே அவ்நூலறித்து. [திருந்து நல்லின்கவி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய், சொல்லினுடைய இனிமை தானே ஆகர்ஷகமான கவி. [நேர்பட] - கவிவாய்க்கும்படி. [யான்சொல்லும் நீர்மை

யிலாமையில்] - நான் கவிபாடுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதிசுணங்க ளின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும். [ஏர்விலாவென்னை] - சைதந்யப்ரயுக்தமான இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [தன்னாக்கி என்னுல்தன்னை] - தனக்குண்டான ஜ்ஞாநாதிகளை எனக்குண்டாக்கி என்னைக்கொண்டு அபரிச்சிந்நனான தன்னை. [என்னைத் தன்னாக்கி] - தனக்கு அநந்யார்ஹமென்னும்இடத்தை யறிவித்தென்றுமாம். [பார்பரவின்கவி] - விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரும்வாய்புலற்றும்படியானஇனியகவியென்னுதல், “பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரம்” என்கிறபடியே யாதல் [பரமரே] - “நதததஸ்யாஸ்யுகஸ்யுஷ்யுதே” என்கிற ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டா; என்னையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இத்தைக்கொண்டே பரத்வம் நிர்ஸயித்துக் கொள்ளலாம்.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையு மின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக்கொண்டு பாடுவதே! என்ன ஸர்வேஸ்வரனோ? என்கிறார்.

[சீர்கண்டுகொண்டு] - கல்யாணகுணங்களை அவகாஹித்து. [திருந்துஇத்யாதி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய் இனிதான கவிசுளை. [நேர்பட இத்யாதி] - இவை யொன்றும் இல்லையாகிலும், சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே வருவதுஒருநன்மையும் உண்டிறே கவிக்கு; அப்படி வாய்க்கச்சொல்லும் ஸ்வலாவத்தை நான் உடையே னல்லாமையில். [ஏர்விலாவென்னை] - ஏரென்று - அழகு; அதுஇல்லாத என்னை. [தன்னாக்கி] - தன்னோடொக்கப்பண்ணி என்னுதல்: தனக்காக்கியென்னுதல். [என்னுல்தன்னையித்யாதி] - என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைப்பாரிலுள்ளார்அடையப் பரவும் படி இனிய கவிசுளைப் பாடினான். விசேஷஜ்ஞர் அவிசேஷஜ்ஞரென்று வாசியின்றிக்கே, எல்லாரும் கொண்டாடும்படி பண்ணினான். [பரமரே] - “நதததஸ்யு” (நதத்ஸமஸ்ச) என்கிற வாக்யங்கொண்டு இவனுடைய உத்கர்ஷம் அறியவேண்டா; என்னையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவே போரும் அவனுடைய உத்கர்ஷம்அறிகைக்கு. (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—சீர்கண்டு இத்யாதி “நீர்மையிலாமையில் ஏர்விலாவென்னை - பார்பரவின்கவிபாடும்பரமரே” என்றததைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - தன்னைக்கவிபாடுகைக்கு இத்யாதி. “ஏர்விலா” என்றததைப்பற்ற - இச்சையுமின்றிக்கே என்றது.

“ஏர்” என்று - அழகாய், இச்சையைச்சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்டு - திருந்தப்பட்டு. இவை - கட்டளைப்பாடு முதலானவை. நீர்மையென்று - ஜ்ஞாநசுத்தயாதிகளைச் சொல்லுகிறது. இலாமையில் - இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் என்றபடி. “சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே” என்ற விடத்திலே - “சுலிராசிகவெராஜாதஸுஞ்ஞாரயாஸுநநரீசுநெவகாஸ்யு” இத்யாதியை யருளிச்செய்வார். “ஏர்” என்று - அழகாய், கவிபாடுகைக்கீடான இச்சையிலாத என்றபடி, “பாரிலுள்ளார்” இத்யாதியின் விவரணம் - விசேஷஜ்ஞர் இச்யாதி. பரமன் - ஸர்வாயுகன். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்
தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியாதுஇன்று
நன்குவந்துஎன்னுடனாக்கி என்னுல்தன்னை
வன்கவிபாடும்என்வைகுந்தநாதனே.

ஆ.—(இன்கவி).— இன்கவிபாடும்பரமகவிகள் தனக்குளராயிருக்கச்செய்தே, அவர்களைக்கொண்டு தன்னைக் கவி பாடுவியாதே, இன்று நன்குவந்து என்னுள்ளே புகுந்து,வேதங்களினுள்ளும்அடங்காத தனக்குங்கூட அடங்காத கவிகளைப் பாடின என் வைகுந்தநாதனை என்று மறப்பன்?என்கிறார்.

ஒ —ஆறும்பாட்டில், பராஸர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரமுவரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு வன்கவிபாடு வதே என்று ப்ரீதராகிறார்.

[தன்கவி] - தனக்கு ஸத்ருஸமானகவி. [இன்றுநன்குவந்து] - என்னைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொள்ளுமதுவே ப்ரயோஜனமாகவந்து. [என்னுடனென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்குப் பிரியாததொருஉபகரணமாக என்னைக்கொண்டு என்னுடே தன்னைத்தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனாபடிக்கு ஸத்ருஸமம்படி அரணியகவியைப் பாடாநின்றான்.

ப.—அநந்தரம், பெரியவர்களையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளாதே, என்னுடே தான் தன்னைக்கவிபாடுவித்துக்கொண்டு எனக்குஸ்ரீவைகுண்டநாயனா பெருமையோன்ற இராநின்ற நென்கிறார்.

இன் - நிரத்யயமதுரமான, கவி - கவிகளை, பாடும் - பாடுமவர்களாய், பரம் கவிகளால் - தங்களுக்கு மேலில்லாத கவிகளான பராஸர பராஸரய வால்மீகிப்ப்ருதி களாலும் முதலாழ்வார்களாலும், தன் - தனக்குத்தகுதியான, கவி - கவியை, தான் - தான் (ப்ரயோஜகனய்க்கொண்டு), தன்னை - நிரவதிகமாஹாத்மயயுக்தனான தன்னை, பாடுவியாது - எப்போதும் பாடுவியாதே, இன்று-நன்கு - ஸாஸிஸந்பிகனய்க்கொண்டு, வந்து-, (அக்கவிபாட்டை), என்னுடன் - என்னுடே, ஆக்கி-, என் - எனக்கு, வைகுந்த நாதனே - தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான பெருமையைத் தோற்றுவிப்பாநின்றனாக்கொண்டு, என்னால் - என்னுடே, தன்னை - அநத்ப்பெருமையையுடைய தன்னை, (பெருமைக்குத் தகுதியாம்படி), வன் - சிக்கன, கவி பாடும் - கவிபாடாநிற்கும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பராஸராதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[இன்கவி இத்யாதி] - தன்னைக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ள நினைத்தால், பராஸரவ்யாஸ வால்மீகிகளாதல், “செந்தமிழ் பாடுவார்” என்னும் முதலாழ்வார்களாத லன்றோ பாத்ரஹுதர்; அவர்களையொழிய. [தன்கவி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] - கவியும் தன்னது, கர்த்தாவும்தான், விஷயமும்தான். [இன்று நன்குவந்து] - இன்று நானும்உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்தென்னுதல், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுமிதுவே ப்ரயோஜன

மாகவென்னுதல்; அப்போது நன்கு, உவந்து - உகந்து. [என்னுடனாக்கி] - கவி பாடுகைக்கு என்னைப்பிரியாத உபகரணமாக்கி என்னுதல்; என்னைத் தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநாயிகனுக்கி யென்னுதல். [வன்கவி] - செறிந்தகவி. “மொய்யசொல்லால்” என்கிறபடியே. [என்னைவகுந்தாநானே] - நித்யவிஹித்யுத்தனயிருக்கிற ஏற்றத்துக்குப் போரும்படி என்னைக்கொண்டு கவிபாடினான். நித்யவிஹித்யுக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, அழிவில்லாத ஆயிரமென்று நித்யஸித்தமாம்படி திருவாய்மொழியைப் பாடுகிறதா நென்னுதல்; நித்யவிஹித்யாலே தனக்கு நிறமுண்டானாப்போலே, இக்கவிபாட்டாலே தனக்கு நிறமுண்டாம்படி பாடினான் நென்னுதல்.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. வ்யாஸ பராஸ்ர வால்மீகிப்ரமுஷரான கவிகளைக் கொண்டு கவிபாடுவீத்துக்கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று பரீதராகிறார்.

[இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்]-பின்னைத் தான் தனக்குச் சிலகவிகளைப்பாட வேண்டினால், அதுக்குடாகவிருப்பார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸஹஸ்வான் ஸ்ரீபராஸ்ரஹஸ்வான் ஸ்ரீவால்மீகிஹஸ்வான் இவர்களுண்டாயிருக்க, மற்றும்வேணுமாகில் “சேந்தமிழ்பாவோர்” என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்க ளெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவீத்துக்கொண்ட இதுவும் ஒருநீர்மையே! என்கிறார். முதலாழ்வார்களிலே ஒருவரை “ஒருகவிசொல்லிக்காணும்” என்ன, [பெருகுமிய்யாதி] - ஆற்றப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றள்ள மதத்தையுடைய ஆனையானது. [மாப்பிடிக்குமுன்னின்னு] - மதித்து முன்னடிதோற்றுதேவருகிற இத்தையுந் தனக்குக் கையாளாக்கிக்கொள்ளவற்று யாயிற்று இதினுடைய ஸ்லாக்யதை யிருக்கிறபடி. [முன்னின்னு] - “நான்இங்குத்தைக்குச்செய்ய வேண்வேதென்?” என்று * ஏவிறறுச்செய்கைக்கு அவஸர்ப்ரதீக்ஷமாய நிற்குமாயிற்று. [இரு கணிளமுங்கில்வாங்கி] - இரண்கேண்ணேறி அதுக்குத்தக்க முற்றனவயின்றிக்கேயிருக்கிற முங்கிற்குருத்தை வாங்கி; தான் மதித்து முன்னடிதோற்றுதே தீரியச்செய்தேயும் பிடியின் பக்கவண்டான ஆதராதீசயத்தாலே அவதாநத்தோடே ஸாதரமாகவாங்கி. [அருகிருந்த தேன்கலந்து] - திருமஞ்சநத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே, அருகே மலை முழைஞ்சுகளிலே நிரம்பியிருக்கிற தேன்களிலே வாங்கித் தோயத்து. முங்கிற்குருத்தையும் த்ரவத்ரவ்யத்தோபாதியாக அருளிச்செய்கிறார். [நீட்டும்] - இதுதான் இரந்துகொடாநிற்க, அத்தை “உனக்கு வேண்வோக்குக்கொடாய்” என்று நிற்குமாயிற்று. [வான்கலந்தஇத்

ஆறும்பாட்டு.—இன்கவி இய்யாதி. “இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் தன்கவிதான் தன்னைப்பாடுவியானது - என்னுல்தன்னைவன்கவிபாடும்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - வ்யாஸ இய்யாதி.

ஸம்ஸ்க்ருதம் தெரியாதவர்கள் இழக்குமத்தனையன்றோ? என்ன - மற்றும் வேணுமாகில் இய்யாதி. முதலாழ்வார்கள் கவி இனிதாயிருக்குமோ? என்ன - பெருகும் இய்யாதி. இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி - முதலாழ்வார்களிலே இய்யாதி கீழ்வாக்யம். இதுக்கர்த்தம் - ஆற்றுப்பெருக்கு இய்யாதி. “மாப்பிடி” என்றதுக்கர்த்தம் - மதித்து இய்யாதி. “மா” என்று - ஸ்லாக்யதை. பிடுங்கியென்னுதே, “வாங்கி” என்றதுக்குஹாவம் - தான்மதித்து இய்யாதி. “திருமஞ்சநத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாபோலே” என்றது - திருமஞ்சநங்கொண்டருளுகைக்குக் கலஸங்கள் பூரித்திருக்குமாபோலே யென்றபடி. தோய்ததென்னுதே, “கலந்து” என்றதுக்குஹாவம் - பூங்கில் இய்யாதி. கொடுக்கு மென்னுதே, “நீட்டும்” என்றதுக்குஹாவம் - இதுதான் இய்யாதி. “தேன்கலந்து” என்றும் “வான்

யாதி] - மூங்கிற்குருத்தும் தேனும் கலந்தாற்போலேயாயிற்று, மேகமும் அவன்திருநிறமூங்கலந்திருக்கும்படி. இனிய கவினைப் பாடவல்ல மேலானகவிகளாலே. [தன்கவிதான் தன்னைப்பாவேயிதாது] - கவியும் தன்னது, பாடினானும் தான், ப்ரதிபாத்தியனும் தான். அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தானசொல்லாலே, அதுக்குப்ரதிபாத்தியனான தான் தன்னைப் பாவேயிதாதே. [இன்றுநன்குவந்து] - இன்று நான் இங்ஙனேஉஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்தென்னுதல். அன்றிகே, நன்கு உவந்து என்றும் - நன்றாகவுகந்தென்றும்; இக்கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜனமாக உகந்து, [என்னுடைனாக்கி] - என்னைப்பிரியாத உபகரணமாகக்கொண்டு. [வன்கவிபாடும்] - சொற்சேறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, “மொய்யசொல்லால்” என்கிறபடியே, ஸ்லக்ஷமாயிருக்கையன்றிக்கே. [என்வைகுந்த நாதனே] - “அழியாததான * கலங்காப்பெருகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையோமான வோபாதி, அழியாத வேதம்போலேநித்யமான ஆயிரம்பாட்டுப் பாடுவிக்கவேணும்” என்று பார்த்தான். பரமபதத்தை இருப்பிடமாக வுடையனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தோபாதியாக நினைத்திராநின்றானாயிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனாகையால்வந்த ஏற்றத்தையும். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வைகுந்தநாதன் என்வல்வினைமாய்ந்தறச்
செய்குந்தன்தன்னை என்னாக்கியென்னுல்தன்னை
வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி
செய்குந்தன்தன்னை வந்நாள்சிந்தித்தார்வனே ?

ஆ.—(வைகுந்தநாதன்) - ப்ரஸீவைகுண்டநாதனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய வல்வினைகளையெல்லம்போக்கி, ஆதலால் குந்தனென்னும் திருநாமத்தையுடையனாய், என்னைத் தன்னைப்போலே தூயனாக்கி, என்னுல்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி செய்குந்தன்தன்னை காலதத்தவமெல்லாம் அதுஉவித்தாற்று னார்வனே ? என்கிறார்.

ஒ — ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதிஸயலோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மேஹாபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலமுள்ளதனையும்அதுஉவித்தாலும் ஆரே நென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதனென்று தொடங்கி] - அத்தயந்திரிபேசுநாயிருந்து வைத்து நிர்ஹேதுகமாக என்னுடையப்ரபேந்த்ரகங்களை நீக்காநின்றான்வனை. [தன்னை யென்னாக்கி] - என்னைத்தன்னாக்கி. [என்னுலென்று தொடங்கி] - நான் புகழ்தால்

கலந்த’ என்றும் ஸப்தம் ஸமாநமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - மூங்கிற்குருத்தும் இத்தாதி. “தன்கவி, தான், தன்னை” எனறமூன்றிக்கும பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - கவியும் இத்தாதி. விவரணம் அவர்களை இத்தாதி. உவந்து-உகந்து. உடன்-பிரியாதஉபகரணம். சொற்சேறிவை யுடைத்தாயிருக்குமோ ? என்ன, ப்ரமாணம் - மொய்ய இதயாதி. இப்போது, “வைகுந்தநாதன்” என்றதுககு லாவம் - அழியாததான இத்தாதி. லாவந்தரம் - பரமபதத்தை இத்தாதி. “என்வைகுந்தநாதன் - இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்’ இதயாரப்ய, ‘வன்கவிபாடும்’ இதயந்வய: (சு)

தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும்படி என்னைக்கொண்டு அழகியவாய் இனியவாயிருந்துள்ள கவியைப் பாடுவியாதின்கொண்டு அதுவே ப்ரயோஜனமாயிருந்தவனை.

ப.—அந்தரம், என்விரோதியைப்போக்கித் தன்பெருமைக்கீடாகக் கவி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரகனை யதுஸந்தித்து ஒருநாள் த்ருப்திபிறக்குமோ? என்கிறார்.

வைகுந்தநாதன் - ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை பெருமையையுடையனாய்வைத்து, (தன்னையதுவிலக்கைக்குவிரோதியாய்), வல் - ப்ரபலமான, என்வினை - என்பாபத்தை, மாய்ந்தம் - நஸரிக்கும்படி, செய் - பண்ணும், குந்தன் - தன்மையையுடைய, தன்னை -, என்னாக்கி - எனக்குவிஷமமாகும்படியாக்கி, என்னால் - என்னைக்காரணமாகக்கொண்டு, தன்னை - அந்தபாரமயத்தையுடையதன்னை, வைகுந்தனாக - தன்னுடைய ஸர்வஸ்வ லாவகுண்டம் பிறவாதபடியாக, புகழ் - புகழும்படி, வண் - உதாரமாய், தீம்-இனிதான, கவி - கவியை, செய் - செய்யும்படியான, குந்தன் - உபகாரச்வலாவத்தையுடைய, தன்னை - சிந்தித்து -, எந்நாள் ஆர்வன் - எந்நாள் திருப்திபிறப்பது? உள்ளதனையும் நினைத்தாலும் ஆராதென்று கருத்து. வல்வினைமாய்ந்தம்ச் செய்குந்தனென்று - விரோதியைப் போக்கும் குந்தமாகிற ஆயுதத்தை யுடையவனென்றுஞ்சொல்லுவார். கவிசெய்குந்தனென்று - குந்தப்பூப்போலே ஸுத்தஸ்வலாவனென்றுஞ்சொல்லுவார்.

இ - ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதியய லோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, காலமுள்ளதனையும் உபகாரசம்ருதியை அதுவ வித்தாலும் ஆரேனென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்] - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கலிலே வந்து மேல்விழாநின்றான்; ‘‘வொகநாயு: வுராவாடு வாவஸு லுநாயுதி’’ என்கிறபடியே. [என்வல்வினை மாய்ந்தம்] - ‘‘சுவநெஹ ஸவவதி’’ என்கிறபடியே அஸத்கல்பனை என்னுடைய ப்ரவலமன பாபங்களை ஸவாஸநமாகப்போம்படி. ஸர்வஸக்திக்கும் ஒருவிரகாலே போக்கவேண்டும்படியிஃற இதின் கனம். [செய்குந்தன்] - ப்ரவலப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்குவது நிர்ஹேதகமாக. உன்னடியார்க்குத் தீர்த்தசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா’’ என்கிறபடியே, ஆபுநிதர்பாபங்களை அநாபுநிதர்மேலேயேறிடும் ஸுத்தியைச் சொல்விறுருகவுமாம். [தன்னையென்னாக்கி] - என்னைத் தன்னாக்கி. [என்னால்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ்] - நான் புகழ்ந்தால்தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாவானு யிராநின்றான். அதுதான் முன்பே நித்யமாயிருக்க, என்கவிபாட்டாலே இப்போது பெற்றானுயிருக்கை, தமப்பன்கொடுத்து, அது தன்னையே மகன்கொடுக்க, அன்று பெற்றானுயிராநின்றானிறே. ஆத்மா நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயிறே, ‘‘சுவநெஹ’’, என்றும் ‘‘வநுநெஹ’’ என்றும் சொல்லுகிறது. [வண்தீங்கவி செய்குந்தன்] - உதாரமாய் இனிதாயிருந்துள்ள கவியை யென் னையிட்டுப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸுத்தியையுடையவன். என்கவிபாட்டாலே என் டுஃவத்தைப் போக்கினவிது, தன்குறையற்றதாக நினைத்திராநின்றான்; ‘‘துயரமுசுட ரடி’’ என்னுமாபோலே. [தன்னை] - மஹோபகாரகனை. [எந்நாள் சிந்தித்தார் வனே] - பண்ணினவுபகாரத்தை எத்தனைநாள் அதுஸந்யித்தால் எனக்கு பர்யாப்தி பிறப்பது? காலததத்வமுள்ளதனையும் ஸ்மரித்தாலும் பர்யாப்தி பிறக்குமோ? ஸரீரஸம்

† கிஷ்கிந்தா காண்டம் ௪-௨௧.

தர்பக்கலிலே அசல்பிளந்தேறிமேபடியான ஸூத்தியோத்தையிறே அவ்விடத்திற்சொல்
வகிறது. தன்னையென்னுக்கி என்றது - என்னைத்தன்னோடொக்கப்பண்ணியென்னுதல்,
தனக்காம்படிபண்ணி யென்னுதல். [என்னால் தன்னைவகுந்தனாகப்புகழ்] - பிதா
வானவன் புத்ரனுக்கு ஒருபசுவை நீர்வார்த்துக்கொடுத்துத் திரிய அவன்பக்கலிலே பசுவை
நீரேற்றுப்பெறுமாபோலே யிருப்பதொன்றாயிற்று இதுவும். [வைகுந்தனாகப்புகழ்] - நித்ய
விபூதியிறேயது; இங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும், இவர்புகழ்ந்த இத்தாலே தனக்கு அவ்விபூதி
யுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான். ஆத்மவஸ்துநித்யமாயிருக்கச்செய்தே, ‘**வ்யஸநேஷு**
(அவந்நேஷு) என்றும் ‘**வ்யஸநேஷு**’ (ஸந்தமேஷம்) என்றும் சொல்லாநிற்கிறவோபாதி
யாயிற்று. “இன்னான்வாக்காலே கவிபாடினபின்பு அவன்வாழ்ந்தான்” என்னக்கடவதிறே;
அப்படியே, புகழ்ந்தபின்பு தனக்கு அந்தவிபூதியில் இருப்ப உண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்
றான் அவன். [வண்தீங்கலியித்யாதி] - உதாரமாயினிதாயிருந்துள்ள கவிக்கோப்பாடி, அது
தன்னைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற ஸூத்தியை உடையவனை. “**துயரறுசுடரடி**”
என்கிறபடியே இவரைக்கொண்டு கவிபாடினபின்பு, தனதுயரம் தீர்ந்தானாயிருக்கிற
படி. இவர் துயர்போனபின்பு தனக்கு ஒருதுயருண்டாய் அதுபோன்றபோலே/ நினைத்
திராநின்றானாயிற்று. ஸாரீரத்துக்குவந்த வ்யாதி யநுலலிப்பான் ஸாரீரியிறே. ‘**வ்யஸநேஷு**
உஷாநுஷாணாடி’ (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணம்) - திவ்யாந்தப்புரத்திலுள்ளார்க்
காதல் திருத்தாய்மார்க்காதல் ஒருவ்யஸநம் வந்தாலோ துக்கிதராவதென்றால்? ‘**உஷாநுஷா**
ணாஹுஸாஹுவிதொலவகி’ (மநுஷ்யாணம்ப்ருஸம் துக்கிதோபவதி) - துக்கிதனு
வனளவிலன்றிக்கே, ஆனை யளறுபட்டாற்போலே நோவுபடுவராயிற்று. ‘**உஷாநுஷா**
லவகி’ (துக்கிதோபவதி) - இன்றொருபடியாய் பிற்மைநாளொருபடியாய், அநந்தரம் ஆரீப்
போம்இவர்களுக்கு; இவர்கள் க்லேசத்தில் நாள்தோறும் புதியராயிருப்பார். வ்யஸநம்இவன
தானால் துக்கமும்இவனதாகவேண்டியிருக்க, இவர் துக்கிதராகைக்கு ஹேதுவென்? என்
னில்?— “இவன்படுகிற க்லேசம் இவன்காவற்சோர்வால்வந்ததொன்றன்றே, நங்காவற்

லிலே இத்தாதி. அன்றிக்கே, “குந்தன்” என்கிற திருநாமம் அந்வர்த்தஸம்ஜ்ஞையென்கிறார் - ஆஸ்
ரிதர்பக்கலிலே இத்தாதி என்னுதல். அசல்பிளந்தேறிமேபடியான - ப்ரவேஸிப்பித்தறுவலிக்கும்
படியான என்றபடி. அசல் பிளந்தேறிகெ - அந்யத்ரஸங்காமிப்பிக்கை. ஆக, “குந்தன்” என்ற
துக்கு - மூன்ற்த்தம். “என்னுக்கியென்னுத்தன்னை - புகழ்” என்றதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - பிதா
வானவன் இத்தாதி. நித்யமானவிபூதி இவர்புகழ்ந்தபின்பு உண்டாயிற்று என்னக்கடமோ? என்ன-
நித்யவிபூதியிறே இத்தாதி. இதுக்கு ந்ருஷ்டாந்தம் - ஆத்மவஸ்து இத்தாதி. அப்படியொருவன்
கவிபாடினால் அத்தால் அதிஸ்யமுண்டாமோ? என்ன - இன்னான் இத்தாதி. “தன்பேறாக நினைத்
திருக்கிற” என்றதின் உபபாதமாதல். உத்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாதல் - துயரறு இத்தாதி. தன்
துயர்தீர்த்ததின் உறைப்பை யருளிச்செய்கிறாராதல். விவரணமாதல் - இவர்துயர் இத்தாதி ஆழ்வார்
துக்கம் தன்னதானபடியென்? என்ன - ஸாரீரத்துக்கு இத்தாதி. உபபத்திகாட்டி யநுஷ்ட்டாநமும்
காட்டுகிறார்-வ்யஸநேஷு இத்தாதி. அயோத்யாகாண்டே (உ-சு) ‘**உதவெஷு உலஸுஷாஹி**
தெவவரிசுஷாஹி’ இப்புத்தார்த்தம். ‘**உஷாநுஷாணாடி**’ என்றதுக்கு லாவம் - திவ்
யாந்தப்புரத்தில் இத்தாதி ‘**ஹுஸாடி**’ என்றதுக்கர்த்தம் - துக்கிதனுவன் இத்தாதி. ‘**லவகி**’,
என்கிறவர்த்தமானார்த்தம் - இன்றொருபடி இத்தாதி. அளறுபட்டாற்போலே - சேற்றிலேயகப்பட்
டாற்போலே. அளறு - சேறு. வ்யஸநம் இவனதானால் அவர்துக்கிதராகைக்கு ஹேதுவை ப்ரஸ்
நோத்தராரூபேண அருளிச்செய்கிறார்-வ்யஸநம்இவனதானால் இத்தாதி. உதவப்பெற்றிலோமென்று

சோர்வாலே வந்ததொன்றே?” என்று, ரக்ஷகராகையாலே நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர். “ஹீரேஷாஹிஜாதா” (ஹீரேஷாஹிமமாதலா) என்னக்கடவதிதே. இவ் வளவல்லவாயிற்று, பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜ்ஜிக்கும்படி. [எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ]-பண் ணினவுபகாரம் கனத்திராரின்றது; உபகாரஸம்ருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை; நான் என்செய்வேன்? ஸரீரவிஸ்ஸேஷாநந்தரத்தில்தானே வாய்புருநீராகையால் அநுஸந்திக் கைக்கு அவகாசமில்லை; இங்கிருக்கும்நான் காலம்போருகிறதில்லை; பண்ணின உபகாரமோ கனத்திராரின்றது; நான் என்செய்கேன்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆர்வனோ ஆழியங்கை எம்பிரான்புகழ்
பார்விணீர் முற்றுங்கலந்துபருகிலும்
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னுல்தன்னச்
சீர்பேறஇன்கவிசொன்னதிறத்துக்கே.

ஆ.—(ஆர்வனோ.) - என்னைக்கொண்டு தானும் உளனும்படி கவிபாடின அந்தக்குணத்தை, இவ்வண்டாந்தர்வர்த்திகளான அஸங்க்யேயஆத்மாக்களுடையவாகாத் யுபகரணங்களையும் அயர்வறுமமர்களுடைய வாகாத்யுபகரணங்களையுங்கொண்டு அநு ஷவித்தால்தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட இம்மஹாகுணத்தை, உலயவிஹிதயிலுள்ளாருடைய லோகத்ருத்வஸக்தியை யும் அதுக்கிடான வாழாத்யுபகரணங்களையும்பெற்றுஅநுஷவித்தாலும்ஆரேனென்கிறார்.

[ஆர்வனோவென்ற தொடங்கி] - நான் கவிபாடுகைக்குப் பாங்காம்படியாகத் தன்திருவழகைக் காட்டின மஹோபகாரகனுடைய குணங்களை ஸகலசேதநரையும் துணையாகக்கொண்டு பருகிலும்ஆர்வனோ? [ஏர்விலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யதை இன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி: தனக்காக்கி யென்றுமாம். [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னுலே தன்னை நிறம் பெறும்படி கவிசொன்ன படிக்கு.

ப.—அந்தரம், ஸமஸ்தவிபூதியிலுமுள்ள ஆகாரங்களை யுடையனாய்க் கொண்டு மஹோபகாரகனான உட்புகழை யநுஸந்தித்தாலும் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

கோவுபட்டிருக்குமோ? என்ன - ஹீரேஷாஹி இய்யாதி. “ஹீரேஷாஹிஜாதா” இத் யாரண்யகாண்டே ராம(கௌ-க). “அதுலா” என்றதுக்கர்த்தம்-இவளளவல்லஇய்யாதி. “எந்நாள் சிந்தித் தார்வன்” என்றதுக்குலாவம் - பண்ணினவுபகாரம் இய்யாதிவாக்யத்வயம். “எந்நான்” என்கிற தென்? காலமில்லையோ? என்ன - ஸரீர இய்யாதிவாக்யத்வயம். “வண், தீம், கவி” என்று பதச்சேதம். தீம்-இனிமை. (எ)

வர்பு - கவிபாடுகைக்குத் தகுதியான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள், இலா - இல்லாத, என்னை - என்னை, தன்னாக்கி - தன்விஷயத்திலே ஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கி, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை - பூர்ணானாதன்னை, சீர் - சீலாதிசூணலாபம், பெற - பிறக்கும் படி, இன் - இனிய, கவி - கவியை, சொன்ன - சொன்ன, திறத்துக்கு - ப்ரகாரத் துக்கு, ஆழியங்கை - கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டி, எம்பிரான் - அறிவைப் பிறப்பித்து உறவையுண்டாக்கின என்ஸ்வாமிபுடைய, புகழ் - குணப்ரதையை, பார் - பூம்புலக்ஷிதமான அவதாரஸ்த்தலத்திலும், விண் - பரமாகாசரூபமான பரஸ்த்தலத் திலும், நீர் - சுக்ரீரார்ணவமான வ்யூஹஸ்த்தலத்திலுமுள்ள, முற்றும் - சேதநரெல்லாரு மாய், கலந்து - கலந்து, பருகிலும் - அநுஹவிக்ஷிலும், ஆர்வனே - த்ருப்தாவனே?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுகித்துக்கொண்ட இம் மஹாகுணத்தை, உபயஸிவூதிபிலுள்ளாருடைய ஹோக்த்ருத்வஸக்தியையும் அதுக்கு ஈடான வாழாப்புபகரணங்களையும் பெற்று இவ்வுபகாரத்தையநுஹவிக்ஷித்தாலும் ஆரே னென்கிறார்.

[ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ் பார்விண்ணீர்முற்றும் கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனே] - [ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ்] - எனக்கு விஷயமாகக் கையுந்திருவாழியு மான அழகைக்காட்டின உபகாரகனுடைய குணங்களை, “ஆய்க்கொண்டசீர்வன் ளலாழிப் பிரானெனக்கேபுனன்” என்று கையுந்திருவாழியுமாய் நின்ற அழகுக்குத்தோற்றுக் கவி பாடுமவன் நான் என்கிறாரிறே. தன்ஸ்வரூப குணங்களையும் ஆத்ம குணங்களையும் எனக்கு விஷயமாக்கின வுபகாரகனென்கை. [பார்இத்யாதி] - ஹூமியிலும் ஊர்த்வலோ கத்திலும் ஜலங்களிலுமுள்ள ஸகல சேதநருடைய ஹோக்த்ருத்வத்தையும் வகாத்யுபகர ணங்களையும் துணையாகக்கொண்டு அநுஹவிக்ஷித்தாலும் ஆர்வனே? ஆராதபடிபண்ணின வுபகாரர் தானேதென்ன? - [வ்ரஸிலாவித்யாதி] - கவிபாடுகைக்கு யோக்யதைகளென் றின் றிக்கே யிருக்கிறென்னை. சீழ், “வ்ர” என்று இச்சையை அழகாகச் சொல்லிற்று; இங்கு இச்சைக்கும் ஹேதுவான ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. [தன்னை] - ஸமஸ்த கல்யாணகுணத்தமகனை. [சீர்பெற] - என்கவிபாட்டாலே அந்தகுணங்களைப் பெற்று னம்படி. [இன்கவிசொன்ன திறத்து] - சீர்பெறுவிடிலும் பாகரம் அமைந்திருக்கிற கவி யைச் சொன்னபடிக்கு, திறம் - படி. ‘ஆழியங்கையெம்பிரான்’ என்று தொடங்கி, ‘கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனே’ - உயர்வறவுயர்நல முண்டாயிற்று இக்கூப்பிட்டாலே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நான் ஒருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும்நான் உபகாரஸம்ரு தீக்குக் காலம் போராதென்று நோவுபடுகிறேனோ? என்னுடைய உபகாரஸம்ருதியை யும் அபேகைசூயையு முடையராய்க்கொண்டு புறம்பே அந்யபரராயிருக்கிற ஹகலத்வ்யதி ரிக்த ஸமஸ்தசேதநரும் என்னுடனேகூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானும் அவர்களுங்கூடி நின்றுஅநுஹவிக்ஷித்தால்தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—ஆர்வனே இத்யாதி. “‘பார்விண்ணீர்முற்றும் கலந்துபருகிலும்’ என்ற துக்கு அவதாரிகையிலே ஒருபொருளும், பாட்டிலே இரண்டுபொருளும்” என்றருளிச்செய்வார். பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளார், இவர்களுெல்லாருங்கூடிநின்று அவன் குணங்களை யநுஹவிக்ஷித்தாலும் த்ருப்திபிறவாதென்ற ஒருபொருள்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நானேருவனும் இத்த்யாதி.

அந்நவியக்கிறார் - ஆழியங்கை இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - தன்னுடைய இத்தயாதி. கையுந்திருவாழியுமாய் தன்னே இவர்கவிக்கு விஷயமாக்கினாலேவென்ன - வாய்கொண்டு இத்தயாதி. “ஆழியங்கை” என்று - ரூபமும், “எம்பிரான்” என்று - குணமும் சொல்லுகையாலே, ஸ்வரூப விபூதிகளும் அர்த்தாதவித்தங்ளன. அவதாரிகையிலே - பாரிலுள்ளாரும், விண்ணிலுள்ளாரும், “நீர்” என்றும் - கீழில் லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பாதாளாதி லோகஸ்ததரும், முற்றும் - எல்லாரும். நானுமாகக்கலந்து உபகாரஸ்துதிபண்ணினாலும் ஆரவலேவென்று அர்த்தமருளிச்செய்து, “முற்றும்கலந்து” என்றதற்கு - அவர்களுடைய வாகாத்யுபகரணங்களையும் ஹோகத்தருத்வஸக்தி விசேஷங் களையம் உடையேனாப்பக்கொண்டென்று அர்த்தார்த்தம-பாரிலுள்ளார் இத்தயாதி. “கலந்து” என்றால் இவ்வர்த்தத்ததை காட்டுமோ? என்ன-கலக்கை இத்தயாதி. மூன்றாமத்தத்துக்கு, “விண்” என்று - பரமபதம்; “நீர்” என்று - நீர்மை: ஸ்வஹாவமாய், ஹோகத்தருத்வஸக்தியைச் சொல்லுகிறது. “முற்றும்” என்று - ஹோகத்தருத்வஸக்திஸ்வஹாவ மெல்லாவதறையும் என்றபடி. கீழேயும் “ஏர்விவா” என்றமவைத்து, இங்கேயும் “ஏர்விவா” என்றால் புநருகதமன்றோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இங்குநன்மை இத்தயாதி. நன்மையாவது - யோக்யதை என்றபடி விவரணம் - கீழே இத்தயாதி. கீழேயென்றது - அஞ்சாம்பாட்டிலே. யோக்யதையாவது - ஸுகருதம். இச்சைக்கு யோக்யதை வேணுமோ? என்ன - ப்ராஸீமனா இத்தயாதி. விவிதிஷந்தி - வேதிதுமிச்சந்தி. இந்த ஸ்ருதிககு ஸ்ருதப்ரகாசிகையிலே, “இச்சையை மெலமாகச்சொல்லி யஜ்ஞாதிகளை ஸாயநமாகச்சொன்னால் அந்யோந்யாஸ்யதோஷம் வரும்: ஆகையாலே அதுசேரது” என்றார். அந்யோந்யாஸ்யதோஷம் வரும் க்ரமமென்?என்ன,— இச்சையுண்டாயே யஜ்ஞதாநாதிகன்பண்ணவேணும்: யஜ்ஞாதிகளைப் பண்ணினாலொழிய இச்சையில்லை: ஆகையாலே, “விவிதிஷந்தி” என்று - வேதநத்தை மெலமாக்கி, அதுக்கு ஸாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று நிரவஹித்தருளிநர். ஜ்ஞாதத்தை மெலமாககி, அதுக்குஸாதநம் யஜ்ஞாதிகளென்று ஸப்தம வசிக்குப்படியென்? என்னில்,—“ஈஸிநாஜிவ்யாஸ்யதி” என்றால்:

விவி ழிஷ்ணீ” (ப்ராஹ்மணவிலிதிஷ்ணீ) என்னுந்நிற்கச்செய்தேயும், “யஜ்ஞே ந டாபே ந தவவா உ நாஸகே ந” (யஜ்ஞே ந தாநே ந பஸாநாஸகே ந) என்று யோக்யதையைச் சொல்லிற்றிறே; அதுவுமின்றிக்கேயிருக்கிற என்னையென்கை. [என்னுல்தன்னைச்சீர்பெற இன்கவிசொன்ன] - ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்மகனானவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிற மாம்படியாகச்சொன்ன. நான் கவிசொல்ல ஸர்வேஸ்வரனானதனக்கு இத்தாலே நிறமாக நினைத்திராநின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விடவோண்ணாதடியாயிற்றுக் கவியின் இனிமை, [இன்கவிசொன்னதிறத்துக்கு] - இப்படி இனியகவினைச்சொன்ன ப்ரகார மொன்றுக்கும். அல்லாதகுணங்கள் குமரிருந்துபோ மித்தனை. இப்ப்ரகாரமொன்றுக்கும் - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழைப் பார்விணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திறத்துக்கேதுப்பரவாந்திருமாலின்சீர்
இறப்பேதிர்காலம்பருகிலும்ஆர்வனோ ?
மறப்பிலாஎன்னைத்தன்னுக்கிஎன்னுல்தன்னை
உறப்பலஇன்கவிசொன்னவுதவிக்கே.

ஆ.—(திறத்துக்கு.) - அஜ்ஞாதத்துக்குங்கூட ஆஸ்ரயமல்லாமையாலே அசிக்கல்பனயிருந்த என்னைத் தன்னைப்போலேயாக்கி, என்னைக்கொண்டு பிராட்டியும் தானுமாகத் திருவாய்மொழி பாடின இம்மஹோபகாரத்தை, முன்புசொன்ன ஸர்வோ பகரணயுத்தனயுக்கொண்டு பூதஹிஷ்யத்வர்த்தமான காலமெல்லாம் அநுஹித்தால் தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

அவியானது இச்சாஸாதநமன்றிக்கே ஹநந்துக்கு ஸாதநமானற்போலே, இங்கும் யஜ்ஞாதிகள் ஜ்ஞா நத்துக்கே ஸாதநமாகிறதென்றபடி. ‘ஏர்விலா’ என்று - இங்கு, இச்சைக்கு ஸாதநமில்ல யென்னும் போது, ஸ்ரீஹிஷ்யத்தோடு விரோதியாதோ? என்ன; அங்ஙன் விரோதமில்லை. லகுவித்தார்த்தத் திலே ‘யஜ்ஞவிலிவிஷ்ணீ தியஜ்ஞாடியோவிலிவிஷ்ணுதள விரியுஜ்ஞே’ இத்தாதி வாக்யத்திலே ஹிஷ்யகாரர் அப்யுபகம்யவாதம்பண்ணி, உத்தரோத்தரேச்சா ஸாதநம் அருளிச்செய் தாரிறே. அப்யுபகம்யவாதமாவது - பரபகூத்தையங்கிரித்துச் சொல்லுகை. இந்தவர்த்தத்துக்கு அந்யோந்யாஸ்ரயதோஷம் பரிஹரிக்கும்காமமேதென்ன; அஜ்ஞாத ஸுக்ருத விசேஷங்களாலே அவ்வோ இச்சையுண்டாய், அந்த இச்சையினுடைய அவிச்சித்தியை ஸாத்யமாக்கி யஜ்ஞாதநாதிகளை ஸாதநமாகச்சொல்லுமபோது தோஷம் வாராதென்ற பரிஹரித்து, இதுவும் ஒருநிர்வாஹமாக்கி நிர்வஹித்தார்; அந்த ‘யஜ்ஞவி’ இத்தாதி வாக்யத்தை யநுஸரித்து இவர்ப்படி அருளிச்செய்கிறு ரென்ற கருத்து. அநாஸகே - அநாஸகேநேயர்த்தி. “சீர்பெற” என்றதுக்குவாவம் - ஸமஸ்தகல் யாண இத்தாதி. சீர்பெற - நிறமாம்படியாக. நீர் கவிசொல்ல அவனுக்கு நிறமுண்டாம்படி யென்? என்ன - நான் கவிசொல்ல இத்தாதி. “இன்கவி” என்றதுக்காதம் - இக்கீர் இத்தாதி. “திறத் துக்கே” என்கிற அவதாரணர்த்தம் - அல்லாத இத்தாதி. குமரிருந்துபோகை - அநுஹிஷ்யோக்ய மன்றிகேயிருக்கை. ‘ஏர்விலா’ எனது தொடங்கி, ‘திறத்துக்கே - ஆழியங்கையெம்பிரான்புகழ் பார் விணீர்முற்றும்கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோ?’ இத்தய்வயி.

(அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய ஹோக்த்ருத்வஸக்தியை யுடையேனாப்பக்கொண்டு காலமுள்ளதனையும் அநுலிவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார்.

[திறத்துக்கேயென்று தொடங்கி] - ஏதேனுமொன்றிலேபுக்கால் அத்தை முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைய ஸூரிபதிபிணுடைய கல்யாணகுணங்களை. [மறப் பிலாவென்னைத் தன்னாக்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்வாவணையில்லாமையாலே ஸ்மரணமின்றிக்கே அசித்தகல்பனயிருந்துள்ள என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி. [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னுலே தனக்கு உறும்படி இனிதாகப் பல கவியைச் சொன்ன உபகாரத்துக்கு, தனக்கு நேரே வாசகமாமடியென்றுமாம்.

ப.—அநந்தாம், கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே ஸர்வசேதந ஸக்திவிசிஷ்ட னாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலாநுலிவம்பண்ணினாலும் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

(ஒருகால்கினைவில்லாமையாலே),மறப்பு இலா-மறப்புஇல்லாதபடியான,என்னை-, தன்னாக்கி - தன்பக்கவிலே மறப்புஅறம்படியான அறிவையுடையனாக்கி, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை-,உற - அவ்யவயானேந வாசகமாய், பல- ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாய், இன்-மதுரமான, கவி-கவியை, சொன்ன —, உதவிக்கு-உபகாரத்துக்கு,— திறத்துக்கு- இழிந்தகார்யப்ரகாரங்களுக்கு, ஏய் - அநுருபமான, துப்பரவுஆம் - ஸக்தியையுடைய னான, திருமாவின் - ஸூரிய:பதியினுடைய, சீர் - ஒளதார்யசீலஸௌல்ப்யாதிருணங்களை, இறப்புஅதிர்காலம் - அதீதாநாகதங்களான காலத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பூர்வோத்தர காலவர்த்தி ஸகலசேதநஸக்தியுத்தையக்கொண்டு, பருகிலும் - அநுலிவிக்கிலும், ஆர் வனோ - ஆர்வனோ? துப்பரவு - மிடுக்கு.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உப காரத்துக்கு, கீழ்ச்சொன்ன பரிகரங்களையும் துணையாக்கொண்டு காலதத்தவமுள்ளதனையும் இத்தையநுலிவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார்.

[திறத்துக்கேதுப்பரவார்திருமால்]- ஏதேனுமொன்றிலே புக்கால் அத்தைத் தலைகட்டவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடையவன். த்ருணத்தைக்கொண்டு ஒருகாரியங்கொள் ளப்புக்கால், அத்தைக்கொண்டே நினைத்த காரியங் கொள்ளும் ஸாமர்த்யத்தையுடைய வன். திறம் - கூறுபாடு. துப்பரவு - ஸாமர்த்யம். [திருமாவின்சீர்]-இந்த ஸாமர்த்யத் துக்குஅடியாயிருக்கிறதாஸூரிய:பதிதவமாயிற்று. ஸூரிய:பதியினுடைய கல்யாணகுணங் களை. [இறப்புஇத்யாதி] - போனகாலமும் வருங்காலமும் நான் அநுலிவித்தால்தான்ஆர் வனோ? போனகாலம்அநுலிவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர், எல்லாக்காலமும் அநுலி வித்தாலும் ஆராதென்கைக்காக. கீழ்ச்சொன்ன ஸமஸ்தசேதநருடைய ஹோக்த்ருத்வ ஸக்தியையுங் கூட்டிக்கொண்டுஅநுலிவித்தாலும்ஆராத். “எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ” என்கிறதிற்காட்டில் ஏற்றமில்லையாமிறே, சேதநரைக் கூட்டிக்கொள்ளாதபோது. உப காரந்தான் எது?என்ன,—[மறப்பிலாவென்னை] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்வாவண யில்லாமையாலே விஸ்மருதியுமின்றிக்கே அசித்ஸமனான என்னை: “மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே அதுதாபமுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [என்னுல்தன்னை யுற] - “யதொவாவொயிவக்ஷுடெ” என்கிற விஷயத்தை, எல்லையுற - தனக்குநேரே வாசகமாமடி. ஈஸ்வரனுக்கு உறும்படி என்றமாம்; இது பிள்ளான் கிர்வாஹம். [பல

இன்கனி சொன்னவுதவிக்கே]- “உதவுவீடுமதுஹஸுராணி” என்றும், “வாரொடு மெயெயயைபாடி” என்றும் சொல்லுமா? போலே, ஆயிரமுமாய் இனிதானகனிசொன்ன உபகாரத்துக்கு, திறத்துக்கென்று தொடங்கி, பருகிலுமார்வனோ?”

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய ஹோகத்துத்வஸக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆரேனென்றார் - கீழ்; அந்தஹோகத்துத்வ ஸக்தியுடனே காலத்வயமும் புஜித்தாலும் ஆரே நென்கிறார்-இதில்.

[திறத்துக்கேஇத்யாதி] - ஏதேனும்ஒரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு த்ருணத் தைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப்பார்த்தால் அத்தைக்கொண்டே காரியத்தை அப்படித் தலைக்கட்டிக்கொள்ளும்படிக்குடான துப்பரவுண்டு- ஸாமர்த்த்யம், அத்தையுடையனான. அதுக்கு அடியென்? என்றால்,—ஸ்ரியபதியாகையாலே:நினைத்தகாரியஞ்செய்து தலைக்கட்டு கைக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடையனான ஸ்ரியபதியுடையகல்யாணகுணங்களை. ஒரு வன்செய்தது வாய்த்து வரப்புகலாறே “அவன்குப்பைக்காலன்காண், பூநீமான்செய்ததெல் லாம்நன்றியுருங்காண்” என்னக்கடவதிறே. [இறப்பெதிர்இத்யாதி]- ஸமஸ்தசேதநருடைய பும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் ஹோகத்துத்வஸக்திகளையும் நான் உடையேனாய்அநு ஹலிக்கப்படுக்காலும், ஜீவிக்கைக்குஅடியானஆயுஸ்ஸுஅல்பமாகையாலே உபகார ஸ்ம்ருதி க்குக் காலம்போருகிறதில்லை. “எந்நாளசிந்தித்தார்வனோ?” என்னவேண்டாதே அவ்வவ ருடைய உபகரணங்களையும் உடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வரக்கடவகாலமும்எல் லாம் அநுஹவியாநின்றாலுந்தான் ஆவனோ? (வாத்தமாநகாலம் தன்னடையேவருமிறே. போனகாலம் அநுஹவிப்பாராய்ச்சோல்லுகிறார் அன்று; எல்லாக்காலமும்அநுஹவித்தாலும் போராதென்கைக்காக ‘எந்நாள் சிந்தித்தாவனோ’ என்கிறதிற்காட்டில்ஏற்றமில்லையாமிறே, கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன சேதநரைக்கட்டிக்கொள்ளாதபோது.) எல்லாருடைய உபகரணங் களையுங்கொண்டு காலமெல்லாம் அநுஹவித்தாலும் நீர்ஆராதேயொழிகிறது அவன்பண் ணினஎவ்வுபகாரத்தைஸ்மரித்து?என்ன,—[மறப்பிலாலித்யாதி]-மறப்பில்லையானஎன்னை. மறப்புக்குப் பூர்வகூணவர்த்தியான நினைவுஎனக்கில்லை என்கைக்காக, மறப்பிலா வென்கிறபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.மறப்பிலாஎன்னவேண்வோனென்? என்னில்,— நினைவுள்ளவிடத்திலேயிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாசீத்கமானஸ்ம்ருதியுங்கூட எனக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திறத்துக்கே இத்யாதி, உத்தாரத்தத்தை யறுவதிறத்துக்கொண்டு “இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமாவனோ” என்றத்தைக் கடாசுதித்தவதாரிகை - என்னைக்கொண்டு இத்யாதிவாய்வயத்தாலே, காலத்வயமென்றது - பூதபவிஷயக்காலமென்றபடி.

இடையாட்டம் - வ்யாபாரம், ஸப்தார்த்தம் - நினைந்த இத்யாதி, “திறத்துக்கேதுப்பர வாம -” நினைத்தகாரியத்துக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய ஸ்ரியபதியுடைய சீரையென்று நிஷ் க்ருஷ்டஸப்தார்த்தம், துப்பரவு - ஸாமாந்யம், ஸ்ரியபதியானால் துப்பரவுண்டாமோ? என்ன - ஒருவன் இத்யாதி, குப்பைக்காலன் - நல்வழிக்காலன். கீழிலிரண்டுபாட்டில் அர்த்தத்தையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - ஸமஸ்த இத்யாதி, “மறப்பிலா” என்று - ஸாவஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறாரோ? என்ன - மறப்புக்கு இத்யாதி மறப்பிலாவென்னவேண்வோனென்? என்னிலென்றது - ஸ்ம்ருதி யில்லாத என்னவேண்டியிருக்க, “மறப்பிலா” என்னவேண்வோனென்? என்னிலென்றபடி, இத் தால் ஹவிதம் - ஆக இத்யாதி, விவரணமாதல் “மறப்பிலா” என்றதோடே “தன்னுக்கு” என்

கில்லை என்கிறார். [மறப்பிலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - காதாசித்தகமாகஸ் மரித்துப் பின்னையோருகால் மறப்புண்டாய், அத்தைக் காணக்கண்ணிட்டுத்தான் இப்படி விஷயீகரித்தானோ? முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்மருதியின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைத் தன்னாக்கி. [என்னால்] - “மறந்தேனுன்னேமுன்னம்” என்கிற அநுதாபமுங்கூட இன்றிக்கேயிருக்கிற என்னை யிலேவித்து. [தன்னையுறப் பலஇன்கவிசொன்ன] - என்றதுக்குச்சீ பரருளிச்செய்யும்படி - ‘யதொவாவொ நிவநுனே’ (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை மாறுபாடுவச்சொன்ன” என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி:- “ஸர் வேஸ்வரனுக்குச் சாலவற்றதென்கிறார்” என்று. [பலஇன்கவிசொன்ன] - “உதுஸ்ரீஸா ஹ ஹஸாணிஸ்ரோகாநாஜுதவாநுஷி:” (சதுர்விம்ஸத் ஸஹஸ்ராணிஸ்ஸோகாநாமுக்தவாந்ருஷி:) என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரத்திலே இப்படிவிலகுகுணமாயிருப்பது ஆயிரம் பாட்டைப்பாவேதே! என்கிறார். இனிய கவிகளைச்சொன்ன, உதவிக்கு - இவ்வுபகாரத்துக்கு திருமாலின்சீர் இறப்பேதிர் காலம்பருகிலும் ஆர்வனோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரேன்னவுற்றெண்ணில்
அதுவுமற்றுங்கவன் தன்னதுஎன்னுல்தன்னை
பதவியஇன்கவிபாடியவப்பனுக்கு
எதுவுமொன்றுமில்லைசெய்வதிங்குமங்கே.

ஆ.—(உதவி) - இப்படி என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளின இம்மேஹாபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னுத்மாவை அவனுக்கு அடிமையாகக் கொடுக்க எண்ணில், அதுவும் பண்டே அவனுக்கு அடிமையாதலால் இங்கும் அங்கும் இதுக்கு ஒருகைம்மாறு செய்யலாவது இல்லையென்று அவனுடைய மேஹாபகாரத்தை யறுவிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மேஹாபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுதே பலமாக்கிறார்.

[உதவியென்று தொடங்கி] - அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுடைய ஆத்மாவைக் கொடுக்கைக்கு என்று ஆராய்ந்தபோது அதுவும் பின்னை அவனதாயிரா நின்றது. [என்னுலென்று தொடங்கி] - என்னுலே தன்னை ம்ருஹ்வாய் இனிதான கவியைப் பாடின மேஹாபகாரத்துக்கு இங்கிருந்தாலும் திருநாட்டிலே போனாலும் பண்ணலாம் ப்ரத்யுபகாரமில்லை. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே] - அஹங்காரமமகாரஸம்ஹாவனையுள்ள இஹலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்பெறாத

மத்தையுங்கூட்டி லாவமாதல் - காதாசித்தகமாக இய்யாதி. உற - மறுபாடுருவவென்னுதல், ஸத்ருஸமாகவென்னுதல். “உற” என்றதுக்கு லாவம் - யதோவாசு இய்யாதி. “பலவின்கவி” என்றதுக்கு லாவம் - சதுர்விம்ஸத் இய்யாதி பாலகாண்டே, “தயாஸாமுஸாநாநுவஹிஷ்டாணாநி தயொதூஸு” இய்யுத்தார்த்தம் (ச-உ). “மறப்பிலா” என்றதொடங்கி, ‘சொன்னவுதவிக்கு’ - திறத்துக்கே ‘என்று தொடங்கி’ பருகிலுமார்வனோ’ இய்யந்வயி. (க)

திருவாய்மொழி—எ - ப. கூ - தி. என்றைக்கும்.

இவர்க்கு, அவற்றைக் களுக்காணவும் முடியாத பரலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ண விரகில்லை என்று கருத்து.

ப.—அந்தரம், அவனுடைய உபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் ஒருப்ரகாரத் தாலும் இல்லையென்கிறார்.

உதவி - கவிபாடு வித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம், என் உயிர் - என் ஆத்மா, என்ன - என்று, (அத்தை), உற்று - சிக்கென, எண்ணில் - நிரூபித்துப்பார்க்கில், ஆங்கு - அந்தப் ப்ரத்யுபகாராவஸ்தூயில், அதுவும் - அந்த ஆத்மாவும், மற்று-பின்னை, அவன்தன்னது-அவனுக்கு அஸாதாரண சேஷமாகையாலே, என்னால் - என்னையிட்டு, தன்னை -, பதவிய - ம்ருதுவாய், இன் - இனிதான, கவி - கவியை, பாடிய - பாடின, அப்பனுக்கு - உபகாரகனுக்கு, இங்கும் - இந்தவிபூதியிலும், அங்கும் - அந்தவிபூதியிலும், செய்வது - செய்யவடுப்பது, எதுவும் - ஏதேனும் அல்பமாயிருப்பது, (ப்ரத்யுபகாரம்), ஒன்றும் இல்லை, ஜ்ஞாநம்பிறந்தத்தால் நித்யபாசேஷமான ஆத்மாவுக்கு முழுக்கூட ஸையோடு முத்தடிஸையோடு வாசியற ஸமர்ப்பணியத்வமில்லையென்று கருத்து. ஸ்வகீயத்வாலிமாநமுள்ளது அஜ்ஞாந ஸையிவிதே.

இ—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே யலமாக்கிறார்.

[உதவிக்கைம்மாறு] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. [என்னுயிர்] - நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய் ஜ்ஞாநகுணகமான ஆத்மாவைக்கொடுத்தாலோ? என்னில், —அதுசெய்யலாமிதேமுன்பே * மயர்வற மதிரலமருளிக் கெடுத்து வைத்திலனாகில். [உற்றெண்ணிலதுவும் மற்றுங்கவன்றன்னது] - ஆராயாதே கொடுக்கில் கொடுக்கும்தொழிய, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அதுவும் அவனதாயிருக்கும். [அங்கு] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டாத ஸையில். உபகாரத்தையறுஸந்ர்த்து, ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திலே இழிவர்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து, அத்தையறுஸாயிப்பர். “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு, “எனதாவிதாந்தியான் ஆர்” என்றாரிதே. “சீயாவலிவிடது” என்னு, “சுயவாகிநுலுவிடயாழிதெ” என்னக்கடவதிதே. ப்ராந்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே இருப்பதொன்றிதே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினதுவும்; ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ப்ரூமத்திலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணக்கடவன்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் அவன் அத்தை அவனதாக இசையுமித்தனை. இவையிரண்டும் ஜ்ஞாநம்பிறந்தார்க்குப் பேற்றளவும் அதுவர்த்திக்கக்கடவதாயிருக்கும். [என்னுத்தனை] - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தெகுடாடாநிந்திற என்னுலே, மஹோபகாரகளுனதன்னை. [பதவியின்கவி] - ம்ருதுவாய்இனிதானகவி. கவிபாட்டுண்டவனுக்கு இக்கவியாலே முன்பில்லாத நீர்மையுமுண்டாம்படியிருக்கை. இக்கவிபாட்டாலே முன்பில்லாத நீர்மை தனக்கு உண்டாயிற்றதாக நினைத்திருக்கிறாயிற்று அவன். [பாடியவப்பனுக்கு] - இப்படி கவிபாடின மஹோபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது] - செய்யலாவது ஏதேனுமொன்றுமில்லை. இங்கிருந்த நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவது ஒன்றுமில்லையேமாகிலும், ஸங்கோசமற்று முத்தனாலுப் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டில்லையென்னில்—[இங்குமங்கே] - இங்காலு, தேஹாத்மாபிமாந வாஸனையாலே, “செய்யலாவதுண்டோ?” என்று

கூ - பா. உதவி—வ்யாக்யாதங்கள்.

ப்ரமிக்கலாயிருக்கும்; ஸங்கோசம் கழிந்தவளவில், செய்யலாவதொன்றுமில்லை யென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிடே. “வெஹுநாருவெணாலிநிஷ்டு” என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தவிடத்திலே ஸ்வாதந்தர்யசிர்மமான ப்ரவ்ருத்திக்கிடமில்லை

ஸடு.—பத்தாம்பாட்டு. உபகாரஸம்ருதிக்குக் காலம்போருதிநிலை என்று நீர் புண்படாநிலைபாதே, உம்மதாயிருப்பதோரு வஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப்போக மாட்டாரோ? என்ன; அப்படிச்செய்யலாயிற்றே ஈஸ்வரனைப் போலே நானும் எனக்கு உடைமை மாயிருப்பதோரு வஸ்துவும்பெற்றேனாகில் என்கிறார்.

[உதவி] - உதவியுண்டு - உபகாரம்: அதுக்குக் கைம்மாறாக-ப்ரத்யுபகாரமாக [என்னுயிரென்ன] - நித்யமாய் ஜ்ஞானாநந்தலக்ஷணமாய் ஸ்லாக்யமா யிருப்பதொன்றுண்டிதே - ஆத்மவஸ்து: அத்தைக்கொடுத்தாலோவென்னில்?—அதுசெய்யலாயிற்றே, அடியிலே * மயர்வறமதிநலம் அருளிற்றிலனாகில்; முன்னே அத்தைக்கொடுத்துவைத்தானே; ப்ராந்தி ஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலேயிருப்பதொன்றுயிற்று, உபகாரஸம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இது. ப்ராந்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான்வேணும்: தேளிந்தவந்தரம் “என்னுடையவஸ்துவை யவனுக்குக்கொடுத்தேன்” என்றிருக்கக்கடவனல்லன்; அநாதிகாலம்ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப்போந்த அதிலுங்கடையாயிற்று, தேளிந்தவந்தரம் “நான்என்னுடைய வஸ்துவைத் தந்தேன்” என்றிருக்குமாகில். பின்னையும் பழைய அபஹாரமே யறுவர்த்தித்ததாமே; ஜ்ஞானம் பிறந்தமை போய்யாமிடே. ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஆத்மஸமர்ப்பணந்தான் வேண்டியவரும்; நெஞ்சிலே வெளிச்சிறப்புண்டானால் அவன்வஸ்துவை அவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். “உயாவஸூரிக: (மயாஸமர்ப்பித:) “சுயவாகி நுஸூஉவபுயாலிதெ” (அதவாகிநுஸமர்ப்பயயாமிதே)

பத்தாம்பாட்டு. —உதவி இத்தாதி. “என்னுயிரென்னவற்று என்னில் அதுவுமற்றற்கவன் மன்னது - அப்பனுக்கெதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதின்குமங்கே” என்றபதங்களைக் கடாகுழித்தவதாரிகை - உபகாரஸம்ருதிக்கு இத்தாதி.

ஆத்மவஸ்துவை ப்ரத்யுபகாரமாக ஸமர்ப்பிக்கலாமென்கைக்கு உறுப்பாக இதிலுடைய ஸ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார் - நித்யமாய் இத்தாதி. “உற்றெண்ணில்” என்றதக்கு உவாமருளிச்செய்கிறார் - அதுசெய்யலாயிற்று இத்தாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. அத்தை - மயர்வறமதிநலத்தை யென்றபடி. அஜ்ஞானனால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுமதொழிய, ஜ்ஞானமுண்டானால் உபகாரஸம்ருதியாலே ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கப்போகாதோ? என்ன - ப்ராந்திஸமயத்தில் இத்தாதி ப்ராந்திஸமயமாவது - ப்ரபத்திபண்ணுகிறஸமயம். ஆத்மஸமர்ப்பணமாவது - ஆத்மீயஹர்யாஸம். ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்தை ப்ராந்திஸமயமென்கிறது - ஸமர்ப்பித்த அந்தரம் “ஸமர்ப்பிக்கத்தான் நான்ஆ” என்று அநுதபிக்கும்படியிருக்கையாலே. ப்ரத்யுபகாரந்தேடிக் கலங்குகிற இதுஎன்றது - ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறோமென்று கலங்குகிறதென்றபடி. ஆனால் ப்ரபத்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் வேண்டாவோ? என்ன; ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணும் ப்ரகாரத்தையும், ததந்தரம் இவனிருக்கக்கடவ படியையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராந்திஸமயத்தில் இத்தாதிவாக்யதவ்யத்தாலே இருந்தாலோ? என்ன - அநாதி இத்தாதி. இது கடையானபடிக்கு ஹேதுகதஹூர்வகமாகவிவரணம் பின்னையும் இத்தாதிவாக்யதவ்யம். ஆனால் செய்தநுதபிக்கவேணுமோ? முதலிலே செய்யாதிருக்கவொண்ணாதோ?என்ன; இன்னதுக்காகச் செய்யவேணுமென்னுமத்தையும், செய்தவந்தரம் இன்னபடியிருக்கவேணுமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வமுக்தி இத்தாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. அப்படி ஸமர்ப்பித்தநுதபித்தபேருண்டோ? என்ன - மயாஸமர்ப்பித இத்தாதி. ஸ்தோத்ரேயாமுநாசார்யா, “வவாநாநிஷ்டுயொவிகொவிலா” இத்தாதி, “தடிஹந்தவபாடிவடிபொ

திருவாய்மொழி—எ - ப. கூ - தி. என்றைக்கும்.

என்னுந்நிறைந்தே. “எனதாவிதந்தொழிந்தேன்” என்னு, “எனதாவி யார் யான்ஆர்?” என்றாரிறே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்சேல்ல இவ்விரண்டாகாரமும் அநு வர்த்திக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் உபகாரஸம்ருதிக்கும் தனித்துஇவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான இவனுடைய அந்யந்த பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [உற்றெண்ணில்] - ஆராயாதே மேலெழின்றுகொடுக்கிச் கொடுக்காமம்; நெஞ்சிலே சிறிதுவேளிச்சிறப்புப்பிறந்து இதினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துக் கொடுக்குமன்று கொடுக்க ப்ராப்தியில்லை. [அதுவும்] - ஆத்மாவும். [மற்று] - அப்படிப் பட்ட ஆத்மீயங்களும். [ஆங்கவன்றன்னது] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி யரிக்கவேண்டும் தசையில் அவனதாயிராநின்றது. [என்னுலித்யாதி] - உபகாரஸம்ருதிக்குங்கூட ப்ராப்தி யில்லாத என்னாலே, மஹோபகாரகனயிருக்கிற தன்னை. [பதவிய இன்கவிபாடியவப்ப னுக்கு] - கவிபாட்டேன்கிறவனுக்கு இக்கவிபாட்டாலே பண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம் படியாகக் கவிபாடின உபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்று மில்லைசெய்வது] - எதேனும்ஒன் றுஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன்றில்லை யேயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத்தட்டென்னென்றில் ? [இங்குமங்கே]-இங்கானால், தேஹாத்மாவிமாநத்தாலே “நான், என்னது” என்றபோய்க் கால்கட்டித்திரிகையாலே, “செய்யலாவதுண்டோ” என்று ப்ரமிக்கவுமா யிருக்கும்; அதுவு மின்றிக்கே, ஸங்கோசங் கழிந்தவளவில், தானேசெய்யலாவதொன்றில்லை என்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிடே; “**ஸ்வேநருபேணபி நிஷ்பத்யதே**” என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாக ப்ரவர்த்திக் கப்போகாதிடே.

(க0)

நமஸ்கொடுக்கவியலாதுவிடும்” “**ஃஸிநாடியபடிஸிபொஸ்யஹம்**” இத்யாதி, “**சுயவா கிஹஸிவபுயாதிதே**” ஆக, “ப்ராந்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே” என்றதையுப பாதித்த, அநந்தரம், “உபகாரஸ்ருதியாலே” இத்தபாதியையுபபாதிக்கக்கோலி, அப்படியுபகார ஸம்ருதியாலேகலங்கி ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்து, தெளிந்தவந்தரம் அநுபதித்தவிடமுண்டோ? என்ன- எனதாவி இத்யாதி. இத்தால்ஹிதம் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இத்யாதி. இவ்விரண்டாகாரமுமென்றது. உபகாரஸம்ருதியாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அநந்தரம் அநுபதிக்கையுமாகி இவ்விரண்டாகாரமுமென்ற படி. இப்பாட்டில் “ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணப்போகாது” என்றத்தால் ஹிதம்-அந்யந்தபாரதந்தர்ய மென்கிறார் - ஆக ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் இத்யாதி “உற்றெண்ணிலதுவுமற்றங்கவன்றன் னது” என்கிற இத்தால் ஹிதமான அர்த்தவிசேஷத்தை அநுளிச்செய்கிறார் - ஆராயாதே இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே. மற்ற - ஆத்மீயங்களென்றபடி. அங்கு - ப்ரத்யுபகாரஹஸ்யிலென்றபடி. ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே - அந்யந்த பாரதந்தரனாகையாலே, “ப்ராப்தியில்லாதவென்னாலே” என்று கூட்டுவது. பதவிய - பதமுண்டாம்படியாக; நீர்மையுண்டாம்படியாகவென்றபடி. “பதவிய இன்கவி” என்றதுக்கு - ம்ருதவாய் இனிதானகவியென்று பொருளாகையாலே, இதுக்கு மார்த்தவமெனென் - கவிபாட்டேன்கிற இத்யாதி. “இங்குமங்கும்” என்றதுக்கவநாரிகை - இங்கிருக்கும்நாள் இத்யாதி. கீழ்சங்கைக்கு பரிஹாரம் - இங்கானால் இத்யாதிவாக்யவ்யம். “ஸங்கோசங்கழிந்த” இத்யாதியின் விவரணம் - ஸ்வேநருபேண இத்யாதி. “உதவிக்கைம்மாறு” என்றதொடங்கி, ‘அப்பனுக்கு - இங்கு மங்கும் - எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது’ இத்யவ்யம்.

(க0)

க்க - பா. இங்குமங்கும்—வ்யாக்யாதங்கள்.

பதினொம் பாட்டு.

இங்குமங்குத்திருமாலன்றியின்மைகண்டு
அங்ஙனேவண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இங்ஙனேசொன்னவோராயிரத்திப்பத்து
எங்ஙனேசொல்லிலுமின்பம்பயக்குமே.

ஆ.—(இங்குமங்கும்.)-ஸ்ரீயுபதியானவனல்லது உபகாரகர் இல்லையென்னு
மிடத்தை அதுஸந்தித்து அந்த ஊவயுத்தரான ஆழ்வார், தம்மைத் திருவாய்மொழி
பாடுனித்தருளின இம்மேஹோபகாரத்தைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, எங்ஙனே
சொல்லிலும் இன்பம் பயக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எங்ஙனேசொல்லிலும் ப்ரீதியை விளை
க்கும் என்கிறார்.

[இங்குமென்முதொடங்கி] - இஹலோகபரலோகங்களில் ஸ்ரீயுபதியல்லது
தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை அதுஸந்தித்து அந்தஊவயுத்தராயிருக்கிற ஆழ்வார்.[இங்
ங்ஙனேயென்று தொடங்கி] - இஹலோகவத்திலே அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழி
யிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி, தன்னோடு அந்வயித்தார்க்கு நிரதி
ஸயாநந்தத்தை யுண்டாக்காநிற்குமென்று மலத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இங்கும் - இந்த விபூதியிலுண்டான ஆஸ்ரயணஃசையிலும், அங்கும்-அந்த
விபூதியிலுண்டான கைங்கர்யதசையிலும், திருமால் - பூர்வோத்தரவாக்ய ப்ரமுகஸித்த
மான ஸ்ரீயுபதித்வத்தையுடையவனை, அன்றி - ஒழிய, இன்மை - வேறில்லாமையை,
கண்டு - அதுஸந்தித்து, அங்ஙனே - அந்தப்ரகாரத்தையுடையராய், வண் - உதார
ரான, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - தம்மை வாசிக கைங்கர்யங்கொண்ட,
இங்ஙனே - இந்தப்ரகாரத்திலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் ஆயிரத்து - ஓர்
ஆயிரத்திலே, இப்பத்தும்—,எங்ஙனே - இவருடைய உபகாரஸம்ருதிருபமான அர்த்த
வ்யதிரேகேண, சொல்லிலும் - ஸப்தமாத்ரமேசொல்லிலும், (ஆழ்வார்வைவவத்தாலும்
இத்திருவாய்மொழியின் மாஹாத்மயத்தாலும்), இன்பம் - ஐகவதநுஐவஜநிதநிரதிஸயா
நந்தத்தை, பயக்கும் - உண்டாக்கும். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்மஸிப்பார்க்கு, எங்ஙனே
சொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்குமென்கிறார். [இங்குமங்குமித்தபாதி] - இஹலோகபர
லோகங்களிரண்டிலும் ஸ்ரீயுபதியல்லது தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை யதுஸந்தித்து.
ஸாயநாநுஷ்டானவேளையோடு ப்ராப்திவேளையோடு வாசியற இவ்வாத்மாவுக்கொரு
மியூநமே தஞ்சமென்கை. “பண்டைநாளாலே” என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணு
மிடத்திலும் அவள் முன்னாகப் பண்ணவேணுமிதே; ஆஸ்ரயணவேளையிலும் அவள்
முன்னாகவேணுமிதே. “ஹதெதஃ ஸுநகூரூ” என்று, ‘ராவணன் சொல்லுகை
யாலே நலிந்தார்களாகில், அவன்பட்டபின்புஇன்று நலியாநின்றார்களோ?’ என்று ராக்ஷஸி
கள் பக்கிலும் குணத்தையாரோபிக்கும் நீர்மையையுடையவளிடே. நமக்கு ஸஃசார்ய

திருவாய்மொழி—எ-ப. கூ - தி. என்றைக்கும்.

ஸந்தியில் அவனுபேசுத்தாலே இவ்வாய்ப்பாதிபத்தியுண்டு; இவர்க்குப் பாரதிபத்யநுபுமாண பரிமாற்றமே எப்போது முண்டு. [அங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - அந்தப் பாரதிபதியோடே, உடாரரான ஆழ்வார். [இங்ஙனேயித்யாதி] - இஹ் ஹாவ்ருத்தியோடே சொன்ன இப்பத்தும், “சுந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்” என்று மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் வாழ்வயிஷயங்களில் தொற்றற்று உத்தேச்யயிஷயத்திலே முண்டிறே இவர்க்கிருப்பது. இப்பாசுரமேயமையும் இது அப்யஸித்தவர்களுக்கு. அவர்களைப் பார்த்தன்றிறே ஈஸ்வரனங்கீரிப்பது, இவர்பாசுர மென்று இவரைப்பார்த்திறே. [எங்ஙனே சொல்லிலும்] - அஹ்ருஷ்யமாகவுமாம், ஸஹ்ருஷ்யமாகவுமாம்; வலத்தில் வ்யஸிசரியாதென்கை. [இன்பம்பயக்கும்] - ஆநந்தத்தையுண்டாக்கும். “வஹ்ஷு ஹோவாநந்யாதி” என்கிறபடியே, நிரவயிகமான ஆனந்தத்தை விளக்கும்.

௩௦.—நிமிமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனும் ஒருபடி சொல்லிலும் ஆநந்தத்தை யுண்டாக்கு மென்கிறா.

[இங்குமங்குந்திருமாலின்றி யின்மைகண்டு] - ஸாநாநாநாநாநா ஸமயத்தோடு ப்ராப்யவஸ்துவைப் ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இஹலோகபரலோகங்கள் இரண்டிலும் ஸ்ரீயுபதியல்லதுபோக்கி இவ்வாத்மவஸ்துவக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லையென்னுமத்தை யுதஸந்தித்து; “பண்டைநாளாலே நீந்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளங் கொண்டு நீன்கோயில்சீய்த்து” என்கிறபடியே, கைங்கர்யம்பண்ணுமிடத்திலும் அவள்முன்னாகப்பண்ணவேணுமிடே; ஆஸ்ரயணவேளையிலும் அவள்முன்னாகவேணுமிடே. “ஹதெதவ்விநகூரூஹி” (ஹதேதஸ்மிந்நகூரூஹி) என்று—“ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்துநலநதார்களாகில், இப்போதும் நலிவர்களோ?” என்று - அவர்கள் பக்கலிலும் குணத்தை யாரோபித்துச்சொல்லும் நீர்மையை யுடையவளாயிற்று. [அங்ஙனேயித்யாதி] - நமக்கும் ஸதாசார்யன் அருகேயிருந்து, ஸ்ரீயுபதியொழிய இவ்வாத்மவஸ்துவக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை” என்று உபதேசித்தால், அத்தனைபோதும் “அப்படியே” என்றிருக்குமதுண்டிறே; இவர் அங்ஙனமன்றிக்கே, அந்நினைவுக்கநுபுமாண பரிமாற்றத்தையுமுடையவராயிருப்பராயிற்று. ஆக, மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ? என்னில்,— [இங்ங

நிமிமம்.—இங்குமங்கும் இதயாதி. “எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம்பயக்கும்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இன்மைகண்டு - இல்லாமையை நுஸந்தித்து. இஹலோக பரலோகங்கள் இரண்டிலும் ஸ்ரீயுபதியே தஞ்சமென்றதுக்கு ஹாவ்ருகூர்ச்செய்யாநின்றகொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - ஸாத்நா நுஷ்டாந இத்யாதி. வலலேனையிலும் ஆஸ்ரயணவேளையிலும் பிராட்டி ஸம்பந்தம் வேணுமோ? என்ன - பண்டைநாளாலே இதயாதி வாக்யவ்யயம். “ஆஸ்ரயணவேளையி லிவன்முன்னாகவேணும்” என்கைக்கு, இவன்தோஷத்தைப்பார்த்து ஈஸ்வரன் சீமளாவில் அதையாற்றிச் சேரவிடும்படியான நீர்மையுடையவனோ? என்ன - ஹதேதஸ்மிந் இத்யாதி. “ஹதெதவ்விநகூரூஹி” (ஹதேதஸ்மிந்நகூரூஹி) இது யுத்தகாண்டே லீதா. (ககசு - சக) “அங்ஙனே” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்த்யபூகமாக அர்த்தம் - நமக்கும் இத்யாதி. பரிமாற்றத்தை - அதுஷ்டாந்தத்தை யென்றபடி. ஆகவேன்றது - ஆனாலென்றபடி. மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோவென்றது - மாநஸமான அந்யவஸாயமும் காயிகமான அதுஷ்டாநம்போலே

கக - பா. இங்குமங்கும்—வ்யாக்யாநங்கள்.

னித்யாதி] - இஹாவவ்ருத்தியிலேசொல்லிற்றாயிற்று ஆயிரம்பாட்டேம். நீர், மனோவாக் காயங்கள் மூன்றிலும் “புதியுபதியே இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத்தஞ்சம்” என்று அத்யவஸித்து அருளிச்சேய்த இப்பாகுரத்தை யப்பஸிப்பார்க்கு மனோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஸாஹ் யாதிவிஷயங்களிலின்றும் மீளவேணுமோ? நீர் * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய் கையினாலும்தேவபிரானேயேதந்தைதாயென்றடைந்தவராயிராநின்றீர், இவர்களுக்குமேல் லாம் பின்னையிப்படிவேணுமோ? என்னில்,—அத்தேவைகளெல்லாம் நம்மோடே: இது கற்பார்க்கு அதுவேண்டாவென்கிறார்:— [எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம்பயக்குமே] - ஏதேனுமோருபடிசொல்லிலும் இன்பமுண்டாம். என்னுடையபாகுரத்தைக் கற்றவர்க ளென்றிறே ஈஸ்வரன் இவர்களைக்கடாகுடிப்பது; இல்லையாகில், இவர் தம்மைப்போலே மனோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுலவிக்கப்பெறில் அழகிது; அதில்லாத போதும் ஸ்வயம்பிசாரியாகாதேன்கைக்காகச் சொல்லிற்றத்தனை இது. [இன்பம்பயக் குமே] - “வாஷஹேஷுவா மஹ்யாதி” (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்கிறபடியே, நிரந் தரலாவதநுலவத்தாற்பிறக்கும் ஆநந்தமானது உண்டாம். (கக)

வாசிகமும் ஒத்திருக்குமோவென்றபடி. “எங்ஙனேசொல்லிலும்” என்றதுக்கவதாரிகை - நீர், மனோ வாக்காயங்கள் இத்த்யாதி. “நீர்மனோவாக்காயங்கள்” இதயாதிவாக்யவிவரணம் - நீர் சிந்தையாலும் இத்த்யாதி. அதுககுஹேதுவேதென்ன - என்னுடையபாகுரத்தை இதயாதி. “சொல்லிலும்” என்ற யதிஸப்தார்த்தம் - இல்லையாகில் இத்த்யாதி. பயதகும் - உண்டாகும். ஆநந்தயாதி - ஆநந்தயாதி என்றபடி. (கக)

தர்மிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—வ்யஷ்ட: மஹம்ஸவஸதெரிஹமஸு
காயஸெந ப்ரஸுநரவநாஹமஸோஹஸளரி: சுநெஷுஷுஸவதவிதயாஸுபிவெக
ஸாணபிபுஷுஷுபகி யபிஸுஹவபி ஜமளஸு: ||

தர்மிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.—[என்றைக்குமென்னை] *
ஸாஸிக்ஷாஸுநுஸாவாஷவிவகஸுஹஸாஷிதவாஸுபிஸகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸாஷிவபி
தவநாஸகிவெகஸுஹஸாஸுபிஸகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா
ஷுஜீவாவாஷகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா ஷுஜீவாவாஷகஸா
மாபஸு ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }
என்தனைநீயிங்குவைத்ததேதுக்கெனமாலும்
என்தனக்குமென்தமாக்குமின்பமதா—நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிலரமைபகர்மாதன்
பாடனைவார்க்குஉண்டாமின்பம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானா திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

பத்தார்திருவாய்மொழி—இன்பம் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(இன்பம்பயக்க.) -இப்படி என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்தருளுகைக்காக, திருநாட்டினின்றும் அங்கே எழுந்தருளியிருந்தபடியே ஸபரிகரமாகத் திருவாறன்விளையிலே வந்துபுகுந்து என்னைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துப் பாட்டைக் கேட்டருளி, திருவடிபெருமாள் குணங்களைச் சொல்லக் கேட்டருளி அஸோகவநிகையிலே பிராட்டி நிர்வருதையாயிருந்தாற்போலே நிர்வருதையிருந்ததிருவாறன்விளையை என்றோ சென்று நாம் அநுஹிதப்பெறுவது? என்று மனோரயிக்குறர்.

ஒ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடு வித்துக்கொண்ட இவ்வுபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரங்காணமையாலே, இனி ஆத்மாந்தமாக அடிமை செய்யுமித்தனையே செய்யக்கடவோமென்று பார்த்து, லோகமெல்லாம் வாழும்படி பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடத் திருவாறன்விளையிலே, பர்யங்கவித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வான்மேலே திருவாய்மொழி கேட்டருளுகைக்கிடாம் படி யணித்தாக; ஸ்ரீராமாயணங்கேட்டருளுகைக்குப் பேரோடொக்கமாகவெழுந்தருளியிருந்தாற்போலே இருந்தருளவதுஞ்செய்து தமக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்ணிலே கண்டு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தஆழ்வார், 'அடிமை செய்யுமிடத்தில் திருநாட்டிலேபோய் அடிமைசெய்யவுமிச்சையில்லை, திருவாறன்விளையிலே போய்அடிமை செய்யவேணும்' என்று அடிமைசெய்யும்படிகளை மனோரயிக்குறர்.

ப.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், கீழ் இப்படி தம்மைக்கொண்டு கவிபாடு வித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்தாலே தம்முடையவிரோதி ஆஸத்ஸமமாம்படி ஹ்ருஷ்டமானவர், அவனுபகாரத்துக்கு ஒரு ப்ரத்யுபகாரங்காணமையாலே, 'ஸோஷியானவனுக்கு அதிசயஜநகமான ஸோஷவ்ருத்தியொழியில்லை' என்று அறுதியிட்டு, ப்ரதிஸம்பந்தியான அவனுடைய அஸோஷஸோஷிதவப்ரகாசகமான ஸ்ரியஃபதிதவஸூர்த்தியையும், அநந்தாஹ் ஸோஷத்வாபசாரத்தையும்; ஆஸ்ரீதரக்ஷணகாரத்தையும், அநுஹிதவ்யமான விக்ரஹயோமத்தையும், அநுஹிதவார்த்தமான அவதாரத்துக்கு மூலமாயுள்ள அநந்தஸயநத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்திவிஸிஷ்டமான அலிமதஸாயகத்வத்தையும், பாவவலிரோதி ஹ்ருஜநத்வத்தையும், ஆந்தரதுகநிவர்த்தகத்வத்தையும், பாபம்நிவ்ருத்தமாய் ப்ராப்யதேசம் ஸித்திக்கிலும் உத்தேஸ்யமான ஆஸநதேஸாயோகத்தையும், நிரதிசயவ்யவஸாயஜநகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவமவித ஸ்வஹிவானான அவன் நம்மை விரோதியைக்கழித்து அடிமைகொள்ளுகைக்காக ஆஸநநமான திருவாறன்விளையிலே ஸந்நிஹிதனான அவன் திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யக்கடவோமென்று மனோரயித்து, இப்படி நிவர்த்தயவிரோதிஸலசீருபண ஸூர்வகமாக அதினுடைய ஸாரண்யநிவர்த்தயத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நிமிமிக்கிறார்.

இ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், அவன் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரங்காணமையாலே தடுமாறினர்—கீழ்; இவர்க்கு நிரூபித்தால் ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; இவர்பக்கவிலேயொன்று

இன்பம்—ப்ரவேசுங்கள்.

பெற்று அத்தாலே குறை சிரம்பவேண்டும்படி அபூர்ணனல்ல நவன் ஆனாலும், உபகாஸம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, “நாமும் அவனுக்கு ஒன்றைச்செய்தோமாய் அவனும் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொண்டானாகலாம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்திலே அவ்விப்போம்” என்று பார்த்தார். “தான் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப் பண்ண அதையே ப்ரத்யுபகாரமாக நினைப்பானொருத்தனவன்; ஸேஷலுத் தன்தனக்கடைத்த வருத்தியைப்பண்ண ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகவுங்கடவன்; ஆகையாலே, அவன் திருவடிகளிலே ஆத்மாந்த் மாசு அடிமைசெய்யுமித்தனை” என்று பார்த்தார். அவனும் அடிமைகொள்ளுகைக்கு—ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குப் பேரோலக்கமாகவெழுந்தருளி இருந்தாற்போலே, திருவாறன் விளையிலே லோகமெல்லாம் வாழும்படி பிராட்டியோடே கூடப்பர்யங்கவிய்யைச் சொல்லு கிறபடியே திருவாறந்தாழ்வான்மேலே தன்பரிகரத்தோடே கூடத் திருவாய்மொழியைக் கேட்டருளும்படி அணித்தாகவந்திருந்தான்; அங்கே சென்று கண்ணுலேகண்டு எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தவர், அங்கே சென்று அடிமைசெய்யும் படியை மனோரபிக்கிறார். ஸம்ஸாரஸம்வந், மற்று ஒரு ஸேஷஸேஷத்திலேபோய் அடிமைசெய்யுமளவும் ஆறியிருக்கவல்லவரல்லாமையாலும், அவன் தான் இங்கேகூட்டவிருக்க ஒருசேஷஸேஷத்தேபோய் அடிமைசெய்ய இச்சையில்லாமையாலும் திருவாறன்விளையிலேபுக்குத் திருவாய்மொழிபாடி யதுவிற்கும்படியை அனுஸந்தித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் இதுக்குவாசி - கவிபாடின ஸ்ரீவால்மீகி உவாணையொழிய குலவர்கள் கேட்பிக்கையன்றியே பாடினவர்தாமே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டவன் தனியேயிருந்து கேட்கையன்றியே பிராட்டியும் தானுங்கூடக் கேட்கையும்.

நாடு.—ஸர்வேஸ்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக்காணாமை தமோறினார் - கீழில்திருவாய்மொழியிலே; இவர்தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தமோறினாரத்தனைபோக்கி இவர்தமக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; அவன் ஒன்றுகொண்டு குறைதீரவேண்டும் ஸாபேசுநல்லன்; இவர் தம்முடைய உபகாஸம்ருதி இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிறே; ஆனாலும், ஆறியிருக்க மாட்டாரே. இனி, நாமும் அவனுக்கு ஒன்று கொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்கல் ஒன்று பெற்றாகைச் செய்யலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்குவகுத்தகைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத் தனக்கு ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸ்வலாவனையிருந்தான்; ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான ஆத்மாந்தாஸ்யத்திலே

இன்பம்பயக்க ப்ரவேசே,—வருத்தவர்த்திய்யமாண ஸங்கதிக்காக வருத்தாநுவாதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாதி. ஆனால் வெறுமனையிருக்க வொண்ணாதோவென்ன; உபகாஸம்ருதியாலே வெறுமனையிருக்கமாட்டாமல் தமோறினாரென்கிறார் - இவர்தாம் தம்முடைய இய்யாதி வாக்ய சுதுஷ்டயத்தாலே. இவருடைய ஆகிஞ்சந்யத்தாலும் அவனுடைய பூர்த்தியாலும் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ண விரகில்லையாகில் வெறுமனையிருக்கிறதுக்கென்? என்ன - ஆனாலும் இய்யாதி. ஆனால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணும் விரகுவது? என்ன; ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார்-இனி, நாமும் இய்யாதி. அதாவது எதென்ன - அவன், தனக்கு இய்யாதி. அவன் என்றதுக்கு நினைத்திருக்கும் ஸ்வலாவனையிருந்தான் என்றத்தோடே அவ்யம். வகுத்தகைங்கர்யம் - ப்ராப்தமான கைங்கர்யம். ஆனபின்பு-அவன் ஸ்வலாவம் இதுவானபின்பு என்றபடி. ஆத்மாந்தாஸ்யம் - யாவதாத்தமலாவியான கைங்கர்

அதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேதவாக்யங்களும் “**வெஷ்வராவெணாவி நிஷ்ஷுதே**” (ஸ்வேருபேணுபிரிஷ்பத்யதே) என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தியளவுஞ்சொல்லவே, அதுக்கு அவ்வருகில் கைங்கர்யமானது அவவாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்மப்ராப்தியளவும் சொல்லிவிடும். ஆழ்வார்கள் “**வழு விலாவடிமைசெய்யவேண்ணோம்**” என்று அதுதன்னையே சொல்லாநிற்பர்கள், ப்ராப்தி மலமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாலே, “**ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேஸ்வரன் உத்தேச்யன்**” என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்து, ஹவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்கள், “**வெஷ்ஜாவவதூஷி**” (பேஷஜம்பகவத்ப்ராப்தி) என்று ஹவத்ப்ராப்தியளவிலே நின்றார்கள்; அவர்களிற்காட்டில் “**மயர்வறமதிநலமருளினன்**” என்று ஹவத்ப்ரஸாதலப்பமான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான இவர்களுக்கு வாசி இதுவாயிற்று. இனி, அடிமை செய்யுமிடந்தன்னில் “**ஸ்ரீரஸம்பந்தமற்று பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் பின்புசெய்கிறோம்**” என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கும்படியன்றே, உபகாரஸ்மருதி இவரை நலிகிறபடி. ஆகையாலே, “**பூநீவால்மீகிலாவான்பாடின பூநீராமாயணம்கேட்கைக்குத் திருவயோத்தையிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமுங்கூடப் பேருமாள் பேரோலக்கமிருந்தாற்போலே, ஸர்வேஸ்வரனும், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன் விளையிலே பர்யங்கவித்தையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வான்மேலே நாய்ச்சி மாரோடேகூடி நித்யபரிஜநத்தோடேகூட எழுந்தருளியிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழிகேட்பித்து அடிமைசெய்வோம்**” என்று மனோரதிக்கிறாராய், அம்மனோரதத்தன்னிலும், — ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யானால் அர்ச்சிராதிமுதியோடு தேசுலிசேஷத்தோடு வாசியற் ப்ராப்யாந் தர்க்கதமிறே. அதாவது - முன்பு அப்ராப்தமாய் பின்பு உபாஸநத்துக்கு மலமாய் வருவன யாவைசில, அவையெல்லாம் ப்ராப்யாந் தர்க்கதமாகக்கடவதிறே; அப்படியே, — “**திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலேபோய் அடிமைசெய்யக்கடவோம். அதுதானும்வேண்டா, அத்தேசுப்ராப்திதானே யமையும் ; அதுதானும்வேண்டா, இங்கேயிருந்தே அங்கேறப்போவதாக மனோரதிக்கிற**

யம் ஸ்ருதியிலே “**ஹவத்ப்ராப்தியே புருஷார்த்தம்**” என்னுந்நிக, கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்பாணென் ? என்ன - இனித்தான் இத்தாதி. வேதம்போலே ஆழ்வார்களும் ப்ராப்திமாத்ரத்தைச் சொல்லிவிடவொண்ணுதோ? என்ன - ஆழ்வார்கள் இத்தாதி. அதுதன்னையே - கைங்கர்யத்தன்னையே. அப்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுஎது? என்ன - ப்ராப்திமலமான இத்தாதி ஆனால் வேததாத்தப்யத்தை உபப்நம்ஹணமுடோக வெளியிடுகிற ருஷிகள் சொல்லாமைக்கு ஹேதுஎது? என்ன, — ஸ்வரூப யாதாத்த்யஜ்ஞாநமில்லாமையாலே யென்கிறார் - ஸம்ஸாரம் இத்தாதி. இவர்களுக்கு வாசியே தென்ன - அவர்களில் இத்தாதி, இதுவாயிற்று - கைங்கர்யத்தில் ருசியுடையராகையாயிற்றென்றபடி. பரமபதத்திலே போனானற்றே அடிமைசெய்யலாவது, “**இங்கேசெய்யவேணும்**” என்ற அபேக்ஷிக்கிறதுஎன? என்ன - இனி அடிமை இத்தாதி. “**பாம்பணையப்பன்**” இத்தாதியைப்பற்ற - பர்யங்க இத்தாதி. “**எழில்மலாமாதர்,**” “**தேவபிரான்**” என்றத்தைப்பற்ற - நாய்ச்சிமாரோடே இத்தாதி விசேஷணத்தவயம். அடிமை - வாசிகமான அடிமை. ஆனால் அவனையொழிய அவனிருந்ததேசம் போகிறவழி எல்லாவற்றையும் மனோரதிக்கிறதென் ? என்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தாதி. அது எவ்வனையென்ன - அதாவது இத்தாதி, உபாஸநத்துக்கு - உபாயத்துக்கு என்றபடி. மலம் என்றது - அவாந்தரமலம் என்றபடி. “**சாகருநினைக்கப்பெற**” என்றத்தைப்பற்ற - இங்கேயிருந்தே

1 அவவாத ஸ்வேதம் - நெழுதலியவற்றைக்குத்தினால் உடம்பில்தோன்றும் வியர்வை.

அம்மனோரூந்தானேயமையும். இனி, நாம் அத்தேசுத்தை “ப்ராப்யமென்று புத்தி பண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும் நாம் இருந்ததேசுத்தைக்குறித்து வரக்கடவன்: அவ்வளவிலும் நாம் அவனை அநுவர்த்தித்துவிட்டு நாம் அத்தேசுத்திலேபோய்ப் புகக் கடவோம்; அத்தேசுமே நமக்கு ப்ராப்யம்; அங்கேபோய்ப்புகவே நம்முடைய கைங் கர்யவிரோதிகளடையப் போம் இனி, நான் வேறென்றிலே இச்சைபண்ணிலும், என் னெஞ்சானது அத்தேசத்துக்கொழிய, வேறெருதேசுத்துக்கு ஆளாகமாட்டாது; “**வாவொ ஸாமுத்ரமஹதி**” (பாவொநாந்யத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே.” ஆக, திருவாறன்விளை யிலே புக்கு அடிமைசெய்யக்கடவ படிக்கை மனோரூதித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாய ணத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி பாடினாரே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரே கேட்கையு மாயிற்று. “**வீதாயாஸுரிதஃஹஸ**” (வீதாயாஸ்சரிதம்ஹத்) என்னுந்நிகச் செய்தே, கவிபாட்டுண்டவனையொழியத் தனியேயிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால் மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குலவர்களிறே.

முதற் பாட்டு.

இன்பம்பயக்க எழில்மலர்மாதநுந்தானும் இவ்வேழுலகை
இன்பம்பயக்க இனிதுடன்வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான்
அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில் சுழ்திருவாறன்விளை
அன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களும் மாகுங்கோலோ ?

ஆ — பரஸ்பரஸாஹித்யத்தாலே தங்களுக்கு இன்பமுண்டாம்படியாகவும், அயர்வறுமமரர்களுக்கு இனிதாம்படியாகவும், பிராட்டியோடேகூடத் திருமாமணி மண்டபத்திலே வீற்றிருந்தருளி, இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க ஆள்கின்ற எங்கள் பிரான் அன்புற்றமர்ந்துஉறைகின்ற அணிபொழில்சுழ்திருவாறன்விளை அன்புற்றமர்ந்து வலஞ்செய்து கைதொழுநாள்களும் ஆகவற்றேயோ ? என்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலேபுக்கு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டு அடிமைசெய்யும் காலமாகவற்றே என்று மனோரூதிக்கிறார் [இன்பமென்று தொடங்கி] - எழிலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே தனக்கு நிரதிசுயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் அவளோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகை

இத்யாதி. “ஆடுபறவைமிசைக்கண்டுகைதொழுதன்றி” என்றத்தைப்பற்ற - இனி நாம் அத்தேசத்தை இத்யாதி. “ஒன்றிவலம்செய்வொன்றமோதிவினை” என்றத்தைப்பற்ற - அங்கேபோய்ப்புகவே இத்யாதி. “கூடுங்கொலென்னுமென்சிற்தனை” என்றத்தைப்பற்ற - நான்வேறென்றிலே இத்யாதி. இதுக்கு ஹ்ருஷ்டாந்தம் - லாவ இத்யாதி. நி.முமநம் - ஆக இத்யாதி. இதனால் வ்யாவருத்தி - ஸ்ரீராமாயணத்தில் இத்யாதி. அங்கு இவ்விரண்டு மில்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஸூதாயா இத்யாதி வாக்யதவ்யந்தாலே. “**காவ்யுராபணங்குசுஸூ வீதாயாஸுரிதஃஹஸ**” வள உலுவுயதிகெதுவவகாராவரிதவ்ருதஃ” உதி வாகுலகாணெ. (ச - ஏ). “**நிரலூகிஸு பாஹாடிஸுவஹாவெககக்ஷணாவெஷஜெஹவக்ஷுபூவிருகாணாத்ருணிகிதா**” உதி ஷடெஹெஸெ.

யாலே இவ்வுலோகத்துக்கு நிரதிசயநாதம் பிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களுக்கு ஸுவம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமைபிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களை ஆளா நிற்பதுஞ்செய்து இங்ஙனையிருக்கிற மஹாஸம்பத்தைக்காட்டினங்களைத்திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். [அன்புற்றமர்ந்தென்று தொடங்கி]-ஸ்நேஹித்து அநந்தப்பரயோஜநனாய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகவர்த்திக்கிற அழகிய பொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்விளையை நாமும் அப்படியே அநந்தப்பரயோஜநராய்க்கொண்டு ஸ்நேஹித்து ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரஹ்மணம்பண்ணி அடிமைசெய்யும் நாள்களும் ஆகவற்றே !

ப.—முதற்பாட்டில், ஸேஷியானவன் லக்ஷ்மியோடே யரிபூர்ணனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவாறன்விளையை அநுஹித்து அடிமைசெய்யுங்காலமும் ஆமோ ? என்கிறார்.

எழில் - ஸௌந்தர்யாதிசூனோபேதையாய், மலர்மாதரும் - பத்மவாளிரீத்வத்தாலேவந்த ஹோக்யதையையுடைய லக்ஷ்மியும், தானும் - (அவர்கள்தான் விரும்பி மேல்விழும்படியான வைலக்ஷணயத்தையுடைய) தானும், இன்பம் - (பரஸ்பர) ஆநந்தவ்ருத்தி, பயக்க - உண்டாம்படியாக, இனிதுடன் - ஹோகஸரஸ்யத்தோடே கூட, வீற்றிருந்து - (ஸ்ரவஸேஷித்வவ்யாவ்ருத்தி தோன்றும்படி) இருந்து, இவ்வேழுலகை - (வ்யக்தஅவ்யக்த கால ஸூத்தஸத்தவாத்மக சதுர்விய அசேதநவர்க்கமும், ஸ) உழுத்த நித்ய ரூபமான த்ரிவியசேதநவர்க்கமுமாகிற) ஏழுவகைப்பட்ட இந்த லோகங்களை, இன்பம் பயக்க - ஆநந்தகந்தளிதமாம்படி, ஆள்கின்ற - அடிமைகொள்ளாதிருமவனாய், எங்கள் பிரான் - அப்படி யெங்கோயும் வாசிக்கைக்கர்யங்கொண்ட மஹோபகாரகனவன், அன்புற்று - (அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஏகாந்தஸத்தலம் என்று) விரும்பி, அமர்ந்து - (அல்லாத பரவ்யூஹாதி ஸ்தலத்திற்காட்டில்) பொருத்தமுடைபனாய், உறைகின்ற - (சிரந்தா) வாஸம்பண்ணுகிற அணி - உர்ஸரீயமான, பொழில் - பொழில், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை அன்புற்று - (அடிமைசெய்கைக்கு ஆஸந்ரஸத்தலமென்று) ஸ்நேஹித்து, அயர்ந்து - (ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக்கொண்டு அகலப்போகத் தேடாதே) பொருந்தி, வலஞ்செய்து - (ஸ்வரூபாநுரூபமான) அநுகூலவ்ருத்தியைப்பண்ணி, (ஹ்ருஷ்டராய்), கைதொழும் - * வஜ்ரஞ்சலிபுடராய் நாம் அநுஹிக்கும், நாள்களும் - நாள்கள், ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ ?

இ—முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்காலமாகவற்றே! என்று மனோரயிக்கிறார். [இன்பம்பயக்க] - நிரதிசயநாதம் பிறக்கும்படியாக. நித்யஹ்ருஷ்டியானஸம்ஸாரியானவன், ஆநந்தமயனான தன்னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆநந்திக்குமாபோலேயாடிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே தான் ஆநந்திக்கிறபடி. “அல்ஹிமலர்மகள்போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்னக்கடவதிறே; “நாரிஹ்ருஷ்டியாலாயபுடி”. [எழில்மலர் மாதநந்தானம்] - “நாவவொஹ்ருஷ்டிவெஹ்ருஷ்டி” என்றிறே இவளுக்கு ஏற்றம்; “யவ்யுலாஜநகாதஜா” என்றிறே தனக்கு ஏற்றம். எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியார். [இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க] - இருவருங்கூடின் சேர்த்தியாலே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படி. இருவர்க்கும் அந்யோந்யம்பிறந்த வாரந்தமிதே, லோகத்தில் ஆநந்தத்துக்கு அடி. “நாரிஹ்ருஷ்டியாலாயபுடி நாரிஹ்ருஷ்டியாலாயபுடி வஜ்ரஞ்சலிபுடராய் நாம் அநுஹிக்கும், நாள்களும் - நாள்கள், ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ ?”

என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்கள் சேரவிருந்தால் ப்ரஜைகளுக்கு மிகவும் ஏற்றமுண்டா மிறே. [இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற] - இந்தலோகங்களுக்குஸுவம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமை பிறக்கும்படியாகவும், இவற்றை யாளுகைக்கு வந்திருக்கிறார்கள் இரு வருங்கூடவென்று வேறுபாடு தோற்றவிருந்து இவற்றை ரக்ஷியாநிற்கிற. [எங்கன்பிரான்] - என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். * கேசவன் மமர்க்குப் பின்பு இவர் தனியரல்லரிதே. [அன்புற்று] - திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்ல விடமென்று ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்து] - வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே தேஸுவாஸந்தானே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு. [உறைகின்ற] - அவதாரம் போலன்றிக்கே நித்யவாஸப்பண்ணுகிற. [அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்வினை] - ஈர்ஸ நியமானபொழில்சூழ்ந்த தேஸத்தை. [அன்புற்று] - “தெநதெதகேநுஷதா” என்கிற படியே அவன் விருமபின தேசத்தையே விரும்புமத்தனையிறே; அவன் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹித்தாற்போலே, நாமும் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லவிடமென்று ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - நாமும் அந்நப்ரயோஜந ராய். [வலஞ்செய்து] - அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களு மாகும் கொலோ] - மனோரயத்துக்குக் காலமானதுகே லோபத்துக்கும் காலமாகவற்றே? “சுவீஹீஸகாஸுஸாசி”

நாடு. — முதற்பாட்டு. திருவாறன்வினையிலேபுக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யும் காலமாகவற்றே? என்று மனோரதிக்கிறார்.

[இன்பம்பயக்க] - “சூமநீய” (ஆநந்தமய:) என்கிற வஸ்துவக்கும், நித்ய துஃகியான ஸம்ஸாரிசேதநனுக்குத் தன்னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாமாபோலே யாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தியாலே அவன்தனக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படியும்; “அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்” என்று பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. “ராஜ” (ராம:) - ஸ்ரீபரஸுராமாழ்வானைச்சேருக்கு வாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து, தர்மோத்தரமாகநடத்திப்போந்தவர். “த” (து) - பித்ருஸுருஷணாதிகளைப்பண்ணிப்பின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸதாரையிலே இழநதபின்பு, “இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்ஸ்யாயநம் கற்றிக் காமதந்த்ரமே நடத்திப்போந்தாரித்தனையோ!” என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு போருகிறநாளில் “இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம் புதியதுஉண்டறியாரோ?” என்னும்படி

முதற்பாட்டு. — இன்பம் இத்தாதி. “அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்வினை” என்றுதொடங்கி “ஆகுங்கொல்” என்னுமனவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - திருவாறன்வினையிலே இத்தாதி

“எழில்மலர்மாதருந்தானும் - இன்பம்பயக்க” என்றுகூட்டி, “எழில்மலர்மாதா” என்று விஸேஷிக்கையாலே - ஈஸ்வரனுடைய ஆதர்த்தத்துக்கு வேறுது இவன்சோத்தியென்கிறார் - சூமநீய: இத்தாதி. ஆநந்தமய: என்கிறவஸ்துவான அவன்தனக்கும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாம்படியும் என்று அந்நயிப்பது. பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டா மோ? எனன் - அல்லிமலர்மகள் இத்தாதி. இருவருமான சேர்த்தியிலே ஆநந்தமுண்டாமென்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் - ராஜ இத்தாதி. “ராஜஸுஹீதயாலாயபு வஜஹாரவஹுருநு தரு” உதாஹி வாகுகாண, (எ - உரு) “ராம” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பரகராமாழ்வான் இத்தாதி. சேருக்குவாட்டி - கர்வத்தைப்போக்கி, வாத்ஸ்யாயநம் - காமஸாஸ்த்ரம், விவரணம் -

போந்த இவர், இப்போது “இதுக்குமுன்பு தர்மதத்தவம் புதியது உண்டறியாரோ?” என்னும்படி வேறுபட்டார். “வீதயாவாராடூ” (ஸீதயாஸார்த்தம்) - அயோநிஜையாய் பரமபதத்தில் தானும் அவனுமாயிருந்துகலந்த போதைச் செவ்வியில் ஒன்றுங்குறையாமலிருந்தவனிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச்செய்தேயும், தம்மை அழியமாறி இதரஸஜாதீயராய்வந்து அவதரித்தாரேயாகிலும், ஹோ¹த்தில் வந்தால் அவளுங்கூட அப்ரதானையாம்படி அதில் தலைநின்றார்: அதுக்குஅடி என்? என்னில் - ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத்தால்வந்த ஏற்றத்தாலே. “விஜஹார” (விஜஹார) பாரிப்பேயொழிய ஹோ²த்தில் இழியப்பெற்றிலர்; உபக்ரமத்துக்கே பணிபோந்த தித்தனை; உபோத்வாதத்துக்குக் காலம்போந்ததித்தனை. “வஹு³முகத⁴லு” (பஹு³நிருதூந்) - ‘வஸிரா⁵அாடிஸாத⁶தூ⁷ஹி⁸’ (ஸமாத்வாதஸாத்ரஹம்) என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டுஒருபடிப்பட அநுஹலிக்கச்செய்தேயும், ருதுஸப்தத்தாலேசொல்லுகிறானுயிற்று - அவ்வவகாலங்களுக்கு அடைத்த புஷ்பாதுபுகரணங்களைக்கொண்டு காலாவயவங்கள்தோறும் அநுஹலித்துப்போந்தமை தோற்றம்; ஸீதகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும், உஷ்ணகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும் அநுஹலித்தமைதோற்றம்ச் சொல்லுகிறது. “உ⁹ஹஸீ” (மநஸ்வீ) - ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள்பாரித்தபாரிப்புக்கெல்லாம் யானைக்குக் குதிரைவைக்கைக்குடான நெஞ்சில் அகலமுடையவராயிற்று. “த¹⁰ஹு¹¹” (தத்தக¹²) - த்ரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாற்போலன்றிக்கே, ஜாதிசூணங்கள் த்ரவ்யத்தோடு சேருமாபோலே சேர்ந்தார்; ‘சு¹³மநூ¹⁴ராவவெணாஹு¹⁵’ (அந்யாராகவேணஹம்) என்றும், ‘சு¹⁶மநூ¹⁷ஹி¹⁸யா¹⁹ஹீ²⁰தா²¹’ (அந்யாஹிமயாஸீதா) என்றமிறே இருவா வார்த்தையும். “த²²ஸூ²³மி²⁴தூ²⁵ஹி²⁶ஸி²⁷பு²⁸த²⁹” (தஸ்யாநித்யம்ஹ்ருதிஸம்ப்பித³⁰) - இதில் இழிவதற்குமுன்பு இவரை அறிந்திருக்குமவளாகையாலே, “அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாழ்ந்பதே! இப்படி இதோருநீர்மையே!” என்று எப்போதும் இவளாநஸ்யாநமே யாத்ரை

முன்புபோருகிற இய்யாதி. “ஸஹய³¹கௌ³²ப்யா³³மெ” என்ற - அப்ரதானே ந்ருதியையாக்கி அர்த்தம் - அயோநிஜையாய் இய்யாதி. வீதா - லாககலபத்ததி; ஆகையாலே, அயோநிஜையாய் என்றது. அதுக்கடி - தலைநிற்கக்கடி. சும³⁴ஹஹு³⁵வ என்றதே, “விஜஹார” என்றதற்கு ஹாவம் - பாரிப்பே இய்யாதி. “ஹோ³⁶தத்திலிழியப்பெற்றிலர்” என்றதின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் - உபக்ரமத்துக்கே இய்யாதி. விஹரணம் - விளையாட்டாய், அத்தால் - உபக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதத்விவரணம் - உபோத்வாதத்துக்கு இய்யாதி. வஹாரா³⁷ என்றதே, “ஹோ³⁸தூ³⁹” என்கிறதென்? என்ன - ஸிரா⁴⁰அாடிஸா இய்யாதி. விவரணம் - ஸீதகாலத்துக்கு இய்யாதி. ஹி⁴¹மாலே இந்ப்ரத்யயமாக்கி அர்த்தம் - ப்ரணயதாரையில் இய்யாதி. ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாவது - பிடிக்கொடுக்குமாபோலே இருந்து பிடிக்கொடாதொழிகை. அப்படி சேர்ந்திருப்பார்களோ வென்ன, ப்ரமரணம் - சுமநூ⁴² இய்யாதி. “சுமநூ⁴³ராவவெணாஹம் ஹாஸரெணபூ⁴⁴ஹாய⁴⁵யா⁴⁶ - ஸகூ⁴⁷ஹி⁴⁸யி⁴⁹தூ⁵⁰ஹி⁵¹தூ⁵²ஹி⁵³” உதூ⁵⁴ஹி ஸு⁵⁵நூ⁵⁶கா⁵⁷ணெ, ராவண⁵⁸பூ⁵⁹கி⁶⁰ஹீ⁶¹தா⁶². (உக - ௧௬) ‘சுமநூ⁶³ஹி⁶⁴யா⁶⁵ஹீ⁶⁶தா⁶⁷ஹாஸரெணபூ⁶⁸ஹாய⁶⁹யா⁷⁰ - விஸு⁷¹ஜா⁷²தி⁷³ஷ⁷⁴ஹெ⁷⁵கெ⁷⁶ஷ⁷⁷ஹெ⁷⁸யி⁷⁹ஜீ⁸⁰மகா⁸¹தஜா⁸²’ உ⁸³தி, ராவணவயா⁸⁴நத⁸⁵ரெ⁸⁶ஷ⁸⁷ஹா⁸⁸தி⁸⁹ஷெ⁹⁰வா⁹¹நு⁹²பூ⁹³கிரா⁹⁴ஜி⁹⁵. (௧௨ - ௧௬) ‘த⁹⁶ஹு⁹⁷’ என்றதும், ‘த⁹⁸ஸூ⁹⁹மி¹⁰⁰தூ¹⁰¹ஹி¹⁰²பூ¹⁰³ - ஸி¹⁰⁴பி¹⁰⁵பு¹⁰⁶த¹⁰⁷’ என்றதும், ‘சு¹⁰⁸ஸூ¹⁰⁹ஹி¹¹⁰யா¹¹¹ஹீ¹¹²தா¹¹³ஹாஸரெணபூ¹¹⁴கி¹¹⁵ஷி¹¹⁶தூ¹¹⁷’ என்றும்போலே யிருக்கிறது” என்

[illegible]

தருளிச்செய்வார். ஒக்கீன்படி - ஆக்கினபடி. பரதந்த்ரராக்கினபடி இய்யாத்தஃ. வசநமெடுத்ததுக்குப்
யோஜநம்-இப்படி இருவருமான் இய்யாதி. “ராவவொஹுதி” என்கையாலே, “எழில்மலர்மாதா”
என்று - பிராட்டிவைவக்ஷண்யமும், “பஸ்யுலீதாஹவெஹாரா” “பஸ்யுலாஜநகாதுஜா”
என்று யஸ்ய என்கிறது * சேஷேஷவந்தியாகையாலும், “ஹாரா” என்கையாலும், “நானும்”
என்று - பெருமான்வைவக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது என்றபடி. இந்திலை என்றது - பிராட்டியை.
அந்திலை என்றது - பெருமானே. “தூயுஸீவவெபொவூதாம் தூயூலிஜநமக்ஷணாடி
ராவவொஹுதிவெவெஹீம் தாவெபலிவெதக்ஷணா.” “பஸ்யுலீதாஹவெஹாரா
பஹஹுஷாவாரிஹஜை : சுதிஜீவெதஸவெஷு வொகெஷவிவாராநாராசு”
ஐதி ராவணம்பூதி ஸூபிவடிணவா. (ஆரண்ய-௩௪-௧௮) “கௌடுபேஹிதகெஜொ
பஸ்யுலாஜநகாதுஜா” ஐதி ராவணம்பூதி ரோரீஹி. இருவருடைய ஆநந்தம் சொன்னவந்
தாம்,லோகத்தாருடையஆநந்தம் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ராஜீஸீதாடி இய்யாதி. ஸகெஷுவெ,
“தூஷ்டிவாஷ்டிஸூயாதிடகூ” ஐதி ஸௌஷ்டி. பூர்வோத்தரான மூவருடைய ஆநந்தத்தை
யும் நிசமித்துக்கொண்டு, “இனிதுடன் வீற்றிருந்து” என்றதுக்குஹாவம்-ஆக இருவருமான் இய்யாதி.
“அன்புற்றமர்த்துறைகின்ற” என்றதுக்கு அவதாரிகையாதல், அந்தைக்கடாக்ஷித்து ஹாவமாதல் - நான்
ஸந்தீதியாலே இய்யாதி. “என்கள்” என்ற ஷஹுவசநத்துக்கு ஹாவம் - கேசவன் இய்யாதி.
“பிரான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - என்னை இடுவித்து இய்யாதி. கஸிசியாதே - அபேக்ஷியாதே.

கோண்ட உபகாரகன். [அன்புற்று] “திருவாய்மொழி கேட்கலாயிருப்பதோரு தேசம் பெறுவோமே!” என்று அங்கே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்து] - அத்தேசுவாஸத்துக்கு மேற்பட ஒருப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே விரும்பி. [உறைகின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [அணிபொழில்சூழ்திருவாறன்விளை] - “ப்ராப்யபூமி” என்று தோற்றம்படியிருப்பதாய், அவன்தனக்கும் விபூதியுள்ளார்க்கும் இருந்து திருவாய்மொழிகேட்கைக்குடான பரப்பையுடைத்தாய், டர்ஸகீயமாயிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையை. “தெநதெநதெநவாது” (தேநதேதமந்வரதா) என்கிறபடியே அவனுக்கு உத்தேச்யமான இடமும் இவனுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதிறே. [அன்புற்று] - “திருவாய்மொழிகேட்கைக்கீடானதேசம் பெற்றோம்” என்று அவன் விருப்பத்தைப் பண்ணினாற்போலே, “திருவாய்மொழிகேட்பிகைக்குடாயிருப்பதோரு தேசத்தைப்பெறுவோமே!” என்று அத்தேசத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - அத்தேசவாஸத்துக்கு அவ்வருகு ஒருப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே. [வலஞ்சேய்து] - ப்ரதக்ஷிணதிகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களுமாகுங்கோலோ] - “சுவீஹாநீஸகாஸுஸா” (அபீதாநீஸகாலஸ்ஸயாத்) என்றாரே பூரீகௌஸையார்: போய்வருகை தவிராராகில் மீண்டேகுரும்நாள் இன்றியற்றுகிலோ என்றாற்போலே, இம்மனோரதத்துக்கு அடைத்தகாலமே அநுலவத்துக்கு அடைத்தகாலமாகப் பெற்றோமாகிலோ? என்கிறார்.

(க)

“அழகிய பொழிலையுடைய திருவாறன்விளை” என்று - தோப்பை வர்ணித்ததுக்கு ஊவம் - ப்ராப்யபூமி இய்யாதி. “அணிபொழில்” என்கையாலே - பரப்பும் அர்த்தாத்வித்தம். “அன்புற்று” என்றதுக்கு அவதாரிகையாதல், “அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற” என்றவந்தாம், “அன்புற்று” என்றதுக்கு ஊவமாதல் - தெநதெநதெந இய்யாதி. “வெவபுஷாஹிஸயபிஷாஹி வண்புஷாஹி கௌஸையார்: தெநதெநதெநவாது” உத்யொபாகுரகாணெ. “அன்புற்று” என்றதுக்கு ஸந்தார்த்தம் - திருவாய்மொழி இய்யாதி. இப்போது “ஆகுங்கோலோ” என்று விவக்ஷித்து, இப்படி சொன்னாருண்டோ? என்ன - சுவீஹாநீஸகாஸுஸா வநாஸுபுஷாமதம்வாந: | யதூவாசுசுவஸ்யம் ஜடாஸீணயாரிணஸு. உத்யொபாகுரகாணெ கௌஸயூ. (உச - ந. எந்) உத்யொபாகுசு, வநாஸுவாந: யதூவாசு - ஜடாஸீணயாரிண - கூட வஸ்யயிநியஸுஸகாஸு: உத்யொபாகு. இதக்கு அர்த்தம் - போய்வருகை இய்யாதி. த்ருஷ்டாந்தத்தில்சொன்ன அர்த்தத்தை தாஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேஸிக்கிறார் - இம்மனோரதத்துக்கு இய்யாதி. ஏழில்மலர்மாதரும் தானுமான இருவாக்கும் இன்பமுண்டாம்படியாகவும், அந்தாலே இவ்வேழுலகுக்கும் இன்பமுண்டாம்படியாகவும் இனிதான் வீற்றிருந்தானாகிற என்று ஸந்தார்த்தம். ‘ஏழில்மலர்மாதரும் தானும் - இன்பம்பயகக-இவ்வேழுலகை’ என்றுதொடங்கி, ‘கைதொழுநாள்களு மாகுங்கோலோ’ இய்யவ்யஸு.

(ச)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஆகுங்கொல்? ஐயமொன்றின்றி அகலிடம்முற்றவும் ஈரடியே
யாகும்பரிசுநிமிர்ந்த திருக்கறளப்பன் அமர்ந்துறையும்
மாகந்திகழ்கோடிமாடங்கள் நீடு மதிள்திருவாறன்விளை
மாகந்தநீர்க்கொண்டு தூவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலோ?

ஆ.—(ஆகுங்கொல்).—ஒருஸந்தேஹமின்றிக்கே அகலிடம்முற்றவும் ஈரடியே
யாகும்படி அளந்தருளின ஸ்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாய்மொழி பாடுவிக்கை
யாகிற மஹோத்ஸவத்துக்காகக் கொடிகட்டி அலங்க்ருதமான திருவாறன்விளையை,
சந்தநகர்ப்பூராதிரி ஸுமந்த தரவ்யவாஸிதமாய் ஹிமசீதளமான நீர்க்கொண்டு தூவி வலம்
செய்து கைதொழக்கூடுமேயோ? என்கிறார்.

ஒ—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே நிரதிரய முந்யமான
நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டு ப்ரஹ்மணம் பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே!
என்கிறார்.

[அகலிடம்முற்றவும்] - ஹிமயெல்லாம்: ஸர்வலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்
[மாகம்] - ஆகாசம்.

ப.—அந்தரம், அநந்தார்ஹத்வ ஆராதகமானத்ரிவிசுரமாப லாந்தையுடைய
வன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை, ஸுமந்தமான ஜலங்களாலே திருநீரிட்டு ப்ரதக்ஷி
ணையதவருத்திகள் பண்ணக்கூடுமோ? என்கிறார்.

ஒன்று - ஒரு, ஐயம்இன்றி - ஸந்தேஹம் அற, ஆகுங்கொல் - உண்டாமோ?
(எதுஎன்னில்), அகல் - விஸ்தீர்ணமான, இடம் - லோகங்களை, முற்றவும் - எல்லாம்,
ஈரடியே ஆகும்பரிசு - இரண்டடியே யாம்படி, நிமிர்ந்த - வளர்ந்தருளின, திருக்குறள் -
ஸ்ரீவாமநான, அப்பன் - மஹோபகாரகன், அமர்ந்து - (அவதாரஸ்த்தலமான தேவ
லோகத்திலுங் காட்டில்) அமர்ந்து, உறையும் - உறையக்கடவதாய், மா - பெரிய, கம் -
ஆகாசத்திலே, திகழ் - விளங்காநிற்கிற, கொடி - கொடிகளையுடைய, மாடங்கள் - மாடங்
களையும், நீடு - நெடிய, மதிள் - மதிள்களையுமுடைத்தான, திருவாறன்விளை - திருவா
றன்விளையை, மா - விலக்ஷணமான, கந்தம் - உற்பத்தையுடைத்தான, நீர் - நீரை,
கொண்டு - கொண்டு, தூவி - தூவி, வலம்செய்து - ப்ரதக்ஷணம் பண்ணி, கைதொழ -
அஞ்சலிபண்ண, கூடுங்கொலோ - கூடுமோ? “ஆகுங்கொல்” என்கிற நினைவை-மேலே
உபபாதித்தபடியா யிருக்கிறது. ஐயமொன்றின்றி என்று - மேலேகூட்டவுமாம்; இது
ஸக்யமோவென்கிற ஐயமின்றி அளந்தானென்னவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே விலக்ஷணமுந்யுத்தமான
திருநீர்விட்டு ப்ரஹ்மணம் பண்ணிக் கையாலேதொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி] - இது முடியுமோவென்னும் ஸந்தேஹமின்
றியே யென்னுதல், ஹிமப்பரப்பை முடியவளக்க முடியுமோவென்னுதல். தன்மொள
மஃயமிதே ஸந்தேஹாஸ்பதம். [அகலிடம்முற்றவும்] - பஞ்சாஸத்தோடிவிஸ்தீர்ணயான
ஹிமயடைய. [ஈரடியித்யாதி] - முவடியையிரந்து இரண்டடியாலே அளந்தான், ஓரடிக்
குச் சிறையிட்டு வைக்கைக்காக. அகலிடமென்று - ஸகலலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.
[திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநான மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - திருப்பாற்

கடலிலும் ஸ்வர்த்துத்திலும்போலன்றியே அவன்விரும்பி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [மாகந்திகழ்இத்யாதி] - கொடியை யுடைத்தான மாடங்கனையும், ஒங்கினமதினையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகம்] - ஆகாசாவகாஸத்தையுடைய மறைபாநின்றதாயிற்று, மாடங்களில் கொடிகள். அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசாவகாஸத்தளவும் கணிசிக்கிறதாயிற்றுக் கொடிகள். [மாகந்திரீர்] - மஹத்தான மந்த்யத்தையுடைத்தான டிரீர். “வலிஹ்ணுவஸுயாஃ சுபுஷஸூராவ்ஹிஸீதெநவாரிணா” என்று. ஸ்ரீநந்திக்ராமம் தொடங்கி ஸ்ரீ ஹாஅராஜாபுரமத்தளவும் ஸ்ரீஹாநாழ்வான் பனிநீரை விடுவித்தானிறே; அப்படியே நாமும் அங்கேபுக்கு அங்குலவ்ருத்திகளைப் பண்ணக்கூடவற்றே?

ஈடு:—இரண்டாம்பாட்டு. திறவாறன்விளையிலே மிக்கபரிமளத்தையுடைத்தான நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷணம்பண்ணிக் கையாலேதொழவுங்கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொலையமொன்றிற்றி] - இது அநுபாஷணமாகாநிற்கச்செய்தே, ஆதராதியஸஸூசகமாயிருக்கிறது. ஒருஸம்ஸயமின்றிக்கே நமக்கு இதுகூடவற்றே? அன்றிக்கே, ஆகுங்கொல் என்கிற ஐயமுங்கூட இன்றிக்கே ஈரடியையாகும்பரிசு நிமிர்த்தானென்னவுமாம். எல்லாம்செய்தாலும் “நமக்கு இது கூடுமோ? கூடாதோ?” என்று இருந்தானெயிற்று மௌக்த்யத்தாலே. [அசலிடம்முற்றவம்] - பரப்பையுடைத்தான பூமியையும்; ஸாவர்லோகாதிக்களுமெல்லாம் இரண்டடியாகும்பரிசு நிமிர்ந்த. இரண்டடியாலே ஸாமயந்தரிக்காதிக்களை அளந்தானெயிற்று, ஓரடிக்கு இவனைச் சிறையிட்டுவைக்க நினைத்து. [திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமநான மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்துத் திருப்பாற்கடலிலேபோய்ச் சாய்கையன்றிக்கே, அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [மாகந்திகழ் இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப் பரப்படங்கலும் ஸயாபியாநின்றள்ள கொடிகளையுடைத்தான மாடங்கனையும், ஒங்கியிருந்துள்ள மதிக்களையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகந்திரீர் இத்யாதி] - “வலிஹ்ணுவஸுயாஃ சுபுஷஸூராவ்ஹிஸீதெநவாரிணா” (ஸிஞ்சந்து வஸுதாமக்ருத்ஸநாம்ஹிமஸீதேநவாரிணா) என்று ஸ்ரீநந்திக்ராமந்தொடங்கி ஸ்ரீஹரத்வாஜ ஸவானாஸ்ரமத்தளவும்வர, பனிநீராலேவிடுவித்தான் ஸ்ரீஸத்ருக்நாட்வான் என்றதிறே; அப்படியே, மாகந்திரீர்கொண்டு தூவி, அங்குலவ்ருத்திகளைப்பண்ணிக் கைதொழக் கூடவற்றேயோ?

இரண்டாம்பாட்டு — ஆகுங்கொல் இத்யாதி. “திருவாறன்விளை மாகந்திரீர்கொண்டு” இத்தியாதி மேலெல்லாம் கடாக்கித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்யாதி.

திரியவும் “ஆகுங்கொல்” என்கிறதென்? என்ன - இது அநுபாஷணம் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஒருஸம்ஸயம் இத்யாதி. “ஐயமொன்றின்றி - ஆகுங்கொல்” என்றபடி. அர்த்தார்த்தம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. ஸ்வஸக்திக்கு ஸம்ஸயப்ராஸக்தியேதென்ன - எல்லாம்செய்தாலும் இத்தியாதி. முற்றவும் - ஸாவர்லோகாதிக்களையும் ஆகும்பரிசு - ஆம்பரகாரம். மூன்றுஅடியை இரந்து இரண்டடியாலே அளப்பானென்? என்ன-இரண்டடியாலே இத்யாதி. மாகம் = மஹாகம்: விஸ்ருதமான ஆகாசமென்றபடி. “சுபுஷஸூராவ்ஹிஸீதெநவாரிணா” ததொஹ்யவகிரகூடுஷு வாவெஜை வாவெஜைஸவவபுஸு” உதி ராராமகிநவெஷாயாஃ வாரிஜநஹுகாநு பூகிஸூசூஹு: (புத்-௧௧0-௧9)

மூன்றாம் பாட்டு.

கூடுங்கொல் ? வைகலும்கோவிந்தனைமதுசூதனைக்கோளரியை
ஆபேறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றியவனுறையும்
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேள்வியைந்துஆறங்கம்பன்னினர்வாழ்
நீடுபொழில் திருவாறன்வினோதொழ வாய்கதுங்கொல்? நிச்சலுமே.

ஆ.—(கூடுங்கொல்) - ஸௌரீல்யவாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுண விரிவீட்ட
ணை எம்பெருமான் பெரிய திருவடிமேலே எழுந்தருளியிருக்கும்படியைக் கண்டு கை
தொழுகையன்றியே, அவனுக்குக்கூடப் பாரப்பமாய், ஸாங்க ஸகலவேதவி தக்ரேஸ
ரராய், ததர்த்த பரமபுருஷாராதரூப பஞ்சமஹாயஜ்ஞாத்பநுஷ்டாநஸீலரா யிருந்த
திவ்யஜநங்கள் வாழ்கிற திருவாறன்வினையை நிச்சலும் தொழக்கூடுமேயோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவாறன்வினையில்எம்பெருமான் பெரியதிருவடி
வடிமேலே ஏறியருளி இங்கே எழுந்தருளக் கண்டாலும் அவனைத்தவிர்த்து, நாள்
தோறும் திருவாறன்வினையைத் தொழக்கூடவற்றே! என்கிறார்.

[கோவிந்தனை மதுசூதனைக்கோளரியை]-ஆமுநிதஸுலஹாய் ஆமுநிதவிரோயி
நிரஸஸ்வ ஹாவனாய் ப்ரதிகூலர்க்கு முகங்கொள்ளமுடியாதே யிருந்துள்ள எம்பெரு
மானை. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை வேள்வியைந்துஆறங்கம்பன்னினர்] - அவனு
டைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றள்ள ஷடங்கலஹிதமான நாலுவேதத்தையும் பஞ்ச
மஹாயஜ்ஞத்தையும் பயின்றவர்கள்.

ப.—அந்தரம், ஆமுநிதரக்ஷணர்த்தமான ஆகாரத்தையுடைய கருடவாஹ
நனை அதுஹவித்து, அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நித்யமாகத்தொழ வாய்க்கவற்றோ?
என்கிறார்.

வைகலும் - என்றும், கூடுங்கொல் - இப்படிக்கூடவற்றோ? கோவிந்தனை -
ஹோரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடினவனாய், மதுசூதனை - (ரக்ஷயவிரோதியான) மதுவுக்கு
நிராஸகனாய், கோளரியை - அத்புஜ்ஜ்வல தேஜோரூப ஸிம்ஹம்போலே விரோதிகளுக்கு
அநலிஹவரீபணவனை, ஆடு - டிரஸரீயகதியான, பறவை மிசை - பெரியதிருவடி
மேலே, கண்டு - கண்டு, கைதொழுது - அஞ்சலிபண்ணி, (அநுபவித்து), அன்றி - அவ்
வளவன்றியே, அவன் உறையும் - அவன் வர்த்திக்குமிடமாய், பாடும் - (உச்சரிதஸ்வர
மாம்படி) பாடப்படுகிற, பெரு - பெரிய, புகழ் - லக்ஷவத்குணப்ரதையைபுடைத்தான,
நான்மறை - (ருக்மஜுஸ்ஸர்மாதர்வண ஸ்வரூபமான) நாலுவேதங்களையும், ஐந்து
வேள்வி - (தேவபித்ருபூதமநுஷ்ப்பரஹ்மயஜ்ஞ ரூபமான) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும்,
அங்கம் - (சேக்ஷ நிருத்தம் வ்யாகரணம் சந்தோவிசிதி கல்பஸூத்ரம் ஜ்யோதிஸ்சாஸ்
த்ரமென்கிற) அங்கங்கள், ஆறு - ஆறையும், பன்னினர் - பாக்க நிருபித்துப்போருகிற
வர்கள், வாழ் - (ஐவதநுஹவத்தோடே) வாழ்வதாய், நீடு - பெரிய, பொழில் - பொழி
லையுடைத்தான, திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினையை, தொழ - தொழ, நிச்சலும் -
நித்யமாக, வாய்க்குகொல் - வாழ்க்கவற்றோ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவன் பெரிய திருவடியின்மேலேயேறி இங்கே
யெழுந்தருளக் கண்டாலும் அவனைத் தவிர்த்து அவ்வுரை நாள்தோறும் தொழக்கூட

வற்றே? என்கிறார். [கூடுங்கொல் வைகலும்] - காலமெல்லாம் இங்குள்ளே அறுவாக்கக் கூடவற்றே? [கோலிந்தனித்யாதி] - அங்குவர்த்திக்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று ஸ்வாவம் பச்சாஸரியா நிற்கும். அதாவது - ஆஸ்ரிதலவ்யனா யிருக்கையும், தத்விரோபி நிரஸநஸீலனாயிருக்கையும், அநாஸ்ரிதர்க்கு அநலிலவரீயனா யிருக்கையும். [கோளரி] - 'ஜ்ஜுஷ்டு' என்கிறபடியே நிரதிஸயதோஜோயுக்தனாயிருக்கை. [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - உறவத் ஸ்பர்ஸத்தாலே களித்தாடா நிற்கிற பெரிதிருவடிமேலே கண்டு. திருவாறன் விளை உத்தேஸ்யமாகப் போகாநின்றால், அவன் திருநகரி யுத்தேஸ்யமாக வாராநிற்கும். [கைதொழுது] - அவனை இங்குக் கொள்ளக்கடவதொரு காரியமில்லையென்கிலும், அறுவர்த்திக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே. [அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவரிலே சென்றது ஹவிக்கக்கடவன். [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றள்ள நாலுலேஷங்கள். [வேள்வியைந்து] - பஞ்சமஹாபஜ்ஞம். [ஆறங்கம்] - ஷடங்கம். [பண்ணினர்வாழ்] - இவற்றைப் பயின்றவர்கள்; வேடதாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள். நித்யாதுவம் பண்ணுகிற தேசம். [நீடுபொழிலித்யாதி] - ஓக்கத்தையுடைய பொழில்சூழ்ந்த திருவாறன் விளையிலேபுகு, அங்குள்ள வைஷ்ணவர்களோடே கூடி யறுவாக்கக் காலமெல்லா மிங் கனையாகவற்றே?

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலெம்பெருமான் பெரியதிருவடி மேலே ஏறி எழுந்தருளக்கண்டாலும், அவனைத்தவிர்த்து திருவாறன்விளையைத் தொழக் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[கூடுங்கொல்வைகலும்] - இதுவும் அநுபாஷணமாய், நாள்தோறும் நமக்கு இது கூடவற்றேயோ? [கோலிந்தன் இத்யாதி] - அங்குநிற்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று படி தொடைகொள்ளலாயிருத்தல். ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமம், ஆஸ்ரிதவிரோதிரஸந ஸீல தையும், அநாஸ்ரிதர்க்கு அநலிலவரீயன்என்னுமிடமும்இவை [கோளரி] - 'ஜ்ஜுஷ்டு' (ஜ்வலந்தம்) என்கிறபடியே [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - வெற்றிப்புள்ளின்மேலேகண்டு. ஆடு - வெற்றி. அன்றிக்கே, ஸர்வேஸ்வரன்வாஹநம் என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே களித்து ஆடாநின்றள்ள பெரிய திருவடிதிருத்தோளிலே கண்டு என்றமாம். நாம் திருவாறன்விளையை ப்ராப்யம் என்று போகிறவோ பாதி, அவனும் திருநகரியை "உத்தேஸ்யமாம்" என்று வாராநிற்குமிறே. [கண்டு] - நடு வழியிலே கண்டால். [கைதொழுது] - காரியங்கொண்டிலோமேயாகிலும், கிட்டினால் கைதொழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டிறே; ஆகையாலே, முறைதப்பாமல் அநுவர்த்தித்து.

மூன்றும்பாட்டு.—கூடுங்கொல் இத்யாதி. "ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றி யவனுறையும் - திருவாறன்விளையொழி வாய்க்குங்கொல்நிச்சலம்" என்ற பதங்களைக்கடாக்கித்து அவ தாரிகை - திருவாறன்விளை இத்யாதி.

மூன்றுதிருநாமத்தைச் சொன்னதற்கு லாவம் - அங்குநிற்கிறவனை இத்யாதி. தொடை கொள்ளுகை - தொன்றுகை. "கோளரி" தேஜஸ்ஸையுடைய வரிம்ஹமென்ற விவகரித்து, அதற்கு ப்ரமாணம் - ஜ்ஜுஷ்டு இத்யாதி. பெரியதிருவடிமேலே காண்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - நாம் திருவாறன் இத்யாதி. அவனைவிட்டு அததேசத்தேறப்போகிற உமக்கு அவனைத் தொழவேண்டுமா எனன்? எனன் - காரியம் இத்யாதி, இத்தால் - சரமபர்வநிஷ்ட்டர்க்கும் ஈஸ்வரன் உத்தேஸ்யமென்

[அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் இராத்தங்கும் ஊரிலே போய்ப்புகக்கடவோம் ; ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்யனாகாநிர்கச்செய்தே, ஒருதேசவிசேஷத்திலே போய் அநுலவிப்பதாக ஒருநியதியுண்டிதே. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றள்ள நாலுவகைப்பட்ட வேதங்கள். [வேள்வியைந்து] - பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். [ஆறங்கம்] - அங்கங்கள் ஆறாம். இவற்றைப்பன்னினவர்கள் - எஃகிக் கரைகண்டிருக்குமவர்கள். “வொய்யனஃவரஹ்” (போதயந்தஃபரஸ் பர்ம்) என்னும்படி, அவ்வூரிலுள்ளாரோடே போய்க் கூடவேணும். [வாழ்] - வேததாத் பர்யவூதினைக் கண்ணலேகண்டு அநுபவித்து வாழாநின்றள்ள. [நீடுபோழில்திருவாறன்வினோதோழ] - ஓக்கத்தையுடைத்தான பொழிலையுடைய திருவாறன்வினோயைத்தோழ. [வாய்க்குங்கொல்நிச்சலுமே] - அங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே கூடி நித்யாநுல வம்பண்ணக் கூடவற்றேயோ? (ங)

நான்காம் பாட்டு.

வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும் மனத்துங்குநினைக்கப்பெற
வாய்க்குங்கரும்பும் பெருஞ்சேந்நெலும் வயல்குழ்திருவாறன்வினோ
வாய்க்கும்பெரும்புகழ்முவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறந்த
வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணபிரான் தன் மலரடிப்போதுகளே.

ஆ.—(வாய்க்குங்கொல்) - ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்து திருவவதாரம்பண் னியருளுகையாலே அத்யுஜ்ஜ்வலமான ஆதமகுணங்களையும் ரூபகுணங்களையு முடைய னாயிருந்த அவனெழுந்தருளியிருந்த திருவாறன்வினோயிலே, அவன்திருவடி மலர்களை நெஞ்சால் என்று அநுவிஷிக்கக்கூடுமே? என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன் வினோயிலே செல்லப்பெறேமாகில், அங்கு நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் என்றும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குமென்று தொடங்கி.] - ஸம்ருத்தமான கரும் பும் பெரியசெந்நெலையு முடைத்தான வயல்குழந்த திருவாறன்வினோயிலே எழுந்தருளியிருக்கையாலே வாய்த்திருந்துள்ள பெரும்புகழையுடைய ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து வடமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணின வாய்த்திருந்துள்ள நீலரத்னத்தின் நிறத்தையுடைய அநுக்ரஹஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளையே.

ப.—அந்தரம், அநுவிஷயவிக்ரஹ விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவாறன் வினோயில் வர்த்திக்கிறவன் திருவடிகளை நெஞ்சாலே நிரந்தரமாக அநுவிஷிக்கும்படி வாய்க்கவற்றே? என்கிறார்.

கிறது. அவன் இங்கேவந்தால் அத்திருநகரி ப்ராப்யமாயிருக்க, அங்கே போவானென்? என்ன - அவன் இராத்தங்கும் இத்யாதி. எதிரேவந்தவனை விட்டு அங்கேபோவானென்? என்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. “பெரும்புகழ் - பாடும் - நான்மறை” என்று அந்வயம். இங்கே - “தவ்யுடிகாசியமெழுள்” என்றது அதுஸந்தேயம். இப்போது இவர்களைச்சொல்லுகிறதற்குப் ப்ரயோஜனம் என்ன-வொய்யனஃ இத்யாதி. “வாழ்” என்றதற்கு ஊவம் - வேத இத்யாதி. (ங)

வாய்க்கும் - (ஸம்ருத்தமாய்) வாய்த்துவருகிற, கரும்பும் - கரும்பும், பெரு செந்நெலும் - பெருஞ்செந்நெலுமான, வயல் - வயல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையிலே, வாய்க்கும் - ஸந்திஹிதஞ்செய்யலே, பெரும் - அஹிவ்ருத்தமான, புகழ் - புகழையுடையனாய், மூவுலகு - த்ரிவித சேதநாசேதநங்களுக்கும், ஈசன் - ஸ்வாமியாய் வைத்து, (ஆஹிதாசுணர்த்தமாக), வடமதுரை - ஸ்ரீ மதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்து, வாய்க்கும் - (ஆஹிதாசுணர்த்தமாக) வாய்த்த, மணி - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற, நிறம் - திருநிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரான் தன் - மஹோபகாரகனுடைய, மலர் - விகஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திருவடித் தாமரைகளே, ஈங்கு - இங்கேயிருந்து, மனத்து - மனஸ்ஸிலே, நினைக்க - நினைக்க, (அவன் நினைவின்படியே), நிச்சலும் - என்றும், (எப்பொழுதும் ஒரு கூணமுமொழியாமல்), பெற - பெறும்படி, வாய்க்குகொல் - வாய்க்கவற்றோ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் செல்லப்பெற்றோமாகில், அங்கு நின்றருளுகிறவனை யவ்வூரிலே சென்று புக்கு அநுஹிதாசுணர்த்தமாகிய, இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குகொல் நிச்சலும்] - நாள்தோறும்இங்ஙனவாய்க்கவற்றோ? [எப்பொழுதும்] - நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலன்றியே, நிரந்தரமாக. [மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற] - நெஞ்சாலே யிங்கேயிருந்து அநுஸந்திக்கப்பெற. ‘ஊமுகாவவிஜாநாயாடி’. இவ்வனுஸந்தாரம் ரஸித்தபடியினாலே யிதுக்கவ்வுருகு ஒருபேறில்லையென்கிறார். [வாய்க்குமித்யாதி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும், அதுக்குகூட நிழல்செய்யும் செந்நெலையுமுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட தேசம். இட்டதெல்லாம் குறைவற விளையும் தேசம். [வாய்க்கும் பெரும்புகழ்] - இட்டதெல்லாம் ஸம்ருத்தமாக விளைகிற தேசத்திலே யிருந்தருளுகையாலே, ஸம்ருத்தமாய் அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களுடையனாகை. [மூவுலகீசன் வடமதுரைப் பிறந்த] - ஸர்வேஸ்வரனுப் வைத்து, *ஸாதுபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்தவதரித்த. [வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணபிரான் தன்] - அப்ராக்ருதமானதிவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதியமாக்குகையாலே பெருவிலையான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் உபகராசிலான க்ருஷ்ணனுடைய. [மலரடிப்போதுகளே] - நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளை. விகஸிதமான திருவடிகளாகிற புகழ்பங்களை - எப்பொழுதும் மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற - வாய்க்குகொல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இதில், அங்குப்போய் அநுஹிதாசுணர்த்தமாக, இங்கேயிருந்து அங்குத்தைப்பரிமாற்றங்களை மனோரதிக்கும் மனோரத்நம் நமக்குக் கூடுவதுகாண்? என்கிறார்.

[வாய்க்குகொல்நிச்சலும்] - நமக்கு இப்பேறு நாள்தோறும்கூடுவேணும். [எப்பொழுதும்] - அதுதன்னிலும் நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே ஒருகாலவிசேஷத்திலே

நாலாம்பாட்டு —வாய்க்குகொல் இத்யாதி. ‘ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குகொல்’ என்ற பதங்களைக் கட்டாக்கித்து அவதாரிகை - இதில் அங்குப்போய் இத்யாதி. கூடுவதுகாண் - கூடுமோ? என்றபடி.

‘நிச்சலம்’ என்றவைத்து, திரியவும் ‘எப்பொழுதும்’ என்பானென்? என்ன - அது தன்னிலும் இத்யாதி. ‘ஈங்கு’ என்றதற்கு - அங்குப்போய் இத்யாதி. ‘நினைக்க’ என்றதே

"பெயர்" என்றதற்கு ஹாவம் - பெறஎன்கையாலே இத்தாதி. அப்படி மனோரதமாந்ரமே புருஷார்த்
தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஁முமுதூராவவி இத்தாதி. "஁முமுதூராவவிஜாதாயாம் கௌட
தொடுகிடுநொடியு; | யழிநாஸும்விறெந்த தாவதாவிகுதுசீலுதா" ஐகி ஜிதனா
யாழு. ஐயார் - ஸ்லேஷம். "மே" என்றதற்கு ஹாவம் - எனக்கு இத்தாதி, "கிடுகிடுத஁முமு
ஊடுகிடு உதுகிடுஸாகுடபுகுட | விஷயம்நொய்யாஸு ஹகீதகும்ஸாமிசுஜநம்;"
என்றது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். "தாவதா - குதுசீ - சுவி" என்றதற்கு வ்யாவ்ருத்தி
பூர்வகமாக அர்த்தம் - நாட்டார் இத்தாதி. "ஸதா" என்றதற்கு வ்யாவ்ருத்தியூர்வகமாக அர்த்தம் -
ஸ்ரீர ஸம்பந்தம் இத்தாதி. அப்படி மனோரதமாந்ரமே புருஷார்த்ம்மா யறுபலித்தபெருண்டோ
வென்ன - முற்காலத்திலே இத்தாதி. இப்படியிருப்பர் என்னைக்கு நியாமகமேதென்ன - ஒருநாள்த
யாதி, வைகிற்று - சுழிந்தது. வருகிறதிருநாள் - இரண்டாந்திருநாள். இத்தால், இப்போது அநுஸ
ந்திக்கிறதிருநாள் முடியலாயிற்று; வருகிறேனென்றார் என்பபடி. ப்ராஸங்கத் அவர் வைபவம் - அவர்

கருட்டும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த சேந்நெலுமான வயலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையில். [வாய்க்கும்பெரும்புகழ்] - இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாகையாலே, அத்தேசாபிமாநிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் ஸம்ருத்தமாகாநிற்குமாயிற்று. [மூவுலகீசன் இத்தயாதி] - ஸர்வலோகேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, * ஸாதுபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்தவதரித்த. [வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன்] - அப்ராக்குத தீவ்ய ஸம்ஸ்த்தாந்தையிறே இதரஸஜாதீயமாக்கிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய உபகாரஸீலனான க்ருஷ்ணனுடைய விகாஸத்தை யுடைத்தான திருவடிகளாகிற சேவ்விப்பூக்களை - ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாயக்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும் ?

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மலரடிப்போதுகள்என்னெஞ்சத்தேப்போழுதும் இருத்திவணங்க
பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்
மலரின்மணிநெடோடங்கள்நீடு மதிள்திருவாறன்விளை
உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினையோன்று நில்லாகேடுமே.

ஆ. — (மலரடிப்போதுகள்) - தன் திருவடிமலர்களை என்னெஞ்சத்தேப்போழுதுமிருத்தி வணங்கித் திருவாய்மொழிபாடி அதுவாழ்க்கும்படி, திருவந்தாழ்வான் முதலாகவுள்ள பலரடியார் முன்பருளிய பரமகாருணிகன் அமர்ந்துறையும் திருவாறன் விளையினுடைய உலகமலிபுகழ்பாட நம்முடைய க்லேஸாடுமல்லாம் தீரும்; திருவாறன் விளையைப் பாடுகோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில, திருவாறன் விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலததவங்களும் நீங்குமென்கிறார்.

[மலரடிப்போதுகளென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமமார்க்கிருக்க அவர்கள் முன்னே தன்னுடைய சிரதஸயக்ஷாக்யமான திருவடிகளையே எப்போதும் என்னுடைய நெஞ்சிலே இருத்தி வணங்கும்படியாக என்னை க்ருபைபண்ணியருளினவன் ஸபரிசாகாக வந்து அநநயப்ரயோஜனமாய் வர்த்தியானின்ற. இத்தால் - தம்மைத்திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார். [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்] - திருவந்தாழ்வானிற் காட்டிலும் விருப்பிவர்த்தியானின்ற வென்றுமாம். [மலரில் மணியென்றுமேலுக்கு] - புஷ்பங்களோடே கூடின உரியமணிமாடங்கள்.

நூறுவயஸ்ஸு இத்தயாதி. “மூவுலகு” என்றது - எல்லாலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி - ஸர்வலோகேஸ்வரன் என்கிறார். இதரஸஜாதீயமாய் அவதரித்தவிடத்தே வாய்க்கும் மணிநிறமுண்டோவென - அப்ராக்குத இத்தயாதி. வாய்க்கும் மணிநிறம் - அழகிய நீலமணி நிறமென்றபடி. “வாய்க்கும்” என்று - இங்கு, அழகைச்சொல்லுகிறது. அந்வயங்காட்டுகிறார் - ஈங்கு இத்தயாதி. “வாய்க்கும்” என்றதொடங்கி, ‘மலரடிப்போதுகளை - நிச்சலமெப்பொழுதும் - ஈங்கு - மனத்து - நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல்’ இத்யந்தவ்யம்.

(ச)

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதாதுவவார்த்தமாக அநந்தஸாரியானவன் வர்த்திக் கிற திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம் பாபம்ஒன்றுமொழி யாமேபோமென்கிறார்.

மலர் - (நிரதிஸயலோக்யமாம்படி) விகஸிதமான, அடிப்போதுகள் - திரு வடித்தாமரைகளை, என் - என். நெஞ்சத்து - நெஞ்சத்திலே, எப்பொழுதும் - ஸர்வ காலமும், இருத்தி - இருத்தி, வணங்க - (அந்தவுகப்பாலே) வணங்கும்படியாக, பலர் - (ஸூரிகளும் பராஸராதிகளும் ஹந்தர்களுமான) பலவகைப்பட்ட, அடியார் - அடியார், முன்பு - ஸந்தியிலே, அருளிய - (நிரவகிக) க்ருபைபைப் பண்ணியருளின, பாம்பணை யப்பன் - (ஆபுரிதஸம்ஸ்லேஷஸ்வலாவனாபுள்ள) அநந்தஸாரியானவன், அமர்ந்து - (புறம்பு ஜகத்வ்யாபார) அந்யபரதையற்று, உறையும் - (வாஸந்தானே ப்ரயோஜநமாக) வர்த்திக்குமிடமாய், மலரில்-புஷ்போபஹாரங்களை யுடைத்தான, மணி-மணிமயமான, நெடு - ஓங்கின, மாடங்கள் - மாடங்களையும், நீடு - நெடிய, மதின் - மதினையுமுடைத் தான, திருவாறன்விளே - திருவாறன்விளையினுடையதாய், உலகம் - லோகத்திலே, மலி - மிக்க, புகழ் - புகழாய், பாட - (உகப்போடே) பாட, நம்-நம்மை, மேல்-மேலிட்டு வர்த்திக்கிற, வினை - பாபங்கள் (தானே) ஒன்றும் - (நம்பக்கல்) ஒன்றும், தில்லா - இல்லாதே, கெடும் - புக்கவிடமறியாமற்போம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புக ழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதுஃவங்களும் நீங்குமென்கிறார்.

[மலரடியித்யாதி] - விகஸிதமான செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடி களை ஸர்வகாலமும் என்னெஞ்சிலேவைத்து அகினுடைய லோக்யதையாலே தீர்மமனாப்த் திருவடிகளிலே விழும்படி. [பலரடியார் முன்பருளிய] - அயர்வறுமமரர்களிருக்கவென் னுதல்; ஸ்ருதிப்ரஸித்தரான பராஸராதிகளிருக்கவென்னுதல்; இன்கவிபாடும் பரமகவி களான முதலாழ்வார்களிருக்கவென்னுதல். என்பக்கவிலே விஸேஷகடாக்ஷத்ததைப் பண் ணுவதே! முதலிகளெல்லாருமிருக்கத் திருவடிபக்கவிலே விஸேஷகடாக்ஷத்ததைப் பண் ணினாற்போலே. அதாகிறது - தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட வுபகாரம். [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்] - பர்யங்கவிக்யையிற்போலே திருவநந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வுபகாரகன், அப்படுச்செயிறிற் காட்டில் விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசம். ஸபரிகரனாய் அநந்தப்ரயோஜனாய் வர்த்திக்கிறதேசமென்றுமாம். [மலரில்மணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பவ்ருஷ்டியோடேகூடி, ஓங்கினமணிமயமான மாடங்கள், ஓங்கின மதின் இவற்றையுடைய திருவாறன்விளையினுடைய. [உலகமலி புகழ்பாட] - மைஸாரத்திலடங்காத ஏற்றக்கைப்பாடவென்னுதல், அங்கெழுந்தருளி யிருக்கிறவனுடைய குணங்களைப்பாடவென்னுதல். [நம்மேல் வினையொன்று தில்லா கெடுமே] - நம்பக்கலுண்டான ஸகலதுஃவங்களும் தானேபோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலே புக்கு அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியானவையெல்லாம் அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோமென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு — மலரடி இத்தாதி. “மலிபுகழ்பாடநமமேல் வினையொன்று தில்லா கெடும்” எனற்றதைக்கடாக்ஷித்தது அவதாரிகை - திருவாறன்விளையிலே இத்தாதி,

[மலரடிப்போது இத்யாதி]-மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போது மிருத்தி, அவ்வனுஸந்தாநம் போய்க்கனக்க அத்தாலே நிரம் மனாய்க்கொண்டு திருவடிகளிலேவிழும்படியாக. [பலரடியார்முன்பருளியி]-புரீவேதவ்யாஸ ஹவான், புரீவால்மீகீஹவான், புரீபராஸ்ரஹவான் “இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்” என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாரு முண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷகடாசுஷம்பண்ணுவதே! “வஹுமாரொமநமஹதாஹநதேஹெவக்ஷத” (பஹுமாரொமஹதாஹநாமந்தமவைக்ஷத) - முதலிகளெல்லோரு மிருக்கச்செய்தே திருவடிப்பக்கலிலே விசேஷகடாசுஷம்பண்ணினாற்போலே யாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி. “கிழக்குத்தைராஜாக்கள்பொல்லாங்காலே இங்கே நலிவுபிறக்குமளவிற செய்வதென்?” என்று எம்பெருமானார் அக்தை அநுஸந்தித்தருளி “இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டுகிடந்தோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸூரவர்க்கம் மேலிடாநின்றது; மேல் செய்யவடுப்பதென்?” என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க; “நான் பெருமானுடைய திருவெல்லையிலே ஒருபரதக்ஷணம் வரும்படியாக உம்முடைய ஸிஷ்யர்களிலே ஒருவரைப் போரவிடுவது” என்ன, “அதுக்காவாரார்?” என்ன, “என்பின்னேபோராநின்றால் ‘ஒருவன்பின்னே போகாநின்றேன்’ என்று தன்னெஞ்சிற்படாதே சாயைபோலே என்னைப்பின்செல்வா ஞெருவனாகவேணும்” என்ன, “அதுக்காவார் ஆர்?” என்ன, “ஆழ்வாளைப் போகவிடலாகாதோ?” என்றாராம். [பலரடியார்முன்பருளியி] - பலமுதலிகளுண்டாயிருக்க, ஆழ்வாளைப் ப்ரஸாதித்தாற்போலே. [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்]-ப்ரயங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வாளைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [மலரின்மணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களின் ஓக்கத்தையுடைத்தாய், ஓங்கின மதினாயுமுடைத்தான திருவாறன்விளை. [உலகமலிபுகழ்பாட] - ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே, லோகத்தில் அடங்காதபடியான அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிப்ரேரீதராய்க்கொண்டு பாட. [நம்மேல்வினையொன்றும் நில்லாகேமே]-பாபம்போகைக்காகத் தனித்து ஓர் உத்யோகம் பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்திருமாபோலே நம்முடைய பாபங்கள் தாமே நசித்துப்போம்.

(டு)

“வணங்க” என்னுமளவுக்கும் அர்த்தம் - மலர்ந்து இத்யாதி. போய்க்கனக்க - மிகவுமதியாகக். போய் - மிகவும் என்றபடி. “வார்தல் போத லொழுது விவை ரெடுமையாகும்” என்னக்கடவதிதே. விசேஷகடாசுஷம்பண்ணுகையாவது - திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ளுதல். பலரடியார்முன்னே விசேஷகடாசுஷம்பண்ணினதுக்கு திருவந்தாநம் - வஹுமாரொமநம் இத்யாதி. “வீதரவாரோணொயராவவஃவரவீரஹா | வஹுமாரொமநமஹதாஹநதேஹெவக்ஷத” இதி ஸூத்ராகாரணே. (௪௬-௪௭) பலரடியார் முன்பருளினதுக்கு திருவந்தாநம்-கிழக்குத்தை இத்யாதி. கிழக்குத்தை ராஜாக்கள் - க்ரிமிகண்டாதிசன். மலரில்-மலரோடேகூடின. “மலி” என்றதுக்கு ஹவம் - ஈண்டினஇத்யாதி. ஈண்டினவிடம்-ஸங்குதிஸ்த்தலம். உலகம் - லோகத்திலென்றபடி. புகழ்பாடுமறுத பாபநிவ்ருத்திக்கு ஸாதகமாகவே? என்ன - பாபம் இதுயாதி. “பலரடிப்போதுகள் என்னெஞ்சத்து” என்றதொடங்கி, பலரடியார்முன்பு அருளினவனாய் - ‘மலரில்மணி’ தொடங்கி, ‘திருவாறன்வினையில் - அமர்ந்துறையும் - பாம்பணையப்பனுடைய - உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினை’ இத்யாடியார்வ்யடி.

(டு)

ஆறாம் பாட்டு.

ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினே உள்ளித்தோழமின்தோண்டிர் !
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிநங்கை அணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான்
என்றமெப்போதுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான்
நின்றவணிதிருவாறன்வினே யென்னும் நீணகரமதுவே.

ஆ — (ஒன்றுநில்லாகெடும்) - அன்றங்கமர்வென்று உருப்பிணிநங்கை யணி
நெடுந்தோள் புணர்ந்தருளிய - திருமணம் புணர்ந்தருளின - திருவழகை என்றுமென்னெஞ்
சம் துதிப்ப என்னெஞ்சுள்ளே புதுந்திருக்கிறபிரான் நின்ற அணிதிருவாறன்வினே
யென்னும் நீணகரமதுவே, உள்ளித்தொழுவின் தொண்டிர் ! உங்கள் ஸம்ஸ்ததுக்கங்
களும் போமென்கிறார்.

ஒ — ஆறம்பாட்டில், எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையிர் ! உங்களுடைய
ஸம்ஸ்த உபயங்களும் நீங்கும்படி திருவாறன்வினையை நெஞ்சாலேகினைத்து ஆஸ்ரயி
யுங்கோள் ! என்கிறார்.

[அன்றங்கமரென்று மேலுக்கு] - சிசுபாலன் விவரஹார்த்தமாகக் கண்ணுலங்
கோடித்த உபையிலே அவனை யுத்தலுமியிலே யுத்தத்திலேவென்று ஸளந்தர்யஸீலாதி
கல்யாணகுண பூர்ணையான ருக்மிணிப் பிராட்டியுடைய அழகியதாய் நெடிதான திருத்
தோள்களிலே சென்று ஸம்ஸ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து அந்தமணக்கோலத்தோடே என்
றும் எப்போதும் என்னெஞ்சம் தன்னைக் கொண்டாடும்படி என் ஹ்ருடியத்திலே இருக்
கிற வபகாரகன்.

ப. — அந்தரம், அநிஷ்டமான விரோதியைத் தலையழித்து அஹிமதையான
ருக்மிணியை ஸம்ஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்வினையை ஆஸ்ரயிக்க,
ஸம்ஸ்தபாபங்களும் போ மென்கிறார்.

அன்று - (ஸிசுபாலன் கைப்பிடிப்பதாகப் படைதிரட்டின) அன்று, அங்கு -
பின்தொடர்ந்து வந்தவிடத்திலே, (ருக்மிணை), அமர் - பூசலிலே, வென்று - வென்று,
நங்கை - பரிபூர்ணதுலையான, உருப்பிணி - ருக்மிணியினுடைய, அணி - அலங்கா
ராலங்கருதமாய், நெடு - அதிசுபிதஹோக்யமான, தோள் - திருத்தோள்களை, புணர்ந்
தான் - (“ஹத்யாராவாரிஷ்ணஜே” என்கிற கணக்கிலே) ஸம்ஸ்லேஷித்தவனாய்,
(இவ்வபஹரத்தை), என்றும் - என்றும், எப்போதும் - ஒருகூணமுமொழியாமல், என
நெஞ்சம் - என் நெஞ்சமானது, துதிப்ப - (அதுஹவிதது) ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி,
உள்ளே - என்னகவாயிலே, இருக்கின்ற - இருக்கிற, பிரான் - மஹோபகாரகனுவன்,
நின்ற - (எல்லாருங் கண்டதுபவிக்கும்படி) நின்றருளின, அணி - உர்ஸரீயமான, திரு
வாறன்வினே - திருவாறன்வினே, என்னும் - என்று ப்ரசித்தமான, நீணகரமது - அந்த
மஹாநகரத்தை, தொண்டிர் - அதுஹவசாபலமுடைய நீங்கள், உள்ளி - அதுஸந்தித்து,
தொழுவின் - தொழும்படி பாருங்கோள்; தீ - க்ருரமான, வினை - பாபங்கள், ஒன்றும் -
ஒன்றும், நில்லா - (ஸேஷிபாதபடி) நிலைகுலைந்து, முற்றவும் - ஸர்வமும், கெடும் -
நசித்துப்போம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஊழவத்நிஷயத்தில் சாபலமுடையார், திருவாறன் விளையை ஆப்ராயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வஃபுங்களும் போமென்கிறார்.

[ஒன்றுநில்லாகெகும் முற்றவும்தீவினை] - பாபங்களை நாமேபோக்கப் புக்கா வீழே ஸேஷிப்பது; ஊழவத்நிஷயத்தாலே போக்குமிடத்தில் ஸவாஸநமாகப் போகத் தட்டில்லை; “ஸவெபுவாவூநஃ பூஷுதியெந்நு” “செரு-சிறு-சாரொசூவி”. அயன் தானே சொல்லிலும் “ஸவெபுவாவெவெஷா ரொகூயிஷாதி” என்றிறே சொல்லுவது. [உள்ளித்தொழுமின் தொண்டர்] - ஊழவத்நிஷயத்தில் சபலரானார், மனோவாக்காயங் களாலே அதுவழிக்கப் பாருங்கோள். [அன்றித்யாதி] - ஆபுதிருடைய ஆபத்தினை சுள்ளிலே உதவுமவன். [அன்று] - சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்துக்கு முடுகின ஈசையிலே. [அங்கு] - அத்தேசத்திலே, தூணிலே தோற்றிற்றோபாலே தோற்றி. [அமர்வென்று] - சிசுபாலனை யுத்தத்திலே வென்று. [உருப்பிணிநங்கை] - மார்கிலேயும்பேற்றாலும் பொறுத ஆதம்முணங்களால் பரிபூர்ணையானவள். [அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்] - தனக்குத்தானே யாஹாணமாய், ஹோக்தாவினவல்லாத ஹோக்யதையை யுடைத்தான தோளோடே யணைந்தான். [என்றுமெப்போதும்என்றெஞ்சும்துதிப்ப] - நாள்தோறும் இடைவிடாதே என்மநஸ்ஸு ருக்மிணீ கல்யாணகுணத்தையே கொண்டாடுமபடி. [உள்ளே இருக்கின்றபிரான்] - அந்த மணக்கோலத்தோடே என்னுடைய ஹ்ருடியத் திலேயிருக்கிற மஹோபகாரகன். [நின்றவணி திருவாறன்விளையென்னுமீணகரமதுவே] - ஹ்ருடியத்திலே நிற்கிறவன் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படிவந்து நிற்கிற ஈர்ஸரீயமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமதுவே - உள்ளித்தொழுமின், தொண்டர்! ஒன்றுநில்லா - முற்றவும்தீவினை கெடும்.

௪௦.—ஆறும்பாட்டு. எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலே நினையுங்கோளென்கிறார்.

[ஒன்றுநில்லாகெகும்முற்றவுந்தீவினை] - இவன்தான் போக்கப்பார்க்குமன் றிறே, புதுப்புடைவை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அங்ங னன்றிக்கே, ஸர்வஸக்தியானவன் போக்குமன்று வாஸநையோடேபோமிறே. “செரு-சிறு-சாரொசூவி” (மேருமந்தரமாத்ரோபி) - மேருவையும், அதின்மேலே மந்தரத் தையும் வைத்தாற்போலேயிருக்கிற கனத்த பாபங்கள்; சரதமாக, ஹிஷக்கைக்கிட்டின துர்வ்யாதி நசிக்குமாபோலே, * மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணைக்கிட்டின பாபங்

ஆறும்பாட்டு.—ஒன்றுநில்லா இத்த்யாதி. “தொண்டர் - தீவினை - முற்றவும் - ஒன்ற நில்லாகெகும்; திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமது - உள்ளித்தொழுமின்” என்கிறபதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்த்யாதி.

தீவினை முற்றவும் போக்கக்கூடுமோவென்ன - இவன்தான் இத்த்யாதி வாக்யந்தவயம். வாஸநையோடே போமென்கிறதூக்குப் ப்ரமாணம்-செரு இத்த்யாதி “செரு-சிறு-சாரொசூவி நாரஸிவாவஸூகஸிபுணை; கெஸவம்வெஷாஸாலாஷுஷுவபூயிரிவதஸூதி” உதி ஸ்ரீவிஷ்ணுயசெபி (எயு) “செரு-சிறு-சாரொசூவி” என்றதூக்கு அர்த்தம்- மேருவையும் இத் த்யாதி. “கெஸவம்வெஷாஸாலாஷு” என்றதூக்கு அர்த்தம் - சரதமாக இத்த்யாதி. சரதமாக- லிப்சயமாக. மருத்துவன்-ஆசார்யன். திருவாறன்விளையை உள்ளித்தொழுதால் பாபங்கள் யோமென்ற

களானவை நசிக்கும். “ஹ்ருவாவெஹ்ருவோக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸ்ர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றானிறே. “ஹ்ருவாவ்வாநஃபுக்ஷயிஷ்யே” (ஸ்ர்வபாப் மாநஃப்ரதாயந்தே) என்றானிறதிநே. இது தேசத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [உள்ளித் தொழுவின் தோண்டிர்] - அதனையநுஸந்தித்து ஆஸ்ரயிக்கப்பாருங்கோள், ஹகவத்விஷ யத்தில் சாபலமுடையீர் ! [அன்றுஇத்யாதி] - அபேக்ஷித்தவர்களுடைய அபேக்ஷித ஸமயத்திலே வந்து தோன்றுமவனாயிற்று. [அன்று] - ஸிஸுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே முகேயிருக்கிறவன். [அங்கு] - இவன் த்வரியாரின்றான், உடையவன்வந்து கைக் கோள்ளானே என்றிருக்கிறவளவிலே, தூணிலே தோற்றிநிற்போலே தோற்றினா யிற்று [அமர்வென்று] - அவருக்காக மார்விலே அம்பேற்று. [உருப்பிணிநங்கை] - எல்லாம் படவேண்டும்படி ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையா யிருக்கும்படி. [அணி இத் யாதி] - தனக்குத் தானே யாபரணமாய், ஹோக்யதை அளவிறந்துள்ள தோளோடே கலந்தவன். [என்றும் இத்யாதி] - ருக்மிணிப்பிராட்டியுடைய கல்யாணகுணமே காணும் இவர்களுக்குப் பட்டுக்கிடப்பது. எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாவவஸ்த்தை களிலும் என்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்துதிக்கும்படி என்னெஞ்சிலேயிருக்கிற உபகார கன். [நின்ற இத்யாதி] - ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தேயும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, “இவன் நமக்குஉளன்” என்று அச்சந்தீரும்படி கண்ணாலேகண்டு அநுஹவிக்ஹிக்கும்படிநிற்கிற அழகிய திருவாறன்வினாயாகிற மஹாகரத்தை - உள்ளித் தொழுவின் தோண்டிர்! தாம் அடிமைசெய்ய மனோரதிக்கிற ராகில், “உள்ளித்தொழுவின்” என்கிற பரோபதேசத்துக்குக் கருத்தென் என்னில்?— இவர்க்கு ஸ்வாநுஹவந் தான் பரோபதேசத்தை யொழிந்திராது, நெஞ்சை ஸம்போதித்ததோடு தோண்டிரேன்றத் தோடு வாசியில்லை.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்வினை
நீணகரத்துறைகின்றபிரான் நெடுமால்கண்ணன்விண்ணவர்கோன்
வாணபுரம்புக்குமுக்கட்பிரானத் தோலையவேம்போர்கள்செய்து
வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான்சரணன்றி மற்றொன்றிலமே.

துக்கு - ஈஸ்வரன் பாபத்தைப் போக்கு மென்கிற ப்ரமாணங்களை எடுப்பானென்? என்ன - இது தேசத்துக்கும் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹவம் - அபேக்ஷித்த இத்யாதி. அமர்வென்று - அமரிலேவென்று. அமர் - யுத்தம். “நங்கை” என்றதுக்கு ஹவம் - எல்லாம்பட இத்யாதி. தோள் புணர்ந்தானுடைய குணங்களைத் துதிப்ப என்றும் கூட்டிக்கொள்வது. “தோள்புணர்ந்தான் - உள்ளே யிருக்கின்ற” என்றதுக்கு ஹவம் ருக்மிணி இத்யாதி. “நின்ற” என்றதுக்கு ஹவம் - ப்ரகாசியா நிற்கச்செய்தே இத்யாதி. மனோரதப்ரகாரணத்தில் பரோபதேசம் ஸங்கதமாய்படி எவ்வனெயென்று ஸங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் - தாம் அடிமை இத்யாதி. ஆனால், “என்மனனே” என்றற்போலே தன்திரு வுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்தாலோவென்ன - நெஞ்சை இத்யாதி. நெஞ்சுபோல்வாரை “தோண்டிர்” என்கையாலே - ஸ்வாநுஹவஹாநி யில்லை என்றபடி. “அன்றங்கமர்வென்று” என்றுதொடங்கி, “நீண கரத்தை” தோண்டிர் - உள்ளித்தொழுவின்; தீவினை - முற்றவும - ஒன்று நில்லா கெடும் இத்யன்வயம்.

(சு)

ஆ—(நீணகரமதுவே) - திருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே பரமப்ராப்யம்; அதுபெறுகைக்கு உபாயம் அதிலே நின்றருளினவவன்; அவனாகுறன் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து ஆபுரிதவாத்ஸல்ய மஹோடியி ஆகையாலே. பூரீமதுரையிலே ஆபுரிதபரித்ராணர்த்தமாக வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆபுரிதவிசேரோதி நிரஸநைகஜோமனன் க்ருஷ்ணன், அவனல்லது உபாயமில்லை, அவனை ஸாரணம் புகுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நமக்குப் ப்ராப்யம் திருநாடன்றோவென்னில்?— திருவாறன்விளையே நமக்குப் பரமப்ராப்யம்; அங்குத்தை எப்பெருமானே நமக்குப் ப்ராபகனென்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] - நமக்குப் பரமப்ராப்யமான மஹாநகரமதுவே, [மலர்ச்சோலைகளென்று தொடங்கி] - ஒருவர்க்குமெட்டாதபடி அறப்பெரியனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி வொண்புரத்திலே சென்று புக்கு ஈஸ்வராலிமாரியான ருத்ரன் தொலையும்படி கொடிய யுத்தங்களைப் பண்ணி வொணனுடைய *வொஹுவநமேடிம்பண்ணியருளுவதுஞ்செய்து நிரதிஸயஜோக்யமான திருச்சோலையை யுடைய திருவாறன்விளையிலே இருந்தருளி ஆபுரிதாதுக்ரஹஸீலனாவனே ப்ராபகன். [அன்றிமற்றொன்றில்லை] - வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் உடையோமல்லோம்.

ப.—அந்தரம், அநிருத்தனுக்குப் ப்ரதிவெடிகளுனபாணனை, அஸஹாயனும் படி பொருதழித்து, அவன் வொஹுவநத்தைச்சேதித்த க்ருஷ்ணனே ப்ராப்த்யுபாய ஹுதனென்கிறார்.

நீணகரம் - (அயோத்யை, அபராஜிதையென்று ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான) மஹாநகரம், அதுவே - (அர்ச்சாவதாரஸ்த்தலமான) அதுவேயாம்படி, மலர் - மலையையுடையதான, சோலைகள் - சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருவாறன்விளையே - திருவாறன்விளையாகிற, நீணகரத்து - மஹாநகரத்திலே, உறைகின்ற - நித்தியவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், நெடுமால் - ஆபுரிதவ்யாமுக்கயனய்க்கொண்டு, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாயவதரித்த, விண்ணவர்கோன் - நித்யஸூரிஸேவ்யனாய், வாண்புரம் - (அநிருத்தன் நிருத்தனான) வொண்புரத்திலே, புக்கு - சென்று, முக்கட்பிராணை - (ஸக்சிஸூசகமான தரிணைத்ரத்தவத்தையும் ஈஸ்வரத்வாலிமானத்தையு முடைய) ருத்ரனை, தொலைய - ("ஆபுரிதாதுக்ரஹஸீலனாவனது அமையும்" என்று) உபரதனும்படியாக, வெம் - ப்ரதாபோத்தரமான, போர்கள் - பூசல்களை, செய்து - பண்ணி, வாணனை - வொணனுடைய, ஆயிரந்தோள் - ஆயிரந்தோளையும், துணித்தான் - துணித்தவன், சரண் - (தேசப்ராப்திக்கு; உபாயஹுதன், அன்றி - அவனையொழிய, மற்று-வேறு, ஒன்று - ஒருபாயத்தை, இலம் - உடையோமல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையே எனக்குப் ப்ராப்யமும், அங்கு நின்றருளுகிறவனே ப்ராபகமு மென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - கலங்காப்பெருநகரமாய், அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசம், திருவாறன்விளையே - [மலர்ச்சோலைகளூழ்] - நித்யவஸந்தமான தேசம், "அவனுக்குப் ப்ராப்யஹுதி" என்று தோற்றுப்படி ஜோக்ய ஸ்தையுடைத்தான தேசம். திருவாறன் விளையாகிற அதுவே - நீணகரம். [நீணக

ரத்துஇத்யாதி]-மஹாநகரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹாபகாரகன். விண்ணவர்
சோனுவைத்து, ஆபுநிகர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து
ஸூலினானவன். [வாணபுரம்புக்கு] - எதிரிகளி நுந்த தேசத்திலே யெடுத்துவிட்டு.
[முக்கட்பிராணை] - ஈஸ்வராலிமாரியாய், “வாணனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நான் கட
வன்” என்று ஏறட்டுக்கொண்ட ருத்ராணை. [தொலைய] - இனி ரக்ஷகத்வம் வேண்டா:
அத்தைப்பொகடும்படி. [வெம்போர்கள் செய்து] - கொடிய யுத்தங்கள் செய்து. வாண
னுடைய வாஹுவந்ததைச் சேதித்துவிட்டான். உஷை பித்ருஷீநையாகாமைக்கு.
[சரண்] - அவனே அததேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்கு உபாயம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] -
வேறுப் ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறுடக்கடவோமல்லோம்.

ஸடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்னுநின்றீர்; அவ
என்றோ ப்ராப்யன்? என்ன; அன்று என்ன வல்லேனோ? என் ஸித்தாந்தமிருக்கும்படி
கேட்கலாகாதோ? என்கிறார். உபாஸநமலமாய் வருமவையடைய ப்ராப்யாந்தர்க்
கதமாகக்கடவது; ஸாத்யவீவ்ருத்திக்கு உடலாய் வருமவையெல்லாம் மலத்துக்கு உடலா
கக்கடவது; ஆகையாலே, ப்ராப்யபூமி, அத்தேசமே; அங்கேகோடுபோய்ச்சேர்க்கும்
யுடகன் அவன்; இது என் ஸித்தாந்த மிருக்கும்படி என்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] - * கலங்காப்பெருநகரமாய், புக்கார்க்கு “**தவவாநரா
வராதே**” (சுபநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே ஒருநாளும் மீட்சியில்லாதபடி நித்யாநுல
வம்பண்ணும் ப்ராப்யதேசம் அதுவே. [மலர் இத்யாதி] - “அவனுக்குங்கூட ப்ராப்ய
பூமி” என்று தோற்றம்படி யிருக்குமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே சூழப்
பட்ட திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரத்திலேவந்து வர்த்திக்கிற உபகாரகன். [நெடு
மால் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்க் எதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தன்
பக்கல் ருசியுடையரானவர்கள் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து,
ஒருகடலில்நின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டு, ஈஸ்வராலிமாரியாய் “இவன்காரியத்

ஏழாம்பாட்டு.—நீணகரம் இத்யாதி. “நீணகரமதுவே” என்றத்தாலே மலத்தது - திரு
வாறன்விளையோக்யமென்னுமதிதே; அத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருவாறன்விளையே
இத்யாதி. என்னுநின்றீர் என்றது - கீழெல்லாமென்றபடி. உம்முடைய வித்தார்த்தமானாலும் உப
பந்நாகவேண்டாவோ? என்ன - உபாஸந இத்யாதி. அதாவது - ப்ராப்யனானவனை ஒருதேசவிசே
ஷத்திலேபோய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே, அதுவும் ப்ராப்யமென்றபடி. உபாஸநமலமாய்வரு
மவையாவன் - ஆஸ்ரயணமலமான அர்ச்சிராதிகதி, திவ்யதேசப்ராப்தி முதலானவை. பரிஹாரந்
தாம் - ஸாத்யவீவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. அதாவது ஸாத்யேப்ரதமாவதி ஸுவத்தைக்கர்யமாய், தத்
விசேஷவ்ருத்திதேஹதவாகையாலே, தச்சரமாவதி தேசமாயிருக்கை என்றபடி. யுடகனென்றது -
உபாயமென்றபடி.

இது ப்ராப்யம் என்னுமதுக்கு வாசகம் “நீணகரம்” என்கிறவிது என்னுமிடந்தோற்ற அரு
ளிச்செய்கிறார் - கலங்கா இத்யாதி. அதுவேயென்றது - திருவாறன்விளையே “உறைகின்ற” என்
றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இதுக்குஹாவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. “விண்ணவர்கோன் - நெடுமால்
கண்ணன்” என்ற அந்வயித்து அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. ஒருகடலிலேநின்றும் ஒருகடலிலே
எடுத்துவிட்டென்றது - த்வாரகை மேலஸமுத்ரத்திலேயும், சோணிதபுரம் கீழ்க்கடற்கரையிலேயு
மாகையாலே என்றபடி. “முக்கட்பிராணைத் தொலைய வெம்போர்கள் செய்து” என்றதுக்கு அர்த்தம் -
ஈஸ்வராலிமாந் இத்யாதி. அவன் அட்படிதோற்றானோவென்ன; தோற்றன்றோ ஸ்தோத்ரம் பண்ணினோ

துக்கெல்லாம் நானே கடவன்” என்றிருக்கிறவனுடைய அலிமாநமெல்லாந்தோலென்று “நான் இனி ஒருதேவதையாய் ஒருவன்காரியுத்துக்கு அலிமாநித்திரேன்” என்னுமபடி க்ருரமான யுத்தங்களைப்பண்ணி. “கூஷ்ணக்ஷுஷ்ணாவாஹோ” (க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணமஹாபாஹோ) - “ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்கவாதம்” என்னுமாபோலே, தேவதைகளுக்கு நம்மிற்காட்டில் அறிவுகேடு விஞ்சியிருக்கும். ஒருவில்லை முறித்தபோதாக “கூஷ்ணக்ஷுஷ்ணாவாஹோ” (அதிகம்மேநிரேவிஷ்ணும்) என்பார்களாயிற்று, தேவஜாதியாக. [வாணனையாயிரந்தோள்துணித்தான்] - “உஷை பித்ருஷீநையாகவோண் னுது” என்றுபார்த்து, உயிரிருக்கத் தோளைக் கழித்துவிட்டானாயிற்று. [சரண்]-அவன் வடகன், திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம். ப்ராப்யனுனவன்வந்து ஸந்நிதிபண்ணின தேசுமாகையாலே, அவனோட்டைஸம்பந்தத்தாலே அத்தேசுமும் ப்ராப்யமென்கைக்குத் தட்டில்லை. ஒருஸர்வாதிகனுபாயமாய் மலப்ரதனாகவேணுமே; ஆகையாலே, அவன்-உபாயம், அத்தேசம் ப்ராப்யம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறுடக்கடவோமல்லோம் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றொன்றிலம்நின்சரணே யென்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய் நின்றதன்நீள்கழலேத்திய ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான் சேன்றங்கினிதுறைகின்ற சேழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்விளா னென்றிவலஞ்செய்யவோன்றுமோ? தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே.

ஆ.—(அன்றிமற்றொன்றிலம்) - ஸரணம்புக்கால் நம்மபேஷிதம் செய் தருளுமோவென்னில், — * பரமபடிமபநநயம் ஸரணாகதனுன ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானு டைய ஆபத்தைமெல்லாம்போக்கி அவனை ரக்ஷித்தருளின ஸரணாகதவத்ஸலனல்லதே திருவாறன்விளையிலே இருக்கிறான்? அவன் நம்முடைய அபேஷிதம் செய்தருளும்; ஆத லால், உங்களுடைய ஸமஸ்த துக்கங்களும் போம்படி திருவாறன் விளையிலேபோய் அறுசுஷியுக்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக, நம்முடைய ஸகல ஃஃ ஃ உங்களும் போமென்கிறார்.

னென்கிறார் - கூஷ்ணக்ஷுஷ்ண இதயாதி “ஓம் ஸாராசுஜீனாநமீநிஷெக்” என்னும்படியான ஜ்ஞாந வானுக்கு அஜ்ஞாநமுண்டோ? “ஜாமே” எனபனென்? எனன - ஆனைக்கும் இதயாதி. உபபாதம் - ஒருவில்லை இதயாதி. தலையையறாதே தோளைக்கழித்ததற்கு ஹேது - உஷை இதயாதி. உபாஸந மலமாய் வருமதாகையாலே பரமபதமனரே ப்ராப்யம்? திருவாறன்விளா ப்ராப்யமாகக்கூடுமோ? எனன - ப்ராப்யனுனவன் இதயாதி. உபாயமும் திருவாறன்விளையானாலோவென்ன - ஒருஸ்ரீஷித் திகள் இதயாதி. ‘மலாச்சோலைகள் சூழ்’ இதயாரப்ய, ‘விண்ணவாகோன் - நெடுமால் கண்ணன்-நாண புரம்’ என்றதொடங்கி, ‘தோள்துணிந்தான சரண் - நீணகரமகுவே; அன்றி மற்றொன்றிலம்’ இத்யந்வயி.

(எ)

[அன்றியென்று தொடங்கி] - உன்திருவடிகளை யல்லது வேறொரு பற்றை உடையேனல்லேன் என்று அகன்று ஆழ்ந்திருக்கிற பொய்கையிலே அகப்பட்டுகின்று, ஆபந்நரிருந்த விடத்தளவும் வரக்கடவதான தன்னுடைய திருவடிகளை ஏத்தின ஸ்ரீ மஜேந்த்ராமூவானுடைய மனோஹ்வத்தைக் கெடுத்தருளின அறுகராஹஸீலனான எம்பெருமான். [சென்றங்கென்று மேலுக்கு] - ஏவம்விபூதுக் ஹத்துக்கிடாகத்தானே சென்று இனிமையோடே வர்த்திக்கிற அழகியபொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்விளையைக் கிட்டி வலஞ்செய்ய. எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்யமாகக் கொண்டு இனியனாய் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையென்றுமாம்.

ப. - அநந்தரம், ஆஸ்ரிதருடைய ஆந்தரதுக்கரிவர்த்தகன் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையை யாஸ்ரயிக்க, நெஞ்சில் ஒருபாபமும் நடையாடாதென்கிறார்.

நின் - உன், சரண் - திருவடிகளை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - மற்று, ஒன்று - ஒன்றையும், இலம் - உடையோமல்லோம், என்று - என்று, அகல் - விஸ்தீர்ணமாய், இரும் - அடியமான, பொய்கையின்வாய் - பொய்கையிடத்திலே, நின்னு - (முகலையின்கையிலே யகப்பட்டு) நின்னு, தன் -, நீன் - ஆபந்நரிருந்த விடத்தளவும் வரும், கழல் - திருவடிகளை, ஏத்திய - ("நாராயண") என்று ஸம்பந்தபூர்வமாக ஏத்தின, ஆணையின் - ஆணையினுடைய, நெஞ்சுதிடர் - ("செவ்விமாமுமல் பூவைச்சாத்தப் பெற்றிலோம்" என்கிற) நெஞ்சு னுக்கத்தை, திர்த்த - திர்த்த, பிரான் - மஹோபகாரகன், சென்று - (ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காகச்) சென்று, அங்கு -, இனிது - இனிமையோடே, உறைகின்ற-வர்த்திக்கிற இடமாய், செழும்-நிரதியாய் லோக்யமான, பொழில்-பொழில், சூழ் - சூழ்க், திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையை, ஒன்றி - கிட்டி, வலஞ்செய்ய - வலஞ்செய்ய, ஒன்றுமோ - கூடுமோ? (கூடுமாகில்), தீ - க்ருரமான, வினை-பாபங்கள், உள்ளத்தின் - உள்ளத்தின், சார்வு - பொருத்தத்தை, அல்லவே - உடைய வல்லவாம். ஒன்றிவலஞ்செய்ய, தீவினையொன்றும் உள்ளத்தின் சார்வல்லவென்று உத்தி ப்ரகாரமாகவுமாம்.

இ. - எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையிலேபுக, நம்முடைய ஸர்வ ஹ்ருங்களும்தோ மென்கிறார்.

[கின்சரணே - அன்றி மற்றொன்றிலம்] - "மஜேக்ஷஷ்டகே" என்கிற ஸ்வஸாமர்த்தியம் கார்யகரமாகாதவளவிலே, உன் திருவடிகளைபொழிய வேறுபற்றுடையே னல்லேனென்கிறான். [அகலிரும்பொய்கையின்வாய்] - அகன்று ஆழ்ந்திருந்துள்ள பொய்கைவாயிலே. இப்போது அகலமுமாமுமம் சொல்லுகிறது - அவனேறவிடுதல், தானேயேறப்பார்க்கில் முடிதல் செய்யும்படியாயிருக்கை. [நின்னு] - ஸ்வஸாமர்த்தியம் ஒவிச் செயலற்றுநின்று. [தன்நீன்கழல்] - செயலற்றிருந்தவிடமே யெல்லையாகவளருந்திருவடிகள். நினைத்தவளவிலே "நஸிஹைகிகு-தஸுந" என்னப்பண்ணுகிற திருவடிகளிலே [ஏத்திய] - முட்டாய்ந்தால் "அம்மே!" என்பாரைப்போலே, ப்ராப்தியையும் ஸௌஸ்யத்தையும் நினைத்து, "நாராயண!" என்று ஏத்தினுயிற்று. [ஆணையின் நெஞ்சிடர் திர்த்தபிரான்] - துதிக்கையும் பூவுமொழிய அழந்தினவளவிலே, "பூவிற்செவ்விழிவதற்கு முன்பே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிவலன்" என்கிறவிடரைத் திர்த்த உபகாரகன். [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] - இப்படிப்பட்ட ஆபந்நரிவாரணத்

துக்கி டென்று தானேசென்று அங்கேயினிடைபோடே வந்திக்குறிகேசம் மடுவின் கரை யிலே யானைக்குதவினும்போலே, ஆர்த்திபுரையிலே வந்து கிட்டின்படி இவர்க்கு, [செழும் பொழில் சூழ்கிருவாறன்வினை] - அவன் “தனக்குப் பரப்பிய ஹம்” என்னும்படி ஹோக்யதை யாலே மிக்கவூர். [ஒன்றிவலம் செய்ய] - கிட்டி ஆறுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ண. [ஒன் றுமோ தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவே] - ஒ! தீவினை - ஒன்றும் - உள்ளத்தின் சார் வல்ல - என்றுஉக்தி ப்ரகாரமாதல்; [ஒன்றிவலஞ் செய்யவொன்றுமோ] - கிட்டி வலஞ் செய்க்கிட்டும்மோ? கிட்டமாதல் தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவென்னுதல்.

எட்டு.—எட்டாம்பாட்டு திருவாறன்வினையிலேபுக, நம்முடைய ஸகலதுக்கங் களும் போமென்கிறார்.

[அன்றிமற்றொன்றிலும் நினைசரணையென்று] - நினைசரணையன்றிமற்றொன் றிலும் என்று - உந்திருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லே நென்று; புறம்பே சிலர் ரக்ஷகராக ப்ரறித்திருக்கும்படித் தவிர்ந்து, “**மஜ்ஜிமகவடிபுதேஜ்ஜெ** **பிரஹ்மசூகவடிபுதேஜ்ஜெ**” (கஜ்ஜகர்ஷதேஜ்ஜே க்ராஹ்ஜகர்ஷதேஜ்ஜே) என்கை யாலே தான் ரக்ஷகராக நினைத்திருக்கும்படித் தவிர்ந்து “**உதஸாவினயசு**” (மகஸா சிந்தயத்) என்கையாலே கூப்பீடுங் கார்ய கரமாமெல்லையுங் கழிந்தது. அவனைப்பார்த்தால் தானும் அல்லாதாரோபாதி புறம்பாய்க் கடக்கநிற்கும்படியாயிற்றே ப்ராப்தியிருக்கும்படி. ஆகைச்சுட்டியிறே ப்ரணவத்தில் மத்யமபதம்கிடக்கச்செய்தேயிறே திருமந்திரத்தில் மத் யமபதம் ஜீவிக்கிறதும் [அகலிரும் பொய்கையின்வாய்] - அகலத்தையும் ஆழத்தையும் சொல்லவேண்டுமெளவிலே, அகலத்தைச்சொல்லி இருமையைச் சொல்லுகையாலே அது ஆழத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. இப்போது அகலமும் ஆழமும் சொல்லுகிற துக்குக் கருத்தென் என்னில்? - அவனுபாயமாய் ரக்ஷித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கரைகாணமாட்டானாகாதே. [அகலிரும்பொய் கையின் வாய்நின்று] - ஹயஸ்த்தாந்திலே ஹயநிவ்ருத்தியுள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும் படியாயிற்றுச் செயல்மாட்சி. முதலை நீரிலேயிழக்க, ஆனை கரையிலேயிழக்க, இரண்டி னுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிர்ந்து ஒன்றினுடைய வ்யாபாரமேயாய்நிற்கை. [தன்னீங்கழல்]-எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே எல்லையாகவளருந் திருவடிகள். முதலை வாயிலே அகப்பட்டுநிற்கச்செய்தேயும், அவனை அநுஸந்தித்தால் அச்சங்கெட்டிருக்கலாம்படி.

எட்டாம்பாட்டு.—அன்றிமற்று இய்யாதி “திருவாறன்வினையொன்றி வலஞ்செய்ய - தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - திருவாறன்வினையிலே இத்யாதி.

“மற்றொன்றிலும்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்பே இத்யாதி “மற்று” என்றால் - பிறரையொழியாத தன்னையும் காட்டுமோவென்ன - அவனை இத்யாதி தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லையென்னுமிடம் எங்கேசொல்லிற்றென்ன - ஆகைச்சுட்டி இத்யாதி. ஆகைச் சுட்டி யென்றது - தன்னுடையரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லாமையாலேயன்றே என்றபடி. “இருமை” என்று - ஆழமாக விவக்ஷித்த அர்த்தத்தை இரூபபதம் வசிக்ஞமோமென்ன - அகலத்தை யும் இத்யாதி. “நின்று” என்றதுக்கு ஹவம் - பயஸ்தாந்திலே இத்யாதி. செயல்மாட்சி - நிர்வ்யா பாரதை செயல்மாட்சிதன்னை உபபாதிக்கிறா - முதலை இத்யாதி. திருவடிகளுக்கு நீட்சி எதென்ன - எதிர்த்தலையில் இத்யாதி எதிர்த்தலை - இதலை என்றபடி. “நீன்” என்றதுக்கு அர்த்தந்தாமாதல், நீட்சியால் இவனுக்கு மலித்ததொரு ப்ரயோஜகமாத லருளிச்செய்கிறா - முதலையாலேஇத்யாதி.

யாவதேதான் இருப்பது. “சூக்தௌ ஸ்ரீமணாவி அரஹஸிமெகி” (ஆர்த்தம்ப்ரஹ்ம ஸ்ரீமணாவிநிபேதி) என்னக்கடவதிதே. “சூக்தௌ” (சுதஸ்சு) - ப்ராமாதிகத்துக் கன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினதுக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கும். “செய்தாரேல் நன்றசெய்தார்” என்றால், இவன் எதுக்கு அஞ்சுபுத்திபூர்வகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்னுமிடம் கிண்டி இறே. ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாமை மகத்தியோடுத்துக்கும் உண்டிதே. [ஏத்தியி] - முட்பாய்நதால் “அம்மே!” என்பாரைப்போலே, வாஸநையாலே சொன்ன இத்தனை. [ஆனையின்னெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - துதிக்கை முழுத்தின இடரிதே; நீண்டகை குறுகுமளவியிறே பார்த்துகின்றது; இவன் கைவிட்டால் கைக்கொள்ளாநின்ற னித்தனையிறே. [ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - இப்பூவிற்கெவ்வி மாறுவதற்குமுன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறீலோம்! என்றிதே இடரைப்போக்கினுயிற்று. அன்றிக்கே, “நாம் அடியாக ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவத்யம் வருகிறதோ?” என்னும் இடாதல். அதாவது - “இவன் இப்படி க்லேஸிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி அழகியதாயிருந்தது! இவனையோ நாம் இப்படி ரக்ஷுகன் என்று நினைத்திருந்தது? என்று நாட்டார் இவனை இப்படி நினைக்கிற செய்வதென்?” என்று இடர்ப்பட்டது. “இரண்டும்போய் இரண்டின்வீடு” என்கிறபடியே இரண்டுக்கும் இடர் வாராதபடி கரையிலேகொண்டேறி, பின்னை முதலை வாயைக்கிழித்து ஆனையினிடரை நீக்கினுயிற்று. இதுக்கு பட்டரூளிச்செய்யும்படி: - “ராஜபுத்ரனைச் சிறையிலே இட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலஞ்சோறு மீடு வாரைப்போலேகாண்” என்றும். இரண்டும் மோகுகத்தைப்பெற்றதே! முதலை ஸாபமோகுகமும், ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் ஸாக்ஷாந்மோகுகமும் பெற்றார்களிறே. [பிரான்] - ஆனையிடர் போக்கின இதுவும், அதுக்கு அன்றித் தமக்கு உபகரித்தானாக கினைத்திருக்கிறார் காணும் இவர். இஹ்மாவலநுத்தியை உடையவளுகையிறே ஒருவன் வைஷ்ணவளுகையாவது. அங்குலசிலே ஒருவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டானால் அது தன்னதாக நினைத்

அப்படி அச்சம் கெட்டிருக்கலாமோ? என்ன - ப்ரமாணம் - ஸூக்தௌ” இத்தயாதி. அதுக்கு வேறுதனது? என்ன - செய்தாரேல் இத்தயாதி. ஆனால் ப்ராமாதிகத்துக்கு அப்படியென்ன - புத்திபூர்வகத்துக்கு இத்தயாதி. ப்ராமாதிகத்துக்கொழிய புத்திபூர்வகத்துக்கும் அஞ்சவேண்டாவென்கிறதனது? என்ன - ப்ராமாதிகத்துக்கு இத்தயாதி. அதாவது - ஸூக்திநிஷ்டைபடியாய்நுத்தார்த்தவென்றபடி. நினைக்கமாட்டாதது ஏத்தவற்றேவென்ன - முட்பாய்நதால் இத்தயாதி. இப்போது ஆனையினிடரைப்போக்குகிறவன் உபக்ரமாவஸ்த்தையிலேதானே போக்கவொண்ணுதோ? என்ன துதிக்கை இத்தயாதி வாக்யநாயம். ஆனைக்கு நெஞ்சிடர் இன்னதென்றும், அத்தைத் தீர்த்த ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்கிறார் - இப்பூவிற்கெவ்வி இத்தயாதி. “நெஞ்சிடர்” என்றதுக்கு முன்றித்தம் முன்றினது - துதிக்கைமுழுத்தின இடரிதே என்றது. இரண்டாமர்த்தம் - இப்பூவிற்கெவ்வி இத்தயாதி. முன்றாமர்த்தம் - அன்றிக்கே நாமடியாக இத்தயாதி. நெஞ்சிடர் தீர்த்ததுக்கு ப்ரமாணம் - இரண்டும்போய் இத்தயாதி. முதலையும் ஆனையுமாகிற இரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டுப்போய் இரண்டுக்கும் ஸாபமோகுகமும் ஸாக்ஷாந் மோகுகமும் உண்டாம்படி திருவுண்ணம்பறியருளினுயன்றபடி. † காலாந் திருவந்தாதி, “மகித்தாய்போய்” இத்தயாதி. இரண்டுக்கும் இடர்வாராதபடி. எனறவந்தாம், “ஒன்றக்கே இடர்வாரம்படி” என்றகட்டுவது. இரண்டுக்கும் மோகுகவருவானென்? என்ன - இதுக்கு இத்தயாதி. இதுக்கு - “இரண்டின்வீடு” என்றதுக்கென்றபடி. கைக்கூட்டன் - காவற்காரன். ஆனையன்றே மோகுகத்தைப்பெற்றதென்ன - இரண்டும் இத்தயாதி. பெற்றக்ரமம்எது? என்ன - முதலை இத்தயாதி. இத்தால் - ஸ்வரூபத்தில் ஓர்ந்தத்தை மெலிப்பிக்கிறார் - இஹ்மாவலநுத்தி இத்தயாதி. விவர

(2)

Copyright Clearance Center, Inc. 222 Rosewood Drive, Danvers, MA 01923

(९)

ப.—அநந்தரம், பரபரிவருத்தி பிறந்து ப்ராப்யதேசம் விதிக்குமா? இவ்வுண்மையான திருவாறன்வினையை ப்ராபித்து அநுபவிக்கவமையுமென்னுமின்றது என்னெஞ்சு என்கிறார்.

தீ - க்ருரமான, வினை - பாபங்கள், உள்லாதின் - நெஞ்சில், சார்வுஅல்லவாகி - சேர்த்தியற்று, தெளி-(ஸ்வரூபப்ரகாசம் பிறக்கும்படி) தெளிவையுடைத்தான, விசம்பு - பரமவ்யோமத்திலே, ஏறல் - ஏறுதல், உற்றால் - வந்துகிட்டிருந்தும், என் - என், சிந்தனை - நெஞ்சானது, நாவிலுள்ள முள்ளத்துள்ளும் - வாங்குமனதெனினும், அமைந்த - அதுக்கிடாகச் சமைந்த, தொழிலிலுள்ளும் - ப்ரவ்ருத்தியிலும், நவின் - சேர்த்தியையுடையராய்க்கொண்டு, யாவரும் - எல்லா விழுதியிலுள்ளாரும், வந்து - வந்து, வணங்கும் - வணங்கும்படியாய், பொழில் - (மீகாக்யதாப்ரகாசகமான) பொழிலையுடைத்தான, திருவாறன்வினை - திருவாறன்வினையாகிற, அதனை - அதனேசுந்தன்களைய, மேலி - கிட்டி, வலந்தொந்து - அதுகூலங்ருத்தி பண்ணுமையாலே, கைதொழு-தொழு, கூடுங்கொல் - கூடுமோ? என்னும் - என்னுமினையா கின்றது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதம் கிட்டவதானால் அதிற்காட்டிலும், அங்குள்ளாரும் வந்துவிருந்தும் திருவாறன்வினையே ப்ராப்ய மென்னுமின்றது என்மனஸ் மென்கிறார்.

[தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] - அவித்யாநிகள் ஆத்மாவைஸ்பர்ஸியாதபடியாய். மநஸ்ஸு நிர்ஷோஷமாயென்றபடி: [தெளிவிகம்பு] - இங்குள்ளார் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் தேசம். அவனேவரினும் சோரக மீமா ஹங்களை வினைக்கும் இது; * இந்நந்தரமா ஞாலமீதேயிது, மூத்தஸ்தவமது. [ஏறுவற்றால்] - போகப்ராபதமானால்; கிடைப்பதானால். [நாவிலுள்ளுமித்யாதி] - மீகாலாக்காயங்களாலே நித்யஸூரியகனும் பரிந்து ஆஸ்ரயிக்குமதாய், சிரசியையேகாக்யமான திருவாறன்வினையை. “தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி” என்னவேண்டாத நித்திபரிஷோஷப் பகொடுகடங்கிறதேசமென்கை. [மீகாபரித்யாதி] - ‘கிட்டி அதுகூலங்ருத்தினைப் பண்ணவற்றே!’ என்னுமின்றது என்மநஸ்ஸு. “காவொநாநுசுமயகி” என்று.. என்வரமல்ல என்மநஸ்ஸு.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “எனக்கு ஸ்ரீவைகுண்டமும் திருவாறன்வினையும் இரண்டும் சிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத்திருவாறன்வினையே யமையுமென்னும் என்னெஞ்சம்” என்கிறார்.

[தீவினை இத்யாதி] - “‘திருவாறன்வினையே ப்ராப்யம்’ என்று இங்கிருந்த நாளுண்டான ஸங்கோசத்தாலே சொல்லுகிறீர்: ஸங்கோசங்கழிந்தவாறே பரமபதத்திலே தோள்மாறுகிறீர்” என்ன, அதுவேண்டா: ஸங்கோசங்கழிந்தால் நான் இருக்கும்படியைக்கேட்கலாகாதோ வென்கிறார்: [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி]-பண்பெண்ணின அவித்யாகர்மவாஸநா ருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்ஸியாவா ப்க்கொண்டு.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தீவினை இத்யாதி. “தெளிவிகம்பேறவற்றால் - திருவாறன்வினையதனை மேலி” இத்யாதினைக் கடக்கிந்து அவதாரினை - எனக்கு இத்யாதி.

“தெளிவிகம்பேறவற்றால்” என்னவமென்றிருக்க, “தீவினை, உள்லாதின் சார்வல்லவாகி” என்ற க்ருரமதிதததுக்கு கிரவம் - திருவாறன்வினையே இத்யாதி. இது பதாவதாரினை. “உன்ம” என்ற - உள்ளிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்வஸ்து - ஆத்மா, “யாவருமவந்து”

[தேளிவிசம்பேறலுற்றால்] - திருநாடேறப்போக உத்யோகித்தால். [நாலினுள்ளும் இத்யாதி] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மனோ வாக்காயங்களாலே பயின்று ஆஸ்ரயிக்கும்படி நிரதிசயமோக்யமான திருவாறன் விளையை [மேலி இத்யாதி] - அத்தேசத்தை நான் சென்று ப்ராபித்து அங்கு லட்டுத்தி களைப்பண்ணி. [கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சந்தனையே] - என் நெஞ்சு எனக்கு விடையமல்ல; “வாவொநாநுசுமஹதி” (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்கிறபடியே.

பத்தாம் பாட்டு.

சிந்தைமற்றோன்றின்திறத்ததல்லாததன்மை தேவபிரானறியும்
சிந்தையினுல்செய்வதானறியாதன மாயங்களோன்றமிழ்லை
சிந்தையினுல்சொல்லினுல்செய்கையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும்
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே.

ஆ—(சிரதை.) - “திருநாடு ப்ராப்யம்” என்னும்கூறியதையாலே உம்மைத திருநாடேறக்கொண்டெழுந்தருளிற் செல்வதென்? என்னிலு,—

திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி என்னை திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்றிருக்கப் பண்ணினயின்பு, “திரு வாறன்விளை” என்றால் என்னெஞ்சு தாழ்ந்துகிடக்குமபடி அறியாதே? ஸர்கஜ்ஞானல் லனோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையை ப்ராப்யமென்றிருக்க, அறியா தது ஒன்றுமில்லை.

[சிரதையினுலென்று மேலுக்கு] - மனோவாக்காயங்களினால் * விண்ணுளாரி லும் சீரியரான நிலத்தேவருடைய குழாங்கள் வணங்கும்படியாய் நிலம்தியாலே புக்கா ருடைய ஹ்ருடியம்முகிழக்கடவதான திருவாறன்விளையிலே உறையாநிற்பதுஞ் செய்து ஷோக்பதையாலே வேறோரிடத்துக்காகாதபடி கண்டாரையகப்படுத்துக் கொள்ளார் எம் பெருமானுக்கு அற்றபின்பு.

ப—அநந்தரம், திருவாறன்விளையிலே வர்த்திக்கிற தன்பக்கலிலே வ்யவ ஸீதமானபின்பு நெஞ்சுவேறொன்றிற்போகாதென்னுமிடம் அவன்தானே அறியுமென் கிறார்.

உள்ளததுள்ளும் - நாலினுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினுள்ளும்நவின்ற - வணங்குமபொழில் திருவா றன்விளையதனை” என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்த்யாதி. நவின்ற - கிட்டி. நவிலுகை - கிட்டிகை, பயின்று - கிட்டி. “என்சிரதனை” என்றதுக்கு ஷாவம் - என்னெஞ்சு இது யாதி. இதுககு பரமாணம் - லாவ இத்த்யாதி தீவினை என்றதொடங்கி, ஏரலுற்றால்-யாவரும்கூறு. உள்ளததுள்ளும் - நாலினுள்ளும் - அமைந்ததொழிலினுள்ளும் நவின்ற - வணங்குமபொழில் திருவா றன்விளையதனை - எனசிரதனை - மேலிவலம்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னும இத்த்யாதி. (க)

சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால் - மனோவாக்யாயங்களால், நிலத் தேவர் - நிலத்தேவரானமிகவதருடைய, குழு - ஸங்கமானது, (அதுமகிங்க), வணங்கும் - வணங்கும்படியாய், சிந்தை - (கோக்தாக்கள்) நெஞ்சை, மகிழ் - மகிழ்விக்கும், திருவாறன்விளை - திருவாறன்விளையிலே, உறை - வர்த்திக்கிற, தீர்த்தனுக்கு - பரம பாவநமிகுதனுக்கு, அற்றமென் - (அந்நயார்ஹஸோகமார்படி) அறுபுடைத்தானபின், சிந்தை - நெஞ்சு, மற்றொன்றின் - வேறொன்றை, திறத்ததல்லா - உத்தேஸ்யமாக நினைத்திராத, தன்மை - ஸ்வகாவத்தை, தேவன் - ஸூரிஸேவ்யனான, பிரான் - ஸர்வஜ்ஞன்தானே, அறியும்-; சிந்தையினால் - சிந்தையினால், செய்வ - செய்யப்பட்டு, மாயங்கள் - மறைந்ததொழிப்களானவை, தான் - அவன்தான், அறியாதன - அறியாதன; ஒன்றும் இல்லை - ஒன்றும்இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீர் திருவாறன்விளையை ‘ப்ராப்யம்’ என்றிருக்க அவன் திருநாட்டைத்தரிசிலோ? என்ன; ‘அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லவோ? அறியானோ?’ என்கிறார்.

[சிந்தையித்யாதி] - திருவாறன்விளையொழிய வேறொன்றில் ப்ராப்யவாசியிலேயென்னுமிடம் ஸர்வேஸ்வரன் அறியும். உம்முடைய நினைவுக்கு ஸர்வேஸ்வரனை ஸாஷியாக்குகைக்குத் தோதுவென்? என்னில், — [சிந்தையினுலித்யாதி] - நினைவுக்கு வாய்த்ததையிலே யிருக்கிறவனறிபா? மரஸ்ஸா? செய்யுமவற்றில் அவனறிபாத வஞ்சகங்க ளொன்றுமில்லை. [சிந்தையினுலித்யாதி] - சித்யஸூரிகளைப் போலே, மனோவாக்யாயங் ளாலே மூஸூரரான முழுக்கூட்கள் திரளதிரளாக வந்து ஆஸ்வயிப்பர்கள். [சிந்தை மகிழ் திருவாறன்விளை] - கிட்யுஞரை நிரதிஸயாநந்தியாக்கும் தீதகம். இவ்வத்த்யவஸாயம் என்றுதொடங்கி? என்ன [உறைதீர்த்தனுக்கு] - அங்குத்தை சித்யவாஸத்தாலே தனக்கு கோக்யதைபைக் காட்டிப் புறம்புள்ள நுசெய்யப் போகத்தன்மையிலே நுசெய்யப் பிறப்பித்தவனுக்கு. [அற்றமென்] - அவன்பக்கவிலே அந்நயார்ஹமார்படி நுசெய்யப் பிறப்பிப்பு - சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாததன்மை தேவரோன் அறியும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இஃதான் ஒருக்திமாந்ரமாய உம்முடைய நெஞ்சு பரமபதத்தை விரும்பினாலோ? என்ன; “அத்தை, என் நினைவுக்கு வாய்த்தையிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது” என்று இங்ஙனே அருளிச்செயவர் சீயா. அன்றிக்கே, பிள்ளான், “நீர் ‘திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்’ என்றிருக்கிறீர்; ஈஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? அவன் பரமபதத்தைத்தரிசிலோ” என்ன; “அவன் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ, அறியானோவென்கிறார்” என்று; புருஷார்த்தப்ரதனன்றோ? புருஷன் அர்த்தித்தத்தை யன்றோ கோடுப்பது.

[சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவரோன்றியும்] - நெஞ்சானது பரமபதப்ரஸங்கமும் நினைபாது ஸர்வேஸ்வரன்றியும். தன்மை - ஸ்வமாவம். மற்ற

பத்தாம்பாட்டு.—சிந்தைமற்று இத்யாதி. “மாயவகொளையிலலை” என்னுமனவு மடா சித்த அவதாரிகை - இஃதான் இத்யாதி வாக்யந்வாயம். “அறியும்” என்னையாலே - கேட்டுக் கொள்வது என்று விர்த்தம். வாய்த்தலே - மூலம். அறிந்தாலேவென்ன - புருஷார்த்த இத்யாதி. “இவ்வத்ததனுக்கு ஸாஷியாக அவனைக்கேட்டுக்கொள்” என்று நஞ்சியருக்குக் கருத்து.

முந்தின அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்கிறார் - மம்மைக்கேடிக் இத்யாதி. அவனை யறிபாதே இவன் நினைக்கவொண்ணாதேவென்ன - அவன்நினைத்தால் இத்யாதி. அப்படி அவனறி

றென்கிறது - பரமபதத்தின்பேர் சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி. உம்மைக்கேட்க, ஸர்வேஸ்வரனை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன - [சிந்தையினால் இய்யாதி] - அவன் நினைத்தால் இவன் அநந்தரம் நினைக்கவேண்டும்படியிருக்க, அவன் அறியாதது உண்டோ? * உள்ளவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்தறியுமவனன்றோ? அவன் நினைப்பிட்டாலன்றோ இவனுக்கு நினைக்கலாவது? நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றில் அவனறியாத வஞ்சகங்க ளொன்றுமில்லை. [சிந்தையினால் இய்யாதி] - நித்யஸூரிகளோ பாதி முமுகூச்சுக்களும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் ஹஸுரரான பூநீவைஷ்ணவர்கள் திரண்வேங்கு ஆஸ்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. [சிந்தை மகிழ்திருவாறன்வினை] - ஆரேனுமாகப் புக்காரை நிரதிசுயாநந்திகளாகப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. “ப்ராப்யபூமி” என்று தோற்றம்படி இருக்குமாயிற்று. திருவாறன்வினையிலே வந்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது. உமக்கு இத்தேளியுதான் என்றுதொடங்கி வந்தது? என்ன, - [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - அவன் தன்னுடைய ஹோக்ய தாதிசயத்தாலே எனக்குப் புறம்புண்டான பற்றைத் தவிர்த்துத் தனக்கே அந்நயார்ஹமும் படி பண்ணிக்கொண்ட அன்றுதொடங்கி: உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணின அன்றுதொடங்கி; நடுவே உஜ்ஜீவியாதே கிடந்துபோந்ததே அநாத்காலம். (௧0)

பதினோராம் பாட்டு.

தீர்த்தனுக்கற்றபின் மற்றோர்சரண ல்லையென்றெண்ணித் தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனாகிச் செழுங்குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவைபத்துமவல்லார்களைத் தேவரவைகல்
தீர்த்தங்களேயென்றபூசித்துநல்கியுரைப்பர் தந்தேவியர்க்கே.

ஆ.—(தீர்த்தனுக்கற்றபின்) - திருவாறன்வினையே ப்ராப்யமென்றிருக்கைக்கு விரோதியான என்னுடைய பாபத்தைப்போக்குகையாலே பவித்ரம் அகில் நின்றநுளின் எம்பெருமான்; அகிலும் பவித்ரம் அவனைப் ப்ராதிபாதித்த திருவாய்மொழியுமோவென்ன ப்ரமாணம் - உள்ளவார் இய்யாதி, அவன் நினைத்தவந்தரம் நினைக்கவேண்டுமோவென்ன - அவன் நினைப்பிட்டால் இய்யாதி. ஸந்தார்த்தம் - (நெஞ்சால் இய்யாதி. “செய்யு”) வனமது - செய்யப்படுவனவற்றில் என்றபடி. கீழில்பாட்டிலே நித்யஸூரிகள் ஆஸ்ரயித்தபடி சொன்னவந்தரம், இங்கே முமுகூச்சுக்கள் ஆஸ்ரயிக்கிறபடியைச் சொன்னதுக்கு மாவம் - நித்யஸூரிகளோபாதி இய்யாதி. “சிந்தையினால் சொல்லினால் செய்கையால்” என்று - கார்யேகாரணோபசாரம் பண்ணுகிறது. இன்னாசிந்தை என்னுமையாலே அருளிச்செய்கிறார் - ஆரேனும் இய்யாதி. இத்தால் மலிதம் - ப்ராப்யபூமி இய்யாதி. பரமபதப்ரஸங்கம் நினையாதிருக்கிற இவர், “தேவிரான்” என்று பரமபதநிலயனைச் சொல்லுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே, “தேவிரான்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - திருவாறன்வினையிலே இய்யாதி. உஜ்ஜீவிக்கப்பண்ணின அன்றுதொடங்கி பென்றது - மத்பமாகூர்த்தி லர்த்தத்தை எனக்கு உண்டாக்கின அன்றுதொடங்கி பென்றபடி. இதில் வ்யகிதேக வரித்தமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நடுவே இய்யாதி. நடுவேயென்றது - விசேஷாண்டா கூத்துக்கு முன்புள்ள காலத்தை. அகாரமகாரங்களுக்கு நடுவேயென்றும், சிந்தையினால் என்றதொடங்கி, தீர்த்தனுக்கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின் அன்றுதொடங்கி, தேவிரானறியும்: சிந்தையினால் செய்வதானறியாதன மாபங்களுண்மையில்லை இத்தம்வயது. (10)

கள் இவைவல்லார் அவற்றிலும் பவித்ரஹதமென்று, இந்த்ராதீதவர்கள் வைதிகத்துக் கொண்டு தங்கள் ப்ராணாபிசுதளுக்குச் சொல்லுவதென்கிறார்.

ஒ.—நிமிதத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் * அபர்வமுமென்களால் ஸ்லாவையென்கிறார்.

[தீர்த்தனுக்கற்றொனென்றுதொடங்கி] - நன் ஓதவறையைக் கள் காற வேறேரிடத்துக்கு உரித்தாகாதபடி பண்ணவல்ல திருவாறன்வினையில் எம்பெருமா லுக் கேயாகத் தாம் அற்றொன்பு மற்றொரு ப்ராப்யம் இல்லையென்று பார்த்துநனி அவனுக்கே னுணர்ந்த திருவுள்ளத்தைபுடையாய். [செழுங்குருகர் என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்த மாண திருநாதரியையுடைய ஆழ்வார் அநுரிச்செய்த தீர்த்தங்கனான ஆழிரம் திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்களை. தீர்த்தமாகையாலு—தன் ஓய்யகை யாலே மற்றொன்றில் போகவொட்டாதபடி பண்ணவற்றாகல், பாவநமாதல். [தேவநென்று தொடங்கி] - தேவர்களானவர்கள் ஸமுத்ராகினைப்போலே ஓரோகாலங்களிலன்றிக் தேவ எல்லாக்காலங்களிலும் பவித்ரஹதம் என்று கங்கள் மறியினிகளை ஸ்ரேஷ்டத்துக்கொண்டாடி அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வ ராம் பண்ணினாராயிற் சொல்லாநிற்பார். தேவர்களாகிறார்—அபர்வமுமென்களென்றும், மறமைபரஹ்மதகனென்றும் சொல்லாநிற்பார்.

ப.—அநக்கரம், இத்திருவாய்மொழியை அபர்வமிக்கவல்லவர்களை நித்ய ஸூரிகள் ஸ்லாஷப்பென்று வலக்கை யாநனிச்செய்கிறார்.

தீர்த்தனுக்கு - (உபாயோபதேகஷ்டாவாண) அவனுக்கு, அற்றொன் - அநய்யார் ஹமானின்பு, மற்ற - தேவம், ஓர் - ஓந், சரண் - உபாயம், இல்லை - இல்லை, என்று -, எண்ணி - அறுதியிட்டு, தீர்த்தனுக்கே - (* ஸர்வபாபவிநோசகனாய்ப் பரமபாவஹூத னுன) அவனுக்கே, தீர்த்த - அறுதியாக்கப்பட்ட, மனத்தனனினி - நெஞ்சையுடையவ ராய்க்கொண்டு, செழும் - ஓர்ஸரீயமான, குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சட கோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அநுரிச்செய்ககாய், தீர்த்தங்கள் - தனித்தனியே வித்யாஸ்த்தாகங்களான, ஆழிரத்துள் - ஆழிரத்திருவாய்மொழியிலும், இவைபத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்களை - அபர்வமிக்கவல்லவர்களை, தேவர் - நித்யஸூரிகளானவர் கள், வைகல் - ஸர்வகாலமும், தம் - தங்கள், தேவியர்க்கு - மறியினிகளுக்கு, பூசித்து - ஸ்ரீஹுமாரமாக, நல்கி - ஸ்ரேஷ்டித்து, தீர்த்தங்களை - (ஸம்ஸாரதேகஷ்ட விவர்த்தகரான) பவித்ரஹதர், என்று - என்று, உரைப்பர் - சொல்லாநிற்பர்கள். இது - அறுதிராசிரிய விருத்தம்.

இ.—நிமிதத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளால் ஸ்லாவையென்கிறார்.

[தீர்த்தனுக்கற்றொன்] - தன்னழகைக்காட்டிப்புறம்புள்ள பற்றையறுத்தவ னுக்கேயாகத் துணரித்தின்பு. [மற்றொர்சரணில்லையென்றெண்ணி] - வேறொருதஞ்ச மில்லையென்றதுஸந்யித்து, வொஹ்பருசியைத்தவிர்த்தவனுக்கே னுணர்ந்த திருவுள்ளத் தையுடையாய், [செழுங்குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இவர்க்கு இந்தசன்மைக்கடி திருநகரியிற் பிறப்பாயிற்று. [செழுங்குருகர்] - ஆத்மகுணங்களை ஸம்ருத்தமாக்கும் தேசம். [தீர்த்தங்களாயிரத்துள்] - தன்னினிமையாலே புறம்புள்ளவற்றை யறுக்கு மென்னுதல், பாவநமென்னுதல். [தேவர்] - நித்யஸூரிகள். [வைகல்] "அபர்வணி

கடல்திண்டலாகாது” என்னுமாபோலன்றியே, ஸர்வகாலமும். [தீர்த்தங்களை யென்று - தந்தேவியர்க்கு - பூசித்து நல்கியுரைப்பர்] - மஹிஷிகளை ஸ்வேருறித்துக்கொண்டாடும் ஓசையிலே அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வரம்பண்ணினார்களாகச் சொல்லுவர்கள். நித்ப ஸூரிகள் மஹிஷிகளைக்கொண்டாடி யிருக்கும்போதாகிறது - தாங்கள் கைங்கர்யத்திலே யிழிந்தா லெடுத்துக்கொண்டும்போது. தேவரென்று - ப்ரஹ்ம ஓசையும் சொல்லுவர்.

எ.நெ.—நிமிமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் *அயர்வறு மமர்களுக்கு ஸ்லாவநீமரென்கிறார்.

[தீர்த்தன் இத்தயாதி]—இன்னார்க்குத்தீர்த்தனென்னுமையாலே ஸ்வவ்யதிரித்தர்க் கேல்லாம் தீர்த்தனுயிற்று. தீர்த்தமாவது - தான் பரிசுத்தமுமாய், தன்னென்பர்ஸித்தா ரும் பரிசுத்தராம்படி பண்ணுமதாயிற்று. * தீர்த்தனுலகளந்த சேவடியை ப்ரஹ்மா விளக்க, அந்ததீர்த்தத்தை பாவநார்த்தமாக ஜடாமத்யே தரித்தான் ருத்ரன். * “ஐறு போதிசுடையோன்” என்னக்கடவதிறே. கங்காதரனென்றே பேர் அவனுக்கு. அந்தக் கற்கைக்கு அடியை ஆராய்ந்துகொள்ளுகையிறே இனியுள்ளது; ஆராய்ந்தவாறே அது அடிப்பட்டிருக்குமே; *கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய சண்ணென்றே. [தீர்த்தனுக் கற்றபின்] - தன்னுடைய ஸோக்யதாதிசயத்தாலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களி லுண் டான ருசியைக் கழித்தவனுக்கு அற்றபின் என்றமாம். [மற்றோர்சரணில்லை பெண் றெண்ணி] - அவனையொழிய ரகுகரில்லையென்று தெளிந்தாராயிற்று. [தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாகி] - ஷாஹ்யவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கினவனுக்கே அறதியாக எழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய். “உணநீனைந்ளெளகஸ்தந்த எந்தாய்” என்றாரே

நிமிமம்.—தீர்த்தனுக்கு இத்தயாதி. “வல்லார்களைத் தேவர்கைல் தீர்த்தங்களை” இத்தயாதி களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தயாதி.

“தீர்த்தன்” எனறால் - பரிசுத்தனென்று காட்டுமொழியு, ஸ்வவ்யதிரித்தர்க்கெல்லாம் ஸுத்தியைவினைக்குமவெனன்று காட்டுமொவென்ன - தீர்த்தமாவது இத்தயாதி. அப்படி தன்னை ஸ்பாஸித்தாரையும் ஸுத்தபாக்கினுனெவென்ன - தீர்த்தனுலகளந்த இத்தயாதி. இவ்விடத்திலே - “தேவஸுவதிசுஹுஷா டயாரஸிரஸாஹரஃ | வாவநாடிஹுஷாஸியெயொ மொவஸீத்யயாரணாஃ” என்கிறஸ்ஸோகம் அநுஸந்தேயம். அப்படி தரித்தானெவென்ன, - ப்ரமாணம் - ஆறுபோதி இத்தயாதி. கங்கையை ஏகதேசத்திலே யடக்கின ஜடையையுடையவ னித் தயர்த்த. திருவெழுச்சுநிருக்கை. அவன் இந்தத்தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னுமதுக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்வராக அதிஷ்ட்டிகை - கங்காதரன் இத்தயாதி. கங்காதரனென்றமாத்ரத்திலே அவன் திருவடிகள் விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்தானென்னுமிடம் தோன்றுமொவென்ன; அதுக்குமே தலை விசாரித்துக்கொள்ளவேணு மென்னுமத்தையும், அப்படி விசாரித்தால் திருவடிகளிலே பிறத்தநா யிருக்குமென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அந்தக்கங்கைக்கு இத்தயாதி வாக்கியவ்யந்தாலே. அடிப்பட்டிருக்கும் - ஸமலகமாயிருக்கும். திருவடிகளை ஸ்பாஸித்திருக்கும் என்றமாம். அப்படி இருக்குமொவென்ன - கங்கைபோதர இத்தயாதி. கங்கைபுறப்படுப்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த் தருளின ஸர்வேஸ்வரன் என்றபடி. திருமொழி, நாலாம்பத்து, இரண்டாத்திருமொழி, “அங்கையா லடி” இத்தயாதி. “தீர்த்தன்” என்றதுக்கு - ஸோக்யன் என்று அர்த்தந்தரம் - தன்னுடைய இத்தயாதி. “ஸோக்யஹுதனவனுக்கு” என்றதால் மலித்தலாவம் - ஷாஸ்ரிய இத்தயாதி. அப்படி ஷாஸ்ரிய விஷயங்களில் ருசியைப்போக்கினுனெவென்ன, ப்ரமாணங்கள் - உணநீனைந்து இத்தயாதி. எள்கல் - உபேகை. ஸௌந்தர்யம் புறம்புபோகவொட்டாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - முனிப்பரல் இத்தயாதி.

கீழ்: “மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு” என்றும், “வாரகோதயி
வெயாசகோவிசகோவாசகோதயி” (பரமாத்மியோரக்தோவிரக்தோபரமாத்மரி) என்
றும் சொல்லுகிறபடியே, தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைத்தால் பின்பு புறம் போகவொட்
டாதே. ஸௌந்தர்யம் * “மனைப்பால்பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் - துறந்
தார் தொழுதாரத்தோள்” என்று - மனைப்பால் பேரின்பத்தில் கைகழியவொட்டாதே.
[செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - அதுக்கடியான ஜந்மபூரியையுடைய ஆழ்வார்
அருளிச்செய்த. [தீர்த்தங்களாயிரம்] - ஆயிரம்பாட்டும் ஆயிரத்தீர்த்தங்களாயிற்று. இந்
தப்பத்தை அப்பஸிக்கவல்லார்களை, தேவருண்டு - திருவடி, திருவந்தாழ்வான், ஸௌந
முதலியார் தொடக்கமாறார், இவர்களை “நாள்தோறும்பலிதர்ப்பதர்” என்று ஆதரித்துக்
கொண்டுபோந்து, தங்கள் மலிவிடிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடும் ஈசையிலே சொல்
லுவார்கள். [நல்கியுரைப்பார் தந்தேவியர்க்கு] - மலிவிடிகளும் தாங்களுமாக பூரி
வைகுண்டநாதனுக்கு அடிமைசெய்து, பீர்திபரகர்ஷத்தாலே ஓடமேற்றிக் கூலி
கொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணிக் கனக்கத் தங்கள்
ப்ரபாவத்தைச் சொல்லும்படியாகப்பெறுவர். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளும் ஈசையா
கிறது - ஹகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்யம்பண்ணும்போது எடுத்துக்கைகீட்டுகையிறே.
ஹமஸ்ஸோகம் ரகஸித்துக்கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும் அளவுகளிலே என்றபடி. *
(அதாவது - உடையவர், திருக்கோட்டியூர்நம்பி தமக்கு அத்தயந்தரஹஸ்யமாக உபதேசித்த
சரமஸ்ஸோகத்தைத் தெற்காழ்வார்திருமுன்பேஎடுத்துக் கைகீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள்
விஷயத்திலே உகப்பாலே அருளிச்செய்தாரிறே; அத்தைச்சொல்லுகிறது.) [வைகலும்
பூசித்து] - “அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாகு” என்றாற்போலே, அதுக்கு ஒருநியதியில்லை
யென்கை. வைகல் - காலம். “ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று தத்விஷ
யத்தில் இவர் பார்த்தித்தத்தை இது கற்ற ததீய விஷயத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமை
செய்வார்கள். (கக)

“அத்தோன் - தொழுதார் - பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார்” என்ற அவயித்து அர்த்தம் - மனைப்
பால் பேரின்பத்தில் இத்தயாதி. ஹயானது - தோனானது. கழியவொட்டாது - போகவொட்டா
தென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். அதுக்கடியான - இதரவிஷயப் ப்ராவண்யத்தைத் தவிரும்படி பிறந்த
அத்யவஸாயத்துக்கு அடியான என்றபடி. ஆயிரம்பாட்டும் தீர்த்தம்போலே பரமபாவமென்றபடி.
“தேவர் - பூசித்து” என்றகூட்டி அர்த்தம் - தேவருண்டு இத்தயாதி. “ஹ்” என்றதற்கு அர்த்தம் -
இவர்களை - ஆதரித்துக்கொண்டு என்று. சேவிபர்க்கு நல்கியுரைக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன -
மலிவிடிகளும் இத்தயாதி. நல்குதல் - ஸ்நேஹித்தலும், கொடுத்தலும். ஓடமேற்றிக்கூலிகொள்ளு
மளவாவது - ஓடத்திலேற்றினபின்பு ஈட்டாற்றில் கூலிபொருத்திக்கொள்ளில் கொடாதிருக்கவொண்
னாத தசையென்றபடி. மலிவிடிகளைடுத்துக்கைகீட்டின பீர்திபரகர்ஷத்தாலே என்றகூட்டுவது.
தங்கள் என்றது - இத்தை அப்பவரித்தவர்களை. “ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளுமளவானவாறே” என்ற
தற்கு ந்ருகூடாத்தம் - ஹமஸ்ஸோகம் இத்தயாதி. அதாவது - அநிஸ்ஸுஹ்யமாகப் பேணிக்கொண்
டிருந்த ஹமஸ்ஸோகத்தை, த்ரௌபதிசுழல்முடிக்கைக்காக வ்யாயோஹத்தாலே அர்ஜுனனுக்கு
வெளியிடவேண்டும்படியான அளவுபோலே யிருக்கிற அளவுகளிலே என்றபடி. “வைகல்” என்ற
தற்கு ஹாவம் - அபர்வணி இத்தயாதி. ஹவீதம் - ஒழிவில்காலம் இத்தயாதி. தீர்த்தனுக்கற்றபின்
என்றுதொடங்கி, வல்லார்களைத் தேவர்களை வைகல் பூசித்து - தீர்த்தங்களையென்று - தமதேவியர்க்கு -
நல்கியுரைப்பார் இத்தயவ்யயி. (கக)

த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—சூநந்நோகஸயிதம் அநோஸவஸ்ய
ஸம்ஸாஸுததரூணயாஸக்யகம் ப்ரஸந்ய | சுதெஹததாடிண ஸாஸிநிஷிஷு
தெஸெ யாசூர ஸெநாரயஸிஸளடிஸரெஸகார ||

— — —

த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யாத்நாவளி.—தெவகூணெநித்யுபொ
மாஸிதவிவஸதயாநககீத்யுஜ்ஜகூவா தெவெஸாயிஸுரூகிண்யகிரிதஸுரூகிண
யாணதெஃ வணநாநெஃ | மூஹமு தெவஹகூகாமிரூமித விஷதெஸநிபா
நாஹுமிஸா தெதாதுணாஃவஜாதவிவடபகிஹரித்யுபொதொஹ்யாயி ||

ஸாஸுஸாஸவஸிஷம் ப்ரஸநிதஜநதாமஹுணஸுஷுரகூம் வூகூ
வடகூஸுரகூகூ சூஸிவிஜநதெஸகிதாம் டிஸுபத்ய | ஸ்யாகூந்நிதெஃ
ஸுரணஸுவிஸுபாஹுதிஹுதி தெவதெயுஜ்ஜகூகூகூகூகூகூ
ஹுஸவதெஸநிஷதெவார ||

— — —

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனை இந்திரையோடு
அன்புற்றவாழ்திருவாறன்னையில்—துன்பமறக்
கண்டடிமைசெய்யக் கருகியமாறன்கழலே
திண்திறலோர்யாவர்க்குந் தேவு.

ஐய்வார் திருவடிகளே ஸரணம், ஏம்பெருமானா திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

— — —

ஏழாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்

